உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ. தாண்டவராய சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும்,

ஸ்ரீ. கோயிலூர்

பொன்னம்பலசுவாமிகள்

இயற்றிய

தத்துவார்த்த தீபமென்னு

உரையும்

—:o:—

இவை

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

க-ரா-சிவசிதம்பர முதலியார்

மொழிந்திறமுட்டறவாராயப்பட்டு

ஷை-சுவாமிகளின் மாணாக்கர்களாகிய

தேம்பரம். செல்லப்பசுவாமி, சீ-இராமாநுஜமுதலியார்

இவர்களால்

வி. துரைசாமிபிள்ளை யவர்களது

தஞ்சை "நாஷனல் அச்சுக்கூடத்தில்"

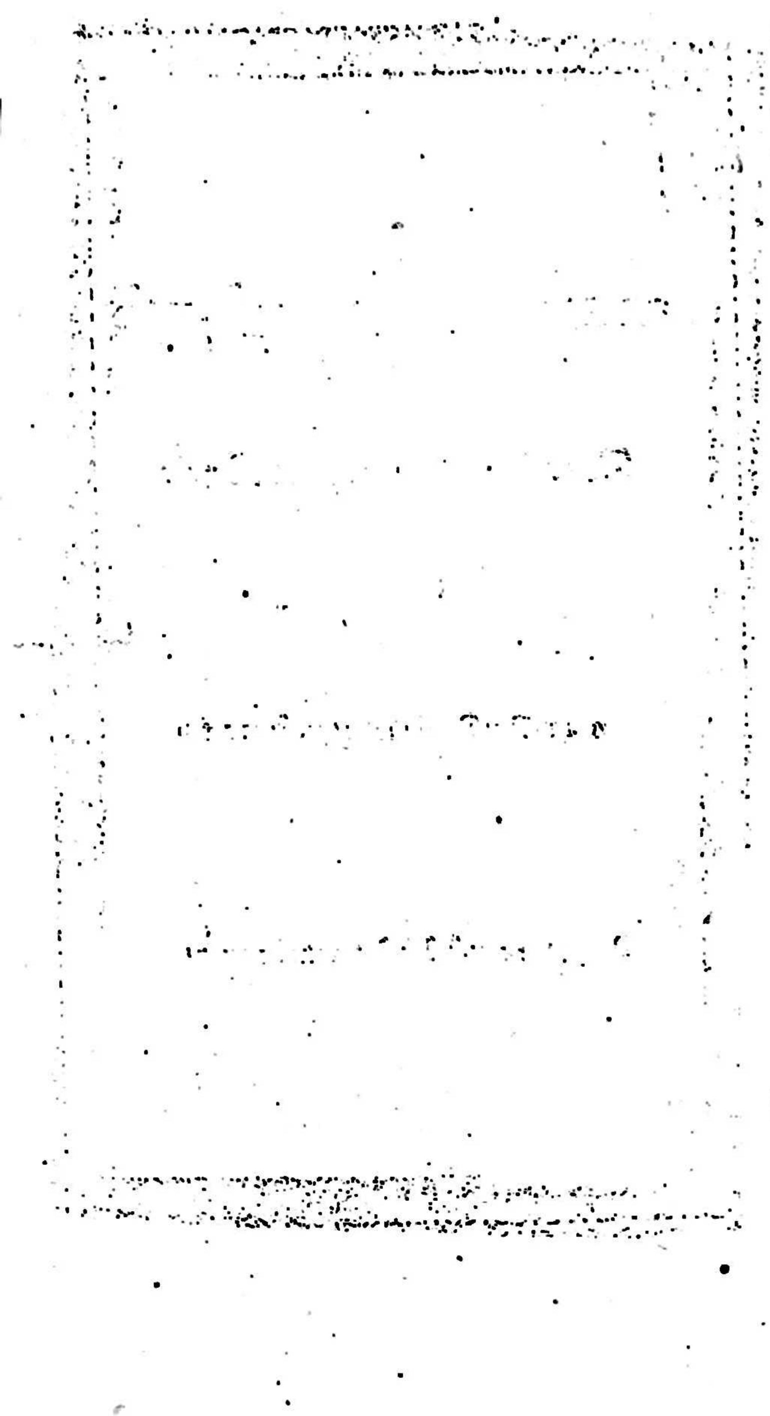
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சருவஜித்துஸு கார்த்திகை ௴

இதன் விலை ரூ. ௨.

Copy Right.

1887

தத்துவவிளக்கப்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை.

அநுக்கிரமணிகை.

தத்துவவிளக்கப்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை முற்றும்.

சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை.

அநுக்கிரமணிகை.

Koviloor Digital Library

சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை முற்றும்.

சிவமயம்.

கைவல்லியநவநீத

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளர் தெய்வச் செழுமறை முடியின்
பொருளதைச் சூத்திரம் புகன்றனன் மேனாட்
டயாவுடை வல்லுயத் தனிமுனி வரனும்
வியாதனுங் கதற்கு விரித்தனர் பாடியம்
பற்பல ரவையெலாம் பக்க பாதச்
சொற்பயில் வனவே தூயவவ் வியாதன்
பொங்கர வணிந்த புராந்தகன் கலையே
சங்கர நாமந் தயங்கவோர் பாற்கர
னென்னத் தோன்றி யெனதுருக் கிரத்துக்
குன்னத மெய்ப்பொரு ளுரைத்துமற் றும்பல
அற்புத நடத்தி யவிர்தரு மெனவே
பொற்புறு மற்புத புராண மதனில்
முந்துரைத் திடுமெருண் மொழிப்படி கலியுள்
வந்தவ தரித்து வதரிநன் னாத
மூர்த்தியைத் தேவ முழங்குநீர் நதியினின்
றூர்த்தெடுத் தத்தலத் தமர்தரத் தாபனஞ்
செய்துபுன் சமண்முதற் செறிபல மதத்தையு
மைதுவென் றோங்கு மரியசீர்ச் சங்கர
பகவற் பாதர்செய் பாடிய மதுவே
தகவிற் பொதுமையாத் தழைத்துமன் னிபதால்
அன்னபா டியவழி யறிஞர்பற் பலரும்
சொன்னநூல் தமக்கோ தொகையிலை யவையெலாம்

தெள்ளிதி னுய்ந்துணர் சிந்தையன் றெய்வதக்
கள்ளிவர் தருமதுக் காடெனப் பெயரிய
திருநன் னிலத்தொளி திகழ்தரு மரபில்
வருமொரு தாண்டவ ராயநா மத்தோன்
நாரா யணப்பெயர் நயந்ததன் ஞான்
சாராத் தவதுயர் சமாதியோ கத்திடை
அன்பநீ யொருவே தாந்தநூ லறைகுறி
யெவ்பதா வருளிய வின்னுரை கடைப்பிடித்
தாய்ந்தபன் னூற்பொரு ளனைத்தையுந் திரட்டிநீர்
வாய்ந்தகை வல்லிய மாநவ நீதமாம்
பெயரிற் புகன்றவன் பேசுமந் நூற்கோ
அயர்வுறு முரைபல ரறைந்துள ரவைசிற்க
இந்நா ளினிலோ ரினியநற் பேருரை
முந்துநூற் பொருளெலா முழங்கிமன் விளங்கச்
சொல்நயம் பொருணயந் தொடைநய மாதி
யெந்நயங் களுஞ்சிறந் தெழுந்துமே லோங்கத்
தத்துவார்த் ததீ பம்மெனத் தருபெயர்
வைத்தினி தியற்றி மகிக்கு வழங்கினன்
அங்கவ னுறெனி லறைகுவன் முன்புகல்
சங்கர பகவற் பாதர்தம் மரபிற்
போந்தொரு சமிவனப் புண்ணிய க்ஷேத்திரம்
ஆந்தகு மான வணிவணி கர்கள்வாழ்
தருதிருக் கோயிலூர்த் தண்ணறும் பதிக்கட்
டிருநெல்லை நாயகித் தேவியோ டமர்ந்த
கொற்ற வாளீசர்பொற் கோயில்வா ளளாவி
யுற்றகோ புரங்களு மொளிர்விமா னங்களும்
வளமலி விடைமதில் மண்டபங் களுந்திருக்
குளமுநீ ராழிக் கோதில்மண் டபமும்
மற்றைய பிறவும் வயங்கிமன் பொலிவு
பெற்றிட வியற்றிப் பெரியோர் வசித்திடத்
தகுமடா லயமதுஞ் சால்புறச் சமைத்துத்
தொகுமடி யார்க்கெலாந் தூசன முதவிச்

சாற்றுமத் தருவே தாந்தநன் குணர்த்தி
வீற்றினி திருந்த விழுத்தவ சீல
முத்துரா மலிங்க முதல்வனுண் மலரடி
சித்தத் திருத்தித் திகழ்சீத சிகனும்
சிதம்பர முனிபத சேகர னெவர்க்கும்
இதம்பகர் வாய்மை யின்சொன் மாட்சியன்
கற்றவர்க் கினியன் கவின்றவழ யுருவன்
உற்றவர் குறைதப வுதவுசீ ருதாரன்
தென்கலை வடகலை திகழ்ந்துத் தானி
மன்கலை யாதியும் வாய்மடுத் துயர்ந்தோன்
சிவகா ருணியத் தெள்ளமு தக்கடல்
பாவக வீசுர பத்தியா ரணிவம்
வாமுறு பாச வயிராக் கியமலை
பிரம ஞானப் பெருந்தனிப் பாற்கரன்
விரும்புற் றெத்தவ மேலவ ருஞ்சார்
பெரும்பற் றப்புலி யூரமர் பெரியோன்
தன்னம் பினர்க்கொரு தருவெனும்
பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புநிதயா தவனே.

இஃது

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

க ரா. சிவசிதம்பரமுதலியார்

இயற்றியது.

உ

கணபதிதுணை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

உரைப்பாயிரம்.

குருவணக்கம்.

வேத நான்கினுட் பொருளினை மறைத்தவெந் *தமக்குப்
போத பானுவாய்ப் புனிதநல் லருளுருப் புனைந்து
சேதுவாம்பர சுகத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
வாத ராயணன் மலரடி முடிமிசை வைப்பாம். (க)

இதுவு மது.

பொங்கருண் ஞான நங்கள் புண்ணிய மனைத்து மொன்றாய்
அங்குபுல் லென்ன வந்தாண் டருமறைப் பொருளை யார்க்கும்
அங்கையி னெல்லி போல வளித்தரு ளமலா னந்த
சங்கர பகவற் பாதன் றாண்மலர் நந்த லைக்கே. (உ)

---

* தமத்துக்கு எனற்பாலது அத்துச்சாரியை குறைந்து தமக்கென நின்றது.

இதுவு மது.

உகந்த தேசிக னொண்டளிப் பதத்தையிவ் வுலகை
இகந்த முத்தரா மப்பெய ரிறைமல ரடியைச்
செகந்த னுதெழுஞ் சிதம்பர தேவனற் றுணை
அகந்தை நீரவெம் மகந்திறுஞ் சிரத்திலு மணிவாம். (௩)

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

மாண்ட மெய்ப்பொருள் கையிலா மலகமே யென்ன
ஈண்டி யாவரு மெளிதினி லுணர்தர வெவையும்
தூண்டு சோதியே வந்ததென் றியாவருந் துதிக்கும்
தாண்ட வப்பெருந் தண்ணருண் மூர்த்திதாள் சார்வாம் (௪)

தற்சிறப்புப் பாயிரம்.

அன்ப ராய்த்தனை நினைபவ ரகத்திருந் தருளும்
இன்ப நாடகத் திறைமல ரடியுளத் திருத்தி
முன்பு கன்றமு தறிஞர்நான் முறைபிற ழாமே
என்பு லத்தள விதற்குரை யியம்புவ னெடுத்தே. (௫)

உ

கணபதிதுணை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

மூலமும்,

தத்துவார்த்ததீபமென்னும்

உரையும்.

நூன்முகம்.

முதனூலிருக்கவும் வழிநூல் சார்புநூல் செய்யப்புகுவோர் ஆதிக்கண்ணே மங்கலஞ் செயற்பாலது அவசியமே; என்னை? கிரந்தசமாப்திக்குப் பிரதிபந்தங்களாகவுள்ள எவ்வித விக்கினங்களும் அம்மங்கலத்தால் நாசமுறுதலின். விக்கினமென்பது பாவம். பாவத்தினால் சுபகாரியங்கள் சமாப்தியாகா; ஆகலின் அப்பாவங்களைப் போக்கவல்ல மங்கலம்வேண்டும். பாவமின்மையராயினாரோவெனின்? அவர்களும் மங்கலஞ்செய்யத் தக்கதேயாம்; இன்றேல் அந்நூலை நோக்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப் பிராந்தியுண்டாகி அந்நூற்கண் ஊக்கஞ்செல்லாதென்க.

(க) அப்படிச்செய்யும்மங்கலம் வஸ்து நிர்த்தேசரூபமங்கலமென்றும், நமஸ்காரரூபமங்கலமென்றும், ஆசீர்வாதரூபமங்கலமென்றும் மூவகைத்தாம். சகுணம், அல்லது நிர்க்குணமாகவுள்ள பரமாத்மாவே வஸ்துவாம். அவ்வஸ்துவின் கீர்த்தனமே வஸ்துநிர்த்தேச மங்கலமெனப்படும். அப்படிக்கன்றி அவ்வஸ்துவுக்கு வணக்கங்கூறுவது நமஸ்காரரூபமங்கலமாம். தனது அல்லது மாணாக்கரது வாஞ்சிதவஸ்துவைப் பிரார்த்திப்பது ஆசீர்வாதமங்கலம்.

இந்நூலாசிரியர் இங்கே சிஷ்டாசாரத்தாற்பெற்ற இஷ்டதெய்வ நமஸ்கார ரூபமங்கலத்தை அங்கீகரிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளம்
தன்னிலங் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. (க)

(இதன்பொருள்) பொன் நிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார்-பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்ஞானிகளும் இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது—உள்ளந்தன்னில்-அந்தக்கரணங்களில்—அந்தரத்தில்-(தாரதம்மியமான மட்குடம்பொற்குடங்களிற்பெய்யும் பண்டங்கட்குத்தாரதம்மியமற அவகாசங்கொடுப்பதுமாத்திரமாய் நிற்கும்) ஆகாயத்தைப்போல—சீவ சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும்-சீவ சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்ற—ஏகநாயகன்-அகண்டைகரசனான சிவபெருமானுடைய—பதங்கள் போற்றி-சீர்பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்—என்றவாறு.

நிலத்திற் குரிமையுடைய மைந்தனை ஆகு பெயரால் "நிலம்" என்றார்.

(உ) அங்ஙனமாயினும் விடயபேதத்தால் மனோரதங்கள் அநேகமாயிருக்கவும்இவர் மூவகையாகத்தொகுத்தது யாதுகருதியோ வெனின்? எல்லா ஆசையும் அம்மூவகையுள் அடங்கியிருத்தல் பற்றி என்க.

இவ்வாறே. "மனைவியு மகரும் பொன்னு மமதைசெய் தமுதம் போல, நினைவினு ளேயஞ் செய்து நிலத் துள்ள வெல்லா, மனையவர்க் காகச் செய்வர்" என வாசிட்டத்தும், "விழைவெ னப்படு கின்றது மென்மெல, வழல்வி ரிந்த கனகத் தரும்பிமென், மழலை மாதர் மருங்கிற் படர்ந்துபைங், குழவி மீதுகொ ழுந்துவிட் டோங்குமால்" எனப் பாகவதத்தும், மனோரதங்களனைத்தையும் அம்மூவேடணையுளடக்கிக்கூறியிருக்கின்றமை காண்க. அருணகிரிநாதரும் இக்கருத்தே பற்றியன்றோ "மூவே டணையென் றுமுடிந் திடுமோ" என்றார்.

(க.) அற்றேலஃதாகுக. உலகில் அஞ்ஞானிகளுள்ளும் பில்லோர் மனைவி மக்கள் அர்த்தவேடணைத்தியாகிகளாகக் காணப்படுதலின், "ஆசைஇயையாதார் ஞானிகள்" என விரித்தது அதிவியாப்தி* யாமே யெனின்? மூவேடணை மாத்திரமொழித்த அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்திற்றோட திருஷ்டியினானும், பரோட்சமித்தியா புத்தியினானும் விராக முண்டாயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தின்கண் அபரோட்சசத்தியபுத்தி பிரபலமாக விருத்தலின் றோடங்கண்ட விடயங்களிற் காலாந்தரத்தில் நல்லதென்னும் புத்தியுளதாகா நிற்கும்; அஃதுளதாகவே விராக நீங்கி இராகமுளதாமாகலின், அஞ்ஞானிகள்பாலுள்ள விராகம் மந்தவிராகமாம். ஞானிகள்பாலோவெனின்? அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தில் அபரோட்ச மித்தியா புத்தியால் விராகமுளதா யிருத்தலின், அது திடவிராகமாம். "குறையுமாப் பிணிப் புற்றூறுங் கொண்டவிப் புலன்க ளெண்ணி, லறைகட லனைய நெஞ்சத் தவாவறு னறிவினில்லான்" எனக் கீதையில் பகவானு லருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஏடணாத்திரயத்தியாகிகளான அஞ்ஞானிகட்குச் சூட்சுமமான அநற்புத்த வாசையுள்ளதே; ஆதலால் "ஆசைபொருந்தாதார் ஞானிகள், என்றது அதிவியாப்தியாகாதென்க. [அநற்புத்தவாசை புலப்படாதவாசை.] வாசிட்டத்தும். "அடக்கமா யுரைத்தே மஃதறிந் தவர்க்கு மறிகிலா தவர்க்குநற் குறிக, டொடக்கமில் சன்மாத் திரமதா மறிவின் சொரூபநின் றசைவிலா தவரே, விடற்கருங் காம முதற்பகை கடந்தோர் மெய்யறி விலார்கடப் பரியோர்" என ஆசையின்மையும், உண்மையும் ஞானி அஞ்ஞானிகட்குச் சின்னமாகக் கூறியிருப்பது காண்க.

---

* அதிவியாப்தி=இலக்கியமல்லாததன்கண்ணுமிருப்பது: அது "ஆவிற்குக்கோடுடைமை." அவ்வியாப்தி=இலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தின் இலக்கணமில்லாமை: அது "ஆவிற்குக் கபில நிறத்தன்மை." அசம்பவம்=இலக்கிய முழுதினுமின்மை: அது "ஆவிற்கு ஒற்றைக்குளம்புடைமை."

(உ) பொன்னில மாதர் என்பதைப்-பொன்னில் அம்மாதர் எனப்பிரித்துத், திருமகள்போலும் அழகினையுடைய பஞ்சவிடய சமஷ்டிருபமான பெண்களிடத்து எனப்பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

இந்நிலைமையுமாறு, "பார்வை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே யுற்றும் போகம், காரிகை யில்லா தார்க்குப் போகத்தி னலமெங்குண்டாம், காரிகை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும், பேரியற் சகத்து நீங்கிற் பிரிவில்பே ரின்ப முண்டாம்." என வாசிட்டத் துள்ளியுள்ள இரகுநந்தனர் திருவாக்காலும், "நெய்விட்ட கருங்குழலார் தம்பால் வைத்த நெஞ்சொழிந்தா லைம்புலன்சே ரின்ப மோராக், கைவிட்டா ரொழியாவா நந்த போகக் காமுகராய் முடிந்த படி. காண்மின் காண்மின்" என்னும் அஞ்ஞவதைப்பரணியின் செய்யுளாலும் அறிக.

(ங) "ஆசைபொருந்தினர் பொருந்தார்" எனச்சிறப்புப்பற்றி உயர்திணைமேல் வைத்துச் சொன்னாரேனும், "ஒரு மொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்பதனால் பிரமாமுதற் றம்பபரியந்தமான சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதுங் கொள்ளற்பா லனவாம். "உள்ளம்" என்றது அந்தக்கரணம். "உள்ளந்தன்னில்" என்றது சாதி யொருமை.

கிரியாதிய வசேதனப்பிரபஞ்சத்தின்கண் ணந்தக்கரண மின்மையின், அவைகளில் அவச்சின்னசேதனம் ஞானமென்றும், சாட்சியென்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிலந் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்" என்றதால் அந்தக்கரணமொன்றே பிரமாதாவுக்கு விசேடணமும், சாட்சிக்கு உபாதியுமாம் என்பது பெற்றாம்.

(ச) அங்ஙனமாயின், அவ்விரண்டின்றன்மையும் யாவையோ வெனின்? ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசித்து வியாவர்த்தகமாகிநிற்பது விசேடணம். அந்நியத்தினின்றும் ஒன்

றை வேறுபடுத்துவது வியாவர்த்தகமாம். எது வேறுபடுத்துக்காட்டப்படுமோ அது வியாவர்த்தியமாம். நீலக்குடமென்புழி நீலத்தன்மை குடத்தின் விசேடணம். என்னை? நீலக்குடத்தில் நீலத்தன்மை பிரவேசித்து அதனைப் பொன்மைக்குட முதலியவற்றினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலான்; அந்நீலத்தன்மை விசேடணமாம். அவ்வாறு பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேடணமாம். என்னை? பிரமாதாவின் சொரூபத்தி லந்தக்கரணம் பிரவேசித்து அதனைப் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலால் என்க.

ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாய் நிற்பது யாது அது உபாதியெனப்படும். நியாயமதத்தில் கர்ணசட்குலியின் அவச்சின்னுகாயஞ் சுரோத்திரேந்திரிய மெனப்படும்; அங்கே கர்ணசட்குலி சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு பாதியாம். என்னை? சுரோத்திரேந்திரியத்தின் சொரூபத்திற் கர்ணசட்குலி பிரவேசியாமல் வாஙிய வாகாயத்தினின்றும் சுரோத்திரேந்திரியத்தை வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் உபாதியாம். [கர்ணசட்குலியென்பது செவித்துளை.]

வேறுமொரு திருஷ்டாந்தம்.

கடாகாயமானது மணு* பரிமாண அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுப்பதால் ஆகாயத்திற்குக்கடம் உபாதியாம். என்னை? மணு அந்நத்திற்கு இடங்கொடுக்குமாகாயத்தின் சொரூபத்தில் கடம் பிரவேசியாமல், வியாபக வாகாயத்தினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் மணு அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுக்கும் ஆகாயத்திற்குக் கடம் உபாதியாம்.

அதுபோல அந்தக்கரணவுபகித சேதனம் சாட்சியாமென்புழி, அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம். என்னை? அந்தக்கரணம் சாட்சியின் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல், பிரமேய சேதனத்தினும் சாட்சியை வேறுபடுத்துக் காட்டுவதால் என்க. அந்தக்கரணமொன்றே சாட்சிக்கு உபாதியாகவும், பிரமாதாவுக்கு விசேடணமாகவும் நின்றமை காண்க. இவ்வாற்றால் அந்தக்கரண வுபகிதசேதனமோ சாட்சியாம். அந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் பிரமாதாவாம்.

---

* மணு=மணங்குளென்னும் ஓரெடுத்தலளவை.

உபாதியுடையது, உபஹிதமென்றும், விசேடண முடையது, விசிட்ட மென்றுங் கூறப்படும்.

அந்தக்கரண விசிட்டமான பிரமாதாவே கர்த்தா, போக்தா,சுகி, துக்கி என்னும் சம்சாரியாகிய சீவனும்; இது அவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

இனி ஆபாசவாதம்.

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாச சகித வந்தக்கரணம் சீவனுக்குவிசேடணம். ஆபாசசகிதவந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம்; ஆதலால் ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண விசிட்டசேதனம் சீவனும். ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண வுபஹிதசேதனம் சாட்சியாம். இரண்டு பட்சத்திலும் விசேடணத்தோடு கூடின சேதனம் சீவனும்; அவனே சம்சாரியாம். ஆயினும் விசேடிய பாகமான சேதனத்தின் கண்ணேயோ, ஜநநமரண முதலிய சம்சாரசம்பவமில்லை. விசேடண மாத்திரத்தில்அச்சம்சாரம்உண்டு. ஆதலான் இக்கருத்தை யறிவித்தற் பொருட்டே பிரம கீதையில் "பருதி நெஞ்சிலு மொழிந்தவர் நெஞ்சிலும் பரனே, கரிய தாகிநின் றறிபவன்" என்றும், "உருத்திரன்மான் முதலாகத் தம்பமீறு வுளபொருட்குஞ் சான்றுரு மொருவன்" என்றும், பாகவதத்தில், "சொன்ன புந்தியிற் கரியெனத் தோன்றிய வறிவை" என்றும், கூறப்பட்டிருப்பது போல, "ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளத் தன்னிற் சீவ சாட்சியாய் நிற்கும்" என்றொழியாது, "சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்" என்று "மாத்திர" பதந் தந்து விசேடித்துக் கூறினர்.

(எ) ஆபாச சாட்சியென்னுது "சீவ சாட்சி" எனப்பொதுப் படக் கூறினமையின், இவ்வாசிரியர்க்கு அவச்சேதவாதந்தான் உடன்பாடாமோ வெனின்? இரண்டாம் படலத்தில் "உன்முகம் போற்கண்ணுடிக் குள்ளொரு முகங் கண் டாற்போல், சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்" என்றுபாசவாதங் கூறப்பட்டிருப்பதால், இவர்க்கஃதுடன்பாடன்றென்க. இவருடன்படாமைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின்? பாஷ்யகாரர் ஆபாசவாத மங்கீகரித்திருப்பதாலும், வித்தியாரண்ணிய

சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் ரோடஞ்சொல்லியிருப் பதாறு மென்க.

(அ) வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் சொல்லிய தோட மென்னையோ வெனின்? அது கூறுதும். ஆபாசரகிதவந்தக்கரண வவச்சின்ன சேதனத்தைப் பிரமாதாவாக வொப்பிடில்? கடாவச்சின்ன சேதனமும் பிரமாதாவாக வேண்டும். என்னை? எப்படி அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ அப்படிக்கடமும் பூதகாரியமாம்; அன்றியும், அந்தக் கரணம் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாக எப்படியுளதோ அப்படிக்கடமும் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாம்; ஆதலால் அந்தக்கரண விசிட்டம்போலக்கடவிசிட்டமும் பிரமாதா வாதல்வேண்டும். அந்தக் கரணத்தின்கண்ணுபாசக் கிரகணம் அங்கிகரிக்கில் இவ்வாறான தோடமின்றும். என்னை? அந்தக் கரணமோ பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாகலின், சொச்சமாம். கடமுதலியவை பூதங்களின் றமோகுண காரியமாகலின், சொச்சமல்ல. யாது சொச்ச பதார்த்தமாமோ அதுவே ஆபாசயோக்கியமாம். மலினபதார்த்தம் ஆபாசயோக்கியமாகா; இஃதெதுபோலவெனின்? கண்ணுடியும், அதன் மூடியும் போல வென்க. இவ்வாற்றால் அந்தக் கரணத்தின்கண் இருவிதப் பிரகாசமுள; ஒன்றே வியாபகமான சேதனப் பிரகாசம். மற்றொன்றுபாசப் பிரகாசம். சரீராதிகளிலும், குடமுதலியவற்றிலும் ஒரு வியாபகமான சேதனத்தின் பிரகாசமோ வுண்டு. மற்றோராபாசப் பிரகாச மில்லை. ஆதலால் இருவிதப் பிரகாசத்தோடு கூடின அந்தக்கரண விசிட்டசேதனமே பிரமாதாவெனப்படும். ஒரு வியாபகசேதனப் பிரகாசத்தோடு கூடின கடாதி விசிட்டசேதனம் பிரமாதா வன்று. எவருடைய மதத்தில் அந்தக் கரணத்தில் ஆபாசமில்லையோ, அவருடைய மதத்தில் கடாதிகளைப் போல அந்தக்கரணத்திலும் ஆபாசப் பிரகாச மில்லை. வியாபக சேதனத்தின் யாதொரு ஏகப் பிரகாசம் அந்தக் கரணத்தின்கண்ணுண்டோ, அவ்வியாபக சேதனத்தின் பிரகாசமே கடாதி

க்கன்றும் உளது; ஆதலால் அந்தக்கரண விசிட்டம் போலக் கடவிசிட்ட சேதனமும், சரீரவிசிட்டசேதனமும், குட்டியவிசிட்ட சேதனமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும். அங்ஙன மாகாமையின், ஆபாசவாதமே உத்தமம். அவச்சேதவாதம் அன்று. இவ்வாறுனதோடங் கூறியிருத்தலின் அவச்சேதவாதம் இவர்க்குடன்பாடன்றென்க.

(௯) எப்படி அந்தக்கரணம் ஆபாசசகிதமாகவுளதோ, அப்படியே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் ஆபாசசகிதமாகவேயுளது. அந்தக்கரண விருத்தி நேத்திரேந்திரியவாயிலாகப் புறம்போந்து விடயசமானுகார மடையும்; அப்போதுஅவ் விருத்திபாகத்தால் விடயத்தின்கண் ஆவரணம்பங்கமாம்; ஆகவேஆபாசனல் இதுகடம், இதுபடம் என இவ்வாறுவிடயம் பிரகாசியா நிற்கும். இவ்வாறே ஏனையவிந்திரிய வாயிலாகப்புறம்போந்தறும் விருத்திகளிலும் ஊகிக்க.

புறம்பே சாட்சிப்பிரகாசம் எவ்வா றுள்ளதோவெனின்? கடத்தை நான் கண்டேனென்று கடஞானத்தின் பின்னிகழாநிற்கும் பிரகாசமே சாட்சியாமென்க. [பிரகாசமெனினும், ஞானமெனினும்ஒக்கும்.]

(௧௦) இனி உள்ளே இருவிதப்பிரகாசங்களைக் கூறுதும். இச்சை, ஞானம், கிரியை, சுகம், துக்கம், துவேடம் இவை ஆறும் பிரதானகுணங்கள். நியாயமதத்தில் இவைகளை ஆன்மாவின் குணமென்பர். வேதாந்தத்தில் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமென்ப. இவைகளில் ஒன்று பிரகாசமாகும்போது சிதாபாசனைக்காணலாம். அல்லாதபோது அவனைக்காணக்கூடாது. ஆகலின் தப்தாயபிண்டத்தக்கினி போன்று அவைகளை தானுகப்பிரகாசிப்பவன் ஆபாசன்.

சாக்கிரசொப்பனங்களில்விருத்திகள், விருத்திகளின் அந்தராளம், சுழுத்திமுதலியவற்றில் விருத்திகளின் அபாவம் ஆகிய இவைகளை

ப்பிரகாசிப்பிப்பது சாட்சியாமென்க. சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தி யங்கீகார பட்சம் உரைக்கப்பட்டது.

இனி விருத்தியங்கீகாரபட்சம்.

(கக) அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்பரிணாமம் விருத்தியென ப்படும். குரோதசுகாதிகளும், ஆகாசாதிகளும்முறையே அந்தக்கரணம், அவித்தை இவைகளின் பரிணாமமாயினும் அவைகளால் யாதொருவிஷயமும்பிரகாசியாமையின், அவை விருத்தியென்றுசொல்லப்படவில்லை. மற்றெதை விருத்தியென்பரோவெனின்? அவித்தை, அந்தக்கரண ங்களின்ஞான ரூபபரிணாமத்தால் விடயங்கள் பிரகாச மாகலின், அதனையேவிருத்தியென்பர்.

சுகதுக்கம், காமக்குரோத முதலிய எவ்வளவு அந்தக்கரணத்தி ன்பரிணாம முண்டோ அவைகளனைத்தையும், விருத்தியென்றுசாஸ்தி ரங்களில்விவகரித்திருக்கினும் தத்வாநுசந்தான அத்வைதகௌஸ்துப முதலியகிரந்தங்களில் பிரகாசகபரிணாமமேவிருத்தி யென்றனர். ஆதலான், மாயை, அந்தக்கரணங்களின்ஞானரூபபரிணாமமேவிருத்தி சத்தத்திற்குஅத்வைத மதத்தில் பாரிபாஷிக* ப்பொருளாம். அவ்விருத்தி ஞானம்இருவகைத்தாம். ஒன்று பிரமா ரூபம். மற்றொன்றுஅப்பிரமா ரூபம். பிரமாணஜந்ய ஞானத்தைப்பிரமாவென்பர். அதனின் வேறு னாஈசுரஞானம், சுகாதிகோசரஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், பிரம (ஹூ3) ஞானம், ஆகிய இவை அப்பிரமா ரூபமாம். அவற்றுள், ஈசுரஞான முதலியவை யதார்த்த அப்பிரமா. பிரம(ஹூ3) ஞானம், அயதார்த்த அப்பிரமா. இவைகளின் விரிவை யறியவேண்டின் விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்திற்காண்க. இது நிற்க..

எப்போது அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் சுகரூபமாக, அல்லது துக்கரூபமாகவுளதாமோ, அப்போது அந்தக்கரணத்தின் ஞானரூப விருத்திசுகதுக்க கோசரமாகவுளதாகும்; அவ்விருத்தியின்கண் ஞாரு

---

*சாஸ்த்திரத்தின் அசாதாரணசங்கேதம் பரிபாஷை; பரிபாஷை யினாற் சொல்லும்பொருள் பாரிபாஷிகப்பொருளாம்.

டமானசாட்சி அவைகளைப்பிரகாசிப்பிக்கின்றது. ஆகலின் கிரந்தகாரர் சுகதுக்கம் சாட்சிக்கு விடயமென்றனர். விருத்தியன்றிக் கேவலம் சாட்சிக்கு விடயமாகா.

சஙஎ-து இரகசியம்.

(கஉ) "அந்தரத்தில்" என ஆகாயத்தை உவமானமாகக்காட்டினமையின் ஆகாயத்தின்கண் கடாகாயமென்னு நாமமும், சலம் கொணர்தலாகிய காரியமும், கடரூபவுபாதி திருஷ்டியாற்றோன்றிக்கடரூப உபாதி திருஷ்டியன்றி அவை தோன்றாமல் கடாகாயமாத்திரமே தோன்றுவதால் கடாகாயம் எப்படி மகாகாயரூபமோ அப்படிச் சேதனத்தின்கண் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதிதர்மங்களோடு கூடின வந்தக்கரணத்தின் பிரகாசரூபமாகிய காரியமும், அந்தக்கரணரூப வுபாதி திருஷ்டியாற்றோன்றி அவ்வந்தக்கரணரூப வுபாதி திருட்டியன்றிச் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதி தர்மங்களோடுகூடின அந்தக்கரணத்தின் பிரகாச ரூபமான காரியமுந் தோன்றாமற்சைதந்நியமாத்திரமான பிரமமே தோன்றுவதால் சாட்சி "பிரமரூபமே" என்னும் ஈதோரிரகசியார்த்தமுங் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

கடவுபாதியினாற் கடாகாயமும் நாநாவாய்ப்பரிச்சின்னமாயிருப்பினும், மகாகாயத்திற்குப்பின்னமாக இராமல் மகாகாயரூபமே யாகின்றதுபோல அந்தக்கரணவுபாதியால் சாட்சியும் நாநாவாய்ப் பரிச்சின்னமாயிருப்பினும் வியாபகமான பிரமத்திற்குப் பின்னமாகாமற் பிரமரூபமாகவேயுள்ளது. ஆதலால், "ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிலந் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கு மேக நாயகன்" என்றார். ["சிவசாட்சி" என்பது சிவனது சாட்சி, சிவனுக்குச்சாட்சி, சிவன்கட் சாட்சி எனவிரியும்.] .

"எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில மருவும்" என்றது ஏக நாயகனுக்கு விசேடணம். (இ-ள்) எந்நிலங்களினும்—(சாங்கியர், யோகியர் முதலிய மதஸ்தர்களால் நாநாபேதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகிய) ஞானபூமிகளனைத்திலும்—

க்க எழுநிலம்- (நிரதிசயாநந்தத்தைத்தருதலால் ஆன்றோர்கட்கபி மதமாகச்) சிறந்தவை (சுபேச்சைமுதலியஞான) சத்தபூமிகளாம்—அ வற்றில்-அப்பூமிகளுள்—மேலாம் நன்னிலம் மருவும்-மேலாகிய து ரியபூமியின்கட் பொருந்தியொளிராநிற்கும்—ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி.—எ-று.

துரியத்திற்குமேல் விதேககைவல்லியமாவதேயல்லாமல் வேறு பூமியின்மையின், "மேலாம் நன்னிலம்" என்றும், மகாநந்தமய மாதலின், துரியத்தை "நன்னிலம்" என்றும், தன்சொரூபமுள்ள வாறு வெளிப்படுந்தானமாகலின், "நன்னிலமருவும்" என்றுங்கூறின ரென்க.

இரண்டாம்படலத்தினந்தத்தில் ஞானசத்த பூமிகளை இவ்வாசிரி யரே விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதால் அவைகளை ஈண்டுவிரித்திலேம். சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதா ர்த்தாபாவனை, துரியம் என்பன அப்பூமிகளின் நாமங்களாம்.

(கங) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தைகளி னபிமானமே பந்தமெனப்படும்; அவ்வவஸ்தைகளும், கோரம், சாந்தம், மூடம் என்னும், மனோவிருத்திகளாத லால் விசாரரூபம், அல்லது தியானரூபமாகிய பிர மாநுசந்தான வலியால் அவைகளுசமாம்; ஆகவே அ வைகட்குக் காரணமான மனதும் பிரமப்பிரகாசத்தில் விலீனமாம்; ஆகவே பிரமம் அகண்டைகரசமாய்த் தன் மயமாகவே விளங்கா நிற்கும். நெடுங்காலம் நிரந்தரம் ஆதரவோடும் அநுஷ்டித்துவாராநின்ற பிரமாநுசந்தான வலியால் அஞ்ஞானமும், அதன் காரியங்களுமாகிய வ னர்த்தங்களின் நீங்கி நிரதிசயாநந்தமாத்திரமாகப் புருட ன் விளங்காநிற்கும் ஸ்தானமே முடிந்தநிலமான துரிய மாம். பிரமவித்து, வரன், வரியான் என்னு மிம்மூவர்க் குமேலாய் நான்காமவனை வரிட்டனெலடையப்படுவ தாகலின், துரியமென்றுபெயராம்.

(கச) அல்லது "நன்னிலம்" என்பது துரியத்திற்கு வேதாந்த த்தின் பரிபாஷையாகிய சத்தமன்மையின், "எந்நிலங் க

விறு மக்க வெழுநில மைற்றின் மேலாம், நன்னில மரு வும்" என்பதற்கு, எல்லாப்பதிகளினுஞ் சிறந்தொளிரா நிற்கும் சத்தபுரியினுஞ்சிறந்த நன்னிலமென்னுந்தலத்தி னின்கண்ணே எழுந்தருளாநிற்குமென்று வேறுமொருபொ ருள்கூறினு மமையும்; இஃதமையுமாறு, "நன்னிலந் த னி லெழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய முனே ன் நான்." என்று இந்நூலினந்தத்தில் வித்தியாநந்தங்கூ றுங்காலையிற் கூறியிருக்குங்காரணத்தினால் அறிக.

"நன்னிலம்" என்பது சிலேடையாய்த் துரியபூமியையும், மரு வளமென்னும் ஸ்தலத்தையும் உணர்த்தாநின்றது.

(௧௫) அயனரியுருத்திராதியர்போற்றுற்ற மொடீக்கமின்மை யின்,"பகம்" என்றும், அன்னோர்க்கும் தான் இறையா கலின், "நாயகன்" என்றுங்கூறினர். இவ்வாற்றால், இது காரணப்பிரமமென்பது பெற்றாம்.

(௧௬) மாயாவிசிட்டசைதந்நியத்தைக் காரணப் பிரமமென்று கூறி யிருக்கின்றன ராகலின், அதற்கு உள்ளந்தன்னிற் சாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கை அசம்பவமாமேயெனின்? அ.து பரமார்த்தமாகச் சுத்தப்பிரமமேயாகலான், சாட்சித்த ன்மை அதற்கு அசம்பவமாகாதென்க.

(௧௭) இவ்வாற்றால், இஃது தோடமின்முமினுருக. "பதங்கள்" என்னுஞ்சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தக பரியந்த மான மூர்த்திபோதகமாயிருத்தலின்,இது சத்தப்பிரமத்தி ற்கும், அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பொருந்தாதா கலின், சரீரவிசிஷ்ட சைதந்நியங்களான காரியப்பிரமங் களுள்ளே யாதானுமொன்றைக் கூறலாமேயெனின்? அங்ஙனங் கூறுதற்குச் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளான காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களு ள்ளே யாதானுமொரு சின்னங்களையெடுத்து விசேஷித் திருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் விசேஷியாமல், "பக நாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றதால் காரியப்பிரம

ங்களுள் யாதானு மொன்றைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயின், "பதங்கள்" என்றது காரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஒரோர் காலேயில் பக்தானுக்கிரகார்த்தம் அவர்வேண்டிய அருளுருக் கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆற்றலுடைத்தா னமையின், அதற்குப்பாதங்கூறிய துபசாரமும், அசம்பவமுமாகாது. இதனை, புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரணமாகின்ற, சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்முனே, யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந், தெரிவ ருஞ்சிவ னவனேயிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே." என்னும் பிரமகீதையினானும், "சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா, ளுவாவிவ்வுலகுபடு மழிதுயர்நிர்ப் பதற்காக, மேவாதுநின்றேயென் மாயையினுன் மெய்யேபோ, லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்" என்னும் பகவற்கீதையினானும்,"துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே, துயரின் மலியும் மனிதப்பிறவியிற் றோன்றிக்கண் காணவந்து, துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்குமம்மான், றுயரமில்சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலேனே" என்னுந் திருவாய்மொழியினானும், தன்பராபரம தானதிரு மேனிநிலையிற் சலனமின்றியொரு தன்மையினி னின்றருளியே, யன்பரானவர்க ணெஞ்சினிலு வந்தவடிவா யங்கு வந்தவர்க ளுய்யும்வகை செய்தவருளும்." என்னும் அஞ்ஞவதைப்பரணியினானும் அறிக. இது, சிஞ்ஞானமுடையோர் உபாசிக்கத்தக்கது காரணப்பிரமமேயென்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைத் தனதொழுக்கத்தால் உபதேசித்ததாம்.

(க-அ) ஸ்ரீ வியாசபகவானது அபிப்பிராயமும் இதுவே. என்னே? வியாசபகவான் ஒருவரோ ஸ்காந்தபுராணத்தில் சிவனுக்கு, சுதந்தரத்துவமுதலிய ஈசுரத்தன்மங்கூறினர். அந்நிய தேவர்க்கு, சிவகிருபையினால் சர்வவிபூதியின் பிராப்திகூறி அதனால் சிவதன்மங்கூறினர். அப்படியே ஒருவர்க்குப் புராணத்திலும், ஒருவர்க்கு உபபுராணத்திலுமாக விஷ்ணு,

சிவன் இவரின் வேறுனகணேசாதிகட்கும், ஈசுரத்தன்மை கூறினர்; இவ்வாற்றால், வியாசருடைய வாக்கியங்களில் விரோதந் தோன்றுகிற்கின்றதே எனின்?

அதற்குச் சமாதானம்.

சர்வமும்ஈசுரனே. எந்தப்பிரகரணத்தில் அந்நியதெய்வத்தின் நிந்தைகூறியிருக்கிறதோ; அந்நிந்தை அதனுபாசனாத்தியாகத்தின்பொருட்டன்று. அப்படிவியாசர்க்கு அபிப்பிராயமில்லை. மற்றென்னையோவெனின்? வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவன் முதலியோர் நிந்தையும், விஷ்ணுவின் துதியும் விஷ்ணுவின் உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கேதுவாயிருக்கிறது. அப்படியே சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும், அவர்களினுபாசனாத்தியாகத்தின் பொருட்டாகாமல் சிவனுடைய உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கே ஏதுவாம். ஓர் பிரகரணத்தில் அந்நியத்தினுடைய நிந்தைதியாகத்தின் பொருட்டேயாமாயின், சர்வ தெய்வங்களினுடைய உபாசனைகளுமன்றோ தியாகமாகும்; அதனால் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியின் பொருட்டாகவே உளது. தியாகத்தின் பொருட்டன்று.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

(கசு) வேதத்தில் அக்கினிஹோத்திரத்திற்கு இரண்டுகாலங்கூறியிருக்கின்றது: ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப்பிரதமம்; மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்கநந்தரகாலம். அங்கே உதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் அநுதயகாலத்தைநிந்தித்திருக்கிறது. அநுதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் உதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்கிறது; அந்நிந்தையின்றாற்பரியம் தியாகத்திலாமாயின், இரண்டு காலத்திலும் ஓமத்தின்றியாகமாம். நித்தியகர்மத்தின்றியாகங்கூடுமோ? ஆகலின், உதயகாலத்தைத்துதித்தற்பொருட்டு அநுதயகாலத்தையும், அநுதயகாலத்தைத்துதித்தற்பொருட்டு உதயகாலத்தையும் நிந்தித்திருக்கிறது; அப்படி ஒர்தேவதையின் உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியில் தாற்பரியமாம்: அந்நியத்தின் நிந்தையில் அன்று.

(உ0) எப்படிச்சாகாபேதத்தால் ஒருவர் உதயகாலத்தில்ஓமஞ்செய்ய, ஒருவர் அநுதயகாலத்தில் ஓமஞ்செய்ய, பயன்இருவருக்குஞ்சமானமாக உண்டாகின்றதோ! அப்படிஇச்சாபேதத்தால் ஐந்துதெய்வங்களில் எதனை உபாசித்தாலும்பிரமலோகப்பிராப்தியாம். அங்கே போகங்களைப் புசித்திருந்து இறுதியில் விதேகமோட்சமும் அடைவர். விஷ்ணுவாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்டலோகாதிகளின்பிராப்தி புராணங்களிற் கூறியிருக்கின்றதன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிராப்திகூறவில்லையே யெனின்? அங்ஙனம் கூறியிருப்பினும், உத்தமஉபாசகராய் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளாயினோர் சகலரும் தேவயானமார்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர். பிரமலோகம் ஒன்றே, வைஷ்ணவ உபாசகர்க்கு வைகுண்டரூபமாகத் தோன்றாநிற்கும்; அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் அவர்க்குச்சதுர்ப்புஜபார்ஷத*ரூபராய்த் தோன்றாநிற்பர்: தாமும் சதுர்ப்புஜமூர்த்தியாகாநிற்பர்; அப்படியே சைவஉபாசகர்க்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத்தோன்றாநிற்கும்; அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் திரிநேத்திரமூர்த்திகளாகத்தம்மோடு கூடத்தோன்றாநிற்பர்; இவ்வாற்றால், சர்வஉபாசகர்க்கும் பிரமலோகமொன்றே தமது உபாசியத்தினுடையலோகமாகத்தோன்றாநிற்கும்.என்னை? தேவயானமார்க்கமன்றி அந்நியமார்க்கத்தால் யாவர் செல்லாநிற்பரோ! அவர்க்கு மீளுதலுண்டாகும்; இது நியமம்.தேவயானமார்க்கம் ஓர் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. ஆகலின், விதேக மோட்சத்திற்கு யோக்கியரான உபாசகரனைவரும்பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர்; அது, உபாசகருடைய இச்சையின் அநுசாரமாகச்சகல சாமக்கிரிகளோடு கூட அவரவர்க்குத்தோன்றாநிற்கும்; இப்படிப்பட்ட அற்புத மகிமை அந்தப்பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. இவ்வாற்றால், ஐந்துதேவதைகளின் உபாசகர்க்கும் பயன் சமமாகவேயுண்டாகா நிற்கும்.

---

* பார்ஷதர்=கணங்கள், அல்லது சபையிலிருப்பவர்.

(உக) அங்ஙனமாயின், ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாகக் கூறியிருக்கின்றன. ஈசுரனோ ஒருவன்; ஒரு ஈசுரனுக்கு நாநா நாமரூபம் எங்ஙனங் கூடுமெனின்?

அதற்குச்சமாதானம்.

பரமார்த்தமாக நாமரூபங்களொன்றும் பரமான்மாவின்கண் ணே யுளதாக இல்லை. மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின்பொருட்டு நாமரூபரகிதமான பரமான்மாவுக்கு, மாயையினாற்பண்ணப் பட்ட கற்பிதநாமரூபங்கள் கூறினர். ஆதலால், ஓர் பரமான்மாவின் கண்ணே மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட நாநா கற்பிதநாமரூபங்கள் கூடும்; இவ்வாற்றால், சர்வபுராணவாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவிர்த்தியாய்விடும்.

(உஉ) புராணவாக்கியங்களில் விரோதசங்கைக்கு, முக்கியசமாதானம் யாதெனில்? விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்பன முதலாக எவ்வளவுநாமங்கள் ஒவ்வொன்றற்குண்டோ! அவைமுழுவதும் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம். காரியப்பிரமங்கட்கும், அவை முழுவதும் நாமங்களாகப்பொருந்தும்; அது எங்ஙனம்? மாயாவிசிட்டமானகாரணத்தைப் பிரமமென்றவர், இரண்யுகர்ப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்றனர்;ஆகலின், விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும்பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும்,காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன; அப்படியே அப்பதங்களின் பரியாயநாமங்களாயுள்ள நாராயணன், நீலகண்டன், விக்கினேசன், சத்தி, பாநு இவைமுதலிய அநந்தபதங்களும் அவ்விருவகைப் பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன. பிரசங்கத்திற்கு ஏற்க ஓரிடத்தில் காரணப்பிரமத்தையும், ஓரிடத்தில் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தும்.

அஃதெப்படியெனின்? சைந்தவபதம் அசுவம், லவணம் இரண்டனையும் உணர்த்துமேனும், போஜனப்பிரசங்கத்தில் லவணத்தையும், கமனப்பிரசங்கத்தில் அசுவத்தையும் உணர்த்துவதுபோலென்க. வைஷ்ணவபுராணத்தில் விஷ்ணு, நாராயணனாதிபதங்கள் காரணப்பிர

மத்தையும், சிவன், கணேசன், சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களை யும் உணர்த்தாநிற்பனவாம். ஆதலால் வைஷ்ணவ கிரந்தத்திலுள்ள விஷ்ணுவின் துதிக்கும், சிவன்முதலியோர் நிந்தைக்கும் வியாசரது அபிப்பிராயம் காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது: காரியப்பிரமங்கள் உபாசிக்கத்தக்கனவல்லவென்பதாம்; அப்படியே ஸ்காந்தபுராணமு தலிய சைவகிரந்தங்களில் சிவன், மகேசன் முதலியபதங்கள் காரண ப்பிரமத்தையும், விஷ்ணு, கணேசன், தேவி, சூரியாதிபதங்கள் காரி யப்பிரமங்களையும் உணர்த்துவனவாம். ஆதலால், அவைகளிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸ்துதியும், காரியப்பிரமங்களின் நிந்தையும் உள. கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரணப்பிரமத்தின் வாசகம். வி ஷ்ணு, சிவன்முதலியபதங்கள் காரியப்பிரமங்களின் வாசகங்களாம்; அதிலும் காரணத்தின் ஸ்துதியும், காரியங்களின் நிந்தையும் உள: கா ளிபுராணம், சூரியபுராணங்களிலும் அப்படியேஉண்டு; இவ்வாறு, சகலபுராணங்களிலும், காரியகாரணங்களின்நாமசங்கேதங்கட்குப்பே தம் உள; கொள்ளற்பாலதும், தள்ளற்பாலதும் ஆகிய பொருள்க ட்குப்பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப்பிரமத்தின் உபா சனை கொள்ளற்பாலதும், காரியங்களின் உபாசனை தள்ளற்பாலது மாம்; அதனால் சகலபுராணங்களும் ஓர் காரணப்பிரமத்தை உபாசிக் கத்தக்கதாகவே உணர்த்துகின்றன; அவைகளுக்குத் தம்மில் விரோ தமில்லை.

(உ௩) எப்படியும் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்ட புஜாதி மூர்த்திகள் மாயையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்; ஆகலின், காரியம்: அவைகளின் உபா சனையுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது; அங்ஙனங்கூறப்பட்டிரு ப்பினும்,அச்சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகளுக்கும், மாயா விசிட் ட காரணப்பிரமத்திற்கும் விசாரிக்குமிடத்துப்பேதமில்லை. ஆதலால், காரியப்பிரமங்களின் ஆகாரங்களை வாதித்து* அவர்களைக் காரணரூபமாக உபாசிக்க வேண்டுமென்பது தாற்பரியம். என்னை? ஆகாரம் காரியமாதலின், துச்சம்: காரணம் சத்தியம். யாவரது மந்தப்பிரஞ்ஞை ஆகாரத்தி லேயே ஸ்திதமாமோ! அவர் சாஸ்திரத்திற்சொன்ன ஆ

---

*வாதித்தல்=காரியம், காரணப்பிரமமே அந்நியமன்று என்பதாம்.

காரத்தையே உபாசனைசெய்க; அதனாலும் பிரஞ்ஞை நி
ச்சலமாய்க் காரணப்பிரமத்தின் உபாசனையில் ஸ்திதி பெ
றும்: இவ்வாறே திருவாய்மொழியினும், "உணர்ந்துணர்
ந் திழிந்தகன்றுயர்ந் துருவியந்த விந்நிலைமை, யுணர்ந்து
ணர்ந்துணரிலு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா, ளுணர்ந் து
ணர்ந் துரைத் துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை, யுண
ர்ந்துணர்ந் துரைத் துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட
தொன்றே." எ-ம், ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடி
வினு ணின்ற, நன்னெறி நாரண னான்முக னரனென்னு
மிவரை, ஒன்றநும் மனத்துவைத்துள் ளிநும்மிரு பசைய
றுத்து, நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை
நாளே." எ-ம், அருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க.

(உ.ா) ஜகத்காரணன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன், சர்வஞ்
ஞன், சுதந்தரன், சர்வப்பிரேரகன், கிருபாலு என்றிவ்வா
று ஈசுரத்தன்மங்களைச் சிந்திப்பாயாகவென்று காரணப்பிர
மத்தின் உபாசனைகூறியிருக்கின்றது.

காரணப்பிரமமன்றிவேறே அநேக மூர்த்திகளும் சாஸ்திரங்க
ளிற் கூறப்பட்டுள்ளன; அவையெல்லாம் உபாசனையின் நிமித்தம்
அன்று. சகலமும் காரணப்பிரமத்தின் உபலட்சணமாகவே கூறப்ப
ட்டிருக்கின்றன.

(உ.[illegible]) உபலட்சணமாவது, ஒன்றன் ஏகதேசத்திருப்பதும், ஓர்
போதிருப்பதும், வியாவர்த்தக* மாயிருப்பதும் யாது:
அது. என்னை? காகமிருப்பது தேவதத்தனது கிரகம் எ
ன்னும்வாக்கியத்தில் காகம் உபலட்சணம். எங்ஙனம் காக
மானது தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஏகதேசத் திருப்பதாயு
ம், ஓர்போதிருப்பதாயும், வியாவர்த்தகமுமாயிருக்கிறதோ:
அங்ஙனம் ஜகத் காரண பிரமத்தின் ஏகதேசத்தில் சதுர்
ப்புஜாதிமூர்த்திகள் உள்ளன: ஓர்போது உண்டாகின்ற
ன; அச் சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப் பிரமத்தின்

---

*வியாவர்த்தகம் = அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்துமது.
இ[illegible]து சு-உது பிரசங்கத்திற்காண்க.

கல்லையே உண்டாகின்றன: அந்நியத்தின்கண்ணில்லை என வியாவர்த்தகமாகவிருத்தலின், அவை உபலட்சணமாம். உபலட்சணத்திற்கு விசேஷியவஸ்துவின் சொருபஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமாம். காகத்தால் தேவதத்தனது கிரகத்தின்ஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமல்லாமல் அந்நியப் பிரயோஜனம் இல்லாததுபோல சதுர்ப்புஜமுதலிய ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப் பிரமத்தின் ஞானமே உபாசனையின் நிமித்தம் மூர்த்திப் பிரதிபாதனத்தின் பிரயோஜன மல்லாமல் அந்நியமில்லை.

(உரு) மந்தப்பிரஞ்ஞையுடையோர், சாஸ்திராபிப்பிராயம் அறியாமல் அவ்வாகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ்செய்கின்றதுமன்றி சியாலசாரமேயநியாயத்தால் பரஸ்பரம் கலகமும்விளைக்கின்றனர். சியால என்பது ஒருஸ்திரீயின் தமையன் பெயர். சாரமேயன் என்பது நாயின்பெயர். நியாயம் என்பது திருஷ்டாந்தம். ஒரு ஸ்திரீயினுடைய தமையனுக்கும், அவள் கணவன்வீட்டுக்கு அடுத்தவீட்டு நாய்க்கும் உற்பாலகன் என்றுபெயர் இருந்தன. அந்த ஸ்திரீயின் தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயர் இருந்தன; இப்படியிருக்க, அந்தஸ்திரீயானவள் பிரதமத்தில் கணவன்வீட்டுக்கு வந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டு நாய்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்துகொண்டிருந்தன; அதைக்கண்ட அவளுடையகணவன், அடுத்தவீட்டுநாயாகிய உற்பாலகனை, பன்றி, கழுதை என்பனமுதலியவார்த்தைகளால்வைது, தன்னுடையைத்தாவகனைப்போற் கிடையாதென்று பெருமைப்படுத்திக்கொண்டாடினான்; அதைக்கேட்டிருந்த அந்தஸ்திரிக்குத் தன்தமையனை வைகிறதாகவும், தமையனுடைய சத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும், பிராந்தி யுண்டாகி அதனால் அவள் துக்கமுடையவளாய்த் தன் பர்த்தாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன் அபிப்பிராயம்அறியாமல் சமானமானநாமத்தாலே பிராந்திகொண்டு அவள் எப்படிக் கிலேசித்திருந்தாளோ அப்படியே

வைணவமந்திரங்களில் சிவன் முதலிய நாமங்களால் காரியப்பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட சைவர் முதலியோர்களும், சைவமந்திரங்களில் விஷ்ணுநாமத்தால் காரியப்பிரமத்தை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட வைணவர்களும், துக்கத்தையடைகின்றனர். காரணப் பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே சகல புராணங்களின் அபிப்பிராயமாம். மாயாவிசிட்டசேதனம் காரணப்பிரமமென்றும், மாயையினாற் பண்ணப்பட்ட காரியவிசிட்டசேதனம் காரியப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். பாரதவியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் அறிஞர்சிகாமணியாகிய நிலகண்டபண்டிதரால் இவ்வா றெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமும் இதுவே என்று விசாரசாகரத்தின் ஏழாந்தரங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியர், இவ்வபிப்பிராயத்தை அறிவித்தற்பொருட்டே காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுர்முக, அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்து விசேடியாமல், "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றார்.

இலக்கணையினால் தன்னநுபூதிமயமான இருக்குவேதமஹாவாக்கியப்பொருளையே சிந்தித்ததாம். ... ...(க)

ஆன்மசொரூப நமஸ்காரரூப
மங்கலம்.

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனுய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யனந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
மூன்றுமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனுய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே(உ)

(இ-ள்) தானே—ஈன்று-உலகத்தைச்சிருஷ்டித்து—அளித்து-இரட்சித்து—அழிக்கும்-சம்மரிக்கும்—செய்கைக்கு-(இம் முத்)தொழிற்கும்—ஏதுவாம்-காரணமாகும்—அயன் ஆய்-பிரமனாகியும்—மால் ஆய்-நாராயணனாகியும்—ஆன்ற ஈசனும் ஆய்-மாட்சிமைபொருந்திய உருத்திரனாகியும்—அநந்தமூர்த்தியும் ஆய்-(இன்னும்)அளவிறந்தசா

ஈறிய்யக்காதி சேதனப்பிரபஞ்சங்களாயும் மிருதியாதிய அசேதனப் பிரபஞ்சங்களாயும்—மூன்றமுத்தனும்ஆய்-(அனைத்திறும்) பூரணமாகும் நித்திய முத்தனான ஈசுரனுமாய்—நிற்கும்-(நிறைந்து)நிற்கின்ற—இன்பப்புணரி ஆதவன் ஆய்-ஆநந்தசமுத்திரமாயும் (பர)மாதித்தனுயும்—நாளும் தோன்றிய-சதாகாலமும் விளங்குவதாகிய—விமல போதசொரூபத்தை-நிர்மலமான ஆன்மசொரூபத்தை—பணிகின்றேன்-வணங்குகின்றேன்—எ-று.

"தானே, ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனுய் மாலா, யான்றவீ சனுமா யநந்தமூர்த் தியுமாய்ப் பூன்றமுத் தனுமாய் நிற்கும் விமலபோத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேன்" எனக்கூட்டுக.

"அயனுய் மாலாயா ன்றவீசனு மாய்" என்றது காரியப்பிரமங்களை. "பூன்றமுத்தனுமாய்" என்றது காரணப்பிரமத்தை. இங்ஙனமனைத்துமாய் நிற்பதும் தனது ஏகதேசத்தில்; அதுவும் தோற்றரவுமாத்திரமே என்னும் பொருடோன்ற "இன்பப் புணரியா தவனுய்" என்றுர். அன்றியும், "இன்பப் புணரியாதவனுய்" என்றதை ஏதுகர்ப்பவிசேடண மெனினுமமையும். "இன்பம்" என்பது பிரசித்த சமுத்திரத்தினும் ஆன்மமகோததிக்குள்ள விலட்சணத்தன்மையையும், "நாளுந்தோன்றிய" என்பது பிரசித்த சூரியனினும் பரமாதித்தனுக்குள்ள விலட்சணத்தன்மையையும் குறிப்பித்து நின்றது. "விமலபோதம்" என்றதால் பஞ்சகோசங்களே ஆன்மாவென்பாரையும், "போதசொரூபம்" என்றதால் ஆன்மாவிற்கு ஞானங்குணமென்பாரையும் மறுத்தன ரென்றும், "தானே" என்றதால் அந்நிய நிமித்தோபாதானம் இன்மையைக்குறிப்பித்தனரென்றுங் கொள்க.

ஈதனைத்தும் ஆன்மாவே யென்னுஞ்சுருதியால், தன்னைவணங்கினதாம்.

குருவின் நமஸ்காரரூபமங்கலம்.

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மநுதினம் பணிகின் றேனே. (௩)

(இ-ள்) எவருடை அருளால்- (தாயினுஞ்சிறந்த) யாவருடைய திருவையினுல்—சுவரிடைவெளிபோல்-குட்டியத்தின்கண்(அதனு

ஷாக்ஷாதிக்கப்பட்டுள்ள).ஆகாயத்தை (அக்குட்டியத்தை யிடித்தொழித்து அதுவே மகாகாயமென்றறிந்தாற்) போல — யானே-(அசங்கிதாத்மாவான வென்னையாக்ஷாஷித்துள்ள பஞ்சகோசங்களையும், அவை என்னுலறியப்பட்டுச் சடமாயிருத்தலின், இது நானல்ல இது நானல்லவென்று நேதித்து, மேலே அவைகளினபாவரூபமான சூனியத்தையும்ஒழித்து அவைகட்குச்சாட்சியாய் அசங்கசிதாத்மாவான)நானே—எங்கும் ஆம் பிரமம்-அரியயன் சிவன் அந்தகன் இந்திராதியிய விடங்தோறும் (முத்திருள் நூல்போல அநுஸ்யூதமாய்ச்சாட்சியாய்) நிறைந்திருப்பதாகிய பிரமமாம் — என்பால்-(இப்படிப் பரப்பிரமமான என்னிடத்து)—கவருடைப்புவனம் எல்லாம்-நாநாகூறுபாடுடைய பிரபஞ்சமெல்லாமும்—கற்பிதம் - (கானற்சலம்போல அத்தியஸ்தமாதலின்) மித்தையாம்—என்று அறிந்து-என்று (சமுசயமில்லாமற்) சாட்சாத்கரித்து—சுபாவம் - சுபாவமாக—யான் என் சொரூபம் ஆனேன்-நான்எனது(நிச) சொரூபமாயினேனே — அவருடைப்பதுமபாதம்-அக்கருணாமூர்த்தியினுடைய தாமரைமலர்போலும் திருவடியை—அநுதினம் பணிகின்றேன் - நாடோறும்வணங்குகின்றேன்—எ-று.

எவருடையருளால் ஆனேனெனக்கூட்டுக.

யாவரும் முடிமேற்கோடலாலும்,யாவரினும்பெருமையுடைமையாலும், அபக்குவர் அண்மைக்கணிருந்தும் அடையாமையாலும்,பக்குவர் சேய்மைக்கணிருந்தும் தேடிவந்தடைதலானும் “பதுமபாதம்” என்றார். ஞானம் வந்தபின் பணிதலொழியின் செய்நன்றி கொன்றதோடம் வருமென்பதை, “அநுதினம்” என்னும்பதத்தாற்குறிப்பித்தனர்.

(௨௭) “சுபாவம்” என்றபதத்தால் அம்ஸாம்ஸிபாவம், விகாரவிகாரிபாவம், உபாசகவுபாசியபாவமுதலியனபோல எனக்கும்பிரமத்திற்குங்கொஞ்சமும் பேதம்இன்றென்பதையும், பேதம் இன்மையின்; காரியத்தன்மை,பிரகாசியத்தன்மை, ஆதேயத்தன்மைஆகிய பாதந்திரமுடையன் அன்றென்பதையும் குறிப்பித்தனர். “யானே யெங்குமாம் பிரமம்” என்பதற்கு, உதாரணம். பிரபுலிங்கலீலை. “வானமல்லேன் வளியல்லே னழுலி னல்லேன் மண்ணல்லேன்ஞான மல்

லேன் வினையல்லே ஞானே சிவமென் றெண்ணிறோ, ஞா ன மில்லா வொருசிவமே யாவ னிவ்வா றுன்றுதா, வி ன மெல்லா முடையவுடம் பெடுத்துச் சுழலு மெஞ்ஞா ன்றும்" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்ருற்காண்க. "அநுதினம் பணிகின்றேன்" என்றதற்கு-உ-ம்-பிரமகீதை. "மாய வன்புலத் தெழாவகை தீர்ந்ததன் வாய்மையான் மயிர்க்காலாற், பாய வின்னமு திருசெவித் துளைவழி பாய்ச்சிஞன் பதுமத்தா, டாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமு மற்றுநற் றனமுமென் றடைவான்றன், காய முள்ளளவு வும்புகழ்ந் தேத்துவான் கற்றதோர் கலையாலே" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்ருற்காண்க. "யானே" என்பது மஹாவாக்கியத்தின்-அகம்பதம். "எங்குமாம்பிரமம்" என்பது பிரம பதம். "ஆனேன்" என்பது அஸ்மிபதம்.

அநுபூதிவாக்கியார்த்தஸ்மிருதியோடு குருவினது பெருங்கருணையைவியந்ததாம். (௩.)

[குருவின் சீர்பாதவல்லபத்தைத் துதித்தல்.]

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவி ஞலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள்) என்னுடைமனது-எனது (சமுசயரூபமான) மனதும்—புத்தி-(நிச்சயரூபமான) புத்தியும்— இந்தியம்-(ஞானகரு) மேந்திரியங்களும்—சரீரம்- (பிராணபஞ்சகத்தோடு இவ்விலிங்கதேகத்திற்கிடமானதூல) சரீரமும் — எல்லாம்-(இவ்விரண்டிற்கு மூலமான அஞ்ஞானக்கூறென்னும் காரணசரீரமும், இவைகளைப்பற்றி வாராநின்ற சாக்கிராதி அவத்தாத்திரயமும், விசுவாதி அபிமானித்திரயமும், இன்னும் விராட்டாதி சமட்டி சரீரத்திரயங்களும், சிருஷ்டியாதி அவத்தாத்திரயமும், வைசுவானரனுதி அபிமானித்திரயமும், ஆகிய துவம்பத தற்பதங்களிலுள்ளமாயாகற்பிதங்க)ளனைத்தையும்—என்னுடை அறிவிஞலே-(தம்மாற்போதித்த யுத்தியிஞலேயுளதாகிய) எனது பி

ஈன்றுளைருயிருலேதானே—இரவிமுன்இமமே ஆக்கி-சூரியன்முன்னே பனியைப்போலவே (அபாவ) மாக்கி—நீயும்- (துவம்பதலட்சியார்த்தமென்றும் கூடஸ்தனுகிய) நீயும்—நானும்- (தற்பதலட்சியார்த்தமென்றும் பிரமமாகிய) நானும்—ஏகம் என்று-(கடாகாயம் மடாகாயம்போல) ஒன்றேயென்று—என்னுடை ஐக்கியம் செய்ய-என்னுடைய ஐக்கியத்தை (எனக்) குபதேசித்தருள—என்னுடைக் குருவாய்த்தோன்றும் ஈசனே-என்னுடைய குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளிய ஈசனே—இறைஞ்சினேன்-வணங்கினேன்.—எ-று.

தத்துவசமுகங்களுள் மனதைமுன்னே காட்டினது, வாசிட்டத்தில், "பரமமா மறிவின் முன்னே புறப்படும் பொய் யாமுள்ளம் புவனவிகற் பங்களெலும் பொய்யைக் காட்டும்." எனக் கூறியபடியே, சகலசககற்பனைக்கும் மனதேகாரணமாதல்பற்றி. "எல்லாம்" என்றபதத்தால், சமஷ்டி சரிரத்திரயமுதலியவை வருவித்தாம். "எல்லாம் இரவிமுன்னிமமேயாக்கி" என்பதால், அனர்த்தநிவிர்த்தியும், "ஐக்கியஞ்செய்ய" என்பதால், ஆநந்தப்பிராப்தியும், குருவினல் உளவாயினவென்பது பெற்றும். இப்பேறு குருவின் சீர்பாதவல்லபத்தாலாதலின், இதுவே குருவின் சீர்பாதவல்லபமாமென்க.

"நானும்" என்றது, பிரமவித்து பிரமமேயென்னும் சுருதியாலென்க. ஐக்கியந்தனக்கு ஏற்கனவே உளதாயிருத்தலான், "என்னுடை ஐக்கியம்" என்றும், "ஈசனிங் கருள் செய்யவந் திருக்கிற விடமிவன் திருமேனி" என்னும் சுருதியால் "என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனே" என்றுங்கூறினர்.

["ஈசன்" என்பதற்கு ஐசுவரியசம்பன்னனென்று பொருள்.] இறைஞ்சாநின்றேன் என்னது, "இறைஞ்சினேன்" என்று, இறந்தகாலத்தாற்கூறினது, ஐகதீசுரன் குருமூர்த்தமாய் வந்தருளியதும், கீழ்ப்போன அநந்தஜநநங்களில் யான் நிஷ்காமனுய் உபாசித்துவந்த உபாசனையின் பெருப்பேறுமென்னுங்குறிப்பு. "குரு" என்பதில், குகாரம்=அஞ்ஞானம். ருகாரம்=ஞானமாம்; ஆகவே, ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திசெய்பவரே குருவாம். மற்றையர் குருச்சத்தத்திற்கு அருகரல்லரென்றறிக. இதற்கு, உ-ம்- பிரபோதை. "உண்டுபோற் றோன்று முலகெலா முண்மை யன்றென வுணர்த்தி

யெப்பொருளுங், கண்டசான் றதனைக் காட்சிய தறவே கண்டிடக் கரியெனக் காட்டும், பண்டைவே தாந்த வாக்கியஞ் சொன்ன படியிலே பரமனோ டொன்றாய், விண்டிடா வண்ண முணர்த்துவான் றன்னை வியன்குரு வென்றிடும் வேதம்." எ-ம், "காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவா மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாழ்ச்சிசெய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்." எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

குருவின்றிருமேனிக்கண்ணிருந்துசாமவேதமஹாவாக்யத்தை உபதேசிப்பதும், ஈசுரனேயென்னுஞ்சுருதியின்பொருளை யறிவித்ததாம். (சு)

[குருவைவணங்கி அவரருளால் நூல்செயப்புகுந்து, நூலின் அதிகாரி, சம்பந்தம், விடயம், பயனென்னும் அநுபந்த சதுஷ்டயமறிந்தாலல்லாமல் விவேகிக்கு, நூல்கேட்டற்கண்ணூக்கம் பிறவாதாகலின், அவற்றை இரண்டுசெய்யுளான் முன்னேகூறத்தொடங்கி, இதில் அதிகாரியையும், விடயத்தையும் கூறுகின்றார்.]

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல்
சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாத ம்போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே. (ஞ)

(இ-ள்) ஆதியும் நடுவும் இன்றி-(தனக்குத்)தோற்றமுந்திதியுமில்லாமல்—அந்தமும் இன்றி-நாசமுமில்லாமல்—வான்போல்-ஆகாயம்போலச்(சூட்சுமமாய்வியாபகமாய்அசங்கமாய்)—சந்ததம் ஒளிரும்-சார்வகாலமும் விளங்காநிற்கும்—ஞானசற்குரு பாதம்போற்றி-ஞானமயமானசற்குரு*வினுடையசீர்பாதங்களைத்துதிசெய்து(அப்பாதாம்புஜப்பிரசாதலேசத்தால்)—பந்தமும்வீடும் காட்ட-பந்தலட்சணம் இன்னது, மோட்சலட்சணம் இன்னதென்று(அதிகாரிக்)கறிவித்தற்பொருட்டு—பரந்தநூல்-(வாதராயணர்முதலியபூர்வாசாரியரால் அரு

*சற்குரு=சத்துபதேசஞ்செய்பவர்.

ளிச்செய்யப்பட்டுள்ள ருத்திரபாடியம், வார்த்திகமுதலிய) வேதாந்த நூல்களை—பார்க்கமாட்டாமந்தரும்-விசாரித்தறியச் சமர்த்தமின்றிய மந்தபுத்தியுடைய வதிகாரிகளும்—உணரும்ஆறு- (அப்பந்தமோட்ச சொருபங்களையெளி) தறியும்படி—வத்து தத்துவம்சொல்வேன்-வஸ்துவின் உண்மையை(இந்நூலின்கட்) சொல்லுவேன்—எ-று.

"மந்தர்"=இந்நூலின் அதிகாரி. "வத்துதத்துவம்"=இந்நூலின் விடயம்; "வத்து"=சிவப்பிரமங்கள். "தத்துவம்"=அவைகளின் ஏகத்துவம்.

(உ௩) சகலபிராணிகளின் அந்தக்கரணத்துள்ள மலம்,§ விட்சேபம்,ஆவரணம்என்னும் மூவகைத்தோடங்களுள்ளே நிட்காமகர்மாநுட்டானத்தால், மலதோடமும், உபாசனையால்,விட்சேபதோடமும், ஞானத்தால், சொருபாவரணரூபமான அஞ்ஞானதோடமும் நீங்காநிற்குமென்று கூறப்பட்டிருப்பதால், நிட்காமகருமத்தால், மலதோடமும், உபாசனையால், விட்சேபதோடமும் நீங்கி ஒரஞ்ஞானதோடமாத்திரத்தோடுகூடி நான்குசாதனங்களையுமுடைய புருடரே இந்நூற்கதிகாரிகளாம்.

(உ௪) பிரதிபாதனம்பண்ணப்படுவதுயாது? அது விடயமெனப்படும். இந்நூலின்கண்ணே சிவப்பிரமங்களின் ஏகத்துவம் பிரதிபாதனம்பண்ணப்படுதலின், அவ்வேகத்துவமே இந்நூற்குவிடயமாம்.

"மந்தரும்" என்பதில், உம்மை இழிவு சிறப்பாய்க்கூறிய மதியுடைய ஏனையோரும் என எதிரதுதழீஇ நின்றது.

"மந்தருமுணருமாறு வத்துதத்துவஞ்சொல் வேன்" என்பதன்கருத்து, பூர்வாசாரியரான வாதராயணர்முதலியோரால் தெய்வவாணியால் வெகுகிரந்தங்கள் முன்னமே அருளிச்செய்திருக்க, நீர்நூதனமாகச்செந்தமிழ்ப்பாஷையாலியற்றும்நூலானது நிட்பலமாமென்றுவரும் ஆசங்கையைப்பற்றித்தெய்வவாணியாலுள்ள அந்நூல்களா

---

§ மலம்=பாவம்.

ந்கூரியமதியுடையோர்க்கே போதமுளதாம். மந்தமதியுடையோர்க்குப்பாஷாகிரந்தங்களாலல்லாமல் அந்நூல்களால் போதம் உளதாகாதென்பது துணிவாதலால், நூதனமாகவிந்நூலாரம்பிப்பது சபலமாமென்பது. (ரு)

[ஆனால், செந்தமிழ்ப்பாஷையினும் பிரபந்தங்கள் அநேகமிருத்தலின், நீர் நூதனமாகச்செய்வதில் விசேடம் இன்மையின், இது நிட்பிரயோஜனமாமென் றாசங்கித்துத் தாம் நூதனமாகச் செய்யப்புக்கநூலின் விசேடத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சி
கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை [க்
அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே. (சு)

(இ-ள்) படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும்-(அநேகமாய்) விரிந்துள்ளஉபநிஷத்துக்களென்றுகூறும்—பாற்கடல் மொண்டு-பாற்கடலில் முகந்து—முன் நூல் குடங்களில்-(சூத்திரபாஷியம், வார்த்திகமுதலிய) புராதன கிரந்தங்களென்னுங் குடங்களிலே—நிறைத்து வைத்தார்-பூரித்துவைத்தார்கள்— குரவர்கள் எல்லாம்-(வாதராயணர்முதலிய) பூருவாசாரியர்களெல்லாம்—காய்ச்சி-(உபநிஷத்து வாக்கியங்களென்னும் அப்பால்களைச்சற்குரு சந்நிதியிற்) காய்ச்சி—கடைந்து-எனதநுபூதிமத்தான் மதநஞ்செய்து—எடுத்து அளித்தேன்-(திரட்டி) யெடுத்துக்கொடுத்தேன் — இந்தக்கைவல்ய நவநீதத்தை-இக்கைவல்லியநவநீதமென்னும் (ஞான) நூலினை;—அடைந்தவர்- இதனையநுபூதியளவிற் பெற்றோர்—விடயமண் தின்று-(சாரமற்ற) விடயமாகிய மண்ணையுண்டு—அலைவரோ-(அவ்விடயவாசனையான் மீண்டும்மீண்டும் ஜநநமரணங்களையடைந்து) வருந்துவரோ (வருந்தார்)—என்னை? பசியிலார்-திருப்தராகலின்.—எ-று.

அர்த்தகெம்பீரத்தால் அளத்தற்கரிதாகலானும், பரிபூரணபரமாநந்தரூபமான சீதளத்தைப்பயத்தலானும், அமலமாயும், அற்புதமாயுமிருத்தலானும் வேதாந்தத்தைப், "பாற்கடல்" என்றும், பூர்வாசாரி

யராகிய வாதராயணர் முதலியோர் தாம் உபதேசிக்கும் வகைக்கேற் கத்தமக்குவேண்டிய வாக்கியங்களை அங்கங்கே எடுத்துக்கொண்ட தை, "மொண்டு" என்றும், அவ்வாக்கியங்களை நூலாகப்பூர்த்திசெய் ததை, "முன்னூற்குடங்களில் நிறைத்து" என்றும், அப்புராதனகிர ந்தங்களை இவ்வாசிரியர் குருமுகமாக ஆராய்ந்து, அவற்றில் இன்ன பூர்வபட்சம், இன்ன நுசித்தாந்தமெனத் தாம் தேர்ந்ததை, "காய்ச் சி" என்றும், சித்தாந்தத்திலும் ஆக்கியாயிகை* ஆக்கியானம்§ முதலியவ ற்றை ஒழித்துச் சாராம்சமான பிரகரணார்த்தங்களைத் தமது அநுப வபலங்கொண்டு பலபடவிசாரித்ததை, "கடைந்து" என்றும், பிர மாண்மவைக்கிய ஞானத்திற்கு முக்கிய உபயோகிகளான பதார்த்தங் களைத் தமதுமனதிலே தாரணைசெய்ததை, "எடுத்து" என்றும், அ வைகளைப்பத்தியரூபப்பிரபந்தமாகச்செய்ததை, "அளித்தேன்" என் றும், இக்காரணத்தான், இந்நூற்குக் கைவல்லியநவநீதமென நாமமி ட்டேமென்பார், "கைவல்ய நவநீதத்தை"¶ என்றும், இதைக்குரு முகமாகவேகேட்டு அநுபூதிபெற்றவர், செய்யத்தக்கவையெல்லாஞ் செய்து அடையத்தக்கவையெல்லாம் அடைந்தேம் என்னும் அமை நிருபமான நிரங்குசதிருப்தராய்ச் சம்சாரவனர்த்தத்தினின்றும் மு த்தராவர் என்பார், "விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லார்" என் றுங்கூறினார்.

"எடுத்தளித்தேன்" என்பது, சம்பந்தம். "விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லார்" என்பது, அனர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான இந்நூலின் பயன்.

(௩௦) கிரந்தத்திற்கும், விடயத்திற்கும் பிரதிபாத்திய பிரதிபாத கபாவசம்பந்தம். கிரந்தம், பிரதிபாதகம்: விடயம், பிரதி

---

* ஆக்கியாயிகை=பிரத்தியட்சதடத்தசத்தார்த்தம்.

§ ஆக்கியானம்=பரோட்சவிருத்தாந்தம்.

¶ கைவல்ய நவநீதம், என்பது கைவல்லியத்தை, ஞானவாயி லாகப்பயக்கத்தக்க நவநீதம்போன்றது என இரண்டாம் வே ற்றுமை உருபும் பொருளுமுடன்றொக்க தொகையாய் நூற் கு உவமவாகு பெயரென்னும் காரணக்குறியாயிற்று. கைவல்லியம்=மோக்ஷம். நவநீதம்=வெண்ணெய்.

பாத்தியம்; யாது பிரதிபாதனஞ்செய்வதோ! அது பிரதிபாதகம்: யாது பிரதிபாதனஞ் செய்ய யோக்கியமாமோ! அது பிரதிபாத்தியமாம். அதிகாரிக்கும், பலத்திற்கும் பிராப்பிய பிராபக பாவசம்பந்தம். பலம், பிராப்பியம்: அதிகாரி, பிராபகன்; யாதொன்று பிராப்தமாமோ! அது பிராப்பியம்: எவன் பிராப்தமாகப்படுவேனோ! அவன் பிராபகன். அதிகாரிக்கும், விசாரத்திற்கும், கர்த்துரு,கர்த்தவ்வியபாவசம்பந்தம். அதிகாரி, கர்த்தா: விசாரம், கர்த்தவ்வியம்; செய்பவன்யாவன், அவன் கர்த்தாவாம்: யாது செய்யயோக்கியமாமோ! அது கர்த்தவ்வியமாம். கிரந்தத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் ஜந்நிய ஜநகபாவசம்பந்தம்: விசாரவாயிலாகக்கிரந்தம், ஞானத்திற்கு ஜநகமாம். ஞானம், ஜந்நியமாம்: உற்பத்திபண்ணுவதுயாது! அது ஜநகமாம். யாது உற்பத்தியாமோ! அது ஜந்நியமாம். இவை முதலான சம்பந்தங்கள் இன்னும் அநேகம் உள.

(௩.க) பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணமான அஞ்ஞானமும், பிரபஞ்சமும் ஜநநமரணரூபமான துக்கத்திற்கேதுவாகலின், அவை அனர்த்தமாம்; ஆகவே, அவ்வனர்த்தநிவிர்த்தியும், பரமாநந்தப்பிராப்தியும் மோட்சமெனப்படும்; இதுவே, கிரந்தத்திற்குப்பரமப்பிரயோஜனமாம்: அவாந்தரப்பிரயோஜனம்ஞானமாம். யாதொன்றனிடத்துப்புருடனுக்கபிலாஷை யுண்டாமோ! அது பரமப்பிரயோஜனமாம்; அதனையே புருஷார்த்தமென்ப; அவ்வபிலாஷை துக்கநிவிர்த்தியினும், சுகப்பிராப்தியினும் சர்வபுருடருக்கும்உளதாம்; அதுவே மோட்சத்தின்சொரூபமாம்; ஆகவே, பரமப்பிரயோஜனம் மோட்சமாம்: ஞானம்அன்று. என்னே? ஞானம்சுகப்பிராப்திக்கும், துக்கநிவிர்த்திக்கும்சாதனந்தான்; ஆயினும், ஞானம் சுகப்பிராப்தி, துக்கநிவிர்த்திரூபமானதன்று; இதனன், ஞானம்அவாந்தரப்பிரயோஜனமாம்: யாதொருவத்துவின்வாயிலாகப்பரமப்பிரயோஜனம் பிராப்தியாமோ! அது அவாந்தரப்பிரயோஜனமெனப்படும்; அப்படிப்பட்டது ஞானம். என்னே? கிரந்தத்தினுல் ஞானவாயிலாக முத்திரூபமான பரமப்பிரயோஜனம்பெறப்படுதலின், ஞானம்

அவாந்தரப்பிரயோஜனமாம்: இவ்வாறுனசம்பந்தபிரயோஜனாதிகளை இவ்வாசிரியர் இரண்டுசெய்யுளாற்றெருகுத்துக் கூறினர்.

சொல்லிய உருவகத்தால், இந்நூலானது சகலவேதாந்தசாஸ்திரார்த்தசாராம்ஸங்களையும் சூத்திரம்போலச்செய்யுளுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்பதென்பதும், ஓரிடத்திலாவது வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாததென்பதும், ஞானத்திற்குமுக்கியஉபயோகியான பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிப்பதென்பதும் ஏனைய பாஷாகிரந்தங்களோடு இணையானதன்று; சர்வபாஷாகிரந்தங்களினும், உத்தமோத்தமமாம் என்பதும்பெற்ரும். (சு)

[இந்நூலின் படலவகை கூறுகின்முர்.]

முத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும்
வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே. (எ)

(இ-ள்) முத்தனை-(சம்சாரபந்தம்)விடுபட்டவனை—வேங்கடேசமுகுந்தனை-வேங்கடமென்னும்மலைக்கிறைவனை திருமாலை—எனைஆள்கொண்டகர்த்தனை-என்னை அடிமைகொண்ட கருத்தனை—வணங்கிச்சொல்லும்-(என்மயமாக)வணங்கிச்சொல்லஎடுத்துக்கொண்ட—கைவல்ய நவநீதத்தை-கைவல்லியநவநீதமென்னும்பெயரையுடைய இந்த ஞானநூலினை—தத்துவவிளக்கம்என்றும் சந்தேகம்தெளிதல் என்றும்—இருபடலமாக வகுத்துவைத்து-இரண்டுபடலமாகப்பிரித்துவைத்து—உரைசெய்கின்றேன்-சொல்கின்றேன்.—எ-று.

மு என்பது, முத்தி. கு என்பது, புத்தி; இவைகளைமுறையேஞானிகட்கும், பத்திமான்கட்குங்கொடுப்பவன், "முகுந்தன்"ஆம். "முத்தன்" என்பது விடுபட்டவனென்னுஞ்சுருதியால் சுபாவமாகச்சமுசாரபந்தம் இவர்க்குச்சர்வாத்மநாஇல்லை; இதனுன், "முத்தன்" யாதொருசகாயமும் அபேட்சியாமல் பிரபஞ்சசிருட்டியைச்சுதந்தரனுகச் சுவேச்சையினலே பண்ணுகின்றமையால், கர்த்தாவாம்; இங்ஙனம்வி

ஸ்ரீஸுசகஸ்நிரநாமபாஷியத்திற்கூறப்பட்டுள்ளன. நாராயணதேசிக னென்னும் நாமத்திற்கியைய "வேங்கடேசமுகுந்தன்" என்ருர்.

குருவருளுடையோர்க்கே சகலசுருதிப்பொருள்களும் உள்ளவா றுதோன்றுமாகலான், "எனையாட்கொண்டகர்த்தனை வணங்கிச்சொல்லும்" என்ருர். இதனல், குருவினது கிருபாபலங்கொண்டு, இந்நூல் சொல்லுகின்றேனல்லாமல், எனது புத்திவலிகொண்டு சொல்லவில்லையென்பதுகுறிப்பு.

இங்ஙனங்கூறியது அவையடக்கம்.

சிவபிரமங்களின் ஐக்கியஞானத்தைப்பிரகாசிப்பித்தலால் முதற்படலத்திற்கு "தத்துவவிளக்கம்" என்றும், அதன்கண்ணுளவாகும் சந்தேகங்களைத்தெளிவித்தலால் இரண்டாம்படலத்திற்குச் "சந்தேகந்தெளிதல்" என்றும், நாமஞ்சூட்டினர்.

படலம்=கிரந்தபேதம்; அதாவது நூலினுட்பிரிவு. (எ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப்படலம்.

[குருசிஷ்யசம்வாதரூபமாக அர்த்தநிரூபணஞ்செய்வதால் அநாயாசமாகப் போதம் உண்டாமாகலின், அங்ஙனம் இந்நூல் நுவலத்தொடங்கி, இதுகேட்கும் அதிகாரிக்குரிய சாதனங்களை இங்கே கூறுகின்றார்.]

(௧௨) நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்
[கே. (அ)

(இ-ள்) நித்திய அநித்தியங்கள்-நித்தியாநித்திய வஸ்துக்களினுடைய—நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்-நிச்சயமானதன்மையை அறியாநிற்கும் விவேகமும்—மத்திய இகபரங்கள்-மத்தியமான இகலோகபரலோகங்களில்— வருபோகங்களில் நிராசை-(முறையேகரும ஜந்நியமாய்) வருகின்ற (மாலை, சந்தனமுதலியனவும், அப்ஸரஸ்திரீ, அமுதமுதலியனவும் ஆகிய) போகங்களில் விராகமும்—சமாதி ஆறுகூட்டம்-சமாதிசட்கசம்பத்தியும்—முத்தியை விரும்பும் இச்சை-மோட்சத்தையடைய விரும்பாநிற்கும் இச்சையும்—(ஆகிய) இந்நான்கே—சத்

நியம் உரைக்கவேண்டும்-உண்மையாக(அதிகாரிக்குரியனவாகத்) கூற த்தக்க—சாதனம் என்று மொழிவர்-சாதனமாமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்.—எ-று.

"நித்தியம்" =ஆன்மா. "அநித்தியம்"=தேகாதிப்பிரபஞ்சம். "நின்னயம்"=ஆன்மாநாசமின்மையதும், கிரியையின்மையதுமாம். பிரபஞ்சம்,நாசமுடையதும், கிரியையுடையதுமாம்என்னுந்தன்மை; இவைகளின்பகுத்தறிவு "விவேகம்" இகலோகபரலோகங்களிலுள்ள போகங்களில் அநித்ததுக்காதி தோடதரிசனத்தால் வாந்தாசனமூத்திரபுரீஷங்களிற்போல அருவருப்புற்று ஆசைவிடுவதே, "இகாமுத்திரார்த்தபலபோக விராகம்" சமமுதலிய ஆறின்பிராப்தியே "சமாதிசட்சம்பத்தி" பிரமப்பிராப்தியும், அனர்த்தநிவிர்த்தியும் மோட்சத்தின்சொரூபமாகலின், இவற்றின்கண்ணுளதாகும் இச்சை "முமுட்சுத்துவம்."

சமமுதலிய ஆறையும் ஒருசாதனமாக எண்ணியிருப்பதால் சாதனம் ஒன்பதல்லவென்பார், "நான்கே" எனத்தேற்றங்கொடுத்தார். "சத்தியி னுரைக்க வேண்டும்" என்பது பாடமாயின், வைராக்கியமும், சரீரவலியினளவு கூறவேண்டுமென்று பொருளுரைத்துக்கொள்க. சாதனநான்கனுள்ளே முன்னர்விவேகத்தைச்சொன்னது, முன்னேவிவேகம் உளதாயிற்றான் பின்னர்வைராக்கியாதியுத்தரசாதனங்கள் உளவாம்; அஃதுளதாகாதேல், உத்தரசாதனங்களுளவாகாவாகலின் என்க. (௮)

[சமாதிசட்கங்களின் நாமமும், அவைகளின்
இலக்கணமுங்கூறல்.]

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாறும்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்
அமர்தரு கருமம் பற்று தறுத்தலே விடலென் றாகும்
மமர்செயுங் காம மாதி வரிவடக் குதல் சகித்தல். (௯)

(இ-ள்) சமந்தமம்விடல்சகித்தல் சமாதானம்சிரத்தை-சமம், தமம், உபரமம், திதிட்சை, சமாதானம், சிரத்தை (யெனும் இவை) —ஆறும்-ஆறன் நாமமாம்—(இனிச்சமமுதலிய நான்கன் இலக்க

னாம்) சமம்-சமமாவது—அகக்கரண தண்டம்-அந்தக்கரணத்தைத் தண்டித்து (விடயங்களில்நின்றுந்) தகைதலாம்—தமம்-தமமாவது--புறக்கரண தண்டம்-வாயியகரணங்களைத்தண்டித்துச் (சத்தாதிவிடயங்களில்நின்றுந்) தகைதலாம்—அமர்தரு கருமம் பற்றாது அறுத்தலே-(ஸ்திரீ, தனம், சாதியபிமானமுதலிய சாமக்கிரி*யோடு) பொருந்திய (சகல) கருமங்களையும் பரிசியாமற்றியாகஞ்செய்தலே—விடல் என்று ஆகும்-உபரமமென்றுசொல்வதாம்—சகிந்தல்-திதிட்சை. யாவது—மமர் செயும் காமம் ஆதி வரின்-மயக்கத்தைச்செய்யுங்காம முதலியவை (பூருவவாசனையினால்அந்தக்கரணத்தில்) எழுமாயின்—அடக்குதல்-(விவேகத்தினால் அவற்றை விரியவிடாமல்) அடங்கச் செய்வதாம்—எ-று.

வெய்யில், சீதம், பசி, தாகம்முதலியவற்றைச்சுபாவமாகச்சகித்தலே, "திதிட்சை" யென்றுங்கூறுவர். மம்மர்எனற்பாலது தொடை நோக்கி, "மமர்" எனத்தொக்குநின்றது. (௯)

[சமாதானசிரத்தைகளின் இலக்கணம்.]

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின் சொற் பொருளி தாமே.(௧௦)

(இ-ள்) சித்தம்-(விடயங்களில்நின்றுந்தகையப்பட்ட சித்தமானது—சிரவணப்பொருளைத்தானே-(பெரியோர்களிடத்திற்) கேட்ட ஞானசாஸ்திரார்த்தங்களையே—சிந்திக்கும் ஆறு-(அநுபவத்திற்குவரச்)சிந்திக்கும்படி—சரதமாவைக்கும் இத்தை-உள்ளபடிவைக்கும் இதனை—சமாதானம் என்பர் மேலோர்-சமாதானமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்—பரம சற்குரு நூல் அன்பு பற்றலே-உத்கிருஷ்டமான ஞானாசாரியராலும்(ஞான)சாஸ்திரங்களாலும் (உபதேசிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் இவை சத்தியமாமென்று)விசுவாசம் வைத்தலே—சிரத்தை ஆகும்—வரம் மிகு-சிரேஷ்டமிக்க—சமாதி ஆறுவகையின்-சமமு

*சாமக்கிரி=சாதனம்.

சம்பத்துவகைகளின்—சொற்பொருள் இது ஆம்-மொழிப்பொருளினையேயாம்—எ-று.

சமதமாதிசாதனமுடையவனே அதிகாரியென்றுசாஸ்திரங்களில் ஆங்காங்கு எடுத்துவர்ணிக்கப்படுவதால், "வரமிகுசமாதி" என்றும், விஷயத்திலின்றும்மீட்டமனதைஓர்போதும் விட்சேபமடையவிடாமல் என்றும் பொருடோன்ற, "சிரவணப் பொருளைத் தானே" என்றுங்கூறினர். (ரு0)

[சொல்லிப்போந்த சாதனங்களின் பயனை விதிமுகத்தானும், எதிர்மறைமுகத்தானும் உணர்த்துகின்றார்.]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே. (கக)

(இ-ள்) சாதனம்இன்றி-(எழுத்தாணி, மண்வெட்டிமுதலிய)சாதனங்களில்லாமல்—ஒன்றை-(எழுதுதல், மண்வெட்டுதல் முதலிய காரியங்களுள்) ஒருகாரியத்தை — சாதிப்பார் - செய்துமுடிக்க வல்லோர்—உலகில் இல்லை-உலகின்கண் (ஒருவரும்) இல்லை—ஆதலால் இந்த நான்கும் அடைந்தவர்க்கு-ஆகையால் விவேகம், விராகம், சமாதிசட்சம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் என்னும் இந்நான்குசாதனங்களையும்(அவதிபரியந்தம்)பெற்றோர்க்கே—அறிவு உண்டாகும்-பிரமான்மைக்கியஞானம்(பிரதிபந்தம்*இன்றி)உண்டாம்—நூதன விவேகி உள்ளம் நுழையாது-புதியவிவேகியின் உள்ளமானது (ஞானவழியிற்)செல்லாது—நுழையும் ஆகில்-செல்லுமாயின்—(அவன்) பூதசன்மங்கள் கோடி-சென்றுபோனஅனந்தஜனனங்களில்—புனிதன் ஆம் புருடன் ஆம்-(நிஷ்காமகர்மங்களை அநுட்டித்துவந்ததால்) அந்தக்கரண சுத்தியையுடையவனான புருடனாகும்—எ-று.

---

*பிரதிபந்தம்=சமுசய விபரீதங்கள்.

நான்கும், என்னுமுற்றும்மை, அவைகளிலொன்று குறையிலு ம் ஞானம்பலியாதென்பதை விளக்கிநின்றது.

சற்சங்கசகவாசத்தால் வெகுகாலந்தொடுத்துச் சாதனங்களைய நுட்டித்து வாராமையால், தீவிரவைராக்கியாதி சாதனங்களின்றிச் சன்மார்க்கரபுண்ணியத்தாலுண்டான மந்தபிஞ்ஞாசையினாற் குருவை யடைந்து ஞானங்கேட்கும் புதியவிவேகிக்கு, அவர்தயையினாலுபதே சிப்பினும், அவன் உள்ளமானது அவ்வுபதேசவழியிற்சென்று பிரமா ன்மவைக்கியஞானத்தைப் பிரதிபந்தமின்றி அடையமாட்டாது என் பார், "நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது" என்றார்.

"இந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும் நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது" என்பதற்கு, உ-ம்-அத்துவிதவுண்மை. "மேலாஞ் சதுட்ட சாதனங்கள் மேவி நிறைந்த பேர்க்குரைக்கின், மேலா மது நா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில் லாதவர்க்கு, மேலாம் பரமன் மான்மழுவாய் விளங்கி யுரைத்தும் விளங்காது, மேலாஞ் சாத னங்க ள்வர மேவ வேண்டுஞ் சாதுசங்கம்" எ-ம், வாசிட்டம். "நியக்குறு போ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவுனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்றும்" எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

[தீவிரமான வைராக்கியாதி சாதனானந்தரம்
அதிகாரியின் செய்கையைக்கூறுகின்றார்.]

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும் [ம்பிப்
தவனமூன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெ
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே. (கஉ)

(இ-ள்) இவன் அதிகாரி ஆனேன்-இச்சாதன சதுட்டயசம்ப ன்னனே (இந்நூல் கேட்டற்குரிய) அதிகாரியாம்—இந்திரியங்களா லும்-அத்தியான்மிகத்தினாலும்— புவனதெய்வங்களாலும்-புவனத்தி ற்குரிய தெய்வங்களினாலும்—பூத பௌதிகங்களாலும்-பூதகாரியங் களாலும்—தவனம் மூன்று அடைந்து-(உளதாகும்)தாபத்திரயமெ ன்னும் அக்கினியையடைந்து—வெய்யில் சகித்திடாப் புழுப்போ ல்-வெய்யிலின்(ரூபத்தைச்)சகிக்கமாட்டாத புழுவைப்போல—வெ ம்பி-வாடி—பவம் அறும்-சம்சார (தாபம்) ஒழிதற்கேதுவாகும்—ஞா

னதீர்த்தம் படிந்திட-சுவான்ம தீர்த்தத்தின்கண்ணே மூழ்க—பந்தறி ருன்-விளைந்தனன்.—எ-று.

பிராமணாதிவருணம், பிரமசரியாதி ஆச்சிரமங்களுள்ளே, இவ் வருணத்தன், இவ்வாச்சிரமத்தன் இந்நூற்கு அதிகாரியென்னும் நிய மமின்று; எவ்வருணத்தனாயினும், எவ்வாச்சிரமியாயினும் விவேகா திசாதனசம்பன்னனே அதிகாரியாமென்பதுதோன்ற, "இவனதிகா ரியாகேனன்" என்றார். இது, இந்நூலின் அந்தத்தில் விரித்து உரை க்கப்படும்.

(௯௯) வியாதி, பசிமுதலானவைகளால் உண்டாகுந்துக்கம், அ த்தியான்மிகதுக்கம். இயக்க, இராக்கத, பிரேத, கிரகா திகளாலும், சீத, வாத, ஆதபங்களாலும் உண்டாகாநிற்குந் துக்கம், அதிதெய்வதுக்கம். சோர, வியாக்கிர, சர்ப்பாதி களால் உண்டாகுந்துக்கம், அதிபூததுக்கம்.

இவ்வதிகாரி மந்தன், மத்திமன், உத்தமன் என்னும்இம்மூவர்க்கு ம் மேலான உத்தமோத்தமனாதலால், "வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப் போல் வெம்பி" என்றார்.

அம்மூவரோவெனின்? வெய்யிலைத்தாரதம்மியமாகச் சகிக்கும் எருமை, பறவைக்குஞ்சு, நீர்ப்பாம்புகள்போலத்தாரதம்மியமாகச் சகி ப்பரென்க.

(௯௭) விவேகாதி நான்குசாதனங்களையும் ஏதுமாத்திரமாகவுடை யவன் மந்தன். சொரூபபரியந்தமுடையவன் மத்திமன். காரியபரியந்தமுடையவன் உத்தமன். அவதிபரியந்தமு டையவன் உத்தமோத்தமன் என்றறிக. இதனை, அத் வைதபோதநிபிகையிற்காண்க.

ஆன்மாஞ்ஞானத்தினால் உண்டாகியதுக்கம் ஆன்மஞானத்தி னாலேயே நிவிர்த்தியாவதால், "பவமறு ஞான தீர்த்தம்" என்றும், அத்தியந்ததுக்க நிவிர்த்தியும், பிரதிபந்தரகிதமான ஆரூடஞானத்தி னன்முனே உண்டாகத்தக்கதாகலின், "படிந்திட" என்றும் கூறினார்.

"பதறினான்" என்றது, சம்சாரதுக்கம் நமக்கு எதனால் வந்தது; எதனால் நிவிர்த்தியாம்: இதன் நிவிர்த்தியுபாயத்தை உபதேசிக்கவல்லபெரியோர் யாவர்? அவர் எங்குளர்; அவரை எவ்வாறடைவேமென்றடிக்கடி விசாரிப்பதையென்க.

"பதறினான்" என்றதற்கு, உ-ம்- அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தெருளூறுங்கலை பலவுணர்ந்தொரு சிறிதலம்பிறவா, வருளூறுங்குருபரனி ருந்திட மறியவென்றெழுமே" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௧உ)

[தீவிரசிஞ்ஞாசையினநந்தரம் அதிகாரியின் வியவகாரத்தைச்சொல்லுகிறார்.]

(௬௫)ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல்
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் [சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே.(

(இ-ள்) ஆனபின்-இவ்வாறான தீவிரசிஞ்ஞாசையி னநந்தரம்—மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடணைகள் மூன்றில்-தாரம், புத்திரர், தனமென்னும் ஏடணாத்திரயங்களில்நின்றும்—கானவர் வலையில் பட்டு-வேடர்களுடையவலையிலகப்பட்டு—கைதப்பி ஓடும் மான்போல்-(அவ்வலையைக்கிழித்துக்கொண்டு அவர்கள்) கையிலகப்படாமல் ஓடாநிற்கும் மானைப்போல—போனவன்-(துறந்து சற்குருவைத் தேடிப்) போன அதிகாரியானவன்—வெறும் கையோடே போகாத வண்ணம்-வெறுங்கையோடே போகாதபடி—சென்று-(கரதலத்திற் பத்திரபுஷ்பபலாதிகளைக்கொண்டு) சென்று— ஞான சற்குருவைக் கண்டு-ஞானாசாரியரைத்தரிசித்து—நன்றாக வணங்கினான்-(அவர்க்குச்) சந்தோஷமுண்டாகப்(பத்திரபுஷ்பாதிகளால் திருவடியில் அர்ச்சித்துப்பன்முறைவலம்வந்து) பணிந்தனன்.—எ-று.

ஏடணை=விருப்பம்; அது விரும்பப்படு பொருள்களுக்கு ஆகுபெயராயிற்று. "மான்போற் போனவன்" என்று மானை உவமான

மாகச்சொன்னது, இங்ஙனந் துறந்தோனுக்குக் குடும்பத்தின்கண் பிட்டிடன்னம் ஏழாமையின் என்க. "ஞான சற்குரு" என்றது, ஆசாரியர் இலக்கணம். "ஞானசற்குருவைக்கண்டு" என்றதால் சரியை, கிரியை, யோகங்களை உபதேசிப்பவரும், உதரநிமித்தம் பொருள்விழைவான் ஞானியென்று பெயரிட்டுக்கொண்டிருப்பவரும் ஆகிய அநாசாரியனைவிட்டென்பது, அருத்தாபத்தியாற்பெறும்.

"வணங்கினான்" என்றது, குருசேவை: சேவையினாலேதான் உபதேசரூபமான திருஷ்டபலத்திற்கேதுவான சந்தோஷங்குருவுக்குண்டாகுமென்று அறிஞர்கூறுவதால், "நன்றாக" என்பதற்குச் சந்தோஷமுண்டாகவென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. இதற்குத்திரிகரணசுத்தியாகவென்று பொருள்கூறுவாரும் உளர்.

குருசேவை; ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவம்என நான்காம்: இவைகளை வேதாந்தசூடாமணியிற் காண்க. விரிவாய் அறியவேண்டில், விசாரசாகரபிரந்தத்தின் மூன்றாந்தரங்கத்திற் கண்டாவது கேட்டாவது அறிக. (கரு)

[சேவையினாற் குருவைச் சந்தோஷிப்பித்துத்
தனது குறையிரத்தல்]

[தால்
வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சித்தல் வேண்டுமென்றான்

(இ-ள்) வணங்கி நின்று அழுது சொல்வான்-பணிந்து (எழுந்து இருகரங்கூப்பி) நின்று இரங்கிவிண்ணப்பஞ்செய்வான் — மாய வாழ்வு எனும் சோகத்தால் - பொய்யான (சம்சார) வாழ்வென்னுந் துக்கத்தினால்—உணங்கினேன்-(யான் அநேககாலமாக) வாடினேன் —என் உள்ளம் குளிரும் வண்ணம்-என்னுடைய அந்தக்கரணம் சீதளமாகும்படி—பிணங்கிய-(ஒன்றினுள் ஒன்றாக) நெருங்கிய—கோச பாசப் பின்னலை- பஞ்சகோசங்களில் (யான் எனதெனனஎழும்) அபிமானரூபமானபந்தத்தை—சின்னம் ஆக்கி-நாசமாக்கி— இணங்கிய

(துக்கிகளான என்போலிகளை இரட்சிக்கக்கருணையேதிருவுருவாகப்) பொருந்திய— ஐயனே குருவே- (எனது) பிதாவாகிய ஆசாரியரே— என்னை இரட்சித்தல் வேண்டும் என்றான்- நாயேனைக்காத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்—எ-று.

சின்ன மாக்கி இரட்சித்தல் வேண்டும் எனக்கூட்டுக.

உள்ளம், சம்சாரவபிமானத்தினால் அடைந்துள்ளதுக்கம், அதனோடுசம்பந்தத்தாற்றனக்கு வந்ததாகலான், அது சீதளமாயிற்றானுஞ் சீதளமாகலாமென்னுங் கருத்தினால், "உள்ளமே குளிரும் வண்ணம்" என்றான். (கச)

[குறையிரந்த சீடனுக்கு ஆசாரியர்செய்த அருளினை இனிக்கூறுகின்றார்.]

(ருசு) அன்னதன் சிசுவை யைய னமைமீன் பறவை போல
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி[த்
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொ
[ல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு
[மென்றான். (கரு)

(இ-ள்) அன்ன-அப்படிக்குறைகூறியிரந்த—தன் சிசுவை-தனது சிடனை—ஐயன்-குருவானவர்—ஆமை(போல)-ஆமையானது (கரைக்கண் ஈன்றமுட்டையைத் தனதகத்திற்பாவிப்பது) போல—தன் அகம் கருதி -(அஞ்ஞானம் ஒழிந்து அவன்தனது நிசரூபமாகும்படி) தமது திருவுள்ளத்திற்பாவித்து—மீன்(போல)-மீனானது (தனது சினையைப்பார்ப்பது)போல—நோக்கி- (அவனது சஞ்சிதவினைகள்கெடும்படி, அநுபூதியோடுகூடி விளங்காநிற்குந் தமது கிருபாவீட்சணத்தால்) ஈட்சித்து—பறவைபோல-பறவையானது (தன்சிறகினுன் முட்டையைத்தடவுவது)போல—தடவி-(முடிவான ஆன்மவிசாரம் இவனுக்குதயமாகுகவென) அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து— சந்நிதி இருத்தி-எதிரே இருக்கவைத்து—உன்னது பிறவி மாற்றும்- உனதுசம்சாரதுக்கத்தை ஒழிவிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டு-ஒரு

பாயம் உளது—சொல்வேன்-(அதனையுனக்கு) உபதேசிப்பேன்—சொன்னது கேட்பாய் ஆகில்-(யான்) உபதேசிப்பதைத்(தவறுமல்) அநுஷ்டிப்பாயாகில் — தொடர் பவம்- (அநாதிகாலமாய் உன்னைத்) தொடர்ந்துவந்துள்ள சம்சாரமானது—தொலையும் என்றான்-நிவிர்த்தியாய்விடுமென்று அருளிச்செய்தார்—எ-று.

அன்னைதன் சிசுவையெனவும் பாடமுளது.

"சொன்னது கேட்பாயாகில்" என்றது, அவனது இயற்கை குணஞ் சோதித்தற்பொருட்டென்க. (௩௭)

[சீடன் ஆசாரியர்செய்த ஆதரவினாலும், உபாயமுபதேசிப்பேனென்றமையாலும் தனது காரியசித்தியாவதிற் சந்தேகமின்றென்றுகருதி ஆநந்தமடைந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத்தொடங்கல்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்டபோ
தடமடு மூழ்கி னவ்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி [தே
அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான்.()

(இ-ள்) தொடர்பவம் தொலையும் என்று சொன்னதை-(அநாதிகாலமாய்த்)தொடர்ந்துவந்த ஜநநமானது நிவிர்த்தியாய்விடுமென்று (ஆசாரிய) ரருளியதை—கேட்டபோதே-கேட்ட அந்தக்கணமே—தடமடு மூழ்கினன் போல்-(வெய்யிலாற்றபிக்கப்பட்டுவாடி)விசாலமான மடுவிலேமுழ்கினவனைப்போல—உள் ஆறி-மனவெப்பந்தணிந்து—சரீரமும் குளிர்ந்து-தேகமும் சீதளமாய்—அடரும் அன்பு-(உள்ளே) நெருங்கிய அன்பானது—ஒழுகுமாபோல்-(ததும்பி வெளியே) ஒழுகுமாறுபோல—ஆநந்த பாஷ்பம் காட்டி-ஆநந்தக்கண்ணீர் விட்டு—மடல் மலர்ப்பாதம்-இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்ப்போலுந் திருவடியை—மீண்டும் வணங்கி நின்று-மீட்டும் பணிந்தெழுந்து (இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி) நின்று—ஈதுசொல்வான்-இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வான்,—எ-று. (௩௮)

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு னாலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரெனை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே [ன்.
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்று

(இ-ள்) சொன்னது கேட்கமாட்டா - (தேவரீர்) உபதேசிப்பதைக் கேட்டுத்தவுருமல் அநுட்டிக்கமாட்டாத—தொண்டன் ஆனாலும்-அடிமையாயினும் — சுவாமி நின்னது கருணையாலே-குருவே தேவரீரது கிருபையினாலே—நீர் என்னை-தேவரீர் அடியேனை—ஆளல் ஆம்-ஆளுதன்முறைமையாம்— உன்னது பிறவி மாற்றும்-உனது ஜநநத்தையொழிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டு என்றீரே-உபாயமானது ஒன்றுளதென்றருளினீரே—இன்னது என்று-இப்படிப்பட்டதென்று—அதை-அவ்வுபாயத்தை—நீர்காட்டி- தேவரீர் போதித்து —ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான்-(ஜநநசங்கடத்தினின்றுங்) கடைத்தேற்றல்வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்தான்—எ-று.

உலகின்கண் ணரசராயினோர், தமது ஆணைவழி செல்லாதோரைச்சதுர்விதவுபாயங்களான் வசமாக்கித் தமது ஆணைவழி செலுத்தியாள்வதுபோல, நீர்சுவாமியாகலானும், அடியேன் உமது ஆளாகலானும், எவ்வாற்றானும் என்னையாள்வது உமக்குக்கடமையேயாகலான் யான்முகமன்சொல்லவேண்டுவது என்னை! என்பான், "சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு னாலுஞ் சுவாமி நின்னது கருணை யாலே நீரெனையாள லாமே" என்றான். (கஎ)

[பரீட்சையினால் சீடனது இயற்கைகுணஞ்சோதித்த ஆசாரியர்பின் உபதேசிக்கத்தொடங்கல்.]

(கஎ)அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண் [ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னாதுங் குளவியின் கொள்கை [போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சிவனைப்பார்த் துபதேச மோது வாரோ.()

(இ-ள்) அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின்-(இவன்

அகம்பாவ) விருத்தியோடுங்கினவனென்று (சோதித்) தறிந்தபின்னர்—செறிந்த மண்ணின் குடம்பை உள்-நெருங்கிய மண்ணினாலாகிய கூட்டிற்குள்ளே (சோதித்தெடுத்துவந்து வைத்த)—புழுமுன்-புழுவுக்குமுன்னே—ஊதும் குளவியின் கொள்கை போல-(அக்கிடந்தன்னுருவமாகும்படி) தொனிசெய்யும்பிரமரத்தின்றன்மைபோல—தொடங்கிய குருவும்-(உபதேசிக்க) ஆரம்பித்த குருவும்— ஆன்மசொருபமே மருவ வேண்டி- (அவன் சாபாசவந்தக்கரணவுபஹிதமான)தனது விசேடரூபத்தைத்(தாதான்மியமாகப்)பொருந்தவேண்டி--உடம்பின் உள்-அவனது தேகத்தினுள்ளே—சீவனைப்பார்த்து- (சாபாசவந்தக்கரணவிசிட்டனை)சீவனைப்பார்த்து—உபதேசம் ஓதுவார்-உபதேசஞ் செய்வாராயினார்.—எ-று.

குளவியானது புழுவைக்கொட்டிப்பார்த்து, மிகத்துடிப்பதையுந் துடியாமற்கிடப்பதையும் ஒழித்து, மத்திய துடிப்புடையதையெடுப்பதுபோல குருவும், "இயற்கைகுணஞ்சோதித்து" என்னும் விதிப்படி சோதித்தே உபதேசிக்கப்புகுந்தமையின், "குளவியின் கொள்கைபோல" என்றும், பந்தமுடையவன் சீவனாதலால், "சீவனைப்பார்த்து" என்றுங்கூறினார். (௰௮)

[சம்சாரநிவிர்த்தியுபாயம் இனிஉபதேசிக்கத்தொடங்கி; அது வந்ததற்குக்காரணமும், அதற்கவதியுமுபதேசிக்கின்றார்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே. (௧௧)

(இ-ள்.) வாராய் என்மகனே—தன்னைமறந்தவன்-(பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவான) தன்னை (நான்யாரென்று விசாரித்) தறியாதவன்—பிறந்து இறந்து-(சுரநரதிரியக்காதியோனிகளிற்) சனித்து மரித்து—தீராத சுழல் காற்று உற்ற செத்தைபோல்-நீங்காத சுழற்காற்றிலகப்பட்ட திரணம்போல—சுற்றிச் சுற்றி-இகலோகத்தினின்று பரலோகத்திற்குப்போவதும், பரலோகத்தினின்றும் மீட்டிகலோகத்தி

...ந்தலிறோக விழ்வதுமாய்—பேராத காலநேமிப் பிரமையில் திரிவ ன்-ஒழியாத காலசக்கரமாகிய சுழற்சியிற் சுழலாநிற்பன் — போதம் ஆராயும் தன்னை - ஞானதிருஷ்டியினால் (யானுரென்று) விசாரித்த பிரத்தக்க (பிரத்தியகான்மா)வாகியதன்னை— தானென்று-பிரமமெ ன்று—அறியும் அவ்வளவும்-சாட்சாத்கரிக்கும் பரியந்தமும்—எ-று.

தனதுசந்நிதியிற்கேட்டுக் கொண்டிருப்பவனை, "வாராயென் ம கனே" என்றது, யான் உபதேசிக்குமுபாயத்தை, சித்தத்தையும், சிரவணத்தையும் சாவதானமாக்கிக்கொண்டு கேளென்றவனை யபிமு கமாக்கியதென்க. நாள், மாதம், ஆண்டு, உகங்களாகக்காலம் மீண்டு மீண்டுற்பவித்தலால், "நேமி" என்றும், படைப்பதும், படைத்தவை யனைத்தையுந் துடைப்பதுங் காலமாகலாற் "பிறந்திறந்துகால நேமி ப் பிரமையிற் றிரிவன்" என்றுங்கூறினர். இங்ஙனங்கூறியவாற்று ன், ஆன்மசாட்சாத்காரமுடையவன் காலாதிதனுவனென்பது பெற் றாம்.

ஈண்டிதுவிவேகம்.

(ௐ-அ) ஆபாசனுனவன் தன்னையும், தனக்காதாரமும், தன்னிஜ ரூபமுமாகிய கூடஸ்தனையும் தனதுசொரூபமாகக் கருதி யுளன். யாண்டும் ஆபாசனென்னும் சத்தத்திற்கு, அந்த க்கரண சகிதமாகவேஆபாசனைக்கொள்ளல்வேண்டு மென க்கூறியிருத்தலின், தான் என்றும், சீவன் என்றும், ஆன் மா என்றும், சாஸ்திரங்களில் எங்கேவரினும் அவைகட்கு ஆபாசம், ஆசிரயம், அதிஷ்டானம் ஆகிய மூன்றனையும் பொருளாகக்கொள்ளல்வேண்டும்; அங்ஙனம் கொள்ளா க்கால், பாகத்தியாகலட்சணை வியர்த்தமாம் : இதனை, ஊ கித்துணர்க. (கௌ)

[இனிஉபாயம் உபதேசித்தல்.]

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல்
பின்னையத் தலைவன் றானுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யிதுப தேசித் தேனே. (௨௦)

(இ-ள்) தன்னையும்-(ஆபாசனுன) தன்னையும்—தனக்கு-(ஆ

பாசனை) தனக்கு—ஆதாரத்தலைவனையும்-ஆதாரமாகியகூடஸ்தனை யும்—கண்டானேல்-ஒருவன்கண்டானாயின்—பின்னை-கண்டபின்— அத்தலைவன் தானாய்-அக்கூடஸ்தன் தானாய்—பிரமம் ஆய்-கூடஸ்த னுந்தானே பிரம(மென்று மநுபூதியுடையவ)னாய்— பிறப்புத்தீர் வன்-ஜன்மத்தினின்றும் விடுபடுவன்—உன்னை நீஅறிந்தாய் ஆயில்-நீ (இப்படி உனது நிஜரூபமான) கூடஸ்தனை (அகம்பிரமமென்று) அறிந்தாயாயின்—உனக்கு ஒருகேடும் இல்லை-உனக்குச்(சம்சாரவன ர்த்தங்களுள்ளே) ஓரனர்த்தமும் உளதாதலில்லை (நீ ஆநந்தக்கடல் வ டிவேயாவாய்)—என்னைநீ கேட்கையாலே-என்னைநீ (சரணடைந்து) கேட்டமையின்—ஈது உபதேசித்தேன்-(அதிரகசியமான) இதனை உ னக்குபதேசித்தேன்.—எ-று.

“என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேன்” என்றது இது பனைய உபதேசம்போலச் சாதாரணமாக வுபதேசிக்கத்தக்கதன் றென்றும் அதனருமைதோன்றக் கூறினதாம். பகவற்கீதையில், “நல்ல காதல்செய் நண்பனு மாயெனை, யல்ல தியாவு மறியலை யாதலாற், சொல்லன் மேயினன்” என்று ஸ்ரீ பகவானு மருளிச்செய் யப்பட்டிருக்கின்றது.

“தன்னையும்” என்பதற்குக் கூடஸ்தனையும், என்று பொருள்கூறுவாருமுளர்; அங்ஙனங்கூறின், கூடஸ்தனுக்கு ஆதாரம் பிரமமென் றுகொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளவே, கூடஸ்தன் ஆதேயமாம். இங் ஙனங் கூடஸ்தபிரமங்களை ஆதேயவாதாரமென்றுதல், காரியகாரண மென்றுதல், ஆரோபவதிஷ்டான மென்றுதல் கூறுவது சம்பிரதாய ப்பொருளன்றாம்; இதனை, இப்படலத்தின் ௩௪-ம்- செய்யுளில், ‘என்னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டும்’’ என்னும் சீடன் கடாவினாலும் உய்த்துணர்க. (௨௦)

[அருளிய உபதேசத்தினாற் சீடன் அமையாது மீண்டும் வினாதல்.]

என்னைத்தான் சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரைய
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ[யா
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
சின்னைத்தா னம்பி னேற்கு கின்னைய மருளு வீரே. (௨௧)

(இ-ள்) ஐயா-எனது குருவே—என்னை-அடியேனை—சடனு-

மூடனாக—உள்ளத்து-திருவுளத்தின்கண்— எண்ணியோ-கருதியோ—சொன்னீர் - (உன்னை நீயறிந்தாயாகி லுனக்கொருகேடுமில்லையெ ன்று) அருளினீர்—தன்னைத்தான் அறியாமாந்தர்-தம்மைத்தாம்அறியாத மருடர்— தரணியில்-பூமண்டலத்தில் — ஒருவர் உண்டோ-யாரேனும் ஒருவர் உளரோ! (இலர்) — பின்னை அவர்கள்எல்லாம்—பிறந்துஇறந்து-ஜநித்துமரித்து — உழலுவான்என்-சுழலாநிற்பது என்னை ?—நின்னை-தேவரீரையே—நம்பினேற்கு-(மாதா, பிதா, குரு, தெய்வமாக) விசுவசித்துள்ளவெனக்கு— நிண்ணயம் அருளுவீர்-அந்நிச்சயத்தை (உள்ளவா) றுபதேசிப்பீராக.—எ-று.

தான், என்பது மூன்றிடத்தும் அசைநிலை. "தன்னைத்தான் அறியா மாந்தர்" என்றது, ஒருமையிற் பன்மைமயங்கிய வழுவமைதி.

சாதனசம்பன்னனுய்க் குடும்பக்குற்றங்கண்டு எடணாத்திரயத்தினின்றுநீங்கி எங்கெங்குந்தேடிவந்து மகேசனுக்கொப்பானஉம்மைச்சரணடைந்தசுமதியானவென்னை இங்ஙனஞ்சொல்லன்முறைமையாவென்பான், "என்னைத்தான் சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீரையா" என்றும், "கரசர ணாதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந், திரமது தானே மூன்று மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, முரியதாம்" என்னும் அபிப்பிராயத்தினுல், "தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ" என்றுங்கூறினுன். (உக)

[தேகான்மவிவேகியே தன்னைத்தான்
அறிந்தவனுமெனல்.]

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னுகு மென்றுர்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றுன்
பின்னது கேட்ட வையர் பீழைபு நகையுங் கொண்டார் (உஉ)

(இ-ள்) இன்னது தேகம்-(கடம்போல அறியப்படுவதான) இதுதேகம்—இவன் தேகி-(அறிபவனுன) இவன் (இதற்குவேறுன) தேகி—என உணர்வான் யாவன்-என்றிவ்வாறு (சிற்சடங்களைப்) பிரித்தறிபவன் யாவனே !—அன்னவன்-அப்படிப்பட்ட விவேகியே—தன்

னைத் தான் என்று அறிந்தவன் ஆரும் என்றார்-தன்னைப் பிரமமென்றறிந்தவனுமென் (முசிரிய) ரருளினார்—சொன்ன பின்-(இவ்வாறுசிரியர் தன்னையறியும் நிர்ணயத்தை) அருளியபின்னர்—இத்தூலம் அல்லாமல்-இந்தத்தூலதேகமே தானல்லாமல்—தேகியார்*-வேறேதேகியாவன்? (காணேன், இருந்தாற்காணப்படானா! படாமையின், அவனில்லை) — என்றான்-என்று (சீடன்) கூறினான் — பின்-பின்னர்—அது கேட்ட ஐயர்-அதனைக்கேட்ட ஆசாரியர்—பீழையும் நகையும் கொண்டார்-துன்பமும், மகிழ்வுங்கொண்டனர்.—எ-று.

"தேகி யாரித் தூலமல் லாமல்" என்னும், இவ்வியவகாரத்திற்கேதுவே ஆவரணமாமென்க. தர்க்கடகடனாசமர்த்தையான அவித்தையினால் நமதுஉபதேசத்தை இவன் அறியாமற்போயினான். வெறும்பொய்யான இவ்வவித்தையினாலன்றோ! சகலபிராணிகளும் ஜநநமரணரூபமான சம்சாரசமுத்திரத்தின்மூழ்கி வருந்தாநிற்கின்றனவெனத் தமது திருவுள்ளத்தின்கண்ணேயெழும்இரக்கத்தைப் "பீழை" என்றும், இவ்வவித்தியாநாசகமான அநேகசுருதி, யுத்தி, அநுபவம் தம்பாலிருத்தலின், ஓர் முகூர்த்தநேரத்தில் இதனைநிவிர்த்தித்து இவனை ஆநந்தக்கடலின்கட்டினைக்கப்பண்ணுவாம்: இதுநமக்கு ஓர் அருமையாவெனத் தமதுதிருவுள்ளத்திலெண்ணி மந்தகாசங்கொண்டருளியதை, "நகை" என்றுங்கூறினார். இதற்கு, வேறுபொருள் கூறுவாருமுளர். (௨௨)

[சந்தேகவிபரீதங்களினிவிர்த்தி சுருதி, யுத்தி, அநுபவம் என்னுமூன்றனுள்,அநுபவத்தின்கண்ணதேயாகலின், தேகத்திற்குத் தான்வேறென்பதவனுக்குத்தானே அநுபவமாகும்படிக்கு அவனைத்தானே வினாதல்.]

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய்
மோகமாங் கனவில் வந்து மூனைத்தவ னெவனீ சொல்வாய்[ய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்வா
ஆகநீ நனவி லென்னு மறிவுதா னேது சொல்வாய். (௨௩)

(இ-ள்) தேகம் அல்லாமல்-(நான் மநுடனென்னும் அநுபவ

* தேகியாரித் தூலமல்லாமல் என்புழி, இருந்தாற்காணப்படானுபடாமையின் அவன் இல்லை என்னுந்தொடர்மொழி எச்சமாய்நின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாற் குறிப்பெச்சம்.

..ந்தாற்) தேகமே (தானெனன்பதற்குப் பொருள)ல்லாமல்—வேறே தேகி ஆர் காணேன் என்ருய் - அதற்கு அந்நியமாகத் தேகியென்பவன் யாவன் (இருந்தாற்) காணப்படாஞ (படாமையின், அவனில்லை) யென்றுசொன்ஞய்—(அங்ஙனமாமேல்)மோகம் ஆம் கனவில் வந்து-(ஆன்மாவென் றுனக்கபிமதமான தேகம் சேட்டையற்றுக்கிடக்கவும்) நித்திராமோகத்தாலுளதாகுஞ் சொப்பனத்தின்கண்வந்து—முளைத்தவன் எவன் நீ சொல்வாய்-தோற்றிச் (சத்தாதிவிடயங்களை) யறிபவன்யாவன்? நீசொல்லு—சோகம் ஆம் கனவு தோன்ற-(இஃதன்றிச் சத்துருசர்ப்பாதிகளாற்) றுன்பமுளதாகும் அச்சொப்பனமுந்தோன்றுத—சுழுத்தி கண்டவன் ஆர் சொல்வாய் ஆக-சுழுத்தியின்கண்ணே (அஞ்ஞானத்தை)யறிந்தவன்யாவன்? சொல்லுவாய்—நனவில் என்னும் அறிவு தான் ஏது நீ சொல்வாய்-(தாருவிஞற்செய்த யானையினுட்புகுந்து அதனையியக்காநிற்குமவன்போலச் சொப்பன, சுழுத்திகளிற் சேட்டையற்றுக்கிடந்த இத்தேகத்தைத்தரித்துநின்று அக்கினி, சந்திராதித்தியப் பிரகாசமொழிந்தபோதும்) சாக்கிரத்திற் (சத்தாதிவிடயங்களை) யறியாநிற்கும் அறிவுதான்யாது? நீ சொல்லுதி.—எ-று.

தடஸ்தலட்சணங்கொண்டிங்ஙனம் விஞவினரென்க.

(ஈ.க.) சொப்பனுவத்தை, சுழுத்தியவத்தைகளின்வேருய் இந்திரியங்களாற்ருேன்றும் ஞானத்திற்காதாரகாலம் யாது? அது சாக்கிராவத்தை. இந்திரியங்களாற்ருேன்றுவதல்லாத விடயகோசரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்சவிருத்தியின் அவத்தை சொப்பனுவத்தை. சொப்பனத்தில் ஞேயஞானங்கள் அந்தக்கரணத்தின்பரிணுமமாம். சுககோசரமும், அவித்தியாகோசரமுமான சாட்சாதஞ்ஞானத்தின் பரிணுமரூபவிருத்தியினவத்தையைச் சுழுத்தியென்பர்; சுழுத்தியில் அவித்தியாவிருத்தியின்கண் ஆரூடமானசாட்சி, அவித்தையையும், சொரூபசுகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

சுழுத்தியவத்தையிற் சுகாகார அவித்தியாகாரபரிணுமமாக எவ்வஞ்ஞானக்கூறுண்டோ! அவ்வஞ்ஞானக்கூற்றில் அப்புருடனுடை

ய அந்தக்கரணம் விலீனமாகி நிற்கும். சாக்கிரகாலத்தில் அவ்வஞ்ஞானக்கூற்றின் பரிணாமமாக அவ்வந்தக்கரணமுண்டாகின்றதாகலின், அஞ்ஞானவிருத்தியினால் அநுபவித்த சுகத்தினநுஸ்மிருதி சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது: உபாதானத்திற்கும், காரியத்திற்கும் பேதமின்மையினால் அநுபவஸ்மரணத்திற்கு விரோதமின்றென்றறிக.

[கூறு எனினும், அம்ஸமெனினுமொக்கும்.]

சாக்கிர, சொப்பனங்களிரண்டிலும் அந்தக்கரணவிருத்தியுண்டு: சுழுத்தியிலோ! அஞ்ஞானவிருத்தியுண்டு; ஆகலின், அவத்தை மூன்றும் விருத்தியின் அதீனமாம்: சுகாதிஞானகாலத்தையும், உதாசீனகாலத்தையும் சாக்கிரத்தில் அந்தர்ப்பாவமாகக்கூறுவர்; மரணம், மூர்ச்சை இவைகளைச்சிலர் சாக்கிரத்திலும், சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக்கூறுவர்.

["அவத்தை" என்பது, காலத்துக்குப்பெயர்.] (உங.)

[சுவாமிகளுபதேசித்தவண்ணம், தேகத்திற்குத்தேகிஅந்நியமென்பது இவ்வநுபவத்தினால் எனக்கு ஒக்குமெனல்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேறொன் றேபோல்
தினமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்குமெ தருணவீரே. (உச)

(இ-ள்) நனவு கண்டதும்-சாக்கிரத்திற்(பிரமான சத்தாதிவிடயங்களை) அறிந்ததும்—நான் கண்ட-யானறிந்த—நனவு உள நினைவு நீங்கி-சாக்கிரத்திலுள்ள நினைவுகளொழிந்து—கனவு கண்டதும்-சொப்பனத்தின்கண்ணே(அப்பிரமான சத்தாதிவிடயங்களை)அறிந்ததும்—சுழுத்தி கண்டதும்-சுழுத்தியில்(மூலாஞ்ஞானவிருத்தி)அறிந்ததும்—வேறு ஒன்றேபோல் - (இத்தேகத்திற்கு) அந்நியமானஒருதேகியேபோல—தினம் அநுபவிப்பது ஒக்கும்-நாடோறும் (யான்) அநுபவிப்பது ஒவ்வும்—(ஆயின் அவ்வநுபவத்திலிருத்தியெனின்?) தெரியவும் இல்லை-(அஃதுள்ளபடி சார்வகாலமுந்) தோற்றவில்லை—சற்று மனதினில் உதிக்கும் பின்னை மறைக்கும்-இமைப்போது (சுவாமிகளுப

நேசத்திலுண்டாகிய) விவேகத்தில் விளங்குகின்றது; பின்னர் (இமைநேரத்தில் இருளாக அஞ்ஞானமானது) மறைக்கின்றது—அஃது அருளுவீர்-அது (அங்ஙனம் மறைபடாமற் சார்வகாலமும் அபரோட்சமாகும்படியானஉபாயம்) உபதேசிப்பீராக—எ-று.

["மனது" என்றது விவேகத்தை.]

"சற்றே மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "இம்மொழிகளா லிமைப்போ திருளாமீள விமைப்போது வெளியாகு மிவ்வாறுகி, மைம்முகிலா லற்பமாய் வெய்யிற் சிதம் வந்துவந்து போகின்ற மழைநாளொத்தேன்" எ-ம், "இந்தவடி வாமெனக்கோ ரேதுகாணே னிடர்மனத்தா ருவின்விதையா மகங்காரத்தை, யுந்தும்வகை யறிகிலே னுந்த வுந்த வோடிவரு மதனுலுள் ளுடைந்தேன்" எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.()

[இனி, விசேடமாகஉபதேசிக்கத்தொடங்கல்.]

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார் போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே.(உரு)

(இ-ள்) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டி-பூமியின்கண்ணுள்ளவிருட்சங்களின் (சாகைநுனியைமுன்னே) காட்டி—தனிப் பிறை காட்டுவார் போல்-(பின்னே) மூன்றாம்பிறையைக்காட்டுபவரைப்போலவும்—ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி-ஆகாயத்தின்கண்ணே (வசிட்டர்முதலியதூல) நட்சத்திரங்களை முன்னேகாட்டி—அருந்ததி காட்டுவார் போல்-(சூட்சுமமான) அருந்ததிநட்சத்திரத்தைப்(பின்னே) காட்டுபவரைப்போலவும்—தூலத்தை முன்பு காட்டி-தூலமான சகசீவபரங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து—சூக்கும சொரூபம் ஆன மூலத்தை-சூட்சுமரூபமான சகத்காரணப்பிரமத்தை—பின்பு காட்ட-பின்னே தரிசிப்பிக்க—முனிவரர்- (மனனசீலருள்சிரேஷ்டரான) ஆசாரியர்—தொடங்கினர்-ஆரம்பித்தனர்.—எ-று.

"தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டல்" சாகாசந்திரநியாயம். "ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டல்" தூலாருந்ததி நியாயம்.

"ஆலம்"=பெருமை; அது குணவாகுபெயராய் ஆகாயத்தை யுணர்த்திற்று. (உரு)

[பந்தமோட்சங்களுக்கு முறையேகாரணங்களாகிய அத்தியாரோபாபவாதங்களுள், அத்தியாரோபங்கூறத்தொடங்கல்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும்
உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம்
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். (உசு)

(இ-ள்) வெளி.

"மித்தை" என்றபதத்தை, ஆரோபத்திற்குவிசேடணமாகக்கொள்ளில், சுத்தியின்கண் அத்தியஸ்தமான இரஜதத்தையும், ஊஷரபூமியில் அத்தியஸ்தமான சலத்தையும் சத்தியமென்றுகூறுஞ் சத்தியாதிவாதத்தை மறுத்தனனொன்றும், பந்தத்திற்கு விசேடணமாகக் கொள்ளிற் சித்தாந்தத்தில் அத்தியாசசாமக்கிரிகள்கூடாமையின், பந்தம்மித்தையன்று: சத்தியமாம்; ஆகலின், தனக்குறுதிவேண்டின் நித்தியாதிகருமங்கள் செய்யற்பாலதேயாமென்னும் ஏகபவிகவாதத்தைமறுத்தனனொன்றுங்கொள்க.

(சo) அத்தியாசசாமக்கிரியாவன, அதிஷ்டானம் சாமான்யரூபத்தால்ஞாதத்துவமும், விசேடரூபத்தால் அஞ்ஞாதத்துவமும், வஸ்துஞானஜந்யசம்ஸ்காரமும், பிரமாதுருதோடமும், பிரமாணதோடமும், பிரமேயதோடமுமாம் என்க. விஸ்தாரபயத்தால் இவைகளை இங்குவிரித்திலேம்: சிஞ்ஞாசையுளதேல், விசாரசாகரகிரந்தத்திலிரண்டாந்தரங்கத்திற் கண்டுகொள்க.

அகங்காராதிகளும், அவைகளின் ஞானங்களும் பந்தமாம்: அவைகளின் அத்தியந்தநிவிர்த்தியே முத்தியாம்.

"பந்தத் துருவங் கேட்டுணரில் பரவீட் டுருவு மேல்வெளியாட்" எனவாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதால், "முந்தியாரோபங்கேளாய்" எனக்கூறினர்.

பந்தமுத்தி இலக்கணம், வாசிட்டத்தில், "இந்தச் சகமீ நான்முத லா மிவைமெய் யென்றல் பந்தமதா, மந்தக் கருத்து நிற்பளவு மரி தா முத்தி" எ-ம், "துன்றுவா தனையே பந்தந் தொல்லைவீ டதனைத் திர்தல்" எ-ம், "ஈன மான வகங்காரப் பிராந்தி யன்றோ விடர்பந்த, மான வீடா வதுமடமை யந்த காரங் கெடலன்றோ" எ-ம், மற்றுங் கூறியிருப்பனகொண்டுங் காண்க. (உ௬)

(௬௧) [அத்தியாரோபத்தின் பரியாயநாமங்களோடு திருஷ்டாந் தத்தில் அதன் இலக்கணங்கூறல்.]

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம் [ல்
ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்த
நாரூடு பணியாய்த் தோன்ற னர ஞகித் தறியிற் றோன்றல்
நீரூடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெளியிற் றோன்றல். ()

(இ-ள்) ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை—ஆவ எல்லாம்-ஆவ னவனைத்தும்—ஓர் ஓர் வத்துவினில்-ஒவ்வொருவத்துவினிடத்து— வேறே ஓர்ஓர் வத்துவினை ஓர்தல்-அந்நியமான ஒவ்வொருவத்துவை உணர்தலாம்—(அது) நார் ஊடு பணி ஆய்த் தோன்றல் - (சர்ப்பமின் மையிடமான) இரச்சுவின்கட் சர்ப்பமுளதாகித்தோற்றுதலும்—தறி யில் நரன் ஆகித் தோன்றல்-(புருடனின்மையிடமான) தாணுவின்க ட் புருடனுளனுகித்தோற்றுதலும்—கானல் ஊடு நீர் தோன்றல்-(நீ ரின்மையிடமான) கானலிடத்துச் சலமுளதாகித் தோற்றுதலும்— வெளியில் நிறம் தலம் தோன்றல்-(நிறந்தலங்களின்மையிடமான)ஆ காசத்திலே நீலவர்ணமும்(கொப்பரைகவித்தாற்போலுள்ள) இடமும் உளதாகித்தோற்றுதலும் (பிறவுமாம்).—எ-று.

"பணியாய்" என்றதால், அர்த்தாத்தியாசமும், "தோன்றல்" எ ன்றதால், ஞானத்தியாசமும்பெற்றாம்.

இன்மையெனினும், அபாவமெனினும் ஒக்கும். தோன்றலெ னினும், அவபாசமெனினும் ஒக்கும்.

"ஓரோர்வத் துவினை வேறே யோரோர்வத் துவென வோர்தல்" எனவும் பாடமுளது; அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளில், நியாயவை சேடிகமதானுசாரியரானசிந்தாமணிகாரர்க்குடம்பாடானஅந்நியதாக் கியாதி¶ என்றாம். வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் அநிர்வசனியக்கியாதியே

¶ கியாதி=ஞானம், அல்லது வார்த்தை.

டம்பாடாகலின், அது பாடமன்று; ஏட்டிலெழுதினவர்களுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம்.

"நாரூடு பணிமை யோர்த னரன்மைதா னுவிலோர் தல்பேய்த், தேரூடு நீர்மை யோர்த நெரியுபி விமையின்னோர்தல்" என்றும் பாடமுளது.

திருஷ்டாந்தஞானமின்றித் தார்ஷ்டாந்தஞானமுதியாதாதலால், திருஷ்டாந்தத்தைத்தானே நன்றாகவிரித்து விசாரிப்பது அவசியகமாமாகலின், அதனைவிரிக்குதும்.

இரச்சுசர்ப்பம், சுத்திரஜதமுதலிய பிர(ஐ8)மஸ்தலத்தில், சத்தியாதி, அசத்தியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக்கியாதி, அக்கியாதி எனவைந்துமதங்கேட்கப்படுகின்றன: வைணவர் முதலியோர், சத்தியாதிவாதிகள். சூனியவாதி, அசத்தியாதிவாதி. நியாயவைசேடிகர், அந்நியதாக்கியாதிவாதிகள். சாங்கியபிரபாகரர், அக்கியாதிவாதிகளாம்.

(௩௨) இவர்களுள், க-வது—சத்தியாதிவாதிகள், சுத்தியினுடைய அவயவங்களோடு இரஜதத்தினவயவமும் எப்போதுமிருக்கின்றதெனவும், சுத்தியினவயவம் சத்தியமாவதுபோல, இரஜதாவயவமுஞ் சத்தியம்; மித்தையன்றெனவும், தோடத்தோடுகூடிய நேத்திரசம்பந்தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையின் பரிணாமமாக அநிர்வசனீயரஜதம் உண்டாவதுபோலத் தோடத்தோடுகூடிய நேத்திரசம்பந்தத்தால் இரஜதாவயவங்களினின்று சத்தியரஜதமும் உண்டாகின்றதெனவும், சித்தாந்தத்தில், அதிஷ்டானஞானத்தால் அநிர்வசனீயரஜதநிவிர்த்தியாவதுபோலச் சுத்திஞானத்தால் சத்தியரஜதமும் தனதவயவத்திற்றூம்சமாமெனவுங்கூறுவர்; அதுநிராகரிக்கத்தக்கது: யாதினாலெனின்? சுத்திரஜத திருஷ்டாந்தத்தினால், பிரபஞ்சம் மித்தையென்னும் அநுமிதியுண்டாகின்றது. சத்தியாதிவாதத்தில் சுத்தியில் ரஜதஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, அதைத்திருஷ்டாந்தமாகவைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாத்வசித்திபெறுவது கூடாதாதலாலென்க; இன்னும், இந்தப்பட்சத்திற் பிரப

லதோடங்கள் அநேகமுள; அவை சுத்திஞானத்திற்குப்பி
ன் சுத்தியில் காலத்திரயத்திலும் இரஜதமே இல்லையென்
ன்று, சுத்தியினிடத்துத் திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதீதி
யுண்டாகின்றது; [பிரதீதி=ஞானம்.] சித்தாந்தத்தில் அ
நிர்வசனீயரஜதமோ! மத்தியகாலத்தில்மாத்திரம் உண்டு:
வியாவகாரிகரஜதாபாவம் திரைகாலிகமாக இருக்கின்றது.
சுத்தியாதிவாதிமதத்தில் வியாவகாரிகரஜதம் உண்டாகுங்
காலையில் வியாவகாரிகரஜதாபாவங் கூடாது; ஆகலின்,
திரைகாலிகரஜதாபாவப்பிரதீதியினால் வியாவகாரிகரஜத
ஞ்சொல்லுகை விருத்தமாம்; அன்றியும், அநிர்வசனீயர
ஜதத்தின் உற்பத்தியில் பிரசித்தரஜதத்தின் சாமக்கிரிவே
ண்டுவதில்லை. தோஷசகித அவித்தையினால் அதனது
உற்பத்திகூடும்: வியாவகாரிகரஜதத்தின் உற்பத்தி பிரசித்
தரஜதத்தின் சாமக்கிரியின்றிக்கூடாது. சுத்தியின்கண்
ணே இரஜதத்தின் பிரசித்த சாமக்கிரியில்லை; ஆதலால்,
சத்தியரஜத உற்பத்தி சுத்தியில் உளதாமென்கைகூடாது:
சுத்தியின்கண் இரஜதாவயவம் உண்டு; அதுவே சத்தியர
ஜதத்தின் சாமக்கிரியாம் எனின்? அது உற்பூதரூபமா? அ
நுற்பூதரூபமா? உற்பூதரூபமெனின்? இரஜதத்தினுற்பத்
திக்கு முன்னரே அதுபிரத்தியட்சமாதல்வேண்டும்: அநு
ற்பூதரூபமெனின்? இரஜதமும், அநுற்பூதரூபமுடைய
தாம்; ஆகவே, அவ்விரஜதம் பிரத்தியட்சமாகாது.

அன்றியும், ஓரிரச்சுவின்கட்பத்துப்புருடர்க்கு வெவ்வேறாக ஒ
ருவனுக்குத்தண்டம், ஒருவனுக்குமாலை, ஒருவனுக்குச்சர்ப்பம், ஒரு
வனுக்குச்சலத்தின்றாரைஎன இப்படிபிர(ஜா8)மம் உண்டாகிறது;
அங்கே தண்டமுதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் சொற்பரச்சு
தேசத்தில்உண்டெனல்கூடாது. என்னை? மூர்த்தத்திரவியங்கள் ஸ்
தானத்தைத் தகையுமாதலால் என்க. சித்தாந்தத்தில், அநிர்வசனீ
யங்களாகத் தண்டமுதலியவை உண்டாகின்றனவாகலான், வியாவ
காரிகதேசத்தை அவைதகையாவாம். சத்தியாதிவாதியும், தண்ட
முதலியவற்றில் ஸ்தானத்தைத்தகைவது முதலிய பயனை ஒப்பாவிடி
ன், தண்டமுதலியவற்றைச் சத்தியமென்றுகூறுதல் விருத்தமும், நி
ஷ்பலமுமாம்: தண்டமுதலியவை தோற்றரவுமாத்திரந்தான்; அநி

யமானகாரியம் அவைகளால் உளதாகாதென்னின்? அப்போது அநிர்வசனியவாதமே சித்தமாம்.

பிர(ஜு ஊ)மஸ்தலத்தில் சத்பதார்த்தஉற்பத்தி ஒப்பிடில், அக்கினியோடுகூடிய லவணபூமியில் சலப்பிரம(ஜு ஊ)ம் உண்டாமாயின் அங்கே அச்சலத்தால் அவ்வக்கினி சாந்தமாதல்வேண்டும்: பஞ்சின் மிகுவைத்த குன்றிமணிக்கொத்தில் அக்கினிப்பிரம(ஜு ஊ)ம் உண்டாமாயின் அங்கே பஞ்சானது எரிதல்வேண்டும்: தோடத்தோடுகூடிய காரணத்தினின்றும் உண்டானபதார்த்தம் அந்நியனுக்குத் தோற்றமாட்டாது: யாதொருவனுடைய தோடத்தினு லுண்டாயிருக்கிறதோ! அவனுக்கே தோற்றுநிற்கும்: தோடத்தின்காரியமான சலத்தினுலும், அக்கினியினுலும் நனைத்தலும், தகித்தலும் உளவாகாவென்னில்? அப்போது அவைகளைச்சத்தியமென்றுசொல்லுதல் கேவலம் நகைத்தற்கே ஏதுவாகுமல்லது வேறில்லை; அதனுல், சத்தியாதிவாதிகளின்வார்த்தை யுத்தியில்லாதவார்த்தையென அந்தப்பட்சம் நிராகரிக்கத்தக்கதேயாம்.

(௬௧) உ-வது—சூன்யவாதிகள், இரச்சுவினிடத்துச்சர்ப்பம் அத்தியந்தம் அசத்தாம்; அப்படியே அந்நியதேசத்திலும் அத்தியந்தம் அசத்தாம்; இப்படி அத்தியந்தம் அசத்தாகிய சர்ப்பம்இரச்சுவினிடத்துத்தோன்றுநின்றதென்பர்.

(௬௨) ௩-வது—க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதிகள், பழுதையினிடத்தும், அப்படியே அந்நியதேசத்தும் புத்திக்குப்புறம்பே ஓரிடத்தும் சர்ப்பமானது இல்லை: சகலபதார்த்தங்களும் புத்தியினும் வேறாகஇல்லை. சகலபதார்த்தங்களின் ஆகாரத்தையும் புத்தியே தரிக்கின்றது; அந்தப்புத்தியும் க்ஷணிக விஞ்ஞானரூபம்: க்ஷணத்தில் நாசமும், க்ஷணத்தில் உற்பத்தியும் அடையாநின்ற விஞ்ஞானமே சர்ப்பரூபமாகத் தோன்றுநின்றதென்பர்.

(௬௩) ச-வது — நியாயவைசேடிகர், புற்றுமுதலிய ஸ்தானங்களில் யதார்த்தமாகிய சர்ப்பமுளது; அது நேத்திரத்தினுற் காணப்பட்டிருக்கின்றது. நேத்திரத்திலுள்ள தோடபலத்தால் எதிரே சமீபத்தில் இரச்சுதேசத்திற்றோன்றுகின்ற

௫௪. யதார்த்தசர்ப்பத்திற்கும், நேத்திரத்திற்கும் மத்தியில் பித்தியாதியஅந்தராய*ங்கள் இருப்பினுந் தோடசகித நேத்திரத்தால் அதுகாணப்படுகின்றதென்பார்.

ஷை—சிந்தாமணிகாரர், தோடசகிதநேத்திரத்தினால் புற்றினிடத்துள்ள சர்ப்பஞானம்உண்டாமாயின், மத்தியிலுள்ள ஏனையபதார்த்தஞானங்களும் உண்டாதல்வேண்டும்; ஆதலால், பித்தியாதிஅந்தராயசகித வத்துவின்ஞானம் நேத்திரத்தால் உண்டாகாது. பின்னையோ? தோடசகிதநேத்திரத்தினால் இரச்சுவானது நிசரூபமாகத்தோன்றாமல், சர்ப்பரூபமாகத்தோன்றாநின்றது; இப்படி ஒன்றுமற்றொன்றாகத்தோன்றாநிற்பதே அந்நியதாக்கியாதியென்பர்.

(௫௧) ௫-வது—அக்கியாதிவாதியர், அசத்தானது தோன்றுமாயின் வந்தியாபுத்திர, சசசிருங்கங்களுந் தோன்றவேண்டும்; அங்ஙனந்தோன்றாமையின், அசத்கியாதி அசங்கதம். க்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமே சர்ப்பாதிகளாமாயின், க்ஷணிகமாத்திரத்தால் அதிககாலத் தோற்றரவுகூடாது; ஆதலால், ஆத்மக்கியாதியும் அசங்கதம். அந்நியதாக்கியாதியின் பிரதமரீதி சிந்தாமணிமதத்தால் தூஷிக்கப்பட்டதுபோலவே சிந்தாமணிமதரீதியினாற்கூறும் அந்நியதாக்கியாதிமதமும்அசங்கதமாம். எதனாலெனின்? ஞேயவநுசாரமாகவே ஞானமுண்டாகின்றது: ஞேயம் இரச்சு; அதில் சர்ப்பஞானங்கூறுதல் அத்தியந்தவிருத்தமாமாதலின் எனமறுத்து, எங்கே இரச்சுவின்கட் சர்ப்பப்பிரம (ஜ,ஐ)முண்டாமோ! அங்கே இரச்சுவினுடனேநேத்திரத்திற்குத்தன்விருத்திவழியாகச்சம்பந்த முண்டாய் அவ்விரச்சுவினிடத்து இதுவென்னும்ரூபமாகச்சாமான்ய ஞானமும், சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியும் உண்டாகின்றன; அவ்விரண்டில் இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின் சாமான்யப்பிரத்தியட்சஞானம். சர்ப்பமென்பது ஸ்மிருதிரூப ஞானம். ஆகலான், இது சர்ப்பமென்புழி, இரண்டுஞானமுண்டாம்; அப்படியுண்டாதற்குப் பிரமாதாவின்கட் பயதோடமும், பிரமாணத்தின்கட் டிமிரதோடமுமே காரணமாம்: அவ

*அந்தராயம்=மறைப்புக்குக்காரணம்.

த்தின்வழியால் புருடனுக்கு இதுவென்பது இரச்சுவின் சாமானியப்பிரத்தியட்சஞானமென்றும், சர்ப்பமென்பது பூருவங்கண்டசர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதிஞானமென்றும் விவேகம் உண்டாகவில்லை; இவ்விருவகை ஞானத்தின் அவிவேகமே பிர(ஜு8)மமென்பர்.

சத்கியாதியும், அக்கியாதிவாதியால் மறுக்கப்பட்டஅசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக்கியாதிகளும் ஆகிய நான்குமதங்களும் யுத்திகீனமாவதால் எப்படி அசங்கதமென்று தள்ளப்பட்டனவோ! அப்படியே அக்கியாதிமதமும் அசங்கதமாம்.

(கள) எதனாலெனின்? இது சர்ப்பமென்னும்ஞானத்தில் முன்னே, இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின்சாமானியப்பிரத்தியட்சஞானமாம். சர்ப்பமென்னுங்கூறு பூர்வங்கண்டசர்ப்பத்தின் ஸ்மரணஞானமாம் என்பது அக்கியாதிவாதிகள் மதம்; அங்கே பூர்வங்கண்டசர்ப்பத்தின்ஸ்மரணமே ஒப்பி எதிரோ இரச்சுதேசத்தில் சர்ப்பஞானம் ஒப்பாவிடில் எதிரோகிடக்கும் இரச்சுவில்நின்றும் புருடனுக்குப்பயமுண்டாகித் திரும்பிஓடவேண்டுவதில்லை: எதிரேகண்ட இரச்சுதேசத்திலேயே சர்ப்பஞானம் உண்டாகின்றதாதலால் அது பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியல்ல; அன்றியும், இரச்சுவின் விசேடரூபயதார்த்தஞானம் உண்டானதன்பின்னர் எனக்கு இரச்சுவினிடத்துச்சர்ப்பஞானம் மித்தையாக உண்டாயிற்றென்னும் பாத*மானது உண்டாகின்றது; இப்பாதத்தினாலும் இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்பஞானம் உண்டாகின்றதேயல்லாமற் பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகவில்லை. இது சர்ப்பமென்புழி, ஞானமொன்றே தோன்றுகின்றது: இரண்டில்லை. ஏககாலத்தில் அந்தக்கரணத்தினின்று ஸ்மிருதிரூபமும், பிரத்தியட்சரூபமும் ஆகிய இரண்டுஞானமுளவாகா; ஆதலால் அக்கியாதிமதமும் அத்தியந்தஅசங்கதமாம் என்க.

---

* பாதம்=மித்தையென்னும் நிச்சயம். (வாய:) எனும்வடமொழி தற்பவமாய், பாதம் எனவரும். ஏனையவிடங்களிலும் இதுவேபொருள்.

இம்மதங்களின் பிரதிபாதனமும், கண்டனமும் விவரணம், ஸ்வாராஜ்ய ஸித்தியாதிய கிரந்தங்களிலும், விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்துங் காண்க.

(௩.௪) இனிச்சித்தாந்தமாகிய அநிர்வசனீயக்கியாதியின் கொள்கைகூறுதும்.

அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி நேத்திராதிஇந்திரியவாயிலாகப்புறம் போந்துவிடயசமானகாரத்தையடையும்போதுஅதனால்விடயத்தின் ஆவரணம் பங்கமாம்; ஆகவே,அவ்விடயந்தோன்றுநிற்கும். அங்கே பிரகாசசகாயமும் வேண்டும்; இன்றேற்பதார்த்தங்கடோற்றுவா ம். ஆதலால் எங்கேஇரச்சுவில்சர்ப்பப்பிரமமுண்டு அங்கே முற்கூறியவாறுஅந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரேந்திரியவாயிலாகப்புறம்போந்துஇரச்சுவோடுசம்பந்தமாயினும், திமிராதிதோடப் பிரதிபந்தமிருக்கில் விருத்தியின்சொரூபம் இரச்சுவின் சமானகாரமாகாது; அஃதங்ஙனமாகாதபோதுஇரச்சுவின்ஆவரணம்பங்கமாகாது. இவ்வாறு ஆவரணபங்கநிமித்தம் விருத்திசம்பந்தமுளதேனும், எப்போது இரச்சுவின் ஆவரணம் பங்கமாகவில்லையோ! அப்போது இரச்சுச்சேதனத்துள்ள அவித்தையினிடத்து க்ஷோபமுண்டாய்அவ்வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணாமத்தையடையும். [க்ஷோபம்=காரியாபிமுகாவஸ்தை.]

அவ்வவித்தையின்காரியமாகிய சர்ப்பம் சத்தெனின்? இரச்சுஞானத்தாற்பாதமாகாது; பாதமாகலின் சத்தன்று. அசத்தெனின்? வந்தியாபுத்திரன்போலத் தோற்றரவாகாது; ஆகலின் அசத்துமன்று: மற்றெத்தன்மையதோவெனின்? சதசத்விலட்சணஅநிர்வசனீயத் தன்மையதாம்.

இங்ஙனம், சர்ப்பமானது அவித்தையின்பரிணாமமாவதுபோல அதன் ஞானரூப விருத்தியும் அவித்தையின் பரிணாமமே: அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமன்றாம். என்னை? இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பம் பாதமாகின்றதுபோல அதன்ஞானமும் பாதமாகின்றது. அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமமாயின் அதுபாதமாகாது. ஆதலால்சர்ப்பஞானமும் சர்ப்பம்போல அவித்தையின் காரியமாய்ச் சதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத்தன்மையதேயாம்.

இங்ஙனம் சர்ப்பமும், அதன்ஞானமும் அவித்தையின்பரிணாமமேயாயினும், இரச்சுவுபஹிதசேதனத்துள்ள தமோகுணப்பிரதானவவித்தைக்கூற்றின்பரிணாமம் சர்ப்பமும், சாட்சிசேதனத்துள்ளவவித்தையின் சத்துவகுணப்பரிணாமம் விருத்திஞானமுமாம்.

எச்சமயத்தில் இரச்சுச்சேதனத்துள்ளவவித்தை சர்ப்பாகாரபரிணாமமாமோ! அச்சமயத்திலேயே சாட்சியாசிரிதமானவவித்தை ஞானாகாரபரிணாமமாம். என்னை? இரச்சுசேதனவாசிரிதமானவவித்தையிடத்து யாதொருக்ஷோபநிமித்தமுளதோ! அந்நிமித்தத்தினாலேயே சாட்சியாசிரிதவவித்தைக்கூற்றினிடத்தும் க்ஷோபம் உளதாதலினென்க.

இங்ஙனங்கூறியவாற்றால் சர்ப்பத்திற்கும், அதன்ஞானத்திற்கும் அவித்தை உபாதானகாரணமும், இரச்சுவின் அப்பிரதீதியினால் இரச்சுவவச்சின்னசேதனவாசிரிதமான வவித்தையின்கண்ணுளதாகும்க்ஷோபம், நிமித்தகாரணமும் ஆம்.

இவ்வாறு பிரம(ஹ3)ஸ்தலத்தில் சர்ப்பாதி விடயங்களும், அவற்றின்ஞானங்களும் கூடவேவுண்டாய் இரச்சுவாதிஅதிஷ்டானஞானத்தாற் கூடவே இல்னமாம்.

இவ்வாற்றால், சர்ப்பமுதலிய பிரம(ஹ3)த்தில் புறவவித்தைக்கூறு சர்ப்பமுதலியவிடயங்களுக்கும், சாட்சியாசிரிதமான அகவவித்தைக்கூறுஅவ்விடயஞானரூபவிருத்திகட்கும் உபாதானகாரணமெனப்படும். சொப்பனத்தினிடத்துச் சாட்சியாசிரிதமானவவித்தையின் தமோகுணக்கூறு விடயரூபபரிணாமத்தையும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூபபரிணாமத்தையும் அடைகின்றமையின், சொப்பனத்தில் அகவவித்தையே விடயத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் உபாதானகாரணமாம்; இவ்வாற்றால், வாகியமான இரச்சுசர்ப்பாதிகளும், ஆந்தரமான சொப்பனபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியமென்றுசொல்லப்படும். அவித்தியாவிருத்தியின்வாயிலாக யாதொன்றைச்சாட்சியானது பிரகாசிப்பிக்குமோ! அது சாட்சிபாசியமாம். இரச்சுவாதிகளில் அநிர்வசனீயமான சர்ப்பாதிகளும், அவைகளின் ஞானங்களும் பிரம(ஹ3)மென்றும், அத்தியாசமென்றுஞ்சொல்லப்படும். அந்தப்பிர(ஹ3)மம் அவித்தையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

(கஏ) உபாதானகாரணத்திற்குச் சமானசுபாவமுடையதாயும், அந்நியதாசொரூபமாயுமுள்ளது பரிணாமம். அதிஷ்டானத்திலும் விபரிதசுபாவமுடையதாயும், அந்நியதாசொரூபமாயுமுள்ளது விவர்த்தம். உபாதானகாரணமான அவித்தையெப்படி அநிர்வசனியமோ! அப்படியே இரச்சுசர்ப்பமும், அதன்ஞானமும் அநிர்வசனியமாவதால், அவித்தைக்குச் சமானசுபாவமுடையன: அந்நியதாசொரூபமென்பது அவித்தையினும் வேறுபிரகாரமான ஆகாரம்; அப்படியே இரச்சுவவச்சின்னவதிஷ்டானசேதனம் சத்ரூபம். சர்ப்பமும் அதன்ஞானமும் சத்திலும் விலட்சணமாவதால் விபரிதசுபாவமுடையனவாம்: அந்நியதாசொரூபமென்பது சேதனத்திலும் வேறுபிரகாரமான ஆகாரம்.

(கூ) மித்தியாசர்ப்பத்தின் அதிஷ்டானம் இரச்சுவுபகிதசேதனமாம்: இரச்சுவல்ல. என்னை? சர்ப்பத்தைப்போல இரச்சுவும்கற்பிதம்; கற்பிதவத்து அந்நியகற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாதல்கூடாது. ஆதலால், இரச்சுவுபகிதசேதனமே அதிஷ்டானமாம்: இரச்சுவல்ல.

இரச்சுவிசிட்டத்தை அதிஷ்டானமென்றுசொல்வோமாயின், இரச்சுவும், சேதனமும்ஆகியஇரண்டும் அதிஷ்டானமாம்; ஆகவே, இரச்சுபாகத்தில் அதிஷ்டானத்தன்மை பாதிக்கப்பட்டிருத்தலின், இரச்சுவுபகிதசேதனமே அதிஷ்டானமாம்: இரச்சுவிசிட்டசேதனம் அதிஷ்டானமன்று.

அப்படியே சர்ப்பஞானத்திற்குச் சாட்சிசேதனம் அதிஷ்டானமாம்; இவ்வாற்றால், பிரம(ஜ8)ஸ்தலத்தில், விடயத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதிபேதத்தால் அதிஷ்டானம்பின்னமாம்: ஒன்றன்று. விசேடரூபமாக இரச்சுவினது அப்பிரதீதி அவித்தையில் க்ஷோபவாயிலாக இரண்டின்உற்பத்தியிலும் நிமித்தமாவதுபோல இரச்சுஞானமும் இரண்டன்நிவிர்த்தியிலும் நிமித்தமாம்.

(கக) சங்கை—மித்தியாவஸ்துவிற்கு யாது? அதிஷ்டானமோ! அவ்வதிஷ்டானஞானத்தினால் மித்தியாவஸ்து நிவிர்த்தியாமென்பது அத்வைதவாதத்தின் சித்தாந்தம்; இங்கே மி

த்தியாசர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் இரச்சுவன்றும்: இரச்சுவுபாதித சேதனமாம் என்றுகூறினமையின், இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பநிவிர்த்திகூடுமாறெங்ஙனேயெனின்?

(௩௯.) உத்தரம்—இரச்சுவாதிஜடபதார்த்தங்களின்ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமாகவுண்டாகுமேல் அங்கே ஆவரணபங்கம் விருத்தியின் பிரயோசனமாம். அவ்வாவரணம் அஞ்ஞானத்தினது சத்தியாகலான், ஆவரணம் ஜடத்தின் ஆசிரிதமன்று: ஜடத்திற்கு அதிஷ்டானசேதனத்தின் ஆசிரிதமாம். ஆகலான், இரச்சுவின் சமானகாரமான அந்தக்கரணத்தின்விருத்தியினல் இரச்சுவவச்சின்ன சேதனத்தின் ஆவரணமேபங்கமாம். விருத்தியின்கண்ணுள்ளசிதாபாசனல் இரச்சுமாத்திரம் பிரகாசிக்கும். சேதனபாகம் சுயம்பிரகாசமாவதால் அதன்கண் ஆபாசனுக்கு உபயோகமில்லை; இவ்வாற்றால், சிதாபாசனேடுகூடின அந்தக்கரணவிருத்திரூபமாகிய ஞானத்திலுள்ள விருத்திபாகத்திற்கு ஆவரணபங்கரூபபயன் சேதனத்திலும், சிதாபாசபாகத்திற்குப் பிரகாசரூபபயன் இரச்சுவிலும்உள்ளன. ஆதலால், சாபாசவிருத்திஞானத்திற்குக் கேவலம் சடமாகியஇரச்சு விடயமன்று. பின்னையோவெனின்? அதிஷ்டானசேதனத்தோடுகூட இரச்சுவானது சாபாசவிருத்திக்குவிடயமாம்; இக்காரணத்தால், சித்தாந்தகிரந்தங்களில் அந்தக்கரணத்தினின்றுஞ்சநியாநிற்கும்விருத்திஞானங்கண்முழுதும் பிரமத்தை விடயம்பண்ணுகின்றனவென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு இரச்சுஞானத்தால் நிராவரணமாய்ச் சர்ப்பத்திற்கதிஷ்டானமாகிய இரச்சுவினவச்சின்னசேதனமும், தனது பிரகாசத்தால் விளங்குவதால் இரச்சுவின் ஞானமே சர்ப்பத்தினதிஷ்டானஞானமாகலின் சர்ப்பநிவிர்த்திகூடும்.

(௪0.) சங்கை—இங்ஙனம், சர்ப்பநிவிர்த்தி இரச்சுஞானத்தாற் கூடுமேல், கூடுக. சர்ப்பஞானத்திற்கதிஷ்டானமாகிய சாட்சிசேதனம் அஞ்ஞாதமாயிருத்தலின், சர்ப்பஞானநிவிர்த்திகூடுமாறு எங்ஙனேயெனின்?

(௩௫) உத்தரம்—விடயத்தின் அதீனமாக ஞானமுளதாகலின், விடயத்தினபாவத்தால்சர்ப்பஞானந்தானேநிவிர்த்தியாம். கற்பிதநிவிர்த்தி அதிஷ்டானஞானமின்றி உளதாகாதென்று மீட்டும் சங்கித்திற்கூறுதும்.

(௩௬) நிவிர்த்தி இருவகைத்தாம்; ஒன்று அத்தியந்தநிவிர்த்தி: மற்றொன்று காரணத்தில் லயரூபமானநிவிர்த்தி. சகலகற்பிதவஸ்துக்களின் காரணமும் அதிஷ்டானவாசிரிதமான அஞ்ஞானம்; அவ்வஞ்ஞானத்தோடுகூடக்காரியங்களினிவிர்த்தி அதிஷ்டானஞானத்தினாலேயேயுளதாம். காரணத்தின்கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி அதிஷ்டானஞானத்தினாலன்றியும் சுழுத்தியிலும், பிரளயத்திலும் சர்வபதார்த்தங்கட்குமுளவாம். அங்கே, சர்வபதார்த்தங்களினாலயத்தில் போகப்பிரதமான கர்மங்களினபாவம் நிமித்தமாகவிருப்பதுபோல, அதிஷ்டானஞானமின்றியே சர்ப்பஞானம் லயமாமிடத்துச் சர்ப்பஞானத்திற்குவிடயமான சர்ப்பத்தினபாவம் சர்ப்பஞானலயத்தில் நிமித்தமாகவுளது; இவ்வாறு சர்ப்பநிவிர்த்தி இரச்சுஞானத்தாலும், சர்ப்பஞானத்தினதுலயம் அதன்விடயமான சர்ப்பத்தினபாவத்தாலும் உளவாம்.

(௩௭) அல்லது, சர்ப்பமும், அதனது ஞானமுமாகிய இரண்டனதுநிவிர்த்தியும் இரச்சுஞானத்தாற்றானேயுளவாம். என்னை? எப்போது இரச்சுவின் பிரத்தியட்சஞானமுளதாமோ! அப்போது அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி நேத்திரவாயிலாகப்புறம்போந்து இரச்சுதேசத்தையடைந்து இரச்சுவிற்குச்சமானமாகிய ஆகாரமாமாதலால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்சசமயத்தில் விருத்திஉபகிதசேதனமும், இரச்சுவுபகிதசேதனமும் பேதமின்றி ஏகமாம்; இதற்கேதுகூறுதும். சேதனத்திற்கு உபாதிபேதத்தாலன்றிச்சொரூபத்தால் யாண்டும்பேதமில்லை. விருத்திஉபகிதசேதனம், இரச்சுஉபகிதசேதனங்களின் பேதகவுபாதி விருத்தியும், இரச்சுவுமாம்; அவ்விருத்தியும் இரச்சுவும் வெவ்வேறுதேசத்தி

ருக்கில் அப்போது உபாதியுடையசேதனங்கட்குப்பேதமுண்டு. இரண்டுபாதியும் ஓரிடத்திருக்கில் அப்போது உபஹிதசேதனங்கட்குப்பேதமின்று. இவ்வார்த்தை வேதாந்த பரிபாஷாநிபந்தங்களிற்கூறியிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்சஞான்சமயத்தில் இரச்சுவுபஹிதசேதனமும், விருத்தியுபஹிதசேதனமும் ஏகமாம். அந்தக்கரணத்திலும், அதன்விருத்தியிலும் உள்ள அவைகளின் பிரகாசகமான சேதனமாத்திரம் சாட்சியெனப்படுதலின், இரச்சுஞானசமயத்தில் இரச்சுவுபஹித சேதனத்தோடு அபின்னமான சாட்சியும், அவ்விரச்சுஞானத்தாற்றானே பாதமாவதால் கற்பிதசர்ப்பஞான நிவிர்த்திகூடும்.

(௫௭) அன்றியும், சாட்சியானது தான் அஞ்ஞாதமாயின் திரிபுடிஞானம் அச்சாட்சியினாற்பொருந்தாது. ஆதலால், சர்வதிரிபுடிகளின்ஞானத்திலும் சாட்சிஞானம் அவசியமிருக்கின்றது; அச்சாட்சிஞானத்தால் சர்ப்பஞானநிவிர்த்திகூடும். சர்ப்பத்திற்கும், அதன்ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் வெவ்வேறாகக்கூறினமையின், இவ்வளவுசங்கை சமாதானங்களுண்டாயின.

(௫௮) இனி சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞான்த்திற்கும்அதிஷ்டானம் ஒன்றேஎன்னும்பட்சங்கூறுதும். வாகியமான ஓரிரச்சுசேதனத்தைச் சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமென்னல்கூடாது. எதனாலெனில்? எத்துணைஞானமுளவாகாநின்றனவோ! அத்துணையும், பிரமாதா அல்லது சாட்சியினாசிரிதமாம். வாகியமான இரச்சுசேதனவாசிரிதமாக ஞானங்கூடாது; அப்படிச் சர்ப்பத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமாக அந்தக்கரணவுபஹிதசாட்சிசேதனத்தையொப்பினால் சரீரத்தினுள்ளே அந்தக்கரணதேசத்தில் சர்ப்பந்தோன்றவேண்டும். இரச்சுதேசத்திற் சர்ப்பந் தோன்றவேண்டுவதில்லை. அகத்தே உதியாநின்றசர்ப்பத்தின்றோற்றம் புறத்தே மாயையின் வலியாலுளதாமெனவொப்பினால் ஆத்மக்கியாதிமதம் சித்தியாம். ஆகலின், இரச்சுவுபஹிதசேதனம் ஞானத்திற்கதி

ஷ்டானமாதலும், அந்தக்கரணவுபகிதசேதனம் சர்ப்பத்தி
ற்கதிஷ்டானமாதலுங்கூடாது.

இவ்வாற்ருல், சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம்ஒன்றென்கைபொருந்ாதேனும், நேத்திரேந்திரியவாயிலாகப்புறம்போந்து இரச்சுவின்சமீபமடைந்த இதுவெனும்ஆகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுபகிதசேதனத்தின் ஆசிரிதமாயுள்ள வவித்தையின் தமோகுணக்கூறு சர்ப்பாகாரபரிணாமமும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானகாரபரிணாமமுமாம். ஆதலால் விருத்திஉபகிதசேதனவாசிரிதமானவவித்தை சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதானகாரணமாம். விருத்தியுபகிதசேதனம் அதிஷ்டானமாம். விருத்தி இரச்சுதேசத்திற்புறம்பே நேத்திரவாயிலாகப்போந்திருத்தலால் விருத்திஉபகிதசேதனமும் புறம்பே உளது. இக்காரணத்தால், சர்ப்பத்திற்காசிரயமாதல்கூடும். அந்தக்கரணத்தினதுசொரூபம் எவ்வளவுளதோ! சாட்சியினதுசொரூபமும் அவ்வளவேயுளது. சரீரத்தினகத்தேயுள்ள அந்தக்கரணமே விருத்திரூபபரிணாமமடைதலின், விருத்தியுபகிதசேதனம் சாட்சியாம்; ஆகவே, அது ஞானத்திற்காசிரயமாதலுங்கூடும்.

எப்போது இரச்சுவினது சாட்சாத்காரமாமோ! அப்போது இரச்சுசேதனம், விருத்திசேதனம் எனும் இரண்டும் ஏகமாம். ஆதலால் இரச்சுவின்ஞானத்தால் சர்ப்பநிவிர்த்தியும் அதன் ஞானநிவிர்த்தியுங்கூடும்.

ஓரிரச்சுவில் பத்துப்புருடர்க்குச் சர்ப்பம், தண்டமுதலிய பத்துப்பதார்த்தங்கள் வெவ்வேருகத்தோன்றுக; அல்லது சகலர்க்கும் சர்ப்பம் ஒன்றேதோன்றுக; அங்கே எவனுக்குஇரச்சுவின்சாட்சாத்காரமாமோ! அவனுக்கு அவனதுவிருத்திசேதனத்திற்கற்பிதமாகிய அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாகிறது: மற்றவனுக்கு இல்லை. ஆதலால், விருத்திசேதனமே கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானம். இரச்சுமுதலிய விடயவுபகிதசேதனம்அல்ல. இரச்சுவுபகிதசேதனத்தைச் சர்ப்ப தண்டாதிகட்கு அதிஷ்டானமாக ஒப்பினல் பத்துப்புருடர்கட்குத் தோன்ருநிற்கும் பத்துப்பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருவனுக்குந்தோன்றவேண்டும். நமதுகொள்கையால், எவனுடையவிருத்திசேதனத்தில்

எப்பதார்த்தங்கற்பிதமோ! அஃதவனுக்கே தோன்றும்; அந்நியனுக்குறில்லை. இவ்வாற்றால், வாசியசர்ப்பாதிகட்கும், அவைகளின் ஞானங்கட்கும் விருத்திஉபகிதசாட்சியே அதிஷ்டானம்: சொப்பன பதார்த்தங்கட்கும், அவைகளின்ஞானங்கட்கும். அந்தக்கரணவுபகித சாட்சியே அதிஷ்டானம்.

இவ்வாறு சதசத்தின்விலட்சணமான அநிர்வசனீயவவித்தையின்பாலுமமாகிய அநிர்வசனீயசர்ப்பாதிகள் அநிர்வசனீயக்கியாதி எனப்படும்.

(௯௯) சங்கை—சதசத்தின் விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் கூடாது. யாதினாலெனின்? யாது சத்திற்குவிலட்சணமோ! அஃதசத்தாம்; ஆகவே, சத்திற்குவிலட்சணம் அசத்தல்லவென்றுசொல்லுதல் அசங்கதமாமாகலின் எனின்?

உத்தரம்—சொரூபராகிதத்தைச் சத்விலட்சணமென்றும், வித்தியமான*சொரூபத்தை அசத்விலட்சணமென்றுஞ்சொல்லில் ஓர்பதார்த்தத்திலே சொரூபராகித்தியம், சொரூபசாகித்தியம் என்னும் இரண்டும்பொருந்தாது; ஆதலின், சதசத்விலட்சணத்திற்குப்பொருள் அங்ஙனமன்று.

(௬௦) மற்றெங்ஙனமெனின்? காலத்திரயத்திலும் யாதொன்றிற்கு நாசமில்லையோ! அது சத்து; யாதொன்றுபாதமாமோ! அது சத்விலட்சணம். சசிருங்கம்வந்தியாபுத்திரன்போலச்சொரூபமில்லது அசத்து; அதனின்விலட்சணம் சொரூபமுடையதாம்; இவ்வாற்றால், பாதயோக்கியசொரூபமுடையது சதசத்விலட்சணசத்தத்திற்குப்பொருளாம்; சத்விலட்சணசத்தத்திற்குப் பாதயோக்கியமென்றுபொருள்; சொரூபமுடையதுஎன்னும் இவ்வளவுசத்தத்திற்கு அசத்விலட்சணமென்றுபொருள்; ஆகலின், சதசத்விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் அசங்கதமாகாமைகாண்க.

---

* வித்தியமானம்=இருப்பது.

இவ்வாற்ருல், எங்கேபிரம(ஜ௩௪)ஞானமுண்டு! அங்கே அநிர்வசனீயபதார்த்தங்கண்முழுதும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்நியசாஸ்திரங்களில் இரஜதத்தின் உற்பத்தி ஒப்பவில்லை. சத்தியாதிவாதி ஒருவர் ஒப்பினர்; அவர்மதத்தினும் அநிர்வசனீயக்கியாதிவிலட்சணமாம்.

(௬௧) இனி அத்தியாசவிலக்கணம்.

தனதபாவாதிகரண*த்திற்றனதவபாசம் அத்தியாசமாம். பாரமார்த்திகமாகவும், வியாவகாரிகமாகவும் இரஜதாபாவத்தின் அதிகரணமான சுத்தியில் இரஜதமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுகின்றமையின், இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் பொருந்துமாறு காண்க.

அல்லது, அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசத்தையுடையதினவபாசம் அத்தியாசமாம்: அந்நியசாஸ்திரகாரர்ஒப்பியிருக்கும் அத்தியாசவிலக்கணமனைத்தினுய், பாஷியகாரர் அருளிச்செய்திருக்கும் இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் அசாதாரணமாம்.

வியாகரணரீதியால், அத்தியாசவவபாசபதங்கட்கு விடயமும், ஞானமும் வாச்சியமாம். ஆகலின், அர்த்தாத்தியாச, ஞானத்தியாசபேதத்தால் அத்தியாசம்இருவகைத்து; அவற்றுள், அர்த்தாத்தியாசம் அநேகப்பிரகாரமாம். ஓரிடத்தில், கேவலம் சம்பந்தமாத்திரம் அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் சம்பந்தவிசிஷ்ட சம்பந்திஅத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் கேவலம் தருமம்அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் தருமவிசிஷ்டதருமிஅத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் அந்நியோந்நியாத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் அந்நியதராத்தியாசமாம். இவ்வந்நியதராத்தியாசமும் இருவகைத்து. ஒன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம்: மற்றொன்று அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமாம்; முறையே இவற்றைச்சொரூபாத்தியாசம், சம்சர்க்காத்தியாசமென்ப. யாதொரு பதார்த்தத்தின்சொரூபம் அநிர்வசனீயமாகத்தோன்றுமோ! அதைச்சொரூபாத்தியாசமென்பர்; அது இப்பியில்வெள்ளிபோல; இவ்வாறு, ஆத்மாவில் அகங்காரமுதலியஅநாத்மாக்கள் சொரூபாத்தியாசமாம்.

---

* அதிகரணம்=இடம்.

யாதொருபதார்த்தத்தின்சொருபம் வியாவகாரிகமாகத்தான் பாரமார்த்திகமாகத்தான்முன்பேயிருக்க அதனநுசம்பந்தம் பிறிதொன்றனிடத்து அநிர்வசனீயமாகத்தோன்றுமோ! அது சம்சர்க்காத்தியாசமென்பர்; அஃதெவ்வாறேயெனின்? முகத்துக்கும், கண்ணாடிக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமின்றாய் இரண்டும் வியாவகாரிகமாகவிருக்கக் கண்ணாடியில் முகத்தின்சம்பந்தந்தோற்றுகின்றதால் அதில் அநிர்வசனீயமாக முகத்தின்சம்பந்தமுண்டாயிருப்பதும்.

அப்படியே செப்புநிறமுடையது புடவையென்னுந்தோற்றரவால், செப்புநிறமுடையபதார்த்தத்தின் தாதாத்மியசம்பந்தம் புடவையிலுண்டாயிருக்கின்றது. செப்புநிறமுடையது குசும்பாத்திரவியமாகலின், செப்புநிறத்தின் தாதாத்மியம் குசும்பாத்திரவியத்திலுண்டு: புடவையில்இல்லை. செப்புநிறமுடைய குசும்பாத்திரவியமும், புடவையும் வியாவகாரிகம். குசும்பாத்திரவியத்திலுள்ள செப்புநிறத்தின் தாதாத்மியசம்பந்தம் அநிர்வசனீயமாகப்புடவையிலுண்டாயிருப்பதும், அப்படியே செப்புப்படிகமென்னுந்தோற்றரவால் புஷ்பத்திலிருக்கும் செப்புநிறத்தின்தாதாத்மியசம்பந்தம் அஃதில்லாத ஸ்படிகத்தில் அநிர்வசனீயமாகவுண்டாயிருப்பதுங்காண்க.

இவ்வாறு, அநேகவிடங்களில் சம்பந்திகள்வியாவகாரிகமாகவிருக்க அவைகளின்சம்பந்தங்களும், சம்பந்தஞானங்களும் அநிர்வசனீயமாகவுண்டாகின்றன.

ஆத்மத்தன்மை சேதனத்தின்கண்டுண்டு; அது அகங்காரத்திற்றோன்றுகின்றதால் ஆத்மசேதனத்தின்தாதாத்மியசம்பந்தம் அநிர்வசனீயமாகவகங்காரத்திலுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால், சேதனம் கற்பிதமன்று: மற்றியாதுகற்பிதமெனின்? அகங்காரத்தில் சேதனத்தின்தாதாத்மியசம்பந்தங்கற்பிதமாம்.

இவ்வாறு, எங்கேபாரமார்த்திகபதார்த்தமில்லாதிருந்து தோற்றரவாமோ! அங்கேவியாவகாரிகபதார்த்தத்தில் பாரமார்த்திகபதார்த்தத்தின் சம்பந்தமும், சம்பந்தஞானமும் அநிர்வசனீயமாகவேயுண்டாகின்றன. வியாவகாரிகபதார்த்தம்இல்லாதிருந்து எங்கேதோற்றரவாமோ! அங்கே சம்பந்தியும், சம்பந்தியின்ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வேறேயுண்டாகின்றன.

ஓரிடத்தில் சம்பந்தமாத்திரமும், சம்பந்தமாத்திரத்தின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகவுண்டாமென்றனர். சகலவதிஷ்டானங்களிலும் அத்தியாசத்தின் விஷமசத்தை அநிர்வசனீயசத்தையே. எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமுண்டாமோ! அங்கேயும், அதிஷ்டானமாகிய அநாத்மாவியாவகாரிகம்: ஆத்மா அத்தியஸ்தமன்று. ஆத்மாவின் சம்பந்தம் அநாத்மாவில் அத்தியஸ்தமாம்; ஆகலின், அஃதநிர்வசனீயமாம். யாதொன்றனிடத்து ஆதாரத்தன்மைதோற்றுமோ! அஃததிஷ்டானமெனப்படும். அவ்வாதாரத்தன்மை பரமார்த்தமாமேல் ஆருக. அல்லது, ஆரோபிதமாமேல் ஆருக. பரமார்த்தமாக ஆதாரமிருக்கில் அஃததிஷ்டானமாம் என்னும் ஆக்கிரகம் இந்தப்பிரசங்கத்தில் இல்லை. என்னை? ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம் எப்படியோ! அப்படி அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசம் உண்டு. அநாத்மாவில் பரமார்த்தமாக ஆத்மாவின் ஆதாரத்தன்மைஇல்லை: ஆரோபித ஆதாரத்தன்மையேஉண்டு. ஆதலால், ஆதாரமாத்திரத்தை இப்பிரசங்கத்தில் அதிஷ்டானமென்றனர்.

எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமுண்டு! அங்கேஅதிஷ்டானம் அநாத்மாவாம்; அது வியாவகாரிகசத்தையும் ஆத்மாபாரமார்த்திகசத்தையும் உடையனவாகலின், அதிஷ்டானத்தின் விஷமசத்தையுடையதின் அவபாசம் அத்தியாசவிலக்கணமாதல்காண்க.

(சுஉ) அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை கூறினதற்குத் தாற்பரியம் சுத்தபதார்த்தத்தினும் விசிட்டம்பின்னமாம். ஆகலின், அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தின் அத்தியாசஞ்சொன்னோம். அங்கே சம்பந்தவிசிட்ட ஆத்மாவுக்கே அத்தியாசமாம்; சொரூபமாக ஆத்மாசத்தியமாகலின், அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை சொரூபதிருஷ்டியாற்கூறினர். அத்தியஸ்தங்கற்பிதமாமாகலின், அநாத்மசம்பந்தவிசிட்டம் கற்பிதமாயினும், சுத்தங்கற்பிதமாகாது. என்னை? சுத்தத்துக்கு விசிட்டம் பின்னமாகலின், விசிட்டத்தின் கற்பிதத்தன்மை சுத்தத்திலுண்டாகாது. கேவலம் ஆன்மசம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசஞ்சொல்வதினும் சம்பந்தவிசிட்டவான்மாவுக்கு அத்தியாசஞ்சொல்லுதலும், அத்தியஸ்தத்திற்குப்பரமார்த்தசத்தை சொல்லுதலுமே சி

ரேஷ்டமாம். எதனாலெனின்? கேவலம் சம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசஞ்சொல்லில் அதிஷ்டானத்திற்கு ஆரோபிதத்திறும் விஷமசத்தை கூடாது. சேதனசம்பந்தத்தின் அதிஷ்டானமாகிய அந்தக்கரணமும், கடாதியும் வியாவகாரிகம்; அவைகளில் சேதனத்தின்சம்பந்தமும் வியாவகாரிகம், பிராதிபாசிகமன்று. சேதனத்தின்சம்பந்தம் பிராதிபாசிகமாமேல், பிரமஞானத்தாலல்லாமல் பாதமாகவேண்டும்; பாதமாகாமையின், ஆன்மசம்பந்தமும், அதிஷ்டான அநாத்மாக்களும் வியாவகாரிகசத்வதயாம்; ஆகவே, விஷமசத்தையாகாமையின், அத்தியாசவிலக்கணங் கூடாது. ஆகையால், சம்பந்தவிசிட்டவான்மா அநாத்மாவில் அத்தியாசமாம். விசேஷியபாகம் பாரமார்த்திகசத்தையாகலின், விசிட்டம் பரமார்த்தசத்தையும், அதிஷ்டானம் வியாவகாரிகசத்தையுமாய் இரண்டும் விஷமசத்தையாகலின், அத்தியாசவிலக்கணங்கூடுமென்பது.

எங்கே பிரம (௯௫) ஞானமுண்டோ! அங்கே சகல அநிர்வசனீய பதார்த்தங்களும் உற்பத்தியாம்.

(௯௫) ஓரிடத்தில் சம்பந்தியின் உற்பத்தி உண்டு; அது சுத்தியில், இரஜதத்தின் உற்பத்தியாம். இரஜதத்தில், சுத்தியிலிருக்குந்தாதாத்மிய சம்பந்தத்தின் உற்பத்தியாம். சுத்தியிலிருக்கும் தன் தாதாத்மியம் இரஜதத்தில் அந்நியதாக்கியாதியன்று; அப்படியே சுத்தியில் முன்னேயுள்ளதென்னுந் தன்மையாகிய தருமம் உண்டு; அதன் அநிர்வசனீய சம்பந்தம் இரஜதத்தில் உற்பத்தியாகா நிற்கும்; அதுவும் அந்நியதாக்கியாதி அன்று.

இவ்வாற்றால், அந்நியோந்நியாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம்.

சம்பந்தாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். சம்பந்தி அத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். அநிர்வசனியவத்துவின்றோற்றரவை ஞானாத்தியாசமென்பர். ஞானத்தின் அநிர்வசனீய விஷயத்தை அர்த்தாத்தியாசமென்பர். ஆதலால், ஞானாத்தியாசம், அர்த்தாத்தியாசங்கட்கும் இது உதாரணமாம்.

எங்கே அந்நியோந்நியாத்தியாசம் உண்டு! அங்கே இரண்டும் பரஸ்பரம்சொருபமாகவத்தியாசமாகா. மற்றெப்படியெனின்? ஆரோபிதம் சொருபமாக வத்தியாசமாம். சத்தியவஸ்துவின் தருமம், அல்லது சம்பந்தம் அத்தியாசமாம். சம்பந்தாத்தியாசமும் இருவகைத்தாம். ஓரிடத்தில் தருமத்தின் சம்பந்தம் அத்தியாசமாம்; அது சொல்லிய உதாரணத்தில் சுத்தியிலிருக்கும் இதுவென்னுந்தன்மைரூபமான தருமத்தின் சம்பந்தம்.இரஜதத்திலத்தியாசமாவதாம். சிவப்புப்புடவை என்புழி, குசும்பாவிலிருக்கும் சிவப்புநிறமாகிய தருமத்தின் சம்பந்தவத்தியாசம் புடவையிலுண்டு. அந்தக்கரணத்திற்கு ஆன்மாவில் சொருபமாகவத்தியாசமுண்டு. அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மாவுக்குச்சொருபமாகஅத்தியாசம் இல்லை; பின்னை எப்படியெனின்; ஆன்மசம்பந்தம் அத்தியாசமாமாகலின், ஆன்மாவிற்குச் சம்சர்க்காத்தியாசம்உண்டு.

ஞானசொருபம் ஆன்மாவாம்; அந்தக்கரணமன்று. ஞானத்தின்சம்பந்தம் அந்தக்கரணத்திற்றோன்றுகின்றது. ஆகலின் ஆன்மாவின்சம்பந்தாத்தியாசம் அந்தக்கரணத்திலுண்டு.

அப்படியே கடம் விளங்குகிறது, படம் விளங்குகிறது என்றிவ்வாறு ஸ்புரணசம்பந்தம் சர்வபதார்த்தங்களிலுந்தோன்றுகின்றதாகலின், நிகிலபதார்த்தங்களிலும் ஆன்மசம்பந்தத்தினத்தியாசமுண்டு.

ஆன்மாவில் குருடு முதலிய இந்திரியதருமந்தோன்றுகின்றதாகலின், குருடுமுதலியதருமங்களின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. ஆன்மாவில் இந்திரியங்களின் தாதாத்மியவத்தியாசமில்லை, என்னை? நான்குருடனென்று தோற்றரவாகின்றதல்லாமல் நான் நேத்திரமென்றுந்தோற்றரவாதலில்லை. ஆதலால், நேத்திரதருமமாகிய குருட்டுத்தன்மையின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. நேத்திரத்தின் அத்தியாசம்இல்லை; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம்.

நேத்திரமுதலியநிகிலபிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும், ஆன்மாவிலுண்டெனினும், பிரமசேதனத்தில் சர்வபிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும் உண்டல்லாமல் துவம்பதார்த்தத்தில் நிகிலபிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசம்இல்லை. ஒரோபதார்த்தத்தின் ஓர்தருமவிசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதேயன்றி மற்றோர் தருமவிசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதில்லை. அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்டவற்புத மகி

மை உண்டு. அஃதெங்ஙனம்? பிராமணத்தன்மை முதலிய தருமவிசிட்டமாகிய சரீரத்தின் தாதாத்மியவத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டாயிருக்கிறதல்லாமல் சரீரத்தன்மைவிசிட்டசரீரத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகவில்லை; இதனால், விவேகியும் நான் பிராமணன், நான் மநுடனென்றுவிவகரிக்கின்றனன்: நான் சரீரமென்றுவிவகரிக்கிலன். அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்டவற்புதமகிமையிருத்தலால், ஆன்மாவில் இந்திரியங்களின் அத்தியாசமின்றிக் குருட்டுத்தன்மைமுதலிய தருமாத்தியாசம் பொருந்துகின்றது; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம்.

யாது அத்தியாசிதமாகவிருக்குமோ! சுதந்தரமாகவிராதோ! அதைத்தருமமென்பர், ஆதலால், சம்பந்தமுந்தருமமே; அதன் அத்தியாசமும் தருமாத்தியாசமேயாம். சொல்லியவாற்றால், அதிஷ்டானத்திலும் விஷமசத்தை§யுடையதின் அவபாசம்* அத்தியாசமெனவும், அல்லது தனது அபாவாதிகரணத்திற்றனதவபாசம் அத்தியாசமெனவும் அத்தியாசவிலக்கணம்இருவகைப்படுதல்காண்க.(உஎ)

(உஅ) [தாஷ்டாந்தத்தில் அத்தியாசவிலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி [கும்
ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்
அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம்
செப்புகற் பனையி னாலே செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளோ.

(இ-ள்) இப்படிப் போல-மேற்சொல்லிய சர்ப்பமுதலியவைத் ததபாவாதிகரணங்களான இரச்சுமுதலியவற்றில் அவபாசமாவன போல—நாம ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி-ஓர்நாமமும், ஒருருவமும் தன்கணில்லாமல்—ஒப்பம் ஆய்-சமமாயும்—இரண்டு அற்று ஒன்று ஆய்-துவிதமற்றேகமாயும்—உணர்வு ஒளி நிறைவு ஆய்-ஞானமாயும், ஸ்புரணமாயும், பூரணமாயும்—நிற்கும்-(தான் நின்றவண்ணமே) நிற்கின்ற—அப்பிரமத்தில்-தமதபாவாதிகரணமான பிரமத்தில்—ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம்- பஞ்சபூதமுதலியவிகாரங்8களனைத்தும்—தோ

* அவபாசம்=தோற்றரவு.
§ விஷமசத்தை=சமமல்லாதசத்தை.
8 விகாரம்=காரியம்.

ன்றும்-அபபாசமாம்—(ஆயின், இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தியாசத்திற்கு இரச்சுவவச்சின்னசேதனுசிரிதவவித்தை, அல்லது இரச்சுவின் இது வென்னும் ஆகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியவச்சின்னசேதனவாசிரிதவவித்தை உபாதானகாரணமும், இரச்சுவின் விசேஷரூபஅப்பிரதி நிமித்தகாரணமுமாயிருப்பனபோல ஜகத்தத்தியாசத்திற்கு உபாதானநிமித்தம் யாவையோவெனின்?) செப்பு கற்பனையினாலே-இனிக்கூறப்படும் கற்பனைகளாலே—செனித்த என்று-உண்டாயினவென்று—அறிந்து கொள்-நீ தெரிந்துகொள்வாய்.—எ-று.

"கற்பனைகள்" என்றது அவ்வியத்தம், ஈசுரஞான முதலியவை இனிவருஞ்செய்யுட்களால் இவைவெளியாம். இவைகளைக்கற்பனையென்றது, "அவிச்சை விச்சைகடாமோதுமாத்திரமாமுலகுனா வழக்கத்துள்ளன வுண்மையமிலிலலே" என்னுஞ் சுருதியாலென்க. அல்லது கற்பனைக்குக்காரணங்களை ஆகுபெயரால் கற்பனையென்றொனினும் ஆம்.

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்" என்று இவ்வளவு விசேடணங்கூறினது சகத்தின் அபாவாதிகரணம் பிரமமெ௪ன விளங்குதற் பொருட்டாமென்க.

அங்ஙனமாயின், அதற்கு "நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்" எனும் இத்துணை விசேடணமே போதுமாகலான், ஏனையவிசேடணங்கள் எற்றிற்குக்கூறினதோவெனின்? சாங்கியமதத்தில் பிரகிருதிக்கு முக்குணமும் சமமாகும்போது பிரதானமென்றும், அவவியாகிருதமென்றும், அதுவே சகத்காரணமென்றுங்கூறியிருப்பதால் அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு "நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்" என்றொழியாது, "இரண்டற்றொன்றாய்" எனவும், ஆகாசம் இரண்டற்றொன்றாயிருத்தலினானும் நியாயமதத்தில் அதனை "நித்தியம்" என்றொப்பியிருத்தலினானும், அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு, "உணர்வொளி நிறைவாய்" எனவுங்கூறினரென்க.

ஞானம் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணும், ஸ்புரணம் கடாதிக்கண்ணும் நிகழாநிற்கும்; இதனை, ககூ-வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

பிரமம் பாரமார்த்திகசத்தையுடையதாகலானும், ஆகாசாதிகள் வியாவகாரிகசத்தையுடையனவாகலானும் அதிஷ்டானத்திலும் விஷமசத்தையுடையதனவபாசம் அத்தியாசமென்னும் இலக்கணமும் பொருந்துமாறறிக. (உ.அ)

[முன்சொருத்துக்கூறியதை வகுத்துக் கூறுகின்றார்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்
இதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே [னில்
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே. (உசு)

(இ-ள்) அது தான்-(அத்தியாசரூபமான) அச்சிருஷ்டிக்கிரமந்தான்—எப்படி. என்றக்கால்—எங்ஙனம்(உண்டாயின) தென்றுகேட்பாயாகின்,—அநாதி ஆம் சீவர் எல்லாம்-அநாதியாயுள்ள சீவகோடிகள்யாவும்—பொது ஆன சுழுத்தி போல-(சகலர்க்கும்) சாதாரணவநுபவமான சுழுத்தியிற்போல— அவ்வியத்தந் தன்னில்-(சிருஷ்டிக்குமுன்னே அநாதியாய்ச் சதசத்விலட்சணபாவபதார்த்தமாயுள்ள) மாயையின்கண்ணே—பொருந்தும்-(கருமவாசனைகளோடுகூட)விலீனமாயிருக்கும்—இது-இம்மாயையானது—காலதத்துவப் பேர்-காலதத்துவமென்னும் நாமமுடைய—ஈசன் உட்பார்வையாலே-(சீவர்களின்கர்மபரிபாகவசத்தாலெழுவதான) ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிபரியாலோசனரூபமாகிய திருஷ்டியினாலே —முது மூல சுபாவம் விட்டு-முன்னிருந்த(சாமியாவஸ்தாரூபமான) காரணத்தன்மையையொழித்து—முக்குணம் வியத்தம் ஆம்-(குலாலாதிகளின்சகாயத்தினால் மண்ணிற்கடசத்திபோல) மூவகைக்குணங்களாகப்பிரகாசமாம்.—எ-று.

சீவத்துவ ஈசுரத்துவங்கள் அஞ்ஞானஜநினமாதலால், அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு அநாதிபாவரூபத்தன்மை சித்தியாமல் சீவேசுரர்களுக்குச் சித்தியாதாகலின், சீவர்க்கு அநாதியென்னும் விசேடணந்தந்ததால் மாயைக்கும் அதுதந்து விரித்தாம். அவ்வியத்தம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, பிரகிருதி, மாயை, சத்தி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

அவித்தை, மாயை என்பவற்றிற்கு ஏகதேசிகள் பேதங்கூறுவர். நையாயிகர் முதலியோர், ஞானாபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர். சித்தாந்தத்தில், ஆவரண, விக்ஷேபசத்திகளையுடையதாய், அநாதியாய் பாவ (ஹாவ) ரூபமாயுள்ள பதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

(௯௬) நாமரூபங்களாக வெளிப்படாமையின், அவ்வியத்தம். வித்தையினால் நாசமாதலின், அவித்தை. பிரபஞ்சத்திற்கு பாதானமாகலின், பிரகிருதி. துர்க்கடத்தையுஞ்சம்பாதித்தலின், மாயை. சுதந்தரத்தன்மையின்மையின், சத்தியென்பர்.

அஞ்ஞானத்திற்கு அநாதிபாவருபத்தன்மை, இரண்டாம்படலத்தில் மாயாலட்சணங்கூறுமிடத்து விரித்துரைக்கப்படும்; ஆண்டுக்காண்க.

"சுழுத்திபோலப்பொருந்தும்" என்றதால், கர்மவாசனைகளோடுகூடஎனவிரித்தாம். சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் நாசம்பண்ணுவதால் ஈசரனுக்கு, "காலதத்துவம்" என்றுபெயர்; இதனை, கீதையிலும், விஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷியத்துங் காண்க.

"ஈசனுட்பார்வையால்" என்றதற்கு, உ-ம்-பிரமகீதை. "காலமுங் கன்மந் தானும் பரிபாக மான வாறே, ஞாலமுண் டாக நல்ல குணத்தினைக் கலந்து நிற்கும், பாலதொன் றில்லா விந்தச் சத்திமான் படைத்தற் காக, வேலவே யெல்லா மாவோ மென்றுகொண் டிசைந்து பார்த்தான்" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.(௨௧)

(௯௭) [முக்குணங்களினுருவமுதலியவற்றைக் கூறுகின்றார்.]

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும்
சத்துவ குணத்தி னோடு ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான்
சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்றாய்
ஒத்துள வேனுந் தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே. (௯௦)

(இ-ள்) வெளி.

"சத்துவ குணத்தி னோடு ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான்" என்றதற்கு, உ-ம்-பகவற்கீதை. "சத்து வம்இரா சதநாம தம்மெனவுய்த்து வந்த பெயரை யுடையன, வெத்து வந்தவ முந்தரு கிற்பன, மெத்து வந்தவற் றின்செயல் வேறுகேள்" எனவரும்.

"உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும்" என்றதற்கு, உ-ம். பகவற்கீதை. "பற்று மாசின்மை யாற்பளிங்கொப்பது,

வுற்ற நல்லறி வானதுண் டாக்குவ, தெற்று மின்பமல் லாற்றுன்ப மென்பது, சற்று மில்லது சத்துவ மாவதே" எ-ம். "ஒரு மாசையி னிற்பிறந் துள்ளிது, தாது கற்புரை யுண்ணிறஞ் சார்ந்தது, பேது செய்வினை யோடறி வைப்பின்னற், கேது வாய இராசத மென்பதே." எ-ம். "குறியு நீல மயக்கமுங் கோறிலா, நெறிக ளான நிகழ்தலு நீத்திலா, செறித லானது மற்றிவற் றுற்றிண்ணென், றறிவை மாய்க்கு மதுதம மாவதே" எ-ம் வரும்.

"சத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமும்." என்றதற்கு, உ-ம். ஈசுரகீதை. "ஒத்தமுக் குணங்களாம் பகுதி யுத்தமஞ், சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமாம், மத்திமங் கலப்பதா மற்றிம் மூன்றையும், புத்தியின் விகாரமே புலப்ப டுத்துமால்" எனவரும். "தம்முளொரு குணமதிகமாம்." என்பதற்கு, உ-ம். பகவற்கீதை. "வாழுஞ்சத்துவ மற்றைய விரண்டையு மறைத்துத், தாழு மற்றைய விரண்டு மத் தமோகுணந் தழைப்பின், வீழுஞ் சத்துவந் தமங்களவ் விராசதம் விளைவி, ஞாழின் மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்ந் தொன்றுமிக் குளவாம்" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூ௦)

(கள) [சகத்தின் உற்பத்திப்பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற்க பிப்பிராயமின்றென்பதை அறிவித்தற்பொ ருட்டு இடையே மற்றொருவகைச்சி ருட்டிகூறுகின்றார்.]

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறுச் சொல்வர்
மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மந்த
அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றும்
கருவகங் கார மூன்றுக் காட்டிய குணமா மென்றும். (கூக)

(இ-ள்) இது ஒரு வழி ஆம்-(உபநிடதங்களிற் சொல்லுஞ் சகத்துற்பத்திக்கிரமங்களுள்ளே) இது ஒரு கிரமமாம்—இத்தை—வேறு ஒரு வழியாச் சொல்வர்-மற்றொருகிரமமாகவும் பெரியோர்சொல்லுவர்—மருவும் அவ்வியத்தந் தானே-(கர்மவாசனைகளோடுசேர்கின்)வினையாயிருக்கும்அவ்வியத்தமே—மகதத்வம் ஆகும்(என்றும்)-(சமஷ்டிபுத்திரூபமான) மகதத்துவமாகத்தோன்றுமென்றும்—அருள் அந்த மகதத்துவந்தான்-சொல்லிய அந்த மகதத்துவமே—அகங்

காரம் ஆகும்என்றும்-அகங்காரதத்துவமாகத்தோன்றுமென்றும்—கரு அகங்காரம்-காரணமான அவ்வகங்காரதத்துவமானது—முன்முக் காட்டிய குணம் ஆம் என்றும்-மூவகையாக முன்னே அறிவித்தசத்துவாதிகுணரூபங்களாமென்றும்.—எ-று.

"காட்டிய குணமாமென்றும், ஒருவழி வேறுச்சொல்வர்" என ஒட்டுக.

இதனை, "சத்துவ குணத்திற் றோன்றுந் தயங்குமுட் கரண நான்கும், புத்தியிந் தியங்க ளைந்தும் போந்துதித் திடும் ராச, தத்தில் வாக் காதி யைந்துந் தகும்பிரா ணாதியைந்து, மத்தமோ குணத்திற் றோன்று மகல்விசும் பாதி பூதம்." "அப்பெரும் பூதம் பஞ்சீ கரித்துல காகி நிற்கும்" என வேதாந்த சூடாமணியிற்கூறியபடி விரித்துணர்க.

(சுஅ) இன்னும் சாந்தோக்கியத்தில், சத்ரூபபரமான்மாவினின்றும், அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இவைகிரமமாக உண்டாயிற்றென்றும், தைத்திரியத்தில், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இக்கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்கள் உண்டாயினவென்றும், ஓரிடத்தில்சர்வசகத்தையும் பரமேசுரர் சிருட்டித்தாரொன்று முறைதெரிக்காதும் உற்பத்தி கூறியிருக்கின்றது.

வாஸ்தவமாகச்சகத்திருந்தால் அதனது உற்பத்தி அநேகபிரகாரமாக வேதம்சொல்லாது. அநேகபிரகாரமாகச்சொல்லியிருப்பதாற் சகத்தினுற்பத்திப்பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற்கபிப்பிராயமின்றும்; பின்னையாது! அதனபிப்பிராயம் என்னில்? அத்வைதப்பிரமத்தையறிவித்தற்பொருட்டுச் சகத்தைநிடேதஞ்செய்வதேயாம். ஆகவின், மித்தையானசகத்தை யாதானும் ஒருவழியாக ஆரோபஞ்செய்ததென்க.

எதுபோலெனின்? விநோதத்தினிமித்தம் மேலேகிளப்புதற்கு வாணமருந்தையுள்வைத்துத் தாருவினால் யானையுருவமைப்பவன் அதன் செவி, வால்முதலிய அவயவங்கோணிப்போமாயின், அவற்றை ஒழுங்குறச்செய்யவேண்டுமென்று முயற்சியாததுபோலவென்க.

(௯-௧) சூத்திரகாரரும், பாஷியகாரரும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் உற்பத்திகூறுஞ் சுருதிவாக்கியங்களின் விரோதங்களைப்போக்கி தைத்திரியசுருதிகூறியபடி ஏரேவழியாகச் சகத்துற்பத்தியில் சர்வஉபநிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமுளதெனவருளிச்செய்தது எற்றிற்கோவெனின்? உற்பத்திவாக்கியங்கட்குப் பூருவஞ்சொன்ன அபிப்பிராயமறியாத மந்தபிரஞ்ஞாவசயுடையோர்க்கு உபநிடதங்களில் நாநாவிதமாகச் சகத்துற்பத்திகூறியிருக்கின்றதைப்பார்த்துப் பிராந்தியுளதாமாகலின், அதை நிவிர்த்தித்தற்பொருட்டும், பிரமவிசாரத்தால் யதார்த்தஞானம் உதியாதோர்க்கு லயசிந்தன நிமித்தமும் அங்ஙனம் அருளிச்செய்ததென்க.

0 சகத்துற்பத்தி நியமமின்றென்பதை, "வான்முதலா மண்முதலா நீர்முதலாந் தீ முதலா மற்ற வாயுத், தான்முதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று தலைமையாகும், யான்முதலோ ரயன் சிருட்டிசிலேலடையா யுனக்குரைத்தே னிந்த வாற்றான், மேன்முதலா நியமமிதற்கொன்றுக விலதுபல விதமாய்த்தோன்றும்"என்னும் வாசிட்டத்தானும் அறிக. (௯-௧)

[தான் எடுத்துக்கூறப்புகுந்த சிருட்டிக்கிரமத்தை
இனி விவரணஞ்செய்கின்றார்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்
முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும்[றும்
அக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை
எக்குணங் களும்பற் றாதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன். (௯-௨)

(இ-ள்) இக்குணங்களிலே-மேலேகூறிய சத்துவாதிகுணங்களில்-விண் போன்று இருக்கும்-ஆகாசம்போல (அசங்கமாய், வியாபகமாய்ச், சூட்சுமமா) யிருக்கும்—சிற் சாயை தோன்றும்-சித்தின் பிரதிபிம்பம் உண்டாகும்—முக்குணங்களினும்—தூய்தாம்முதற்குணம்-சுத்தமானசத்துவகுணம்—மாயைஆகும்-மாயையென்றுசொல்லப்படும்—அக்குணப் பிரமச் சாயை—அந்தச்சுத்தசத்துவப்பிரதானமாயையிற் (பிரதிபலிக்கும்) பிரமத்தின் பிரதிபிம்பமானது—அந்தரி

யாமி-அந்தரியாமியாம்—மாயை எக்குணங்களும் பற்றுதோன்-(அவனே தனக்குச்சரீரமான) மாயையிலும் அதன் பரிணாமமாகிய சர்வஞ்ஞத்வாதி கல்யாணகுணங்களுள்ளே யெந்தக்குணங்களிலும் அகந்தை, மமதைரூப அபிமானமுறாத—நிமித்த காரணன் ஆம் ஈசன்-நிமித்தகாரணனாகிய ஈசனும்—எ-று.

"இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்றும்" எனக்கூறியதால், தமோகுணத்திற் பிரதிபிம்பம் ஏதென்று ஆசங்கைவரில், அங்ஙனங்கூறியது சத்திரிகியாயத்தால் என்க. அல்லது, அதன்காரியமான பஞ்சதன்மாத்திரையின் சத்துவாம்ச சமஷ்டியினாற்றோன்றும் அந்தக்கரணத்திலும், அதன்காரியமான ஞானகாரவிருத்தியிலுந் தோன்றும்பிரதிபிம்பத்தை அங்ஙனங்கூறியதாம் என்க. இராசததாமதகுணங்களால், தான்அமிழ்த்தப்படாமல், அவைகளையமிழ்த்திமேலிட்டிருப்பது சுத்தசத்துவமாம். இரசோகுணதமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்ட சத்துவம் மலினசத்துவமெனப்படும். சகலசிவர்கட்குள்ளும்இருந்து பிரோரணைசெய்வதால் "அந்தரியாமி."

"மாயை எக்குணங்களும்பற்றுதோன்" என்றது, இவற்கு உபாதியானமாயை, "அமோககாரணியாகலின்." இதனானே ஈசுரன் நித்தியமுத்தன்என்பதும், "நிமித்தகாரணனும்ஈசன்" என்றதால்,பிரமம்அசங்கமாகலின்சகத்திற்குக்கேவலம் சத்தாஸ்பூர்த்தியைக்கொடுப்பதுமாத்திரமாய்இருப்பதேயல்லது சகசிருட்டியாதி யாதொருசம்பந்தமுடைத்தானதன்றென்பதும், சகசிருட்டியாதிசெய்பவனும், பக்தாநுக்கிரகார்த்தம்ஆவிர்ப்பவிப்பவனும், சகலவிபூதிகளையுடைத்தானவனும், காரணப்பிரமமென்னும் இவ்வீசுரனே என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

சுத்தசத்துவகுணசகிதமாயையும், மாயைக்கதிஷ்டானசேதனமும், மாயையின்கண் ஆபாசமும் மூன்றுங்கூடி ஈசுரனெனப்படும்; இவ்வீசுரனே சகத்துக்குக்காரணமாம்: காரணம் இருவகைத்து; ஒன்று உபாதானகாரணம்: மற்றொன்று நிமித்தகாரணம். கடத்தின் சொரூபத்தில் மண்போல யாது கார்யத்தின்சொரூபத்திற் பிரவேசமாமோ யாதின்றிக்கார்யத்தின் ஸ்திதிகூடாதோ! அது உபாதானகாரணமெனப்படும். யாது சொரூபத்திற்பிரவேசமாகாமல் கார்யத்திற்

கு வேருயிருந்து குலாலன்போலச்செய்கிறதோ! யாது நமித்ததால் காரியங்கெடாதோ! அது நிமித்தகாரணமெனப்படும்: உலண்டுபோல. ஈசுரனுடைய சரீரமான சடமாகியமாயை சகத்துக்குபாதானகாரணம்: சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமென்றறிக. (௩.௨)

இதுவுமது.

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம்
கோசமா நந்த மாகும் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னாமே. (௩.௩)

(இ-ள்) ஈசனுக்கு-ஈசுரனுக்கு—இது - இம்மாயையே—சுழுத்தி-சுழுத்தியவத்தையாம்—இதுவே காரணசரீரம் கோசம் ஆநந்தம் ஆகும்-இதுவே காரணசரீரமும் ஆநந்தமயகோசமுமாகும்—இராசத குணம் அவித்தை-இரசோகுணம் அவித்தை (யென்றுசொல்லப்படும்)—தேசறும் அவித்தை தோறும்-மலினசத்துவமான அவித்தைகடோறும்—சிற்சாயைசிவகோடி-(பிரதிபிம்பித்துள்ள) சித்தின் பிரதிபிம்பங்களே சீவகோடிகளாம்—நாசம் ஆம் உயிர்க்கு-நாசமாகாநிற்கும் உயிர்களுக்கு—அப்போது -(காரியசரீரங்களையடையாமல் அவித்தைமாத்திரவுபாதியுடைத்தாயிருக்கும்) அச்சமயத்தில்—நாமமும்-பெயரும்—பிராஞ்ஞன் ஆம்-பிராஞ்ஞனென்று சொல்லப்படும்.—எ-று.

(௭௦) "தேசறுமவித்தை தோறும்" என, அவித்தைக்குப்பன்மைப்பொருடரும் இடைச்சொற்கொடுத்ததனால் அவித்தை அநந்தம்; அந்தஅநந்த அவித்தைகளினால் அநந்த ஈசுரனும் அநந்த பிரமாண்டங்களுங் கற்பிதமாமென்றும், யாதொருசீவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனது அஞ்ஞானமும், ஈசுரனும், பிரமாண்டமுமே நிவிர்த்தியாம்: மற்றைச் சீவர்கட்குப் பந்தமுண்டென்றுங்கூறுகின்ற வாசஸ்பதிமதமே இவ்வாசிரியர்க்கும் உடம்பாடென்றுமாலோவெனின்?

(௭௧) அதில் ஈசுரன், சீவனுடையஅஞ்ஞானகற்பிதமென்றுசொ

ல்லப்படுகிறது; அதுசுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்கட்கு விருத்தமாம்; அதுவேயன்றி, ஈசுரன் அநந்தம் என்பதும் தனித்தனி சீவரிடத்துச்சிருட்டிபேதஞ்சொல்லுவதும் விருத்தமாம். நாநாவாக அஞ்ஞானத்தையொப்பி ஈசுவரனும், சிருட்டியும் ஒன்றென்றொப்புவதுங்கூடாததலால், இவர்க்கு அஃதுடம்பாடன்று.

(எஉ) பின்னையாதோ! இவர் உடம்பாடெனின்? அஞ்ஞானம் ஒன்றே; அந்தகாரம்போல அம்ஸம் அநேகமாம்; எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானம் உண்டாமோ; அவ்வந்தக்கரணவச்சின்னசேதனத்துள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம்; அது நிவிர்த்தியாகப்பெற்றவனே முத்தனும். எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானம்உண்டாகவில்லையோ! அவ்வந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞானக்கூறும் உண்டு: பந்தமும் உண்டு; இவ்வாறு, அஞ்ஞானம் ஒன்றென்னும்பட்சத்தில் பந்தமோட்சவியவகாரங் கூடுமாகலின், அஞ்ஞானம் ஒன்றென்னும் பட்சமே இவர்க்குடம்பாடாம்.

(எங) அன்றியும்,அஞ்ஞானம் சீவேசுரவிபாகரகிதமானசுத்தப்பிரமத்தின்ஆசிரிதமாய் அச்சுத்தப்பிரமத்தைத்தானேஆச்சாதனம்பண்ணுகின்றது. [ஆச்சாதனம்=மறைத்தல்.] எதுபோலெனில்? அந்தகாரமானது கிரகத்தையே ஆசிரித்துக்கொண்டு அக்கிரகத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுவது போலென்க; இந்தப்பட்சத்தைச் சுவாசிரய சுவவிஷயபட்சமென்பர்; இதற்கு, சுத்தப்பிரமமேமாயைக்கு ஆசிரயம்; சுத்தப்பிரமமேமாயைக்கு விஷயம் என்றுபொருள். மாயைசுத்தப்பிரமத்தை மறைப்பதே அதனைவிஷயம் பண்ணினதாம்.

சஞ்சேபசாரீரகம், விவரணம், வேதாந்தமுத்தாவலி, அத்வைதசித்தி, அத்வைதநிபிகைமுதலியகிரந்தகாரர் அஞ்ஞானம் சுவாசிரயம் சுவவிஷயம் என்னும் பட்சமே அங்கீகாரஞ்செய்திருக்கின்றனர். வாசஸ்பதியென்பவர், அஞ்ஞானம் சீவன் ஆசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விஷயம்பண்ணுகிறதென்று ஒப்பினர். எதனாலெனின்? நான் அஞ்

ஞானி பிரமத்தையறிகின்றிலேன் என்றுந்தோற்றரவால் நான் என்
னுஞ் சத்தத்துக்குப்பொருளான சீவன் அஞ்ஞானியென்பதால் அ
ஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமாகவிளங்குகின்றனன். பிரமத்தையறிகின்
றிலேன் என்பதால், அஞ்ஞானத்திற்குவிடயமாகப் பிரமந்தோற்று
கின்றது. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானம் சீவனாசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை
விடயம்பண்ணுகின்றதென்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். சீவ
பாவம் அஞ்ஞானத்தின்காரியம்: அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலு
ம் இராததாதலால், நிராசிரயஅஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங்கூடாது. மு
ன்னே ஏதேனும் ஒன்றனாசிரிதமாக அஞ்ஞானம் இருக்குமாயில், அ
ப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் சீவபாவம் உண்டாகும். சீவத்துவ
ம்போல ஈசுரத்துவமும் அஞ்ஞானகாரியமாமாகலின், ஈசுரனாசிரித
மாகவும் அஞ்ஞானம் இன்றாம். பின்னை எதனது ஆசிரிதமாமெ
னின்? சுத்தப்பிரமத்தின் ஆசிரிதமாய் அநாதியாம். சேதனமும், அ
ஞ்ஞானமும் அநாதி; அவைகளின் சம்பந்தமும் அநாதி: சேதன அ
ஞ்ஞானங்களின், அநாதிசம்பந்தத்தால் சீவபாவமும், ஈசுரபாவமும்
அநாதியாம். அங்ஙனமாயினும், சீவபாவம், ஈசுரபாவம் இரண்டும்
அஞ்ஞானத்தின் அதீனமாம். ஆதலால், அஞ்ஞானத்தின் காரிய
மென்றுசொல்லப்படும். சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூப
வாசிரயமென்னல் கூடாது: சுத்தப்பிரமமே அஞ்ஞானத்திற்கு அதி
ஷ்டானரூபவாசிரயமாம்; சுத்தப்பிரமமென்னும் அதிஷ்டானத்தினா
சிரிதமாகிய அஞ்ஞானம் அந்தச்சுத்தப்பிரமத்தையே ஆச்சாதனஞ்
செய்கிறது; அதன்பின்னர் நான் அஞ்ஞானியாயிருக்கிறேன் என்
னும் இவ்வாற்றால், சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அபிமானிரூபவாசிரய
மாகின்றானென்பதும், இவர்க்குடம்பாடாமெனக்கொள்க.

உற்பத்திக்கு ஆதியென்று பெயர்; அஃதில்லாதது அநாதி. "அ
நாதியாஞ்சீவரெல்லாம்" என்று, உகஉ-ம் செய்யுளிற்கூறியிருத்தலின்
அநாதிக்குநாசங்கூடாதென்றுவரும் ஆசங்கையைப, பிராகபாவத்திற்
குப்போலச்சீவத்துவத்திற்கு ஞானோதயத்தால் புலிகண்டோன்போ
ல நாசங்கூடுமென்று நிவர்த்தித்தற்பொருட்டே "நாசமாம் உயிர்க்
கு" என்றார். (கக)

இதுவுமது.

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சிவர்க் கதுவேயா னந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்ன திம்மட்டு மோக [ம்
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னே
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.(௩௪)

(இ-ள்) அழுக்கொடு பற்றும் சிவர்க்கு-மலினசத்துவமான அவித்தையையும் (அதன்காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்துவமுதலிய ஈனகுணங்களையும் யான் எனதென்று) விசுவசிக்குஞ் சீவர்கட்கு—அதுவே ஆநந்தகோசம்-அவ்வவித்தையே ஆநந்தமயகோசமாம்—சுழுத்தி காரணசரீரம்-(அதுவே) சுழுத்தியவத்தையுங் காரணசரீரமுமாம்—இம்மட்டும் சொன்னது-இதுவரையிற் கூறியது—முழுமோக இரண்டுகுணத்தால் வந்த-முழுமோகமானசுத்தசத்துவம், மலினசத்துவம் என்னும்மாயை அவித்தைகளாலுண்டான—மூல ஆரோபம் சொன்னேம்-காரண அத்தியாசத்தைக்கூறினேம் — வழுத்து சூக்கும ஆரோபவழியும்-இனிக்கூறத்தக்கதான சூட்சுமப்பிரபஞ்சவத்தியாசக்கிரமத்தையும்—மொழிய நீ கேளாய்-கூற நீகேட்பாயாக—எ-று.

அவித்தையின்கண்ணே ஆவரணசத்தி உண்மையின், அது தமது நிசரூபமான கூடஸ்தசொரூபத்தை மறைத்துக்கோடலால், அவித்தையிலும், அதன்காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்வாதிகளிலும், யான் எனதென்னுஞ் செருக்குச்சீவர்கட்குளவாகலின், "அழுக்கொடு பற்றுஞ்சிவர்க்கு" என்றும், அவித்தை, மாயை காரியப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாகலானும்,தமோகுணம்போற்பிரியாமையானும்,"மோகமுழுக்குணத் திரண்டால் வந்த" என்றுங்கூறினார். (௩௪)

இதுவுமது.

ஏமமா யாவி னோத வீசனா ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும்.(௩௫)

(இ-ள்) ஏம மாயா விநோத ஈசனார்-(ஆவரணமின்மையின் சு

ந்தப்பிரமாஹமென்றும் அநுபூதியினால் எழுந்) களிப்பினையும், ம... மையினால் சகநிருட்டியாதி,(திரிபுரசம்மாராதி, இராவணசம்மாராதி) ...லைகளையுமுடையனான ஈசரானுடைய—பூமலி அருளினாலே-சிறப் பு ...க தன்னருளினாலே—உயிர்கட்கு எல்லாம்-(சேடகருமத்தோடு அ...வியத்தத்திற்கிடந்த) சீவர்களுக்கெல்லாம்—போகசாதனம் உண் டாக-போகசாதனமான (சூட்சுமதேகங்கள்) உளவாதற்பொருட்டு-- ...மத குணம்-தமோகுணப் பிரதானமானமாயை யானது—விமம் ...ம் முடல் என்றும்-கனமான ஆவரணமென்றும்—விவிதம் ஆம் தோற்றம் என்றும்-நாநாவானவிட்சேபமென்றும்— இரண்டு சத்தி ...ய்-இருவகைச்சத்திகளாக—பிரிந்து தோன்றும்—எ-று. (௩.௫)

இதுவுமது.

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற்
காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராம்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தநுவுண் டாகும். (௩.௬)

(இ-ள்) சொல்லிய தோற்றம் ஆம் சத்தி தன்னின் - முன்சொ ல்லிய(அவ்விருவகைச்சத்திகளுள்ளே) விட்சேபமாகிய சத்தியில் நி ன்றும்—விண் ஆம்-(சத்ததன்மாத்திரையான) ஆகாசமுண்டாம்—வி ண்ணின்காற்றது ஆம்-ஆகாசத்தில்நின்றும்(பரிசதன்மாத்திரையான) வாயுவுண்டாம்—காற்றின் தீயாம்-வாயுவில்நின்றும் (ரூபதன்மாத்தி ரையான) அக்கினியுண்டாம்—கனலின் நீர்-அக்கினியில் நின்றும் (ரசதன்மாத்திரையான) அப்புவுண்டாம்—நீரின் மண் ஆம்-அப்புவி ல்நின்றுங்(கந்ததன்மாத்திரையான) பிருதிவியுண்டாம்—போற்றும் இவ்வைந்தும்-சொல்லாநின்ற இவ்வைந்துதன்மாத்திரைகளுக்கும்— நொய்ய பூதங்கள் என்றுபேர் ஆம்-சூட்சுமபூதங்களென்றும், (அபஞ் சீகிருதபூதங்களென்றும்) நாமமாம்—சாற்றும்-சொல்லாநிற்கும்—இ வற்றின்-இவ்வபஞ்சீகிருதபூதங்களினின்றும்—போக சாதன தநு உ ண்டாகும்-போகசாதனமென்னுஞ் சூட்சுமதேகங்களுளவாம்--எ-று.

மற்று=அசைநிலை. (௩.௬)

இதுவுமது.

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர் கருவி யாகும்
ஓதிய பின்னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே. (கஎ)

(இ-ள்) ஆதிமுக்குணம்-தமக்குக்காரணமான தமோகுணப்பிர தானமாயையின்கணுள்ளதமசில் சத்துவம், தமசில் இராசதம், தம சில் தமசஎன்னும் முக்குணங்கள்—இப்பூதம் அடங்கலும்-இத்தன் மாத்திரைகண்முழுதினும்—தொடர்ந்து நிற்கும்-சப்பந்தித்து நிற்கும் —கோதில் வெண்குணத்தில் ஐந்து கூறு-(பஞ்சபூதங்களின்) குற்றம ற்ற சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து வெவ்வேறாக வைத்த) ஐந்துகூறு ம்—உணர் கருவி ஆகும்-ஞானேந்திரியங்களாம்—ஓதியபின்னை ஐந் தும் - சொல்லிய அப்பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து ஒன்றாகவைத்த) ஐந்துகூறும்—உளம் புத்தி இரண்டு ஆம்-மனம், பு த்தியென்னும் இருவித பரிணாமமுடைய அந்தக்கரணமாம்—இவ்வே ழும்-இவ்வேழு தத்துவங்களும்—சற்குணப் பிரிவினால்-சத்துவகுண க்கூறாதலால்—ஞானசாதனம் ஆம்-ஞானசாதனமென்று சொல்லப் படும்.—எ-று. (கஎ)

இதுவுமது.

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்த கூறைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கருவி யென்றும்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்கதேகம்
சுராசுரர் நரர் விலங்காய்த் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்.

(இ-ள்) இராசதகுணத்தில் - (அபஞ்சீகிருதபூதங்களின்) இர சோகுணக்கூற்றில்—எடுத்து வேறு இட்ட ஐந்து கூறும்-எடுத்துத்த னித்தனியேவைத்தஐந்து கூறுகளுக்கும்—ஐந்தும் - (ஒன்றாகவைத் த) ஐந்துகூறுக்கும்—பெருந்தொழில் கருவி என்றும்-(முறையே) பெரியகருமேந்திரியங்களெனவும்—பிராணவாயுக்கள் என்றும்-பிரா ணாதிவாயுக்களெனவும்—பராவிய பெயர் ஆம்-சொல்லாநின்றநாமங்க

ளாம்—இந்தப்பதினேழும்-இப்பதினேழுதத்துவங்களும்—சுரர் அசுரர் நரர் விலங்கு ஆய்-தேவர், அசுரர், மநுடர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரங்களாய்—தோன்றிய-உண்டாகிய—உயிர்கட்கு எல்லாம்-ஜீவகோடிகளனைத்திற்கும்—இலிங்கதேகம்-சூட்சுமதேகங்களாம்.—எ-று.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவகுணக்கூறுகள்கூடிச் சத்துவமென்றும் அந்தக்கரணத்தையுண்டாக்கின; அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு வந்து; ஞானத்திறுற்பத்தி சத்துவகுணத்தால் அங்கீகரித்திருப்பதால், அந்தக்கரணம் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணகாரியமாய்; பஞ்சபூதங்களின் காரியமான பஞ்சஞானேந்திரியங்கட்கும் சகாயமாமாதலின், பஞ்சபூதங்களின் சமட்டிசத்துவகுணத்தில் அந்தக்கரணவுற்பத்தி சொல்லப்பட்டது: ஞானத்திற்குச் சாதனமாகத் தேகத்தினுள்ளே இருத்தலின் அந்தக்கரணமெனப்பட்டது. பூதங்களின்சத்துவகுணகாரியமாகலால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவமென்றும் நாமமாம். அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர்; அவ்விருத்தி நான்குவகையாம்: பதார்த்தங்களின் நன்குதீங்குகளை நிச்சயிக்கின்ற விருத்தியைப் புத்தியென்றும், சங்கற்ப விகற்பவிருத்தியை மனமென்றும், சிந்தாவிருத்தியைச் சித்தமென்றும், நான் என்னும் அபிமானவிருத்தியை அகங்காரமென்றுஞ்சொல்லுவர்; சித்தத்தை மனத்திலும், அகங்காரத்தைப் புத்தியிலும் அடக்கி இவ்வாசிரியர் அந்தக்கரண விருத்தி இரண்டென்றார். பஞ்சபூதங்களின் சமட்டி இராசோகுணக்கூற்றால் பிராணனுற்பத்தியாம்; அப்பிராணன் கிரியாபேதத்தினாலும், ஸ்தானபேதத்தினாலும் ஐவகைப்படும். இருதயஸ்தானத்திருந்து பசிதாகக்கிரியைகளைச்செய்வது பிராணன். குதஸ்தானத்திருந்து மூத்திரமலங்களின் அதோநயனக்கிரியைசெய்வது அபானன். நாபிஸ்தானத்திருந்து உண்ட அந்நந்தண்ணீர்களைப் பாகயோக்கியமாகச்சமம்பண்ணுவது சமானன். கண்டஸ்தானத்திலிருந்து உச்வாசநிச்வாசக்கிரியை செய்வது உதானன். சரீரமுழுதும் வியாபித்து இரசத்தைச்சேர்க்குங்கிரியையுடையது வியானன். ஒவ்வொரு பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொருஞானேந்திரியங்களையும், இராசோகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொருகருமேந்திரியங்களையும் உண்டாக்கின. ஆகாசத்தின் சத்துவகுணக்கூற்றினாற் சுரோத்திரமும், வாயுவின்சத்துவகுணக்கூற்றினால் துவக்கும், தேயுவின்சத்துவகுணக்

கூற்றினால் நேத்திரமும்,சலத்தின்சத்துவகுணக்கூற்றினால்ரசனையும் பிருதிவியின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் கிராணேந்திரியமும்உற்பன்னமாம்; இவைஞானசாதனங்களாகலின், ஞானேந்திரியமெனப்பட்டன. ஞானம்சத்துவகுணத்தினாலுண்டாவதாதலால் பூதங்களின்சத்துவகுணத்தில் நின்றும் அவற்றிற்கு உற்பத்திசொல்லப்பட்டது.

சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாசத்தின் குணத்தைக்கிரகணஞ்செய்வதால், அதற்கு ஆகாசத்தில் நின்றும் உற்பத்தி சொல்லப்படும். இப்படியே எப்பூதத்தின்குணத்தைத எவ்விந்திரியங்கிரகணஞ் செய்கின்றதோ! அப்பூதத்தில்நின்றும் அவ்விந்திரியத்திற்கு உற்பத்திசொல்லப்படும். ஆகாசத்தின் இரசோகுணக்கூற்றினால் வாக்கிந்திரியமும்,வாயுவின் இரசோகுணக்கூற்றினால்பாணிந்திரியமும், தேசசின் இரசோகுணக்கூற்றினால் பாதேந்திரியமும், சலத்தின்இரசோகுணக்கூற்றினால் உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியின் இரசோகுணக்கூற்றினால் குதேந்திரியமும் உற்பன்னமாம். [கருமம்=கிரியை.]

அப்பஞ்சேந்திரியங்களும் கிரியைக்குச்சாதனங்களாகலின், கருமேந்திரியமெனப்பட்டன. கிரியை இரசோகுணத்தினாலுண்டாவதாதலால்பூதங்களின் இரசோகுணக்கூற்றில்அவற்றிற்குற்பத்திசொல்லப்பட்டது. (கூஅ)

இதுவுமது.

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை சதனென் றுவன்
இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கர்ப்ப னுவன்
இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம்
இவ்வுடற் கோச மூன்று மிதுகன வவத்தை யாமே. (கூகூ)

(இ-ள்) இவ்வுடல் மருவும்சீவன்-இந்தச்சூட்சமசரீரத்திற்பொருந்தியசீவனானவன்—இலங்கு தைசதன்என்று ஆவன்-விளங்காநின்றதைசதனென்றுசொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன்-இந்தச்சூட்சுமசரீரத்திற்பொருந்திய ஈசுரன் இரணியகர்ப்பனென்றுசொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும்-இப்பதினேழுதத்துவமயமான தேகமே சீவேசர்இருவர்க்கும்—இலிங்க சூக்கும சரீரம்-இலிங்கதேகமென்னும்பெயரையுடைய சூட்

சரீரமாம்—இவ்வுடல் மூன்று கோசம்—ஆம்-இவ்விலிங்கதேகமானது பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் எனும்மூன்றுகோசங்களாம்—இது கனு அவத்தை ஆம்-இது சொப்பனாவத்தையாம்--எ-று.

இதுவுமது.

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற் றூலம்
ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் டாகக்
காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றானே. (சம)

(இ-ள்) சூக்கும சடம் இம்மட்டும் சொல்லினோம்-சூட்சும சரீ(அத்தியாசத்தை) இதுகாறுங்கூறினோம்—இப்பால்-இனி—தூலம் ஆக்கும் ஆரோபந் தானும்-தூலதேக (முதலியபிரபஞ்சத்தைச்) சிருட்டிக்கும் அத்தியாரோபத்தையும்—அடைவினில் மொழியக்கேளாய்-கிரமமாகச்சொல்லுதுங்கேட்பாயாக—தாக்கும் இவ்வுயிர்க்கு-(லிங்கதேகங்களிற்) சம்பந்தித்துள்ள இவ்வுயிர்கட்கு — தூலதநுவும் போகமும் உண்டாக-(தத்தங்கருமத்திற்குத்தக்கதாகத்) தூலதேகங்களும்(அவ்வத்தேகங்களுக்குசிதமான)போகங்களும் உளவாதற்பொருட்டு—காக்கும்அவ்வீசன்-(யாவரையும்) காவல்செய்யும் அவ்வீசரன்—பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்-(தன்மாத்திரைகள் ஐந்தனையும்) பஞ்சீகரணஞ்செய்தனன்.—எ-று. தான்-ஏ-அசை. (சய)

இதுவுமது.

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தநுவண்ட புவன போகம். (சக)

(இ-ள்) ஐந்து பூதமும் பத்து ஆக்கி-ஐந்துபூதங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் (சமமாக) இரண்டிரண்டுபாகம்பண்ணி—அவைபாதி நந்நான்கு ஆக்கி - அவையின் (ஒவ்வோர்பாதியைவைத்து) மற்ற ஒவ்வோர்பாதியை நான்குநான்குபாகங்களாகப்பண்ணி—நந்து தம் பாதி விட்டு-பெரிய (அரைப்பாகங்களில்) தத்தம்பாகத்தைவிட்டு—நா

ன்கொடு நான்கும் கூட்ட-(மற்றை, நான்குபூதங்களின் அரைப்பா கங்களோடு நான்குபாகங்களையுஞ்சேர்க்கவே—தூல பூதம் வந்தன-தூலபூதங்களுண்டாயின—மகாபூதம் இவற்றின் நின்றும்-(பஞ்சீகிருத) மகாபூதங்களானஇவைகளினின்றும்—அண்டம் புவனம் போகம் நான்கு ஆம் தூல தநு தந்தன-(இந்திரியங்களின்விடயமானஸ்தூலப்)பிரமாண்டமும்,(பிரமாண்டத்தினுள்ளே பூலோகம்,புவலோகம், சுவலோகம்,சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம்,சத்தியலோகம் எனும்மேலேழுபுவனங்களும், அதலம், விதலம்,சுதலம்,தராதலம்,இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் எனும் கீழேழுபுவனங்களும் ஆகியசதுர்த்தச) புவனங்களும், சீவர்களின்போக்கியத்திற்கு யோக்கியமாக அந்நாதிகளும், போகத்திற்குஸ்தானமானசராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜம் என்னும் நால்வகைப்பிறப்பாகிய (தேவர், மநுடர், பசுவாதிய) தூலசரீரங்களும் (ஈசுரனால்) சிருஷ்டிக்கப்பட்டன—எ-று.

பிரமாண்டலட்சணம், அஞ்ஞவதைப்பரணி. "இரையுமெழு கடலும்வளை யாகின்ற வேழ்புவியு, மெழுமலையு முலகுபதி னலுந்தனூடுருவு, வரையுமிரு சுடரடைய வோரண்ட மாகுமிது, வடவிதையி னளவுமிலதாலென்கொலோதுவதே." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற் காண்க.

ஒவ்வொருபூதங்களில் ஐவைந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப்பண்ணுகிறதற்குப் பஞ்சீகரணமென்றுபெயர். எந்தப்பூதங்கள் பஞ்சீகரணஞ்செய்யப்பட்டனவோ அவைகளைப் பஞ்சீகிருதமென்பர்.

பஞ்சீகரணத்திற்கு, உ-ம்-பிரமகீதை. "தன்மாத் திரைகளைந்தினையு மோரொன் றிரண்டாய்ப் பகுத்தொன்றை நந்நா லாக்கித் தன்பாதி யொழிந்த நாலி னுடன்கூட்டி, யின்னே யல்லாதவைநான்கி னியல்பிற் கூட்ட வாறுதி, பின்னே தூலபூதமெனப் பிறக்கு மெனவே பெயர்த்துரைத்தான்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற் காண்க. (ருக)

௨௰௩.

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகுந்
தூலமே மருவு மீசன் சொலும்விராட் புருட னாகும்
தூலமே யன்ன கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை
தூலகற் பனையி தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

(இ-ள்) சொல்லியதூலமேமருவுஞ்சீவன்-(பஞ்சீகிருதபூதகாரியமாக)முற்சொல்லியதூலதேகத்திற்பொருந்துஞ்சீவனானவன்— விசுவனாகும்-விசுவனென்னும் நாமமுடையனும்—தூலமே மருவும் ஈசன்-அத் தூலதேகசமஷ்டியிற்பொருந்தும் ஈசுரன்—சொலும்விராட்புருடனாகும்-சொல்லாநின்றவிராட்புருடனென்னும்நாமமுடையனும்—தூலமே அன்னகோசம்-ஸ்தூலதேகமே (அந்நவீரியத்தினாலுண்டாய் அந்நத்தினால் விருத்தியாதலால்) அந்நமயகோசமாம்—துன்னும் சாக்கிர அவத்தை-(அத்தூலதேகமே சர்வேந்திரியங்களுஞ் சம்பூர்ணமாக விவகரிக்கும் சாக்கிராவத்தைக்கிடமென்று சொல்லப்படும்— தூல கற்பனை ஈது என்று-தூலப் (பிரபஞ்ச) அத்தியாரோபம் இதுவாமென்று—தொகுத்தது-(நாம்) சங்க்ஷேபமாகக்கூறியதை—மனத்தில் கொள்வாய்-(உனது)அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே தாரணஞ்செய்து கொள்வாய்—எ-று.

[விளக்கிருக்குமிடத்தையும் விளக்கென்றாற்போல அவத்தை நிகழுஞ் சரீரத்தை அவத்தையென்றார்.]

மாயையிலும், அதன்காரியங்களிலும் மூன்றுசரீரங்களும்பஞ்சகோசங்களும்உள: சுத்தசத்துவகுணசகிதமாயை ஈசுரனுடையகாரணசரீரம்; மலினசத்துவகுணசகித அவித்தைக்கூறு சீவனுடைய காரணசரீரம். மனம், புத்தி, பிராணபஞ்சகம், கருமேந்திரிய பஞ்சகம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம் என்னும் இப்பதினேழு தத்துவம் சீவனுடைய சூட்சுமசரீரம். சர்வ சீவர்களுடைய சூட்சுமசரீரங்களுங்கூடியே ஈசுரனுடைய சூட்சுமசரீரம். சம்பூர்ணஸ்தூலப்பிரமாண்டம் ஈசுரனுடைய தூலசரீரம். சீவர்களுடைய வியட்டி தூலசரீரம் பிரசித்தமாம்; இம்மூன்றுசரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களுள. காரணசரீரத்தை ஆநந்தமயகோசமென்பர். விஞ்ஞானமய

ம்,மனோமயம்,பிராணமயம்என்னும்மூன்றுகோசங்களுஞ் சூட்சுமசரீரத்திலடக்கம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும்,நிச்சயரூபஅந்தக்கரணவிருத்தியாகிய புத்தியும், விஞ்ஞானமயகோசமெனப்படும். சங்கற்பவிகற்பரூபஅந்தக்கரணவிருத்தியாகிய மனமும், ஞானேந்திரியமும், மனோமயகோசமாம். பிராணாதிவாயுக்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும் பிராணமயகோசமாம். தூலசரீரத்தை அந்நமயகோசமென்பர். இவ்வாற்றால் மூன்றுசரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களும் உள. ஈசுரனுடைய சரீரத்தில் ஈசுரனுடையகோசமும், சீவனுடைய சரீரத்தில் சீவனுடையகோசமும் உள: உறைக்குக் கோசமென்றுநாமம். உறையைப்போலப் பஞ்சகோசங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ்செய்தலின், அந்நமயமுதலியவை கோசமென்றுசொல்லப்பட்டன. அநேக மந்தமதியுடையபுருடர்கள் பஞ்சகோசங்களாகிய அநான்மபதார்த்தங்களில் யாதானும் ஒன்றை ஆன்மாவாகக்கொண்டு முக்கியசாட்சியாகிய ஆன்மசொரூபத்தில் பராமுகமாகவேயிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருத்தற்கு அவை ஆன்மாவை ஆச்சாதித்திருத்தலே காரணமாமென்க.

(எச) க-வது—விரோசனமதாநுசாரியரானபாமரர், தூலசரீரமான அந்நமயகோசத்தையே ஆன்மாவென்பர். ஏதனாலெனின்? யாதொன்றினிடத்து அகம்புத்தியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம்; அவ்வகம்புத்தி தூலசரீரத்திலேயேயுண்டாயிருக்கின்றது. நான் மநுஷியன், நான் பிராமணன், என்னுமிடத்து யாவர்க்கும் மநுடத்தன்மை, பிராமணத்தன்மை தூலசரீரத்திலேயேகாணப்படுகின்றது; ஆகலின், தூலசரீரமே ஆன்மாவென்பதிற்சந்தேகமில்லை. அன்றியும், யாதொன்றில் முக்கியப்பிரீதியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம். ஸ்திரீ, புத்திரர், தனம், பசு முதலியவைதூலசரீரத்திற்கு உபகாரமாமேல் அப்போதவைகளிற்பிரீதியுண்டாகின்றது; உபகாரமில்லையேற்பிரீதியில்லை; இவ்வாறுதூலசரீரத்திற்றானே முக்கியமானபிரீதியிருத்தலின், தூலசரீரமே ஆன்மாவாம்எனவும், அதனைவஸ்திர, பூஷண, அஞ்சன, மஞ்சனநாநாவிதபோஜனாதிகளால் இனிதுறப்பேணுவதேபரமபுருஷார்த்தமாம் எனவுங்கூறுவர்; இதுஅசுரசுவாமியானவிரோசனனுடைய சித்தாந்தம்.

(எ௩) உ-வது வேறேசிலர், ஸ்தூலசரீரமேயான்மாவென்று: ஸ்தூலசரீரத்திலியாதொன்றிருப்பதாற்சீவனவியவகாரமும், யாதொன்றில்லாமற்போவதால்மரண வியவகாரமுமுண்டாமோஅதுவே ஆன்மா;அவ்வான்மாஸ்தூலசரீரத்தைப்பார்க்கினும்வேறாம். சீவனமரணங்கள் இந்திரியங்களின்அதீனம். எவ்வளவுகாலஞ்சரீரத்தில் இந்திரியங்களியங்குமோ! அவ்வளவுகாலஞ்சீவனமுண்டு; இந்திரியங்கள் எப்போதில்லாமற்போமோ! அப்போதே மரணமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. நான்பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று அகம்புத்தியும் இந்திரியங்களிலுண்டாகிறது. ஆதலால் இந்திரியங்களே ஆன்மாவென்பர்.

(எ௪) ௩-வது—இரணியகர்ப்பவுபாசிகள், பிராணனே ஆன்மாவென்பர். எதனாலெனின்? ஒருவற்கு மரணசமயமான மூர்ச்சை எப்போதுண்டாகின்றதோ! அப்போது அவனுடையசம்பந்திகளான புத்திராதிகள் பிராணசேடமிருந்தாற் சீவித்திருக்கிறதாகவும், அஃதில்லையாயின் மரணமாயினனென்றும் அறிகின்றனர்; அன்றியும், சரீரத்தில் நேத்திரேந்திரியமில்லாமல் அந்தன் சரீரமும், சுரோத்திரேந்திரியமில்லாமற் செவிடன் சரீரமும், வாக்கின்றிமூகன் சரீரமுமிருக்கின்றன: இந்திரியங்களும், அவற்றின் வியாபாரங்களுமின்றியும் சரீரம் நிலைத்திருக்கிறது. பிராணனின்றேல், அந்தக்கணமே மயானசமானமாக அமங்கலமாயும், பிறர்க்குப் பயங்கரமாயும் வீழ்ந்து விடுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன் என்னும் ஞானத்தினாலும் இந்திரியத்தினும் வேறாகவே ஆன்மாசித்தித்திருக்கிறது. எப்படியெனின்? நேத்திரசொரூபனான நான் பார்க்கிறேன், சிரவணசொரூபனான நான்கேட்கிறேன் என அறிவுண்டாமாயின் நேத்திராதிரூபந்தான் ஆன்மாவென்று சித்திக்கும்; அப்படிக்கின்றி நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், சுரோத்திரமுடைய நான் கேட்கிறேனென அறிவுண்டாவதால் இந்திரியத்தினும் ஆன்மாவேறுதான். அன்றியும், சுழுத்தியில் சர்வ இந்திரியங்களும் அபாவமாயிருந்தும் பிராணனுடைய இருப்பினால் சீவனவியவகார

முண்டாகின்றதாகலின், சிவனமும், மரணமும் இந்திரிய ங்களுடைய அதினமல்ல. தூலசரீரங்களினின்றும் பிராணவியோகத்தையே மரணமென்பராதலானும் சிவனமரணங்கள் பிராணனுடைய அதினமேயாகலானும், அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(௬எ). ௬-வது—வேறுசிலர், பிராணன்சடமாகலின் கடம்போல அநான்மாவாம்: பந்தமோட்சம் மனத்தின் அதினம். விடயத்தில் ஆசக்தியுள்ளமனம் பந்தத்திற்கேது; விடயவாசனைவிட்டமனம் மோட்சத்திற்கேதுவாம். மனத்தின் சம்பந்தத்தாலேயே இந்திரியங்கள்ஞானத்திற்கேதுவாகின்றன. மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியங்களால் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. ஆதலால் சர்வவியவகாரத்திற்கும் ஏது மனந்தான்; அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(௬அ) ௭-வது—க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதிகளானபௌத்தர், மனத்தின்வியாபாரம் புத்தியின் அதினமாம்; புத்தியின்ஆகாரமே மனமாகத்தோன்றுகின்றதாகலின், க்ஷணிகவிஞ்ஞானரூபபுத்தியே ஆன்மாவாம்: மனமன்று. என்னை? சம்பூர்ணபதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தினாகாரமே; அவ்விஞ்ஞானம் பிரகாசரூபமாம்: க்ஷணத்துக்குக்ஷணம்அவ்விஞ்ஞானம் நாசமாம்; பூர்வவிஞ்ஞானத்திற்குச்சமானமாக அந்நியவிஞ்ஞானமுண்டாவதால் பூர்வவிஞ்ஞானம் நாசமாம்; அப்படியே மூன்றாம்விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் இரண்டாம்விஞ்ஞானமும், நான்காம்விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் மூன்றாம்விஞ்ஞானமும் நாசமாம்; இவ்வாறு நதியின்பிரவாகம்போல விஞ்ஞானதாரையுண்டாகாநின்றது; அவ்விஞ்ஞானதாரை இருவகைத்தாம்: ஒன்று ஆலயவிஞ்ஞானதாரை; மற்றொன்று பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரை: அகம் அகம் என்னும்விஞ்ஞானதாரை ஆலயவிஞ்ஞானதாரை; அதுவே புத்தி: இது கடம், இதுசரீரம் என்னும் விஞ்ஞானதாரை பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரை: ஆலயவிஞ்ஞானதாரையினின்றும் பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரை உண்டாம்: மனத்தின்சொரூபமும் பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரையில் உள்ளது; ஆகலின் அது ஆலயவிஞ்ஞானதாரைரூப

மான புத்தியின்காரியமாம்; அப்புத்தியே ஆன்மாவாம்: ஆ லயவிஞ்ஞானதாரையில்பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரையின் பாதமித்தனத்தால் உளதாகும்நிர்விசேஷக்ஷணிகவிஞ்ஞா னதாரையின் ஸ்திதியே மோட்சமாமென்று இவ்வாறு பு த்தியையே க்ஷணிகரூபமாகவும், சுயம்பிரகாசரூபமாகவு ங் கற்பனைசெய்து அதனையே ஆன்மாவென்பர்.

(௧௯) (௧௯-வது—பூர்வமீமாஞ்சையின் வார்த்திககாரரானபட்டர், மின்னலைப்போன்ற க்ஷணிகரூபம் ஆன்மாவன்று: ஆன்மா ஸ்திரசொரூபம்; அது சடரூபமும் சேதனரூபமுமாயிருக் கும். எதனாலெனின்? சுழுத்தியினின்றும்விழித்தபுருடன் நான்சடனாக நித்திரைபண்ணினேனென்பதால் ஆன்மா ச டரூபமாம். ஆயினும், விழித்தவுடன் ஸ்மிருதி யுண்டாகி ன்றது; அஞ்ஞாதத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகமாட்டாது: ஆ ன்மசொரூபத்தினும் வேறாகச் சுழுத்தியில் ஞானத்திற்கு வேறுசாதனங்களில்லை; ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாகச்சுழுத்தியி லும் ஞானமுண்டு: அந்தஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமா கவே இருக்கின்றது; இப்படிச்சடரூபமாகவும், ஞானரூப மாகவுமிருத்தலால் ஆன்மா மின்மினி போலப் பிரகாசஅ ப்பிரகாசரூபமாமென்பர்.

இப்படிப்பிரகாச அப்பிரகாசரூபமாகவுள்ளது ஆநந்தமயகோச மாம். எதனாலெனின்? சுழுத்தியிலுள்ளசேதனத்தின் ஆபாசசகித அஞ்ஞானமே ஆநந்தமயகோசமென்பர்; அங்கே ஆபாசமே பிரகா சரூபம்: அஞ்ஞானம் அப்பிரகாசரூபம்; இதனால் பட்டருடைய ம தத்தில் ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவாம்.

(௨0) ௨0-வது—சூனியவாதியரான பௌத்தர், ஏகமானஆன்மா வைப்பிரகாசரூபமாகவும், அப்பிரகாசரூபமாகவுஞ்சொல் லுதல் கூடாது. மின்மினியினுடைய ஒருகூறுபிரகாசரூ பம், மற்றொருகூறு அப்பிரகாசரூபம்; அதைப்போலக்கூறு பாடில்லாத ஆன்மாவின்கண்ணே உபயரூபஞ்சொல்லுத ல் அசங்கதம்; உபயரூபசித்தியின்பொருட்டு ஆன்மாவை க்கூறுபாடுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும்: கூறுபாடுடைய பதார்த்தங்களான கடாதிகள்உற்பத்திநாசமுடையனவாம்.

அப்படியே ஆன்மாவுங் கூறுபாடுடையதாமேல் உற்பத்திநாசமுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும்; உற்பத்தி நாசமுடைய பதார்த்தம் யாது அது உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப்பின்னும் அசத்தாம்: யாது ஆதியந்தத்தில் அசத்தாமோ! அது மத்தியிலுஞ் சத்தாகமாட்டாது: அசத்தேயாம். ஆதலால் ஆன்மா அசத்ருபமாம். அப்படியே ஆன்மாவிற்குவேறான சம்பூர்ணபதார்த்தங்களும் உற்பத்திநாசமுடையனவும், அசத்ருபமுமாம். இவ்வாற்றால் ஆன்மா அநான்மாக்களான சகலவத்துக்களும் அசத்ருபமேயாவதால் சூன்யமே பரமதத்துவமாமென்பர்; இது சூன்யவாதிகளானமாத்தியமிகபௌத்தருடையமதம்; அவர்களும் அஞ்ஞானரூபமான ஆனந்தமயகோசத்தைப்பிரதிபாதனஞ் செய்தனர்.

(௮௧) அ-வது—பூருவமீமாஞ்சையின் ஏகதேசிகளான பிரபாகரரும், நையாயிகரும் ஆன்மாச்சூன்யரூபமன்று: யாதொருவன் ஆன்மாவைச் சூன்யரூபமாக ஒப்புவனோ! அவனை நீ சூன்யரூபத்தை அநுபவித்தனையா? அல்லது இல்லையா? என்றுவினவுவாம். சூன்யத்தை அநுபவிக்கவில்லையெனின்? அப்போது சூன்யமில்லையென்றுசித்தித்தது. சூன்யத்தை அநுபவித்தேனெனின்? யாவன் சூன்யத்தை அநுபவித்தனனோ? அவ்வான்மாச்சூன்யத்தினும் விலட்சணமென்று சித்தித்தது. ஆகலின், சூன்யத்தின் விலட்சணமாய் ஆன்மாவுளது; அதன்கண்மனத்தின் சையோகத்தால் ஞானமுண்டாகின்றது. ஞானகுணத்தினால் ஆன்மாச்சேதனமென்றுசொல்லப்படும். சொரூபமாக ஆன்மாச்சடமாம். அப்படியே சுகம், துக்கம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தர்மம், அதர்மம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மாவின்கணுண்டென்பர்.

அவர்கள் மதத்திலும் ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவாம். விஞ்ஞானமயகோசத்திலுள்ள புத்தியை ஆன்மாவினுடைய ஞானகுணமென்பர். என்னை? ஆநந்தமயகோசத்தில், சேதனங்கூடமாயிருப்பதால் அதுவிவேகமின்மையர்க்கு விளங்காது. ஆதலால் பிரபாகருரும், நையாயிகரும் ஆன்மாவைச் சுழுத்தியில் ஞானமின்மையதாக ஒப்பிச்சொரூபமாகச் சடமென்பர். இதனால் ஆநந்தமயகோ

சத்திலேயே அவர்கட்கு ஆன்மப்பிராந்தியிருக்கின்றது. நித்தியஞா னத்தைச் சீவனிடத்து ஒப்பவில்லை: அநித்திய ஞானத்தை ஒப்பி னர்; அவ்வநித்திய ஞானம் சித்தாந்தத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தியா கிய பத்திரூபமாம். ஆகலின் அவர்கள் மதமும் நன்றன்று.

என்னே? ஞானத்திற்குவேறான கடாதிசடவத்துக்கள் அநித்தி யங்களாம். அப்படியே ஆன்மாவும் ஞானரூபமன்றெனில் கடாதி களைப்போலச்சடமாவதால் அநித்தியமாம்; ஆகவே, மோட்ச நிமித்த மான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். இவ்வாறு வேதாந்த வாக்கியங்களி ல் விசுவாசமின்மையரான பகிர்முகமுடைய அநேகர் பஞ்சகோசங் களில் யாதானும் ஒவ்வொன்றை ஆன்மாவாக ஒப்பி முக்கிய ஆன்ம சொரூபமான சாட்சியை ஒப்பாதிழக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆன்ம சொரூபந்தெரிய ஒட்டாமல் மறைத்திருத்தல்பற்றி அந்நமயமுதலிய வை கோசமெனப்பட்டன.

(௧௨) சீவனுடைய பஞ்சகோசங்கள், சீவனுடைய யதார்த்த சொரூபமான சாட்சியை யெப்படி ஆச்சாதனஞ் செய்தி ருக்கின்றனவோ! அப்படியே ஈசுரனுடைய சமட்டி பஞ் சகோசங்கள் ஈசுரனுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை ஆச் சாதனஞ் செய்திருக்கின்றன. எதனாலெனின்? ஈசுரனு டைய யதார்த்த சொரூபம் தற்பதத்தி னிலட்சியமாம்; அ தனைவிடுத்துச்சிலர் மாயாரூப ஆநந்தமயகோசவிசிட்ட னென்னுந் தற்பதவாச்சியமாகிய அந்தரியாமியையே பரம தத்துவமென்பர். அப்படியே இரணியகர்ப்பன், வைசுவாந ரன், விஷ்ணு, பிரமன், சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன்மு தல், அசி, குந்தாலம், அரசு, எருக்கு, மூங்கில் பரியந்தமான பதார்த்தங்களில் பரமான்மாவென்னும் பிராந்தியை அடை ந்தனர். சர்வபதார்த்தங்களிலும் லட்சியபாகம் பரமான்மா வினும் பின்னமில்லை; அங்ஙனமிருப்பினும் அவ்வவ்வுபா திசகிதங்களைப் பரமான்மாவாக ஒப்பியிருப்பது அவர்கள து பிராந்தியேயாம். இவ்வாறு பஞ்சகோசங்களால் ஆ விருதமான சீவேசுரருடைய பரமார்த்த சொரூபத்தில் நி ன்றும் பராமுகமாய்த் தேகாதிகளில் ஆன்மப்பிராந்தியு டையராய்ப் புண்ணியபாபகர்மங்களைச் செய்கின்றனர். அ

ந்தரியாமிமுதல் மூங்கில் பரியந்தமான ஒவ்வொன்றையு மே ஈசரூபமாகக்கருதி ஆராதனஞ் செய்து சுகத்தையிச் சிக்கின்றனர்; அவர்கள் ஆராதிக்கும் உபாதியினுடைய தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கபயனும் அவைகளால் அவர்கட் கு உளதாம்; ஆயினும் பிரமஞானத்தினலன்றி மோட்சமு ளதாகாது. மோட்சவிச்சையுடையோர் சிவேசுரருடைய சொரூபத்தைப் பஞ்சகோசத்தில் நின்றும் வேறுபிரித்தறி யக்கடவர்கள். மாயாகாரியங்களை விஸ்தாரமாக நிரூபணஞ் செய்யப்புகில் கோடி பிரமருடைய ஆயுளாலும் அந்தமா காவென்று வான்மீகிபகவான் அநேக இதிகாசங்களால் வாசிட்டத்தில் நிரூபித்திருப்பதால், "தொகுத்தது மனத்தி ற்கொள்வாய்" என்றார். (௩௨)

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல்
ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்கால்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே. (௩௩)

(இ-ள்) சீரிய ஈசனார்க்கும் சீவர்க்கும்-(சர்வஞ்ஞத்வாதிகல்யா ணகுணங்களினாற்) சிறந்த ஈசுரனுக்கும் சீவர்கட்கும்—உபாதி ஒன் றேல்-(தூலசூட்சும) உபாதிஒன்றாயின்—ஆரிய குருவே-சன்மார்க்கத் திருக்கும் ஆசிரியரே—பேதம் அறிவது எப்படி என்றக்கால்-(இவன் சீவன் இவன் ஈசுரனென்னும்) வேறுபாடறிவதெங்ஙனமென்றுகே ட்பாயாகில்—காரிய உபாதி சீவன்-காரியவுபாதியையுடையன் சீவ ன்—காரண உபாதி ஈசன்-காரணவுபாதியினையுடையன் ஈசுரன்— (இவ்விருவரும்)வீரியம் மிகு சமட்டி வியட்டியால் பேதம் ஆம்-மகத் துவமிக்க சமட்டியினாலும் வியட்டியினாலும் பேதமுளரா மென்றறி தி—எ-று. ஏ-அசை.

ஆரியத்தன்மை, "செயலினாரிய" என்னும் வாசிட்டச்செய்யு ளான் அறிக. காரணவுபாதி, காரியவுபாதிகள் முறையேமாயை, அந்தக்கரணம் என்றுசஞ்சேபசாரீரகத்திற் கூறியுள்ளன. (௩௩)

[சமஷ்டிவியஷ்டிகளினியல்பு.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம்
சரங்கடா வரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார்
இரங்கிய பலபி வர்க்கு மீசர்க்கும் பேத மீதே. (௪௪)

(இ-ள்) வெளி.

இதற்கு, உ-ம்-வேதாந்த சூடாமணி. "மிகுமரப் பன்மை தன்ட லை யெனல்போன் மிகுமுயி ரெலாமுநா னெனுமோர், தகுமபி மா ன மிறைசமட் டியதாந் தனித்தனி மரம்பெயர் கொளல்போற், பகு முடலோறும் வேறுவே றகப் பமெபி மானமோர்ந் துரைப்பிற், றொ குமுயிர் வியட்டி யுருவமென்குவர்மேற் றொம்பத விலக்கிய முரை ப்பாம்" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றூற்காண்க. (௪௪)

(௪௫) [அத்தியாரோபங்கூறிப்போந்ததற்குபயோகத்தை

இனிக் கூறுகின்றார்.]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய். (௪௫)

(இ-ள்) கற்பனை வந்த ஆறு-அத்தியாரோபமுண்டான வழி யை—காட்டினோம்-அறிவித்தோம்—காண்ப எல்லாம்-அகங்காராதி ப்பிரபஞ்சமனைத்தும்—சொற்பனம் போலும் என்று-சொப்பனப்பி ரபஞ்சம்போலும் (துச்ச)மென்று—துணிந்தவனே -(சமுசயமின்றி) அபரோட்சமாக நிச்சயித்தவனே— ஞானி ஆவான்-ஞானியாம்— செல் புதை மழைக்காலம் போய்-மேகநெருங்கியவருடாகாலமொழி ந்து— தெளிந்த ஆகாசம் போல-(சரற்காலத்திற்)றெளிந்துள்ள ஆகா சம்போலும்—அற்புத முத்தி சேரும்-(சகலவனர்த்தமும் ஒழிந்து) நி ரதிசயாநந்தரூபமோட்சமடையக் காரணமாகும்—அபவாத வழியும் கேளாய்-அபவாதவழியையுங்கேட்டி—எ-று.

"செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல"
என்னும் உவமானத்தால், அனர்த்தநிவிர்த்தி வருவித்தாம்.

சொப்பனம், என்னும்வடமொழி எதுகைநோக்கிச் சொற்பனம் எனத்திரிந்தது.

"சொப்பனம்போலும்" என்றது பற்றிப் பூர்வபட்சிகளின் சங்கை.

(அக) பூர்வம் அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாவுள்ள பதார்த்தத்தின் ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாதலில்லை; சாக்கிரத்தில் எதனுடைய அநுபவஞானமுள்ளதோ! அதனுடைய ஸ்மிருதிதான் சொப்பனத்திலுமுண்டாகின்றது; அங்ஙனம் சொப்பனத்திலுண்டாகும் ஸ்மிருதிஞானத்தின்விடயமான சாக்கிரபதார்த்தம் சத்தியமாகலின், சொப்பனத்திலும் அதனது ஸ்மிருதிஞானஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, சொப்பனதிருஷ்டாந்தத்தாற் சாக்கிரபதார்த்தங்களை மித்தையென்னல் பொருந்தாது.

(அஉ) அல்லது, சொப்பனுவஸ்தையிற் றூலசரீரத்தை விடுத்து லிங்கசரீரம்வாகியத்திற்சென்று, சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திராதிகளைப் பார்க்கின்றதாகலின் சொப்பனஞானமும், அதன் விடயமானபதார்த்தங்களுஞ் சத்தியமே: மித்தையன்றாம்; ஆகவே, சொப்பனம்போலும் சாக்கிரபிரபஞ்சந் துச்சமென்னல் கூடுமாறெங்ஙனே எனின்?

(அங) உத்தரம்- அந்தயானையென்றுண்டாகின்ற பூருவகாலசம்பந்திகளான பதார்த்தங்களின்ஞானம் ஸ்மிருதியாம். எதிரேநிற்கின்றயானையைக்கண்டு இதுயானை என்றுண்டாகின்றஞானம் ஸ்மிருதியல்ல: பிரத்தியட்சமாம். சொப்பனத்தில் இதுயானை, இது பருவதம், இது நதிஎன்றிவ்வாறு ன ஞானமுண்டாகின்றதாகலின், அது சாக்கிரத்திற்கண்ட பதார்த்தங்களினுடையஸ்மிருதியல்ல; பிரத்தியட்சஞானமேயாம்.

சாக்கிரத்தில் அறியப்படாதபதார்த்தங்களின்ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாகவில்லை: அறியப்பட்டபதார்த்தங்களின்ஞானமே உ

ண்டாமென்றதாகலின், சொப்பனத்தின்ஞானம் ஸ்மிருதிரூபமேயென்னில் அது கூடாது.

(உஎ) ஏனெனில்? பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைத்து: ஒன்று அபிஞ்ஞாரூபப்பிரத்தியட்சம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாரூபப்பிரத்தியட்சமாம். கேவலம் இந்திரியசம்பந்தத்தாற்றோன்றும்ஞானம் அபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சம்; அது நேத்திரசம்பந்தத்தால் இது யானையென்றுதோன்றும் ஞானம். பூர்வ ஞானசம்ஸ்காரத்தாலும், இந்திரியசம்பந்தத்தாலுந் தோன்றும்ஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சமாம்; அது, பூர்வங்கண்டயானை எதிரேவரில் அந்த யானை இந்தயானை என்றுதோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூர்வங்கண்டயானையின்ஞான சம்ஸ்காரமும், யானையோடு நேத்திரசம்பந்தமும் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சத்திற்கேதுவாம். ஆதலால், சம்ஸ்காரஜந்நியஞானம் ஸ்மிருதி*ரூபமே என்னும் நியமமில்லை. இந்திரியசம்பந்தமின்றிக்கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நியஞானமுண்டாமாயின், அதுவே ஸ்மிருதிஞானமெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளின் ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நியமல்ல: நித்திராரூபதோஷஜந்நியமாம். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைப்போலக் கற்பித இந்திரியங்களுமுண்டு. ஆகலின், இந்திரியஜந்நியமுமாம். சொப்பனபதார்த்தங்கள் சாட்சிபாசியமேயல்லாமல் இந்திரியஜந்நியஞானவிடயமல்ல; ஆயினும், அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால் சொப்பனஞானம் இந்திரியஜந்நியமென்றுசொல்லப்படுகிறது. நித்திரையில் நின்றும் விழித்தபுருடன் நான் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைக் கண்டேனென்றுசொல்கின்றனன். ஆதலால் சொப்பனத்திற்றோன்றும்ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தங்களின்ஸ்மிருதியல்ல. யானைமுதலியவைகளின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும்; அ

* ஸ்மிருதி=சம்ஸ்காரஜந்நியஞானம்.

ப்படி ஒருவருஞ்சொல்லவில்லை; ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியல்ல: சாக்கிரத்திற் கண்ட கேட்டபதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்திற்றோன்றுமென்னும் நியமமில்லை. சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாதபதார்த்தங்களினுடையஞானமும் சொப்பனத்திற்றோன்றும்: தான் கண்டதாகவேனுங் கேட்டதாகவேனுமில்லாத பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருகால் சொப்பனத்திற்காணப்படுகின்றன; ஆகலின், அவைகளின் ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல.

ஆயினும், இந்தச்சன்மத்தின் பதார்த்த ஞான சம்ஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும் நியமமில்லை. அந்நியஜன்மஞானஜந்நியசம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும். என்னை? அநுகூல ஞானத்தினால் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது: அநுகூல ஞானமின்றிப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபானத்தில் பிரதமப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதற்குக்காரணம், தான் அந்நியஜன்மங்களில் ஸ்தநபானம் தனக்கநுகூலமென்றநுபவித்துள்ள சம்ஸ்காரமாம்; ஆதலின், ஜன்மாந்தரத்தின், ஞானசம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதியுண்டாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜன்மத்தில் அஞ்ஞாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுளதாகிய ஞான சம்ஸ்காரத்தினால் சொப்பனத்திலுண்டாகக்கூடும். ஆயினும், சாக்கிரத்தில், யாதொரு ஜன்மத்திலும் அநுபவியாதிருக்கும் பதார்த்தமும் சொப்பனத்திற் றோன்றுகின்றது; அது தனதுசிரச்சேதனத்தைத் தான் நேத்திரத்தால் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால் சொப்பனத்திற்றோன்றும்ஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஞானசம்ஸ்காரத்தினாற்றோன்றும் ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிரூபகண்டனத்தில் அநேகயுத்தி கிரந்தகாரர் கூறியுள்ளர்.

(அ-அ) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்கசரீரமானது வெளிப்பட்டு வாகியத்திற் சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திரமுதலியவற்றைப்பார்க்கின்றதெனின்? இலிங்கசரீரம் வெளிப்படுமாயின், மரணவத்தையைப்போலத் தூலசரீரம் பயங்கரரூபமாகத்தோற்றவேண்டும். சொப்பனவத்தையில் அப்படித்தோற்றாமல் சாக்கிரத்திற்போல மங்களரூபமாகவே தோற்றாநிற்கிறது.

ஆகலால், தூலசரீரத்தைவிட்டு லிங்கசரீரம் வெளியேபோகவில்லை. அந்தக்கரணத்தின் இயக்கம் பிராணனுடைய அதீனமாதலால் பிராணன் வெளிப்படாமல் அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரியமும் வாகியத்திற்செல்லாவாம். சொப்பனாவத்தையில் தூல சரீரம் பிராணனோடுகூடத்தோற்றுவதால், இலிங்கசரீரம்வாகியத்திற்சென்று சத்தியமாயுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றதென்பது கூடாது.

அன்றியும், ஓர் புருடன் சொப்பனத்திற் றன்சம்பந்தியோடுகூடி ஓர்வியவகாரத்தைச் செய்ததாகக்கண்டு விழித்துப் பின்அச்சம்பந்தியைத்தான்கண்டபோது இராத்திரி நாம் இருவருங்கூடி இவ்விதவியவகாரத்தைப்பண்ணினோமென்று அவன் சொல்லவில்லை. புருவபட்சரீதியினால் வாகியத்தில் வெளிப்பட்டுச் சம்பந்தியோடுகூடிச் சத்தியமாக வியவகரித்தான். அந்தச்சம்பந்தியோடுகூடின ஞானமும், வியவகார ஞானமும் சம்பந்திக்கும் உளவாதல்வேண்டும். எப்போது அவன் கூடினானோ! அப்போது அவன் சொல்லவும்வேண்டும். சித்தாந்தத்தில் சம்பந்தியும், அவனுடைய கூட்டரவுமுதலியவும் உள்ளேயே கற்பிதமாம்.

அன்றியும், வாகியத்திற்சென்று சத்தியமானபதார்த்தத்தைப்பார்த்ததுண்டானால், இராத்திரியில் நித்திரைசெய்தபுருடன் சிதம்பரத்தில் மத்தியானசூரியனால் வீடுகள் தபிக்கப்படுகிறதாகவும், சிதம்பரத்திற்குவடக்கே மதுரை இருப்பதாகவும், மதுரைக்குத்தெற்கே சிதம்பரம் இருப்பதாகவுங் காண்கின்றனன்; அங்கே இராத்திரியில் மத்தியானசூரியனும், சிதம்பரத்திற்குவடக்கே மதுரையும், மதுரைக்குத்தெற்கே சிதம்பரமும் இல்லை. ஆகலானும், சொப்பனத்திற்சத்தியபதார்த்தங்களைப்பார்க்கப்படுகிறதென்பதுகூடாது.

(அக) பருவதம், சமுத்திரம், நதி, வனம், கிராமம், புரி, சூரியன், சந்திரன்முதலிய யாதொருபதார்த்தங்கள் சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றனவோ! அவை நூதனமாகவே உண்டாகின்றன. சொப்பனபதார்த்தங்களில் நேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை பாகமாகின்றது. வியாவகாரிகநேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை சொப்பனத்தில் பிராதிபாசிகப

தார்த்தங்களிற் பொருந்ாது; எதனுலெனின்? சமசத்தை யுடைய பதார்த்தங்களே தம்மிற் சாதகபாதகங்களாம்; அதனுல் சரீரத்தின்கண்ணிருக்கும் வியாவகாரிகநேத்திராதிகளும், சொப்பனபதார்த்தங்களும் ஒன்றற்கொன்று விஷமசத்தையாவதால் அந்நேத்திராதிகளுக்குச் சொப்பனத்திற் பருவதாதிகள் விடயமாகுமென்பதுபொருந்தாது.

அன்றியும், வியாவகாரிகஇந்திரியங்கள் தத்தம் கோளகைகளைவிட்டுக் காரியஞ்செய்வதில் சமர்த்தமாகா: சொப்பனுவத்தையில் அஸ்த, பாத, வாக்குகளின்கோளகைகள் நிச்சலமாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன; அஸ்தத்தில் ஓர்திரவியத்தைஎடுத்துக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடுகின்ருன்.

ஆகலின், சொப்பனத்தில் இந்திரியங்களின்உற்பத்தி அவசியம் ஒப்பவேண்டும்; அப்படியே சுகதுக்கமும், அவற்றின் ஞானமும், சுகதுக்கங்களின் ஆசிரயமான பிரமாதாவும், சொப்பனத்தின்கட்டோற்றுகின்றன: இல்லாதபதார்த்தங்களின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது; அதனுல் சகலதிரிபுடிகளும் அந்தச்சொப்பனத்தின் கண்ணே உற்பத்தியாகின்றன. எவ்வளவு பிரம(ஹ ீ) ஞானமுண்டாமோ! அவைகளின் விடயங்கண்முழுதும் அநிர்வசனீயமாக உற்பன்னமாகின்றன. விடயமின்றி யாதொருஞானமும் உண்டாகாதென்பதே அநிர்வசனீயக்கியாதியின் சித்தாந்தமாம்.

யாதொருசொப்பனபதார்த்தங்கள் பிரதீதியாகின்றனவோ! அவைகளினுற்பத்தி அங்கீகரிக்கின் சாக்கிரபதார்த்தங்களைப்போலச்சத்தியமாவதால் சொப்பனதிருஷ்டாந்தத்தினுற் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் மித்தையென்று சித்தாந்தத்திற்சொல்லாநிற்பது கூடாது. சொப்பனத்திற் பிரதிதியாகின்றபதார்த்தங்களினுற்பத்தி ஒப்பாவிடின் இவ்வாருன தோடமின்ருமம் என்று சங்கிக்கில்?

(கO) யாதொருவஸ்துவின் உற்பத்திக்கு எவ்வளவுதேசகாலாதி சாமக்கிரிவேண்டுமோ! அவ்வளவுசாமக்கிரியுமின்றியே அது உண்டாமாகில் மித்தையெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளினுற்பத்திக்கு யோக்கியமானதே

சகாலங்களில்லை. வெகுகாலத்தில் வெகுதேசத்திலுண்டாகயோக்கியமான யானைமுதலியவை, க்ஷணமாத்திர காலத்தில் சூட்சுமமான கண்டதேசத்தி லுண்டாகின்றனவாதலால் மித்தையாம்.

எப்படியும், சொப்பனவத்தையில் காலதேசமும் அதிகமாகப்பிரதீதியாகின்றன; அப்படியானலும், அந்நியபதார்த்தங்களைப்போலச்சொப்பனத்தில் அதிககாலம் அதிகதேசம் அநிர்வசனீயப்பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன. எதனாலெனின்? விடயமின்றிப் பிரத்தியட்சஞானமுண்டாகமாட்டாது. சொப்பனத்தில் அதிகமான தேசகாலங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் நியூனமாகவுள்ளன. இதனால் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன; இங்ஙனம் சொப்பனவத்தையிலுண்டாகின்ற யாதொருபிராதிபாசிகதேசகாலங்களுண்டோ! அவைசொப்பனவத்தையின் யானைமுதலியவைகட்குக் காரணமல்ல. எதனாலெனின்? யாது காரணமாமோ! அது முன்னே உண்டாயிருக்கும்: காரியம் பின்னே உண்டாம். சொப்பனத்தின் தேசகாலங்களும் யானைமுதலியவையும் ஒரேசமயத்திலுண்டாகின்றன. ஆதலால் அவைகட்குக்காரியகாரணபாவங்கூடாது. வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் நியூனமாய் உள்ளன. ஆதலால் அவை யானைமுதலியவைகட்கு யோக்கியமாகஇல்லை. இங்ஙனம் தேசகாலசாமக்கிரியின்றி உண்டாகின்றனவாதலால் சொப்பனபதார்த்தங்கள் மித்தையாம்.

இவ்வாற்றால், சொப்பனபதார்த்தங்களினுற்பத்தியில் வேறொருசாமக்கிரிகளுமில்லை. நித்திராரூபதோஷசகிதமான அவித்தையேகாரணமாம். யாதொன்று தோஷசகித அவித்தையினால் ஜந்நியமாமோ! அது சுத்திரஜதம்போல மித்தையாம். ஆதலால் சொப்பனபதார்த்தங்கள் சத்தியமல்ல: மித்தையாம். அவைகட்கு உபாதானகாரணம் அந்தக்கரணம், அல்லது சாட்சாதவித்தையேயாம்: முதற்பட்சத்தில் சாட்சிசேதனஞ்சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானம். இரண்டாம்பட்சத்தில் பிரமசேதனம் சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானமாம். இவ்வாற்றால், அந்தக்கரணத்தினுடைய அல்லது அவித்தையினுடைய பரிணாமமும், சேதனத்தினுடைய விவர்த்தமும் சொப்பனமாம்: முன்சொல்லியபட்சம் இரண்டனுள் இரண்டாம்பட்சத்தில் பிரமசேத

ணஞ்சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானமென்றும், அவித்தை உபாதான காரணமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது; அங்கே அதிஷ்டானஞானத்தினால் கற்பிதநிவிர்த்தியாம். சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானம்பிரமமாகலின், பிரமஞானமின்றி அஞ்ஞானிக்குச்சாக்கிரத்தில்சொப்பனம் நிவிர்த்தியாகவேண்டுவதில்லை.

(சுக) மற்றோர்சங்கை—எப்படிச்சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானம் பிரமமும், உபாதானகாரணம் அவித்தையுமோ! அப்படியே வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் சாக்கிரத்தின்வியாவகாரிக* பதார்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரமம்: உபாதானகாரணம்அவித்தை. ஆதலால் சாக்கிரம், சொப்பனம்இரண்டும் வியாவகாரிகமாகவேண்டும், அல்லது பிராதிபாசிகமாக வேண்டும். இங்ஙனமன்றிச் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் வியாவகாரிகமென்றும், சொப்பனபதார்த்தங்கள் பிராதிபாசிகமென்றுங் கூறுநிற்பது எவ்வாறுகூடும்எனின்?

இவ்விரண்டுசங்கையுங்கூடாது. எதனாலெனின்? பிரதமசங்கைக்குச்சமாதானம்: நிவிர்த்திஇருவகையாம்; இது முன்னே உஎ-வதுசெய்யுளின் உரையிலுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. காரணத்தோடு கூடக்காரியத்தின் விநாசரூபமான அத்தியந்தநிவிர்த்திசொப்பனத்திற்குச்சாக்கிரத்தில்பிரமஞானமின்றிக்கூடாது. ஆயினும், தடிகொண்டடிப்பதால் கடத்திற்குமிருத்திகையில் லயம் எப்படி உண்டாமோ! அப்படிச் சொப்பனத்திற் கேதுவான நித்திராதோட நாசத்தினால், அல்லது சொப்பனத்தின் விரோதியான சாக்கிரத்தின் உற்பத்தியினால், அவித்தையின்கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி சொப்பனத்தி

---

* வியாவகாரிக, பிராதிபாசிக, பாரமார்த்திகபேதத்தால் சத்தை மூவகைத்தாம்; அம்மூவகையுள், பிரமஞானமின்றி இரச்சுவாதிகளினவச்சின்னசேதனஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும்இரச்சுசர்ப்பாதிகள் பிராதிபாசிகசத்தை: பிரமஞானமின்றிப் பாதமாகாமல் பிரமஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும் அவித்தையும், அதன்காரியமாகிய ஆகாசாதிகளும் வியாவகாரிகசத்தை: மூன்றுகாலத்தும் பாதமாகாதது யாது! அது பாரமார்த்திகசத்தை: இப்படிப்பட்டது சேதனமாம்.

ற்குப் பிரமஞானமின்றியே கூடும். சாக்கிரசொப்பனங்கள்இரண்டும் சமானமாகவேண்டுமென்றும் சங்கையுங்கூடாது. எதனாலெனின்? சாக்கிரதேகாதிபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியிலோ! அந்நியதோஷரகிதமான கேவலம் அநாதியவித்தையே உபாதானகாரணம்: சொப்பனபதார்த்தங்களிலோ சாதிநித்திராதோஷமும், அவித்தைக்குச்சகாயமாம்; ஆதலால், அந்நியதோஷரகிதமான கேவலம் அவித்தையினாலுண்டாவது வியாவகாரிகமென்றும், சாதிதோஷசகித அவித்தையினாலுண்டாவதுபிராதிபாசிகமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

இவ்வாற்றால் சொப்பனபதார்த்தங்களில் சாக்கிரபதார்த்தங்களைப்பார்க்கிலும் விலட்சணத்தன்மை உண்டு; இவைமுழுதும் மூவிதச்சத்தையையொப்பித் தூலதிருஷ்டியினாற்சொன்னது; விசாரதிருஷ்டியினாற்பார்க்கில், மூவகைச்சத்தைகூடாது: சாக்கிரசொப்பனங்கட்குப் பரஸ்பரம் விலட்சணத்தன்மையுங்கூடாது.

வேதாந்தபரிபாஷாதிகிரந்தங்களில்,முற்கூறியபிரகாரமாகவேவியாவகாரிக பிராதிபாசிகபதார்த்தங்கட்குப் பேதங்கூறியிருக்கின்றது; ஆதலால் மூன்றுசத்தையும் ஒப்பியிருக்கின்றது. வித்தியாரண்யசுவாமிகளும் சீவசிருட்டியே சுகதுக்கத்திற்கேதுவாம்; ஈசுரசிருட்டி சுகதுக்கத்திற்கேதுவன்று: சீவசிருட்டிபிராதிபாசிகம்; ஈசுரசிருட்டி வியாவகாரிகமென்றருளிச்செய்திருக்கின்றனர். வேறேகிரந்தகாரரும்; சத்தை மூன்றுபிரகாரஞ்சொல்லியிருக்கின்றனர்: சேதனத்தினுடைய சத்தை பாரமார்த்திகம்: சேதனத்தினும்வேறானசடபதார்த்தங்களின்சத்தை இருவகையாம்; அவைகளில் ஒன்றுவியாவகாரிகசத்தை: மற்றொன்று பிராதிபாசிகசத்தை. சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஈசுரசங்கற்பத்தினாலுண்டான கேவலம் அவித்தையின்காரியமாகிய பஞ்சபூதங்களும், அவைகளின் காரியங்களுமாகியஇவைகளின்சத்தை வியாவகாரிகசத்தை: தோஷசகிதமான அவித்தையின்காரியமாகிய சொப்பனமும், சுத்திரஜதாதிகளும் ஆகிய இவைகளின்சத்தை பிராதிபாசிகசத்தையாம்; இவ்வாறு சாக்கிரபதார்த்தங்களுக்கு வியாவகாரிகசத்தையுஞ்சொப்பனபதார்த்தங்களுக்குப் பிராதிபாசிகசத்தையுங் கூறியிருக்கின்றனர்.

(௯௨) தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சொப்பனத்தில் யானை, ப

ருவதங்கள் தோன்றுகின்றன: ஆதலால், அவைமித்தை. அப்படியே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சசிருஷ்டியும் பிரமத்தினின்றுந்தோன்றுகின்றன; அப்பிரமத்தில் தேசகாலங்கள் லேசமுமில்லை: சொப்பனத்தில் யானை, பருவதாதிகளுக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்களில்லையாயினும், சொற்பதேசகாலங்களுண்டு; ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அவ்வளவுகூடத்தேசகாலங்களில்லை. என்னை? தேசகாலரகிதபரமான்மாவினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டிகூறப்பட்டிருத்தலினென்க.

(௧௩) தைத்திரீயசுருதியில் ஆகாசாதிகளின்சிருஷ்டி கிரமமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; அதிலும் தேசகாலங்களின் சிருஷ்டிகூறப்படவில்லை. சூத்திரகாரர், பாஷியகாரர்களேனுங்கூறியிருக்கின்றனரோவெனின்? அவர்களும்தேசகாலங்களின்சிருஷ்டிகூறவில்லை; அதனால்தைத்திரீயசுருதிக்கும், சூத்திரகாரர், பாஷியகாரர்கட்கும்ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தி தேசகாலசாமக்கிரியின்றி உண்டாமென்பதேஅபிப்பிராயமாம்; ஆகலின், ஆகாசாதிகள்சொப்பனம்போலமித்தையாம்.

(௧௪) மதுசூதனசுவாமிகள் தேசகாலங்கள்சாட்சாதவித்தையின் காரியமென்று கூறியிருப்பதுகொண்டு மாயாவிசிஷ்டபரமான்மாவினின்றும் முன்னேதேசகாலங்கள் மாயையின் பரிணாமமாகத்தோன்றும்; அதன்பின்னர் ஆகாசாதிகளின்சிருஷ்டிதோன்றும் என இங்ஙனம் பெறப்படுதலின் யோக்கியமானதேசகாலங்களாலேயே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்களின்உற்பத்தி சித்தித்ததே எனின்?

(௧௫) அங்ஙனம் தேசகாலங்கள் முன்னேயுண்டாய் அதன்பின்னேஆகாசாதிகளுண்டாம் என்பது, மதுசூதனசுவாமிகளின்அபிப்பிராயம் அன்று. எதனாலெனின்? ஆகாசாதிகளின்உற்பத்திக்குமுன்னே தேசகாலங்கள்உண்டாமெனின்? ஆகாசாதிகளின்உற்பத்திகாலத்திற்குப் பூர்வகாலவுபகிதமான பரமான்மா தேசகாலங்கட்குஅதிஷ்டானமாமெ

ன்பது சித்திக்கும்; அநுசித்திக்கவே, தேசகாலங்களின் உற்பத்தியில் பூர்வகாலமுண்டென்றுவரும்: காலத்தின் உற்பத்தியேயில்லாதபோது பூர்வகாலம்எவ்வாறுசித்திக்கும்; இதனால் ஆகாசாதிகள்உண்டாவதற்குப்பூர்வகாலத்தில் தேசகாலாதிகள்உண்டெனல்கூடாதாகலின்என்க.

(கசு) மற்றியாதோ! மதுசூதனசுவாமிகளின் அபிப்பிராயம் எனின்?

பூதபௌதிகப்பிரபஞ்சந் தோன்றுநிற்பதுபோலத் தேசகாலங்களுந்தோன்றுநின்றன. ஆன்மாவுக்கந்நியமாக யாதொன்றும் நித்தியமாகாமையின், தேசகாலங்களும் நித்தியமல்ல: உண்டாகாதவைவ தோற்றரவாகாவாகலின், ஆகாசாதிகள்போலத் தேசகாலங்கட்கும் உற்பத்தியுண்டு; ஆதலால், அவித்தையின் காரியமாமென்பது மதுசூதனசுவாமிகளின் அபிப்பிராயமாம் என்க.

(கள) அத்தேசகாலங்கள் மாயையின்பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்: யாது விவர்த்தமாம் அது ஒன்றிற்குக்காரணமாகாது; ஆகலின், ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியில் தேசகாலங்கட்குக்காரணத்தன்மை பொருந்தாது.

அன்றியும், காரணம் முன்னேயுண்டாகும்: காரியம் பின்னர் உண்டாகும். ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சம் உண்டாவதற்குமுன்னே தேசகாலங்கள் உண்டாமென்னல் பொருந்தாது; இதனானும் தேசகாலங்கட்கு ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சகாரணத்தன்மை பொருந்தாது.

மற்றெங்ஙனெனின்? சொப்பனப்பிதாபுத்திரன்போலத் தேசகாலத்தோடுகூட ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சம் மாயாவிசிஷ்டமானபரமான்மாவினின்றும் உற்பன்னமாம்.

யாதானும் ஒருபதார்த்தம், யாதானும் ஒருதேசத்தில், யாதானும் ஒருகாலத்தில் உண்டாகாநிற்கும்; அந்நியதேசத்தில், அந்நியகாலத்தில் உண்டாகாது. இவ்வாறு சகல பதார்த்தங்களும் பிரளயகாலத்தில் உண்டாகா: சிருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாகும். ஆதலால் தேசகா

லங்கட்குக்காரணத்தன்மையுங்காணப்படுகின்றது; அதுவும், எந்தமாயையிலிருந்தும் தேசகாலத்தோடுகூடப்பிரபஞ்சம் உற்பத்தியாகின்றதோ! அந்தமாயையினாலேயே அத்தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையும், அந்நியமானபிரபஞ்சத்தில் காரியத்தன்மையுங்காணப்படுகின்றன; ஆதலால் ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல.

(கூ-ச) சங்கை—உண்டாகாதபதார்த்தந்தோற்றரவாகாது: சித்தாந்தத்திலோ அதுஅங்கிகாரமில்லை; அங்ஙனம் அங்கிகரிக்கில் அசத்கியாதியாம்.

அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையில்லையாயின், சசசிருங்காதிகள்போல மாயையின்வலியாலும் அது தோற்றரவாக வேண்டுவதில்லை; தோற்றரவாகலின், தேசகாலங்கள் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்குங்காரணங்களாம்.

அங்ஙனமன்று: பிரமமே பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணம்; பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றரவாகாநின்றதென்று சித்தாந்தி சொல்லில், அதுவும்பொருந்தாது; எதனாலெனின்? எப்படித்தேசகாலங்கட்கு அதிஷ்டானம் பிரமமோ! அப்படிச்சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானம் பிரமம். தேசகாலங்களில் மாத்திரந்தான் பிரமத்தின் காரணத்தன்மை தோற்றரவாம்: அந்நியத்தில் தோற்றரவாகாதென்பதற்கு ஓரேதுவும் இல்லை. ஆதலால், சர்வப்பிரபஞ்சத்திலும் அக்காரணத்தன்மை ஒரேதன்மையாகத் தோற்றரவாதல்வேண்டுமேயல்லாமல், ஒன்றிற்காரணத்தன்மையும், ஒன்றிற்காரியத்தன்மையுமாக இவ்வாறு தோற்றரவாதல் கூடாது.

அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லை: பிரமத்தின்கண்ணேதான் காரணத்தன்மை உண்டு; அது தேசகாலங்களிற்றோற்றுகின்றதெனின்? அது அந்நியதாக்கியாதி என்றுவரும். சித்தாந்தத்தில் அது அங்கிகரிக்கவில்லை. ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதி ஒப்பிடில், சுத்தியில் அநிர்வசனீயரஜத உற்பத்தி சித்தாந்தத்தில் ஒப்பினது நிஷ்பலமாம்.

என்னை? அந்நியதாக்கியாதிமதம் இருவகைத்து: ஒன்று அந்நியதேசத்திலுள்ளபதார்த்தம் அந்நியதேசத்திற்றோன்றுவது; அது காந்

லையின்காரத்திலுள்ள இரஜதம் எதிரே சுத்திதேசத்திற்ருன்றுவது: மற்ருென்று அந்நியபதார்த்தம் அந்நியரூபமாகத்தோன்றுவது; அது இப்பியே வெள்ளியுருவாகத்தோன்றுவது. இவ்வாறு சகலபிர(ஹ்மஸ்)மஸ்தலத்திலும், அந்நியதாக்கியாதியால் நிர்வாகங்கூடும்; கூடவே, அநிர்வசனியரஜதாதிகளின் உற்பத்திகூறுவது அசங்கதமாம்.

விஷயத்தின்சமாஞகாரமாக ஞானம்உண்டாகும். அந்நியவஸ்துவில் அதற்கந்நியரூபமாக ஞானம்உண்டாகாது. ஆதலால் இரஜதாகாரஞானத்திற்குவிடயமான அநிர்வசனியரஜதமும் உற்பத்தியாயின்றதென்றும் அத்வைதசித்தாந்தத்தில் காரணத்திற்கு அந்நியமாகியுதேசகாலங்களில் பிரமத்தின்காரணத்தன்மைஞானம் பொருந்தாதாகலின், தேசகாலங்களிற்ருென்ருநிற்குங் காரணத்தன்மையானது உண்டாகாமற் பாநமாகின்றதென்பதும், பிரமத்திலுள்ளது பாநமாகின்றதென்பதுங்கூடாது. தேசகாலங்களிலேயே காரணத்தன்மை உண்டு; அதுபாநமாகின்றது. இதனுல், ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள்காரணமல்லவென்கை அசங்கதமாம்என்னின்? அதுகூடாது.

(கக) எதனுலெனின்? பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற்ருென்ருநின்றது; அஃதெங்ஙனமெனின்? செம்பரத்தம்பூவைச்சம்பந்தித்த ஸ்படிகத்தில், புஷ்பத்தின் செம்மைநிறந்தோன்றுழி, அநிர்வசனீயமாக அஃது உற்பத்தியாயிற்றென்று அங்கீகாரமில்லை. அந்நியதாக்கியாதியென்றே அங்கீகரித்திருக்கின்றது; அந்தப்படிசொப்பனத்தின்கண் மித்தியாபதார்த்தங்களில் சத்தியத்தன்மை தோற்றரவாகின்றதால் அங்கே அப்பதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயமாகச்சத்தியத்தன்மை உற்பத்தியாம் என்னின்? அதுசத்தியம் மித்தையாம்என்னும் வசனம்போலும். ஆகலின், மித்தியாபதார்த்தங்களிற்ருென்றும் சத்தியத்தன்மையின்ஞானம் அந்நியதாக்கியாதியென்றே எங்ஙனங்கொள்ளற்பாலதோ! அங்ஙனம் அதிஷ்டானப்பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாக்கியாதியென்றே கொள்ளற்பாலதாம். ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதிஞப்பிடில் சகலபிரம(ஹ்மஸ்)ங்களிலும் அந்நியதாக்கியா

தியே ஒப்பவேண்டுமென்னல்கூடாது. என்னை? சுத்திர ஜதாதிகளில் அந்நியதாக்கியாதி ஒப்புவதில் விடயத்தின் விலட்சணஞானங்கூடாதென்னுந் தோடங்கூறியிருத்தலி ன் என்க.

எங்கே ஸ்படிகத்தில் செம்மைநிறத்தின்ஞானம் உண்டு! அங் கே செம்பரத்தம்பூவின் சம்பந்தம் ஸ்படிகத்தில் உண்டு. எப்போ து அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி செம்பரத்தம்பூவின் ஆகாரமாமோ! அ ப்போது அவ்விருத்திக்கு விடயமாகவே செம்பரத்தம்பூவின் சம்பந் தியான ஸ்படிகமும் இருப்பதால் புஷ்பத்தின் செம்மைநிறத்தன்மை ஸ்படிகத்திற்றோன்றுகின்றது. அப்படிச்சுத்தியிலோ! இரஜதஞ் ஞானங்கூடாது. என்னை? சுத்தியினிடத்து அநிர்வசனீயமாக அல்ல து வியாவகாரிகமாக இரஜதம் அந்நியமதத்தில் இல்லை: சுத்திதான் உ ண்டு; அச்சுத்தியின்சம்பந்தத்தால் சுத்தியின் சமானாகார்மாகவே அ ந்தக்கரணத்தின்விருத்தி உண்டாகும். இரஜதாகாரமாக அந்தக்கர ணத்தின்விருத்தி உண்டாகாது. ஆதலால் அவித்தையின்பரிணாமமு ம், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாக அநிர்வசனீயரஜதமும், அதன் ஞா னமும் உற்பன்னமாம். இதனால், எங்கே இரண்டுபதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் உண்டு! அங்கே ஒன்றன்தருமம் மற்றொன்றில் தோற்றர வாம்; அஃதந்நியதாக்கியாதியேயாம். எங்கே இரண்டுபதார்த்தங்க ளின்சம்பந்தம் இல்லை! அங்கே அந்நியதாக்கியாதியில்லை: அநிர்வச னீயக்கியாதியே. எங்ஙனம் புஷ்பசம்பந்தியானஸ்படிகத்தில் புஷ்ப த்தின் செம்மைநிறத்தன்மை பிரதீதியாகின்றதோ! அங்ஙனம் சொ ப்பனத்தின்யானை, பருவதமுதலியவற்றிற்கும் அதிஷ்டானசேதன த்தோடு சம்பந்தம் உண்டாகின்றது. ஆகலின் சேதனதர்மமாகிய சத்தியத்தன்மையும் சேதனசம்பந்திகளான யானை, பருவதமுதலி யவற்றிற்றோன்றுகின்றது; அஃதந்நியதாக்கியாதியேயாம். இவ்வா று அதிஷ்டானசேதனதர்மமான காரணத்தன்மையும், அதிஷ்டான சேதனசம்பந்திகளான தேசகாலங்களிற்றோன்றுகின்றது.

(க00) அதிஷ்டானசேதனசம்பந்தம் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் உ ண்டு. ஆதலால், சம்பந்திதர்மமாகிய காரணத்தன்மை அந்நியதாக்கியாதியால் சர்வப்பிரபஞ்சத்திலுந் தோன்ற வேண்டுமென்று பூர்வஞ் சங்கித்ததுகூடாது. என்னை?

சொப்பனத்தில் பிதாரூபமாகவும், புத்திரரூபமாகவுந்தோன்றுகின்ற இரண்டுசரீரங்கட்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானசேதனத்தோடு சம்பந்தமுண்டேனும், பிதாசரீரத்தில் அதிஷ்டானசேதனத்தின் காரணத்தன்மைதோன்றுகின்றது. புத்திரசரீரத்தில்அதுதோன்ருமல் பிதாவினுலுண்டான புத்திரனென்று புத்திரசரீரத்தில் காரியத்தன்மை தோன்றுகின்றது.

இவ்வாறு, அதிஷ்டானசேதனத்தோடு சம்பந்தம் சர்வத்திற்கும் உண்டேனும், தேசகாலங்களில் சேதனதர்மமானகாரணத்தன்மையும், மற்றவற்றிற் காரியத்தன்மையுந்தோன்றுகின்றன.

(௧௦௧) அல்லது, அதிஷ்டானசேதனம் அசங்கம்; அஃதொன்றற்கும் பரமார்த்தமாகக் காரணமன்று. மாயையின்கண்ணுள்ள ஆபாசமே காரணமாம்: ஆயினும், ஆபாசசொரூபம் மித்தை; யாதொன்று தானேமித்தையாம் அது மற்ஞென்றற்குக் காரணமாதல்கூடாது. பரமான்மாவில் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை இருக்குமாயின், அது பிரமையினுல் தேசகாலங்களிற்ருேன்றக்கூடும்; அப்பரமான்மா காரணமுதலியதர்மரகித அசங்கமாகலின், அதனதுகாரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற்ருேன்ருநின்றதென்னும் வார்த்தை பொருந்தாது. பின்னேயோ! மாயையாற்பண்ணப்பட்ட அநிர்வசனிய தேசகாலங்கள் அநிர்வசனியகாரணத்தன்மையுடையனவாயுள்ளன. பரமார்த்தமாகத்தேசகாலங்கள் காரணமல்ல. புத்திரனில்லாத ஒருபுருடன் சொப்பனத்தில் புத்திரபௌத்திரர் இருவரையுங்கண்டானுக; அங்கே புத்திர, பௌத்திரசரீரங்கள் அநிர்வசனியமாகவுண்டாயிருக்கின்றன. புத்திரசரீரத்தில், பௌத்திரசரீரத்தின் காரணத்தன்மை அநிர்வசனியமாகவுண்டாயிருக்கின்றது. அங்கே பரமார்த்தமாகப் புத்திர, பௌத்திரசரீரங்கள் ஒன்றற்கொன்று காரியகாரணபாவமாக எப்படி உண்டாயிருக்கவில்லையோ! அப்படி அநிர்வசனியமாகிய காரணம் தேசகாலங்களிற்ருேன்றுகின்றது. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்களும், ஆகாச

நிப்பிரபஞ்சங்களும்காரியகாரணபாவமாக இருக்கவில்லை.

இவ்வாற்றால், தேசகாலசாமக்கிரியின்றிச் சாக்கிரப்பிரபஞ்சம் உண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனம்போலச் சாக்கிரமும் மித்தையாம்.

அன்றியும், சொப்பனஸ்திரீ புத்திராதிகள் சொப்பனத்திலேயே சுகதுக்கங்கட்கேதுவாயிருந்து சாக்கிரத்தில்அபாவமாவதுபோலச் சாக்கிரபதார்த்தங்களும் சொப்பனத்தில்அபாவமாவதால் இரண்டும் சமானமாம்.

(க0உ) சாக்கிரத்தில்நின்றும் சொப்பனம்உண்டாய் மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாயின், அங்கேமுன்சாக்கிரத்திலுள்ளபதார்த்தங்களே சொப்பனவியவகித *மற்றச்சாக்கிரத்திலுள்ளன: முன்சொப்பனபதார்த்தங்கள் மற்றச்சொப்பனத்தில்லை. ஆகலின், சொப்பனபதார்த்தங்களிலும் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் விலட்சணமாமென்பர்.

அச்சங்கையும், சித்தாந்தத்தையறியாமையினால் உண்டாகின்றது. என்னை? சம்சாரப்பிரவாகம் அநாதி; அதில் சீவர்கட்குச்சாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகள்உண்டாகின்றன. சாக்கிரகாலத்திற் சொப்பன சுழுத்திகளும், சொப்பனகாலத்தில் சாக்கிரசுழுத்திகளும், சுழுத்திகாலத்திற் சாக்கிரசொப்பனங்களும்நஷ்டமாகின்றன. சொப்பனசுழுத்தியுண்டாமாயின், அப்போது சாக்கிரகாலத்திலுள்ள ஸ்திரீ, புத்திர, தநாதிகள் நீங்காமலிருக்கின்றன; அவைகளின்ஞானமே நீங்குகின்றன: மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாகில் அப்போது முந்தினசாக்கிரத்திலிருந்த பதார்த்தங்களின்ஞானம் உண்டாகின்றனவென அஞ்ஞானிகட்கு இவ்வாறான திருஷ்டி உளதாகலின், அச்சங்கையும் உண்டாகின்றதென்க.

(க0௩) சித்தாந்தமோவெனின்? சகலபதார்த்தங்களும் சேதனத்தின்விவர்த்தம்: அவித்தையின்பரிணாமமாம். ஆகலின், சுத்திரஜதம்போல எந்தக்காலத்தில் யாதொருபதார்த்தம் பிரதிதியாகின்றதோ! அந்தக்காலத்தில் அதிஷ்டானசே

*வியவகிதம்=மறைப்புடையது.

நனத்தின்ஆசிரிதமான அவித்தையின்தமோகுணக்கூறு கடாதிவிஷயரூபமாகவும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூபமாகவும் பரிணமிக்கின்றன. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களும், அவைகளின்ஞானங்களுங் கூடவேயுண்டாய்க்கூடவேநஷ்டமாகின்றன; இது வேதத்தின்கூடமான சித்தாந்தமாகலின், சாக்கிரபதார்த்தம் மற்றைச்சாக்கிரத்தில் உண்டாமென்னல்கூடாது.

(௯0௭) சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனுக்குப் பூர்வம் யாதொருபதார்த்தமிருந்ததோ! அதுவே இந்தப்பதார்த்தமென்று இவ்வாறுபிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாகின்றதாதலால் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் ஞானசமகாலத்தில் உற்பத்திநாசமுடையனவல்ல: ஞானத்திற்குமுன்னே உள்ளன. ஞானநாசத்தின்பின்னரும் உள்ளனவெனத்தோற்றினும் சொப்பனத்தில் தற்காலத்திலுண்டான பருவதம், சமுத்திரமுதலியவற்றில் நான்ஜநித்தற்குமுன்னே இவைஉண்டாயினவென்று வெகுகாலஸ்திரத்துவபிராந்திஉண்டாகின்றதாகலால், எவ்வவித்தையினால் மித்தையாகிய பருவதம், சமுத்திரமுதலியவை உண்டாயினவோ! அவ்வவித்தையினால் வெகுகாலஸ்திரத்தன்மையும், ஸ்திரத்தன்மையின்ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாகின்றன; அப்படிச்சாக்கிரபதார்த்தங்களினிடத்தும் அநேககாலஸ்திரத்தன்மை அவித்தையின்வலியால் மித்தையாகப்பதார்த்தங்களோடுகூடவே யுண்டாய்த் தோற்றரவாகின்றது.

சொப்பனபதார்த்தங்கள் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமம். சாக்கிர பதார்த்தங்கள் அப்படிச் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமாக இல்லாமல் கடத்திலுற்பத்தி தண்ட சக்கர குலாலரால் உண்டாகின்றது. அப்படியே சர்வபதார்த்தங்களினுற்பத்தியும் தத்தங்காரணங்களால் உண்டாகின்றது. சாட்சாதவித்தையினாலல்ல: சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமாமேல், ஆகாசாதிக்கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்களினுற்பத்தியும், பஞ்சீகரணமும், பஞ்சீகரணத்தால் பிரமாண்டத்தி

னுற்பத்தியுஞ் சுருதியிற்கூறியிருப்பது அசங்கதமாம். ஆதலால், ஈசுரசிருஷ்டியாகிய சாக்கிரபதார்த்தங்கள் தத்தம் உபாதானங்களின் பரிணாமங்களாம்: சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமல்ல. சொப்பனத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாம். அவைகட்கு அவித்தை ஒன்றே உபாதானமாகலின் அப்பதார்த்தங்கட்கும், அவற்றின் ஞானங்கட்கும் ஒரேஅவித்தையினால் ஒரேகாலத்தில் உற்பத்திபொருந்தும். சாக்கிரபதார்த்தங்கள் வெவ்வேறுகாரணங்களால் உற்பத்தியாகின்றன. காரியத்திற்குமுன்னே காரணம் உண்டாயிருக்கும்: காரணத்திற்காரியம் லயமாம். ஆதலால் கடத்தினுற்பத்திக்கு முன்னும், கடநாசத்திற்குப்பின்னும் மண்டிரவியமுளது. இவ்வாறு, சிலபதார்த்தங்கள் அற்பகாலஸ்திரமாயும், சில அதிககாலஸ்திரமாயும் காரியகாரணமாயும் உள்ளன. சொப்பனபதார்த்தங்கள் அப்படியில்லையேயெனின், அதுகூடாது.

(கoரு) என்னை? சாக்கிரபதார்த்தங்கள்போலச் சொப்பனபதார்த்தங்களிலுங்காரியகாரணத்தன்மை தோற்றுகின்றன. அஃதெங்ஙனம்? ஒருவனுக்கு எனதுபசு கன்றீன்றது,அல்லது எனதுஸ்திரீ பிரசவித்தாள் என்று இவ்வாறான சொப்பனம் உண்டாகில் அங்கே பசுவினிடத்தும், ஸ்திரீயினிடத்துங்காரணத்தன்மையின்றோற்றரவும், வெகுகாலஸ்திரத்தன்மையின்றோற்றரவும் உண்டாகின்றன. கன்றினிடத்தும், புத்திரனிடத்துங்காரியத்தன்மையும், அற்பகாலஸ்திரதன்மையுந்தோற்றரவாகின்றன: முழுதும் சமகாலமாம். ஒன்று ஒன்றற்குக்காரணமாகவில்லை. பசு, கன்று, ஸ்திரீமுதலியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானம். இதுபோலச் சாக்கிரத்திலும் சிலபதார்த்தங்கள் அதிககாலஸ்தாயியாயும், காரணரூபமாயும் சிலபதார்த்தங்கள் அற்பகாலஸ்தாயியாயும், காரியரூபமாயும் சொப்பனம்போலத் தோற்றரவாகின்றன: ஒன்று ஒன்றற்குக் காரியகாரணமாகவில்லை; பின்னையோ சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம்.

(கoசு) சுருதியிற்கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறியிருப்பது அத்வைதத்தைப் போதித்தற்பொருட்டேயாம்: வேறபிப்பிராயமல்ல.

சகலபதார்த்தங்களும் பரமான்மாவினின்றும் உண்டாயிருக்கின்றனவாகலான், அதன் விவர்த்தமாம்: யாது யாதொன்றன்விவர்த்தமோ! அது அதனது சொரூபமேயாதலால்சகலநாமரூபங்களும் பிரமத்தின் வேறல்ல: பிரமமேயென்னும்பொருளை உணர்த்துதற்பொருட்டுச் சிருஷ்டிகூறிற்று. கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறினது ஸ்தூலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு விபரீதக்கிரமமாக லயசிந்தனநிமித்தம்; அதற்கும் அத்வைதஞானமே பிரயோஜனம். இதனால் கிரமமாகக்கூறுவதினும் அபிப்பிராயமில்லை. சிருஷ்டியிற் கிரமமில்லை. சகலபதார்த்தங்களும் ஒரவித்தையினாலுண்டாயிருக்கின்றன; அவைகட்குப்பரஸ்பரம் காரியகாரணபாவமும், பூர்வோத்தரபாவமும் அவித்தையாற்பண்ணப்பட்டசொப்பனம்போலும்மித்தையாகத்தோற்றரவாகின்றன.

சகலபதார்த்தங்களும் சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம். சுத்திரஜதம்போலும், அல்லது சொப்பனம்போலும் அவித்தையாவிருத்தி உபஹிதமான சாட்சியினால் அவைகள் பிரகாசிக்கின்றன. ஆதலால் சகலபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியங்களாம். ஞானகார ஞேயாகாரமானஅவித்தையின்பரிணாமங்கள் ஒரேகாலத்திலுண்டாய்க்கூடவேநஷ்டமாகின்றன. அதனால் எப்போதுபதார்த்தஞானமுண்டாகின்றதோஅப்போதே ஞானத்திற்கு விஷய பதார்த்தமுமுண்டாகின்றது. அந்நியகாலத்திலுண்டாகவில்லை. இதையே திருஷ்டிசிருஷ்டிவாதமென்பர்.

இந்தப்பட்சத்தில் பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞாதசத்தை இல்லை ஞாதசத்தைதானுண்டு; அத்வைதவாதத்தில் இது சித்தாந்தபட்சமாம்; இந்தப்பட்சத்தில் இரண்டுசத்தைதானுண்டு: மூன்றில்லை, எதனாலெனின்? அநான்மபதார்த்தங்கண்முழுவதும் சொப்பனம்போலப் பிராதிபாசிகமாம். பிரதீதிகாலத்தினன்றி அந்நியகாலத்தில் அநான்மாவிற்குச்சத்தை இல்லை; இதனால் மூன்றுவதானவியாவகாரிகசத்தைஇல்லை; இந்தப்பட்சத்தில் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாதா பிரமாணங்கட்கு விடயமாக யாதொன்றுமில்லை. எதனாலெனின்? அந்தக்கரணம், இந்திரியம், கடாதிகள் ஆகிய சகலதிரிபுடிகளும், அவைகளின் ஞானமும் சொப்பனம்போல ஏககாலத்திலுண்டாகின்றன; அவைகட்கு விஷயவிஷயிபாவங்கூடாது. கடாதிவிடயங்கள், நேத்திராதி இந்திரியங்கள், அ

ப்படியே அந்தக்கரணம் இவைகள் ஞானத்திற்கு முன்னரேயிருந்தால் நேத்திராதிவழியாக அந்தக்கரணத்தின்விருத்திரூபஞானம் பிரமாணஜந்நியமாம்; அவ்வந்தக்கரணம், இந்திரியம், விடயம் இம்மூன்றும் ஞானத்திற்குப் பூருவகாலத்தில் இருக்கவில்லை. ஞானசமகாலத்திலேயே சொப்பனம்போலத்திரிபுடி உண்டாகின்றன. ஆதலால், திரிபுடிஜந்நியஞானம் யாதொன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஞானத்திற் சொப்பனம்போலத் திரிபுடிஜந்நியத்தன்மைபிரதீதியாகின்றது. ஆதலால் சாக்கிரபதார்த்தங்கள்சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாணஜந்நியஞானத்திற்குவிடயமல்ல; இதனாலும் சொப்பனத்திற்குச் சமானமாகும்த்தையாம்என்பதுபெறப்படும்.

அன்றியும், சாக்கிரத்தில் எவ்வளவோபதார்த்தங்கள் மித்தியாரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேறுசில பதார்த்தங்கள் சத்தியரூபமாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அநாதிகாலபதார்த்தங்கள்; அவைகளிற் சில நஷ்டமுமாகின்றன. வேறே அவைகட்குச்சமானமாக உற்பன்னமுமாகின்றன. இவ்வாறான பிரபஞ்சதாரை ஓர்போதும் நாசமாவதில்லை: யாதொருவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனுக்குப்பிரபஞ்சந்தோன்றுவதில்லை; மற்றையோர்க்குத்தோற்றரவாம்; அந்த ஞானத்திற்குச் சாதனம் வேதமும், குருவுமாம்; அவைகளால் பரமசத்தியம்பெறப்படும் என்று இவ்வாறான தோற்றரவு சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது; அங்கே சிலபதார்த்தங்கட்கு மித்தியாத்தன்மை, சிலபதார்த்தங்கட்கு நாசம், சிலவற்றிற்கு உற்பத்தி, வேதத்தினாலும், குருவினாலும் பரமபுருஷார்த்தப்பிராப்தி: இவைமுழுவதும் அவித்தையினாற்பண்ணப்பட்ட சொப்பனம்போல மித்தையேயாம். வாசிட்டத்தில் க்ஷணமாத்திரசொப்பனத்தில் வெகுகாலத்தோற்றரவும், சாக்கிரம்போல நிலையாகப்பதார்த்தங்களின் றோற்றரவும், அவற்றால் வெகுகாலம் போகமும் உண்டாமென்று அநந்த இதிகாசம் உண்டு. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களுக்குச் சொப்பனத்தைப்பார்க்கிலும் கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மைஇல்லை. ஆன்மாவுக்கந்நியமான சகலமும் மித்தையாம். ஆகலின், "சொப்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்" என்றார்.

இவ்வாறு சொப்பனத்வைதப்பற்றி விசாரசாகரகிரந்தத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்தில் எடுத்துக் கிஞ்சித்துக்காட்டுதும். அத்வைதவாதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம், சேதனம் சத்தியம்; அதற்குப் பின்னமான சகலமுமித்தை: அநிர்வசனீயத்தை மித்தையென்பர். ஆதலால் சேதனத்திற்குப்பின்னபதார்த்தங்களைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் அப்பிரசித்தகற்பனை. சேதனத்திற்குப்பின்னபதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயத்தன்மை அதிப்பிரசித்தமாம். யுத்தியினால் விசாரஞ்செய்யும்போது யாதோர் அநான்மபதார்த்தங்களின் சொரூபமும் சித்திக்கவில்லை: தோற்றரவாகின்றனவாதலால் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களும் அநிர்வசனீயமாம். சித்தாந்தத்தில் அநான்மபதார்த்தங்களொன்றும் சத்தியமல்ல: கந்தர்வநகரம்போலச் சகலபிரபஞ்சமும் திருஷ்டநஷ்டசுபாவமாம். சொப்பனத்தைப்பார்க்கிலும் சாக்கிரபதார்த்தங்களிற்கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மையில்லை. சுத்திரஜதம்பிராதிபாசிகம்: காந்தையின்கரமுதலியவற்றிலுள்ளஇரஜதம் வியாவகாரிகம். இவ்வாறுஅநான்மபதார்த்தங்களில் மித்தியாத்வ சத்தியத்வமானவிலட்சணத்தன்மை பரஸ்பரங்கூறியிருக்கின்றது.

அது ஸ்தூலபுத்தியுடையோர்க்கு அத்வைதபோதத்தில் பிரவேசத்தின்பொருட்டு அருந்ததிநியாயத்தாற் கூறினதாம். என்னை? ஸ்தூலபுத்தியுடையோனுக்கு முன்னமேமுக்கியசித்தாந்தரீதியைச்சொல்லில் அற்புதமானஅர்த்தத்தைக்கேட்டு அநான்மாவில் சத்தியத்வபாவனையுடையஅப்புருடன் சாஸ்திரத்திற்பராமுகனாய்ப் புருஷார்த்தத்தில்நின்றும் பிரஷ்டனாவன்; வியாவகாரிகபிராதிபாசிகபேதத்தால் அநான்மபதார்த்தங்களுக்கு இருவிதசத்தைகூறிச் சேதனத்திற்குப் பாரமார்த்திகசத்தைகூறிடில் சேதனத்தினும் நியூனசத்தை பிரபஞ்சத்திற்குஉளதென்பது புத்தியில் ஆரூடமானபின் சொப்பனமுதலிய திருஷ்டாந்தத்தால் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களையும் பிராதிபாசிகமாகவறிந்து நிஷேதவாக்கியங்களால் அவற்றிற்குச் சத்தாஸ்பூர்த்தியின்மையை அறிந்துகொள்ளுவனென்றே சத்தைபேதங்கூறினர். அநான்மபதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம்சத்தைபேதங்கூறுவதில் அத்வைதசாஸ்திரத்திற்குத் தாற்பரியமில்லையென்றிவ்வாறு விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்திற் கூறியிருக்கின்றமைகாண்க.

"சொப்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்" என்றதற்கு, உ-ம்—வாசிட்டம். "வானகிக ராமனைத்துங் கற்பனைமாத் திரம்வாளா வளராநின்ற, தானசக னவுதனிற் கனவுபோ லிராகவனே யறிதி யன்றே, யீனமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவ்விடத்து மொன்றுமென்றும், ஞானபர மார்த்தத்தா லிவையெல்லாம் பொய்யாக நண்ணு மன்றே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (சு௫)

(கoஎ) [இனி அபவாதவிலக்கணம்.]

அரவன்று கயிறென் றூற்போ லாளன்று தறியென்றூற்போல்
குரவன்சொல்லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமெனனும் பிரம மென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். ()

(இ-ள்) அரவு அன்று கயிறு என்றால் போல்- (இது) சர்ப்பமன்று இரச்சுத்தானென்று தெளிந்தாற்போலும்—ஆள் அன்று தறி என்றால் போல்- (இவ்வுரு) புருடன்அன்று கட்டைதானென்று தெளிந்தாற்போலும்—குரவன் சொல் உபதேசத்தால்-தேசிகர் உபதேசித்த உபதேசவலிகொண்டும்—கூறும் நூல் ஒளியைக்கொண்டு-(அத்தேசிகர் உபதேசித்தபடியே) உபதேசித்தருளும் சாஸ்திரவிவேகத்தைக்கொண்டும்—புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று-இது சரீரமன்று, இது புவனமன்று, இவை பூதங்களல்ல—திரஞானம் என்னும் பிரமம் என்று-ஸ்திரமான சொரூபஞானமென்னும் பிரமமேயென—தெளிவதே அபவாதம்- (சமுசயமின்றித்) துணிவதே அபவாதமாம்—எ-று.

காண்-முன்னிலையசை.

"தெளிவதே அபவாதம்" என்றதால், சமுசயமின்றி, என்பது வருவித்தாம்.

நாம்வேறு உலகுவேறென்னும் அவிவேகவிருளைப் போக்குதலின், நூலாலுளதாகும்விவேகத்தை, "ஒளி" என்றார்.

"கூறுநூல் வெளிச்சங்கொண்டு" எ-ம், "ஞானத்திரமென்றும் பிரமமென்றும்" எ-ம் பாடமுளது.

"திரம்" என்றது, சொரூபஞானமாகியபிரமம் அந்தக்கரணவிருத்திரூபஞானம்போலத் தோற்றமொடுக்கமில்லாதிருப்பதை விளக்குகின்றது.

"குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு" என்றுஇவர்கூறினதுபோலவே, "தேசிகனூல்சொல்வழியிற்செல்லுவாய்" என வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதுகாண்க.

பிரமத்திற்கற்பிதமானசகம் பிரமமே அந்நியமல்லஎன்பது, ஸ்தாணுவிற்கற்பிதமாகியபுருடன் ஸ்தாணுவே அந்நியமன்றென்பதுபோல வாதசமானாதிகரணமாமென்க.

"பிரமன்று புவனமன்று" என்றதற்கு. உ-ம். வாசிட்டம். "வருங்கற் பகலின் விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல் வியும்பயனென், சுருங்கச் சொல்லும் பயன்கேளாய் தோன்ற விங்குள் ளதுவுஞ் சித், தொருங்கப் புறத்துஞ் சித்தெல்லை யுள்ளதுஞ்சித் தெல்லையற, நெருங்கும் றதுஞ்சித் தியான்சித்து நீசித் துலக நிறைசித்தே." எ-ம், "என்றுவெள்ளி யேகியபின் னெல்லா மறிவா மூலகினைப்பார்த், துன்று மொக்கு மொக்குமெனக் குசனு வுரைத்த துண்மையதே, மூன்று மவனி சித்துலகு மூன்றுஞ் சித்து நான்சித்து, நன்று லான திசைசித்து நாட்டுகின்ற தெலாஞ்சித்தே" எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவுங்காண்க. (சுக)

[முக்கியசித்தாந்தமான அபவாதங்கூறி, இதற்குஅசமர்த்த
னான மந்தப்பிரஞ்ஞனுக்குப் பஞ்சீகரணமகா
வாக்கியத்திற்கூறியபடி லயசிந்தனா
ரூபாபவாதங்கூறுகின்றார்.]

படமுறு நூலும்போற் செய்த பணியும்பொன் னும்போற் பார்
கடமுமண் ணும்போ லொன்றாங் காரிய கார ணங்கள் [க்கில்
உடன்முதற் சுபாவ மீறா வொன்றிலொன் றுதித்த வாறே
அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே. ()

(இ-ள்) காரியகாரணங்கள்-காரியமாகிய சகத்தையும் அதற்கு

உபாதானகாரணமாகிய பிரமத்தையும்—பார்க்கில் - (சுருதி*தர்க்க§ அநுபவங்களால்)விசாரிக்குமிடத்து—படமும் நூலும்போல்-(காரியமாகிய) படமும் (அதற்குஉபாதானகாரணமாகிய) நூலும்போலவும்—செய்த பணியும் பொன்னும்போல்-செய்யப்பட்ட(காரியமாகிய) ஆபரணமும், (அதற்குஉபாதானகாரணமாகிய) பொன்னும்போலவும்—கடமும் மண்ணும்போல்-(காரியமாகிய) கடமும், (அதற்கு உபாதானகாரணமாகிய) மண்ணும்போலவும் — ஒன்றும்-அநந்நியமாகு (மேயன்றி அந்நியமாகா)—உடல் முதல் சுபாவம் ஈறு-(இவ்வத்வைதசித்தாந்தத்தை) தூலதேகமுதல், அவித்தையீறாக—ஒன்றில் ஒன்று உதித்த ஆறே-ஒன்றினின்றுமொன்றுண்டானபடியே—அடைவினில் ஒடுக்கிக்காண்பது-முறையே ஒடுக்கிப்பார்ப்பது—அபவாத உபாயம் ஆம்- அபவாதமென்னும் உபாயமாம்—எ-று.

சுபாவம், அஞ்ஞானமென்று கீதையிற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: அஞ்ஞானம், அவ்வியத்தம் ஒன்றிற்கேபரியாயம்.

"அடைவினிலொடுக்கிக்"காணுமாறு.

தூலப்பிரமாண்டங்கள்முழுவதும் பஞ்சீகிருதபூதகாரியமாம் ; அவற்றில் யாதுபிருதுவியின்காரியமோ! அது பிருதுவியின்சொரூபம். சலத்தின்காரியம் சலத்தின்சொரூபம். இப்படியே எது எப்பூதத்தின் காரியமோ! அது அப்பூதத்தின்சொரூபமேயென இவ்வாறு ஸ்தூலப்பிரமாண்டமுழுவதும் பஞ்சீகிருதபூதசொரூபமேயென்றும், பஞ்சீகிருதபூதமும் அபஞ்சீகிருதபூதகாரியமேயாகலின், அபஞ்சீகிருதபூதமே வேறில்லை யென்றும், அந்தக்கரணமுதலிய சூட்சுமசிருஷ்டிகளும், அபஞ்சீகிருதபூதகாரியமேயாகலின், அபஞ்சீகிருதபூதசொரூபமேயாம். அவற்றுள், அந்தக்கரணம் பூதங்களின்சத்துவகுணகாரியமாகலின், சத்துவகுணசொரூபம். பிராணன் பூதங்களின்

---

*சுருதி=ஈதனைத்தும்பிரமமல்லவா என்பது.

§தர்க்கம்=காரியம் காரணத்திற்குப்பின்னமோ! அபின்னமோ! என்பது முதலியன; அவை பிரமகீதையின் ஐந்தாமத்தியாயத்திற்காண்க.

§ அநுபவம்=பிரமவித்துக்களின் அநுபவம்.

ரஜோகுணக்கூற்றின்காரியமாகலின், ரஜோகுணசொரூபம். குதேந்திரியம், பிருதுவியின்ரஜோகுணக்கூற்றின்காரியமாகலின், ரஜோகுணசொரூபம். கிராணேந்திரியம், பிருதுவியின்சத்துவகுணகாரியமாகலின், பிருதுவியின்சத்துவகுணசொரூபம். அப்படியே ஜிக்வேந்திரியமும், உபஸ்தேந்திரியமும் சலத்தின் சத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபம். நேத்திரேந்திரியமும், பாதேந்திரியமும் தேயுவின்சத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபம். துவக்கேந்திரியமும், பாணீந்திரியமும் வாயுவின்சத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபம். சுரோத்திரேந்திரியமும், வாக்கிந்திரியமும் ஆகாசத்தின்சத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபமாம்; என்றிவ்வாறு சூட்சமசிருஷ்டிமுழுவதும் அபஞ்சீகிருதபூதசொரூபமேயென்றுஞ்சிந்தித்து அபஞ்சீகிருதபூதங்களையும், பிருதுவி சலத்தின்காரியமாகலின், சலசொரூபம். சலம் தேயுவின்காரியமாகலின், தேயுவின்சொரூபம். தேயு வாயுவின்காரியமாகலின், வாயுவின்சொரூபம். வாயு ஆகாசகாரியமாகலின், ஆகாசசொரூபம். ஆகாசம் தமோகுணப்பிரதானப்பிரகிருதியின்காரியமாகலின், பிரகிருதியின்சொரூபம். தமோகுணப்பிரதானப்பிரகிருதியும், அவ்வியத்தத்தின் அவஸ்தாவிசேஷமாகலின், அவ்வியத்தசொரூபமாம். அவ்வியத்தம் பிரமசேதனத்தின்சத்தியாம். புருடனிடத்துச்சாமர்த்தியரூபசத்தி புருடனினும்பின்னமாகாமைபோல, சேதனத்தினிடத்து அவ்வியத்தரூபசத்தி பிரமசேதனத்தினும் பின்னமல்லவென, இவ்வாறு சர்வஅநான்மபதார்த்தங்களையும் பிரமத்தின்கண் லயசிந்தனஞ்செய்து அவ்வத்வைதப்பிரமம் யானேகிறேனென்றுசிந்திப்பதாமென்க. (௬௭)

[ஆவரணசத்தி எத்தன்மையதாமாலோவெனச் சீடன் சங்கிக்க அதற்கு உத்தரங்கூறத்தொடங்கல்.]

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும்
ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறக் குருவே யென்னைக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே.()

(இ-ள்) தூடண தமத்தில் வந்த-நிந்திக்கத்தக்க தமப்பிரதான (மாயை)யில்நின்றுமுண்டான—தோற்றம் ஆம் சத்தி செய்யும்-விட்

சேபமாகிய சத்தியுண்டாக்கும்—ஏடணை விகாரம் சொன்னீர்-இச்சா ரூபமான (ஆகாசாதிப்பிரபஞ்ச) விகாரத்தை அருளிச்செய்தீர்—இர ண்டு சத்திகள் என்றீரே-(முன்னே தாமதகுணம்) இரண்டுசத்தியாய்ப் பிரிந்துதோன்றுமென்றீராதலால் — மூடல் ஆம் சத்தி செய்யும் மோகமும்-ஆவரணரூபமானசத்தி செய்யாநிற்கும்மயக்கத்தையும்— கேடு அற-(எனது) துன்பமற—ஐயா குருவே-எனது பிதாவாகிய ஆசா ரியரே — சொல்லும்என்ன-உபதேசித்தருளுமென்று (சீடன்) வின வ—கிருபையோடு அருள் செய்வார்—எ-று.

"தொலைவில் பொருளியா வையுமாகித் துன்னி யொன்று மிச் சை" என வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதால், "ஏடணைவிகாரம்" என் றார்.

"மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகம்" என்றதற்கு. உ-ம். வாசிட் டம். "அதுதா னறியார்க் கிடர்நல்கி யதுவே யதுவல் லாததுபோ ற், றிதமாய் நிற்கு மிம்மாயைச் சித்தி ரந்தா னற்புதமே, பொதுவா யங்க மத்தனையும் புணர்ந்து பிரிவற் றிருக்கவுந்தா, னிதமா யுயிரை யுயிர்காணு திருக்க மயக்கு மியாரையுமே" எனவரும். மற்றும்வருவ னவற்றுற்காண்க. (சஅ)

(கo அ) [ஆவரணசத்தியின்றன்மையைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திந பாதி யென்னும்
ஊனிடை யுயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்
வானிலங் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும் (சகூ)

(இ-ள்) தனக்குத்தான் நிகர்ஆம்ஈசன்தனையும்-(சர்வஞ்ஞத்வா திகல்யாணகுணங்களினால்) தனக்குத்தானேநிகராகிய ஈசுரனையும்— தங்களைத்தாம்கண்டஞானிகள்தமையும்-(பிரத்யகபின்னபரமான்மா வான) தம்மைத்தாம் அறிந்துள்ள ஞானிகளையும்—அன்றி-தவிர—நா ஸ்தி- (பிரமமென்ப) தில்லை—நபாதி-பாநமாகவில்லை—என்னும்-என் றுவியவகரிக்கும்—ஊனிடைஉயிர்கள்-உடலின்கண்ணுள்ள (மற்றைச்

சிவர்களின்—உள்ளத்துஉணர்விழி-அந்தக்கரணத்தின் ஞானதிருஷ்டியானது—குருடு ஆம்வண்ணம்-குருடாகும்படிக்கு—வான் நிலம் திசைகள் மூடும் - ஆகாசம்பூமிதிக்குகளை (விழிக்குத்தோன்றாமல்) மறைக்கின்ற—மழை நிசி இருள்போல் மூடும் - கார்காலத்திரவினிருள்போலமறைக்கும் — (அதுவே ஆவரணசத்தியின்மோகமாம் என்றறிதி—.எ-று.)

உணர் என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

நாஸ்தி நபாதி யென்னும் உயிர்க ளுணர்விழி குருடாம் வண்ணம் மூடும் எனக்கூட்டுக.

"நாஸ்தி நபாதி" என்னும் வியவகாரத்திற்கேது ஆவரணசத்தி; இதை, ௬௯-ம் செய்யுளுரையில் விரிக்கப்படும்; ஆண்டுக்காண்க.

நாதத்தின் உபாதிறன்றே. என்னும் பாடமுமுளது. "நாதம்" என்பது வேதாந்தசாஸ்திரத்தின்பரிபாஷையான சத்தமன்மையின், அதுபிறழ்ந்தபாடமாமென்க. (௬௯)

[மூடுமென்று முற்கூறியதைப் புலப்படக்காட்டுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறந்துள விகாரங் கட்கும்
ஆன்றகூ டஸ்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும்
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து மூடும்
ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே. (௭0)

(இ-ள்) பூன்றம் ஆம் பிரமத்துக்கும்-பூரணமாகிய பிரமத்திற்கும்—புறத்து உள விகாரங்கட்கும்-புறம்பே இதுவென்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்கும்—ஆன்ற கூடஸ்தனுக்கும்-அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும்—அகத்து உள விகாரங்கட்கும்-உள்ளே (யான் என்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள) அகங்காராதிகட்கும்—தோன்றியபேதம்-(சுபாவசித்தமாக)விளங்குவனவாகியபேதங்கள்—சற்றும்-கிஞ்சித்தும்—தோன்றாமல் மறைத்து-(உணர்வு விழிக்கு) விளங்காவண்ணம் (அதைக்குருடாக்கி)—மூடும்-(அப்பேதங்களை ஆவரணசத்தி) மறைக்கும்—ஊன்றியபவவியாதி- (கடத்தற்கரிதாய்) வலிமைபெற்றுள்ளஜனனமாகியநோயை—உண்டாக்கும்உபாதி- வு

ளர்க்கும் உபாதி—ாதே - இவ்வாவரணசக்தியேயாம் (வேறொன்றல்ல.)—எ-று.

அதிஷ்டானமானகூடஸ்தப்பிரமங்கட்கும், ஆரோபமான அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்கட்கும்உள்ளபேதங்கள், முறையேசச்சிதாநந்தமும், அநுர்தசடதுக்கமுமாம்.

முற்செய்யுளிற்கூறியிருப்பதானும், இதில் "தோன்றாமன்மறைந்து" என்பதானும், "உணர்வுவிழிக்கு" என்பதுவருவித்தாம்.

அதிஷ்டானவாரோபங்களின் பேதங்கடோன்றாமன் மூடுவதால் ஆவரணசக்தியை "மூடல்" என்றும், அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்களாகத்தோன்றுவதால் விட்சேபசத்தியைத் "தோற்றம்" என்றும் ஆங்காங்கே கூறுகின்றனர். (௩0)

[ஆவரணசத்தியின்மறைப்பைச் சீடன் நன்றாகத்தெரிந்து
கொள்ளும்பொருட்டுப்பின்னுங் கடாவிடைக
ளாலுணர்த்துகின்றார்.]

ஆதார மறைந்து போனா லாரோப மெங்கே தோன்றும்
ஆதார மறையா தாகி லாரோப மிலையே யென்றால்
ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்டு கூறும்
ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே. (௩௧)

(இ-ள்) ஆதாரம் மறைந்துபோனால்-(காடாந்தகாரத்தில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமானபிரமமானது தோன்றாமல்மறைந்துபோமாயின்—ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்-(பிராதிபாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமான சகத்தோரிடத்துமுண்டாகமாட்டாதே — ஆதாரம் மறையாதுஆகில்-(மத்தியானவெய்யிலில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமான பிரமமானது மறைபடாமல்விளங்குமாயின்—ஆரோபம்இலையே என்றால்-(பிராதிபாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமானசகத்துண்டாக நியாயமில்லையேயென்றுசங்கிக்கில்—ஆதாரம் சமம் விசேடம் எனஇரண்டு கூறு ஆம்-ஆதாரமானதுசாமான்யமெனவும், விசேஷமெனவும்இரண்டுகூறுடையதாம்—(அவற்றினிலக்கணம் யாதெனின்?) எங்கும் ஆதாரம் சமம் ஆம்-அதிகதேசம் (அதிககாலத்தில்)உள்ளஆதாரம்சா

மான்யவாதாரமாம்—ஆரோபம் விசேடம் ஆம்-நிபுன*காலம் நிபுன தேசத்திலுள்ளவை விசேஷமாம்—எ-று.

நிபுனகாலம் நிபுனதேசத்திலுளதென்பார், "ஆரோபம்" என்றார். "எங்கும்" என்றதால், காலம்வருவிக்கப்பட்டது (ருக)

[இதுவுமது.]

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மறைந்திடாது
மிகவிது கயிறு மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும்
அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
பகர்விசே டமதாஞ் சிவன் பரமெனு மதனை மூடும். (ருஉ)

(இ-ள்) சகமதில்-உலகில்—இது என் சுட்டு ஆம்-(மந்தாந்தகாரத்தில் எதிரேகிடக்கும்இரச்சுவில் இது சர்ப்பமென்புழி,) இதுவென்று சுட்டப்படுவதான—சமானந்தான் மறைந்திடாது-சாமான்யரூபம் மறையாது—இது கயிறு ஆம் என்னும்-இஃதிரச்சுவாமென்றுகாணப்படும்—விசேடந்தான்-(முஞ்சிரூபமான) விசேஷபாகந்தான்—மிக-பெரும்பாலும்—மறைந்துபோகும்—(அதுபோல) பகர் விசேடமது ஆம் சிவன்-கற்பிதவிசேஷமாகச் சொல்லாநிற்குஞ் சிவன்—அகம் எனும் சமானந் தன்னை-யான் உளனென்னும் சாமான்யரூபமாகிய வாதாரத்தை—அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது-ஆவரணசத்திமறையாது—பரம் எனும் அதனை மூடும்-(யான்சேதன, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்தரூபப்) பிரமமென்னும் விசேஷரூபத்தையே மறைக்கும்,—எ-று.

அஞ்ஞானகாரியமாகிய ஆவரணசத்தியை அஞ்ஞானமென்றது காரணஆகுபெயர். (ருஉ)

(கoகூ) சன்டிஃதிரகசியம்.

இரச்சுவுக்கு இரண்டு ரூபமுண்டு. ஒன்று சாமான்யரூபம். ஒன்று விசேஷரூபம். இதுவென்பது சாமான்யரூபம். இரச்சுவென்பது விசேஷரூபம், இது சர்ப்பமென்புழி, மித்தியாசர்ப்பத்தோடபி

---

* நிபுனம்=அற்பம்,

ன்னமாய்ப் பிராந்திகாலத்திலும் தோன்றாநிற்கும் இதுவெனும் ரூபம் சாமான்யரூபம். யாது பிராந்திகாலத்திற்றோன்றாதிருந்து தான் தோன்றுவதால் பிராந்திநிவிர்த்தியாமோ! அது இரச்சுவின் விசேஷரூபமாம். அப்படியே ஆன்மாவுக்கும் சாமான்யமும், விசேஷமுமாகிய இரண்டுரூபமுண்டு. சத்ரூபம் சாமான்யமாம். அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுக்தத்தன்மைமுதலியன விசேஷரூபமாம். என்னை? தூல சூட்சும சங்காதங்களுள்ளனவென்புழி, தூல சூட்சுமசங்காதப்பிராந்திசமயத்திலும், மித்தியாசங்காதத்தோடபின்னமாய்ச் சத்ரூபந்தோன்றாநிற்பதால் ஆன்மாவின்சத்ரூபம் சாமான்யரூபமாம். தூல சூட்சுமசங்காதங்களின் பிராந்திசமயத்தில் ஆன்மாவின் அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுத்தத்தன்மைமுதலிய சொரூபந்தோன்றாமல் அசங்கத்வமுதலிய ஆன்மாவின் சொரூபந்தோன்றுவதால் சங்காதப்பிராந்தி நிவிர்த்தியாகலின், அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுத்தத்தன்மை, வியாபகத்தன்மை முதலியன விசேஷரூபமாம். சர்வப்பிராந்திகளிலும் சாமான்யரூபம் ஆதாரமென்றும், விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமென்றுஞ்சொல்லப்படும். எப்படிச்சர்ப்பத்திற்கு ஆசிரயமாவுள்ள இரச்சுவின்சாமான்யமாகிய இதுவெனும்ரூபம் சர்ப்பத்திற்கு ஆதாரமும், விசேஷமான இரச்சுரூபம் அதிஷ்டானமுமாகிறதோ! அப்படியே மித்தியாப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆசிரயமாவுள்ள ஆன்மாவினது சாமான்யமாகிய சத்ரூபம் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமும், அசங்கத்வமுதலிய விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமுமாம். இவ்வாறு, ஆதாரவதிஷ்டானங்கட்குச் சர்வஞ்ஞாத்மாவென்னும் முனிவரால் கிஞ்சித்பேதஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மந்தாந்தகாரத்தில் சாமான்யரூபத்தால் ஞாதமாயும், விசேஷரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தியாசம் உண்டாகின்றதேயல்லாமல் அத்தியந்தம் ஞாதமாயும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாயுமுள்ள இரச்சுவில் அத்தியாசம் உண்டாகக் காணப்படவில்லை. நிர்விசேஷமான ஆன்மாவில் ஞாத அஞ்ஞாதத்தன்மைகள் கூடாமையால் பிரபஞ்சவத்தியாசமுங் கூடாதே எனின்? இவ்வார்த்தை பொருந்தாது. என்னை? ஆன்மா உண்டென்பது சகலர்க்குந் தோற்றரவாகின்றது; தன்னுடையசொரூபத்துக்கு ஆன்மாவென்றுபெயர்: யான்இலனென்றொருவனுக்குந்தோற்றரவுண்

டாகவில்லை; பின்னையோ? உளதென்றே தோற்றரவுண்டாகின்றதாக லான், சத்ரூபத்தால் ஆன்மாஞாதமாயும், யான் சைதந்நியன், ஆநந்தன், வியாபகன், நித்தியசுத்தன், நித்தியமுத்தன் என ஒருவனுக்குந்தோற்றரவுண்டாகாமையின், சைதந்நிய, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, முக்தரூபத்தால் ஆன்மா அஞ்ஞாதமாயும் இருக்கின்றது. இவ்வார்த்தை அநுபவசித்தம்: இவ்வநுபவசித்தவார்த்தை யுத்தியினால் நிவர்த்தியாகாது. யாவர்க்குந்தோற்றரவாகின்ற ஆன்மாவின் சத்ரூபம் சாமான்யரூபம். கேவலம் ஞானிக்கே பிரதீதியாகின்ற சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷரூபம். யாதொன்று அதிககாலத்தில், அதிகதேசத்திலிருக்கும் அது சாமான்யரூபம். நியூனகாலத்தில், நியூனதேசத்திலிருப்பது விசேஷரூபம். சத்தைப்போலவே, சேதன ஆநந்தாதிகள் ஆன்மாவின்சொரூபமாய் எங்கும் வியாபகமாகவிருத்தலால் இவைகட்கு நியூனதேசமும், சத்ரூபத்திற்கு அதிக தேசமும் உளதெனவும், ஆன்மா நிர்விசேஷமாதலால், சத்ரூபம் சாமான்யக்கூறு, சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறெனவுங்கூடாதேயெனின்? அற்றன்று: சத்தின்றோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியாகாலத்திலும் உண்டு. ஆன்மா சேதனம், ஆநந்தரூபமென்னுந்தோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியாகாலத்திலில்லை: கேவலம் ஞானிக்கே உண்டாகின்றது. அவித்தியாகாலத்திலும் சேதன, ஆநந்த, முத்தத்துவம், சுத்தத்துவமாதியும் உளவேனுந்தோற்றரவாகாமையின் இல்லாதனபோலுமிருந்தன; இவ்வபிப்பிராயத்தால் அவை நியூனகாலத்துள்ளனவெனவும், சத்ரூபம் அதிககாலத்துள்ளதெனவுங்கூறினர். சத்ரூபத்திற்கும், சேதன ஆநந்தாதிகட்கும் சாமான்ய விசேஷபாவமில்லையாயினும், அற்பகால, அதிககாலத்திற்றோற்றரவாகின்றமையின், சாமான்யவிசேஷபாவம்போலுமிருந்தன; இக்காரணத்தால் ஆன்மாவின் சத்ரூபஞ் சாமான்யக்கூறென்றும், சேதன ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறுகளென்றுஞ்சொல்லப்படும். ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னும், சித்தாந்தத்திற்கும் ஆனியில்லை. என்னை? ஆன்மாவினிடத்துச்சாமான்யவிசேஷபாவம் அங்கீகரிக்கில் ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னுஞ் சித்தாந்தத்திற்கானியாம்: அவையங்கீகாரமில்லை. அவித்தையினாற் சாமான்ய விசேஷம்போலத்தோற்றுவதாற் சாமான்யவிசேஷபாவங்கூறினர். இவ்வாற்றால், சத்ரூபத்தால் ஞாதமாயும், சேதன, ஆநந்த, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்த பிரமரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள ஆன்மாவில் பிரபஞ்சம் ஆரோபமாகக்கூடுமென்றறிக.

முன்னேஇந்நூற்குரைசெய்திருப்போர், "சகமதிலிதுவென்சுட்டாச்சமானக்கண்" என்னும்பாடத்தை ஒப்பினதும், சீவேசுரரை அஞ்ஞானமறைக்குமென்று பதவுரையிற்கூறினதும், விசேஷவுரையில், "சீவன்பரனெனும் அவரைமூடும்" என்றது, அவர்கள் உணர்வைஎன்றதும், தாற்பரியத்தில், ஆரோபமானசீவேசுரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்தபிரமத்தைப்பார்க்கவொட்டாமல் அவரதுஉணர்வை இவ்வாவரணம் மறைக்குமேயன்றி ஆதாரத்தைமறைக்கமாட்டாதென்று கூறியிருப்பதும், வேதாந்தசம்பிரதாயப்பொருளன்றாம்: ஆகலின், அவைசாஸ்திரவிருத்தமாம். இலைமறைகாய்போற் செய்யுளிற்புதைந்துகிடக்குந் தத்துவார்த்தங்களை விரிக்காமல் செய்யுட்குப்புறம்பாயுள்ளவார்த்தைகளை விரித்திருக்கின்றனர். சீவேசுரரை ஆவரணம்மறைக்குமென்று இச்செய்யுட்குஉரைசெய்தோர், "தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட, ஞானிக டமையு மன்றி." என்னும், சகூ-ம்-செய்யுளை மறந்தனர்போலும்.

(கக0) சீவேசுரர்சொரூபநிரூபணம் கிரந்தகாரர் வெகுவிஸ்தாரமாகச்செய்திருக்கின்றனர்.

அங்கே சீவசொரூபத்தில் ஏகத்துவ, அநேகத்துவவிவாதங்களும் பலவுள: சர்வமதங்களிலும் ஈசுரன்ஒருவன்; சர்வஞ்ஞன், நித்தியமுத்தனென்றேப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணஅங்கீகாரம் யாதொருஅத்வைதவாதகிரந்தங்களிலும்இல்லை: யாதொருவர் ஈசுரனிடத்து ஆவரணம்உண்டென்பரோ! அவர் வேதாந்தசம்பிரதாயத்திற்குப் பகிர்ப்பூதராம்; ஆயினும், நாநாஅஞ்ஞானவாதத்தில் அஞ்ஞானம்சீவாசிரிதம், பிரமவிஷயகமாம் என்பது வாசஸ்பதியினுடையமதம். அவர் சீவனுடையஅஞ்ஞானத்தால் ஈசுரன்கற்பிதமென்றும், பிரபஞ்சம் நாநாவென்றும்ஒப்பினர்; அப்படி ஒப்பினும், சீவனுடைய அஞ்ஞானகற்பிதமான ஈசுரனும், சர்வஞ்ஞனென்றே ஒப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணம் உண்டென்றங்கீகாரமில்லை; என்று விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்தில் சீவேசுரப்பிரசங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது. ஈசுரர் உணர்வை ஆவரணசத்தி மறைக்குமென்று அவ்வுரைகாரர்கூறியது யாதுகருதியோ! அறிகிலேம். (இ-உ)

(கசக) [ஆவரணசத்தியின்சொருபத்தைஅறிவித்து அஃதே ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாமென்று, ரு0-ம் செய்யுளிற் கூறியதைச் சீடன்வினாவைமுன்னிட்டுச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் அறிவிக்கத்தொடங்கல்.]

கேவல நிலைதோன் றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்
சீவனுஞ் சகந்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினவிடின் மகனே கேளாய். ()

(இ-ள்) கேவலநிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது-பிரமான்மவைக்கிய ஸ்திதியை, (இரச்சுவின் விசேஷரூபத்தைச்சர்ப்பம்போலும்) விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக்கெடுத்தது—பஞ்சகோசம் சீவனும் சகத்தும்ஆகி-அந்நமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆநந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களும், (அவற்றின் அபிமானியான) சீவனும், ஆகாசாதிசகத்துமாய்—சனித்த-உண்டான—விட்சேபம் அன்றோ-விட்சேபசத்தி அல்லவா—(இங்ஙனம் அதுவே கொடியதாயிருக்க)ஆவரணந் தானே-ஆவரணசத்திதானே—பாழ் (என்றும்,-("உயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்" மறைத்துப்) பாழாக்கிற்றென்று(சக-ம்செய்யுளிலும்)—அனர்த்தம் என்றும்-"ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே" என்று(ரு0-ம் செய்யுளிலும்)—உரைத்தது ஏது-அருளியது யாதுகாரணம்—மேவரும் குருவே என்று-கிடைத்தற்கரியவாசாரியரோயென்று—வினவிடின்-கேட்கில்—மகனே கேளாய்-மைந்தா (அதற்கு உத்தரஞ்சொல்லுதும்) கேட்பாயாக—எ-று.

"நாமுட லென்னு மாசான் ஞானக்கண் குருடாய்ப் போகும்" எ-ம், "காசா ஞதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந், திரமது தானே மூன்று மகங்காரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, மூரியதா மிகவும் பொல்லா துற்பவ மென்னு நச்சு, மரமெழு மூலமாகும்" எ-ம், வாசிட்டத்தில், விட்சேபசத்தியைத்தானே பொல்லாததாகச்சொல்லியிருக்கின்றதல்லாமல் ஆவரணசத்தியை அங்ஙனம்சொல்லவில்லையே

என்பான், "கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ், சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றே, ஆவர ணந்தா னேபா ழுணர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ" என்றான். (௫௩)

[சுருதி, யுத்திகளால் ஆவரணசத்தியின்பிரதிகூ லத்தையும், விட்சேபசத்தியின் அநுகூலத்தையுங்கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகுங் காணீ
ஊற்றமாம் பகற்கா லப்போ லுபகார நிசியா லுண்டோ[லாதே
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்

(இ-ள்) தோற்றம் ஆம் சத்தி தானும்-விட்சேபரூபமான சத்தியும்—துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்-(அவிவேகிகட்கு அபிமானரூபமாய்ப் புண்ணியபாவவசத்தால்) துன்பமயமான ஜநநத்துக்குக் காரணமாயிருப்பினும்—ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்கு- (சிரவணாதிமுயற்சி) வலியான் மோட்சமடையவிச்சிக்கின்ற விவேகிகட்கு—அநுகூலம் ஆகும் காண் நீ-(குருசாஸ்திராதிரூபமாய்ச், சகாயமாகும் என நீஅறிதி—சுருதி உரைக்கப்பட்டது. இனியுத்தி;—ஊற்றம் ஆம் பகல்காலம்போல்-(சாதுஅசாதுயாவர்க்கும்ஆலசியாதிகளைப்போக்கிச்) சர்வமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போல—உபகாரம் நிசியால் உண்டோ -(அச்சாது அசாதுகளுக்கு) உதவியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெருவிதமான கொடியதுன்பங்களைத்தருதலால் இன்று:)—மாற்றம் என் உரைப்பேன்-(உன்வினாவிற்கு இவ்வுவமானமேயன்றி வேறு யாதுமறுமொழிசொல்லுவேன்—மைந்தா-மைந்தனே—மறைப்பது-ஆவரணசத்திதான் — மிகப்பொல்லாது-மிகவுங்கொடிது.—எ-று.

"சத்திதானும்" என்பதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்சப்பொருட்டு.

"பவமானாலும்" என்பதன்கண்ணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டர், துட்டர் யாவர்க்கும் நித்திரைக்குக்காரணமாயிருந்து வெருவிததுன்பந்தருதல்போல, ஆவரணசத்தியும் வி

வேபி, அவிவேகியாவர்க்கும் ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாயிருந்து வெருவிதமான பிரயாசங்களைத்தருதலால் மிகவுங்கொடியதென்பதாம்.

"முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகும்" என்றதற்கு, உ-ம். பாகவதம். "மாநுட வாக்கை யென்னு மருவருந் தோணி பெற்று, முனமில் குரவன் சொல்லா மோடமுய்ப் பவனே டென்சி, ரானதோ ரநுகூலக்கா லனுகவும் பிறவிவேலை, தானெழி தரவெண் ணுதான் றன்னையே கொல்கின்ருனும்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௪)

[இனிஅநுபவத்தால் அதன்கொடுமைகூறல்.]

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும்
அழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ
முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும் [டோ
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே (௩௫)

(இ-ள்) சுழுத்தியில்-(நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும்) சுழுத்தியிலும்—பிரளயத்தில்-மகாகற்பத்திலும்—தோற்றம் ஆம் சகங்கள் மாண்டும் - விட்சேபரூபமானசகங்களழிந்தும்— அழுத்திய பவம் போய்-அப்போது தம்மைத்துன்பத்தின்மூழ்கப்பண்ணியசநநமானது மீண்டுண்டாகாமல்நீங்கி—முத்தி அடைந்தவர்-மோட்சமடைந்தோர்—ஒருவர் உண்டோ-ஒருவரும் இலர்—(ஆகலின்) முழுத்த விட்சேபம் எல்லாம்-முழுதுமானவிட்சேபங்களனைத்தும்—முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்-மோட்சத்தில் (நேரேஅல்லது பரம்பரையாகக்) கூட்டாநிற்கும்—கொழுத்த ஆவரணம்-கனமானஆவரணசத்திதான்—முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடு—(ஆண்டுவித்தில் அங்குரம்போலச்சீவரிடத்திருந்து அவர்கள்) மோட்சமடையாமற்கெடுத்தகெடுதியாம்—எ-று.

"சகங்கண்மாண்டும்" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "மன்னிய சுழுத்தி தன்னில் வருகனுப் போவதென்னக், கண்டன வுலகமெல்லாங் கற்பனை முடிவிற்போகும்" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"முத்தியடைந்தவரொருவருண்டோ" என்றதற்கு, உ-ம். வாசி

ட்டம். "அகல்வா தனேயின் வித்தான வந்தச் சுழுத்தி வீட்ளியாப், புகல்வித் தல்லா வாதனேயே துரியம் பொன்ற வீட்ளிக்கும்" என வரும். மற்றும்வருவனவற்ருற்காண்க.

"முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்" என்ற தற்கு, உ-ம். பாகவதம். "தரைபுனல் கனல்கால் வானந் தபனன்வெ ண் டிங்கள் வாரி வரையுறை யரவு மான்கான் வருகரி பதங்க மீ ன, முரலளி கணேசெய் கின்ருேன் மொய்குழற் குமரி தேனீ, யு ரைதரு புறவுதாசி யூன்கவ ரன்றி ஞகம்" எ-ம், "உறைந்தநூற் சில ம்பி மைந்த ஞாதுவண் டெடுத்த கிடஞ், சிறந்தன விவைநான் காறு ஞ் சிந்தையிற் குருவென் ருக்கி, மறந்தரு மிஃது நீதா மற்றிது நன் ருமென்றிங், கறிந்தன ளின்பமுற்றே னவ்வகை யரச கேண்மோ" எ-ம், "வாக்கி னேக்கடங் தோங்கிமற் றெங்களு, நீக்க மின்றி நிறைந் த வறிவினே, யூக்க முற்றுணர் தற்கிட ஞகலி, ஞக்கை யுங்குரு வா ய தரசனே" எ-ம். வரும். மற்றும்வருவனவற்ருற்காண்க. (௫௫)

(ககஉ) [௫௪-ம் செய்யுளில், "முத்தி சேர்வார்க் கநுகூல மாகும்" என்றும், ௫௫-ம் செய்யுளில் முழுத்தவிட் சேபமெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்" என்றுங்கூறியதுபற்றி, அவ்விட் சேபசத்திமித்தையாகலின்; அதனுல்வரும் முத்தியும் மித் தையாமென்னும் ஆசங்கைக்கு? அற்றன்று; முத்திசத்தி யமாமெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகச் சமாதானங்கூறுகி ன்ருர்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்ருற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின். மோகநித் திரைவி லங்கால்
நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே (௫௬)

(இ-ள்) சுத்தியில் வெள்ளி போல-இப்பியின்கண் (ஆரோப மான பிராதிபாசிக) ரஜதம்போல—தோன்றிய தோற்றம் ஆன சத் தியும்-(பிரமத்தின்கண்) ஆரோபமாயுண்டான விட்சேபரூபமானச த்தியும்—பொய்யே என்ருல் -மித்தையேயென்றுசொல்லில்—சத் தி சாதனமா வந்த முத்தியும்-அவ்விட்சேபசத்திரூபமான குருசாஸ்

நிராதி சாதனமாகவுண்டான மோட்சமும்—பொய் ஆம் என்னின்-மித்தையாகுமென்று (பூர்வபட்சிகளின் சங்கையைக்கொண்டு) ஐ சங்கித்தில்—மோகம் நித்திரை விலங்கால்-பொய்யான நித்திரையிற்கண்ட புலிமுதலிய விலங்கினால்—நித்திரை தெளியுமாபோல்-நித்திரை தெளிந்தவழி(நித்திரையின் அபாவரூபமானசாக்கிரம் மெய்யாவது) போல—நிருவாண நிலை மெய் ஆம்-(குருசாஸ்திராதிகளாலுளதாகும்) நிருவாணஸ்திதியுஞ்சத்தியமாம்.—எ-று.

(கக௩) அவத்தையின் அபிமானமே பந்தம்; அதுவும் விருத்திவிசேஷமாகலின், விருத்தியினாற்செய்யப்பட்டபந்தமே சம்சாரமாம்: குருவினாலும், வேதாந்தவாக்கியத்தினாலுமுளதாகும் அகம்பிரமமென்னும், அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியினால் பிரபஞ்சத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தினது நிவிர்த்தியே மோட்சம். கற்பிதத்தின்நிவிர்த்தி அதிஷ்டானரூபமாகலின், மோட்சஞ்சத்தியமாம்: சர்ப்பத்தினது நிவிர்த்தி எப்படி அதிஷ்டானஇரச்சுரூபமோ! அப்படிச் சகலகற்பிதவஸ்துக்களினதுநிவிர்த்தி அதிஷ்டானரூபந்தான் அதற்கந்நியமன்று: இது பாஷியகாரரது சித்தாந்தம். இங்கே அனர்த்தநிவிர்த்தி பிரமரூபமாம். என்னை? சர்வவனர்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரமமாகலானும், அப்பிரமம் பாவ(ஹாவ)ரூபமாகலானும்மோட்சஞ்சத்தியமாம் என்க. (ருக)

(கக௪) [நிருவாணஸ்திதி இதுவெனக்காட்டுங்கருத்தினராய் மாயையைநிவிர்த்திக்கு முறைமை கூறுகின்றார்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பர்
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே. (ருஎ)

(இ-ள்) இம்பரில்-இவ்வுலகில்—நஞ்சை நஞ்சால்-விஷத்தை அதற்குப்பிரதிகூலமான விஷத்தினாலும்—இரும்பினை இரும்பால்

இரும்பை இரும்பாலும்—எய்யும் அம்பினை அம்பால்-எய்யா நின்ற அம்பை அதற்குப்பிரதிகூலமான அம்பினாலும்—பற்றும் அழுக்கினை அழுக்கால்-(புடைவையிற்)பற்றிய அழுக்கை (உவர்மண்ணாகிய) அழுக்கினாலும்—மாய்ப்பர்-கெடுப்பர்—(அதுபோல) வம்பு இயல் மாயை தன்னை - நிலையின்மையானகுணத்தினையுடைய அவித்தையை—மாயையால் மாய்ப்பர்-அவித்தையினாற்கெடுப்பார்கள்—பின்னை—தம்பமும் அதுவும்-நிலையாகிய அந்தப்பெரியமாயையும்—கூட-(சமாயையோடு) கூட—சவம் சுடு தடிபோல் போம்-பிணஞ்சுடுந்தடிபோற் கெடும்.—எ-று.

பெரியமாயையயானபோதத்தையுஞ் சுமையெனவிட்டு அநுபவத்திருப்பரென்பது கருத்து.

"மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர்" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம்: "கருதிமலத்தான் மலமறுக்குங் காருவென்ன மாயைதனைப், பெருமா யையினாற் செறல்வேண்டும்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற்போம்" என்றதற்கு, உ-ம். பாடுதுறை. "பிணஞ்சுடு தடியென்ன வென்னைக்கொண்டே பெரும்பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, யணைந்தவென் னையுமப்படிபீதில்போ தத்தில்விட் டநுபோகத்திருந்தானே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

(ககஅ) [இவ்வநுபவத்தைக் கரதலாமலகம்போலச் சீடனுக்குண்டாக்குவித்தற்பொருட்டு அடியிடுகின்றார்.]

இந்தமா யையினாற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும்
அந்தவே ழவத்தை தன்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணுதை ஞானம்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.(ருஅ)

(இ-ள்) இந்த மாயையினால் - (சுத்தாசுத்தங்களான) இம்மாயைகளால்—சீவர்க்கு—ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும்-சத்தாவஸ்தைகளுளவாகும்—அந்த ஏழ் அவத்தை தம்மை-அச்சத்தாவஸ்தைக

ளையும்-அடைவினில் மொழியக் கேளாய்-பிரமமாகச்சொல்லுகிறே ங்கேட்பாய்—முந்த அஞ்ஞானம்-முதலாவது அஞ்ஞானம்—மூடல்-(உ-வது) ஆவரணம்—முளைத்தல்- (ங-வது) விட்சேபம்—காணுதஞா னம்-(ச-வது) பரோட்சஞானம்—கண்டஞானம்-(ரு-வது) அபரோ ட்சஞானம்—தழல் கெடல்- (சு-வது)சோகநிவிர்த்தி—குளிர்மையா தல்-(எ-வது)நிரங்குசதிருப்தியாம்—எ-று.

சந்ததம், என்றவிசேஷணம், பிரதிபந்தமில்லாமலென்பதைக் காட்டிநின்றது.

தழல், என்றது இங்கே, துக்கத்தை. (ருஅ)

[இனி, நாமமாத்திரங்கூறிய அவ்வவத்தைகளின் இயல்புகூறுகின்றார்.]

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண மூடல்
நரனொரு கருத்தாற் சீவ னெனமுளைத் தேற்றம் [னம்.
குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞா

(இ-ள்) பிரமம் ஆம் தனை மறந்த பேதைமையே - (சிதாபாச ன் சுருதிவிசாரத்திற்குமுன்னர் சம்சாரஆசக்தியில்மூழ்கி) பிரமரூப மாகிய பிரத்தியகான்மாவை (யானென்று) ஸ்மரியாதிருந்தஅறி யாமையே— அஞ்ஞானம்-அஞ்ஞானமாம்— பரன் இலை காணேம் என்று பகர்தல்-(பிரமத்தை விஷயம்பண்ணுவதான பிரசங்கம்வந் துழி) பிரமமில்லை பாநமாகவில்லையென்றுசொல்லுதல் — ஆவரண மூடல்-ஆவரணமறைப்பாம்—நான்நரன் என-நான் மநுடனென்றும் —ஒருகருத்தால்-(இப்போது கருமங்களைச் செய்வதால் இனிக்கரும பலங்களை அநுபவியாநிற்பேன் என்னும்) ஓர் எண்ணத்தால்—நான் சிவன் என-நான் (கருத்திருத்வ, போத்திருத்வமுடைய) சீவனென் றும்— முளைத்தல்-உதித்தலே— தோற்றம்-விட்சேபமாம்— குரவன் வாக்கியத்தால்-குருவால் (உபதேசிக்கப்பட்ட சத்தியஞானாநந்தம் பி ரமமென்னும் அவாந்தர) வாக்கியத்தால்—தன்னைக் குறிக்கொளல்-(பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவான) தன்னை உண்டென்று அறிந்து கொள்ளலே —பரோட்சஞானம்- (அசத்தாவரணநிவர்த்தகமான) ப ரோட்சஞானமாம்.—எ-று.

நான் பிரமத்தைஅறிகிறேனில்லையென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது, அஞ்ஞானம்: பிரமமானது இல்லை, பாநமாகவில்லை என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது ஆவரணம்; ஆவரணத்தால் இவ்வியவகாரமுளதாம். என்னை? அஞ்ஞானத்திற்கு அசத்தாவரணம், அபாநாவரணம் என இருவகைச்சத்திகளுண்டு; அவ்விரண்டனையும், ஆவரணமென்பர்: வஸ்துஇல்லையென்றுதோற்றுவிக்கின்றசத்தி அசத்தாவரணம். வஸ்து பாநமாகவில்லையென்றுதோற்றுவிக்கின்றசத்தி அபாநாவரணமாம்; இவைகளை முறையே அசத்வாபாதகசத்தி, அபாநாபாதகசத்தியென்றுங்கூறுவர். சநநமுதலிய சம்சாரம் நிசரூபமான கூடஸ்தனிடத்திற்பிரதீதியாகின்றதே விட்சேபம்; இதனைப் பிராந்தியென்றும், சோகமென்றுங்கூறுவர். பிரமம் இல்லையென்னும் ஆவரணக்கூற்றைப் பிரமம் உண்டென்னும் பரோட்சஞானம் நாசம்பண்ணுகின்றது. என்னை? சத்தியஞானநந்தரூபமாகப்பிரமம் உண்டென்னும் ஞானத்திற்குப் பரோட்சஞானமென்றுபெயர்; அது பிரமம் இல்லையென்னும் ஞானத்திற்கு விரோதியாம்: மற்றவைக்கு அல்ல; ஆகவினென்க. (ருக)

[இதுவுமது.]

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய்
அத்துவி தந்தா னாத லபரோட்ச ஞான மாகும்
கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போகல்
முத்தனா யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே. (சுo)

(இ-ள்) தத்துவவிசாரம் செய்து-(நீயேபிரமமென்னும் மஹாவாக்கியத்தால்) பிரமவிசாரஞ்செய்து—சகல சந்தேகமும் போய்-(பிரமாணகதம், பிரமேயகதமாகிய) சகலசந்தேகங்களுமீங்கி—அத்துவிதம் தான் ஆதல்-அத்துவிதப்பிரமமேதானாதல் — அபரோட்சஞானம் ஆகும்-(அபாநாவரணநிவர்த்தகமான) அபரோட்சஞானமாம்—கர்த்தன் ஆம் சீவபேதம் கழிவதே-(நான்)கர்த்தரு (போத்துரு) வென்னும் சீவத்வம் நீங்குவதே—துக்கம் போகல்-துக்கநிவிர்த்தியாம்—முத்தனாய் எல்லாம் செய்து முடிந்தது-(சகல) துக்கங்களினின்றும்விடுபட்டவனாய்ச்(செய்யத்தக்கன) வினைத்துஞ்செய்து(அடையத்தக்கன) வினைத்தும் அடைந்தனமென்னுஞ்சந்தோஷமே—ஆநந்தம் ஆம்-நிரங்குச திருப்தியாம்.—எ-று. ஏ-அசை.

நான் பிரமமாயிருக்கிறேனென்னும், அபரோட்சஞானம் யாது! அது சகல அவித்தியாசாலங்கட்கும் விரோதியாகலின், நான்பிரமத்தை அறிகிறேனில்லையென்னும் அஞ்ஞானமும், பிரமம் இல்லை, பாசமாகவில்லையென்னும்ஆவரணமும், புண்ணியபாவங்களைச்செய்கிற கர்த்தாவும், சுகதுக்கங்களைப்புசிக்கிறபோக்தாவுமாகிய சீவனாகிறேனென்னும் பிராந்தியுமாகிய அவித்தியாசாலங்களை, அபரோட்சஞானம் நாசம்பண்ணுகிற்கும்; என்னிடத்துச்சநநமரணமுமில்லை: சுகதுக்கங்கள் அற்பமுமில்லை; வேறேஒருசம்சாரதர்மங்களும் இல்லை; நான் சகநரஹிதனுனகூடஸ்தனுகிறேனென்னும் இவ்வநுபவம், சோகநிவிர்த்தியாம்: இதனைப், பிராந்திநாசமென்றுங்கூறுவர். நான்அத்வைதப்பிரமமாயிருக்கிறேனென்று சமுசயரகிதமாகத் தனதுசொரூபஞானம் எப்போதுண்டாகிறதோ! அப்போது தன்னிடத்துண்டாகாநின்ற சந்தோஷத்தை, நிரங்குசதிருப்தியென்பர்.

இச்சத்தாவஸ்தைகளை விஸ்தாரமாகஅறியவேண்டின், பஞ்சதசியின்திருப்திதீபத்திற்காண்க. (கூO)

[நித்தியாபரோட்சமாகிய ஆன்மாவுக்குப்
பரோட்சவபரோட்சங்களின்
விஷயத்தன்மையும்,
ஞானஞ்ஞா
னங்கட்கு ஆ
சிரயவிஷயத்தன்மை
யுங்கூடாதென்றுவருஞ் சங்கை
யைப்பற்றித் தசமனுக்குப்போலச்
சகலமுங் கூடுமென்று கூறுகின்றார்.]

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருகிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி
உததரித்த ரத்தி லேறி யொருவனொன் பதுபே ரெண்ணி
அதனெடு தசமன் றுனென் றறியாயன் மயங்கி நின்றான் (கூக)

(இ-ள்) இது நினக்கு அறியும் வண்ணம்-ஆன்மா ஒருவனுக்கே ஏழவஸ்தைகளும்உண்டாமென்பது உனக்குவிரோதமில்லாமற் றோன்

றும்படிக்கு--இப்படி-இவ்வாறு—திட்டாந்தம்-திருஷ்டாந்தமாக—புதுமை ஆம்ஒருகதைகேள்-ஆச்சரியமாகிய ஒருகதையினைக்கேட்பாயாக—பத்துப் புருடர்-தசபுருடர்—ஓர் ஆற்றை நீந்தி-ஓர்நதியைக்கடந்து—உதகதீரத்தில் ஏறி-நதியின்கரையிலேறி—ஒருவன் ஒன்பதுபேர் எண்ணி-ஒருவன்நவபுருடரைஎண்ணி—அதனோடு- அந்நவபுருடரோடு—தான்தசமன்என்று-தானேதசமனென்று—அறியாமல் மயங்கி நின்றான்—அறியாமற்பிரமித்துநின்றனன்—எ-று. (சுக)

[இதுவுமது.]

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனில்லை காணே மென்றல்
பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண் டழல்விட் சேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்ச ஞானம் ()

(இ-ள்) அறியாத மயல் அஞ்ஞானம்-நவபுருடரை நன்றாகப் பார்ப்பவனாகத்தானிருந்தும் பிராந்தியினால் நவபுருடரையெண்ணிய தன்னைத் தசமனாகஅறியாதமயக்கமே அஞ்ஞானம்—அவன் இல்லை காணேம் என்றல்-(தசமனாகியதான்)தசமன் இல்லை, தோன்றவில்லை என்றுகூறுதல்—பிறியா ஆவரணம் ஆகும்-நீங்காத அசத்தாவரணம்,அபாநாவரணமாம்—பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம்-நதியிற்றசமன் இறந்தனனென்னுந்துக்கமுடையவனாய் அழுதல் (முதலியவை) விட்சேபமாம்—நெறியாளன்-பதிகனாஆப்தன் தசமன் உண்டு நிற்கின்றான் என்ற சொல்லை-தசமன் இறந்திலன், உளன் என்றுகூறியவசனத்தை—நெஞ்சில் குறியாக எண்ணிக்கொள்வது-அந்தக்கரணத்தில் நிச்சயமாகக்கருதிக்கொள்வது—பரோட்ச ஞானம் - பரோட்சஞானமாம்.—எ-று. (சுஉ)

[இதுவுமது.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தம்மை
எண்ணுநீ தசம னைவை யென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போதல்
திண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா னந்த மாமே. (சுங)

(இ-ள்) புண்ணியபதிகன்-தர்மவானாய் மார்க்கத்திற்செல்லும்

ஆப்தனானவன்— பின்னும்-பின்னரும் — புருடர் ஒன்பதின்மர் தம் மை-நவபுருடரை—என்னும் நீ தசமன் ஆவை என்னவே- எண்ணுநி ற்கும் நீயேதசமனுவாய் என்று உணர்த்தவே—தன்னேக்காணல்-யா ன்தசமனுயின்றேனென்று தன்னையபரோட்சமாகவறிதலே—கண் ணினில் கண்டஞானம்-அபரோட்சஞானமாம்—கரைதல் போவது நோய் போதல்-தசமன் நதியில் இறந்தனனென்றழுத அழுகை நீங் கினதே துக்கநிவிர்த்தி—திண்ணிய மனதில்-திடமாகிய தனதுசித்த த்தில்—ஐயம் தெளிதல் ஆனந்தம் ஆம்-சந்தேகம்நீங்கி முதிதையுண் டாதலே நிரங்குசதிருப்தியாம்.—எ-று. ஏ-அசை.

எண்ணியதிபத்தாவான், என்றும்பாடமுளது.

திருஷ்டாந்தத்தில் தசமனுக்குப்போல ஆன்மாவினிடத்தும், அஞ்ஞானமுதலிய சப்தாவஸ்தைகள் பொருந்துமென்பது கருத்து.

கககூ[தசமனேப்போலச் சோகமோகங்களொழிந்து இன்பம டைய என்னை எனக்குக்காட்டவேண்டுமெனச் சீட ன்வினவ ஆசிரியர்சுருதிவாக்கியப்படி அவனே யவனுக்குக்காட்டத் தொடங்கல்.]

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தியே யென்
நிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான்
சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட்
கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய். ()

(இ-ள்) தசபுமான் தனைக் கண்டால்போல்-தசமபுருடன் றன் னைத்தசமனுகக்கண்டாற்போல—சற்குருமூர்த்தியே—என் நிசவடிவி னை யான் காண-எனதுநிசரூபமானகூடஸ்தனைப்(பிரமமாக) யான் அறியும்படி—நீர் காட்டல் வேண்டும் என்றான்-தேவரீர் தரிசிப்பித் தல்வேண்டுமென்று சீடன்வினவினன்—துவம்பதம் தத்பதம்-(சாம வேதமஹாவாக்கியமானது) துவம்பத,தற்பதங்களின்—சுசிபெறும் இ லட்சியார்த்தங்கட்கு-(உபாதிசம்பந்தமின்மையிற்)சுத்தம்பொருந்திய இலட்சியார்த்தங்களான கூடஸ்தபிரமங்கட்கு — அசிபத ஐக்கியம் செய்யும்-(அதுநீயாகின்றுயென்னும்) அசிபதப்பொருளானவைக்கிய த்தைப் (பாகத்தியாகலட்சணையினுற்)போதிக்கும்—அது செயும் உ

ண்மை கேளாய்-அஃதங்ஙனம்போதிக்குந் தத்துவார்த்தத்தை, (உப தேசிப்போம்) கேட்பாயாக.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம், தோன்றுளழுவாய்.

துவம், என்பதற்கு, நீயென்றுபொருள். தத், என்பதற்கு, அது வென்றுபொருள். அசி, என்பதற்கு, அது நீ ஆமென்றுயென்றுபொருள்.

(ககஎ) பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுளதாயசம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும்; அவ்விருத்தி இருவகைத்து: ஒன்று சக்திவிருத்தி. மற்றொன்று இலட்சணவிருத்தி. கடபதத்தில், கேட்பவனுக்குக் கலசரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க சாமர்த்தியம் சக்திவிருத்தியாம். அப்படியே படபதத்திலும், கேட்பவனுக்கு வஸ்திரரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்கசாமர்த்தியம் சக்திவிருத்தியாம் ; இவ்வாறே சர்வபதார்த்தங்களிலுங்காண்க.

சக்தி, ஆற்றல் என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.
திருஷ்டாந்தம்.

அக்கினியிற் றன்னோடுகூடினமாத்திரத்திலே வஸ்துக்களைத்தகிக்கும்படியான சாமர்த்தியரூபசக்தி எப்படியுண்டோ! அப்படியே பதத்தில் சுரோத்திரத்தோடுகூடவே அவ்வஸ்துவின் ஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க சாமர்த்தியமுண்டு; அதுவே சக்தியெனப்படும். இலட்சணையின் ஞானத்தில் சக்கியத்தின்ஞானம் உபயோகியாம்.

யாதொருபதத்தில் யாதோரர்த்தசக்தியுண்டோ! அப்பதத்தினுடைய அவ்வர்த்தம் சக்கியமாம். சக்கியார்த்தத்தையே வாச்சியார்த்தமென்றுஞ்சொல்லுவர். வாச்சியார்த்தபோதகபதம் வாசகமெனப்படும். சக்கியசம்பந்தம் இலட்சணையின் சொரூபமாம். யாதோரர்த்தத்தின்ஞானம் சக்தியினாலுண்டாகாமல் இலட்சணையால் உண்டாமோ! அது பதத்தினுடைய இலட்சியார்த்தமெனப்படும்.

விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாதலட்சணை

என இலட்சணை மூவகைத்து; இவற்றை ஜஹல்லட்சணை, அஜஹல்லட்சணை, ஜஹதஜஹல்லட்சணையென வடநூல்வல்லோர்கூறுப. இவற்றை, உதாரணத்தோடு, ௭௪-வது செய்யுட்டொடங்கி, ௮௧-வது செய்யுள்வரையுங்கூறப்படும்: ஆண்டுக்காண்க.

[இதுமுதல், ௮௧-ம் செய்யுள்வரையும்,
மஹாவாக்கியவிசாரம்.]

விண்ணொன்றை மகாவிண் ணென்று மேகவிண் ணென்று
[ம்பாின்
மண்ணொன்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண் ணென்
[றும்
என்னுறுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரம மீசன்
நன்னுறுங்கூ டஸ்தன் சீவ னென்குசை தங்ய மாமே. (௩௫)

(இ-ள்) வெளி.

கருத்துரை—௧-வது—பிரமாண்டத்தின்உட்புறமெங்கும் ஏகரசமாய் வியாபகமாயுள்ள ஆகாசசொரூபத்தை மஹாகாசமென்பர்.

௨-வது—மேகத்திற்குஅவகாசங்கொடுத்திருக்கின்றஆகாசத்தையும், மேகசலத்தில் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆகாசத்தையும் மேகாகாசமென்பர்.

௩-வது—சலத்திருல் நிறைந்திருக்கின்ற கடத்திற்கு எவ்வளவாகாசம் அவகாசங்கொடுத்திருக்கின்றதோ! அவ்வளவாகாசத்தைக் கடாகாசமென்பர்.

௪-வது.—சலத்திருல்நிறைந்திருக்கின்ற கடத்தில் மேகநட்சத்திரங்களோடு பிரதிபிம்பித்திருக்கின்ற ஆகாசப்பிரதிபிம்பத்தையுங் கடாகாசத்தையுஞ்சேர்த்துச் சலாகாசமென்பர்.

(௧௧௮) தாஷ்டாந்தம்—௧-வது—பிரமாண்டத்தினுள்ளும் புறம்பும் மஹாகாசம்போலப் பரிபூரணமான யாதொருசேதனமுண்டோ! அதுபிரமமென்றுசொல்லப்படும். அப்பிரமம் சமீபமல்ல: தூரமுமல்ல. என்னை? யாதொருவஸ்து

தனக்குப்பின்னமாயிருக்குமோ, தேசரூபவுபாதியுடைய தாமோ! அது தூரம் சமீபமென்றுசொல்வதற்குரித்தாம்; பிரமமானது பின்னமன்று, சர்வத்துக்கும் ஆன்மாவாகவுள்ளது, தேசமுதலியவுபாதிரகிதமானது; ஆகலின், சமீபந்தூரமென்று சொல்லத்தக்கதன்று. ஆயினும், பிரமசத்தத்தின் வாச்சியமும் சோபாதிகமாம். என்னை? வியாபகவஸ்துவிற்குப் பிரமமென்றுபெயர்; அவ்வியாபகத்தன்மை இருவகைத்து: ஒன்று ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மை, மற்றொன்று நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை. யாதொருவஸ்து ஒன்றைநோக்க வியாபகமாமோ! மற்றொன்றைநோக்க வியாபகமாகாதோ! அதனிடத்துள்ளவியாபகத்தன்மை ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மை. அஃதெங்ஙனெனின்;—பிருதுவியாதியைநோக்க மாயைவியாபகமாம்: சேதனத்தைநோக்க வியாபகம்அன்று. ஆகலின், மாயையின்கண் ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மையுண்டு. யாதொருவஸ்து சர்வத்தையும்நோக்க வியாபகமாமோ! அதன்கண்ணிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மையுண்டு; அந்நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை சேதனத்தின்கண்ணுண்டு. என்னை? சேதனத்திற்குச்சமானமாகவாவது, சேதனத்தினுமதிகமாகவாவது வேறொருவியாபகமில்லை: சேதனமே சர்வத்தினும் வியாபகமாம். ஆகலின், சேதனத்தின்கண்ணிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மையுண்டென்க; இவ்விருவகை வியாபகத்தன்மையோடுங் கூடினவஸ்து யாது அது பிரமசத்தத்திற்குவாச்சியமாம்; அவ்விருவகை வியாபகத்தன்மையும் மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தின்கணுண்டு. என்னை? விசிஷ்டனிடத்துள்ள மாயாபாகத்தில் ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மையும், சேதனபாகத்தில் நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மையும் இருத்தலினென்க. ஆயினும், மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தினிடத்து நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை கூடாது. என்னை? மாயை சேதனத்தின் ஏகதேசத்திலிருப்பதாகலானும், அம்மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தினும் சுத்தசேதனத்தின் வியாபகத்தன்மை அதிகமாகலானும் சுத்தசேதனத்திலேயே நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை உண்

டென்க. இவ்வாற்முல், மாயாவிசிஷ்டமே பிரமசத்தத்திற்கு வாச்சியம்: சுத்தசேதனம் பிரமசத்தத்திற்கு இலட்சியமாம். ஈசுரசத்தம், பிரமசத்தம் இரண்டிற்கும் சமானார்த்தமேதோற்றினும், பிரமசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் இலட்சியார்த்தமும், ஒரோவிடங்களில் வாச்சியார்த்தமும் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஈசுரசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் வாச்சியார்த்தம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரமசத்தத்திற்கும், ஈசுரசத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு. இங்கே இலட்சியார்த்தத்தைக்கொண்டு பிரமசத்தார்த்தத்தைப் பின்னமாக நிரூபிக்கப்பட்டதென்க.

(கககக) உ-வது—மாயையின்கண் சேதனத்தினது ஆபாசம், மாயைக்கு அதிஷ்டானமாகியசேதனம் இவ்விரண்டையும் ஈசுரனென்பர்; அவ்வீசுரன் மேகாகாசத்திற்குச்சமானன்; அவ்விசுரன் அந்தரியாமியும், சதாமுத்தனுமாம். இங்ஙனங்கூறியதற்கேதுவென்னையோவெனின்;— மாயையினிடத்துச் சுத்தசத்துவகுணமுண்டு: இரஜோகுண, தமோகுணங்களாற்முழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணமில்லை. இரஜோகுண, தமோகுணங்களைத்தாழ்த்தித் தான்மேலிட்டிருப்பது யாது அது சுத்தசத்துவகுணமெனப்படும். சுத்தசத்துவகுணத்தினுல் ஞானேற்பத்தியாவதால் பிரகாசசுபாவமுடையது சத்துவகுணமாம். இப்படிப்பட்டசத்துவகுணத்தையுடைத்தான மாயையினிடத்து யாதொருசேதனத்தின் ஆபாசமுண்டோ! அதற்குச் சொரூபத்தினிடத்தும், மற்றைப்பதார்த்தங்களினிடத்தும் ஆவரணம் இல்லாமையினுல் அவ்வீசுரன்முத்தனும், சர்வஞ்ஞனுமாவன். அதிஷ்டானமாகியசேதனம் சீவேசுரரிடத்துள்ள பந்தமோட்சபேதரகிதமாய் ஆகாசம்போல ஏகரசமாயிருக்கின்றது. ஆபாசக்கூற்றிற் பந்தமோட்சம் உண்டு. அதிஷ்டானத்தில் ஆபாசனுக்குப் பிராந்தியினுற்பிரதீதியாகிறது. கேவலம் ஆபாசத்தில் பந்தமோட்சம் உண்டென்பதிலும் பேதமுண்டு: அது யாதொரு ஆபாசத்தில் ஆவரணம் உண்டோ அதனிடத்துப் பந்தமுண்டு. யாதொன்றினிடத்துச் சொரூபத்தின் ஆவரணம் இல்லையோ அது முத்த

மாம். ஈசுரனிடத்து ஆவரணமில்லையாகலின், ஈசுரன் சதாமுத்தனும்: சீவனிடத்து ஆவரணமிருத்தலின் அவன் பெத்தனும். என்னை? யாதொரு அவித்தைக்கூற்றில் சேதனத்தின் ஆபாசத்தைச் சீவனென்று சொல்லப்படுகிறதோ அவ்வவித்தைக்கு ஆவரணம்பண்ணுவது சுபாவமாம். ஆயினும் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயையென்பன ஒன்றற்கேபரியாயம். அங்ஙனமாயினும் சுத்தசத்துவகுணப்பிரதானத்துவத்தால் மாயையென்றும், மலினசத்துவகுணப்பிரதானத்துவத்தால் அஞ்ஞானமென்றும், அவித்தையென்றுஞ்சொல்லப்படும். இரசோகுணதமோகுணங்களாற்றாழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணம் மலினசத்துவகுணமாம்: தமோகுண, ரசோகுணங்கள் அதிகரித்திருப்பதால் அவித்தையின்கண்ணுள்ள சீவனுடைய ஆபாசக்கூற்றிற்குத் தன்சொரூபந்தோற்றாமற்போகும்படிக்கு அவ்வவித்தை ஆவரணம்பண்ணுகின்றதால் சீவனிடத்துப்பந்தமுண்டு: ஈசுரனிடத்து அஃதில்லை. அதிஷ்டானசேதனத்தோடுகூட மாயையில் ஆபாசரூபமான ஈசுரன் தற்பதத்திற்கு வாச்சியன். கேவலம் அதிஷ்டானசேதனம் தற்பதத்திற்கு இலட்சியமாம்.

(கஉ0) ௩-வது.—புத்தி அல்லது வியஷ்டி அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானசேதனங் கூடஸ்தனென்றுசொல்லப்படும். எப்பட்சத்தில் புத்திசகிதசேதனம் ஜீவனோ! அப்பட்சத்தில் புத்திக்குஅதிஷ்டானங் கூடஸ்தனென்றுசொல்லப்படும்: எப்பட்சத்தில் வியஷ்டிஅஞ்ஞானசகிதசேதனஞ் சீவனென்றுசொல்லப்படுமோ அப்பட்சத்தில் வியஷ்டிஅஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானம் கூடஸ்தனென்றுசொல்லப்படும்.

சித்தாந்தம்.—சிவத்தன்மைக்கு யாதொரு விசேஷணமுண்டோ அதனதிஷ்டானத்திற்குக் கூடஸ்தனென்றுநாமம்: அக்கூடஸ்தன் உற்பத்திரகிதன்; இதற்கபிப்பிராயம். பிரமத்திற்குவேறாக எப்படிச் சிதாபாசனுற்பன்னமாகின்றனனோ அப்படிக் கூடஸ்தன் உற்பன்னமாகவில்லை. பின்னையெப்படி உளனெனின்;—பிரமரூபமாகவே

யுளான்; இக்கூடஸ்தனே ஆன்மபதத்திற்கு இலட்சியார்த்தம்; இவனேயே பிரத்தியக்கென்றும், நிரூபமென்றுங்கூறுவர்: இவனே சிவ சாட்சியாம்.

(கஉக) சு-வது.—நாநாகாமகர்மங்களோடுகூடிய புத்தியின்கண் பிரதிவிம்பிக்கும் சேதனப்பிரதிவிம்பத்தைச் சீவனென்பர்: கேவலம் பிரதிவிம்பமாத்திரத்தைச் சீவனென்கிலர். எப்படிக்கடாகாசத்தோடுகூட ஆகாசத்தின்பிரதிவிம்பத்தைச் சலாகாசமென்பரோ! அப்படிவிம்பமானகூடஸ்தனோடுகூடச் சிதாபாசனைச்சீவனென்பர். இதனால் புத்தியிற் சிதாபாசனும், புத்திக்கதிஷ்டானமானசேதனமும் ஆகிய இரண்டனதுநாமம் சீவனும்; அச்சீவன் துவம்பதத்திற்கு வாச்சியன். அவனிடத்திற் சிதாபாசபாகம்ஒழிந்த கேவலம் கூடஸ்தன் துவம்பதத்திற்கு இலட்சியனும்: அகம் சப்தத்திற்குவாச்சியஞ் சீவனும்: கேவலங்கூடஸ்தன் இலட்சியமாமென்றறிக. (சூரி)

[முன்சொல்லிய நான்குசைதந்நியங்களுள்ளே, இவை வாச்சியம், இவை இலட்சியமெனக்கூறி வாச்சியத்தின்ருதான்மியமொழிந்து இலட்சியமாவாயெனல்.]

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா [கும்
காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றாங் கடைந்தெடுக்
ஆச்சிய மென்ன வுன்னே யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்ளே (சுசு)

(இ-ள்) பூச்சிய ஈசன்-(யாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்கஈசுரனும்—சீவன்-(பூஜகனான)சீவனும்—புகல் பதம் இரண்டனுக்கும் வாச்சியம்-(மஹாவாக்கியத்திற்)சொல்லுந் தற்பதம் துவம்பதம் இரண்டிற்கும்(முறையே) வாச்சியார்த்தமாம்—லட்சியந்தான்-அவற்றிற்கு லட்சியார்த்தமாவன—மலம் இலாப் பிரமம் ஆன்மா-அவித்தியாமலமற்ற பிரமமுங்கூடஸ்தனுமாம்—காச்சிய பாலில் நெய்போல்-காய்ச்சப்பட்ட பாலில் நெய்யானது (கலந்தொன்றாயிருப்பது) போல—கலந்து ஒன்றாகும்-(அவ்வாச்சியலட்சியங்கள் அவிவேகத்தால்) கலந்து ஏகமா

யிருக்கின்றன—கடைந்து எடுக்கும் ஆச்சியம் என்ன-மத்தினுற் க டைந்தெடுக்கும் நெய்யைப்போல—உன்னை அறிந்து-(விவேகத்தால் இலட்சியார்த்தமான) உன்னையறிந்து—நீ பிரிந்து கொள்-(வாச்சியா ர்த்தத்தில் நின்றும்) நீ வேறுபடுதி.—எ-று.

"காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றும்" என்றதற்கு, உ-ம். தேவாரம். "விறகிற் றியினன் பாலிற் படுநெய்போன், மறை ய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா,னுறவு கோனட் டுணர்வுக் கயிற் றினுன், முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே" என வரும். மற்று ம் வருவனவற்றுற்காண்க. (சுசு)

(கஉஉ) [அவிவேகத்தாலுளதாகிய அநான்மாவின் ருதான்மி யபுத்தியை யொழிக்குமாறு.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு மூடனு னென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றே
வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால்
எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம். (சுஎ)

(இ-ள்) பிறிவது எப்படி என்றக்கால்-(வாச்சியத்தில் நின்றும் என்னையறிந்து) வேறுபடுவது எவ்வாருன (விவேகத்தாலா) மென் றுகேட்பாயாகில்—பிணம் ஆகும் உடல் நான் என்னும் அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்-(சிலநாளிற்)பிணமாய்ச்சிதைந்துபோகாநிற்கும் (அந்நமயகோசமானஸ்தூல) தேகத்தை ஆன்மாவென்றுகருதும் பி ராந்தியைக்கெடுத்தல்வேண்டும்—ஐம்பூத விகாரம் அன்றே-(அத்தே கம் பஞ்சீகிருத)பஞ்சமகாபூதங்களின்காரியமாமாகலின்.—வெறியது ஓர் துருத்தி-வெறுமையான ஓர்தோற்றுருத்தி—மூக்கின் விடுவது போல்-மூக்கினுற் (காற்றை) விடுவதுபோல — உன் மூக்கால்-உன து நாசியால்—எறி பிராணனும் நீ அல்லை-வீசுகின்ற (சடமான) பிரா ணமயகோசமும் நீ யல்லை—இராசதகுண விகாரம்-(அது அபஞ்சீகி ருதபூதங்களின்) இரசோகுணகாரியம்(ஆகலான்.)—எ-று. (சுஎ)

இதுவுமது.

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையாஞ் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு துயிலா நந்த மயனையு நானென் றூதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே. (சுஅ)

(இ-ள்) கரணம் ஆம் மனது-கரணமாகியமனமும்— கருத்தா ஆம் புத்தி-கருத்தாவாகியபுத்தியும் — அவை ஆன்மாவோ-ஆகிய அவையும் நீயா! அல்லே.—தரம் உள இரண்டு கோசம்-(சங்கற்பரூபம், நிச்சயரூபமெனும்) தாரதம்மியமுள்ள அவ்விரண்டு கோசங்களும்— சத்துவகுண விகாரம்-(அபஞ்சீகிருதபூதத்தின்) சத்துவகுணகாரியம் (ஆகலின்.)—வரம் அறு-சிரேஷ்டமற்ற— துயில் ஆநந்தமயனையும்- சுழுத்தியிலுள்ள ஆநந்தமயனையும்—நான் என்றுதே- ஆன்மாவென் றுகருதற்க—விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரம் ஆம்- பொருந்திய தமோரூபமான அஞ்ஞானவிருத்தியின் காரியமா (மாக லின்.)—எ-று.

அந்தக்கரணம் ஒன்றைத்தானே மனோமயம், விஞ்ஞானமயமெ ன்னும் இருவகைக்கோசங்களாகக் கூறுமாறெங்ஙனெனவரும் ஆச ங்கையைப்பற்றிக் கரணபாவத்தினாலும், கருத்தாபாவத்தினாலும், ஒ ரேஅந்தக்கரணத்தின்கட்பேதமுண்மையின் அங்ஙனங்கூறலாமென் பார், "கரணமா மனது கருத்தாவாம் புத்தி" என்றார். (சுஅ)

[இப்பஞ்சகோசங்கள் மண்ணின் விகாரமான கடம்போ லப்பூதாதிவிகாரமாகலின் யானல்லவாயின்; இவைகட்கு வேறாக யான் எத்தன்மையனாயுளனெனின்;—அதற்குக் கூறுகின்றார்.]

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய். (சுகு)

(இ-ள்) சத்து சித்து ஆநந்தம்-சச்சிதாநந்தான்மகமாய்—சமந்

திரம் சாட்சி ஏகம்-சமமாய், ஸ்திரமாய், சாட்சியாய், ஏகமாய்—நித்தியம் வியாபி ஆன்மா நீ-நித்தியமாய், வியாபகமாய் (பஞ்சகோசங்களின் புச்ச*மான) பிரத்திகான்மாவேநீ—(ஆகலின்) அதுவா அறிந்து-(அத்தன்மையதான) பிரத்தியகான்மாவாகவே (உன்னை) அறிந்து—பொத்து சடம் துக்காதி-அநிருந்தசட துக்காதி(யான்மகமாய்)--பொருந்து பேதங்கள் ஆன-பொருந்துகின்ற (முன்சொன்ன ஆன்மசுபாவத்திற்கு) விபரீதசுபாவங்களையுடைய அநான்மவர்க்கங்களாகிய—குத்திர பஞ்சகோசக் குகைவிட்டு-வஞ்சகத்தையுடைய பஞ்சகோசங்களாகிய குகைகளில் (ஆன்மத்துவப் பிராந்தியை) யொழித்து--வெளியில் ஆவாய்-வெதிரித்தனுவாய்.—எ-று

ஓடு=எண்ணிடைச்சொல்.

ஆதிசத்தத்தால் விஷமம், அஸ்திரம், சாக்ஷியம், அநேகம், அநித்தியம், வியாப்பியம் என்பனவுங்கொள்க.

சாக்கிராதி அவத்தைகளுள் ஓரவத்தையிலுண்டென்று பாவமாய, மற்றோரவத்தையிலில்லையென்று அபாவமாகாமற் சர்வாவத்தைகளிலுஞ்சாட்சியாயிருப்பதால் ஆன்மா சத்து. அந்நமயாதிகோசங்கள் ஓரவத்தையில் பாவமாய்க்காணப்பட்டு,மற்றோரவத்தையில் அபாவமாய்க் காணப்படாமையின் அசத்து. கோசங்களின் பாவாபாவங்களை ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலுமிருந்து அறிதலிற் சித்து. அவை அறியப்படுதலிற் சடம். கோசங்கள் வெறுப்பாய்க்கைவிடப்படுதலின் துக்கம். ஆன்மா பரமப்பிரேமாஸ்பதமாய்க் கைவிடப்படாமையின் ஆநந்தம். கோசங்கள் தாரதம்மியமாயிருத்தலின் விஷமம். ஆன்மா கோசங்களிற் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற இருத்தலிற் சமம். கோசங்கள் ஓரவத்தையிலிருந்தது மற்றோரவத்தையிலிராமல்நழுவிப்போதலின், அஸ்திரம். ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலும்நழுவாதிருத்தலின் ஸ்திரம். கோசங்கள் சண்டைசெய்பவர்போலத் தத்தந்தொழில்களிற்பிரவிர்த்தித்தலிற் சாட்சியம். சண்டையைக்காணுதல் செய்பவர்போல்,ஆன்மா,உதாசீனமாய் அவைகளைத்தோற்றுவிப்பதுமாத்திரமாயிருத்தலின் சாட்சி. கோசங்கள் சுவகதாதிபேதமுடைமையின், அநேகம். ஆன்மா சுவகதாதிபேதரகிதமாதலின் ஏகம். கோசங்கள் அவத்தைகளிற்றோன்றியழிவதால் அநித்தியம். ஆன்மா

---

*புச்சம்=ஆதாரம்.

அங்ஙனமன்றிச் சதோதிதமாகலின் நித்தியம். கோசங்கள் தேசகா
லாதிபரிச்சேதமுடைமையின் வியாப்பியம். ஆன்மா தேசகாலாதி
பரிச்சேதசூனியமாகலின் வியாபி என்றறிக. இங்கே சச்சிதாநந்
தாதிப்பிரமலட்சணங்களை ஆன்மாவுக்குக்கூறினமையின் ஆன்மாவே
பிரமமென்பது பெற்றாம்: அங்ஙனம் அன்று, ஆன்மாவுக்குப்பிரம
ம் அந்நியமாம் எனின்;—கடாதிகள்போலப் பிரமம் அநான்மாவாம்:
பிரமத்தை அநான்மாவென்கை சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்கட்கு வி
ரோதமாம். ஆகலின், ஆன்மாவே பிரமமென யூகிக்க. அநான்மா
வான பஞ்சகோசங்களும் ஆன்மாவாகத்தோன்றுதலின், "சூத்திர ப
ஞ்ச கோசம்" என்றார்.

"பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்" என்றது, குகை
க்குள்ளிருக்கும் ஆன்மாவையறிந்தால் முத்தியுண்டென்னுந் தைத்தி
ரியசுருதியைக் குறிப்பித்ததாம்.

"சத்தொடு சித்தா நந்தம்" என்பதற்கும், "பொத்தொடு சடந்து
க் காதி" என்றதற்கும், உ-ம். வாசிட்டம். "மூகமாய்ச் சடமாய்ச் சு
காசுகங் களிலே மூழ்கியோர் பயனற வருந்துந், தேகமார் நியா ரகோ
வகோ வீதோர் சித்திர மிருந்தவா காணு, யேகமாய் மெய்யா யிலங்
கிய பிரம மெங்குமா யிருக்கவுந் தோன்றாச், சோகமாய்ப் பொய்யா
ய் விளங்குறு மாயை தோன்றுறு திருக்கவுந் தோன்றும்" எனவரு
ம். மற்றும்வருவனவற்றாற் காண்க.

"பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்" என்றதற்கு,
உ-ம். பிரமகீதை. "யாதொன் றெலும்பு நரம்புமுத லிந்த வுடம்ப த
ன்னமய, னேது பிராண மயனத்துக் குள்ளாய் வேறா யேயொளிரு,
மோது பிராண மயற்கயலா யுள்ளா யொளிரு மனோமயனந், நீதி
யுறவிஞ் ஞானமய னவனுக் குள்ளாய் நிகழுமால்" எ-ம், "அன்
னியமாய் விஞ்ஞான மயனுக் குள்ளா மாநந்த மயனன்ன மயன்ற
னுள்ளாய், மன்னியவப் பிராணமய னாலே பூர்ணன் மனோமயனாற்
பூரணன்ம னோமயன்றா, னன்னவகை விஞ்ஞான மயனாற் பூர்ண
னானந்த மயனாலே யவன்றான் பூர்ணன், றன்னிகரற் றனைத்தினுக்கு
முள்ளாய் வேறாந் தற்பரத்தாற் பூர்ணனது தானே பூர்ணம்" எ-ம்,
"சச்சி தாநந்த மாகியொன் றாம்பரப் பிரமம், புச்ச மென்றுரைத் தி
டப்படு மிரதமப் பொருளே, யிச்ச தாநந்த மெய்திய யாவனெவ் வி

டத்துச், துச்ச வாக்கையின் றுயராறுத் தவன்சுகம் பெறுமால்" எ-ம். வரும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுக.)

[குருவருளின்படி பஞ்சகோசங்களைநேதித்து
அவைகளின் அபாவத்தைக்கண்டு
இதுவோ யானெனச் சீடன்
கலங்கிவினுதல்.]

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக் காணேன்
அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார். ()

(இ-ள்) பஞ்சகோசமும் விட்டு-அந்நமயமுதலியவைந்துகோசங்களையும், (சுவாமிகளுபதேசித்த யூகத்தால்) நேதித்து,—அப்பால்-மேல்—பார்க்கின்றபொழுது—பாழே விஞ்சியது—சூனியமேசேஷித்தது—அது அல்லாமல்-அச்சூனியத்தையன்றி—வேறு ஒன்றும்-வேறேயொருபொருளும்—தெரியக் காணேன்-தோன்றக்கண்டிலேன்—(ஆகலின்) அஞ்சன இருளையோ-கரிய (வந்தகாரம்போலுஞ்) சூனியத்தையோ--நான்-யான்—அகம் என-அகம் (பிரம)மென்று—அநுபவிப்பேன்-அநுபவியாநிற்பேன்—வஞ்சம் இல் குருவே என்ற-கபடவர்ஜிதரான குருவே யென்று வினவிய—மகன் மதி தெளியச் சொல்வார்-சீடன்புத்திதெளியும்படிக்கு உபதேசிப்பார்.—எ-று.

பஞ்சகோசங்களைநேதித்தவிடத்து அவைகளின் அபாவத்தைக் கண்டு இதனை யானெனப்பாவிக்கில் யான்சூனியமாய்விடுவேனல்லவா ! இதுவாபுருஷார்த்தமென்பான், "அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வனுப விப்பேன்" என்றும், தமதுபசியைத்தணித்தற்கு வேறோர் கதியின்மையின் அறங்காட்டுபவர்போல் உலகிலுள்ளோர்பொருளை உபாயத்தாற்கவர்ந்து உபாயமல்லாத யாதேனுமொன்றைக் காதினுள்ளேஊதிவிடாநிற்கும் வஞ்சகர்போலாது, பொருளிச்சையின்மையானும், கருணையேதிருவுருவானமையானும் தம்மை யடைந்தோர் கடைத்தேறும்படிக்குச் சுருதிசம்மதமான வுபாயத்தை அருளாநிற்கும் ஆசாரியரே என்பான், "வஞ்சமில் குருவே" என்றுங்கூறினான்.

"பாழேவிஞ்சியது" என்பதற்கு, உ-ம். விவேகசூடாமணி. "என்னவா சானை நோக்கி யேதயில் சீடன் சொல்வான், சொன்னவிப் பஞ்சகோசஞ் சுத்தமா யித்தை யென்றே, யுன்னினா னூகத் தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரையா, மன்னுசூ னியமே யன்றி மற்றேது மிங்கு காணேன்" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எ0)

[சூன்யத்தையநுபவியாநின்ற அநுபவரூபனான நீ சூன்யத்தின்வேறெனத் தசமதிருஷ்டாந்தமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணுத
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. (எக)

(இ-ள்) முன் புகல் தசமன்-முன்சொன்ன தசமனானவன்—புத்தி மோகத்தால்-புத்தியின்கண்ணுள்ளவஞ்ஞானத்தினால் — எண்ணி எண்ணி-அடிக்கடி யெண்ணி--ஒன்பதுபேரைக் கண்ட-நவபுருடரைக்கண்ட—ஒருவன் ஆம் தனை-தசமபுருடனான தன்னை—காணாத பின்பு-(தசமனாகக்) காணாதவிடத்து—அவன் இடையில் கண்ட-அவனிடத்தவனாற்காணப்பட்ட—பெரிய பாழ்-பெருஞ்சூனியம்—அவனே-அவனாவனா!—பாராய்-(இதனை யூகித்துப்)பார்—அன்பு உள மகனே-(குருவினிடத்துஞ் சாஸ்திரத்தினிடத்துஞ்)சிரத்தையுள்ள மைந்தா—காண்பது அடங்கலும்-(உன்னாற்)காணப்படுகிற சூனியம் (நீயல்லே சூனியமுதலிய)கிரியைங்கண்முழுவதும்—காண்பான் நீயே-காண்பவனான(சேதநந்தசன்மயனே) நீ.—எ-று.

"அன்புள" என்னும்விசேஷம், அநுபவத்தில் விசுவாசந்தவிர்தல் உசிதமல்லவென்னுங்குறிப்பு.

"மகனே" என்னும்விளி, புத்திரனைப் பிதாவஞ்சிப்பது உலகிற் காணப்படாமையின், உன்னை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு இப்படி உபதேசித்ததல்ல: சுருதிசம்மதமும், மகான்களநுபவமுமாமிவ்வுபதேசமென்னுஞ்சூசனை. "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" என்பதற்கு,

உ-ம். விவேகசூடாமணி. "விரிவகங் கார மாதி விகாரமற் றதன பாவ, மிருமையா மிவற்றை யெல்லா மிங்கியா துணரு மியாதை, யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப், பொருளி னை மிகவு நுண்மைப் புந்தியா லுணர்தி மைந்தா." எனவரும். மற் றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எக)

[முன்னே "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" என்று சாமான்யமாகவுபதேசித்ததை, விசேஷித்துச் சபதபூர்வகமாகவற் புறுத்துகின்றார்.]

தூலசூட் சுமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமும்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனுன்
ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே. (எஉ)

(இ-ள்) தூல சூட்சும அஞ்ஞானம்-ஸ்தூலதேகம், சூட்சுமதேகம், காரணதேகமாகிய மூவகைத்தேகங்களும்—தோன்றும் மூன்று அவத்தை தாமும்- (அம்மூவகைத்தேகங்களைப்பற்றித்) தோன்றுநிற் குஞ் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூவகை அவஸ் தைகளும்—காலம் ஓர் மூன்றும்-(பூத,பவிஷ்ய,வர்த்தமானமென்னு) முக்காலங்களும்,—சன்மக் கடல்-ஜநநமாகியகடலின்கண்ணே—எழும் கல்லோலங்கள் போலவே-எழுந்(தழியு)மலைகள்போலவே—வந்து வந்து போன-உதித்துதித்து அழிந்தனவற்றை—நான் எத்தனை என்பேன்-யான் எவ்வளவென்று (வரையறுத்துக்)கூறுவேன்—ஆல் அமர் கடவுள் ஆணை—கல்லாலின் நிழலின்கண்ணேயெழுந்தருளிச் சனகாதியர்க்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தருளிய ஆதிகுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தியின்மேற் சத்தியம்—அவைக்கு எலாம் நீயே சாட்சி-அவை யனைத்திற்கும் நீயேசாட்சியாம்.—எ-று.

ஜன்மப்பிரதிதியநந்தரம் யாவும்பிரதிதியாதலின், "சன்மக் கடலில் வந்து வந்து" என்றும், ஜன்மத்திற்களவின்மையிற், "கடல்" என்றும், அவைகள் அநிர்வசனீயமாயுதித்தொடுங்குதலின், "கல்லோலங்கள் போல" என்றும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்காநிற்பவற்றிற்

கு அளவின்மையின், "எத் தனையென் பேறுன்" என்றும், அவைக ளைத்தினந்தோறும், மாதந்தோறும், வருடந்தோறும், யுகந்தோறும், கற்பந்தோறும் அறிந்துகொண்டிருத்தலால், "அவைக்கெலாஞ் சாட் சி நீயே" என்றும், சுருதி, யுக்தி, அநுபவசித்தமானஇதனைச் சந்தேக மின்றித்துணிதிஎன்பார், "ஆலமர் கடவு ளாணை" என்றும் கூறினர்.

"அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்பதற்கு, உ-ம். பஞ்சதசி. "ஒலியொடு முதியு மோதும் வேத்திய, மலிதரு நனவிடை வடி வின் வேறதா, நவிவுசெய் யவற்றின்வே ருகு ஞானந்தான், பொலித லி னேகமாய் வேறு பூணுமோ" எ-ம், "இன்னதாங் கனவினு மிண்டு வேத்திய, மன்னுரு நனவிடை மன்னி நின்றிடு, மன்னதாற் பேதமா மவற்றின் வேதனம், பின்னமன் றேகமாய்ப் பிறங்கும் பெற்றியால்" எ-ம், "துயின்றெழுந் தோனுக்குச் சுழுத்தி காலயி, லியைந்திடுந் தமவறிவென்ன மாமதூடம், பயன்றரு மனுபவம் பற்றி வந்ததா, லய ர்தருதமமப்போ தறியப் பட்டதே" எ-ம், "அறிவது விடயத்தி னயல் மற்றன்றுகாண், பிறவறி வினிற்கனுப் பிறங்கு போதம்போன், முறை யிதி னறிவுமுப் புரத்து மேகமிந், நெறிபிற மூதயற் றினத்து நிற்குமா ல்" எ-ம், "பேதமாய்ச் சென்றதும் பின்னர்ச் சார்வதா, மாதமாண் டுகமொடு மருவு கற்பத்துஞ், சாதலுந் பிறத்தலுந் தணந்த ஞான மொன்,முதலி னிதுசுய மாகுஞ் சோதியே" எ-ம் வரும். மற்றும்வரு வனவற்றுற் காண்க. (எ௨)

[சூன்யமுதலிய சர்வத்தையுமறியும் பிரகாசரூபமான வென்னை, வேறேயாதொருபிரகாசசாதனங்கொண்டறிய லாமென்னுஞ் சிடனுசங்கையைப்பற்றி, ஆன்மா சொப்பி ரகாசனென்றுஞ் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களான் அங்ஙன ங் கூடாதென்றுகூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண் டோ, பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொ ண் டேதான், அல்லாமற் பதினென் றுறு மவனிடத் துண் டோ பாராய். (எ௩)

(இ-ள்) எல்லாம் கண்டு அறியும் என்னை-(சூன்யமுதலிய) சர்

வத்தையுஞ் சாட்சியாயறியுமென்னை—எது கொண்டு அறிவேன் என்று-யாதொருபிரகாசாந்தரங்கொண்டு அறிவேனென்று—சொல்லாதே-சொல்லற்க—சுயம் சோதி ஆம் சுடருக்கு-சுயம்பிரகாசமாகிய அறிவுக்கு—சுடர் வேறு உண்டோ-பிரகாசாந்தரமேது—பல்லார் முன்-நவபுருடரின்முன்னே—தசமன்-பதின்மன்—தன்னைப் பார்ப்பதும்—தன்னைத்(தசமனென்)றறிவதும்— தனைக் கொண்டே தான் அல்லாமல்-தன்றாலேயேயன்றி—பதின் ஒன்றானும்-(தனக்குவேறே) பதினொன்றாமவனும்— அவன் இடத்து உண்டோ பாராய்-அத்தசமனிடத்துண்டா (நிரூபித்துப்)பார்—எ-று. (எஙு)

[நியாயவைசேஷிகர்கொள்கைப்படிக்கு அநுவியவசாய ஞானத்தால் ஞானம்பிரகாசிக்கிறதென்றொப்பிறபடியிழுக்கென்னையோவெனின்;--அதற்கு விடைகூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்" ..றிவுவே றுண்டென் றெண்ணும்
அறிவற்ற குத ... மூடர்க் கனவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே. (எச)

(இ-ள்) அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும்-(கடாதி) ஞானத்திற்கும் (பிரகாசரூபமான)அறிவைத்தரும்—அறிவு வேறு-பிரகாசாந்தரம்—உண்டுஎன்று எண்ணும்-உண்டென்று கருதாநிற்கும்—அறிவு அற்ற-(ஆன்மா சொப்பிரகாசமென்னும்) ஞானமில்லாத—குதர்க்க மூடர்க்கு-அவிவேகமூலமான பிரலாபத்தையுடைய நியாயவைசேஷிகர்க்கு—அநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்-அநவஸ்தாதோஷம் பிரயோசனமாய் முடியும்—அற்றேல், ஆன்மா அஞ்ஞாதவஸ்துவென்றாமோவெனின்;—அறிபடும் பொருள்* நீ அல்லை-ஞாதவஸ்துவாக நீ(எப்படி) யல்லை(யோவப்படி)—அறிபடாப் பொருள்§ நீ அல்லை—அஞ்ஞாதவஸ்

---

*அறிபடும்பொருள்=வியாகிருதரூபமானவஸ்து.

§அறிபடாப்பொருள்=வியாகிருதரூபமானசகத்திற்குப் பிஜரூபமாகிய அவ்வியாகிருதவஸ்து.

துவும் நீயல்லே—பின்னை யான் எத்தன்மையனெனின்;—அறிபொருள் ஆகும்-(ஞாதவஞ்ஞாதமாகிய சகலபிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசாந்தரவபேட்சையின்றி அறியாநின்ற அநுபவரூபமான) சொப்பிரகாசவஸ்துவே நீயாம்—இத்தன்மையனுனவென்னை யான் எப்படியறிவனெனின்;—உன்னை அநுபவித்து நீயே அறிவாய்-(அப்படிச் சொப்பிரகாசசொருபனுன) வுன்னைப் (பிரமாணதர்க்கங்களைவிட்டுக் கர்த்ருகர்மபாவங்கழன்ற) அநுபவத்திருந்து நீயேசாட்சாத்கரிப்பாய்-எ-று.

(கஎ) கடாதிகளின்ஞானத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசியாநிற்கும்: கடாதிகள்பிரகாசமாயினும், கடாதிகளின் ஞானமும் ஞானத்தின்ஆசிரயமான ஆன்மாவும் பிரகாசமாகா. எப்போது அநுவியவசாயஞானமுண்டாமோ! அப்போது கடாதிவிஷயங்களோடும், ஆன்மாவோடும் கடாதிஞானங்கள் பிரகாசியாநிற்கும். ஆயினும், அநுவியவசாயஞானத்தால் வியவசாயத்தின்திரிபுடி பிரகாசியாநிற்கும்; அநுவியவசாயம் பிரகாசிக்கமாட்டாது. எப்போது அநுவியவசாயகோசர அநுவியவசாயமுண்டாமோ! அப்போது பிரதமஅநுவியவசாயம் பிரகாசியாநிற்கும்: துதியஅநுவியவசாயம் அப்பிரகாசிதமாகவேயிருக்கும்; பிரதமஅநுவியவசாயமோ,வியவசாயகோசரமாம்:அநுவியவசாயகோசரம் துதியஅநுவியவசாயமாம்: கடஞானத்தை யான் கண்டேன் என்பது துதியஅநுவியவசாயத்தின்சொருபமாம்; துதியஅநுவியவசாயத்தின்வியவகாரம் இஷ்டமாயின், கடஞானத்தின்ஞானத்தை யான்கண்டேனென்று திருதியஅநுவியவசாயமுண்டாகாநிற்கும். ஆயினும், நியாயமதத்தில் கடஞானத்தாற் கடத்தின்பிரகாசமுண்டாகிக் கடத்தின்வியவகாரஞ்சித்திக்கும்; கடவியவகாரத்தில் கடஞானப்பிரகாசம்வேண்டுவதில்லை: கடஞானவியவகாரம் இஷ்டமாயின், அப்போது அநுவியவசாயத்தால் கடஞானம் பிரகாசமாய்க் கடஞானவியவகாரமுளதாம்: அதற்குஅநுவியவசாயப்பிரகாசம் வேண்டுவதில்லை. ஆதலால், எதனுடையவியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அதனு

டையஞானத்தினபேட்சையுண்டு. விஷயத்தின் பிரகாசகமான யாதொருஞானமுண்டோ! அது பிரகாசிதமாகுக அல்லது அப்பிரகாசிதமாகுக; அதனது பிரகாசத்தால் பயோகமில்லை. பிரகாசிதமான ஞானத்தினாலேயே விஷயம்பிரகாசமாமென்னின்;- நியாயமதத்தில் அநவஸ்தா தோஷமாம். என்னை? எந்தஞானத்தால் விஷயம்பிரகாசமாமோ! அந்தஞானம் சொப்பிரகாசமாக நியாயமதத்தில்ஒப்பவில்லை; அதனது பிரகாசகமான ஞானாந்தரமுண்டாமேல், அப்போது ஞானத்தால் விஷயம்பிரகாசமாம்; அப்பிரதமஞானத்தின் பிரகாசகமான ஞானாந்தரத்திற்கு அந்நியஞானம்வேண்டும்: திருதீயத்தின் பிரகாசகமாகச் சதுர்த்தஞானம்வேண்டும்; இவ்வாற்றால், அநவஸ்தாதோஷமாம். பரஸ்பரசாபேட்சப்பிரகாசமொப்பினால், அந்நியோந்நியாசிரயதோஷமும் சக்கிரிகாதோஷமுமாம்: இதனால், விஷயத்தின் பிரகாசத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தையபேட்சிக்கவில்லை. பின்னையோவெனின்;—தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தையபேட்சிக்கின்றது. எங்கே கடமுதலியவிஷயவியவகாரம் இஷ்டமாமோ! அங்கே கடத்தின் பிரகாசநிமித்தம் கடஞானவபேட்சையுண்டு: அப்பிரகாசஞானத்தினாலேயே கடவியவகாரமுளதாம்; அஃதெதுபோலவெனின் ;— கடஞானமுண்டாகாதபோதும், சலதாரணாதிப்பிரயோஜனசித்தியைக் கடம் செய்யாநிற்பதால் தனது காரியத்தில் பிரகாசத்தினபேட்சை யெப்படிச்செய்யவில்லையோ! அப்படி ஞானத்தின்காரியம் விஷயப்பிரகாசமாதலால் அவ்விஷயப்பிரகாசரூபமாகிய காரியத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தினபேட்சைசெய்யவில்லை, கடம்போலத் தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தின்பொருட்டு ஞானம் ஞானத்தினபேட்சைசெய்கிறது. எந்த ஞானத்தின் வியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அந்தஞானத்தின் ஞானம் உண்டாகாநிற்கும்: ஞானஞானத்தின் பிரகாசாபேட்சையில்லை. இச்சையின் விஷயத்தை இஷ்டமென்பர்; இதனால் நியாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோஷங்கூறினர்,

(கஉ௫) நியாயமதத்தில் யாதொருஞானமும் சொப்பிரகாசமாக ஒப்பவில்லை: அநுவியவசாயஞானத்தால் ஞானம் பிரகாசியாநிற்குமென்னும் அவர்வார்த்தைஅசங்கதமாம். என்னை? ஞானம் அப்பிரகாசசுபாவமாயின், அதன் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசமாகா: கடாதிகளைப்பிரகாசிப்பிப்பதில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தினபேட்சைசெய்யவில்லை. எப்படிக்கடாதிகள் அஞ்ஞாதமாயினும் தமதுகாரியஞ்செய்கின்றனவோ அப்படி ஞானமும் அஞ்ஞாதமாயினும் விஷயத்தின் பிரகாசரூபமானதனதுகாரியஞ்செய்யாநிற்குமென்றுகூறுவர்: அது கூடாது. என்னை? பௌதிகஜோதிகள் முழுவதும் தாம்பிரகாசரூபமாயிருந்தே அந்நியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்கின்றன; பிரகாசஹீனமானஜோதிகளால் ஒன்றுவது பிரகாசிப்பது காணப்படவில்லை. பிரகாசஹீனங்களும் தமது வலியினால் தமது சம்பந்திகளைப்பிரகாசஞ்செய்யுமாயின், சுவர்ணத்திலுள்ள ஜோதிர்ப்பாகத்தினாலும் சுவர்ணசம்பந்திகளான கடாதிகள் பிரகாசித்தல்வேண்டும்: அஃதின்மையின் சொரூபப்பிரகாசத்தாற் பிரகாசமுடைய ஞானத்தின் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசிக்கிறதென்றொப்பவேண்டும்: ஆகலின் ஞானம் பிரகாசசுபாவமாம்;கேவலம் திருஷ்டாந்தபலத்தால்ஞானத்திற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மை யொப்பினதன்று. அநுபவத்தாலும் சொப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். எங்கே அறிதற்கரியதாயிருந்த அஞ்ஞாதபதார்த்தத்தின் ஞானம் ஒருவனுக்குண்டாய் அறியத்தக்கதறிந்தாயிற்று, இனியறியச்சேஷமில்லையென்று சந்தோஷத்தாலிங்ஙனஞ் சொல்வனோ! அங்கே அவனுக்கு அந்நியபுருஷன் இச்ஞானம் அறியச்சேஷமிருக்கின்றதென்றுசொல்லில், அதைக்கேட்டு அவன் நகையாநிற்பன்: ஆதலால் ஞானத்தின் பிரகாசத்தன்மையின் அநுபவஞ்சித்தமாயிருக்கிறது; அன்றியும், கடஞானம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா? என்னும் இப்படிப்பட்டவாக்கியம் வசனிப்பவனைப் புத்தியின்மையனென்பர்: இதனால் ஒருகாலும்ஞானத்தின்கண் அஞ்ஞாததையில்லை; அஞ்ஞாததையின்மையின் ஞானசொரூப அநுவி

> [illegible]யமுளதாகுமென்னல் அசங்கதமாம். யாதொருபுருஷனுக்காவது எனக்குக்கடஞானமுண்டாயிற்றா? அல்லது இல்லையா? என்றிப்படிப்பட்ட சந்தேகமுண்டாகவில்லை: கடஞானம் அஞ்ஞாதமாமேல், ஒருகால் சந்தேகமுண்டாதல்வேண்டும்; ஆதலால் ஞானம் அஞ்ஞாதமாகாது. ஞானத்தின்பிரகாசமான அநுவியவசாயமுண்டாமென்கை அசங்கதமாம்: ஞானகோசரஞானமுண்டாகாவிடில் இது கடமென்றும், கடத்தைநானறிந்தேனென்றும் இவ்வாறு ஞானத்தில்விலட்சணத்தன்மைதோன்றவேண்டுவதில்லை. என்னை? நியாயமதத்தில் பிரதமஞானத்திற்குவிஷயம் கடம்: துதியஞானத்திற்குவிஷயம் கடஞானமாம்; ஆகலின் விஷயபேதத்தால் ஞானங்களின்விலட்சணத்தன்மை சம்பவிக்கலாம். சொப்பிரகாச ஞானவாதியின்மதத்தில் ஞானவிஷயமாகஞானமுளதாவதில்லை: இரண்டுஞானங்களின்விஷயம் ஓர்கடமாகலின், விஷயபேதத்தினபாவத்தால் விலட்சணஞானமுண்டாகவேண்டுவதில்லையென்று சங்கிக்கில்;—அது பொருந்தாது.

ஒரேகடத்தில் ஒருகால் இதுக்கடமென்னும்ஞானமுண்டாகின்றது: ஒருகால் அநித்தியங்கடமென்னும்ஞானமுண்டாகின்றது: அங்கே விஷயபேதமின்றிவிலட்சணஞானமுண்டாகின்றது. ஆயினும்பிரதமஞானத்திற்கடத்தின் அநித்தியத்தன்மைதோன்றாமல் துதியஞானத்தில் அதன் அநித்தியத்தன்மை எப்படித்தோற்றிற்றோ! அப்படி இதுகடமென்னும்ஞானத்தில் கடத்தின்ஞாததைதோற்றாமல் கடத்தைநான்கண்டேனென்னும்ஞானத்தில் கடத்தின்ஞாததை தோற்றுகின்றது. ஞானஜந்யபிரகடத்தன்மையை ஞாததையென்பர். துதியஞானத்தின்விஷயம் கடத்திலுள்ள ஞாததையாம்: கடஞானமல்ல. இதனால் கடஞானத்தின்பின்னர் ஒருகால் கடத்தைநான் கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது; ஒருகால்அறியப்பட்டதுகடமென்னும் பிரத்தியட்சமுண்டாகின்றது; அறியப்பட்டதுகடமென்னும்பிரத்தியட்சத்தின்விஷயம் கடத்தின்ஞாததையாம்: இது பட்டர்க்கும் சம்மதமாம்; அன்றியும் அநுபவாநுசாரியுமாம். என்னை? எப்படி அநித்தியம்கடமென்றுசொல்லுவதால் அநித்தியபதார்த்தத்தில் விசேஷணமான அநித்தியத்வத்தின்பிரதீதியானது கடத்

பின் சர்வர்க்குஞ்சம்மதமோ அப்படி அறியப்பட்டதுகடமென்று சொல்லுவதால் ஞாதபதார்த்தத்தில் விசேஷணமான ஞாதத்வத்தி னிருந்து கடத்தின்கண்ணேசர்வாநுபவசித்தமாம்: அறியப்பட்டது கடமென்னும் ஞானத்தினவசரத்தில் கடத்தை நான்கண்டேனென் னும் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆதலால் கடத்தை நான்கண்டேனெ ன்னும் ஞானமும் கடத்தின்ஞாததைதயை விஷயம்பண்ணுகின்றது. இவ்வாற்றால் ஞானகோசரஞானம்ஒப்பாவிடினும், இதுகடம் கடத் தை நான்கண்டேனென்னுந்தன்மையினுன்விலட்சணமாகியஞானங் கூடும்: ஆதலான் அநுவியவசாயஞானத்தின் விஷயம்ஞானமாமென் னும் நையாயிகமதம் அசங்கதமாம் என்க.

(கஉகு) அப்படியே முராரிமிசிரருடையமதமும், இந்தப்பிரசங்க த்தில் நையாயிகமததுல்லியமாமாகலின் அதுவும் அசங்க தமாம்: முராரிமிசிரருடையமதத்தில் ஞானப்பிரகாசக மான அநுவியவசாயத்தினுலேயே பிரமாத்வம் பிரகா சியாநிற்குமென்னுமிவ்வளவு நியாயமதத்தினும் விசேஷ மாயினும், இந்தவிசேஷம் அகிஞ்சித்கர*மாம். என்னே? அப்பிரகாசசுபாவமான ஞானத்தின் பிரகாசமானது அநு வியவசாயத்தாலுண்டாமென்னும் இக்கூற்றில் நியாயம தத்திற்கொப்பாம். ஆகலின், அசங்கதமாம்

(கஉஎ) அப்படியே பட்டருடையமதத்தில் அநுமிதியினுல் ஞான ம்பரோட்சமாகப்பிரகாசியாநிற்குமென்னல் நியாயத்தினு ம் அசங்கதமாம். என்னே? அவருடையமதத்திலும் ஞான த்தின்பிரகாசகமான அநுமிதியினுல் பிரமாத்வம் பிரகா சியாநிற்குமென்னும் இத்துணைக்கூறும் நியாயத்தினும் விலட்சணமாம்: சித்தாந்தத்திற்கநுகூலமுமாம். அப்ப டியாயினும் கடாதிவிஷயங்களை அபரோட்சத்தன்மைய வாகப்பண்ணுவதான பிரத்தியட்சஞானத்தை அநுமிதிரு பப்பரோட்சப்பிரகாசமாமென்னல் நகைக்கிடமாம்.

(கஉஅ) அப்படியே பிரபாகரருடையமதத்திலும், கடஞானமுத லியவை தமதுபிரகாசத்தில் அநுவியவசாயத்தையபேட்

---

*அகிஞ்சித்கரம்=நிஷ்பிரயோஜனம்.

சிக்கவில்லையென்னும் இத்துணைக்கூறு சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். பிரமாத்வத்தைக்கவர்வதில் ஞானத்தைக்கவருஞ்சாமக்கிரியினும், அந்நியத்தையபேட்சிக்கவில்லை யென்னுங்கூற்றினும் சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். அங்ஙனமாயினும் பிரபாகரமதமும், சிரத்தாயோக்கியமல்ல. என்னை? சகலஞானங்களும் சொப்பிரகாசம்: திரிபுடிவிஷயகம். கேவலம்விஷயகோசரமாக ஓர்ஞானமுமுண்டாகின்றதில்லை: சகலஞானமும் கடத்தை நான்கண்டேனென்னும் ரீதியினால் திரிபுடிகோசரமாகவுண்டாகின்றன. இதுகடம் என்றிவ்வாறு கேவலம்விஷயகோசரஞானம் அப்பிரசித்தமாம். கடத்தோடுஇந்திரியத்துக்குச்சம்பந்தமுண்டாகில் கடஞானமுண்டாம்; அதுகடத்தையும், தனதுசொரூபத்தையும், அப்படியே தனதுஆசிரயமானஆன்மாவையும் விஷயம்பண்ணுகின்றது. அப்படிக்கடஞானமேதனதுதர்மமானபிரமாத்வத்தையும் விஷயம்பண்ணுகின்றது; இத்தன்மையினாற் கடஞானம் தனதுபிரகாசத்தில் அந்நியத்தையபேட்சிக்கவில்லையென்னும் இத்துணைக்கூறும் நன்றாம்: ஆயினும் தனதுபிரகாசம் தான்செய்கின்றதென்னும் இது விருத்தமாம். ஓர்கிரியைக்கு யாதுகர்த்தாவாமோ, அதுகர்மமாகாது. இதனால் பிரகாசத்தின்கர்த்தாவுந் தான் பிரகாசத்தின்கர்மமுந் தானேயென்றுசொல்லுதலும் விருத்தமாம். சித்தாந்தத்தில், ஞானம்பிரகாசரூபமாதலால் சொல்லியவிரோதமில்லை. இவ்வாற்றால் பிரகாசரூபமாக ஞானத்தையொப்பாத சகலமதங்களும் அசுத்தமாம். இதனால் அநுவியவசாயத்தினால் ஞானம் பிரகாசியாநிற்குமென்னும் நையாயிகர்வசனம் அசங்கதமாம். சித்தாந்தத்தில், சாட்சியினால் விருத்திரூபஞானம் பிரகாசியாநிற்குமென்க.

"அறிபடும்பொருளியல்லையறிபடாப்பொருளியல்லை, அறிபொருளாகும்" என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "வாக்குமனமுங் கண்ணு மற்றுளவிந் தியங்களுமே, நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா, தாக்கில் பரம் பரனறியிற் றான்வேறு மறியாதே, போக்கு

பொழு திருக்கெழும் பானாயபொருளன்றோ." எ-ம், "வாக்குமனங் கண்செவியான் மன்னிநின்ற பிராணனிறு, னிக்கியுள கரணத்தா னின்மலன்கோசாக்கவுமன், பாற்கரனுக்குருவம்போற் பகர்பொருளெல் லாந்திகழ்வ, தாக்கதனைச் சுறுதனமாம் பரப்பிரமமெனவறிமின்." எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"அநுபவித்தறிவாய்நீயே" என்றதற்கு, உ-ம். பிரபு லிங்கை. "தர்க்கமனைத்தாமொழியத் தானுயுள்ள பேரொளியை, மிக்ககர்த்தா வாகுதலும் விடயமாகு தனுமொழியப், பொக்கமறவே றரக்கண்ட பொழுது புரைதீர் பொருளான, தக்க பிரம தத்துவத்தைக் கண்டாருக் தாறுக." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (எச)

(௧௨௱) [அநுபவரூபமான ஆன்மா அநுபவவிஷயமா காதென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகத் தால் உணர்த்துகின்றார்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம்
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே. (எரு)

(இ-ள்) மதுரம் ஆம் கட்டி சுட்ட-மதுரசுபாவமாகிய வெல்லக்கட்டி (சேர்த்துச்)சுட்ட—மாப் பணியாரம் எல்லாம்-மாவின் பணியாரங்களான தன் சம்பந்திகளையெல்லாம்—மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு-தன் குணமான மதுரத்தையுடையனவாகப்பண்ணின வெல்லத்திற்கு—மதுரந் தான் சுபாவம் அன்றோ-மதுரமானது சுபாவ*மல்லவா—(அப்படி) அது இது எனும் சடங்கள்-அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னுஞ் சடங்கள்—அறிவாக-விளங்குவதாக—அறிவைத் தந்து-ஸ்பூர்த்தியைக்கொடுத்து—அது இது இரண்டும் ஆகா-அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னும் இரண்டுந்தானுகாமல் போதருபமாய் அவற்றிற்கு விலட்சணமான—அகம் பொருள்-அகம்பதத்தினிலட்சியார்த்தம் — நீயே-நீயேயாம்—அறிவாய்-(இப்படிப்பட்டவுன்னை அநுபவித்து)அறிவாய்—எ-று.

---

*சுபாவம், என்றது கூடவே யுண்டாகுந்தர்மவிசேஷம்.

வெல்லத்திற்கு மதுரங்கொடுப்பது வேறொன்றில்லையாய்த் தானே மதுரசுபாவமானது எப்படியோ, அப்படியே ஆன்மாவிற்கும் அநுபவவிஷயத்தன்மைவேண்டாவாய்த் தானேஅநுபவரூபமாம் என்பார், "அதுவிதுவெனுஞ்சடங்களறிவாகவறிவைத்தந்தே, அதுவிதுவிரண்டுமாகாவகப்பொருள்நீயே." என்றார்.

ஞாத, அஞ்ஞாதங்களை விதிதாவிதிதமென்றுங்கூறுவர். அறியப்பட்டது, அறியப்படாதது, என்றுபொருள். (எ0)

[ஆன்மாவைப்பஞ்சகோசங்களினின்றும்வேறுபடுத்திச் சொப்பிரகாசமாக வறிவித்துப் புருஷார்த்தசாதனமான ஆன்மபிரமவைக்கியஞானத்தைச் சுருதி யுத்தி யநுபவங்களால் உணர்த்துகின்றார்.]

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலட்சி யார்த்தம்
அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம்
சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூ டாதே. (எக)

(இ-ள்) இந்த நீ-(சரீரத்திரய விலட்சணமாயும், பஞ்சகோச வெதிரிக்தமாயும், அவஸ்தாத்திரயசாட்சியாயும், அகம்பதத்தினிலட்சியார்த்தமாயும்)உள்ளநீ—துவம்பதத்தின் இலட்சியப் பொருள்ஆம்-துவம்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம் — என்றும் பந்தம் இல்-எக்காலத்தும் பந்தமற்ற—பிரமமே—தற்பதந் தனில் இலட்சியார்த்தம்-தற்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம் — அந்தம் ஆம் சீவன் ஈசன் அவர்களே-(வித்தையினால்)நாசமாகாநிற்கும் சீவேசுரரே—வாச்சியார்த்தம்-(முறையே அப்பதங்கள் இரண்டிற்கும்)வாச்சியார்த்தங்களாம்—சந்ததம்-சார்வகாலமும்—பேதம் ஆவார் தமக்கு-(பரஸ்பரம்)பேதமுடையராகாநிற்கும் சீவேசுரர்க்கு—அயிக்கியம் கூடாது-அபேதஞ்சித்தியாது,—எ-று, (எக)

(௬௰) [ஜீவேசர்பேதம் யாவையோவெனின்;—
அவற்றைக்கூறுகின்றார்.]

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெயராலு மிடங்க ளாலும்
ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பர்
ஆதலா லிவர்க்கெந் நாளு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே.(௭௭)

(இ-ள்) பேதம் ஆனதுவும் கேளாய்-(ஜீவேசுரர்க்குப்) பேதமுண்டாயிருப்பதையுங்கேள்--பெயராலும்-(ஜீவேசுரரென்னும்)நாமங்களாலும்—இடங்களாலும்-(பிண்டாண்டமென்னும்)ஸ்தானங்களாலும்—ஓது அரும் உபாதியாலும்-(சத்து அசத்தென்றுநிச்சயித்துச்) சொல்லுதற்கரிய(காரியகாரண)வுபாதிகளாலும்—உடலாலும் - (வியஷ்டி சமஷ்டி) சரீராபிமானங்களாலும்—உணர்வினாலும்-கிஞ்சிஞ்ஞ சர்வஞ்ஞங்களாலும்—பாதலம் விசும்பு போல-பாதாளமும், விண்ணுலகமும்போல--பலதூரம் அகன்று நிற்பர்-வெகுதூரம் வேறுபட்டு நிற்பர்—ஆதலால்—இவர்க்கு-இச்ஜீவேசுரர்க்கு—எந்நாளும் - சார்வகாலமும்—ஐக்கியம் என்பது-அபேதமென்பது--கூடாது-சித்தியாது--எ-று.

சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கியவுபநிடதத்தில் உத்தாலகமுனிவர், தனது புத்திரனான சுவேதகேதுவுக்குச் சகத்தினுற்பத்திபண்ணுகின்ற ஈசுரனைக்காட்டி, தத்துவமஸியென்றருளிச்செய்தனர். தத், என்றது, அது: சகத்திலுற்பத்திபண்ணுகின்ற சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மசகித ஈசுரன். துவம், என்றது, நீ: அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மங்களையுடையசீவன். அஸி, என்றது, இங்கே அது நீயாகின்றாய் என்று அதனது வாச்சியார்த்தமாம்; இப்படிச்சொன்னதனால் ஈசுரனுக்கும் சீவனுக்கும்ஏகத்வம் வாச்சியார்த்தத்தாற் பிரமாணமாகாநின்றது: அது கூடாது. என்னை? ஈசுரன் சர்வசத்திமான். சீவன் அற்பசத்தியுடையவன். ஈசுரன் சர்வஞ்ஞன். சீவன் அற்பஞ்ஞன். ஈசுரன் விபு. சீவன் பரிச்சின்னன். ஈசுரன் சுதந்தரன். சீவன் கர்மாதீனன். ஈசுரன் பரோட்சன். சீவன் பிரத்தியட்சன். ஈசுரன் மாயையைத்தன்வசம்பண்ணினவன். சீவன் அவித்தியாமோகிதன்; இவர்கள் ஏகமென்றுசொல்லுதல் அக்கினி சீதளமாமென்னுங்கூற்றிற்குச் சமானமாம்: இதனால் வாச்சியார்த்தத்தில் விரோதமுண்டாகலினென்க. (௭௭)

(கஙக) [அவாந்தரசுருதியாற் போதியாநிற்கும் ஸ்ரீவேகரவயிக்கியத்திற்கு நிஷேதங்கூடாதாகலின், அஃதெங்ஙனேபொருந்துமாறெனின்;—அதற்குத்தரங் கூறுகின்றார்.]

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சேராமல்
இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்[வா ர்
விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே(எஅ)

(இ-ள்) வடநூல் வல்லவர்கள்-வடகலைகளில்நிபுணர்களானபண்டிதர்கள்—சொல்லும்-(சுருதிஸ்மிருதிகளிற்) சொல்லும்—வாசகப் பொருள்-வாக்கியார்த்தங்கள்—சேராமல்-பொருந்தாமல்—இடர் ஆகில்-விரோதமாமேல்—பொருள் ஆம் வண்ணம்-(விரோதபரிகாரமாய்) அர்த்தமாகும்படிக்கு—இலக்கணை உரையால்-இலட்சணவாக்கியத்தால்—கொள்வார்-கொள்ளாநிற்பர்—திடம் ஆன அதுவும்-திடமாகிய அவ்விலட்சணையும்—மூன்றாச் செப்புவார்-மூவகையாகச்சொல்லாநிற்பர்—(அவை) விட்டது என்றும்-ஜஹல்லட்சணையென்றும்—விடல் இலாது என்றும்-அஜஹல்லட்சணையென்றும்—விட்டு விடாதது என்றும்-ஜஹதஜஹல்லட்சணையென்றுஞ் (சொல்லப்படுகிற—பெயர் ஆம்-நாமங்களையுடையனவாம்—எ-று. ஏ-அசை-

வடநூல்வல்லவர்கள் கொள்வார் என்றுகூட்டுக.

வாக்கியங்களிலுள்ள விரோதங்களைப் பரிகரித்தலால், "திடமான வதுவும்." என்றார்.

இதுவுமது.

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு தென்றும்
தங்கிய ஸோயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள்
இங்குதா ரணங்க ளாங்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

(இ-ள்) கங்கையில் கோஷம் என்றும்-பகீரதியில் கிராமப் இ

ருக்கின்றதென்றும்—கறுப்பு தங்கிய சேப்பு ஓடுது என்றும்-கறுப்புநி ற்கச் செப்போடுகின்றதென்றும்—ஸோயம் தேவதத்தன் என்றும்-அந்த இத்தேவதத்தனென்றும்—இங்கு உதாரணங்கள் ஆக்கி-(வாக்கியார்த்தங்கள் விரோதமானவை) விடுத்து (இம்மூன்றையும்) உதாரணங்களாகக்கற்பித்து — சொல்வார்கள் - (அவ்வடநூல்வல்லோர்) சொல்லாநிற்பர் — இந்த மூன்று உரைகளாலே - இம்மூவகை (இலட்சணை) வாக்கியங்களாலே—நுங்க நூல்-பெருமைபொருந்திய சாஸ்திரங்களில்—விரோதம் ஆன சொல் எலாம்-விரோதமுடையவாக்கியங்களெல்லாம்—தானே பொருள் ஆம் -(விரோதபரிகாரமாய்த்) தானே அர்த்தமாம்.—எ-று.

தங்கிய=செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். கறுப்புத் தங்கிய சேப்போடுது என்று பொருள்கொள்ளப்படுவதால் எதிர்நிரனிறைப் பொருள்கோள். ஓடுகின்றது எனற்பாலது ஓடுது எனமரீஇயிற்று; பகவுருவாய்க்கிடக்குது என்முற்போல.

வாச்சியார்த்தமுழுதும்விட்டு வாச்சியார்த்தசம்பந்திலையயுணர்த்துவது விட்டலட்சணையெனப்படும். எப்படியெனில் ; — ஒருவன்கங்கையில் கிராமம் இருக்கின்றதென்னின்;-அங்கே கங்காபதத்தின் விட்டலட்சணை தீரத்திலிருக்கின்றது. என்னை? கங்கையென்னும்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் தேவநதியின்பிரவாகமாம்: அதன்கண்ணே கிராமத்தின் ஸ்திதி கூடாது. ஆகலின், அப்பதம் தன்வாச்சியார்த்தம் முழுதும்விட்டு அதன் தீரத்தையுணர்த்தல்காண்க. வாச்சியத்தின்சம்பந்தத்திற்கு லட்சணையென்றுபெயராம்: இங்கே கங்கையெனும்பதத்தின் வாச்சியமான பிரவாகத்திற்குத் தீரத்தோடு சம்யோகசம்பந்தமுண்டு. ஆதலால் கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்திற்குத்தீரத்தோடு உளதாயிருக்கிறசம்பந்தம் லட்சணை. வாச்சியமுழுதுந்தியாகம்பண்ணுவதால் இது விட்டலட்சணை.

வாச்சியார்த்தத்தோடுகூட வாச்சியத்தினுடைய சம்பந்தியின் ஞானம், எப்பதத்தினுண்டாமோ! அப்பதத்தில் விடாதலட்சணையுண்டென்றறிக. எங்ஙனெனின்? கறுப்புநின்றது செப்போடிற்றென்று ஒருவன்சொல்லில் அங்கே கறுப்பு செப்பென்னும்பதங்களின் விடாதலட்சணைகருநிறஞ் செந்நிறங்களையுடைய பசுவிலும், அசுவத்

திலுமிருக்கின்றன. என்னே? கறுப்பு, சிவப்பென்னும் நாமங்கள் கருநிறஞ்செந்நிறங்களையுணர்த்தும். ஆகலின், கறுப்பு சிவப்பென்னும் பதங்களின்வாச்சியம் கருநிறஞ் செந்நிறங்களாம். அவைகள் தனியேநிற்றலும் ஒடலுங்கூடா. இக்காரணத்தால் கறுப்பு சிவப்பென்னும்பதங்களின் வாச்சியமான கறுநிறஞ் செந்நிறங்களோடுகூடப் பசுவிலும்,அசுவத்திலும் கறுப்புச் சிவப்பென்னும்பதத்தின் விடாதலட்சணையுண்டு. குணகுணிகட்குத் தாதாத்மியசம்பந்தமுண்டென்பர்: கருமைசெம்மைகள் உருவத்தின்பேதமாவதாற் குணமாம். ஆதலால் கறுப்பு,சிவப்பென்னும்பதங்களின்வாச்சியமான கருமை செம்மைக் குணங்கட்கு அவைகளின்குணிகளானபசு,அசுவங்களோடு யாதொரு தாதாத்மியசம்பந்தமுண்டோ! அதுலட்சணை. வாச்சியத்தைவிடாமல் அதிகத்தைக் கிரகணஞ்செய்வதால் இதுவிடாதலட்சணையாம்.

எங்கே பதத்தின் வாச்சியார்த்தமத்தியில் ஓர்பாகந் தியாகமும், ஓர் பாகங் கிரகணமுமாமோ! அங்கே பாகத்தியாகலட்சணையுண்டெனப்படும். அந்தப்பாகத்தியாகத்தையே விட்டுவிடாதலட்சணையென்றுங்கூறுவர். எங்ஙனெனின்? முன்னேகண்ட தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருஷனை, அந்நியதேசத்திற்கண்டு அவன் இவனும் என்று ஒருவன்சொல்லில் அங்கே பாகத்தியாகலட்சணையுண்டு. எதனுலெனின்;—அதீதகாலத்தில் அந்நியதேசத்திலுள்ளவனை அவனென்பர். ஆகலின் அதீதகாலம் அந்நியதேசங்களோடுகூடினவன் அவனென்னும்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம்: வர்த்தமானகாலத்திற் சமீபதேசத்திலுள்ளவனை இவனென்பர். ஆகலின் வர்த்தமானகாலம் சமீபதேசங்களோடுகூடினவன் இவனென்னும்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். அதீதகாலத்தோடும் அந்நியதேசத்தோடுங்கூடினவனே வர்த்தமானகாலம் சமீபதேசங்களோடு கூடினவனுமென்னும்இது வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகவே, அதீதகாலமும் வர்த்தமானகாலமும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயும், அப்படியே அந்நியதேசத்திற்கும், சமீபதேசத்திற்கும் விரோதமாயும் உள்ளனவாகலின், இரண்டுபதங்களிலுந்தேசகாலங்களாகிய வாச்சியபாகத்தைவிட்டு தேவதத்தனுடையதேகமாத்திரத்தில் இரண்டு பதங்களின் பாகத்தியாகலட்சணை உண்டென்பர்.()

[இலட்சணை மூன்றனுள், விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை என்னும் இரண்டும் மனோபிரமம், சத்தியஞானானந்தம்பிரமமென்பன முதலிய வாக்கியங்களில் உபயோகமல்லாமல் தத்துவமஸியாதிமஹாவாக்கியங்களில் உபயோகமின்மையின் அவைகளை விரிக்காமலொழித்து, தத்துவமஸிமஹாவாக்கியத்தில் உபயோகமான பாகத்தியாகலட்சணையின் உதாரணத்தை விரித்துரைக்கின்றார்.]

பன்னிய ஸோஅய மென்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தம்,
அன்னிய தேசங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாஞ்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்விடாமல்
உன்னிடற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும். (அ௦)

(இ-ள்) பன்னிய-(முன்)சொல்லிய— ஸோ அயம் என்னும் பதங்களின்-அவன் இவனென்னும்பதங்களினுடைய—வாச்சியார்த்தம்-வாச்சியார்த்தமாவன — அந்நியதேசம் காலம்-தூரதேசம் சமீபதேசம் அந்தகாலம் வர்த்தமானகாலம்—அவன் இவன்-அந்தத்தேவதத்தன் இந்தத்தேவதத்தன்—என்ப எல்லாம்-என்பனவனைத்துமாம்.—சொன்ன இவ்விரோதம் விட்டு-(இவை ஒன்றற்கொன்றுவிரோதமுண்மையின்) சொல்லிய இவ்விரோததர்மங்களான (வாச்சியார்த்தங்களை) விட்டு—தொடர் இலக்கியம் விடாமல்-(அவைகளை) அநுசரித்திருக்கின்ற இலட்சியார்த்தமென்னும் (சரீரமாத்திரத்தை) விடாமல்—உன்னிடில்-ஆலோசித்துப்பார்க்கில்—தேவதத்தன் ஒருவனை-தேவதத்தனென்னும் ஓர்புருஷனை—வெளியாக் காட்டும்-(விரோதமில்லாமற்) பிரத்தியட்சமாகக்காட்டாநிற்கும் (ஸோயம்தேவதத்தனென்னும்வாக்கியம்.)—எ-று.

தொகை இலக்கியம்விடாமல் என்றும், தொடர்விசேஷியம்விடாமல் என்றும் பாடமுளது.

இவ்வுதாரணத்தை முற்செய்யுளின் விசேஷவுரையிலேயே விரித்துரைத்தாம். (அ௦)

(௧௧௨) [பாகத்தியாகலட்சணையைத் தாஷ்டாந்தத்திற் றரிசிப்பிக்கிறார்.]

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும். ()

(இ-ள்) தத் துவம் எனும் பதங்கள்—(சாமவேதமஹாவாக்கிய மானது) அது நீ என்னும் பதங்களின்—பிரமம் ஆய் சாட்சி ஆன-பிரம மாயும், சாட்சியாயுமுள்ள—வத்துவை விடாமல்-சேதனபாகமான (லட்சியார்த்தத்தை) விடாமல் — பேதவாச்சிய அர்த்தத்தை விட்டு-பேததர்மங்களையுடைய வாச்சியபாகங்களை விடுத்து—நித்தமும்-சார்வகாலமும்—அது நீ ஆகும்-பிரமமே நீயாம்—நீ அது ஆகும்-நீயே பிரமமாம்—என்னும் அசிபத அர்த்தமும்-என்றுசொல்லும் அசிபதத்தின்பொருளும் அகண்டம் என்றே-ஏகமேயென்று—ஐக்கியம் காட்டும்-ஐக்கியத்தையுணர்த்தாநிற்கும்.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம் தோன்றாஎழுவாய். வாக்கியம்விடாமல், விட்டு, அகண்டமென்று, காட்டும் எனமுடிக்க.

மாயை, மாயையின்கண்ணுபாசம், மாயைக்கதிஷ்டானசேதனம் மூன்றுங்கூடி சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மசகிதனுன ஈசுரனும்: அவனே தற்பதத்திற்குவாச்சியம். வியஷ்டிஅவித்தை, அதில்ஆபாசம், அதனதிஷ்டானசேதனம் மூன்றுங்கூடி அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதிதர்மங்களையுடையனுனஜீவனும்: இவன்துவம்பதத்திற்குவாச்சியம்; இவரிருவர்க்கும் தத்துவமஸிவாக்கியம் ஏகத்தன்மைபோதிக்கின்றது; இதுபொருந்தவில்லை. ஆகலின், ஆபாசசகிதமானமாயை, மாயாகிருதமானசர்வசக்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மம் இவ்வளவுவாச்சியபாகத்தையும்விட்டு சேதனபாகத்தில் தற்பதத்தின்பாகத்தியாகலட்சணை; அப்படியே ஆபாசசகித அவித்தைக்கூறும் அவித்தையாற்பண்ணப்பட்ட அற்பசக்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதிதர்மமுமான துவம்பதத்தின்வாச்சியபாகத்தைவிடுத்து சேதனபாகத்தில் துவம்பதத்தின்பாகத்தியாகலட்சணை.

இவ்வாறு பாகத்தியாகலட்சணையினுல் ஈசுரனும், ஜீவனும் ஆகிய இருவருடையசொருபத்தில் லட்சியமான சேதனபாகங்களின் ஏகத்வத்தைத் தத்துவமஸிமஹாவாக்கியம் போதியாநின்றது.

(கா.௩) அப்படியே அயமான்மாப்பிரமம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், ஆன்மபதத்திற்குச் சீவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: பூர்வம்போல இரண்டுபதங்களினும் லட்சணையுளது; இலட்சியார்த்தம் பரோட்சமல்லவென்னும் அர்த்தத்தை அயமெனும்பதம் காட்டிநின்றது: எல்லாருக்கும் அபரோட்சமான ஆன்மாவே பிரமமாமென்பது வாக்கியார்த்தமாம். அகம்பிரமாஸ்மி என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், அகம்பதத்திற்குச் சீவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: இரண்டுபதங்களின்சேதனபாகத்தில், லட்சணை: நான்பிரமமாயிருக்கிறேனென்பது வாக்கியார்த்தமாம். பிரஞ்ஞானமாநந்தம் பிரமம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், பிரஞ்ஞானபதத்திற்குச் சீவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: பூர்வம்போல லட்சணை: லட்சியமான பிரமான்மா ஆநந்தகுணமுடையதன்று. பின்னை எப்படிப்பட்டதெனின்;—ஆநந்தரூபமாமென்னும் அர்த்தத்தைக்காட்டிநின்றது ஆநந்தபதமென்க. ஆன்மாவுக்கபின்னமானபிரமம் ஆநந்தரூபமாமென்பது வாக்கியார்த்தம்.

(கா.௪) மஹாவாக்கியத்திற்போல, அந்நியவாக்கியங்களிலுள்ள சத்தியஞானாநந்தப்பதங்களும் சுத்தப்பிரமத்தைப் பாகத்தியாகலட்சணையினாலேயே உணர்த்துகின்றன: சக்தியினால் உணர்த்தவில்லை. என்னை? சுத்தப்பிரமம் யாதாமொருபதத்திற்கும் வாச்சியமாவதல்ல: இது சித்தாந்தம்.

இதனாற் சகலபதங்களும் விசிஷ்டத்தின் வாசகம்: சுத்தத்தினி லட்சகமாம். மாயையின் ஆபேட்சிகசத்தியத்தன்மையும், சேதனத்தின் நிரபேட்சிகசத்தியத்தன்மையுங் கூடிநிற்கில் சத்தியபதத்திற்குவாச்சியம்: நிரபேட்சிகசத்தியம் லட்சியம். புத்திவிருத்திரூபஞானமும், சுயம்பிரகாசஞானமுங் கூடிநிற்கில், ஞானபதத்திற்குவாச்சியம்: சுயம்பிரகாசபாகம் லட்சியம். விஷயசம்பந்தஜந்நியசுகாகார சாத்விகவந்தக்கரணவிருத்தியும், பரமப்பிரேமாஸ்பதசொரூபசுகமுங் கூடிநிற்கில் ஆநந்தபதத்திற்கு வாச்சியம்: விருத்திபாகத்தை விட்ட சொரூபபாகம் லட்சியம். இவ்வாறு, சர்வபதங்களின் லட்

களையும் சுத்தத்தில் சஞ்சேபசாரீரகத்தில் பிரதிபாதனம்பண்ணப்பட்டுள்ளனவென்றறிக.

முன்னும் பின்னும் பிராந்தி சமயத்தும், லட்சியார்த்தங்கட்கு அபேதமுண்மையின் "நித்தமும்" என்றார்.

அது நீயாகும் நீ யதுவாகும் என்று, ஓதப்புரோதபாவமாகவவே தஞ்சொன்னது முறையே பரோட்சப்பிராந்தியும், பரிச்சின்னத்வப்பிராந்தியும் நிவிர்த்தியாகும்பொருட்டென்க.

அதுநான் நான் அதுவென, மாறிச்சிந்திப்பதை ஓதப்புரோத பாவமென்பர்: இதனைத்தென்மொழியில், குறுக்குநெடுக்கென்று பிரயோகிப்பர். (அக)

[சீவப்பிரமங்களினபேதத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தானும் உணர்த்தி இதனை, உனதநுபூதிக்கணிருந் தறிதியெனல்.]

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெப் போதும்
இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகம்
திடமாகச் சுவா நு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே (அஉ)

(இ-ள்) கடநீரில்-கடசலத்திலும்—மேகநீரில்-மேகசலத்திலும்—கண்ட வான் இரண்டும்-பிரதிவிம்பித்திருக்கின்றசலாகாசம், மேகாகாசங்களிரண்டும் — பொய்யே – (உபாதிகளாற்கற்பிதங்களாதலால்) மித்தையே—குடவானும் பெரியவானும்-கடாகாசம், மகாகாசம் (இவையிரண்டும்)— எப்போதும்-சார்வகாலமும்—கூடி ஒன்றும்-பேதமில்லாமல் (எப்படி) ஏகமோ (அப்படி)—இடம் ஆன பிரமம் சாட்சி - வியாபகமானபிரமமும், சாட்சியும்— இரண்டும் -(ஆகிய) இரண்டும்—எப்போதும்-சார்வகாலமும்—ஏகம்- ஐக்கியமாம்—திடம் ஆக- (இவ்வைக்கியவநுபவம் சமுசயாதிப்பிரதிபந்தமின்றித்) திடமாதற்பொருட்டு—சிவோகம் என்று-சிவமேநான் (நானேசிவம்)என்று (நிதித்தியாசித்து)—சுவாநுபூதி- (நிதித்தியாசனபரிபாகவசத்தாலுளதாகும் அத்வைதாவஸ்தாரூபமான) பிரமாநுபூதியில்—இருந்திடாய்-இருப்பாய்—எ-று.

"ஏ.கபோதமேகம்" என்றது,சொரூபதிருஷ்டியினாலென்க.(௯௩)

(௯௪) [குருவருளியநெறிப்படியே தானநுபவித்தல்.]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மெனனும்
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான்.

(இ-ள்) தஞ்சம் ஆம் குருவும்*சொன்ன-தனக்குப்பெருந்துணையாகிய ஆசாரியருமருளிய — தத்துவ வழி தப்பாமல்-உண்மைநெறிதவறாமல்—பஞ்சகோசமும் கடந்து-அன்னமயமுதல் ஆநந்தமயகோசபரியந்தம்(தானல்லவென்று) நேதித்து(அவைகட்குவிலட்சணமாய்)—பாழையும் தள்ளி-(அதற்குமேலேகண்டபஞ்சகோசங்களின் அபாவரூபமான) சூனியத்தையும் (அதைக்காணுநிற்கும்அநுபவரூபந்தானாகலின், தானன்றென்) றொழித்து— உள்ளில் - அகத்தில்—கொஞ்சம் ஆம் இருப்பும் விட்டு-(பஞ்சகோசசூனியங்களைக்காணுநிற்கும் அநுபவரூபமானசாட்சி (தானென்றிருந்த) அற்பமாகியஸ்திதியையும் விடுத்து—கூடஸ்தன் பிரமம் என்னும்-அகம்பிரமமென்னும்—நெஞ்சமும்-(அகண்டாகார)விருத்தியும்—நழுவி-(நித்திரையாசனபரிபாகவசத்தினாலுறங்கினவன்கையிற்பதார்த்தம்போல)நழுவி—ஒன்றாய் நின்ற-அகண்டைகரசமாயுள்ள—பூரணத்தைக் கண்டான்—பரிபூரணமானபிரமத்தைஅநுபவித்தான்.—எ-று.

பஞ்சகோசசூனியங்களாகியதுவிதங்களைத் தானெனல்பந்தமாகலின், அந்தத்துவிதவிருத்தியைவிட்டடென்பார், "பஞ்சகோசமுங்கடந்து பாழையுந்தள்ளி" என்றும், சாட்சிதானெனல் பந்தமன்றாயினும் புருஷார்த்தசாதனஞானமன்றாகலின், சாட்சிவிருத்தியையும் விட்டடென்பார், "உள்ளில்கொஞ்சமாமிருப்பும்விட்டு" என்றும், புருஷார்த்தசாதன ஞானமாயினும், அத்வைதாவஸ்தாநரூபமென்னும் சாத்தியமானநிருவிகற்பவனுபவத்திற்கு அஞ்ஞானமான அகண்டபிரமாகாரவிருத்தியும் ஒழிதல்வேண்டும், ஆதலான் அகண்டாகா

* குருவும், என்றதன்கண் உம்மை, இறந்ததுதழீஇய எச்சம்.

ரவிருத்தியும் விட்டென்பார், "கூடஸ்தன்பிரமமென்னும்நெஞ்சமு நழுவி" என்றும், வெகுவித பிரயாசங்கட்குக் காரணமானசித்தவிக ற்பங்களனைத்துந்தொலைத்து அகண்டைகரசசொரூபம் ஆயினனெ ன்பார், "ஒன்றாய்நின்றபூரணத்தைக்கண்டான்" என்றுங்கூறினர்.

சமாதிலட்சணம் இரண்டாம்படலத்தில், கக-ம் செய்யுளுரை யில் விரித்தெழுதப்படும்: ஆண்டுக்காண்க.

இதற்கு, உ-ம். ரிபுகீதை. "தேகமுத ஞானென்ன றுவித வி ர்த்தி திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சி விர்த்தி, யேகபர நானென் ன லகண்ட விர்த்தி யிம்மூன்று விருத்திகளி லிரண்டைத் தள்ளி, யாகுமகண் டாகார விருத்தி தன்னை யநவரத மாதரவா யப்பியா சி த்துச், சோகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்க டீர்த்துச் சொன்னவகண் டே கரச சொரூப மாவாய்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

(கஙசு) [அநுபவத்திற் சிடனடைந்துள்ளஸ்திதியைக் கூறுகின்றார்.]

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான். (அச)

(இ-ள்) அநுபவ ஆநந்த வெள்ளத்து-அநுபூதிரூபமானபிரமா நந்த சமுத்திரத்தின்கண்ணே — அழுந்தி-படிந்து—அகண்டம் ஆ கி-பேதரகிதமாய்—தனு கரணங்கள் ஆதி-தேகேந்திரியமுதலிய—ச கலமும் இறந்து சித்துஆய்-அனைத்து நாமரூபங்களும் ஒழிந்து(சலத்தி லவிட்டலவணம்போலச்) சித்துருபமாய்—மனது பூரணம் ஆய்-மனம் பரிபூரணமாய்—தேகம் ஆன-(அருளே)திருவுருவான—சற்குருவும் காண-சற்குருவுந் திருக்கண்ணாற் பார்த்தருள — நனவினில் சுழுத் தி ஆகி-நனவிற் சுழுத்தியுடையவனாய்—நன்மகன்-நல்லசீடனானவ ன்—சுபாவம் ஆனான் - தனதுசுபாவரூபமாயினான்.—எ-று. ஏ-அசை.

சமாதியில் இந்திரியங்கடமதுகாரணமான அஞ்ஞானத்தில் சுழு த்தியிற்போலலினமாகாமல் தத்தங் கோளகைகளிலிருத்தலானும்,

அங்ஙனமிருப்பினும் விஷயாநுபவரூபமான பகிர்முகவிருத்தி யவை கட்கின்மையாலும் சமாதி, நனவிற்சுழுத்தியாம்.

"நனவினிற்சுழுத்தியாகி" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "நனவிற் சுழுத்தி நிலைமேவி நன்று யெல்லா முள்ளகற்றித், தனதிச் சையில்வந் ததுபுறத்தே சமைப்பாய் சித்த முண்டாகை, கனதுக் கமதா ஞ் சித்தமறிற் கனத்த சுகமாஞ் சித்தத்தை, யுனதுட் படுத்தி யுணர் வின்மை யாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவாய்." எனவரும். மற்றும் மருவனவற்றுற்காண்க. (௭௫)

[சீடன் அநுபூதியினின்றெழுந்தாநந்த பரவசனாய் ஆசாரியரைப்பணிந்து அவரதருளை வியந்துதுதித்துக் கைம் மாறுகாணேனெனல்.]

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றானபின் மனது மெள்ள
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான்
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவிழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்
[தான்
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ-ள்) அளி மகன் நெடும்போது - அன்புள்ளசீடனானவன் வெகுநேரம்—இவ்வாறு ஆன பின்—முன்சொல்லியவண்ணம் இருந் ததன்பின்னே—மனது-அந்தக்கரணமானது—மெள்ள வெளியில் வந்திட-க்ரமமாகவெளியில்வர—உணர்ந்தான்-அறிந்து— விமலதேசிக னைக் கண்டான்-அவித்தியாமலமற்றகுருவைத்தரிசித்து—துளிவிழி சொரிய-ஆநந்தபாஷ்பம்விழியுதிர்ப்ப— பாதம் வீழ்ந்து தொழுது- குருவின்சிர்பாதத்திற்(றண்டம்போல)வீழ்ந்துநமஸ்கரித்து — எழுந் து சூழ்ந்தான்-எழுந்து பிரதட்சணஞ்செய்து—கும்பிட்டு நின்று-கை கட்டிநின்று—குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கச் சொல்வான்-(உவாமதி போற்) குளிர்ச்சிபொருந்திய திருமுகமுடைய ஸ்ரீகுருசுவாமிகேட்ட ருள விண்ணப்பஞ்செய்வான்.—எ-று.

மெள்ளவெளியில்வந்திட என்பதை, வாசிட்டத்திற் பிரகலாதர் சமாதியில்நின்றும் உத்திதமானவிடத்திற்காண்க. (௭௬)

[குருவின்கருணைக்குக் கைம்மாறுகாணேனெனல்.]

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றிபோற்றி. ()

(இ-ள்) ஐயனே-(எனது)பிதாவே--எனது உள்ளே நின்று-என து அந்தக்கரணத்தின்கண் (ணந்தர்யாமியாய்)நின்று—அநந்த சன்மங்கள் ஆண்ட-அநந்தகோடிஜநநங்களில் கர்மோபாசனைகளிற்செலுத்தி எனதுஅந்தக்கரணத்தின்கண்ணுள்ளமலதோஷ விட்சேபதோஷங்களைப் போக்கியென்னையாண்டருளிய —மெய்யனே-கடவுளே— உபதேசிக்க - (ஆவரணதோஷநிங்கி எனது நிஜரூபத்தை யாஃறரிசித்தாநந்தமடைய) உபதேசித்தருளும்பொருட்டு—வெளி வந்த-வெளியே (அருளேதிருவுருவாய்) எழுந்தருளிய—குருவே போற்றி-குருவே (உமக்கு) நமஸ்காரம்—உய்யவே முத்தி நல்கும் ஓர் உதவிக்கு -(யான்) ஈடேற (அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்சத்தை (ஞானவாயிலாகத்)தந்தருளியஇணையற்ற வுதவிக்கு—உதவி-கைம்மாறு—நாயேன் செய்யும் ஆறு—நாயடியேன் செய்யும்படிக்கு—ஒன்றும் காணேன்-யாதொன்றுங்கண்டிலேன்—திருவடிபோற்றிபோற்றி-திருவடிக்குவந்தனம்வந்தனம்.—எ-று.

மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருளென்னும் இரண்டனுள், மெய்ப்பொருள் உம்மாற்பெற்றமையானும், பொய்ப்பொருளான உடலு மாதிஇணையாகாமையானும், திருவடியையடைந்தவன்றே அவை உம்முடையவாகவே ஆயினமையானும் கைம்மாறொன்றுங்காணேனென்பான், "முத்திநல்கு முதவிக்கோருதவிநாயேன்செய்யுமாறொன்றுங்காணேன்" என்றும், உமது திருவடியே தாயுந்தந்தையுஞ்சுற்றமுந்தனமுமாமென்று எனதுடலமுள்ளளவும் புகழ்ந்தேத்துவதேகைம்மாறாகக்கொள்ளல்வேண்டுமென்பான், " திருவடி போற்றிபோற்றி ' என்றும் கூறினான். (அ௲)

[தனதுபதேசஞ் சீடனிடத்துச்சபலமானமையான்,
அவனையாதரவுசெய்து நீ என்க்குச் செய்யுங்கைம்மாறிது
வென்றாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிச்
சிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப ஞான
நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே. (அஎ)

(இ-ள்) சிட்டன் இவ்வாறு கூற- நல்ல சீடனானவன் ஆசிரியர்செய்தவுபகாரத்தைப்பாராட்டி அதற்குப்பிரதியுபகாரஞ்செய்வேனோவென்றுசொல்ல—தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கி-ஆசிரியர் சந்தோஷித்துத் (தமதுகிருபாநோக்கத்தால் அவனைப்) பார்த்தருளி—சிட்டவா என இருத்தி-இங்கேவாவென்று (விளித்து ஆதரவாகத்தமது) சமீபத்தில் வைத்து—கிருபையோடு அருளிச் செய்வார்-கருணையோடு மறுக்கிரகிப்பார்—துட்டம் ஆம் தடைகள் மூன்றும்-தீமையவாகிய பிரதிபந்தங்கள் மூன்றும்—தொடராமல்-(உன்னை)யடையாமல்—சொரூப ஞானநிட்டன் ஆய்-சொரூபஞானத்தில் ஆரூடனாய்—இருக்கின்-இருந்தனையாயின்—ஈதே-இதுவே—நீ செயும்உதவி ஆம்-நீ (எனக்குச்) செய்யாநிற்கும் (பிரதி)யுபகாரமாகும்.—எ-று. ஏ-அசை.

அபரோட்சஞானத்தையும் பேதித்தலால், "துட்டம்" என்றார். "சொரூப ஞான நிட்டனா யிருக்கினீதே நீசெயு முதவியாம்" என்றதால், "மாறிபோன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாட்சிசெய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்." என்னும் பிரமகீதையின் செய்யுட்கு இவ்வாசிரியர் இலக்கியமாயினர் என்றறிக.

[அபரோட்சஞானம் நீங்குமாவென்னுஞ் சீடன்கடாவிற்கு ஆசிரியர் விடைகூறல்.]

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான்
தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றேறென்றும்
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே. (அஅ)

(இ-ள்) நீ நான் என்று-(தற்பதலட்சியார்த்தமான) நீர்பிரமமென்றும், (துவம்பதலட்சியார்த்தமான) நான்கூடஸ்தனென்றும்

—இரண்டு இலாமல் - (கருதாநிற்கும்) இத்துவிதகற்பனையுமில்லாமல்—நிறைந்த பூரணம் ஆய்-நிறைந்தபரிபூரணமாய்—எங்கும்-எவ்விடத்தும்—நான் ஆக-(சின்மயனுன) யானொருவனேயுளனாக—தெளிந்த ஞானம்-(அநுபவமாக) அறிந்தஞானமானது—நழுவுமோ குருவே-நீங்குமோ ஆசாரியரே—என்றான்-என்று (சீடன்) வினவினுன்—தான் ஆகும் பிரமரூபம்-தன்மயமாகும்பிரமரூபமானது—சற்குரு நூலால் தோன்றும்-சற்குருவுபதேசத்தாலும் (சற்) சாஸ்திர விசாரத்தாலும் அநுபவமாம்—ஆனாலும்-இவ்வாற்ருல், பிரமாநுபவமுளதாயினும்—தடைகள் உண்டேல்-பிரதிபந்தங்களுண்டாமாயின்,—அநுபவம் உறைத்திடாது-அவ்வநுபவந்திடப்படமாட்டாது.—எ-று.

ஏ—அசை.

இராஜாவானவன் ப(ஹ)ர்ச்சுவை நேத்திரத்தினுலறிந்தும், விபரீதபாவனையெப்படிநிவிர்த்தியாகவில்லையோ! அப்படிக் குருவருளாலும் மஹாவாக்கியவிசாரத்தாலும் பிரமாபரோட்சஞானமுண்டாயினும், யாவருடையபுத்தியில் அசம்பாவனை விபரீதபாவனையாகிய தோஷமுண்டாமோ! அவருடையதோஷரூபமான களங்கத்தோடு கூடியஞானம் பலத்திற்கேதுவாகாதென்பார், "தானாகும்பிரமரூபஞ் சற்குருநூலாற்றோன்று, மானாலுந்தடைகளுண்டேலநுபவமுறைத்திடாதே." என்ருர். (அஅ)

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே. ()

(இ-ள்) தடை எவை எனில்-பிரதிபந்தங்கள் யாவையென்று கேட்பாயாயின்,—அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள்-அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்களாம்.—அபரோட்சஞானம்வந்தும், இவையுண்டாதற்குக்காரணம் என்னையோவெனின்;—படர் செயும்இந்தமூன்றும்-துன்பத்தைப்பயவாநின்ற இம்மூவகைப்பிரதிபந்தங்களும்—பலசன்மப் பழக்கத்தாலே-(பூர்வம்)நாநாவிதஜநநங்களிற்(பழகிவந்த) பரிசயத்தினுலே—உடன் உடன் வரும்-அடிக்கடியுண்டாகும்—அவையுண்டாயிற்படுமிழுக்கென்னையெனின்;—வந்தக்கால்- அவையுண்டாயி

ன்,— உயர் ஞானம் கெடும்-மேலான (பிரமான்மவயிக்கிய) ஞானம் (பலத்திற்கேதுவாகாமற்) போம்—(ஆகலின்) இவற்றை-இவ்வஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களை—கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே-சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களினாலே—திடமுடன் கெடுப்பாய்-தையியத்தோடுகூடிநின்றுநாசம்பண்ணுவாய்.—எ-று.

திடமாவது, சிட்டுக்குருவி தர்ப்பைநுனியாற்சமுத்திரத்தை இறைத்துப்பாழாக்கத்தான்கொண்டமுயற்சிபோலும் பிரதிபந்தங்கள் அடிக்கடியுதிப்பதான் மலையாமல் அவைகெடுதற்குரியவாயிலில் நெடுங்காலம்நிரந்தரம் ஆதரவோடுகூடிநிற்குமுயற்சி. (அசு)

[பிரதிபந்தசகிதஞானம் பலத்திற்கேதுவாகாதென்
பதைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தினலறி
வித்து முற்கூறியதை வற்
புறுத்துகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. (கூ0)

(இ-ள்) அக்கினி கட்டுப்பட்டால்-அக்கினியானது (மணிமந்திர அவுஷதங்களினாலே) அடக்கப்படுமாயின்,— அற்பமும் சுடமாட்டாது-கொஞ்சமுஞ் (காஷ்டமுதலியவற்றைத்) தகிக்கயோக்கியமாகாது;—(அதுபோல) மக்கின ஞானத்தாலே-(அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களாலே) மழுங்குண்டதத்துவஞானமாகிய அக்கினியினால்— வந்த பந்தமும் வேவாது-(அநாதிகாலந்தொடுத்து) வந்துள்ள (கர்த்துருத்வாதி) பந்தமும்வேகாது.—(ஆகலின்) சிக்கெனப் பழகி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே-நெடுங்காலநிரந்தரம்நேசத்தோடும்அப்பியசித்துச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களாலே—விக்கின மடம் சந்தேகம் விபரீதம்-(ஞானபலமானமோட்சப்)பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதமென்பவற்றை — போக்குவாய்-ஒழிப்பாய்.—எ-று. (கூ0)

[நிவிர்த்திக்கத்தக்கவைகளான பிரதிபந்தங்களின் சொரூபங்களைக் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர். (கக)

(இ-ள்) பிரமபாவனையை மூடி-சிவோகமென்னும்பாவனையை மறைத்து—பேதங் காட்டுவது-நான் (பிரமம்) அல்லனென்னும் நினைப்பூட்டுவது—அஞ்ஞானம்-அஞ்ஞானமாம்.—குரவன் வாக்கியம் நம்பாமல்-(நீபிரமமென்றருளிய) ஆசிரியர் வாக்கியத்தை விசேஷித்து நம்பாமல்—குழம்புவது சந்தேகம்ஆம்-(நான்பிரமமோ! அலனோ! என்று) கலங்குவது சமுசயமாம்.—திரம் அறு சகம் மெய் என்றும்-திருஷ்டநஷ்டமான ஜகத்துச்சத்தியமென்றும்—தேகம் நான் என்றும்-(அநான்மாவாகிய) தேகம்நானென்றும்—உள்ளே-அகத்தே—விரவிய மோகந்தானே-பொருந்துவதானமோகமே—விபரீதம் என்பர் மேலோர்-விபரீதமாமென்பர் பெரியோர்.—எ-று. (கக)

[முன்சொல்லிய அஞ்ஞானாதிகளின் விரோதிகளான சிரவணாதிகளினியல்புகூறுகின்றார்.]

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார்
ஒத்துள பொருளை யுத்தா லுசாவல்சிந் தித்த லென்பார்
சித்தமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே. (கஉ)

(இ-ள்) தத்துவ அநுபோகம்-பிரமாகாரவிருத்தியை—தான் சாதித்தல்-(வேதாந்தார்த்தசிந்தனத்தினாலே) தான் அடிக்கடி ஆவிர்த்திசெய்யாநிற்பதையே—கேட்டல் என்பார்-சிரவணமென்பர் (பெரியோர்)—ஒத்து உளபொருள்-(சிரவணத்தாற்)சம்மதித்துள்ளபொருளை—உத்தால்-(அபேதத்தைச்சாதிப்பதும், பேதத்தைவாதிப்பதுமான) யுத்தியினால்— உசாவல்-ஆராய்தலை—சிந்தித்தல் என்பார்-மனனமென்றுசொல்லுவர்—சித்தம் ஏகாந்தம் ஆன தெரிசனம்-சித்

தம் பிரமாகாரமாத்திரமாக நிற்கும் அநுபவத்தை—தெளிதல் என்பார்-நிதித்தியாசன மென்பர்—நித்தம்-நாடோறும்—இப்படி செய்தக்கால்-இவ்வாறு(சிரவணாதிகளை) அநுஷ்டித்துவந்தாயாயின்,—நீ நிர்வாணம் பெறுவாய்-(அவ்வஞ்ஞானாதிப்பிரதிபந்தங்களினீங்கி) நீமோட்சமடைவாய்.—எ-று.

ஈண்டிதுவிவேகம்.

மோட்சமானது ஞானத்தால் நியமமாகவுண்டாகாநிற்கும்: இதுவேசித்தாந்தமாம்; அந்தஞானம் சிரவணத்தாலுளதாம். சிரவணம் இருவகைத்து: ஒன்று வேதாந்தவாக்யத்திற்கும், சுரோத்திரத்திற்கும் உளதாயசம்யோகரூபம். மற்றொன்று வேதாந்தவாக்கியத்தின்விசாரரூபம். ஞானத்திற்கேது பிரதமசிரவணம் இரண்டாவதல்ல. என்னை? சத்தஜந்யஞானத்தில், இந்திரியத்தோடு சத்தத்தின்சம்யோகமே சர்வத்திரஹேதுவாம். ஆகலின், வேதாந்தவாக்கியத்திற்கும், சுரோத்திரத்திற்குமுளதாயசம்யோகரூபமானசிரவணம்பிரமஞானத்திற்கேதுவாம். அவாந்தரவாக்கியத்தின்சிரவணம் பரோட்சஞானத்திற்கேதுவாம். மஹாவாக்கியத்தின்சிரவணம் அபரோட்சஞானத்திற்கேதுவாம். ஒருவனுக்கு ஞானம் உதயமாயினும், அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளுண்டாமாயின், அவனால் இரண்டாவதானசிரவணமும், மனனநிதித்தியாசனங்களுஞ் செய்யற்பாலனவாம். வேதாந்தவாக்கியத்தின் விசாரரூபமானசிரவணத்தால் வேதாந்தவாக்கியத்தினசம்பாவனைநிவிர்த்தியாம்: சமுசயத்தை அசம்பாவனையென்பர். வேதாந்தவாக்கியம் பிரமத்தைப்பிரதிபாதிக்கிறதோ! அல்லது அந்நியங்களைப்பிரதிபாதிக்கிறதோ! என்றுளதாகாநிற்குஞ்சமுசயம் வேதாந்தவாக்கியத்தினசம்பாவனையாம்; அது அதன்விசாரத்தினால் நிவிர்த்தியாம்: மனனத்தினால் பிரமேயத்தினசம்பாவனை நிவிர்த்தியாம். சீவபிரமங்களின்ஏகத்வம் வேதாந்தத்தின்பிரமேயமென்பர்; அவ்வேகத்வம் சத்தியமோ! அல்லது சீவபிரமங்களின்பேதம் சத்தியமோ! என்றிவ்வாறுளதாகுஞ்சமுசயம் பிரமேயவசம்பாவனையெனப்படும்: அதுமனனத்தினால்நிவிர்த்தியாம், விபரீதபாவனை நிதித்தியாசனத்தினால் நிவிர்த்தியாம். இவ்வாற்றால், பிரதமசிரவணமே ஞானவாயிலாகமோட்சத்திற்கேதுவாம். விசாரரூபசிரவணமும், மனனநிதித்தியாசனங்களும் அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளைநிவிர்த்திக்கும்வாயிலாகமோட்சத்திற்கேதுவாம்.

இவ்வாறு, பிரமாணகத, பிரமேயகதவசம்பாவனைகள் ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தங்களென்று விசாரசாகரத்திற்கூறியிருப்பதுபோல இவ்வாசிரியர்கூறாமல், "பிரமமல்லனுனென்கை அஞ்ஞானம்,நானப்பிரமமோ! வலனோ! வென்றிடலையம்" என்று வேதாந்தசூடாமணியிற்கூறியிருப்பதுபோல, "பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட்டுவதஞ் ஞானங் குரவன்வாக்கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்." என்றுமுற்செய்யுளிற்கூறியிருப்பதால், "தத்துவ வநுபோகந்தான் சாதித்தல் கேட்டல்"என்பதற்கு,பிரமாகாரவிருத்தியை வேதாந்தத்தின் அர்த்தசிந்தனத்தினுலே அடிக்கடிஆவிர்த்திசெய்யாநிற்பது சிரவணமாமென்றுவேதாந்தவாக்கியத்தின்விசாரரூபமான இரண்டாவதானசிரவணத்தையுனாசெய்யப்பட்டது. வேதாந்தத்தின்அர்த்தசிந்தனத்தினுலேஅடிக்கடிபிரமாகாரவிருத்தியுண்டாகாநிற்கும்; ஆகலான் அடிக்கடிவேதாந்தத்தின்அர்த்தசிந்தனரூபமானஇரண்டாவதானசிரவணத்தினுலேயேஅஞ்ஞானப்பிரதிபந்தம்நிவிர்த்தியாம். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையைத்தானே சமாதியென்பாராகலின், சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில்அந்தர்பாவம்: வேறுசாதனமன்று. கடாகாரமானஅந்தக்கரணத்தின்அபரோட்சவிருத்தியைக் கடாநுபவமென்பதுபோலப், பிரமாகாரமானஅந்தக்கரணத்தினபரோட்சவிருத்தியை இங்கே, "தத்துவவநுபோகம்" என்றார்.

"தொக்க பிறவித் திரள்கடோறுந் தொடர்ந்து வந்த வாதனைதான், மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத் தல்லால் விடாது" என்று; வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதுபற்றி, "நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே." என்றார். (கஉ)

[ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞாநாதிகளின்சொரூபமும், அவைகளின்விரோதிகளான சிரவணுதிகளின்சொரூபமுங்கூறி "நித்தமிப்படிசெய்தக்கானிர்வாணம்பெறுவாய்நீயே" என்றுமுற்செய்யுளில்அருளிச்செய்தமையால் பிரதிபந்தநிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சிரவணுதிகள் சடபரதாதியர்போல, மரணபரியந்தம்வேண்டுங்கொலெனவருமாசங்கையைத் தெரலைத்தற்கு அவைஅநுஷ்டிக்குங்காலவளவைகூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாள்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேகமுத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும்.(கூரு)

(இ-ள்) எத்தனை நாள்-எவ்வளவுகாலம்—ஞாதாவும்-(ஞானத்தின்கர்த்தாவாகிய) அந்தக்கரணமும்—ஞானமும் - (பிரமாகாரமான அந்தக்கரணத்தின்விருத்திரூப) ஞானமும்—உன்பால் இருக்கும்-உன்னிடத்திருக்குமோ—அத்தனைநாளும்-அவ்வளவுகாலமும்—வேண்டும்-(அஞ்ஞானநிப்பிரதிபந்தவிரோதிகளானசிரவணாதிகள்)வேண்டும்—அப்பால்-(ஞாதாஞானமென்னும்விகற்பங்களிறந்து மஹாவாக்கியப்பிரமாணஜந்நியஞானவிஷயமான ஞேயமாத்திரமாக நீ அவசேஷித்த) பின்னர்—ஓர் செயலும் வேண்டா- (சிரவணாதியநுஷ்டானங்களுள்)ஓரநுஷ்டானமும் (உனக்கு) வேண்டுவதில்லை—நித்தமும் நாடோறும்—வெளிபோல்-ஆகாசம்போல—பற்று ஞேய மாத்திரம் ஆய்-அசங்கசிதான்மாமாத்திரமாய்—சீவன் முத்தர் ஆனவர்-சீவன்முத்தராயினோர்—விதேகமுத்தி பெற்று-(பிராரத்தநாசத்தில்) விதேகமுத்தியடைந்து—என்றும் இருப்பார்-சார்வகாலமும் (அதுவா)யிருப்பர்.—எ-று.

இங்கே இது சித்தாந்தம்.

மந்தமென்றும், திடமென்றும் ஞானம் இருவகைத்தாம்: சமுசயாதிசகிதஞானம் மந்தஞானமென்றும், சமுசயாதிரகிதஞானம் திடஞானமென்றுஞ்சொல்லப்படும். யாவர்க்குத் திடஞானமுண்டாமோ! அவர்க்குக் கிஞ்சின்மாத்திரமுங் கர்த்தவ்வியமில்லை. ஓர்போதுற்பந்நமாகாநிற்கும் சமுசயாதிரகிதவந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபஞானமே அவித்தையை நாசம்பண்ணித் தானும் நிவிர்த்தியாய்விடும். நன்றாகக்கண்ட ஆன்மாவின்கண் மீண்டும்பிராந்தியுண்டாகாது. என்னை? பிராந்திக்குக் காரணமாகிய அவித்தை ஓர்போதுற்பந்நமாகும் ஞானத்தால் நஷ்டமாய்விடுதலின். பிராந்தியும் அவித்தையும் இன்மையின், விருத்திஞானத்திறுவிர்த்திக்கு யாதொருபிரயோஜனமுமில்லை. ஆதலால், "அப்பாலோர்செயலும்வேண்டாம்" என்றும். "ஞானமுதித் [illegible]பின்னைங் கோசங்கட்கு நமைவேறய் யிகவுமறிந் ததுவே போல், ஞானம்வரு முனுங்கோச மவைக்கு

வேறாய் நாமிருந்தோ மென்பதுசித் தித்த லாலும்" என்று இலட்ச ஞவிருத்தியிற் கூறியிருப்பதுகொண்டும், தமதநுபூதிபலங்கொண்டும் "நித்தமும்வெளிபோற்பற்றுஞேயமாத்திரமாய்" என்றுங்கூறினர்; இதனையுமுகித்துணர்க. சிவித்திருக்கிற புருஷனுக்குக் கர்த்துருத்வாதி க்லேச ஏதுவாதலால் பந்தமாம்: அவைநிவிர்த்தியாதலே சீவன்முத்தியாம். எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் ஓர்தேகத்தையும் தானடையாமல் அகண்டைகரசப்பிரமமாத்திரமாயிருப்பதே விதேகமுத்தியாம் என்க.

"சீவன் முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும்" என்றதற்கு, உ-ம். ஈசுரகீதை. "எங்குந் தானாய் யாவையுமாய் நின்றே யொன்று யழிவின்றி, யங்க மொன்றின் றறிவேயாய் நுண்ணி தாய வருள்வடிவைத், தங்கு ஞான யோகத்தான் முன்பா சரித்துப் பிணைவந்தெ, னங்க மான பேரொளியோ டொன்றி யானு யடங்கிடுவார்." எ-ம், "சுத்தனு யொன்று யென்னைக் கூடிடுந் தொன்மையோர்க, ளெத்தனை நூறு கோடி கற்பங்க டாஞ்சென் றாலு, மெய்த்தக மீளா ரென்றன் விளங்குமெய் யருளா லென்றே, யித்தகைத் தெனவே வேத மியம்பிடு மென்று னீசன்." எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (கஙு)

(கஙு-அ) [இனிச் சீவன்முத்தர்களின்பேதங்கூறுகின்றார்.]

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன்
ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின்
தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன் (கஙச)

(இ-ள்) ஞானம் ஆர் சீவன்முத்தர்-ஞான நிறைந்த சீவன்முத்தர்கள்—நால்வகை ஆவர்-நான்குபேதமாயிருப்பர் — கேளாய்-(அப்பேதங்களைச்சொல்லக்கேள்.— வானிகர் பிரமவித்து - ஆகாசத்தையொப்பான பிரமவித்தெனவும்,—வரன்-வரனெனவும்,—வரியான்-வரியானெனவும்,—வரிட்டன்- வரிட்டனெனவும்—ஆனவர் நாமம் ஆகும்-அச்சீவன்முத்தர்களின் பெயராம்— அவர்களில்-அந்நால்வர்களுள்ளே,—பிரமவித்தின் தானமும்-பிரமவித்தினுடைய(அநுபவ) வலிமையும்,—மற்றை மூவர்-ஏனைமூவருடைய—தாரதம்மியமும்-தா

ரதம்மியத்தையும்—சொல்வேன்-இனிக்கூறுவேன்.—எ-று.

அந்நிய பகிர்முகப்புருஷரைக் கர்மோபாசனைகளை யநுஷ்டிக்கப் பண்ணும்பொருட்டு, ஆன்மாவை அசங்கமாகவும், கிரியைகளனைத்தையும் மனவாக்குக்காயங்களினுசிரிதமாகவும் அறிந்து கர்மோபாசனைகளைப் பிரமவித்துச்செய்யாநிற்பதால், "வாணிகர்பிரமவித்து" என்றார்.

"ஞானமார்சீவன்முத்தர்நால்வகை" என்றதானும், "மற்றை மூவர்தாரதம்மியமுஞ்சொல்வேன்" என்றதானும், இந்நால்வரும் ஞானத்திற்றாரதம்மியம் இன்மையரென்றும், விசிராந்திசுகத்திற் றாரதம்மியமுடையரென்றும் அறிக. (கூச)

[பிரமவித்தினியல்புகூறுகின்றார்.]

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தர். (கூரு)

(இ-ள்) தீரர் ஆய்-மனத்தைரியமுடையராய்—பிரமவித்து ஆய்-பிரமஞானிகளாகி—தெளிந்தவர்-(யாமார்என்பதுமுதலியகலக்கங்கள்)தெளிந்தோர்—தெளியும் முன்னம்-அப்படித்தெளிதற்குமுன்னே—வாரம் ஆய் இருந்த-உரிமையாகவிருந்த — தங்கள்-தங்களுடைய—வருணம் ஆச்சிரமம்§ சொன்ன-வருணாச்சிரமங்களைப்பற்றிய சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியகிரியைகள்—பார காரியம் ஆனாலும்-கனமான கிரியைகளாயினும்—பலர்க்கும்*உபகாரம் ஆக-(பகிர்முகரான)பலருக்குஞ்சகாயமாகவேண்டி—நேரதாச் செய்வர்-(மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோபமின்றிச்)சாஸ்திரோக்தமாகச்செய்யாநிற்பர்-(அப்படிச்செய்யாநின்றும்) தீர்ந்த நிலைவிடார் - (சுருதிகளாற்சொல்லிய)முடிவான அத்வைதநிச்சயத்தைவிடார்கள்—சீவன் முத்தர்-சீவித்திருக்கும்போதேமுத்தராயுள்ளோர்.—எ-று.

---

* பலர்க்கும் என்னுமும்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது.

§ வருணமாச்சிரமமென்பன அவைகளைப்பற்றியசாஸ்திரங்கட்கு ஆகுபெயர்.

இங்கேநிச்சயம் என்றது, அநுபவத்தை.

ஈசுரனுற்பராக்குகளாகச் சிருஷ்டித்த இந்திரியங்களை வேகமுள்ளநதிச்சலத்தைத் திருப்பினாற்போல, அகமுகமாக்கிச் சர்வேந்திரியங்கட்கும் ஆந்தரமானப்ரமான்மாவைச் சாட்சாத்கரித்திருப்பதால், "தீரர்" என்றும், யாமார்! ஜகம் எத்தன்மைத்து! என்பனமுதலிய கலக்கங்கள் கலங்கனீர் கதகரேணு¶வாற்போல, பிரமவித்தையாற்றெளிந்திருத்தலால், "பிரமவித்தாய்த்தெளிந்தவர்" என்றும், ஆப்தகாமராதலாற் றமக்கெனச்செய்யாது லோககசங்கிரகார்த்தம் வருணாச்சிரமவிதிகளை விதிப்படிசெய்வதால், "பலர்க்குப கார மாக, நேராதச் செய்வர்" என்றும், சோரநாயகிமனைத்தொழில்செய்யினும், சோரநாயகன்சுகத்தினைவிடாததுபோல, அந்நியரைச் சன்மார்க்கத்திற்பிரவிர்த்திப்பித்தற்பொருட்டுக் கர்மோபாசனைகளைச்செய்யினும், பிரமநாமென்னும் அநுபவம் க்ஷணமும் விடாமையின், "தீர்ந்த நிலை விடார்" என்றுங்கூறினார். (கரு)

இதுவுமது.

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சிவன் முத்தர். (கசு)

(இ-ள்). காமம் ஆதிகள் வந்தாலும்*-(பிராரத்தவலியால்)காமமுதலியவை(பிரமவித்துக்களிடத்து)எழுமாயினும்—(அவை)கணத்தில் போம்- (உடனேதிடமானவைராக்கியமுதலிய சுத்தவாசனைபிரயத்தனமின்றியெழுவதால்) க்ஷணத்தில்நாசமாம்—மனத்தில் பற்றார்-(அஞ்ஞானிகளைப்போலஅவைகளை) அந்தக்கரணத்தின்கண்(வாசனையாகப்)பற்றார்கள்—தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல்-தாமரையிலையிற்சலம்(கூடிநின்றும்பற்றாதது)போல—சகத்தொடும் கூடிவாழ்வார்-(அசங்கசிதான்மா நாமென்னும்அநுபூதிவலியால்அகத்திற்பற்றாமலே) பிரபஞ்சத்தோடுங்கூடிவாழாநிற்பர்—பாமரர் எனக்காண்பிப்பார்-(கர்

¶ கதகரேணு=தேற்றாம்பொடி.

*வந்தாலும் என்றதன்கணும்மை-எதிர்மறை.

மகாண்டத்தையும், உபாசனுகாண்டத்தையும் நிச்சேஷமாகவிடுத்து, ஞானத்திருலேமுத்திசம்பாதித்துக்கொண்ட தைரியசத்தியிருப்பினும் உலகத்தில்ஞானவாசனையில்லாமற் கர்மோபாசனைகளையநுஷ்டிக்கும்) மூடசிரோமணிகளைப்போலத் (தம்மைக்) காட்டுவார்—பண்டிதத் திறமை காட்டார்- (அநேகமதங்களைக்கண்டித்து அநேகமதங்களைஸ்தாபிக்கத்தக்கசக்தியுள்ள சர்வஞ்ஞராயிருந்தும் அடக்கமுடைமையின்) வித்துவத்சாமர்த்தியத்தைக்காட்டார்கள்--ஊமரும்ஆவார்- (மின்மயமாகிய சிவமே இவையாவையுமென்னும் சுழுத்திமௌனாநுபூதியால் விகற்பமெழாமையின்) மௌனருமாயிருப்பார்—உள்ளத்து உவகை சூழும் சீவன்முத்தர் - அந்தக்கரணத்தின்கண்ணிரங்குசதிருப்தியுடையரான சீவன்முத்தர்கள்.—எ-று.

“பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார் ஊமரு மாவார்” என்றதற்கு, பாகவதத்திற்கூறுநிற்கும் சடபரதரை இலக்கியமாகக்காண்க.

“ஊமருமாவார்” என்று இவ்வாசிரியர்கூறியிருப்பதுபோலவே வாசிட்டத்தில், “ விவாதமறு மோனத்தோன் ” எ-ம், “இருப்புழி மௌனஞ் சாந்தி சமமெய்தி யிராக மின்றி” எ-ம், அருளிச்செய்திருப்பது காண்க.

இந்திரசாலத்திற் கந்தர்வநகரத்தைப்பார்ப்பவனுக்கு ஓர்போகத்திலும் இச்சையெழாததுபோல, பிரமஞானிக்கும் மித்தியாப்பிரபஞ்சத்திற் பிராரத்தவலியாலல்லது காமமுதலியவையெழாதாதலால், “காமமா திகள்வந் தாலும்” என்றார்.

காமமாதி, என்றதனுல் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், இராகம், துவேஷம், சிரத்தை, பயம், இலச்சை, இச்சைமுதலியவுங்கொள்க.

“ காமமாதிகள்வந்தாலும் ” என்றதற்கு,உ-ம். வாசிட்டம். “மிக்கவருகா மாதிகளாம் விகாரமடைந் தும்விண்போல் மிகநொய் தா ரேனு, ரகமெனவின் றிச்செயல்கள் செய்தாலுந் தவிர்ந்தாலு மழுத்த மற்றோர், சகநெறிகள் செய்திடினு மன்னியர்போற் கண்டுகுளிர் தன்மை சான்றோர், இகழ்மனது நினைவுமிருந் துஞ்சிறிது மில்லாதோர் சீவன்முத்தர்” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

“கணத்திற்போம்” என்றதற்கு, உ-ம். திருவள்ளுவர். “குண

மென்னுங் குன்றேறி நின்றூர் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது.'' எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

"மனத்திற்பற்றூர்'' என்றதற்கு, உ-ம். சுவாநுபவத்திருவாக்கு. 'காண்பானுங் காண்பவையைக் காணுமிடத் தேகமதாய்ப், பூண்பன வால் வாதனையும் பூண்டிடுமே, வீண்பயிலும்-வாசனையைச் சித்தத்தி ல் வையா ததுமுத்தி, யாசிலிதற் கர்த்தமிதே யாம்'' எனவரும். மற் றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (கசு)

[ஞானிகளின் சரீரவியவகாரத்தில் நியமமில்லை. என்னை? ஞானிகளின் வியவகாரத்திற்கு அஞ்ஞானமும், அதன்காரியமான பேதப்பிராந்தியும் அதனுலுளவாகும் இராகத்துவேஷங்களுமில்லை. மற்றியாதுளதெனின்;— பிராரத்தகர்மசேஷமேயுளது: அதுவே அவர்களின் வியவகாரத்தில் நிமித்தமாம்; அந்தப்பிராரத்தகர்மம் புருஷபேதத்தால் நாநாப்பிரகாரமாம்: ஆகலின், ஞானிகளின் பிராரத்தகர்மஜந்நியவிய்வகாரத்திற்கு நியமமின்றென்னுஞ் சித்தாந்தபட்சத்தை இங்கே கூறுகின்றூர்.]

பேதகர் மத்தால் வந்த பிரார த்த நாநா வாகும்
ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் காவ வாகும்
மாதவஞ்செயினுஞ்செய்வார்வாணிபஞ்செயினுஞ்செய்வார்
பூதலம் புரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர். (கஎ)

(இ-ள்) பேதகர்மத்தால் வந்த-(விரைவிற்றதானியம்போலப்) பேதமான(சஞ்சித)கர்மத்திணுலுண்டான—பிராரத்தம்-பிராரத்தகர் மமும்—நாநா ஆகும்-நாநாப்பிரகாரமாம்—ஆதலால்,—விவகாரங்கள் அவர் அவர்க்கு ஆவ ஆகும்-வியவகாரங்களும் அவரவர்கட்குப் (பிரா ரத்தத்திற்குத்) தக்கனவாகப்பொருந்துவனபொருந்தும் — மாதவம் செயினும்செய்வார்-பெருமைபொருந்தினதவத்தைச்செய்யினுஞ்செ ய்வார்கள்—வாணிபம் செயினும் செய்வார்-வியாபாரஞ் செய்யினுஞ் செய்வார்கள்—பூதலம் புரப்பார்-பூமியைப்(புரப்பினும்)புரப்பார்—ஐ யம்புகுந்து உண்பார்-பிச்சைபுகுந்து (உண்ணினும்) உண்பார்—சீவன் முத்தர்-சீவன் முத்தர்கள்.—எ-று.

"மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினு செய்வார்" என்பதனால், தவசுமுதலியவற்றில் ஞானி பிரவிர்த்தியாகிப்பது வேதஆஞ்ஞையினாலல்ல, தனது இச்சையினாற் பிரவிர்த்தியாகிப்பனென்றறிக.

யாவர்க்குப் பிட்சைமாத்திரத்திற்கேதுவாகப் பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கே ஞானமுண்டாம்: அதிகவியவகாரத்திற்கேதுவாக யாவர்க்குப்பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கு ஞானமுண்டாகாது. ஆகலான், பிட்சையுண்டன்முதலியவியவகாரத்தினும் அதிகவியவகாரம் ஞானிக்குண்டாகாது: யாவர்க்கு அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாமோ! அவர் ஞானியல்லரென்று சிலர்சங்கைபண்ணுகிற்பர்; அச்சங்கைகூடாது. என்னை? யாக்ஞவல்கியர், ஜனகாதியர்ஞானியென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்; இவர்களில், சபாவிஜயத்தினாற் றனசங்கிரகவியவகாரம் யாக்ஞவல்கியருக்கும், இராச்சியபாலன வியவகாரம் ஜனகருக்குஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டகிரந்தத்தில், அநேகஞானிகட்கு வியவகாரம் நாநாப்பிரகாரமாகச்சொல்லியிருக்கின்றது. ஆதலால், ஞானியினுடைய பிரவிர்த்திக்கு அல்லது நிவிர்த்திக்கு நியமமில்லை; எப்படியும், யாக்ஞவல்கியர் சபாவிஜயத்திற்குப்பின்னர் வித்துவத்சந்நியாசரூபமானநிவிர்த்தியைத்தானே அடைந்தனர்: பிரவிர்த்தியில் வைராக்கியத்திற்கேதுவான நாநாவித தோஷங்களைக்கூறினர்; அப்படியாயினும், யாக்ஞவல்கியர்க்கு வித்துவத்சந்நியாசத்திற்கு முன்னம் ஞானமில்லையென்று சொல்வது கூடாது: ஞானமோ முன்னும் இருந்தது. ஆயினும், வித்துவத்சந்நியாசத்திற்கு முன்னே சீவன்முத்தியின் ஆநந்தமடையப்படவில்லை. ஆதலால், சீவன்முத்தியின் ஆநந்தத்தின்பொருட்டுச் சர்வசங்கிரகங்களையுந் தியாகஞ்செய்தனர். யாக்ஞவல்கியர்க்குப் பிராரத்தஞ் சிலகாலம் அதிகபோகத்திற்கேதுவாகவும், பின்காலம் நியூனபோகத்திற்கேதுவாகவும் இருந்தது. ஆகவின், முன்னேயாக்ஞவல்கியர்க்கு வைராக்கியமின்றி அதிகபோகமும், பின்னேவைராக்கியத்தினாற் சர்வபோகங்களின்தியாகமுமுண்டாயிருந்தது. ஜனகர்க்குப்பிராரத்தம்மரணபரியந்தம் இராச்சியபாரமுதலிய அதிகபோகத்திற்கேயேதுவாகஇருந்தது. ஆதலால், சதாத்தியாகமில்லாமலேஇருந்தது: போகங்களில்வைராக்கியமுமுண்டாகவில்லை. வாமதேவாதிகளின்பிராரத்

தம் நிர்குணபோகத்திற்கேதுவாகவிருந்தது: அவர்கட்குச்சதாபோகத்தில் வைராக்கியத்தினால் பிரவிர்த்தி இல்லையென்றேசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்தில், சிகித்துவசனுக்கு ஞானத்திற்குப்பின்ம.. அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாயிருந்ததென்னும்பிரசங்கமுமுண்டு. ... ற்றால், நாநாப்பிரகாரமானவிலட்சணவியவகாரம் ஞானிகட்கு... சால்லப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்களனைவருக்கும் ஞானம் சமா... அதனநுபலமானமோட்சமும், அப்படியேபிராரத்தபேதத்... வியவகாரமாத்திரம் பேதமாமென்றறிக. (௬௭)

[இவ்வாறு ஜீவன்முத்தர்க்கு நாநாவியவகாரமுண்டென்றால், அஞ்ஞானிகளினும் அவர்களிடத்து விசேஷம் என்னையோவெனவரும் ஆசங்கையைப் பற்றி அவர்களிடத்துள்ள விசேஷங்களைக்கூறுகின்றார்.]

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து
பொன்றினசவம்வாழ்ந் தாலும்புதுமையா வொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். (௬௮)

(இ-ள்) சென்றது கருதார்-(பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாபுத்தியால் செல்காலத்திற்) போனதைப்பற்றி நினையார்கள்—நாளைச்சேர்வது நினையார் - வருகாலத்தில் இனிவாராநிற்பதைப்பற்றியும் நினையார்கள்—கண்முன் நின்றது புசிப்பார் - (நிகழ்காலத்தில்) கண்முன்னே (பிராரத்தவலியால்வந்து) நிற்கின்றபோகங்களைப் புசியாநிற்பர்கள்—வெய்யில் நிலவாய் - சூரியகிரணமான வெய்யிலானது சந்திரகிரணமான நிலவைப்போலச்சீதளமாகி— விண்விழுதுவீழ்ந்து-(ஆல விருட்சத்திற்போல) ஆகாசத்தில் நின்றும் விழுதுகளிறங்கி—பொன்றினசவம் வாழ்ந்தாலும்-மரித்துப்போன பிரேதம் பின் சீவித்ததானாலும்—புதுமையாஒன்றும்பாரார்-ஆச்சரியமாகவொன்றையும்நாடார்கள்—நன்று தீது என்னார்-(ஒன்றை இது) நன்றென்றும் (மற்றொன்றை) இதுதீதென்றுஞ்சொல்லார்கள் — சாட்சிநடுவான-சாட்

மெய்த் (திரிபுடியின்) நடுவான—சீவன் முத்தர்-சீவன் முத்தர்கள்.—எ-று.

"புருமையாமொன்றும்பாரார்." என்றது "இதுவெனத்தோன்றியவெல்லாஞ்சிற்சொரூபமிவ்வண்ணம் பலசத்தியிலகும்" என்னும் அநுபூதிவலியால்.

"நன்றுதீதென்னார்." என்றது, "செப்புநா மத்தா லுண்மையர் வெல்லாத் திகழ்வுமா தேவனே யாகி, லிப்படி யறிந்த ஞானிகைக் கொள்வா னெத்தையன் றெனவெத்தை விடுவான்." என்னுஞ்சுருதியால் எனக்காண்க.

"நடுவானசீவன்முத்தர்"என்றதற்கு,முன்னைய மூன்றுபூமிக்கும் பின்னையமூன்றுபூமிக்கும் மத்தியமானசத்வாபத்தியென்னும் நான்காம்பூமியினையுடைய சீவன் முத்தர் என்றுபொருளுரைப்பினும் அமையும்; அமையுமாறு "முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன் முத்தர் பேத மாகுஞ், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாம்" என்னும் இரண்டாம்படலத்து-கஙு-ம் செய்யுளாலறிக.

"சென்றது கருதார் நாளைச்சேர்வது நினையார்கண்முனின்றது புசிப்பார்' என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "வானேகு கதிரிரவி நாளியற்றும் வாறென்ன வந்து வந்து, தானேதோன் றியதொழிலைப் பற்றின்றிச் செய்துமெனச் சனகனெண்ணித், தினைய வருகாலஞ் செல்கால நிலையளவுஞ் சிந்தைசெய்யா, னானேறு நிகழ்காலத் தோரிமைப்பி னகைதலே லோவ வுற்றான்" எனவரும். மற்றும்வருவன மற்றுற்காண்க. (கஅ)

[சீராமெயன்னும் கஞ-ம் செய்யுதொடங்கி, சென்றதென்னும், கஅ-ம் செய்யுள்வரையும், பிரமவித்துக்களினியல்புகூறி இனி மேனைய்மூவரின் தாரதம்மியமானவியல்பு கூறுகின்றார்.]

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகம்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானாய்
உன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னாகும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன்வரிட்டனாமே.(கக)

(இ-ள்) பின்னைமூவரில்-(வரன் வரியான் வரிட்டனென்னும்) ஏனையமூவர்களில்—இரண்டுபேர்களும்-(வரன் வரியான்என்னும்)இருவரும்—சமாதியோகந் தன்னை-சமாதியோகத்தை— உற்று இருப்ப்பார்-பொருந்தியிருப்பார்கள்—தேக சஞ்சார நிமித்தம்-தேகஸ்திதிக்கு(இன்றியமையாத பிட்சைமுதலியவற்றின்)பொருட்டு—தான்ஆய் உன்னுவோன்-(பிராரத்தவசத்தால்சமாதியினின்றும்) கேவலம்உத்திதனாய்நினையாநிற்பவன்—வரன்-வரனாகும்—வேற்றோரால் - (சமீபத்திலுள்ள)அந்நியரானசீடர்முதலியோரால்— உணர்பவன்-அறியாநிற்பவன்—வரியான் ஆகும்-வரியானும்—அன்னியர் தம்மால் தன்னால்-அந்நியராலுந்தன்னாலும்—அறியாதோன் வரிட்டன் ஆம்-அறியாதவன்வரிட்டனாகும்.—எ-று.

"இரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந், தன்னையுற் றிருப்பார்." என்பதனால், வரிட்டன் சமாதியலதீதனாயிருப்பனென்பது அருத்தாபத்தியினாற்பெறப்படுகின்றது.

"வேற் றோரா லுணர்பவன்வரியானாகும்." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "அறைந்தபத மைந்தாலுந் தானும் போதத் தழுந்தியவின் பத்தமைவாற் புறனு முள்ளு, முறைந்தபதார்த் தங்கண்மறைந் தயலோர் வன்பா லுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழித லாகு, நிறைந்தவிவை யாராலும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சுபாவத்தே நிற்றறோனே,மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரியமாகு மாசறுசீ வனின் முத்தர் வழியீ தாகும்."எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க.

"அந்நியர்தம்மாற்றன்னாலறியாதோன்." என்றதற்கு, உ-ம். பாகவதம். "சாற்றிய குணமு மாக்கையு மனமுந் தானலவென்பதை யுணர்ந்தாற், போற்றிய வாக்கை யுடனிருப் பதுவும் போவது மறிந்திடா ராகி, யேற்றதம் புயமேற் றுயில்கழி வதுவு மிருப்பதும் வெண்ணறை பருகி, மாற்றரு மதத்தி னறிந்திடா தொழுகு மாக்களைப்போலுவர் மாதோ." எனவரும், மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

[இவ்வாறு ஜீவன்முத்தர்நாநாவாயின் அவர்கட்கு
விதேகமுத்தியும் நாநாவாகுமோவெனின்;—
அற்றன்று: அதுசமமாம் ஜீவன்முத்
திச்சுகமேதாரதம்மியமா
மென்று கூறு
கின்றார்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன்
வரியாலும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்.()

(இ-ள்) அரிது ஆகும் இவர்கள் - (திரிலோகத்திலுங்)கிடைத்த
ற்குத்துர்லபமானஇச்சீவன்முத்தர்கள்—இவ்வாறு அநேகர்ஆனாலும்-
இந்தப்பிரகாரம் (பிராரத்தவசத்தால்) நாநா பேதமான வியவகாரங்க
ளையுடையவராயிருந்தாராயினும்,—முத்தி சரி ஆகும்-(ஞானத்திற்றா
ரதம்மியமின்மையின், ஞானபலமான) மோட்சசுகம் (அவர்கட்கு
த்தாரதம்மியமின்றிச்) சமமாம்:—பாடுபட்ட-(வரன்முதலியோர்வரு
ந்தப்பட்டடைந்திருப்பதான—சமாதிக்கு-(நிர்விகற்ப)சமாதிக்கு—ப
லன் ஏது என்றால்-பிரயோஜனம்யாதென்று நீஆட்சேபிப்பாயாயின்,
—பெரிது ஆன திருஷ்ட துக்கம்- (பிராரத்தவசத்தாலுண்டாகாநிற்கு
ம்) பெரிதாகிய பிரத்தியட்சதுக்கத்தை—பிரம வித்து அநுபவிப்பன்
-பிரமவித்தநுபவியாநிற்பன்.— வரியாலும் வரனும் மற்றை வரிட்ட
னும்—சுகம் ஆய் வாழ்வார்-(சீவன்முத்திச்)சுகத்தினையேயுடையராய்
வாழ்வார்கள்.—எ-று.

யாவர் சீவன்முத்திச்சுகத்தைவிடுத்துத் துச்சமான போகங்களி
ற்பிரவிர்த்தியாநிற்பரோ! அவர் விதேகமோட்சத்தைவிடுத்து வைகு
ண்டாதியுலகங்களினிச்சையுடையராய் அங்கே செல்லாநிற்பரென்
று சிலர்சங்கைசெய்யாநிற்பர்; அச்சங்கைகூடாது. என்னை? சீவன்
முத்திச்சுகத்தைத் தியாகம்பண்ணுவதும், போகத்திற்பிரவிர்த்திப்ப
தும் ஞானிக்குப்பிராரத்தவலியாற்கூடும். பிராணன்வெளியிற்செல்
லாதாகலான் பரலோககமனமும், விதேகமோட்சத்தின்றியாகமுங்
கூடா. ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாய்ப் பிராரத்தபோ

க்கினநந்தரம் ஸ்தூல சூட்சுமசரீராகாரமான அஞ்ஞானம் சேத னத்தின்கண் லயமாவதே விதேகமோட்சமெனப்படும்; அஃதவசிய முண்டாகாநிற்கும். மூலாஞ்ஞானம் சேஷமாயிருக்குமாயின், அல் லது நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாமாயின், விதேகமோ ட்சம் இன்றாம்; அம்மூலாஞ்ஞானத்தின் விரோதியான ஞானமு ண்டானபின், அஞ்ஞானம் சேஷமாகவிருப்பதில்லை: பிரமாணத் தால் நாசமானவஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாவதுமில்லை; ஆதலால் விதேகமோட்சமில்லாமற்போகாது. ஞானிக்கிச்சையானது கேவல ம்பிராரத்தத்தாலுளதாம். எவ்வளவுசாமக்கிரிகளின்றிப் பிராரத்த போகங்கூடாதோ! அவ்வளவுசாமக்கிரிகளையும் பிராரத்தமுண்டு ப ண்ணுநிற்கும். இச்சையின்றிப்போகங்கூடாதாதலால் ஞானிக்கு இ ச்சையும் பிராரத்தத்தின் பயனும். அந்நியலோகத்தில் அல்லது இ ந்தலோகத்தில் அந்நியசரீரசம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரத்தத்தினாலு முளதாகாது; ஆகலின், முன்சங்கித்தசங்கைகூடாதென்க. சீவன் முத்திச்சுகத்திற்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் அதிகபோ கங்களிலிச்சையோ பிட்சைமுதலியவைபோலச் சனகன்முதலியோ ர்க்குக் கூடும்.

ஈண்டிது இரகசியம்.

ஞானியிடத்துண்டாகும்வாகியப்பிரவிர்த்தி அவனதுசீவன்முத் திக்குவிரோதியல்ல: சீவன்முத்தியின்விலட்சணசுகத்திற்கு விரோதி யாம். என்னை? ஆன்மாநித்தியமுத்தமாம்: அவித்தையினாற்பந்தம் பிர தீதியாகின்றது; எப்போதுஞானமுண்டாமோ! அப்போதுஅவித்தை யினாற்பண்ணப்பட்டபந்தப்பிராந்திநஷ்டமாய்விடும். ஞானமுண்டா னதன்பின்னே பந்தப்பிராந்தியுண்டாகாது. சரீரசகிதனுக்குப்பந்த ப்பிராந்தியினபாவமே சீவன்முத்தியெனப்படும். தேகாதிகளின்பி ரவிர்த்தியிலாவது நிவிர்த்தியிலாவது ஞானிக்குப்பந்தப்பிராந்தி ஆ ன்மாவின்கணுண்டாவதில்லையாகலின், வாகியப்பிரவிர்த்தியினாற் சீ வன்முத்திதூரமாகாது; ஆயினும், வாகியப்பிரவிர்த்தியில் சீவன்முத் தனுக்கு விலட்சணசுகமுண்டாகாது: ஏகாக்கிரரூபமான அந்தக்கரண பரிணாமத்திலேயேசுகமுண்டாகாநிற்கும்; அவ்வேகாக்கிரபரிணாமம்வா கியப்பிரவிர்த்தியிலுண்டாகமாட்டாதாகலின், "பெரிதான நிருவிட்ட துக்கம்பிரமவித் தநுபவிப்பன்" என்றும், "வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனுஞ்சுகமாய்வாழ்வார்" என்றுங்கூறினர்.

சீவன்முத்தர்நால்வர்க்கும் ஞானம்சமமாவதால் ஞானபலமானவிதேகமுத்தி சமமாமென்றும், சித்தவிசிராந்திதாரதம்மியத்தால் சுகந்தாரதம்மியமாமென்றுங்கூறியதாம் . (௧௦௦)

[பிரமவித்துக்கள் வியவகாரத்தில்அஞ்ஞானிகட்கொப்பாயிருத்தலின், அவர்கட்குப்பிறவாநெறியுறுமாறேதோவெனுங்கடாவுக்குவிடையாக அவ்விருவர்க்குமுள்ளகர்த்துருத்வதாரதம்மியங்கூறுகின்றூர்.]

பிரமஞா னிகளுங் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால்
திரமுறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்றால்
பரவுமா காச மொன்றிற் பற்றாது மற்றை நாலும்
விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார். (௧௦௧)

(இ-ள்) பிரமஞானிகளும்-பிரமவித்துக்களும்—கர்மப்பேதையர்போலே வாழ்ந்தால்-(ஜந்மவேதுவான அவித்தைகாம) கர்மங்களையுடைய அறிவீனரைப்போலவே(பிராரத்தத்திற்குத்தக்கபிரபஞ்சவியவகாரங்களையுடையர்களாய்ச்)சீவித்தால்—திரம் உறும் அஞ்ஞானம் போய்-(கடத்தற்கரிய)வலிபொருந்திய அவித்தை (காமகர்மங்கள்)ஒழிந்து—செனியாதவழி-மீண்டுபிறவாதிருத்தற்குக்காரணம்--ஏதுஎன்றால் -யாதென்றுகேட்பாயாகில்—பரவும் ஆகாசம்-(வாயுவாதிபூதபௌதிகங்களனைத்திலும்)விரிந்திருக்கும்ஆகாசமானது--ஒன்றில்பற்றாது-ஒன்றிலுஞ்சம்பந்தியாமல்—மற்றைநாலும்-ஏனைய(வாயுவாதி)நான்குபூதங்களும்--விரவினதோடுங்கூடும்விதம்-தம்மோடுகலவாநிற்கும்பதார்த்தங்களோடுஞ் சம்பந்தியாநிற்குஞ்செயல்போல—இருவோரும் ஆவார்-ஞானி அஞ்ஞானிகள் இருவரும் ஆவர்கள்.—எ-று.

ஞானிக்கு ஆன்மாவின்கண்வியவகாரம் பிரதீதியாகின்றதில்லை: சம்பூர்ணமானவியவகாரங்களும் தேகாதிகளின்ஆசிரிதமாகப் பிரதீதியாகின்றன. ஆன்மாவின்கண் வியவகாரசகிதமான தேகாதிகளின்சம்பந்தம் இல்லையென்னும்புத்தியோடுகூடிச்சகலவியவகாரங்களையுஞ்ஞானிசெய்கின்றனன்: இக்காரணத்தால்ஞானியினுடையபிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றேசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இதனால்பிரமவித்து பிரபஞ்சவியவகாரங்களுடையனாக அந்நியருக்குத்தோற்றினு

ம், அவன் ஆன்மாவை ஆகாசம்போல அசங்கமாகஅறிந்து பிராரத்த வலியாற் பிரபஞ்சவியவகாரங்களைச்செய்தலால் ஜ்ஞாநவேதுவான அவித்தைகாமகர்மங்களொழிந்து முத்தியடையாநிற்பனென்றறிக. (கoக)

(கஙசு) [ஈசுரசேவையால் அதிர்ஷ்டபலமாத்திரமுளதாம்: குருசேவையால் அதிர்ஷ்டபலம்,*திர்ஷ்டபலம்§இரண்டுமுளவாகாநிற்கும்;· ஆகலின், முமுட்சுக்கள் ஈசுரனைப்பார்க்கினுங்குருவினிடத்துஅதிகமாகப்பக்திசெய்துஜ்ஞாநநிவிர்த்தியுபாயம்பெறவேண்டுமோகலான் சீவன்முத்தர்களின்மகிமையை இங்கேகூறுகின்றார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மானா ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய். (கoஉ)

(இ-ள்) சீவன்முத்தரைச் சேவித்தோர்-ஜீவன்முத்தர்களைச்சேவித்தவர்கள்—சிவன் அயன் நெடுமால் ஆன மூவரும்-அரன், அயன், அரிஎன்னும்மூவரும்—மகிழ-சந்தோஷிக்க—நோன்புமுழுவதும் செய்து-(கிருச்சிரசாந்தராயணமுதலிய) தவங்களனைத்தையுங் குறைவறச் செய்து—சன்மபாவனம் ஆனார் என்று-ஜ்ஞாநபரிசுத்தமானவர்களாமென்று—பழமறை முழங்கும்-அநாதியான வேதங்கள் பிரதிபாதியாநிற்கும்— இப்பால்-இனி — மேவரும் சீவன்முத்தர்-பொருந்துதற்கரியசீவன்முத்தர்(அடையாநிற்கும்) — விதேகமுத்தியும்-விதேககைவல்யத்தையும்—நீ கேளாய்-நீ கேட்பாயாக.—எ-று.

ஜ்ஞாநம் மலமாகலின், அதனதுநிவிர்த்தியைப் பாவநம் என்றார். "துவந்துவங்கடுய்மைசெய்து" என்றாற்போல.

"சீவன்முத்தரைச்சேவித்தோர்" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ வருந்திப் போய்க்காண, வாற்ற

---

*அதிர்ஷ்டபலம்=புண்ணியம்.

§திர்ஷ்டபலம்=உபதேசம்.

வுரியோனெவனவன்வன் பிறவி யறுப்போர்க் கனவரதஞ், சாற்று மசத்தாற் றீர்த்தத்தாற் றவத்தாற் ஞானத் தாற்கிட்டா, வூற்ற வறிவா ற் பிறவியறுத் துயர்ந்தோன் பத்தி தரும்பயனே." எனவரும். மற் றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"மூவருமகிழ." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "அதுலமா த வனோ ரங்கைநீ ருணவா யரிமகி ழருந்தவம் புரிந்தான்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

"பழமறைமுழங்கும்." என்றது, சசிவர்ணபோதம், முத்திக ண்டமுதலியசுருதியை. (கO௨)

(கசo) [கன்மத்திரயவொழிபுகூறல்.]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாக்கும்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிரார தத்தின் வினையநு பவித்துத் தீரும்.(கOங)

(இ-ள்) பஞ்சினை-பருத்திப்பஞ்சுமுதலியவற்றை—ஊழித்தீப் போல்-வடவாமுகாக்கினிசார்ந்தால் எப்படியெரித்துநீறெழப்பண்ணு மோஅதுபோல—பலசன்ம விவித வித்து ஆம்-அநேகவிதஜநநங்கட்கு நாநாவிதபீஜங்களாகிய— சஞ்சிதம் எல்லாம் - சஞ்சிதகர்மங்களனை த்தையும் — ஞானத்தழல்-ஞானக்கினியானது—சுட்டு வெண்ணீறு ஆக்கும்-எரித்துப்பஸ்மமாகப்பண்ணும்—ஆகாமியம் தான்-ஆகாமியகர் மமானது—கிஞ்சித்-அற்பமும்—கிட்டாமல்-சம்பந்தியாமல்—விட்டு ப்போகும்-விட்டுப்போம்—விஞ்சின-சேஷமான — பிராரத்தத்தின் வினை-பிராரத்தகர்மமானது — அநுபவித்துத் தீரும்- அநுபவித்துத் தொலையும்.—.எ-று.

சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தம்என்று கர்மங்கள்மூவகையா ம்: அவற்றுள், சென்றஜநநங்களிற்செய்து பலத்தைஆரம்பம்பண்ணு மலிருக்கிறகர்மம் சஞ்சிதமென்றும், இனிவரப்போகிறகர்மம் ஆகாமி யமென்றும், சென்றஜநநங்களிற்செய்து வர்த்தமானஜநநத்திற்கேது வாயுள்ளகர்மம் பிரார்த்தகர்மமென்றுஞ்சொல்லப்படும்; அவைகளில்

சஞ்சிதகர்மம் ஞானத்தீயினால்நாசமாம்: ஞானிக்கு ஆன்மாவின்கண்ணே கர்த்துருத்வாதிபிராந்தியில்லையாதலால், அவனுக்கு ஆகாமியகர்மத்தின்சம்பந்தமில்லை. எப்பிராரத்தகர்மம்ஞானியின்சரீரத்தைஆரம்பித்ததோ அப்பிராரத்தகர்மமே சரீரஸ்திதிக்கேதுவான பிட்சைமுதலியவற்றிற்பிரவிர்த்திப்பியாநிற்கும்: பிராரத்தகர்மம் அநுபவியாமல் நாசமாகாது.

(கசக) சஞ்சிதாகாமியகர்மங்களைப்போல,ஞானிக்குப்பிராரத்தகர்மமுமிராதாதலால் போஜனாதிப்பிரவிர்த்தியும் ஞானிக்குப் பொருந்ாதென்று ஓரோவிடத்திற்கூறப்படும்.

அதற்கபிப்பிராயம்.—ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவில்கர்மம், அதனதுபயன்இவைகளின் சம்பந்தமில்லை: இதனால், ஆன்மாவில்சகலகர்மங்களின் நிஷேதவபிப்பிராயத்தால் பிராரத்தத்தையும் நிஷேதித்திருக்கின்றது. ஞானத்திற்குப்பூருவஞ்செய்யப்பட்ட பிராரத்தபோகம் ஞானியின்சரீரத்திற்குண்டாகாதென்னுமபிப்பிராயத்தால் பிராரத்தத்தை நிஷேதித்ததல்ல. ஆதலால், "விஞ்சினபிராரத்தத்தின் வினையநுபவித்துத்தீரும்" என்றார்.

(கசஉ) இதனால், ஓர்சங்கையுண்டாகாநின்றது: அது எங்கே ஓர் கர்மமானது நாநாசரீரங்களையாரம்பிக்கிறதாயிருக்குமோ அங்கே அப்படிப்பட்டகர்மத்தினாலுண்டான பிரதமசரீரத்தில் ஒருவனுக்குஞானமுண்டாமேல், அந்தஞானிக்கு அந்நியசரீரப்பிராப்தியுமுண்டாதல்வேண்டும்.

என்னை? பலத்தையாதொன்றாரம்பித்ததோ! அது பிராரத்தமெனப்படும்: அஃதநுபவியாமல் நாசமாகாது. அநேகசரீரத்திற்கேதுவான ஓர்கர்மமானது யாதொருபிரதமசரீரத்தையுண்டாக்கிற்றோ அதில்ஞானமுண்டாயிற்று; ஞானத்தின்பின்னர் அக்கர்மத்தின்பயனாக அந்நியசரீரம் சேஷமாகவிருக்கின்றதாகலான், ஞானிக்கும் அந்நியசரீரப்பிராப்தியுண்டாதல்வேண்டும். பிராரத்தகர்மத்தின்பயனாக எவ்வளவுசரீரமுண்டாகுமோ அவ்வளவுசரீரம் ஞானிக்குண்டாகும்: பிராரத்தபோகத்தினும் அதிகமாகவுண்டாகாது. ஆதலால், ஞானமும்சபலமாமென்னின்;—அதுகூடாது. என்னை? ஞானியினுடைய பிராணன் அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்தலோகத்

தில் அந்நியசரீரத்திற்செல்லாது. பின்னேயோவெனின்;—அந்தஸ்தானத்திலேயே அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளோடுகூடலினமாமென்று வேதமுரசறையாநின்றது. பிராணன் செல்லாமல் அந்நியசரீரத்தின் பிராப்திகூடாதாதலால், ஞானிக்குப் பிராரத்தசேஷத்தால் வேறேசரீரமுண்டாகாநிற்குமென்றுசொல்லுதல்கூடாது.

மற்றென்னெனின்;—எங்கே அநேகசரீரத்திஞரம்பகமாக ஓர்கருமமிருக்குமோ அங்கே அந்தமானசரீரத்திலேயே ஞானமுண்டாகாநிற்கும்: பூருவசரீரங்களில்ஞானமுண்டாகமாட்டாது. என்னே? அநேகசரீரங்களிஞரம்பகமானபிராரத்தமே ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தகமாம்: விஷயாசக்தி, பிரஞ்ஞாமந்தம், பேதவாதிவசனத்தில்விசுவாசம் ஆகியஇவை ஞானத்திற்கு எப்படிப்பிரதிபந்தகமோ அப்படி விலட்சணமானபிராரத்தமும் ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தகமாம்; எங்கே ஞானத்தின்பிரதிபந்தகமிருந்து ஞானசாதனமானசிரவணுதிகளிருக்குமோ அங்கே பிரதிபந்தகம் நிவிர்த்தியாமாயின், பிரதமஜநநத்திற்செய்த சிரவணுதிகளாலே அந்நியசரீரத்தில் ஞானமுண்டாகாநிற்கும். எப்படியெனின்;—வாமதேவர் பூர்வஜன்மத்திற்சிரவணுதிகள்செய்துவந்தனர்: அப்போது பிராரத்தத்தின்பயனுன ஓர்சரீரம் சேஷமிருந்ததால் ஞானமுண்டாகவில்லை. பின்னேயெப்போதுண்டாயிற்றெனின்;—சிரவணுதிகள்செய்துவர வர்த்தமானசரீரம்விழுந்து அந்நியசரீரத்தையடைந்ததால், பூர்வஜன்மத்திற்செய்துவந்தசிரவணுதிகளால் கர்ப்பத்தின்கண்ணேயே ஞானமுண்டாயிற்று. ஆதலால், ஞானத்திற்குப்பின்னர் அந்நியசரீரசம்பந்தமுண்டாகாதென்றறிக. (கoரு.)

(கசக.) [ஞானியை இகழாமற்பூஜிக்கவேண்டுமென்பதற்குக் காரணங்கூறுகின்ருர்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட்செய்யுங்கர்மம்
மறுமையிற்றெடர்ந்திடாமல்மாண்டுபோம்வழியேதென்ருல்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார்
அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே. (,)

(இ-ள்) பொறுமையால்-திதிட்சையால்— பிராரத்தத்தை-பிரார

திதிட்சை=சுகதுக்கங்களைப்பொறுக்கல்.

த்தபயனுனசுகதுக்காதிகளை—மறுமையில்-சீவன்முத்தித்தசையில்—புசிக்கும் நாள்-அநுபவிக்குங்காலையில்—செய்யும்கர்மம்-சீவன்முத்தர் (சரீராதிகளாற்)செய்யாநிற்கும்(புண்ணியபாவரூபமான)கர்மங்கள்—தொடர்ந்திடாமல்-அவரைத்தொடராமல்—மாண்டு போம்வழி-இறந்துபோகுமார்க்கம் — ஏது என்றால்-யாதென்றுசங்கிக்கில்—சிறியவர் இகழ்ந்து-அறிவின்மையோர்(தோஷதிருஷ்டியால்) நிந்தித்து—ஞானி செய்த பாவத்தை-அச்சிவன்முத்தர்தேகத்தினுற்செய்தபாவங்களை—கொள்வார்-ஏற்றுக்கொள்ளுவர்—அறிவுளோர்-அறிவுடையோர்— அறிந்து பூசித்து-(பிரமவித்து பிரமமேயென்னும்சுருதிவாக்கின்படிஞானியைப்பிரமசொரூபமென்)றறிந்து (மனவாக்குக்காயங்களால்) ஆராதித்து—அறம் எலாம்-புண்ணியங்களனைத்தையும்—கைக்கொள்வார்-ஏற்றுக்கொள்ளுவர்.—எ-று.

சீவன்முத்தர்க்குமறுபிறப்பின்றென்றுவேதம் முரசறைதலின், மறுமையென்றதைச் சீவன்முத்தித்தசையென்றும். (௧0௪)

(௧௪௪) [இனி விதேகமுத்தியினியல்புகூறல்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றாகும்
பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம்
உரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே. ()

(இ-ள்) அரிய-துர்லபமான—மெய்ஞ் ஞானத் தீயால்-தத்துவ ஞானமாகியஅக்கினியால்—அவித்தை ஆம் உடல்-அவித்தையாகிய காரணதேகம்—நீறு ஆகும்-வெந்து நீறாய்விடும்—பெரிய தூலமும்-கனமான தூலதேகமும்—கால*த்தால்-அதற்குநியமித்தகாலத்தில்—பிணம் ஆகி விழும்-சவமாய்வீழாநிற்கும்—அந்நேரம்-அப்பொழுது—உரிய சூக்கும சரீரம்-உரிமையாகிய சூட்சுமதேகமானது—உலை இரும்புஉண்டநீர்போல்-கொல்லுலையிற்(காய்ந்த)இரும்புண்டநீர்போல்—துரியம் ஆய்-துரியமாயும்—விபு ஆய்-பூரணமாயும்—நின்ற-(என்றும்) நிற்கின்ற—சொரூபத்தில்-சொரூபத்தின்கண்ணே—இறந்துபோம்-லீனமாம்.—எ-று. ஏ-அசை.

---

*காலம்=பிராரத்தபோகாநந்தரம்.

காலத்தால் என்றது. உருபுமயக்கம்.

"உரிய" என்றது, தூலதேகங்களைப்போல லிங்கதேகமும் அநேகமாய்வந்துவந்து நாசமாவனவன்மையை.

"உலையிரும்புண்ட நீர்போல்" என்றது மீண்டுஜனியாமைக்குஉவமானம்.

தூல, சூட்சும, காரணதேகங்களின் அபிமானிகளான விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞர்கட்குச்சாட்சியாய் நான்காம்பொருளாதலால், சொரூபம் துரியம். தேசகாலவஸ்துக்களைக்கடந்த பொருளாதலால், விபு. ஞானியினுடையபிராணன் வெளியிற்கமனமாகாதென்னும் கருதியால், "சொரூபத்திலிறந்துபோம்" என்றார். (கOரு)

[இதுவுமது.]

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றானாற் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிநிகழ்விதேகமுத்திப பதமடைந் திருப்பரென்றும்.(கOசு)

(இ-ள்) கடம் எனும் உபாதி போனால்-கடமாகியவுபாதியானது அபாவமாயின்—ககனம் ஒன்று ஆனால் போல-கடாகாசமானது (மகாகாசத்தோடு)ஏகமாவதுபோல — உடல் எனும் உபாதி-சரீரத்(திரைய)மாகியவுபாதிகள்—போனஉத்தரம்-நீங்கினஉத்தரட்சணம்—சீவன் முத்தர்-சீவன்முத்தர்கள்—அடி முடி நடுவும் இன்றி-ஆதியும், அந்தமும், மத்தியுமில்லாமல்—அகம் புறம் இன்றி-உள்ளும், புறம்புமில்லாமல்—நின்றபடி நிகழ்-(தான்)இருந்தபடியேவிளங்காநின்ற—விதேகமுத்திப் பதம் அடைந்து-விதேககைவல்லியமாகியபதத்தைப்பெற்று—என்றும் இருப்பர்-சதா (அவ்வண்ணமே)இருப்பர்.—எ-று.

பூரணமாதலினாலும், அமூர்த்தமாதலினாலும் "அடிமுடி நடுவுமின்றி யகம்புற மின்றி" என்றார்.

"நின்ற படிநிகழ் விதேக முத்திப் பதம்" என்றதை, "சகமாய் நின்றும் புராதனமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும் பூரணசின் மாத்திரமாம் பொருளே சொன்னாய்." என்றவாசிட்டப்பிரமாணங்கொண்டுணர்க.

(௧௪௫) ஞானியின் சரீரத்தியாகத்தில் காலதேச ஆசனுதிவிசேஷங்களின் அபேட்சையில்லை; அவன்தேகம் உத்தராயணத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அல்லது தெட்சணுயனத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, காசிமுதலிய புநிதஜேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அத்தியந்தமலினதேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, சவவாசனத்தில்நின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சித்தாசனத்தில்நின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சாவதானமாகப் பிரமசிந்தனைசெய்துகொண்டு வீழினும் வீழ்க, ரோகவியாகூலத்தால் ஆகாவென்று புலம்பிக்கொண்டு வீழினும் வீழ்க, சர்வதா அவன் முத்தனும்.

என்னை? எக்காலத்தில் ஞானத்தினுல் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயிற்றே! அக்காலத்திலேயே ஞானிமுத்தனும்: அதனுல், ஞானிக்கு விதேகமோட்சத்தில் தேசகால ஆசனுதிகளினபேட்சையில்லை. எப்படிஞானிக்குத்தேகபாதத்தில் தேசகாலாதிகளினபேட்சையில்லையோ! அப்படியே ஞானநிமித்தமானசிரவணத்திலும் தேசகாலாதிகளினபேட்சையில்லை.

(௧௪௬) உபாசகர்க்குத்தேசகாலாதிகளினபேட்சையுண்டு. எப்படியும் பீஷ்மாதியர்ஞானியென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். பீஷ்மர் உத்தராயணமன்றிப்பிராணத்தியாகஞ்செய்யவில்லை. அப்படியாயினும், பீஷ்மாதியர் அதிகாரிபுருஷராதலால்,உபாசகர்களின்உபதேசநிமித்தம்அவர்காலவிசேஷத்தையபேட்சித்தனர். வசிட்டபீஷ்மாதியர் அதிகாரிகளாதலாலே அவர்கட்குஅநேகஜன்மமுளவாம்.

என்னை? அதிகாரிபுருஷருக்கு ஓர்கற்பபரியந்தம்பிராரத்தமிருக்கும்; கற்பத்தினந்தத்தன்றிவிதேகமோட்சமுண்டாகாது; கற்பத்தினிடையில் அவர்கட்கு இச்சையின்வலியால்நாநாசரீரமுண்டாகும்; அப்படியாயினும், ஆன்மசொரூபத்தின்கண் அவர்க்கு ஜன்மமரணப்பிராந்தியுண்டாவதில்லை. ஆகலின், சீவன்முத்தராம். அவ்வதிகாரிபுருஷரின்வியவகாரமுழுவதும் அந்நியரினுபதேசநிமித்தமாம்; ஞானியின்வியவகாரத்தில் அந்நியமாகஓர்நியமமுமில்லை: இவ்வபிப்பிராயத்தால், ஞானியின்தேகபாதத்திற்குத் தேசகாலஆசனுதிகளொன்றுஞ்

சொல்லாமல், "பெரியதூலமுங்காலத்தாற்பிணமாகிவிழும்" என்றார்.

— (கூ௭) "சூக்குமந் தனது காரணமடையத் தூலமிங் ககன்றதே யென்றாற், சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன்றெடுத்ததென் றுணர்வாய்." என்றுசுத்தசாதகத்தில்,குமாரதேவசுவாமிகளால் அருளிச்செய்திருப்பதால், "பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகிவிழும்" என்று இவ்வாசிரியரருளியவிதேககைவல்லியத்தினிலக்கணம் அசங்கதமாகாதோவெனின்;—

"காலமே காரணமாய்க் குடும்ப வாழ்விற் காதலொழித் தறச்செறிந்த காயந் தன்னைச் சாலமிகு தொழிற் பறவைக்கிடமாங் கூட்டைச் சானவியின் கரைவரையிற் றானேநீர்ந்தான், கோலியொரு சுமைசுமப்பான் குறித்தவெல்லைக் கொண்டுபோய்ப் போடுவபோற் குரம்பை போட்டு, மாலுறுபற் றொன்றின்றிப் பூவி னுற்றம் வானுறும்போற் பரமபத வாழ்வு பெற்றான்" என்றும், விகற்பமிறந்தவராய், நிர்விகாரராய், அபிராமராய்ச்சகலமலவிலாசங்களினாலேயுண்டாயிருக்கிற உபாதிவிநிர்முத்தராகிய உத்தாலகரானவர், யாதொருசுகத்திலே இந்திரனது சுகமும் சமுத்திரத்திற்றிரணம்போல அற்பமாய் விடுமோ! அப்படிப்பட்ட இரணியகர்ப்பாந்தசுகங்களுந்தாழ்ந்தனவாகத் தான் அவற்றிற்கு ஆதியாயும், அண்டபேதங்களால் அநந்தமாயுள்ளவாகாசங்களை உதரத்தில்வைத்திருக்குந்திக்குகளை வியாபித்ததாயும், பூரணமாயும், சகலபுவனங்களையுந்தரித்திருக்கிறசுபாவத்தையுடையதாயும், பாக்கியவான்களாலடையத்தக்கதாயும், சத்தியமாயும், ஆநந்தமாயும், அநந்தமாயுமுள்ள வாசாமகோசர பரமசுகத்தையடைந்து அச்சுகவடிவாயினார். அவருடையமனம் ஸ்வச்சரூபமாணபதத்தையடைந்தவுடன் அவர்சரீரம் அவ்வரைமீது ஆறுமாதஞ் சூரியகிரணத்தா லுலர்த்தப்பட்டதாய்க் காற்றினாலுண்டாகாநிற்குந் தொனியால் பருவதமாகிய புருஷனுக்குச் சிறுசெடிகளாகிறகைகளால் வாசிக்கத்தக்க நரம்புகளாகிய தந்திகளோடுகூடிய வீணையாயிற்று. மேற்சொல்லிய ஆறுமாதத்திற்குப்பின், அப்பருவதத்தில்ஆகாசத்தில் நின்றும் இறங்கியுற்ற பிராமிமுதலியசப்தமாதர்களுள் சகலதேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்க தேவதேவியாகிய சாமுண்டியென்பவள்

ருபயகிரணத்தாலுலர்ந்துள்ள அவ்வுத்தாலகரது கங்காளத்தைச்சிக்கி ரத்திலெடுத்துத் தனது மகுடத்தின்மீது பூஷணமாகச் சூடிக்கொண்டனன் என்றும், சர்வஞ்ஞரிஷியாகிய ஸ்ரீ வான்மிகிபகவானால் ஞானவாசிட்டத்தில், அருளிச்செய்திருப்பதால் இவ்வாசிரியர் கூறியவிதேககைவல்லியவிலக்கணம் அசங்கதமாகாது.

அன்றியும், பிரபுலிங்கலீலையில், "அழிவி லானை யழிந்தன னென்றுமீ, விழியி னுன்மிக வெள்ளம் பெருக்கினை, கழிவி லாதவா காயங் கழிந்ததென், ஞெழிவி லாம லுளமெலி வார்கள்போல்." எ-ம், "சச்சி தாநந்த சங்கர னுகவே, யச்ச நீங்குபு தன்னை யறிந்தவன், றுச்ச மாந்துயர்த் தோன்மலி யாக்கையை, யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே.' எ-ம், "ஒண்டரைக்கண்ணொடிவிலருளுருக்,கொண்டடுத்த குருவரு ளாற்றன்னைக்,கண்டமெய்த்தவன் காயந்தனையந,மூண்டநெட்டிலையொப்பவிடெப்பனால்." எ-ம்,பிரபுதேவர்அருளிச்செய்திருப்பதாலும்,இவர்அருளியதுஅசங்கதமாகாது. குமாரதேவசுவாமிகள், சுத்தசாதகத்தில்அருளியதோ! "உவக்கும்வீடேயெவ்வளவிற்றுலகநடையேயுயர்ந்தது" என்னும்ஸ்தூலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு முத்தியின்கண்விருப்பமுண்டாக்குவித்தற்பொருட்டேயாம். அங்ஙனமன்றிச் சித்தாந்தமாமேல், பிரபலசுருதியானவாசிட்டத்திற்கு அதுவிருத்தமாம். அன்றியும், வாசிட்டத்தில். "பற்று முனிவு பயஞ்சுகங்கள் பயிலா னெனினும் பயின்றிடினுஞ், சொற்ற வெவர்க்கும் பிரமேயந் தொடரா னெனினு நன்பாலர்,பெற்ற பிரமேயத்துறினும் பெரிய மனத்தோன் காசியிற்சா, வுற்ற பொழுது நாய்க்கெரிப்போ ருழைசாவுறினு முறும்பதங்கேள்." எ-ம், "ஞான மடைந்தபொழுதிலிவ னல்லீ டுற்றோன் மனமிறந்தோ, னீன மான வகம்பாவப் பிராந்தியன்றே விடர்பந்த, மான வீடா வதுமடமை யந்தகாரங் கெடலன்றே,மான மிருந்த விவனெய்தின் மனிதர்பூசை செயவேண்டும்." எ-ம் கூறியிருப்பதால், தூலதேகம்வீழ்வதும், வீழாமற்போவதும்பந்தமோட்சமல்ல: ஆதலால், "சூக்குமந்தனது காரணமடையத் தூலமிங் ககன்றதே யென்றால்." என்னும்சுத்தசாதகம், ஸ்துதியர்த்தவாதமாம். ஞானவாசிட்டக்கருத்தின்படியே பூஜ்யபாதரான ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசாரியராலும் விவேகசூடாமணியிலருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க.

திருமந்திரத்தில், "அந்தமின் ஞானிதன் னுகந் தீயினில், வெந்திடி னுடெலாம் வெப்புத் தீயினி, னொந்தது நாய்நரி நுகரி னுண்செறு, வந்துநாய் நரிக்குண வாகும் வையமே." எ-ம், "எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடி, லண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு, மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமா, மெண்ணரு மன்ன ரிழப்பா ரரசே." எ-ம், "புண்ணிய மாமவர் தம்மைப் புதைப்பது, நண்ணியனல்போக்கி னுட்டி லழிவாகு, மண்ணி லழியி லலங்கார பங்கமா, மன்னுல கெல்லா மயங்குமன்னன் மண்டியே." எ-ம், "அந்தமில் ஞானி யருளை யடைந்தக்கா, லந்த வுடறன் குகைசெய் திருத்திடிற், சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரு, மந்தமி லின்ப வருள்பெறுவாரே." எ-ம்,அருளிச்செய்திருப்பதானும், "பெரியதூலமுங்காலத்தாற் பிணமாயிவிழும்." என்று இவ்வாசிரியரருளிய விதேககைவல்லியவிலக்கணம் அசங்கதமாகாது.

"உரியுக் குயசாரிப முலையிரும் புண்ட நீர்போற் றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொருபத்தி லிறந்துபோம்." என்று "உலையிரும் புண்ட நீரை" உபமானமாகக்காட்டினது, இவ்வாறெழும் ஆசங்கையைத்தொலைவித்தற்பொருட்டேயாமென்க. (க0சு)

(கசஅ) [பிரமப்பிராப்தியானது கிராமாந்தரப்பிராப்தி போலல்ல, கண்டசாமீகரநியாயம்போ லப்பிராப்தப்பிராப்தியாமென்று சொல்லுகின்றார்.]

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றினு காசம் போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி லுமைப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய்.(க0எ

(இ-ள்) சொல்லிய மகனே-("நீ நானென்றிரண்டில்லாமல் நிறைந்தபூரணமாயெங்கும்,நானுகத்தெளிந்தஞானம்" என்றுமுன்னே பிரமாநுபவஞ்கூறியமைந்தா—எங்கும் சூழ் வெளி. இருக்க-எவ்விடத்தும்நிறைந்துள்ளஆகாசம் தானிருந்தபடியேயிருக்க — மண்ணைக் கெல்லிய பின்பு-பூமியை அகழ்ந்தபின்னர்—தோன்றும்-(ஆகாசம்பூரணமென்னும் ஞானமின்மையனுக்கு ஊதனமாக அப்போதுண்டா

ளதுபோலத்)தோன்றுகின்ற—கிணற்றின் ஆகாசம்போல்-கூபாகாச ம்போலும்—ஒல்லை ஆம் பிரமம்-ஏற்கெனவே சித்தமாயுள்ளபிரமம்—நூலால்-(குருவுபதேசத்தாலும்) சாஸ்திரவிசாரத்தாலும் — உற்றது போலே தோன்றும்-(அப்போதுநூதனமாக) அடையப்பட்டதுபோலவேதோன்றுநிற்கும் —(அங்ஙனந்தோற்றினும், அதுவாஸ்தவமன்மையின்,)எல்லையில் நாம் -அளவிறந்தவியாபகமான (பிரத்தியகபின்னபிரமமாகிய)நாம்—எப்போதும்-இதற்குமுன்னும்—ஏகம்என்று-அகண்டைகரசப்பிரமமேயென்று—இருந்து வாழ்வாய்-இவ்வண்ணமிருந்துவாழ்வாயாக.—எ-று.

நூலாலென்னினும், "பெரியமாயை காரணமாம், பொருளன்றியுங் குருவாக்காற் புகலும்பொருளாய்க் காரணமாய், மருவுமுணர்வார் தன்னுருவை வழுவாதளிக்கு முணர்வோர்க்கே." என்னுஞ்சுருதியால், குருவுபதேசம்வருவித்தாம்.

கூவந்தொடற்குமுன்னுங்கூவாகாசம்இருப்பதுபோல, விசாரத்திற்குமுன்னும்பிரமத்வம்சித்தமாகலின், "எல்லையினுமெப்போதுமேகமென்றிருந்துவாழ்வாய்." என்றார்.

இவ்வாசிரியர்கூறினவாறே வாசிட்டத்தில், "குருவின்வல்லபவிளக்கத்தாற்கண்டனமெனல்வீண், நானுநீதானுங்கண்டனம்பரம்பொருட்பொலிவே." என்றருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க. (க0எ)

[கூறிப்போந்தபடலத்தின்சாரார்த்தத்தைத்தொகுத்துவிசேஷித்துஉம்புதற்பொருட்டுச்சபதத்தோடுங் கூறுகின்றார்.]

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே. (க0அ)

(இ-ள்) கானல்நீரில் -கானலிற்சலம்போலும்—கிளிஞ்சில்வெள்ளியில்-சுத்தியில்இரஜதம்போலும்—கந்தர்ப்பநகரில்-கந்தர்வநகரம் போலும்—கனூரில்-சொப்பனநகரம்போலும்—வானம்மையில்-ஆகாசத்தில்நீலநிறம்போலும்— கயிற்றில்பாம்பில் - இரச்சுவிற்சர்ப்பம்

போலும்—மலடிசேயில்-வந்தியாசுதன்போலும்— முயலின்கோட்டில்-சசவிஷாணம்போலும்—பினம்பும்—பருமையான--தறி புமானில்-தாறுவிற்புருஷன்போலும்—பிரபஞ்சம் எல்லாம்-(அகங்காராதிப்) பிரபஞ்சமனைத்தும்—பொய்-மித்தை—ஞானமே- பிரஞ்ஞானகனப் பிரமமே—மெய்-சத்தியம்—மகனே-மைந்தா—உன்னை-இத்தன்மையானவுனது அன்மாவை—நம் ஆணை-நம்மேலாணை—மறந்திடாதே-நீ மறவாதே.—எ-று.

ஏகாரம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது.

இல் என்னும், ஐந்தனுருபு என்னும்பொருடொறுங் கூட்டப்பட்டது.

சிவோகமென்னும் அநுபூதியினாற் றன்னோடொத்தமையின், "நம்மானை" என்றார்.

"பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய்." என்றதற்கு, உ-ம். பட்டினத்துப்பிள்ளையார். திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை."எந்தைநின், திருவளர் நாட்டங் கருணையிற் பெறலும், யாவையு மெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி, மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை, ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய சிற்பவி கற்ப மெல்லா மொன்றிற், றவிராது தடவினர் தமக்குச், சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற் காண்க. (கoஅ)

முதலாவது, தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றியது.

படலம் க-ற்கு செய்யுள். (கoஅ)

சிவமயம்.

இ ர ண் டா வ து

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்.

ஐய
ம்போ
லரந்தை
யுண்டோ
என்றுவாசிட்டத்தும், "ஐயந்தவிர்த்து நிலத்த வா
சகனு முத்தியருள் பவன்விகித குருவாம்" என்
றுவேதாந்தசூடாமணியினுங் கூறியி
ருத்தலால், ஐயமறுப்பது
ஆசிரியர்க் க
வசியகடமை
யாகலின், ஈண்டுச்சந்தே
கந்தெளிதற்படலங் கூறத்தொடங்கி
னர். சந்தேகம், ஐயம், சமுசயம் என்பனவொரு
பொருட்கிளவிகள். "தெளிதல்" என்பது நிவிர்த்தி.

சமுசயம் ஓர்விசேஷியத்தில் விருத்தமான இரண்டுவிசேஷண ஞானமாம். தனதபாவாதிகரணத்திலவபர்சமாவதால் இதனைப்பிரம (ஹூ8) மென்பர்.

(கஉக) சமுசயரூபப்பிரம(ஹூ8)மும், பிரமாணசமுசயம், பிரமேயசமுசயம்என இருவகைத்து. பிரமாணகோசரசந்தேகம்பிரமாணசமுசயமெனப்படும். அதனையே பிரமாணகதவசம்பாவனையென்பர். வேதாந்தவாக்கியம், அத்துவிதியப்பிரமத்தின்கண்ணே பிரமாணமாகவுண்டோ! இல்லை

யோ! என்பது, பிரமாணசமுசயம். அதனநுவிர்த்தி சா ரீரகத்தின்பிரதமாத்தியாயத்தின் படனத்தால் அல்லது சிரவணத்தாலுளதாம். பிரமேயசமுசயமும், ஆன்மசமு சய, அநான்மசமுசயபேதத்தால் இருவகைத்து. அநான் மசமுசயம் அநந்தவிதம். அவற்றைவிரிப்பதாற் பயனி ன்று.

ஆன்மசமுசயமும் அநேகபிரகாரமாம்; அவை ஆன்மாபிரமத் தோடுஅபின்னமோ! அல்லது பின்னமோ! அபின்னமாயினும், சர் வதா அபின்னமோ! அல்லது மோட்சகாலத்திலேதான் அபின்ன மோ! சர்வதா அபின்னமாயினும், ஆநந்தாதிஜசுவரியவானோ! ஆநந் தாதிரகிதனோ! ஆநந்தாதிஜசுவரியவானாயினும், ஆநந்தாதிகள் குண மோ; பிரமான்மாவின்சொரூபமோ! என இவைமுதலாகத்தற்பதா ர்த்தத்திற்கு அபின்னமானதுவம்பதார்த்தத்தில் அநேகபிரகாரமா ன சமுசயங்களுளவாம்.

அப்படியே கேவலந்துவம்பதார்த்தகோசரசமுசயமும், ஆன்ம கோசரசமுசயமேயாம்; அதுஆன்மாதேகாதிகளின்பின்னமோ! பின் னமல்லவோ!பின்னமெனினும்,அணுரூபமோ!மத்திமபரிமாணமோ! விபுப்பரிமாணமோ! விபுப்பரிமாணமெனினும், கர்த்தாவோ! அகர்த் தாவோ! அகர்த்தாவெனினும், பரஸ்பரம்பின்னமாக அநேகமோ! அல்லதுஏகமோ! என இவ்வாறுஅநேகசமுசயங்கள் கேவலம்துவம்ப தார்த்தகோசரமாகவுளவாம்.

அப்படியே கேவலம் தற்பதார்த்தகோசரமாகவும், அநேகபிர காரமானசமுசயங்களுள; அவை ஈசுரன் வைகுண்டாதிலோகவிசே ஷத்தில் வசிக்கும் பரிச்சின்ன அஸ்தபாதாதிஅவயவத்தோடுகூடிய சரீரியோ!அல்லது சரீரம் இன்மையனவிபுவோ!சரீரமின்மையனு ன விபுவாயினும், சகத்துக்குப்பரமாணுவாதிகளையபேட்சித்தகர்த்தா வோ! அவைகளையபேட்சியாதகர்த்தாவோ! பரமாணுவாதிகளைய பேட்சியாதகர்த்தாவெனினும், கேவலம் கர்த்தாவோ! அபின்னநிமி த்தோபாதானரூபகர்த்தாவோ! அபின்னநிமித்தோபாதானரூபகர் த்தாவெனினும், பிராணிகளின் கருமங்களையபேட்சியாத கர்த்தாவா ய் விஷமகாரித்தைமுதலியதோஷமுடையனோ! பிராணிகளின் கரு மங்களையபேட்சித்தகர்த்தாவாய் விஷமகாரித்தைமுதலியதோஷரகித

ளே! என இவைமுதலிய அநேகபிரகர்ரமாகத்தற்பதார்த்தகோசரச முசயமுளவாம்; அச்சமுசயங்கள்யாவும், பிரமேயசமுசயமெனப்ப டும்: அவைகளின் நிவிர்த்தி மனனத்திஞலுளவாம்; சாரீரகத்தின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் அத்தியயனத்தினல், அல்லது சிரவ ணத்தினல் மனனம் சித்தியாநிற்கும்: அதனல் பிரமேயசமுசயம் நிவிர்த்தியாம்.

ஞானசாதனசமுசயமும், மோட்சசாதனசமுசயமும் பிரமேயச முசயமாம். என்னை? பிரமாவின்விஷயத்தைப் பிரமேயமென்பர்: ஞானசாதன மோட்சசாதனங்களும் பிரமாவுக்குவிஷயமாகலின், பி ரமேயமாம்; ஆதலால், ஞானசாதனசமுசயமும், மோட்சசாதனச முசயமும் பிரமேயசமுசயமெனப்படும்: அவைகள் சாரீரகத்தின்மு ன்றும்அத்தியாயத்தால்நிவிர்த்தியாம்.

அப்படியே மோட்சசொரூபத்தின்சமுசயம் பிரமேயசமுசயமே யாம்; அதுசாரீரகத்தின்நான்காம் அத்தியாயத்தால் நிவிர்த்தியாம்: சாரீரகத்தின்நான்காம்அத்தியாயத்திலே முன்னர்சாதனவிசாரமும், பின்னர்பலவிசாரமும் உள்ளனவாயினும், நான்காம்அத்தியாயத்தில் சாதனவிசாரம்எவ்வளவிலுண்டோ! அவ்வளவு நான்காம் அத்தியாய த்தோடுகூட மூன்றும்அத்தியாயத்தாற்சாதனசமுசயம் நிவிர்த்தியா ம்: சேஷமானநான்காம் அத்தியாயத்தால் பலசமுசயநிவிர்த்தியாம். [மோட்சத்தைப்பலமென்பர்: பலமெனினும்பயனெனினும் ஒக்கும்.] இந்தப்படி விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; இ ச்சமுசயங்களை இப்படலத்தில்வாராநிற்கும் அவ்வவ்விடங்களிற்காட் டுதும்: ஆங்காங்குணர்க.

[இனிநுதலிப்புகுதல்.]

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே
பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே. (க)

(இ-ள்) நரர்-(உலகில்) மநுடர்—குழி பறித்து-குழிதோண்டி —மெள்ள நாட்டிய-மெள்ள(அதில்)நிறுத்திய—நெடிய கம்பம்-நீண்

டஸ்தம்பமான து—உரம் உற-(அசையாமல்)வலியடையும்பொருட்டு—ருத்திக் குத்தி-கெட்டித்துக்கெட்டித்து—உறைப்பிக்கும்-பலப்படுத்தாநிற்கும்—உபாயம் போலே-தந்திரம்போலவே—[¶தூணுகநந நியாயம்போலேயென்றபடி.] பரம சிற்சொரூபந் தன்னில்-சர்வோத்கிருஷ்டமானசிதான்மசொரூபத்தில்—பற்றிய மனோ விருத்தி-(அபேதமாகப்)பொருந்திய(அகண்டாகாரமான)அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி—திர நிலை பெற- (அதன் கண்ணே) நிச்சலமாகநிற்றற்பொருட்டு—சந்தேகம் தெளிதலை-சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தை—மொழிகின்றேன்-இப்போதுகூறுகின்றேன்.—எ-று. (க)

[சிடன்குருவையநுசரித்திருந்ததிறங்கூறுகின்முர்.]

நற்கருத் துடையோ ளுகி ஞானவா ளுகி நின்ருேன்
மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். (உ)

(இ-ள்) நற் கருத்து உடையோன் ஆகி-சத்துவமான அந்தக்கரணத்தையுடையவனாய்--(அதனால்)ஞானவான் ஆகி-(பிரமான்மவயிக்கிய)ஞானமுடையவனாய்—நின்றோன்-நின்றசிடன்--மர்க்கடநியாயம் போலே-(மார்ச்சாலநியாயம்§போலாது) மர்க்கடநியாயம்*போலவே—மகாபூத விகாரம் தொட்டு-பஞ்சீகிருதபஞ்சமகாபூதங்களின்காரியமானதூலதேகந்தொடுத்து—நிர்க்குண விதேகமுத்தி நிலை பரியந்தம்-சத்துவகுணமுமிறந்தவிதேககைவல்யம்வரையும்—சொன்ன- உபதேசித்தருளிய—சற்குருவினை விடாமல்-சற்குருவைவிட்டுநீங்காமல்—சந்ததம் - எப்பொழுதும் — அநுசரித் ௺ தான் - அநுசரித் திருந்தான்.—எ-று.

¶ தூணு=கம்பம். கநநம்=புதைத்தல். நியாயம்=திருஷ்டாந்தம்.

§ மார்ச்சால நியாயம்=தாய்ப்பூனை தன்குட்டிகள் கிடக்குமிடத்தைத்தேடித் தானே கௌவியெடுத்துப்போய்க் காப்பாற்றுதல்.

* மர்க்கட நியாயம்=குரங்கின்குட்டி தன்றாய்க்குரங்கு எங்கே தாவினும், தான் அதனைவிடாதுபற்றியிருத்தல்.

௺ அநுசரித்தல்=வழிபடல்.

"நேசார் குருநான் மாணாக்கன் சிறக்க விம்மு வருங்கூடிற், பா சா நிதப் பரமெய்தும் பன்னுணிங்கா விக்கூட்ட, மேசா வுணர்வைத் தரும்." என்னும் வாசிட்டக்கருத்தின்படியே மாணாக்கன் இங்ஙனம் நின்றனனென்க.

"மர்க்கடநியாயம்போலே." என்றதற்கு, உ-ம். பட்டினத்துப் பிள்ளையார். "மந்திக் குருளையொத் தேனில்லை நாயேன் வழக்கறிந்துஞ், சிந்திக்குஞ் சிந்தையை யானென்செய் வேனெனைத் தீதகற்றிப், புந்திப் பரிவிற் குருளையை யேந்திய பூசையைப்போ, லெந்தைக் குரியவன் காணத்த னேகயி லாயத்தனே." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (உ)

[குருவானவர் மாணாக்கனை அநுபவம்வினாதல்.]

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பாம்
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றுயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே. (ங)

(இ-ள்) புருடன் தன்னைச் சந்ததம்-புருஷனை எப்பொழுதும் (விட்டுநீங்காத)—சாயை போல்-நிழல்போல—விடாமல் அன்பு ஆம் மைந்தனை நோக்கி-கணமும்நீங்காமற்றன்னிடத்தன்புடையனாயிருக்கும் சீஷனைப்பார்த்து—சாட்சிமாத்திரம் ஆய் நின்றுயோ-(ஞாதாஞானங்களொழிந்துஞேயரூபமான)சாட்சிமாத்திரமாகநிற்கின்றனையோ—சிந்தையில் ஐயம் எல்லாம்-அந்தக்கரணத்தின்கண்ணுள்ள (பிரமாணகத, பிரமேயகதங்களான) சமுசயங்களனைத்தும்—தீர்ந்தவோ-ஒழிந்தனவோ—தெளிவின் உள்ளே-(உனது)புத்தியினிடத்தே—அந்தரம் கலந்தது உண்டோ-பேதப்பிரதீதிவந்துபொருந்தினதுண்டோ—அநுபவம் உரைசெய்வாய்-உனதநுபவம் (எங்ஙனமுளது) அதனைச் சொல்லுதி.—எ-று.

"பராபரமா மப்பொருளை வயங்கக் கண்டாற் பெருமனக்கட்டறுமைய மறுங்கரும மறும்" எனவாசிட்டத்திற்கூறியபடி ஆரூடஞானமடைந்தனையோவென ஆசான்வினாவினதாம்; அல்லது அசம்பாவனை, சமுசயபாவனை, விபரீதபாவனைகளிறந்தவநுபூதியடைந்தனையோவென வினாவினதாமெனினும் ஒக்கும். (ங)

[தேவரீருடைய கிருபாபலங்கொண்டு பிரதிபந்தமிக
ந்தவநுபூதியடைந்தேனெனல்.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள்
உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ. (ச)

(இ-ள்) என உரைத்து அருளும் ஆசான்-என்றுகேட்டருளிய குருவினுடைய—இருபதம் வணங்கி-உபயபாதங்களையும் பணிந்து—எந்தாய்-எனதுபிதாவே—சனனவன் காட்டில்-சம்சாரமாகியவலிய வாரண்யத்தில்—மோகத் தமத்து-அஞ்ஞானமாகிய இருளில்—எழு பேதப் பேய்கள்-எழாநிற்கும் (பேதப்பிரதீதிகளாகிய) பசாசங்கள்—உனது அருள் உதய வெற்பில்-தேவரீருடைய கிருபையாகிய உதய கிரியில் நின்றும்—உபதேச அருக்கன் தோன்றி-(பிரமோ)பதேசமாகிய சூரியன் உதயமாகி—மனவிழி தெரிய-உளக்கண்விளங்க—ஞானவான் கதிர் பரந்தால்-ஞானமாகிய பெருமையையுடைய கிரணங்களைப்பரம்பச்செய்தால்—உண்டோ-அதன்முன் உளவாகாநிற்குமோ! (இல்லாதொழிந்தன.)—எ-று.

ஜநநம் எண்பத்துநான்குலட்சம்யோனிபேதங்களாய்க் கடத்தற்கரிதாகலின் அதனை, "வன்காடு" என்றும், பொருள்களையும், விழிகளையும் மறைக்கும் இருள்போல அதிஷ்டானவாரோபங்களின்பேதங்களையும், அறிவையும் மறைத்தலால் அஞ்ஞானத்தைத் "தமம்" என்றும், உண்மையாகவில்லாதிருந்தும் இருளினலெழுந்து அச்சந்தந்து இருளொழிவில் தாமும்ஒழிந்துபோம் பேயின்றோற்றம் போல்உண்மையிலில்லாதிருந்தும், அஞ்ஞானத்தாலெழுந்து அளவிறந்தவனர்த்தங்களைத்தந்து அஞ்ஞானநாசத்தில் தாமும்ஒழிந்துபோதலின்,பேதப்பிரதீதிகளைப்,"பேய்"என்றும், அளத்தற்கருமையானும், பிரமோபதேசமுண்டாதற்கேதுவாதலானும் குருவருளை, "உதயவெற்பு" என்றும், பிரமோபதேசம் முக்கியவதிகாரிக்குத் தசமனுக்கு ஆப்தோபதேசம்போல உடனே அஞ்ஞானத்தையொழிவித்தலால் உபதேசத்தை, "அருக்கன்." என்றும், சூரியோதயமாகி விழிகள் தோன்றக் கிரணம்எங்கும்வியாபிக்கில் பேய்த்தோற்றத்திற்கவகாசமி

ன்மைபோலப் பரிபூரணப்பிரமந் தானென்னும்ஞானம் விரிந்துண்டாகி ஆவரணமின்றிப் பரிபூரணப்பிரமாகாரமாக மனதுவிளங்கவே, பேதப்பிரதிநிதிகட்கு அவகாசம் இன்மையின் ஞானத்தை "வான்கதிர்." என்றும், உருவகப்படுத்துக்கூறினான்.

"உபதேசவருக்கன்றோன்றி, மனவிழிதெரிய." என்றதால், அஞ்ஞான, சமுசயங்கள் ஒழிந்தனவென்பதைக்குறிப்பாலுணர்த்தினானென்க.

(கரு0) பேதம் ஐந்துவகை: அவை, க-வது-சீவேசுரபேதமும், உ-வது-சீவர்களின்பரஸ்பரபேதமும், ங-வது-சீவசடங்களின்பேதமும், ச-வது-ஈசுரசடங்களின்பேதமும், ரு-வது-சடங்களினொன்றற்கொன்றுபேதமும் என்னும் இவைகளாம்.

"சநநவன்காடு" என்றதற்கு, உ-ம். அமிர்தசாரம். "ஊர்வ பதினொன்றொ மொன்பானு மாநுடவர், நீர்பறவை நாற்காலி நேர்பத்தாஞ், சீர்திகழு-மூவாறுந் தாபரங்கண் முப்பத்து மும்மையோ, ராவாரொருப தாறும்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க.(ச)

[அஞ்ஞானம், ஐயமுதலியவை ஒழிந்தனவாயினும்,புத்திதிடத்தின்பொருட்டு இன்னும்யான் ஆட்சேபித்து அறியத்தக்கவையுளவெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றான்.]

மந்திர மூர்த்தி தன்னான் மாற்றிய பேய்போ னாலும்
எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல்
முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னாலு மையா
புந்திநின் றுறைக்க வின்னம் புகலும்வின் ணப்ப முண்டே. (ரு)

(இ-ள்) மந்திர மூர்த்தி தன்னான்-(உலகில்)மந்திரமூர்த்தியினால்—மாற்றிய பேய் போனாலும்-நீக்கியபேயானது(உடலைவிட்டு) நீங்கிப் போகினும்—எந்திரம் எழுதிக் கட்டி-மந்திரசக்கரம்எழுதிப்(பேய்நீங்கிய(அவ்வுடலிற்)பந்தித்து—இனிவராவகை-மீண்டுமே(பேய்அவ்வுடலில்) வந்து சம்பந்தியாதிருக்கும்படி—செய்வார் போல்-செய்பவர்போல—முந்தி-முன்னரே—உன் உபதேசத்தால்-தேவரீர்அருளிய பி

ரமோபதேசத்தால்—மோகம் போனதும் - அஞ்ஞானம்நிவிர்த்தித்த தேனும்—ஐயா-குருவே—புத்தி நின்று உறைக்க--எனதநுபுத்தியானது (அநுபூதியிற்சலியாமல்)நின்றழுந்த—இன்னம்-மேலும் — புகலும்வி ஸ்ணப்பமுண்டே-(யான்) வினவாநிற்கும்விண்ணப்பங்களுள.—எ-று.

"மோகம்." என்றது, உபலட்சணமாகநிற்றலாற்சமுசய, விபரீத ங்களுங்கொள்க. (எ)

[பூருவபடலத்தில், உபதேசித்தவாக்கியங்களைப்பற்றித் தனதந்தக்கரணத்திலெழாநிற்குஞ் சந்தேகந்தெ ளிதற்பொருட்டுவினுதல்.]

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டா சயஞ்சோதியென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே. (அ)

(இ-ள்) ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும்-(நீயேபிரமமெ ன்றும்)சுருதிப்பிரமாணத்தால்(உனதுநிஜரூபமானபிரமத்தைநீ) அறி தியென்றும்—ஏகம் ஆம் பிரமம்-அகண்டைகரசமானபிரமமானது— வாக்குக்கு எட்டாது என்றும்- (சுருதிவாக்கியத்திற்குக்கோசரமாகா தென்றும் — இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும்-(உனது) மனதினால்(உ ன்னையே)உணர்தியென்றும்—சோகம் ஆம் மனத்திற்கு-துக்கமயமா கியமனத்திற்கு—எட்டா-விஷயமாகாத—சயஞ்சோதிஎன்றும்-சுயம் பிரகாசரூபமென்றும் —சொன்னீர்-உபதேசித்தருளினீர்(இங்ஙனம் உபதேசித்ததால்)—மோகம் ஆம் இரண்டு சங்கை-மயக்கமாகியஇருவி தசந்தேகங்கள்—முளைத்தன-(எனதந்தக்கரணத்தின்கண்ணே) யுண் டாயின—பறித்திடீர்(அவைகளை)நிவிர்த்திசெய்தருளுவீராக—.எ-று.

"சச்செபறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்பதங்கட் கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய்." என்னும் கூசு-ம் செய்யுள்முதல், "கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய் யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றமெப் போது, மிட மான பிரமஞ்சாட்சி யிரண்டுமேப் போது மேகம்."என்னும் அஉ-ம் செய்யுள்வரையும் பூர்வபடலத்தில் உபதேசித்தருளியசுருதிவாக்கிய

ங்களால் என்பான், "ஆகமப்பிரமாணத்தாலறியென்றும் வாக்குக்கெட்டா, நேகமாம் பிரமமென்று மிதயத்தாலுணர்வாயென்றுஞ், சோகமாமனத்திற்கெட்டா சுயஞ்சோதியென்றுஞ் சொன்னீர்" என்றும், தன்னால்விசேஷித்துத் தெளியக்கூடாமையின், "மோகமாம்" என்றும், பயிருக்குக்கோரையாதிய களைகளைப்பறித்தெறியாவிடில் அது, பலத்தைப்பயவாததுபோலச் சந்தேகநிவிர்த்திசெய்யாதளவில் ஞானமும் சம்சாரநிவிர்த்திரூபமானபலத்தைப்பயவாதென்பான், இரண்டு சங்கை "மூளைத்தனபறித்திடீர்." என்றுங்கூறினான்.

[இவைபிரமாணகதசந்தேகம்.] (சு)

(கருக) [முதற்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்துநிண் ணயங்கூ டாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றூத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. (எ)

(இ-ள்) (பிரத்தியகபின்னபரப்பிரமம்)உற்றது ஓர்விடயம்(அன்று)-(நேத்திராதிஇந்திரியங்களோடு) சம்பந்திப்பதான (உருவமுதலியவிஷயங்களுள்ளே)ஓர்விஷயமுமன்று—பூதம்(அன்று)-பூதமும்அன்று—உபயம் அன்று -உபயமும்அன்று.— ஆதலாலே-ஆதலினாலே—மற்றை முப்பிரமாணத்தால்-(பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானமென்னும்) ஏனையமூன்றுபிரமாணங்களால்—வத்து நிண்ணயம் கூடாது-பிரமநிச்சயம்(எப்படிக்)கூடாதோ(அப்படி)—குற்றம் ஆம் குணவிசேடம்-குற்றமாகியகுணவிசேஷங்களை—கூடாமல் இருக்கையாலே-(பரமார்த்தமாகச்) சம்பந்தியாமலிருத்தலினாலே— இற்றது-இத்தன்மைத்தானஅப்பிரமமானது—வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும்- (ஆகமப்பிரமாணரூபமான) வாக்குக்குவிஷயமாகாதென்பதையும்—நீயே அறிவாய்.—எ-று. ஏ-அசை.

"பூதம்." என்றது, அக்கினி. "உபயம்." என்றது, இரண்டு.

பிரத்தியட்சம், அநுமானம், சப்தம், உபமானம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்திஎனப்பிரமாணம்அறுவகைத்து.

(௧௫௨.) ௧-வது—அவற்றுள்சார்வாகர், பிரத்தியட்சப்பிரமாணமொன்றேஅங்கீகரித்தனர்.

௨-வது—கணாதசுகதமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சப்பிரமாணமொன்றேயங்கீகரிக்கில் திருப்திவேண்டினோனுக்குப் போஜனத்தின்கட் பிரவிர்த்தியுண்டாகாதாகலின், இரண்டாவதான அநுமானப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். என்னை? அபுக்தபோஜனத்தில் திருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையின் ஞானம், பிரத்தியட்சப்பிரமாணஜந்நியமான பிரத்தியட்சஞானமாகவின்றாகலின், புக்தபோஜன*த்தில் அநுபவித்ததிருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையை அபுக்தபோஜனத்தின்கண்ணும் அநுமானத்தாலறிந்து திருப்திவேண்டினோன் போஜனத்தின்கட்பிரவிர்த்தித்தலாலென்க.

௩-வது—சாங்கியசாஸ்திரகர்த்தாவாகிய கபிலமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சம், அநுமானமென்னும் இரண்டேபிரமாணம் அங்கீகரிக்கில் தேசாந்தரத்திற் சென்றிருந்தவொருவன்பிதா மரணமாயினனாக யதார்த்தஞ்சொல்பவனான ஒருவன்வந்து உன்பிதாமரணமாயினனென, அதுகேட்டபுத்திரனுக்குப் பிதாவின்மரணநிச்சயம் பிரத்தியட்சம், அநுமானங்களாலுண்டாகாமல் சப்தத்தாலுண்டாகலின், சப்தத்தோடு மூன்றுபிரமாணம் அங்கீகரித்தனர்.

௪-வது—நியாயசாஸ்திரகர்த்தாவாகிய கௌதமமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சமுதலிய மூன்றேபிரமாணம் அங்கீகரிக்கில், மரையறியாவொருவன் வனவாசிபுருஷனால் பசுவுக்குச்சமானம் மரையென்பதைக் கேட்டிருந்து வனத்திற்சென்று மரையைக்கண்டபோது அவனுக்குப் பசுவுக்குச்சமானமாம் மரையென்று வனவாசிபுருஷன்சொன்ன வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்மரணமுண்டாகி அநந்தரம் இதுமரையென்னும்ஞானமுண்டாகின்றதாகலான், இப்படிப்பட்ட விலட்சணஞானத்திற்குஏதுவான உபமானப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர்.

௫-வது—பூர்வமீமாஞ்சையின்ஏகதேசியும், பட்டருடைய சிஷ்யருமாகிய பிரபாகரர், ஐந்தாவதான அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். பகலில் போஜனத்தியாகியானபுருஷனுடைய ஸ்தூ

---

*புக்தபோஜனம்=முன்னே தான் உண்ட அன்னம்.

லத்தைக்கண்டு இவன் இராத்திரியில் போஜனம்செய்வனென்னும் ஞானம் உண்டாகின்றது; அங்கே இராத்திரிபோஜனமின்றிப் பகற் போஜனத்தியாகியின்கட் டூலத்துவங்கூடாதாகலின், இராத்திரிபோ ஜனத்தின்சம்பாதகம் தூலத்துவமாம்: இராத்திரிபோஜனம்சம்பாத் தியம். சம்பாத்தியமாகிய யாதொருஇராத்திரிபோஜனமுண்டோ! அதனது ஞானத்திற்கேதுவான ஸ்தூலத்துவத்தின்ஞானம் அர்த் தாபத்திப்பிரமாணமென்று சொல்லப்படும். [அர்த்தம்=உபபாதகவ ஸ்து: ஆபத்தி=கற்பனை.]

சு-வது—பூருவமிமாஞ்சகரானபட்டர், ஆறுவதான அநுபலப் திப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். வேதாந்தசாஸ்திரத்திலும் ஆறு பிரமாணமங்கீகரித்துளர்.

கிரகமுதலியவற்றில் கடமுதலியவற்றின் அபாவஞானம் உளதா தல் அநுபலப்திப்பிரமாணத்தின் பிரயோஜனமாம்: அங்கே யாதொ ருபதார்த்தம் பிரதீதியாகவில்லையோ! அதனபாவஞானமுளதாம். அப்பிரதீதியை அநுபலப்தியென்பர்: கடத்தின் அநுபலப்தியென் னும் அப்பிரதீதியாற் கடத்தினபாவநிச்சயமுண்டாகின்றது. இப்ப டிப்பதார்த்தங்களின் அபாவநிச்சயத்திற்கு ஏதுவான பதார்த்தங்களி ன் அப்பிரதீதியை அநுபலப்திப்பிரமாணமென்பர்.

(கஙிஙு) பிரமாஞானத்திற்குக்கரணம்யாது அது பிரமாணமெனப் படும்: ஸ்மிருதியின்வேறாய் அபாதிதப்பொருளை விஷய மாகவுடைய ஞானம்யாது அது பிரமாவெனப்படும்: ஸ்மி ருதிஞானம் பிரமாவல்ல. என்னை? பிரமாஞானம் பிர மாதாவிஞசிரிதமாம்: ஸ்மிருதி பிரமாதாவிஞசிரிதமல்ல; சாட்சியிஞசிரிதமென்று அங்கீகரித்து இப்படியேபிராந் திஞானமும், சமுசயமும் சாட்சியிஞசிரிதமென்றே அங்கீ கரித்தனர்; இக்காரணத்தால் ஸ்மிருதிஞானம், சமுசய ஞானம், பிராந்திஞானம் இம்மூன்றும் ஆபாசசகிதமான அவித்தியாவிருத்திரூபமாம்: அந்தக்கரணவிருத்திரூபமல் ல. ஆகலின் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமல்ல; சாட்சியிஞசி ரிதமாம்: யாதொன்று அந்தக்கரணவிருத்திரூபஞானமோ அதுபிரமாதாவிஞசிரிதமாம்; அதுவேபிரமாவெனப்படும். ஸ்மிருதிஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியல்லாமை

யின், பிரமாதாவினுமிதரமுமல்ல: பிரமாவுமல்ல: ஆதலா ல், பிரமாவினிலக்கணத்தில் ஸ்மிருதியின்வேறென்றுசொ ல்லல்வேண்டும்.

ஸ்மிருதிஞானம் அபாதிதப்பொருளை விஷயமாகவுடையஞான ந்தான்; ஆயினும் அதுஸ்மிருதியின்வேறல்ல: ஆதலான் அபாதிதப் பொருளைவிஷயமாகவுடைய ஸ்மிருதியின்வேறானஞானம் பிரமா வெனப்படும்: இவ்விலக்கணத்திற்கு யாதொருதோஷமுமின்றாம்.

முதலது பிரத்தியட்சப்பிரமா: இரண்டாவது அநுமிதிப்பிரமா: மூன்றாவது உபமிதிப்பிரமா: நான்காவது சாப்திப்பிரமா: ஐந்தாவது அர்த்தாபத்திப்பிரமா: ஆறாவது அபாவப்பிரமா: முன்சொன்ன பி ரத்தியட்சமுதலிய ஆறுபிரமாணங்களுமே கிரமமாகஅப்பிரமாக்கட் குக் கரணங்களாம். [பிரமாவெனினும் பிரமையெனினும் ஒக்கும்.] பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்குக் கரணம்யாது அதுபிரத்தியட்சப்பிரமா ணம்: அசாதாரணகாரணம்யாது அதுகரணம்: சர்வகாரியங்கட் குங்காரணமாயுள்ளவை சாதாரணகாரணமெனப்படும். தர்மாதர்ம முதலியவைசர்வகாரியங்கட்குங்காரணமாதலால் சாதாரணகாரணங் களாம்: சர்வகாரியங்கட்குங்காரணமாகாமல் யாதானும் ஓர்காரியத்து க்கு யாதுகாரணமாமோ அஃதசாதாரணகாரணமெனப்படும். கட முதலியகாரியவிசேஷங்கட்குத் தண்டம் எப்படி அசாதாரணகார ணமாமோ! அப்படிப்பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்கு ஈசுரனும், அவரது இச்சைமுதலியனவும் சாதாரணகாரணங்களாம். என்னை? அவை யின்றியாதொருகாரியங்களுமுளவாகாமையினென்க; இதனால், ஈசு ரன்முதலியவை சாதாரணகாரணங்களாம். நேத்திரமுதலியஇந்திரி யங்கள் பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்குஅசாதாரணகாரணங்களாம். ஆத லால், அவைபிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்குக்கரணங்களாம்.

(க0௪) நேத்திரேந்திரியத்தால் உருவமுடையது, அல்லது நிலம் முதலியநிறம் இவைகளின்ஞானமுளதாம்: பிரமம் இப்ப டிப்பட்டதல்ல. ஆதலால் நேத்திரேந்திரியஜந்யஞானத் திற்குஅதுவிஷயமல்ல. துவாச்சேந்திரியம் பரிசத்தையு ம், பரிசத்தின்ஆசிரயத்தையும்விஷயம்பண்ணும்: பிரமம் பரிசத்தின்ஆசிரயமுமல்ல பரிசமுமல்ல; ஆதலால், துவா ச்சேந்திரியத்துக்குப் பிரமம்விஷயமல்ல. [துவாச்சேந்திரி

யம்=நுவக்கிந்திரியம்.] ரசனேந்திரி*யத்தால் ரசஞானமும், கிராணேந்திரியத்தால் கந்தஞானமும், சுரோத்திரேந்திரியத்தால் சத்தஞானமுமுளவாம்: ரச, கந்த, சத்தங்கட்குப்பிரமம்விலட்சணமாதலான், ரசன, கிராண, சுரோத்திரங்களால் பிரமஞானம் பொருந்தாது. ஆதலால், பிரமம்பிரத்தியட்சப்பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், "உற்றதோர்விடயமன்றுஆதலால்" என்றார்.

(௧௫௫) அநுமிதிப்பிரமாவுக்குக்கரணம்யாது அஃதநுமானப்பிரமாணமெனப்படும்: லிங்கஞானத்தாற்றோன்றும்ஞானம் அநுமிதி.

அஃதெங்ஙனமெனின்;—பருவதத்தில் தூமத்தின்பிரத்தியட்சஞானமுண்டாய் வன்னியின்ஞானமுண்டாகாநின்றது; அங்கே தூமத்தின்பிரத்தியட்சஞானம் லிங்கஞானமாம்: அதனால் வன்னியின்ஞானந்தோன்றுதலால் பருவதத்தில் வன்னியின்ஞானம் அநுமிதியென்க: யாதொன்றினுடையஞானத்தினால் சாத்தியத்தின்ஞானமுண்டாமோ! அதுலிங்கமெனப்படும். [லிங்கம்=குறி.] அநுமிதிஞானத்திற்குவிஷயம் சாத்தியமெனப்படும். அநுமிதிவிஷயம் வன்னியாதலால் வன்னிசாத்தியமாம்: தூமஞானத்தால் வன்னிரூபசாத்தியத்தின்ஞானமுண்டாகின்றதாகலால் தூமம் லிங்கமாம்: [தூமம்=புகை.] வியாப்பியஞானத்தால் வியாபகத்தின்ஞானமுண்டாவதால் வியாப்பியத்தை லிங்கமென்பர்: வியாபகத்தைச்சாத்தியமென்பர்: வியாப்தியுடையதை வியாப்பியமென்பர்: வியாப்திநிரூபகத்தை வியாபகமென்பர்: வியாப்தியின் நிச்சயம் அநுமிதிக்கேதுவாம்.

(௧௫௬) வேதாந்தவாக்கியங்களால் ஜீவனிடத்துப் பிரமத்தினபேதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அஃதநுமானத்தானும் பெறப்படுகின்றது.

அநுமானமாமாறு: சீவன் பிரமாபின்னன் சேதனத்துவத்தால்; எங்கே எங்கே சேதனத்துவமுண்டோ அங்கே அங்கே பிரமாபேதமுண்டு, பிரமத்திற்போல: இது மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூபமான மஹாவாக்கியமாகலின், பரார்த்தாநுமானமெனப்படும். இங்

---

* ரசனேந்திரியம்=ஜிகுவேந்திரியம்.

கே சிவன்பட்சம், பிரமாபேதம் சாத்தியம், சேதனத்துவம் ஏது, பிரமம் திருஷ்டாந்தம். இங்கே சிவனிடத்துச் சேதனத்துவமதுவோ உண்டு: பிரமாபேதரூபசாத்தியமில்லை; என பட்சத்தில், சேதனத்துவமதுவுக்குப் பிரமாபேதரூபசாத்தியத்தோடு வியபிசாரசங்கைபிரதிவாதிசெய்யில், தர்க்கத்தால் அச்சங்கை நிவிர்த்திக்கத்தக்கது. ஸ்ரீ வனிடத்துச்சேதனத்துவமதுவையொப்பி, பிரமாபேதரூபசாத்தியத்தையொப்பாவிடில் சேதனத்திற்கு அத்துவிதியத்துவப் பிரதிபாதகசுருதிவிரோதமாமென்பது இங்கே தர்க்கத்தின்சொரூபமாம்: சுருதிவிரோதஞ் சர்வஆஸ்திகர்கட்கும் அநிஷ்டமாதலால் அச்சங்கைநிவிர்த்தியாம். பிரபஞ்சமித்தையென்பது அநுமானத்தானுஞ்சித்திக்கிறது; அவ்வநுமானமாமாறு: வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சமித்தை, ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையால்; எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுத்திரஜதாதிகள்போல; இங்கே வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் பட்சம்: மித்தியாத்தன்மை சாத்தியம்: ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை ஏது. வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சமித்தையென்பது பிரதிஞ்ஞை: ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையாலென்பது ஏது. எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம்; சுத்திரஜதாதிகள் போலவென்பது உதாரணம்.

இங்கேயும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மைஒப்பி மிருதியாத்தன்மை ஒப்பாவிடில் சத்திற்குஞானத்தால் நிவிர்த்திகூடாதாகலின், ஞானந்தாற்சகலபிரபஞ்ச நிவிர்த்திப்பிரதிபாதகசுருதிஸ்மிருதிகளின் விரோதமுண்டாமென்னும் தர்க்கத்தால் வியபிசாரசங்கைநிவிர்த்தியாம். இவ்வாறு வேதாந்தார்த்தத்தின் அநுசாரிகளான அநேக அநுமானங்களுள.

(கடுஎ) ஆயினும், வேதாந்தவாக்கியங்களால் அத்துவிதியப்பிரமநிச்சயம் சித்திப்பதால் சம்பாவனைமாத்திரத்திற்கு அநுமானப்பிரமாணமல்லாமற்சுதந்தரமாகப் பிரமநிச்சயத்திற்கேதுவல்ல. என்னே? பிரமத்தின்கண்ணே வேதாந்தவாக்கியமன்றி அந்நியப்பிரமாணங்களின்பிரவிர்த்திஇல்லை: இது சித்தாந்தம். ஆகலின், இதனானும் அக்கினிதூமங்கள்போலக்காரியகாரணபாவம் பரமார்த்தமாகப்பிரமத்தின்கண் இன்மையானும், பிரமம் அநுமானப்பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், "பூதமன்றுதலாலே" என்றார்.

(௧௫அ) உபமிதிப்பிரமாவுக்குக்கரணம் உபமானப்பிரமாணமென ப்படும். சதிருசஞானத்தால் உபமிதியுண்டாகும்: ஆகா சமுதலிய சகலபிரபஞ்சமுங் கந்தர்வநகரம்போல திருஷ்ட நஷ்டசுபாவம்; இவற்றிற்கு விலட்சணசுபாவம் ஆன்மா. ஆகாசாதிகளில் ஆன்மாவின் சாதிருசம் கிஞ்சித்துமில்லை. ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாந்தரமுண்டானுற் சாதிருசமாம்: ஆ ன்மாந்தரம்ஔபாதிகமல்லாமல் சொரூபமாகச்சுருதியுக்தி அநுபவங்களாலில்லை. ஆகலின் பிரமம் உபமானப்பிரமா ண விஷயமன்றென்பார், "உபயமன்ருதலாலே" என் ருர்.

(௧௫௯) சாப்திப்பிரமாவின்கரணத்தை சப்தப்பிரமாணமென்பார்; சப்தமும் லௌகிகவைதிகபேதத்தால்இருவகைத்து: வை திகசப்தரூபமானவாக்கியமும் வியாவகாரிகஅர்த்தபோதக ம், பரமார்த்ததத்துவபோதகமெனஇருவகைத்து: பிரமத் திற்குப்பின்னமானவனைத்தும் வியாவகாரிக அர்த்தமென் றும், பரமார்த்ததத்துவம்பிரமமென்றுஞ்சொல்லப்படும், பிரமபோதகவாக்கியமும் அவாந்தரவாக்கியம், மஹாவாக்கி யமெனஇருவகைத்து: தற்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களி ன்சொரூபபோதகவாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம்; அவைச த்தியஞானநந்தம்பிரமம் என்பதுமுதலியன. தற்பதார்த் த,துவம்பதார்த்தங்களின்அபேதபோதகமானதத்துவமஸி யாதியவைமஹாவாக்கியம். யாதொருஅர்த்தத்தில் யாதொ ருபதத்தினுடையவிருத்தியுண்டோஅவ்வர்த்தத்தின் பிரதீ தி அப்பதத்தினுலுளதாம். பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமு ளதாயசம்பந்தம்விருத்தியெனப்படும். சக்தி,லட்சணை எ ன்னும்பேதத்தால் அவ்விருத்திஇருவகைத்து: பதார்த்த போதஏதுவானசாமர்த்தியத்தைச் சக்தியென்பர். யாதோ ரர்த்தத்தில்பதத்தின்சக்தியுண்டோ அவ்வர்த்தம்பதத்திற் குச் சக்கியமெனப்படும்; சக்கியசம்பந்தம் இலட்சணை: இ ப்படிப்பரம்பராசம்பந்தமானலட்சணுவிருத்திக்கு விஷய மேயல்லாமல், சக்திவிருத்திக்கு விஷயமல்லவென்பார், "குணவிசேடங்கூடாமலிருக்கையாலே இற்றதுவாக்குக் கெட்டாது" என்ருர்.

(கச௦) இங்கே இவர்பிரமாணம்நான்கென்றெடுத்துக்கொண்டது நியாயசாஸ்திரப்படி அர்த்தாபத்தியை அநுமானப்பிரமாணத்திலும் அநுபலப்தியைப் பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்திலும் அடக்கிக்கொண்டமையினென்க.

(கசக) ஆயினும், விருத்திப்பிரபாகரமுதலிய வேதாந்தகிரந்தங்களில்ஆறுபிரமாணம்அங்கீகரித்துள்ளன. அர்த்தாபத்திப்பிரமாவின்கரணத்தை அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்பர்: உபபாதககற்பனைக்குஏதுவான உபபாத்தியஞானத்தைஅர்த்தாபத்தியென்பர்: உபபாதகஞானத்தை அர்த்தாபத்திப்பிரமாவென்பர். உபபாதகம், சம்பாதகம்என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். உபபாத்தியம், சம்பாத்தியம்என்பனவும்அப்படியே. யாதின்றி யாது சம்பவியாதோ அதற்கு அதுஉபபாத்தியமெனப்படும்.

எப்படியெனின் ;— இராத்திரிபோஜனமின்றிப்பகற்பொழுதுணவொழிந்தபுருஷனிடத்து ஸ்தூலத்தன்மைசம்பவியாமையின், ஸ்தூலத்தன்மை இராத்திரிபோஜனத்தின்உபபாத்தியமாம்: யாதொன்றன்அபாவத்தால் யாதொன்றன்அபாவமுளதாமோ அது அதற்குஉபபாதகமெனப்படும். என்னை? இராத்திரிபோஜனத்தின்அபாவத்தால் பகற்பொழுதுண்ணானுக்குஸ்தூலத்தன்மையின்அபாவமுளதாகலின், இராத்திரிபோஜனம் ஸ்தூலத்தன்மையின்உபபாதகமாமென்க; இதனால், உபபாத்தியஅநுபபத்திஞானத்தால் உபபாதககற்பனைஅர்த்தாபத்திப்பிரமாவென்றுசொல்லப்படும்: உபபாதககற்பனைக்குஏதுவான உபபாத்தியத்தின்அநுபபத்தியின்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமெனப்படும்.

(கசஉ) அர்த்தாபத்தியும், திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார்த்தாபத்தியெனஇருவகைத்து. சிஞ்ஞாசுக்குச்சுருதார்த்தாபத்தியின் அநுகூலஉதாரணங்கூறுதும்; அது ஆத்மவித்துசோகத்தைக்கடக்கின்றானென்பது. இங்கே ஞானத்தால்சோகநிவிர்த்திசுருதார்த்தமாம்: அவனதுசோகம்மித்தியாத்வமாயிருக்கினல்லது ஞானத்தால்நிவிர்த்தியாகாதாகலின், பந்தம்மித்தியாத்வமென்னுங்கற்பனையுளதாம்; பந்தமித்தியாத்வ

ம், உபபாதகம்: ஞானத்தாற்சோகநிவிர்த்தி உபபாத்தியம்: அதுநிருஷ்டமன்று சுருதமாம். ஆகலான், சுருதார்த்தாபத்தியாம்.

அப்படியேமஹாவாக்கியத்திலசீவபிரமங்களின் அபேதங்கேட்கப்படுகின்றது. அதுஔபாதிகமாகப்பேதமுளதேற்கூடும்: சொரூபமாகச்சீவபிரமங்கட்குப் பேதமுளதேற்கூடாது. ஆகலின், பேதம் ஔபாதிகத்வமென்னும்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாண ஜந்நியமாம். இங்கேசீவபிரமங்களின் அபேதம் உபபாத்தியம். பேதத்தில் ஔபாதிகத்தன்மைஉபபாதகம்: சகலஉபபாத்தியஞானமும் பிரமாணமாம்: உபபாதகஞானம்பிரமாவாம். சீவபிரமங்களின்அபேதம்வித்துவானுக்குத்திருஷ்டம்: அந்நியனுக்குச்சுருதம்; ஆதலால் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார்த்தாபத்தியென்னும் இரண்டுக்கும் இது உதாரணமாம். மனதுவிலயமானபின் நிர்விகற்பசமாதிகாலத்தில் அத்துவிதியப்பிரமமாத்திரம் சேஷமாய்நிற்கின்றது. சகலஅநான்மவஸ்துக்கள்மானசமாயினல்லதுஅதன்விலயத்தால்அவைஅபாவமாகா: ஆகலின்,சகலதொய்தமும் மனோமாத்திரமென்னுங்கற்பனையுண்டாகின்றது. இங்கேமனதின்விலயத்தால் சகலதொய்தத்தின்விலயமும் உபபாத்தியமாம்: அதன்ஞானம்அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமாம்: சகலதொய்தத்திற்கும், மானசத்தன்மைஉபபாதகமாம்; அதன்ஞானம், அர்த்தாபத்திப்பிரமாவாம்: இங்கேஉபபாதகப்பிரமாவின்அசாதாரணகாரணம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்க.

(கசுரு) அபாவப்பிரமாவின்அசாதாரணகாரணத்தை அநுபலப்திப்பிரமாணமென்பர். அபாவப்பிரமாவின் அசாதாரணகாரணரூபமான யாதொருபிரதியோகியின் அநுபலம்பமுண்டோ அதுகரணமாவதால்பிரமாணமாம். [உபலம்பம்=ஞானம்.] அதையேபிரத்திஉபலப்தி என்பர். அதனபாவத்தை அநுபலம்பம், அநுபலப்தியென்பர்.

(கசுசா) சிஞ்ஞாசுக்கு அநுபலப்திநிரூபணத்தின் உபயோகம் இனிக்கூறுதும்.

ஈஸ்டுநாநாவானவைசிறிதுமில்லை யென்பதாதியசுருதி, பிரபஞ்

---

* சுருதம்=கேட்கப்படுகிறது.

சத்தின்றிரைகாலிக அபாவங்கூறுகின்றது. அநுபவசித்தமான பிரபஞ்சத்திற்குத்திரைகாலிக அபாவங்கூடாதாதலான் பிரபஞ்சத்தைச்சொரூபமாக நிஷேதஞ்செய்யவில்லை; மற்றெங்ஙனம் நிஷேதஞ்செய்ததோவெனின்;—பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகமல்ல; ஆகலான், பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிகஅபாவஞ்சுருதிகூறிற்று; இதனால் பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்தின் அபாவம்சுருதிசித்தமாம்: மற்றும் அநுபலப்திப்பிரமாணத்தாலுஞ்சித்தமாம். பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டமாமேல், எப்படிப்பிரபஞ்சம் சொரூபமாக உபலப்தியாகாநின்றதோ அப்படிப்பிரபஞ்சத்தினது பாரமார்த்திகமும் உபலப்தியாம்: அஃதாகாமையின், பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்தின் அபாவமுளது; இவ்வாற்றால், பிரபஞ்சத்தினது அபாவஞானம் அநுபலப்தியினாலுண்டாகின்றது. அந்நியமதங்களில் எவ்வளவு அபாவஞானம் இந்திரியஜந்நியமோ அவ்வளவுஞானமும் வேதாந்தமதத்தில் கேவலம் அநுபலப்திஜந்நியமாம்: நையாயிகமதத்தில் இந்திரியங்கரணமாம்: அநுபலப்திசககாரிகாரணமாம். ஆதலால் இந்திரியத்தில்பிரமாணத்தன்மையுண்டு: அநுபலப்தியில் பிரமாணத்தன்மையில்லை. இதனால் நையாயிகமதத்தில் அநுபலப்தியைவேறுபிரமாணமாகக்கூறவில்லை. இன்ம்பற்றி ஏனையபிரமாணங்களையும் உடன்கூறினரென்றறிக. (எ)

(௧௬௫) [இதுவுமது.]

வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங் களிலே மாவ மாவதே தென்று யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாது கேளாய்.()

(இ-ள்) வத்து-பிரமமானது—வாக்கியம் தனக்கு-(யாதொரு) வாக்கியங்கட்கும்—எட்டாது என்று-கோசரமாகாதென்று—உரைத்த வேதம்-பிரதிபாதித்தசுருதியானது—வாக்கிய விருத்தியால்-(தத்துவமசி)மஹாவாக்கியத்தின்(தற்பததுவம்பதங்களின்) லட்சணாவிருத்தியால்—அவ்வத்துவை-அப்பிரமத்தை—காட்டிற்று அன்றோ-தரிசிப்பித்ததல்லவா—(ஆகலின்,பிரமமானதுசுருதிவாக்கியங்கட்குக்கோசரமாம்.)வாக்கியங்களில்-(ஆனால்அவ்விருவகை)வாக்கியங்களுள்ளே

—மானம் ஆவது-பிரமாணமாகக்கொள்ளற்பாலது—எது என்றாய் ஆகில்-யாதென்றுசங்கிப்பாயாகில்—வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே -அவ்வாக்கியங்கள்இரண்டும்உண்மையே—மறைகள் பொய்யாது-சுருதிகள்அசத்தியங்கூறாதாகலின்,—கேளாய் - (இதற்குஇன்னும்சமாதானங்கூறுதும்) கேட்பாயாக.—எ-று.

"காட்டிற்று" என்றதால், இலட்சணைவருவித்தாம். விசேஷணசம்பந்தமுடையதாய் சக்திவிருத்திக்கு விஷயமாகாமையின், பிரமம்வாக்குக்கெட்டாதென்பதும், இலட்சணாவிருத்தியால் ஞானி கரதலாமலகம்போல அநுபவித்தலால் வாக்குக்கெட்டுமென்பதும் மெய்யேயென்பார், "வாக்கியமிரண்டுமெய்யேமறைகள் பொய்யாது" என்றார். இங்கேலட்சணைஎன்றது, பாகத்தியாகலட்சணையை: சக்திவிருத்தி, லட்சணாவிருத்திகளின்சொரூபம் முதற்படலத்தில், சுரு-ம்செய்யுளின்விசேஷவுரையிற்காண்க. (அ)

(கசுசு) [இதுவுமது.]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌன மானாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். (கூ)

(இ-ள்) (சிலபுருஷரோடு கூடிநின்றநாயகனையுடைய ஓர் நாயகியை மற்றொருத்திநோக்கி உன்புருஷன்இவனா இவனாஎன்றுஅக்குழுவிலுள்ளோரை ஒவ்வொருவராகச்சுட்டிக்கேட்டுவர அதற்குஅந்நாயகியானவள்)தன்பதி அல்லாப்பேர்கள் தமை-தனதுநாயகனல்லாதவர்களை—அல்லன் அல்லன் என்றாள்-(இவன்) அல்லன் (இவன்) அல்லன்எனக்கூறிவந்தனள்—அன்பனைக் கேட்ட நேரம்-(தனது) நாயகனைச்(சுட்டிக்) கேட்டகாலையில்— அவள்வெட்கி—அந்நாயகிநாணமுற்று—மௌனம் ஆனாள்-சும்மாவிருந்தனள்—என்பது போல-என்னுய்நியாயம்போல — இதன்று இதன்று என நீக்கி- (பிரமமல்லாதவைகள்சடமாதலால்) அவைகளை இது (பிரமம்) அன்று இது (பிரமம்) அன்றுஎனஒவ்வொன்றாகநிஷேதித்து—பின்-பின்னர்—சேடித்த பரப்பிரமம் தன்னை-சேஷித்த(சேதனரூபமாகிய)பரப்பிரமத்தை

—பேசாமல்-மௌனமாக — வேதம் காட்டும் - வேதம் தரிசிப்பிக்கும்.—எ-று.

இது அதத்வியாவிருத்திலட்சணமாகிய கருதிஎன்க. தனது நாயகனல்லாதவர்களை அல்லன்அல்லனென்றநாயகி மௌனமாயிருந்து நாயகனை அறிவித்தாற்போல, அதத்துக்களைமாத்திரம் இதுபிரமமல்ல இதுபிரமமல்லவென்றுநிஷேதித்துவந்துமுடிவில்மௌனமாயிருந்த கருதியும் பிரமத்தைக்காட்டிற்றுதலால், இதனாலும் அச்சங்கையொழிறி என்பது கருத்து.

இதற்கு, உ-ம். பாகவதம். "புனிதமற் றுன்னை யல்லாப் பொருள்பரப் பிரம மல்ல, வெனவெடுத் துரைப்ப தல்லா லிருடு தோற்ற மின்றித், தனிமுத லாகி நின்ற சச்சிதா நந்த மூர்த்தி, நினைவருங் கடரே நின்னை நிகழ்த்துமா றறிகி லேமால்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (கூ)

(கசள) [இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதிஞெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். (சுo)

(இ-ள்) முந்திய சங்கை தீர-பிரமம் ஆகமப்பிரமாணத்திற்குக் கோசராகோசரமாவது எவ்வாறுமென நீசங்கித்தமுதற்சங்கை(உனதந்தக்கரணத்தினின்றும்)நிவிர்த்தியாகும்படி—மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்-நாம்கூறியஉத்தரத்தை அறிந்து அகத்தேகொள்ளுவாய்—பிந்திய சங்கை தீரப் பேசும் உத்தரம் நீகேளாய்-சுயஞ்சோதியாகிய பிரமம் மனத்திற்குக் கோசராகோசரமாக எவ்வாறுமென்னும் இரண்டாஞ்சங்கை யொழியும்படி நாம் அருளாநிற்குமுத்தரத்தையும் (இப்போது) நீகேட்பாய்—இந்தியங்களுக்கு- (நேத்திராதி) சர்வேந்திரியங்களுக்கும்—இதயம் இராசன் ஆம்-அந்தக்கரணம் இராஜாவாம்—அதின் எண்ணங்கள்-அவ்வந்தக்கரணத்தினது விருத்திகள்—புந்தியும் மனமும் என்றே-புத்தியும் மனமுமென—புறத்து அகத்து-(தேகத்திற்கு)வெளியிலும் உள்ளிலும்—உலாவி ஆடும்-சஞ்சரித்துக்கூத்தாடாநிற்கும்.—எ-று.

அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமத்தைவிருத்தியென்பர். புத்திரூபபரிணாமமான அந்தக்கரணத்தை ஞானத்திற்கு ஆசிரயகர்த்தாவென்றும், அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமரூபமான மனதை ஞானத்திற்குக்கரணமென்றுங்கூறுப.

"இந்திரியங்களுக்கிராசனிதயமாம்" என்றது, "மானதநினைத்தலைதம்பொறியியற்றுமன்னவர்க்கமைச்சர்போல்." என்னும்வாசிட்டக்கருத்து. (கo)

[இதுவுமது.]

[போல்

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார். ()

(இ-ள்) உன்முகம்போல்-உனது (ஸ்ரீவாஸ்த) முகம்போல்—கண்ணாடிக்குள்-தர்ப்பணத்தினுள்ளே—ஒருமுகங்கண்டால்போல்-மற்றொருமுகம்பிரதிபலித்தாற்போல—சின்மயவடிவின்சாயை—சித்துரூபமானகூடஸ்தனுடையசாயையானது—சித்துப்போல்- (மற்றொரு) சேதனம்போல—புத்திதோன்றும்-புத்திரூபமானஅந்தக்கரணத்தின்கண்ணேபிரதிவிம்பிக்கும்—நின்மனோவிருத்தி-உன்னுடையமனோவிருத்தியானது — அந்தநிழல்வழியாய் - அச்சாயையின்வழியநுசரித்ததாய்—உலாவும்-(விஷயதேசத்திற்)சஞ்சரியாநிற்கும்—தன்மநன்மகனே-தர்மரூபியானநல்லமைந்தா — இத்தைத்தான்அன்றோ-இவ்விருத்தியையல்லவா—ஞானம்என்பார் - ஞானமென்றுகூறுவர் (பெரியோர்.)—எ-று. (கக)

(கஉஅ) [பிரமத்தின்கட்பலவியாப்தி*யினபாவங்காட்டும்பொருட்டு அநான்மபதார்த்தங்களில்விருத்திவியாப்தி,பலவியாப்தி இரண்டும்உண்டென்றுகாட்டுகின்றார்.]

உருக்கிய தாமிர் நாநா வுருவங்க ளானற் போல
விருத்திகள் கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்
அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றேற்று விக்கும் [தே.
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணு

*வியாப்தி=விஷயம்.

(இ-ள்) உருக்கிய தாமிர-(குகையிலிட்டு நெருப்பில்வைத்து) உருகச்செய்த தாமிரசலமானது—நாநாவுருவங்கள் ஆறுல்போல-(அச்சுக்குழியில் விடப்பட்டமாத்திரத்தில் தான்சென்றுவிழ்ந்த) நாநா அச்சுருவங்கட்குச்சமான(உருவ)மாறுற்போல—விருத்திகள்-(தேகத்திலிருந்து நேத்திராதிஇந்திரியவாயிலால்வெளிப்படாநின்ற அந்தக்கரணவிருத்திகள்—கடபடாதிவிடயம் ஆய்-கடபடமுதலியவிஷய (சமானாகார)மாய்—பரிணமிக்கும்-பரிணமி(த்து விஷயங்களின் ஆவரணத்தைப்பங்கமா)க்கும்—விடயம் எல்லாம்- (கடபடாதி) விஷயங்களெல்லாம்—அருப்பல ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும்-அருவமானஸ்புரணமென்னும் ஆபாசனானவன் தோற்றுவிப்பன்— [சொல்லியசியாயத்தை வியதிரேகதிருஷ்டாந்தமுகத்தால் விளக்குகின்றார்.] இருட்டினில்-அந்தகாரத்தில்—விளக்கும் கண்ணும் இல்லாமல்-தீபமும் நேத்திரமும் இல்லாமல்—பொருள் காணுதே-(கடபடாதி) பதார்த்தங்கள் (எப்படிக்) காணப்படாதோ (அப்படி) ஆவரணநிவிர்த்தியின்பொருட்டு விருத்தியும், ஸ்புரணருபப்பிரயோஜனநிமித்தம் சிதாபாசனும் இல்லாமல் அநான்மபதார்த்தங்கள்பிரகாசியாவாம்.—எ-று.

இந்திரியத்துக்கும், கடத்துக்கும் சையோகமுண்டாகும்போது இந்திரியத்துவாரத்தாற்புறப்போந்து உருக்கி அச்சில்விடப்பட்ட தாமிரசலம்போலக் கடாகாரத்துக்குச் சமானகாரத்தையடையும், அந்தக்கரணத்தின்பரிணமத்தைவிருத்தியென்பர். அந்தக்கரணம் சத்துவகுணகாரியமாய்ச்சொச்சமாகலின் அதில்சேதனத்தினுபாசமிருப்பதுபோலச்சொச்சமான அந்தக்கரணத்தின்காரியமாகிய விருத்தியிலும் சேதனத்தினுபாசமுண்டு. விஷயமாகிய கடம் தமோகுணகாரியமாதலால் சொருபமாகவேசடமாம்; ஆகலின், அதன்கண் அஞ்ஞானமும் அதனது ஆவரணமுமுண்டென்னல்கூடாது. விசாரதிருஷ்டியினுேக்கில் அஞ்ஞானமும் அதனுவரணமும் சேதனத்தின்கண்ணுண்டேயல்லாமல் கடத்தின்கண்இல்லை. அஞ்ஞானம் சேதனத்தினுசிரிதமாய்ச்சேதனத்தையே விஷயம்பண்ணுகின்றதென்பது வேதாந்தசித்தாந்தம்.

ஆயினும், கடாதிகளின் அதிஷ்டானசேதனுசிரிதமான அஞ்ஞானமும் சேதனத்தை ஆச்சாதித்தச்சபாவமாக ஆவிருதமான கடாதிகளையும் மறைத்திருக்கிறது உலகிற்பிரசித்தம். அவ்வஞ்ஞான

த்தால் ஆவிருதமான கடத்தை விஷயமாகவுடைய அந்தக்கரண த்தின் ஆபாசசகிதமான கடாகாரவிருத்தியின்கண், விருத்திபாக மோ கடத்தின் ஆவரணத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றது. விருத்தியின் கண்ணுள்ள ஆபாசபாகம் கடத்தைப் பிரகாசஞ்செய்கின்றது. இ வ்வாற்றான் வாகியபதார்த்தத்தில் விருத்தி, ஆபாசம் இரண்டிற்கும் உபயோகம் உண்டு.

திருஷ்டாந்தம். அந்தகாரத்தில் குடத்தினுல் யாதானும் ஓர் பாத்திரம் மூடிவைத்திருந்ததாக அங்கே தடியாலடித்துக்குடத்தை உடைத்தும் பின்னர்த்தீபமின்றி அந்நிராவரணபாத்திரமும் பிரகாச மாகாமற் றீபத்தினுற் பிரகாசமாவதுபோல அஞ்ஞானத்தால் ஆவி ருதமான கடத்தின் ஆவரணத்தை விருத்தியானது பங்கஞ்செய்தும் அக்கடம்பிரகாசமாகாது. என்னை? கடமோ சொரூபமாகச்சடம்: விருத்தியுஞ்சடம். விருத்திக்கு ஆவரணபங்கமாத்திரம் பிரயோஜ னம்; அதனுற்கடமானது பிரகாசியாது. ஆதலால் கடத்தைப்பிர காசிப்பிக்கிறது ஆபாசமாம். இங்ஙனங்கூறியது நேத்திரப்பிரத்திய ட்சஞானத்தின் தன்மையாம். ஏனையசுரோத்திரமுதலிய இந்திரிய ப்பிரத்தியட்சத்திலும் இவ்வாறே அறிக. (கஅ)

(களகூ) [அநான்மாவினும் பிரமத்தின்கண்ணுள்ள விலட் சணத்தன்மையைத் திருஷ்டாந்தத்தோடுங் காட் டுகின்றார்.]

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல் வேண் டும், தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போது ம், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டு ம், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்கா ண் போர்க்கே. (கக)

பலம்-சிதாபாசன்— புரிகின்றவிருத்தி-முமுட்சுக்களால் விரும் பாநிற்கும் அகண்டபிரமாகாரவிருத்தி—ஏனையபதப்பொருள்வெளி.

(களo) [பிரமத்திற்கு அநான்மாவினும் விலட்சணத்தன்மை கூறிச் சங்கையின் உத்தரம் இவ்வாறுமென்று முடி க்கின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள் [மும்
கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனத்திற் கெட்
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய்
அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. ()

(இ-ள்) விருத்தியும்- (அந்தக்கரணத்தின்) விருத்தியும்—பலமும்-(சிதாபாசமென்னும்) பலமும்—கூடும் விகாரமே-கூடாநிற்கும் பரிணாமமே—மனம்என்பார்கள்-மனமென்றுசொல்லுவர் பெரியோர்—கருத்துஎழுவிருத்திவேண்டும்கணக்கினுன்-அந்தக்கரணத்தில் நின்றும் எழாநிற்கும்(பிரமாகார)விருத்திமாத்திரத்தையபேட்சிக்கு நியாயத்தால்—மனத்திற்கு எட்டும்-(பிரமமானது) மனதுக்குவிஷயமாம்—வருத்திய- (சிருட்டிதொடங்கி இதுகாறுந்) துன்பப்படுத்திய—பலம்ஆம் இந்தமனத்திற்கு-(சிதாபாசமென்னும்) பலத்தோடுகூடின இம்மனதுக்கு—எட்டாதுகண்டாய்-(பிரமமானது)விஷயமாகாது—அருத்தம் இப்படி என்று-(பிரமமானது மனதிற்கு எட்டும் எட்டாதென்று சுருதிகூறினதற்குப்) பொருள் இவ்வாறுகுமென்றறிந்து—ஐயம் அகன்று-(இதுவிஷயமாகஉன்னிடத்தெழுந்த) சங்தேகம் ஒழிந்து—தெளிந்திடாய்-நீ தெளிவாயாக.—எ-று.

கண்டாய்என்பது முன்னிலையசை.

(௧௭௧) மானசஞானத்திற்குப்பிரமம்விஷயமல்லவென்பதற்கு அபிப்பிராயம். சமதமாதிசம்ஸ்காரரகிதவிட்சிப்தமனதினின்றும்உண்டாகாநிற்கும்ஞானத்திற்குப்பிரமம் விஷயமல்ல. மானசஞானமாகிய பலவியாப்பியத்தன்மை பிரமத்தின்கண்ணில்லை. விருத்தியில் சிதாபாசம்பலமென்றுசொல்லப்படும்; அதற்குப்பிரமம்விஷயமன்று. கடமுதலியஅநான்மபதார்த்தங்களை விருத்தியடையுமாகில் அங்கேவிருத்தி, சிதாபாசம்இரண்டிற்கும் கடமுதலியபதார்த்தங்கள்விஷயமாம். பிரமாகாரவிருத்தியில் உள்ள சிதாபாசனுக்குப்பிரமம் விஷயமன்று. விருத்திமாத்திரத்திற்கேபிரமம் விஷயமாம்.

(௧௭௨) மனதின்விஷயத்தன்மை பிரமத்தின்கண் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே சத்தத்தின்விஷயத்தன்மையும் நிஷேதி

க்கப்பட்டிருக்கிறது; அங்கேசத்தஜந்நியஞானத்திற்குப்பி ரமம்விஷயமன்றென்றுபொருள்கொள்ளின் மஹாவாக்கி யமும்சத்தரூபமேயாகலான்அதனாலுண்டாகாநிற்கும்ஞா னத்திற்கும் பிரமம்விஷயமன்றென்றுபொருள்படும்; பட வே, சித்தாந்தத்திற்கேபங்கம்வரும்.

ஆதலால் நிஷேதவசனத்திற்குப்பொருள், சத்தத்தின் லட்சணா விருத்திஜந்நியஞானத்திற்குப்பிரமம் விஷயமேயல்லாமல், சத்தத்தி ன்சக்திவிருத்திஜந்நியஞானத்திற்கு விஷயமன்றென்பது. அப்படி யேலட்சணாவிருத்தி ஜந்நியஞானத்திலும் ஆவரணபங்கரூபவிருத்தி மாத்திரவிஷயத்தன்மை பிரமத்தின்கண்ணுண்டென்பதல்லாமல் சி தாபாசரூபபலத்திற்குப்பிரமம்விஷயமன்றென்பது. (௧௪)

(௧௭௩.) [சஞ்சலசுபாவமாய்விஷயபரிணாமமுடையசித்தம் சமாதியடையுமாறுஎங்ஙனெனவினாதல்.]

[வேறு.]

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறிந் தேனி னியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந் ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்சலைபொ த் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா யுதி க்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப நிலைய டைவ தெப்படியோ நீர் சொல் வீரே. (௧௫)

(இ-ள்) வஞ்சகம் இல்பரமார்த்தகுருவே-(உபாயம்அல்லாதவை களைஉபாயமென்றுஉபதேசிக்கும்)வஞ்சகக்குணம்இல்லாதமெய்ம்மை யானஆசிரியரே--சொன்னவழிகள்அறிந்தேன்-(வாக்குக்கும்மனத்து க்கும்பிரமம்எட்டும் எட்டாதென்பதற்குத்தேவரீ) ரருளியகாரணங்க ளைநன்குணர்ந்தேன்—இனி-இப்பொழுது—ஓர்வசனங்கேளீர்-(யான் வினவாநிற்கும்) ஓர்விண்ணப்பங்கேட்டருளுவீர்—சித்தம்-சித்தமான து—சஞ்சலம்அற்று-அசஞ்சலமாய்--அகண்டபூரணம்ஆய்- அகண்ட பரிபூரணமாய்--தத்ஆகாரம்ஆவதுஅன்றோ-பிரமாகாரமாவதல்லவா-- சமாதியோகம் -சமாதியென்றுசொல்லப்படுஞ்சித்தநிரோதம்—உஞ்ச

லைநந்து அலைவது-லைசலைப்போலுமலையாநிற்பதே—தன்சுபாவம்ஆ-தனதுடுபற்கையாய் —ஒருகணத்தில்-ஒருக்ஷணநேரத்தில்— பலலகு ஆய்உதிக்கும்-நாநாஉலகங்களாய்த்தூலியாநிற்கும்—இந்த நெஞ்சம்-இச்சித்ரமானது—வத்துவில்-(அசஞ்சலஅதிருட்சுமமான) பிரமத்தில்—அசையா-அசையாத—நிவாத நிப நிலே-நிவாதநிபத்தின் ஸ்திதியை—அடைவது எப்படியோ-அடையாநிற்பதெவ்வாறே (யானசிறியேன்)—நீர் சொல்வீர்-தேவரீரருள்வீராக.—எ-று.

[இது பிரமேயசந்தேகம்.] (க௩)

(கஎ௭) [சங்கைக்குத்தரங்கூறப்புகுந்து, அதற்கு ஏதுவான விசேஷங்களைக்கூறுகின்றார்.]

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றிலொன்று கதித்தெழுந்தால்
மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான
போது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம், மருவுர
சோ குணமாகி லுலக தேக வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு
மாகும், அருமகனே தமோகுணமே லான போதி லசுரசம்ப
த் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. (கசு)

(இ-ள்) கருதுமனேகுணம் மூன்றுஆம்-(விஷயங்களைக்)கருதாநிற்கும்மனத்தின்குணங்கள்மூவகைத்தாம்—மூன்றில் ஒன்று கதித்து எழுந்தால்- அம்மூவகைக்குணங்களுள்ளேஓர்குணமானது அதிகரித்தெழுந்ததாயின்--மற்றுஇரண்டும் கரந்துநிற்கும்-ஏனையஇரண்டுகுணங்களும்அடங்கிநிற்கும்--தருமம்மிகும்-தருமம்மிகுந்துண்டாதற்குக்காரணமான--சத்துவம்மேல்ஆனபோது-சத்துவகுணம்மேலிட்டபோது—சன்மார்க்கம்ஆனதெய்வசம்பத்து உண்டாம்-சன்மார்க்கமாகியதெய்வசம்பத்துண்டாகும்—மருவு ரசோகுணம் ஆகில்-கலவாநின்ற இரஜோகுணம்மேலிடுமாயின்—உலக தேகவாதனை ஆம் சாத்திரவாதனையும் ஆகும்-உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைஎன்னும் மூவிதவாசனையுமுண்டாம் —அருமகனே-அருமையானமைந்தா — தமோகுணம் மேல்ஆனபோதில்-தமோகுணம்மேலிட்டபொழுது—அசுரசம்பத்து உண்டாகும்-(துன்மார்க்கமான) அசுரசம்பத்துண்டாகும்—அறிந்துகொள்-(நீ இங்ஙனம்)தெரிந்துகொள்ளுதி.—எ-று.

"தூயசத் துவங்கொள் சங்கற்பம் மிக்கநற்றரும ஞானம்வீ ளே தாய் வேந்தர்வேந் தெனமிக விளங்கும்" என்னும் சுருதியால், "த ருமமிகும் சத்துவம்." என்றும், "சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞான மா மத்திமங் கலப்பதாம்." என்னும்சுருதியால், "மருவுரசோ குண ம்." என்றுங் கூறினர்.

சன்மார்க்கமெனவே துன்மார்க்கம் வருவித்தாம்.

(கஎ௩) சாவயவமாய், அநித்தியமாய் அரக்குச்சுவர்ணம் மெழுகு முதலியவைபோல வெகுவிதபரிணாமயோக்கியத்திரவியம் யாது அதுமனது. நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்களால் கடபடாதிவிளங்குவபோலச்சாட்சியாகிய பிரத்தியகான்மா வாலே பிரகாசமாக விளங்குவனவான காமக்குரோதாதி விருத்திகட்கு உபாதானகாரணமாயிருப்பது மனது.

கண்ணுக்கு எதிரே வெளிச்சத்திலிருக்கும் கடபடாதியும், காது க்குச் சமீபத்திற்றிடமாயுச்சரிக்கும் சத்தமும், யாதொன்று சாவதா னமாயில்லாவிடில் அறியப்படாமல், யாதொன்று சாவதானமாயிரு ந்தால் அறியப்படுகின்றனவோ! அதுவே அந்நுவயவியதிரேகங்க ளால் சகலவிஷய ஞானத்திற்கும் சாதாரணகாரணமான மனதென் று பிருகதாரணிய உபநிடதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அது மனனம்பண்ணுகின்றமையால் மனதென்றும், சிந்தனை செய்கின்றமையால் சித்தமென்றுஞ்சொல்லப்படும்: அச்சித்தமான து முக்குணகாரியங்களானஞானம், பிரவிர்த்திமோகம்எனும்மூன்ற னையும் அநுபவித்தலால் திரிகுணாத்மகமாகவிருக்கும்.

அந்தத்திரிகுணங்களும் சமுத்திரத்தினலைபோல நிரந்தரம் பரி ணாமமடையும்;அப்பொழுதுஇரண்டுகுணம்அடங்கிஒருகுணம்அதிகரி த்திருக்கும். சத்துவகுணமதிகரிக்கும்போது தெய்வசம்பத்தும், ர ஜோகுணமதிகரிக்கும்போது உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திர வாசனையும், தமோகுணமதிகரிக்கும்போது அசுரசம்பத்தும் உண்டா கும்.

(கஎ௪) வாசனையாவது, திடபாவனையால் முன்பின்னொன்றையும லோசியாமலுண்டாகுங்குரோதாதிவிருத்திக்கேதுவானசி

த்தத்தின் சூட்சுமாவஸ்தையாகியசம்ஸ்காரம்; சுத்தாசுத்தபேதத்தால் அஃதிருவகைத்தாம். [அசுத்தமெனினும், மலினமெனினும் ஒக்கும்.]

(௧௭௮) அவற்றுள்டம்பம், கர்வம், அடங்காதஅகங்காரம், காமம், குரோதம், உலோபம், அவிவேகம், நித்திரை, ஆலசியம், பயம், மைதுனம்இவைமுதலியதுர்க்குணங்களாகியவசுரசம்பத்தொன்று, உலகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை, தேகவாசனைமூன்று, ஆகநான்கும்மலினவாசனை. இவற்றுள்தம்பம், தர்ப்பம்முதலியவசுரசம்பத்து நரகத்திற்கேதுவாதலால் மலினமென்பதுபிரசித்தம்.

(௧௭௯) சர்வசனங்களும், நாம்எவ்வாறிருக்கின்நம்மைநிந்தியாமல் ஸ்துதிசெய்வரோ அவ்வாறுநடக்கவேண்டுமென்னுந் துராபிமானம்உலகவாசனை; இதுசம்பாதிப்பதருமையாகலின், மலினவாசனையெனப்படும்.

(௧௮௦) இதற்குதாரணம்என்னையோவெனின்;—சர்வகுணசம்பன்னரானஸ்ரீராமச்சந்திரர்க்கும்,பதிவிரதாசிரோமணியாகிய சீதைக்கும்காதினாற்கேட்கக்கூடாதவபவாதம் சனங்களாலுண்டாயிருப்பது. [அபவாதம்=நிந்தை.]

தேசபேதத்தால்ஒருவரையொருவர்நிந்திப்பதுகாணப்படுகிறது. எவ்வனே? தட்சணதேசத்துப்பிராமணரால் உத்தரதேசத்துநிவாசிகளாய் வேதமறிந்து மாம்சபட்சணம்பண்ணுஞ்சனங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றனர். உத்தரதேசத்துப்பிராமணரால் மாதுலன்கந்நியைமணம்புரியும் தட்சணதேசத்து நிவாசிகளானபிராமணர்கணிந்திக்கப்படுகின்றனர். இப்படியே தத்தங்குலம், கோத்திரம், பந்துவர்க்கம், இஷ்டதேவதை முதலியவைகளைத்துதிப்பதும், அந்நியகுலகோத்திராதிகளைநிந்திப்பதும் வித்துவான்முதல்கோபாலர் பரியந்தம் பிரசித்தம்.

(௧௮௧) இவ்வுலகவாசனைநசிக்கும்படியானவுபாயம் என்னையோவெனின்;—சர்வசனங்கட்கும்சந்தோஷம்வரும்படி நடக்கத்தக்கவுபாயமியாதொன்றுமில்லை. தத்தம் மனதுக்குத்தோற்றினவாறே சொல்லாநிற்குஞ்சனங்களுடையசொல்லால் நமக்குஎன்னை; எவ்வழியானும்நமக்குஉறுதிபயப்ப

னையே நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் விவேகமே உலகவாசனைநசித்தற்கு உபாயமாம். இவ்வபிப்பிராயமுட்கொண்டே மோட்சசாஸ்திரங்களில் அங்கங்கே, ஞானியாகியபுருஷனுக்கு நிந்தையிலும்,ஸ்துதியிலும்சமபுத்திவேண்டுமென்றுகூறியிருக்கின்றது.

(௧௮௧) கர்மசாஸ்திரபாடாபிமானம், அர்த்தாபிமானம், அநுஷ்டானாபிமானம் எனச்சாஸ்திரவாசனைமுவகைத்தாம்.

(௧௮௨) அவற்றுள் சாஸ்திரபாடாபிமானத்திற்குதாரணம் என்னையோவெனின்;—பரத்துவாசர் மூன்றுபுருஷாயுள்வரையும் வெகுவேதங்களை அத்தியயனம்பண்ணி நாலாம்புருஷாயுளிலேஇந்திரனாலேமீண்டும்வேதபாடத்திற்பிரவிர்த்திக்கப்பட்டபொழுது மிஞ்சியிருந்தவேதாத்தியயனத்தின்பொருட்டு முயற்சிபண்ணினார்; அப்படிப்பட்ட பரத்துவாசருக்கே வேதபாடமுழுதுங்கிடைக்காமற்போனதால் அப்பாடாபிமானம்மலினவாசனையெனப்படும்.

(௧௮௩) அப்படியே வெகுசாஸ்திரார்த்தங்களையறியவேண்டுமென்றுமபிமானமும்பரமபுருஷார்த்தத்துக்குச்சாதனமாகாமையின் மலினவாசனையே. இதற்குதாரணம் —ஓரிருடியானவர் வெகுவிதசாஸ்திரபுத்தகபாரத்தோடுகூடமஹாதேவரைத்தரிசித்தற்பொருட்டுச்சந்நிதானத்தில்வர அங்கிருந்த மற்றோரிருடி அவரைப்பார்த்துப் பாரஞ்சுமக்குங்கழுதைபோல நீவிர்புஸ்தகபாரங்களைநன்றாய்ச்சுமக்கின்றீரென்று கிருபையினாலேபரிகாசம்பண்ண அதுகேட்டு அவ்விருடியானவர் புஸ்தகங்களையெல்லாம் லவணசமுத்திரத்திலெறிந்துவிட்டனர்; அப்போதுகிருபாமூர்த்தியாகிய மஹாதேவர் அவ்விருடியை ஆத்மவித்தையிலே பிரவிர்த்திப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(௧௮௪) சாஸ்திரார்த்தத்தின் அநுஷ்டானாபிமானம்மலினவாசனையென்பதற்கு உதாரணம். நிதாகரென்பவர் ரிபுவினாலே அடிக்கடி ஆத்மதத்துவமுபதேசிக்கப்பட்டும் கர்மாநுஷ்டானத்தில் சிரத்தைவிடவில்லையென்பதும், தாகுரர்க

மாநுஷ்டானத்தின்பொருட்டுப் பூமியிலோரிடத்தும் பரி சுத்தவிடத்தையடைந்திலரென்பதுமாம். சாஸ்திரவாச னை பிரமாப்பியாசத்திற்கு விரோதியாவதானும், மேன்மே ற் சன்மத்திற்கேதுவாதலானும், சுவேதகேதுவுக்குப்போல க்கர்வத்திற்கேதுவாதலானும் மலினவாசனையென்ப.

(கூ.ரு) தேகாத்மப்பிராந்தியானும், அதற்குக்குணஞ்சம்பாதிக்கவே ண்டுமென்னும் பிராந்தியானும், தோஷத்தைப்போக்கவே ண்டுமென்னும் பிராந்தியானும் தேகவாசனை மூவகைத்தா ம். அவற்றுள் தேகாத்மப்பிராந்திருபமான தேகவாசனை, சார்வாகர்முதலியோரிடத்துப் பிரசித்தம்.

(கூ.சு) லௌகிக, சாஸ்திரியபேதத்தால் தேகத்திற்குக்குணசம்பா தனமிருவகைத்தாம். அவற்றுள் நல்லஇராகத்தோடுகூடக் கானம் பண்ணுவதற்காக விளக்கெண்ணெய், மிளகு, நெ ய்முதலியவற்றைப்புசிப்பதும், தேகத்தைத்தொடும்போது மெத்தென விருத்தற்காகப் புஷ்டியைப்பண்ணத்தக்க ஔ ஷதங்களைப்புசிப்பதும், சரீரமழகாயிருத்தற்பொருட்டு அ ப்பியங்கஸ்நாநமுதலியவைபண்ணி நல்ல வஸ்திராபரண ங்களைத்தரிப்பதும், சரீரம் சுகந்தமாயிருத்தற்பொருட்டு பு ஷ்பமாலையணிந்துகொண்டு சந்தனமுதலியவைகளைப் பூசி க்கொள்வதும் லௌகிககுணசம்பாதனம். கங்கைமுதலி யபுண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணுவதும், சாலிக்கி ராமதீர்த்தத்தைப்புரோட்சித்துக்கொள்வதும் சாஸ்திரி யகுணசம்பாதனம்.

(கூ.எ) தேகத்தின்மூஷத்தைப்போக்குவதும் லௌகிக, சாஸ்திரி யபேதத்தால் இருவகைத்தாம். அவற்றில்வைத்தியசாஸ்தி ரத்திற்சொல்லப்பட்டஔஷதங்களான்முகப்பிரச்சாளனா திலௌகிகம். சௌச, ஆசமனாதிசாஸ்திரியம்.

(கூ.அ) இம்மூவகைத்தேகவாசனைகளும் மலினவாசனைகள். என் னை? தேகமேயாத்மாவென்பது அப்பிரமாணமாகலானு ம், சகலதுக்கஹேதுவாகலானும் மலினவாசனையாம்; இதை ப்பெரும்பாலும் பூர்வாசிரியர்கூறியிருத்தலின், யாம்விசே ஷமாகவுரைத்திலேம்.

குணசம்பாதனமும் வெகுமுயற்சிபண்ணியக்காலும், அநேகம் பேருக்கு முழுதுஞ்சித்திக்கக்காணேம். என்னே? இராகத்தோடகோணம்பண்ணுவதில் பிரசித்தராயிருக்கிற பாடகரும்,வேதாத்தியயனம் பண்ணுவிக்கிறவரும் மேற்சொன்னமுயற்சிகளைச்செய்தும் நல்லகண்டத்தொனியையடைகிலர்: நியமமாகச்சரீரபுஷ்டியுங் காணப்படவில்லை. அழகும், சுகந்தமும் வஸ்திராபரணங்கட்கும், மாலைமுதலியவைகட்குமேயல்லது தேகத்திற்குளவாதலில்லை; இச்சாஸ்திரியகுணசம்பாதனமும் பிரபலமாகிய ஏனையசாஸ்திரங்களால் வாதிக்கப்படுகிறது; அவையாவையோவெனின்;—யாவனொருவன் வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமமென்னும் மூவகைத்தாதுக்களோடுகூடிய பிரேதரூபமான தேகத்தில் யானெனும்புத்தியும், புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகளில் எனதெனும்மமதையும், பாஷாணம், மிருத்து, தாரு, தாம்பிரமுதலியவற்றின்விகாரமானமூர்த்திகளில்மாத்திரம் தெய்வபுத்தியும், கங்கையாதியஜலமாத்திரத்தில் தீர்த்தபுத்தியும் உடையனே அவன் தத்துவவித்துக்களாகிய பெரியோர்சபையில் கர்த்தபமென்றுசொல்லப்படுவனென்னும் பாகவதமும். தேகம்அத்தியந்தம்மலினம், ஆன்மா அத்தியந்தம் நிர்மலம், ஆதலான் தேகத்திற்கு எவ்வளவு சௌசம்பண்ணினும் அது சுத்தியுறாது. ஆன்மா நித்தியசுத்தனாதலால் சௌசப்பிரசித்தியே அவற்கில்லையென்னும் சூதசம்கிதையும் பிரபலசாஸ்திரங்களாம்.

ஔஷதம்புசித்தல்முதலியவற்றால் சாந்தமான உரோகம் மீண்டுமெடிக்கடியுளதாதலின், லௌகிகசரீரதோஷநீக்கங்கூடாது. மேற்சொன்னபாகவதவசனம், சூதசம்கிதைவசனங்களால் சாஸ்திரியமான சரீரதோஷநீக்கமுங்கூடாது; ஆகலால் தேகவாசனை மலினவாசனையே.

(கஅங) சுத்தவாசனைதான்யாதோவெனின்;—பிரத்தியகபின்னபிரமத்தைத்திடாபரோட்சமாக வறிந்தவனிடத்திருப்பதாயும், வறுத்தவிதைபோலத்தேகஞ்சீவித்தற்பொருட்டு உபயோகிக்கிறதாயும், டம்பம், கர்வமுதலியவசுரசம்பத்தையுண்டுபண்ணுததாயும், ஜன்மாந்தரத்திற்கேதுவாகாததாயும் உள்ளவாசனை சுத்தவாசனை யென்றறிக. (கரு)

["மனமணிபேதச்சேற்றின் மறைந்தொருவருக்குந்தோன்று, கனமுறுவிவேகநீராற் கழுவினற்றிகொட்டும்." என்றுஇதற்குமுன்னூலாகியவாசிட்டத்திற்கூறியபடியே சத்துவசொரூபமான மனதில்ருகந்துகமாக இராஜததாமதங்கள் அடைந்திருத்தலின், சன்மார்க்கத்தின்நிரந்தராநுசந்தானத்தால் அவைநீங்கி, அது சமாதியையடையுமென்று கரு-ம் செ-ளில் செய்த சங்கைக்கு உத்தரங்கூறல்.]

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி னாற்போம், தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்தபோது தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும்பின்னைக், கனபரிணா மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசம்போலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத்தொன்றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. (கஎ)

(இ-ள்) மனது சத்துவ சொரூபம்-மனதிற்குச்சத்துவமே (உபாதானமாகலின் அதற்கு அதுவே) சொரூபமாம்—மற்று இரண்டும் வந்து கலந்தன-ஏனையவிரண்டுஞ்(சகாயமாகஇடையே) வந்துபொருந்தின—அவற்றை மாற்றினால் போம்-அவைகளைநீக்கினால் நீங்கும்—[நீக்குமுபாயங்கூறல்.] தனது சன்மார்க்கத்தை-மனத்தினியற்கையுருவமானசன்மார்க்க(மாகியதெய்வசம்ப)த்தை—விடாதுஇருந்தபோது-விடாத(அநுஷ்டித்து)நிற்கும்போது—தமோகுணமும்ரசோகுணமும் சமிக்கும்-(விஷயபரிணாமவேதுவான)தமோகுணமும் சலனவேதுவான) ரசோகுணமும்நசிக்கும்— பின்னை—கனபரிணாமம்சலனம்போம்-கனமாகிய(விடய)பரிணாமமும்(ஒன்றினின்றொன்றிற் றாவாநிற்குஞ்)சலனமுந்(அதன்கணிங்கிப்) போம்—போனக்கால் - (அவை)போகவே—நினதுஉளம்-உன்மனமானது—களங்கம்அற்றுநின்ற-(மேகபடலமுதலிய)களங்கமொழிந்துநின்ற—ஆகாசம் போலும்-(சரற்கால)வானம்போலச்(சொச்சமாய்அசஞ்சலஅதிருட்சமமாம்; ஆகவே,)—அப்படியாம்அப்பிரமத்து-அப்படி(அசஞ்சலஅதிருட்சம)மாகியஅந்தப்பிரமத்தில்—ஒன்றாய்-ஏகரசமாய்—நிருவிகற்ப சமாதியில்—தானேநிற்கும்.—எ-று. ஏ-அசை.

இதன்கருத்து.—மனதுக்குச்சத்துவகுணமே முக்கிய உபாதானகாரணம்: ரஜோகுண தமோகுணங்கள் சகாயமாம். ஆகலின், சன்மார்க்கமானதெய்வசம்பத்தால் ரஜசு தமசெனும் இரண்டு குணங்களையும்போக்கும்போது சத்துவகுணமே அந்தக்கரணத்தின் சொரூபமாகச்சேஷிக்கும்; அச்சத்துவமுஞ் சஞ்சலத்திற்கேதுவான ரஜோகுணமின்மையின் ஏகாக்கிரமாயும், பிராந்தியினாற் கற்பிக்கப்பட்டஅநான்மரூபமான ஸ்தூலபதார்த்தாகாரத்திற்கேதுவான தமோகுணமின்மையின் சூட்சுமமாயும் ஆன்மதரிசனத்திற்குயோக்கியமாகுமென்பது. (௧௭)

[மனது நிருவிகற்பசமாதியில் பிரமத்தோடு ஏகமாய் நிற்றற்கு உபமானங்கூறிச் சந்தேகம் ஒழிதியென உத்தரத்தைமுடித்தல்.]

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல, அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யாநந்த மாம்பிரமத் தைக்கிய மான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலை வெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. (௧௮)

(இ-ள்) களங்கம் அற்ற கண்ணாடி தன்முன்-நிர்மலமான(ஓர்) தர்ப்பணத்தினெதிரே — வேறு ஓர் களங்கம் அற்ற கண்ணாடிகாட்டும்போது - நிர்மலமானமற்றோர் தர்ப்பணத்தைக்காண்பிக்கும்போது —விளங்கிய தன்மயம் ஆகி-நிர்மலமாகியவக்கண்ணாடிமயமாய்—அபேதம் ஆகி-அபேதமாய்—விகற்பம் இன்றி-விகற்பமில்லாமல்—நிருவிகற்பம் ஆனல்போல-நிர்விகற்பமாயினாற்போல—அளந்து அறியப்படா விபு ஆய்- இத்துணையளவினதென்றளவிட்டறியப்படாதவியாபகமாய்—சத்து ஆய் சித்து ஆய் ஆநந்தம் ஆம் பிரமத்து-சத்தாயும், சித்தாயும், ஆநந்தமாயும் உள்ளபிரமத்தின்கண்—ஐக்கியம் ஆன உளம்-ஏகரசமான அந்தக்கரணம்—தெளிந்தபடி இருந்தால்-(தான்) தெளிந்தவண்ணமே நின்றால்—உலகம் எங்கே-(அதற்கு) உலகரூபபரிணாமமேது—உலைவு எங்கே-சலனமுளதாதலேது —என்று சங்கை ஒழித்திடாய்-எனஇவ்வாறுநிச்சயித்து (இதுவிஷயமாயெழுந்துள்ள) சந்தேகத்தையொழித்திடுதி.—எ-று.

"உளந்தெளிந்தபடியிருந்தால்." என்றது, ஆரூடத்தன்மையை; ஆரூடர்க்குப் பிரபஞ்சத்தின் பாரமார்த்தத்தன்மை யபாவமாய் விடுதலின், அதன்பரிணாமமும், அதைப்பற்றியுளதாகுஞ் சலனமும் அவர்கள்மனத்திற்றிலவாம்; ஆகலின், "உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலையெங்கே யென்று சங்கை யொழித்தி டாய்." என்றார். இப்படியே, "தத்துவஞானிகாணிலுஞ் சகத்தைக்கண்டிலன், தத்வமேகண்டான்." என்று பிரமகீதையிலும், "காதலின்ஞானியத்தைக்கண்ணின்றுற்றெரியக்காணான்." என்று பகவற்கீதையிலுங் கூறியிருப்பதுகாண்க. (கஅ)

(ககo) [மனம்போகசாதனமாகலானும், மனமிறந்தோர் முத்தராகலானும் அவர்க்கு அஃதின்றிப்போகங்கூடுமாறெங்ஙனேயென வினுதல்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதிரு லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ புசிப்பதென்றால் மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ டாதே, யோகமா மிதுதெளியக் குருவே யன்று மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ முத்தி தானே. (கக)

(இ-ள்) ஏகம் ஆய் மனம் இறந்தால்-(நன்னிரிலுப்புப்போலப் பிரமத்தின்கண்) ஒன்றாய்மனமானது நாசமாயின்,—சீவன்முத்தர்-ஜீவன் முத்தர்கள்—இருக்கும் மட்டும்-(தேகம்)உள்ளளவும்—பிராரத்தம் எதிருல் உண்பார்-பிராரத்தபோகம் எச்சாதனங்கொண்டநுபவிப்பர்:—போகம் ஆனது புசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ-பிராரத்த போகம் அநுபவித்துத்தொலைக்கவேண்டுவ(தோ) அல்லவோ—புசிப்பது என்றால்-அநுபவித்துத்தொலைக்கவேண்டுவதுதானென்னின்;—மனந்தானும் போனது அன்றே-(போகசாதனமான) மனமும் இறந்ததல்லவே—சோகம் ஆம் மனம் இறந்தால்-துன்ப(மய)மானமனமானது நாசமானல்—போகம் இல்லை-(சுழுத்தியிற்போலப்) பிராரத்த போகாநுபவமில்லை—தோன்றும் எனின்-(அஞ்ஞானிகட்குப்போல

மனமிறவாமல்) தோன்றுமாயின்,— முத்தர் என்று சொலக் கூடா தே-ஜீவன்முத்தரென்றுசொல்லலாமா—(ஆகலின்,)மோகம் ஆம் இது தெளிய-மயக்கமாகிய விச்சந்தேகம் ஒழிய— குருவே— நன்று மொழிந்தருள்வாய் - விசேஷமாக உத்தரமுபதேசித்தருள்வீராக — தெளிந்தது அன்றோ முத்தி-ஐயந்தெளிந்த(நிலை)யல்லவா ஜீவன்முத்தி.—எ-று. தான்-ஏ-இரண்டும் அசைநிலை.

இப்படியே வாசிட்டத்தில், "தனையுணர்ந்தோர், கொள்ளுற்ற தொழிலெல்லா மனத்த தன்றோ கொள்மனமன் றி யினடக்குங் கொள்கையென்னோ." என்றுசிகித்துவசனால் வினவப்பட்டிருக்கிறது.()

(கஙக) [சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமிவற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் கண்டாய், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேஷித்துத் தமசுரச சுகணசித்தல் சொரூப நாசம், அனகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப நாசம். (உ0)

(இ-ள்) வெளி.

"ஒன்று மருவு முருவுமென வுளத்தி னாச மோரிரண்டே." எ-ம், "சீவன் முத்தி தனிஅருவ நாசஞ் சித்தந் தனக்குளதாந், தாவிஅுடறீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறும்." எ-ம்,இதற்கு முன்னூலாகிய வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பது போல இங்குங் கூறினர்.()

(கசஉ.) [சங்கைக்குத்தரங்கூறி முடித்தல்.]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ ழுன்மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாயே.(

(இ-ள்) சுத்தம் ஆம் சத்துவமே-சுத்தமானசத்துவகுணமே—

உண்மை ஆகும்-(மனதிற்கு) உபாதானகாரணமாம்— துகள்-துகளெ னும் (இராசோகுணமும்)— இருள்-இருளெனும் (தமோகுணமும்)— போனால்-(சன்மார்க்கமான ஞானப்பியாசத்தினால் ஒழிந்து)போயா யின்—மனம் என் சொல்லும்-மனமென்னும் வியவகாரமும்—போம் போம்- ஒழிந்துவிடும்— வர்த்தமானத்தில்-நிகழ்காலத்தில்— வந்த உ ணவை-(பிராரத்தகர்மத்தால்) வந்துபொருந்துகின்ற உணவுகளை— உண்பார்-உண்ணுநிற்பர்—வருவதும் போவதும் நினைந்து-(இனி)வரு வதும்(முன்)போனதுமான(பதார்த்தங்களை அஞ்ஞானிகளைப்போல) நினைந்து நினைந்து—மகிழார் வாடார்-சந்தோஷியார் கிலேசியார்— கர்த்தர் ஆம் அகந்தையை விட்டு-(நாம் இதற்குக்)கர்த்தாவாமென்னு ம் அகம்பாவத்தைவிடுத்து—அகர்த்தர் ஆகி- அகர்த்தாவாய்—கரண விருத்திகள்-அந்தக்கரணவிருத்திகளையும்— அவத்தை-விருத்திகட் கு ஆதாரகாலமாகிய, (சாக்கிரமுதலிய) அவஸ்தைகளையும் — காண் பார் ஆகி-காணுஞ்சாட்சிருபராய்—முத்தர் ஆய் இருக்கலும் ஆம்-மு த்தராயிருக்கவுங்கூடும்—புசிப்பும் கூடும்-பிராரத்தபோகமுங்கூடும்— முட்டு இலை என்று அறிந்து- (இவ்வாறிருத்தற்கு) யாதொருதடையு மின்றென்று நிச்சயித்து—சங்கை மோசிப்பாய்-சங்கையையொழிப் பாய்.—எ-று.

"சத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகும்." என்றதால், சத்துவ நாசமாகும் விதேககைவல்யத்தில் உபாதானகாரணம் நசித்துக்காரிய ம் இராததலால் மனதத்தியந்தநாசமாமென்பது பெறப்படுகின்றது.

" சத்தமோடமூக்கிருட்டாச்சொல்லு முக்குணமும். " என்று, முதற்படலத்திற் கூறியபடியே இராஜததாமதங்களை இங்கும், "துக ளிருள்." என்றார்.

" இல்லை யில்லை யென்றிசனியம்பினான். " என்பதுபோல, "போம்போம்." என்னும் அடுக்கு நிச்சயப்பொருளில் வந்தது.

"வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வ துநினைந்து மகிழார் வாடார்." என்றதற்கு, அருவமனம் உண்மை யாலும், உருவமனம் இன்மையாலும் என்பது கருத்து. இக்கார ணத்தால் முத்தராயிருத்தற்கும், போகம் புசித்தற்கும் சந்தேகமின் றென்றறிதி என்பார், "முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டி லையென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாய்." என்றார். "கர்த்தரா மகந் தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத் தைகாண்பா ரா

கி." என்றது, முத்தர்க்கு விசேஷணம்; இவ்விசேஷணத்தில், "க த்தராமகந்தையைவிட்டு." என்றவிசேஷணம்,இதற்கு முன்னூலாகி ய வாசிட்டத்தில், "சித்தமாவது நானெனச்செப்புவர்." என்றும், அ கங்காரத்துருவாமந்தமன நிச்சயமாகத்திதமாய் நழுவிநெடுநாளாம்." என்றுங்கூறியிருப்பதால் இம்முக்கியமன நாசமுண்மையின், முத்த ராதல் கூடுமென்று, "தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூடா தே." என்னும், ஐயம் ஒழிவித்தற்பொருட்டாமென்க.

"கரணவிருத்திகளவத்தை." என்றதற்கு, அந்தக்கரணத்தின் கோர சாந்த மூட விருத்திரூபங்களாகிய சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தை களெனினும் அமையும்.

"துகளிருள்போனுன்மனமென் சொல்லும் போம்போம்." எ ன்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "உரையெனமன் னவன்கேட்பக் கும் பன் சொல்வானுளமென்று சொன்னதுவே றென்று மன்று, கரை யறுபல் பவந்தருவா தனையே யுள்ளங் கண்டதனை யறிந்தாலக் கவலை யில்லை, வரையறக்கண் டவர்கருமங் களிற்சரிக்கும் வாதனைதான் ம றுபிறப்பை வழங்கா தந்தப், புரைமனஞ்சத்துவமென்பர் சித்த மெ ன்று போதமில்லாச் சித்தத்தைப் புகல்வ ரன்றே." எனவரும் மற் றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உக)

[விகற்பரூபமான வியவகாரமுடையோர்க்கு ஏகாக்கிர சித்தத்தின் கணுளதாகும் பிரமாநுபவம் அவ்வேகாக்கிரசி த்தவொழிவாலொழிந்துபோமல்லவாவென்று சீடன் கொ ள்ளுமாசங்கையைப்பற்றிக், கெவுணமனநாசமில்லையாயி னும் அகங்காரரூபமான முக்கியமனநாசமுண்மையான், ஆரூடர்க்கு வியவகாரத்தில் பிரமாநுபவம் நீங்காதென்ப தைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்றால் விகற்பமன்றே மனமலைந்து விடாதோ விட்டால், அவதான நழுவுமன்றே வென்று யாகி லதற்கொருநிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி நயந்தசுக மநுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவமாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியது பவித்தசுகந் தனைவி டாதே. (உஉ)

அவதானம்-பிரமான்மவயிக்கியரூபமானநிச்சயம். ஏனையபதப் பொருள்வெளி.

(௧௧) அபிப்பிராயம்.—திடஞானம், அதிடஞானமென ஞான மிருவகைத்தாம்; அவற்றுள் வைராக்கிய, நியானுப்பியா சவலியாற் சுவாதீனசித்தமுடையோனுக்குத் தத்துவஞா னமுண்டாகில் அவன்புத்தி சோரநாயகனிடத்தன்புள்ள நாரியின்புத்தி தனதுவீட்டுக்காரியஞ்செய்யும்போதும் அ ச்சோரநாயகனையேநியானியா நிற்பதுபோல நிரந்தரந்தத் துவத்தையேநியானித்துக்கொண்டிருக்கும்; அத்தன்மை யானஞானந்திடஞானமெனப்படும். வைராக்கியம், நி யானுப்பியாசமின்மையோனுக்கு ஏதேனுமொருபுண்ணிய விசேஷத்தால் தத்துவஞானமுண்டாயினும் அவன் புத்தி சோரநாரியின் புத்தி வீட்டுக்காரியத்தை மறந்துவிடுவது போல உடனே தத்துவத்தைமறந்துவிடும்; அத்தன்மை யான ஞானம் அதிடஞானமெனப்படும்.

திடஞானமுடையோர் திடப்பிரஞ்ஞர்; இத்திடப்பிரஞ்ஞர் கா லபேதத்தால் சமாகிதர், உத்திதரென இருவகையாயிருப்பர்: அவர் களுடையலட்சணம் கீதையில் பகவானாற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கேதிடப்பிரஞ்ஞரைச் சொன்னதால் அவருக்கு வியவகாரம் வி ரோதமாகாதென்பது.

இதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "காயத்தில் வேறாகத் தன்னைக்கண் டோன் காயமி றினுமறியான் கன்னற் கட்டி, நியிற்கா யினுமரிந்த போது மின்பந் திராத வாறுபோற் றெளிந் தஞானி, மாயத்தின் மோகத்தாற் பேதமாகான் மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சேர் மங்கை, நேயத்தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யு மாபோ னிகழ்தொ ழிற்செய் யினும்பரத்தி னிலைமை நீங்கான்." எ-ம், "வெறிதி ருக்கி னுந் தொழிலினை மேவினும் விடாமலறிஞ னென்றுதான் சமாதிவி ட் டகன்றவ னுகுஞ், செறியு ஞானஞ்சேர் மனத்தினர் சகத்தொழி ல் செயினும், பிறிவி றந்தவ நிட்டராய்ச் சமாதியிற்பெயரார்." எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௨)

[இனித்திடஞானத்தின்பலத்தை அறிவிக்குங் கருத் தினராய்ச் சிடன்வினவும்வினாவைத் தாமேயெடுத்துக்கா ட்டி அதற்கு விடைகூறத்தொடங்குகின்றார்.]

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றாற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோக த்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டு மென்று சொன்னா யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யா கி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய். (உகூ)

(இ-ள்) தேகத்தன் அலன் ஆகி-ஸ்தூலசூட்சமசங்காதங்களி லிருக்கும் மநுஷத்வ, பிராமணத்வாதிகளிற் றதான்மியமற்றவனாய் —அகர்த்தன் ஆகி-அகர்த்தனாய்— சீவன் இன்றி- (அச்சங்காதங்களை விசேஷணமாகவுடைய) ஜீவத்வமிறந்து—பிரமம் ஆய்-பரிபூரணப்பி ரமமாய்—தெளிந்த முத்தன்-தன்னையறிந்திருக்கும் சீவன்முத்தன் —போகத்தை உண்பன் என்றால்-போகத்தைப்புசிப்பனென்றுசொ ல்லில்—கருத்தா ஆமே-கரும கருத்தாவாகியஸ்தூலசூட்சமசங்காத ங்களும், சங்காதவிசிஷ்டனும் தானாவனே—பூரணம் ஆம் அகர்த்த னுக்கு-பரிபூரணப்பிரமமேதானாயிருக்கும் அகர்த்தனாகிய சீவன்முத் தனுக்கு—போகம் உண்டோ-பிராரத்தபோகமேது—சோகத்தை அ றுத்தருளும் குருவே- துன்பத்தையொழித்தருளாநிற்கும்ஆசிரியரே —இந்தத் துகள் அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய் ஆகில்-இச்ச ந்தேகம் நிவிர்த்திப்பித்தருளவேண்டுமென்று நீசொல்லில்—மாகர்த் தன் மாபோகிமாத்தியாகி (என)—மூன்றுவகை ஆய்-மூவகையாய் —அவர் இருக்கும்-அச்சீவன்முத்தரிருக்கும்—மகிமை கேளாய்-பெ ருமையைக்கேட்பாய்.—எ-று.

கிரகத்தன் என்பதுபோலத் "தேகத்தன்." என்றார்.

தேகத்தனலனாகி,என்பதற்கியற்றியவுரையின் கருத்தை,சூகூ-ம் பிரசங்கத்தில் தருமாத்தியாசத்திற்குதாரணங்கூறியிருப்புழிகாண்க.

வினாவின் கருத்து.— யாவனிடத்துத் துக்கமுண்டோ அவ ன் துக்கநிவிர்த்தி சுகப்பிராப்திகளினிமித்தங் கிரியைசெய்யாநிற்ப ன்; அவனே கர்த்தாவாம்: எவன்கர்த்தாவோ அவன்போகத்தையு ண்ணும்போக்தாவுமாம். புண்ணியபாவங்களின்ஜநகமானகர்மத்தி ற்குக்கர்த்தாவும், கர்மபலமானசுகதுக்கங்களைப்புசிக்கும்போக்தாவும் ஸ்தூலசூட்சமசங்காதங்களாகலின், அவற்றிற்குச்சாட்சியானபரிபூர ணப்பிரமசொரூபந் தானான சீவன்முத்தனுக்கு எவ்வாறு கர்த்தத்து வ, போக்தத்துவங்கூடுமென்பதாம். (உகூ)

(கசு) [மஹாகர்த்தன் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலை முன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மெய்ம்முன் சடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகா ர விருத்திக்கும் விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யோனா னெயில்போலென் றுறைத்தவனே விபுமா க ர்த்தன். (உசு)

(இ-ள்) செய்கையும்- (ஒன்றைச்) செய்யுந்தன்மையும்—செய் விக்கையும்-செய்விக்குந்தன்மையும்—அற்று-(தான்) உடைத்தாகாம ல்—இருக்கும்-(ஏகமாய்ப்பெரிதாய் அசஞ்சலமா) யிருக்கின்ற—காந் தச் சிலை மலைமுன்-காந்தக்கல்லாகியமலையின்முன்னே—இரும்புகள்-(அநேகமாய்ப்பரிச் சின்னங்களாய்த் தமக்கெனச்சேட்டையற்றுள் ள ஊசிமுதலிய) இரும்புகள்—சேட்டிக்குமாபோல்-சலியாநிற்குந் த ன்மைபோல—செய்கையும்-(ஒன்றைச்) செய்யுந்தன்மையும்—செய் விக்கையும்-செய்விக்குந் தன்மையும் — அற்று இருக்கும்-இன்றி(ஏ கமாய்ப்பூரணமாய்ச்சித்தா)யிருக்கும்—என் முன்-எனது சந்நிதியில் —சடம் ஆன உலகம் எலாம்-(அநேகமாய்ப் பரிச்சின்னங்களாய்ச்) சடமாயுள்ள பிரபஞ்சங்களெல்லாம்—சேட்டை செய்யும்- (தத்தம்) வியவகாரங்களைச்செய்யாநிற்கும்—வெயில் போல்- (உலக வியவகார த்திற்கும், வியவகாரத்தின் அபாவத்திற்கும் சாட்சிமாத்திரமாயிருக் கும்) சூரியன்போல—மெய்கலந்த-சரீரத்தின்கட் பொருந்திய—இந் திரிய விகாரரூப-(நேத்திராதி)இந்திரியங்களால் விகார*ரூபமான— விவகார விருத்திக்கும்- (காண்டன்முதலிய) வியவகாரங்களையுடைய (மனோ)விருத்திக்கும்—விருத்தி-மனோவிருத்தி—தானு-தன்மயமாக —மெய் கலந்த-பிரமத்தின்கட்பொருந்திய—சமாதிக்கும்—நான் சா ட்சியே என்று-யான் சாட்சிமாத்திரமாகவுளனென்று — உறைத்த வனே-அழுந்திய அநுபவமுடையவனே—விபு மாகர்த்தன்-வியாபக மான மஹாகர்த்தனும்.—எ-று.

---

*விகாரம்=வேறுபாடு.

வெயில் என்றது வினையாகுபெயர்.

"கூட்டு பொறியின் றொழிலெல்லாங் கொள்ளு மனஞ்செய் கு வதன்றோ." எ-ம், "தனையுணர்ந் தோர்கொள் ளுற்ற தொழிலெல் லா மனத்த தன்றோ." எ-ம், வாசிட்டத்திற்கூறியபடியே இங்கும், "மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்." என்றார்.

"செய்கை" சுயங்கருத்துருத்வம். "செய்விக்கை." அந்நியப் பிரேரணவேது கருத்துருத்வம். இவ்விரண்டுமில்லையென்பது அகர்த்தாத்மநிட்ட நிச்சயத்தாலென்க. (உச)

[மஹாபோகி மஹாத்தியாகிகளின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம்ப த் தியமெனவு ளுய்ந்தி டாமல், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகும், சிறிதுபெரி துகடனதந் நியங்க ணன்மை தீமைகள் சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே மாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோரே. (உரு)

(இ-ள்) அறுசுவையின் ஊண்-சடரசங்களையுடையஉணவுகளுள்—குணம் குற்றம்(என) - (இது)குணமென்றும் (இது)குற்றமென்றும்—அசுத்தம் சுத்தம்(என) - (இது) அசுத்தமென்றும் (இது) சுத்தமென்றும்—அபத்தியம் பத்தியம் என-(இது)அபத்தியமென்றும்(இது)பத்தியமென்றும்—ஆய்ந்திடாமல்-பகுத்துப்பாராமல் — பொறுமை உடன்-சகிப்போடுகூட—கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போல்-(தன்னை)நெருங்கியசகலத்தையுங் காட்டக்கினி புசிப்பதுபோல—போகங்கள் புசிப்பவன்-(உணவாதி) போகங்களைப்புசியாநிற்பவன் — மா போகி ஆகும்-மஹாபோகியாம்—சிறிது பெரிதுகள்-சிறிதும் பெரிதுமானபொருள்கள்—தனது அந்நியங்கள்-தன்னுடையதும் பிறருடையதுமானபொருள்கள்—நன்மை தீமைகள் - புண்ணிய பாவங்கள்—சேரினும்-தன்னைவந்தடையினும்—படிகச் செயல்போல்-(அடுத்த வர்ணங்களைப்பற்றாத) படிகத்தின்றன்மைபோல—சித்தம் — வெறிது

இருக்கும் அவனே-(மனம்) பற்றற்றிருக்குமவனே—மாத்தியாகியவ
ன்-மஹாத்தியாகியெனப்படுவன்—இம்மூன்று விரதம் உடையவரே-
(மஹாகர்த்தன் மஹாபோகி மஹாத்தியாகியென்னும்)இம்மூவகைவிரத
முமுடையோரே—வீடு உளோர்-மோட்சத்தையுடையராவர்.—எ-று.

"குணம்" ரசமுடையஉக்கிருஷ்டாந்நாதிகள். "குற்றம்" ரச
மில்லாத நிக்கிருஷ்டாந்நாதிகள், அல்லது, சாத்துவீகாகாரம், தாம
தாகாரமெனினுமொக்கும். "அசத்தம்" ஊசினபழஞ்சோறு, உச்
சிஷ்டம், தேவாராதனத்துக்குஅருகமல்லாதது முதலியன. "சுத்த
ம்" சிராக அப்போதுசமைக்கப்பட்டுக்கண்ணுக்குரம்மியமாயும், நா
வுக்கு ருசியாயுமுள்ள அந்நாதிகள். "அபத்தியம்" வைத்தியசாஸ்
திரத்தில் நிஷேதித்தவை: "பத்தியம்" அதில் விதித்தவையென்க.
இங்கே "பொறுமை" என்றது விகாரம் அடையாமையை: காட்டுத்
தீயானது இது சந்தனமரம், இஃதெட்டிமரம், இது பச்சைமரம், இ
து பட்டமரம் எனப்பகுக்காமலும், கிட்டினதைவிட்டு அப்புறந்தா
வாமலும், தான் அவைகளின்மயமாகாமலும் தன்மயமாக அவைக
ளைத்தகிப்பதுபோலத் தத்துவஞானியும் உசிதமான உணவுகளை நிரதி
சயாநந்த பூரணஅத்வைதாத்மபுத்தியால், அல்லது மித்தியாபுத்தியா
ல் பகுத்துப்பாராமலும், கிடைத்ததைவிட்டுக்கிடையாததை இச்சி
யாமலும், தான்அவைகளின்மயமாகாமலும் தன்மயமாகவே புசிப்ப
ன்: இங்ஙனம் புசிப்பினும் நித்தியதிருப்தாத்மதரிசனத்தாற் புசித்
திலன். "ஊணாய்ந்திடாமல்." என்றதால், நன்றெனப்புசியாநிற்ப
னென்பது கொள்ளக்கிடந்தது. இதற்கு முன்னூலான வாசிட்டத்
தில், "அகலரசமிடிகளுநன்றெனப்புசிப்போன்." என்றுகூறியிருப்
பதால் "உணவாதி" என்றும். சுவர்ணத்தினாற்செய்யப்பட்டவியாக்
கிரம் இரம்மியமான சுவர்ணதிருஷ்டியால் இரம்மியமாவதுபோலப்
பிரமதிருஷ்டியால் சகலபோகங்களும் சீவன்முத்தனுக்கு இரம்மிய
மாகத்தோற்றுவதால், "ஆய்ந்திடாமல்." என்றார். "வெறிதிருக்கும்."
என்றது, மித்தியாபுத்தியாலென்க. "விரதமிம்மூன்றுடையவரே."
என்னுந்தேற்றேகாரத்தால் தவம், மகம், தீர்த்தம், சேவை, அருச்ச
னை, தானமாதிய புறக்கருமங்களையுடைய மற்றையர் நிரதிசயாநந்த
மோட்சம் அடையாரென்பது பெறப்படுகின்றது. இம்மூன்றையும்
விஸ்தாரமாகஅறியவேண்டில் வாசிட்டத்தில் விரதகுயைகலைதயில்,
பரமசிவனால் பிருங்கீசற்கருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதிற்கா

ண்க. இம்மூவகைவிரதங்கூறினவழியால், "போகத்தை யுண்பனென்றாற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகம் உண்டோ." என்னுஞ்சங்கைக்குப் பிராரத்தவசத்தால் போகத்தையுண்பவனும், உசிதமானகருமத்தைச்செய்பவனும் ஞானிதோற்றினும் அகர்த்தாத்மதிருஷ்டியால் அவை அவனுக்கு இன்றென்றுத்தரங்கூறினதாம்.

(கக௫) [ஞானபலமானகிருதகிருத்தியத்தன்மையைப்பற்றியுளதாகும்பிரமேயசந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்து கோடற்பொருட்டுச்சீடன்வினுதல்.]

[வேறு.]

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதிவழி நின்றிடவும்
உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும்
செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படி
யோ, நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே.()

(இ-ள்) மெய்யும் கொண்டு-("சாலமிகு தொழிற்பறவைக் கிடமாங் கூடு" என்னும்) சரீரமுந்தரித்துக்கொண்டு—பிராரத்தந் தரு-பிராரத்தத்தால்வரப்பட்ட—விதிவழி-நியதியின்நெறியில்—நின்றிடவும்-நிற்கவும்—உய்யும் கர்மிகளுக்கு-(உறுதியறிந்து தாம்) பிழைக்கவேண்டுமென்னும் கருமகாண்டிகட்கு—அநுகுணமா - அநுகூலமாக—உறுதொழில்- பொருந்துகின்றகருமோபாசனைகளை— செய்திடவும்-செய்யாநிற்கவும்—செய்யும் செய்கை முடிந்தவன் என்று-(ஞானி) கிருதகிருத்தியனுமென்று—உரைசெப்புவது-கூறுநிற்பது — எப்படியோ-எவ்வாறோ (யான் அறியேன்)—நையும் துன்பம்-(வெகுகாலமாக) வருந்துதற்குக்காரணமாயிருந்ததுக்கங்களை —அகற்றிய குருவே-ஒழிவித்தருளிய குருவே—நலமா அருள்வீர்-(இச்சங்கைக்கு)நன்றாக உத்தரம்அருள்செய்வீராக.—எ-று.

ஞானத்தால் அஞ்ஞானநிவிர்த்திசெய்து துன்பமொழிவித்தமையின், "நையுந்துன்பமகற்றிய குருவே." என்றான். (உ௪)

[மேலைவினாவிற்கு விடைகூறல்.]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும விச்சைவ சத்துறு நாள், ஏடணை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிகபர விவகார ம், விடலறு குவமென வுமிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்ப தெலாம், பாடல்மி குந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ர ணமானால். (உஎ)

(இ-ள்) அவித்தை வசத்து உறும் நாள்-(தத்துவஞானத்திற்கு முன்னே) அவித்தியாவசத்திற்பொருந்தியிருக்குங்காலையில்—ஆடவ ர் செய்தொழில்-(இஷ்டப்பிராப்தி அநிஷ்டநிவிர்த்திக்காகப்) புருஷ ராயினோர்செய்யத்தக்கனவானகிருத்தியங்கள்—மூவகை ஆகும்-(உழ வாதி, எக்ஞாதி, சிரவணாதிஎன) மூவிதமாம்—(அவற்றுள்) ஏடணை-(போகத்தில்)இச்சையும்—மமதை-(குடும்பத்தில்எமதென்னும்) அபி மானமும்—அகந்தை-(தேகத்தில்ஆத்மத்துவ,பிராமணத்துவாதி)அபி மானமும்—உளார்க்கே-உடையோர்க்கே—இக பர விவகாரம் - (உழ வாதிகளான) இகலோக (வியவகாரங்களும், எக்ஞாதிகளான) பர லோகவியவகாரங்களும் (செய்யத்தக்கனவாம்)—வீடு அணுகுவம் எ னும்-(அநேகஜநநந்தொடுத்துத் தாம் அநுஷ்டித்துவந்தநிஷ்காமபுண் ணியபுஞ்சபரிபாகவசத்தால் சித்தசுத்தியடைந்து சகத்துஅநித்தியமெ ன்றும் விவேகமுதயமாகலின், ஏடணை மமதை அகந்தைகள்குறைந் து) மோட்சமடையக்கடவேமென்னும் — இச்சை உளார்க்கே-இ ச்சையுடையோர்க்கே — வித்தை படிப்பது எலாம் - ஞானசாஸ்தி ரசிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களனைத்தும் (செய்யத்தக்கனவா ம்)—பரிபூரணம் ஆனால்-(தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதசூனியமான) பி ரமமேதாமானால்—பாடல்-சிரவண, மனனாதிகளான (மோட்சகிருத் தியங்களாலும்)—மிகும் தொழிலால்-மிகுந்த (உழவாதிகளான) இக லோக (கிருத்தியங்களாலும், எக்ஞாதிகளான) பரலோககிருத்தியங் களாலும்—பலன் உண்டோ-(அவர்அடையத்தக்க)பயன்யாதேனும்) உண்டோ?(இல்லை.)—எ-று.

"பாடல்." என்றது. உபலட்சணம்.

"யாதொன் றினைப்பெற் றவிதனின் மிக்கதொப்ப துண்டென் றோர்." என்று கீதையில் பகவானாலும், யாதொருலாபத்துக்கு மே

லான லாபம் வேறொன்றுமில்லையோ அதுபிரமமென்று ஆத்மபோ தத்தில் பூஜ்யபாதரான சங்கராசாரியராலும் அருளிச்செய்திருப்பதா லும், தமது அநுபவபலந்தாலும் பிரமலாபத்துக்குமேலானதாக ஞா னிகளால் அடையத்தக்கதானஇலாபம் வேறொன்றுமில்லையென்பா ர், "பலனுண்டோபரிபூரணமானால்." என்றார்.

குடும்பபுத்தியும், போகத்திச்சையும்இன்மையின் உழவாதிகளு ம், கிஞ்சிஞ்ஞனுக்குவிஷயமானஎக்ஞாதிகள் தனக்கு விஷயமாகா மையின் அவ்வெக்ஞாதிகளும், பிரமமானது கண்டசாமிகரநியாயம் போலஞானியால் அடையப்பட்டிருத்தலின் சிரவணாதிகளும்ஞானி க்குச் செய்யவேண்டுவனவாகவில்லை; இதுவே கிருதகிருத்தியத்தன் மை யென்றறிகியென்பதாம். (உ.எ)

(௧௧௬) [இன்னும் இதனைநன்றாக அறியவேண்டித்தூணாகாக நியாயப்படிச்சங்கிக்கின்றான்.]

குரவர்சி காமணி யேகே ளிர்நீர் கூறின வழியொக்கும்
பரமுட னிகமுமி ழந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவே
ண்டார், சிரவண மனனா திகள்வேண் டாவோ சித்தமு றை
த்திடவே. (உ.அ)

(இ-ள்) குரவர் சிகாமணியே கேளிர் - தேசிகசிரோரத்னமே (எனது விண்ணப்பங்) கேட்பீராக—நீர் கூறின வழி ஒக்கும்-("பாட ன்மிகுந்தொழிலாற் பலனுண்டோ பரிபூரணமானால்." என்று)தேவ ரீரருளிச்செய்தவழி ஒவ்வும்—பரமுடன் இகமும் இழந்தவர் அன் றோ-பரலோகத்திச்சையும்,இகலோகத்திச்சையும்விட்டவரல்லவா-- மெய்ஞ்ஞானம் பழகுவர்-தத்துவஞானம் பயிலாநிற்பர்—விரவும் மு யற்சியின் மீண்டவர்- (போகேச்சையுடையரால்) பொருந்தாநிற்கும் (இகலோகபரலோக)முயற்சியினின்றும் (ஞானநெறிக்கண்) மீண்ட வர்—அதை இனி வேண்டுவரோ வேண்டார்-அவ்விகலோகபரலோ கக்கிருத்தியங்களாகிய உழவாதி, எக்ஞாதிகளை இனிச்(செய்ய) விரு ம்புவராவிரும்பார்—சித்தம் உறைத்திட-சித்தம் அநுபூதிக்கண்ணழு ந்த—சிரவண மனன ஆதிகள்வேண்டாவோ-சிரவணமனன நிதித்தி யாசனங்கள் (அவர்க்கு)வேண்டாவோ.—எ-று. (உ.அ)

[மேலைவினாவிற்கு விடைகூறல்.]

ஒளர்மக வேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே
தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார்
தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர்
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்று
[ண்டோ.

(இ-ள்) ஒளர் மகனே கேள்-(ஞானமயமாய்) விளங்காநின்ற மைந்த(உனதுவினாவிற்கு யாங்கூறும்விடையினை) நீகேட்பாய்—தத்துவம் அறியார்- (அத்துவிதமான) பிரமத்தை (ஆன்மாவாக) அறியாதவர்—கேட்டல் செயக்கடனே-சிரவணஞ்செய்யவேண்டுவதுமுறைமைதான்—தளர்வு அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார்- (சகல) விடருமறுதற்குக்காரணமானமனனத்தின்முயற்சிப்பர்—சந்தேகங்கள் உளார் சிலர்-சந்தேகங்களையுடையசிலபேர்—விபரீதப் பேய் தீரா வாதனையோர்-விபரீதப்பேயென்னுமொழியாத(மலின)வாசனையுடையவர்—தெளிதலில் நிற்பார்-நிதித்தியாசனத்தின்கண்(முயற்சியுடையரா)யிருப்பர்—வெளி உருவு ஆய்-(அஞ்ஞானத்தின்) மறைப்பொழிந்த சொருபமாய்—அறிவு ஆய்-தேகேந்திரியாதிகளைக்காணும்)அறிவாய்—நிறைவு ஆயினர்-(பன்மைப்பேய்களுக்கவகாசமில்லாத)பூரணரூபமாயினோர்—வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ-வேண்டுமென்று(அநுஷ்டிக்கத்தக்கது சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுள்ளே யாதானும்) ஒன்றுண்டோ! (இல்லை.)—எ-று.

திதி, வார, நட்சத்திர, யோக, கரணங்களைஅறியாதோர் பஞ்சாங்கத்தைக்கேட்டாவது பார்த்தாவது அறியவேண்டுவதுபோலத் தத்துவம் அறியாதோர்சிரவணஞ்செய்யவேண்டுவது. பொன்னின்மாற்றுநிர்ணயத்திற் சந்தேகமுள்ளவர்கள்,ஆணிவைத்துஉரைத்துப்பார்த்துக்கொள்ளுவதுபோலச் சிவபிரமங்களின் அபேதஞ்சத்தியமா! அல்லதுபேதஞ்சத்தியமா! என்பதுமுதலியசந்தேகமுடையவர்கள்மனனம்பண்ணவேண்டுவது. திக்குப்பிரமைகொண்டோர் அதற்குக்காரணமானசூரியாதிகளைநாடித்தெளிவதுபோல விபரீதபாவனையுடையோர் நிதித்தியாசனஞ்செய்யவேண்டுவது.

"வெளியுருவாய்." என்றதால், சிரவணஞ்செய்தற்குக்காரண

மானஅஞ்ஞானமும், "அறிவாய்." என்றதால், மனனஞ்செய்தற்குக்காரணமாகியசந்தேகமும்,"நிறைவாய்."என்றதால்,நிதித்தியாசனஞ்செய்தற்குக்காரணமானவிபரீதபாவனையும் ஆரூடர்க்கு இன்றென்பதைக்குறிப்பித்தனரென்க. (உக)

(ககஎ) [வியவகாரமுடையஞானிகளிடத்து அஞ்ஞான, சந்தேக, விபரீதங்களுள் விபரீதபாவனையில்லையென்பது எங்ஙனெனவினுதல்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள்போலே
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலா
பொய்யாம் விபரீ தங்கள வற்குப் போயின வென்றீரே[மோ
மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா வுரையீரே. (௯௦)

(இ-ள்) ஐயாகேளீர்-குருவேகேட்பீராக—தத்துவஞானியும்-பிரமஞானியும்—அஞ்ஞானிகள்போலே - அஞ்ஞானிகளைப்போலவே—செய்யா நின்றேன்- (ஸ்நானமுதலியவற்றைச்) செய்கின்றேன்—கண்டேன்-(இவனைக்)கண்டேன்—உண்டேன் -(இன்னவ஁்நாதிகளை) யுண்டேன்—சென்றேன் - (இன்னகிராமத்திற்குச்) சென்றேன்—எனல் ஆமோ-என்றுசொல்லலாமா—பொய் ஆம் விபரீதங்கள் - மித்தையாகியவிபரீதபாவனைகள்—அவற்குப் போயின என்றீரே-அப்பிரமஞானிக்கு நீங்கினவென்றருளிச்செய்திரே —மெய்யாம் பிரமவிசாரம்இதுஅன்றே-(அவனுக்குரிய)சத்தியமாகிய பிரமவிசாரம்இஃதல்லவே—வெளியா உரையீர்-வெளியாகஇதனையருள்வீராக.—எ-று.

பிரமவிகாரமிதன்றே,என்றும்பாடமுளது.அதுபிறழ்ந்தபாடம்.
"பிரமவிசாரமாவது," "அணுவினுக் கணுவு நானே யப்படி மகத்து நானே, துணியிலெப் பொருளு நானே சோதியுட் சோதி நானே, பணிவுறத் தகுவேனுனே பழையனும் புருட னுனே, யிணைதனக் கில்லா வீச னுகிய வின்ப நானே." என்பதும், " ஒன்றிலனுகேனுன்சரைபற் றுள்ளமமதையகங்கார,மென்றவொன் றுமிலன்,துன்றுகுணமூன் றிலன் சரைசாவிலனுன்சுத்தன்றூவறிஞன்,நின்றசாந்தன்சமரசனுன்;""திரண நனிகள் விசும்பிரவி தேவ ருரகர் நரரிடத்தில், விரியு மறிவே நான், குறுக்கு மேல்கீ ழென்போ தப்பெருமை

யுலாவியது.'' என்பதுமாம். நான் சென்றேன், கண்டேன், உண்டே ன் என்பது, அதற்கு முரணுதலான், இங்ஙனம் வியவகரியாநின்ற ஞானிக்கு விபரீதபாவனை இன்ருவது எவ்வாருமென்பது சிடன் கருத்து. (௯0)

[அதற்குவிடைகூறல்.]

ஓய்ந்தக னவிற் கண்டப ழங்கதை யோதுவன் வாதனையால்
ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா சனுமாகான்
மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுடனெ னப்
படுவோன், வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொ
டரும். (௯௧)

(இ-ள்) ஓய்ந்த கனவில்-சாக்கிரவியவகாரமொழிந்தசொப்பன த்தில்--கண்ட பழங்கதை-(ஒருவன்நாநாவியவகாரங்களைக்கண்டு சாக் கிரத்தில் விழித்துப்) பூர்வந்தான்கண்ட வியவகாரங்களை—வாதனை யால்-(பூர்வ)வாசனையால்— ஓதுவன்-(எப்படிச்) சொல்லுவனே— அப்படி—ஆய்ந்து அறிவுற்றவன்-(ஆன்மா அநான்மாக்களைத்) தேர் ந்து (அநான்மாவாகிய தேகாதிகளில் அத்தியாசமொழிந்து சந்தே கமில்லாமல் ஆன்மாவை) · அறிந்தவன்—செப்புவன்-(பூர்வவாசனை யால் செய்யாநின்றேன், கண்டேன், உண்டேன், சென்றேனென் று) வியவகரியாநிற்பன்— [இங்ஙனம் வியவகரிக்கினும்,] ஆபாசனு ம் ஆகான்-(வியவகாரகர்த்தாவாகிய) அந்தக்கரணசகிதனும்,(வியவகா ரகரணமும்) அவனலனுவன்— [வியவகாரம் எதுகாறுந்தொடர்ந்து நிற்குமெனின்;—] மாய்ந்த தன் உடல் வேம் அளவும்-(தேவத்துவ படைவோமென்று அக்கினியிற் பிரவேசமாய்) மாய்ந்ததன்றேகம் வெந்து நீருகுமளவும்—விண்ணவன்-தேவ(னுயிருப்பவ)ன்—மநுட ன் எனப்படுவோன்-(அந்நியரால்) மநுடனென்று (எங்ஙனம்) வியவ கரிக்கப்படுவனே (அங்ஙனம்)— வீய்ந்த சிதாபாசன் போம் அளவு ம்-(தத்துவஞானத்தினுல் அகம்பாவ) மிறந்த சிதாபாசன் (அத்தியந் தம்) அபாவமாகும் (விதேககைவல்லிய) மளவும்—விவகாரம் தொ டரும்-வியவகாரந்தொடர்ந்து நிற்கும்.—எ-று.

அரசனுயுள்ளோன், நித்திராமோகத்தாற் சொப்பனத்தில் பிட் சையேற்பவனுகத்தன்னைக்கண்டு விழித்தபின் அம்மோகம் நீங்கி அ

ரசனுயிருந்துகொண்டு முன்னேசொப்பனத்திற்கண்ட வாசனையால் தன்னைப்பிட்சகனுகச்சொல்லினும் உண்மையாகத்தான் பிட்சகனெ ன்பது அவனுக்கு உள்ளே இல்லாமைபோல ஞானியும் பூர்வவாச னையால் சிதாபாசனுகத்தன்னை வியவகாரத்திற்சொல்லினும் அவனு ள்ளே அகங்காரக்கிரந்தியின் மையின் அவன்சிதாபாசனல்லன்.

தான்தேவனுகவேண்டுமென்று அக்கினியிற்புக்கிறந்தோன் உ. டனே தேவனுனாலும் அவன் தேகம் நசிக்குமளவும் மநுடனுக அந் நியரால் எப்படி வியவகரிக்கப்படுவனே அப்படித்தத்துவஞானத்தா ல் ஞானியும் உடனே பிரமமானாலும் பிராரத்ததேக நசிக்குமளவும் அந்நியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனுக வியவகரிக்கப்படுவன்; அவ்வியவகாரம் விதேககைவல்யமளவுந்தொடராநிற்குமென்பது க ருத்து. (௩௧)

[திருசியம் மித்தையாயினும், ஞானியும்நிஷ்டைகூடவேண் டுவது ஆவசியகமாதலால், கர்த்தவ்வியமானஅ தனை அநுஷ்டிக்குமவன் கிருதகிருத் தியனுவது எங்ஙனெனை வினுதல்.]

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும்
நானு விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போனு லன்றே நன்று நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ
தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ.

(இ-ள்) ஆனால் - ஞானிவியவகாரம் விதேககைவல்யமளவுந் தொடருமானல்—ஐயா குருவே—காண்பது அசத்தியம் என்றாலும்- திருசியம்பொய்யென்னினும்--நானு விவகாரம் துயர் அலவோ-(திரு சியத்தைப்பற்றிய)நாநாவியவகாரங்கள் துன்பமல்லவா--ஞானசுகந் த ருமோ-பரிபூர்ணபரமாநந்தபரமசீதளமான பிரமாநந்தத்தைத்தருமா --போனால் அன்றே நன்று ஆம்-(அவ்வாகியவியவகாரம்)நீங்கினல்ல வா அவ்வாநந்தமுளதாம்--(அதற்கு)நிட்டைபொருந்திடல் வேண்டா வோ-நிருவிகற்பசமாதிகூடவேண்டுமே—தான் ஆம் நிட்டை புரிந்தா ல்-தன்மயமாகுஞ்சமாதிசெய்யின்—அவன் செய்கை தவிர்ந்தவன் எ

ப்படியோ - கிருதகிருத்தியன் (ஆமாறு) எவ்வாறோயானறியேன். எ-று. (௯௨)

[வினாவிற்கு விடைகூறல்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம்
உரியநி யானமும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ
துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமு
அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னாரு டனுமன்றே. [ண்டோ

(இ-ள்) தெரிதரும் மகனே-தன்னுண்மைதெரிந்திருக்குமைந்தா—ஆரம்பத்தொடு விவகாரம் தீரும்-பிராரத்தகர்மத்தோடுகூடவியவகாரம்ஒழியாநிற்கும்—உரிய நியானமும் விவகாரங்களும்-ஆரூடர்கள் செய்யும்)பிரமாநந்தமடைதற்குரியசமாதியும் (வாகிய) வியவகாரங்களும்—உள்ளத் தொழில் அன்றோ-அந்தக்கரணமாத்திரத்தின்வியவகாரமல்லவா.ஆகலின்,—துரியபரம்பொருள்ஆனவர்-துரியமாகியபரம்பொருளேதாமானவாரூடர்—வேறு ஒரு தொழில் செய்வதும் உண்டோ -வேறேயாதானுமொருதொழிலைச்செய்வதும், உண்டா! (இல்லை.)—அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல்-அந்நியரால்டைதற்கரியசமாதிகளைக் (கர்த்தவ்வியபுத்தியோடுகூடி) முயலுவனாயின்— அவன் ஆருடனும் அன்று-அவன் (கிருதகிருத்தியத்வமுடைய) ஆரூடனுமலனும்.—எ-று.

(௧௯அ) வியுத்தானசம்ஸ்காரத்தினொழிவும், நிரோதசம்ஸ்காரத்தின்பிரகடத்தன்மையுமாகிய அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மைரூபமானபரிணாமஞ்சமாதியென்ப்படும்.

அச்சமாதியும், சவிகற்பசமாதி, நிருவிகற்பசமாதி என இருவகைத்தாம். ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபத்திரிபுடித்தோற்றத்தோடுகூட அத்விதீயப்பிரமத்தின்கண் அந்தக்கரணவிருத்தியின் ஸ்திதிசவிகற்பசமாதியெனப்படும். அதுவும் சத்தாநுவித்தம், சத்தாநநுவித்தம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள், அகம்பிரமம்என்னும்சத்தத்தோடுகூடியிருப்பதைச்சத்தாநுவித்தமெனவும், சத்தரகிதத்தைச் சத்தாநநுவித்தமெனவுங் கூறுவர். திரிபுடித்தோற்றமின்றி அகண்டபிரமாகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதியை நிருவிகற்பசமாதியென்பர்.

இவ்வாறு சவிகற்பசமாதி, நிருவிகற்பசமாதிகட்குப் பேதமுண்டு: அவைகளில் சவிகற்பசமாதிசாதனம்; நிருவிகற்பசமாதிபலமாம்; நிருவிகற்பசமாதியும் அத்வைதபாவனுரூபமென்றும், அத்வைதாவஸ்தாரூபமென்றும் இருவகைத்தாம். அத்வைதப்பிரமாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் அஞ்ஞாதவிருத்தியோடுகூடில் அது அத்வைதபாவனுரூபநிருவிகற்பசமாதியெனப்படும்; அச்சமாதியின் அப்பியாசமிகுதியால் பிரமாகாரவிருத்தியுஞ் சாந்தமாய்விடில் விருத்திரகிதமானவச்சமாதி அத்வைதாவஸ்தாரூப நிருவிகற்ப சமாதியெனப்படும். அத்வைதாவஸ்தாரூப நிருவிகற்ப சமாதியே முக்கியபலமாம்: அத்வைதபாவனுரூப நிருவிகற்ப சமாதி அதற்குச் சாதனமாம்என்ப. இவ்வபிப்பிராயத்தால் இவ்வாசிரியருஞ் சமாதிகளென்று பன்மைகூறினர்.

(கககக) ஆரூடஞானிக்கு மனன, நிதித்தியாசனமும் கர்த்தவ்வியமன்று: ஜீவன்முத்தியின் ஆநந்தநிமித்தம், மனன நிதித்தியாசனங்களிற் பிரவிர்த்தியாநிற்பன்; அதுவும் தனதிச்சையாற் பிரவிர்த்திப்பன். நான் வேதத்தின் ஆஞ்ஞையைச்செய்யாவிடில் எனக்கு ஜநநமரணரூப சம்சாரமுளதாமென்னும் புத்தியோடுகூடிக்கிரியை செய்யில் அதுகர்த்தவ்வியமெனப்படும். ஞானி ஆன்மாவை அசங்கனுக அறிந்துளனேனும், தேகத்தின் போஜனுதி வியவகாரங்களை, அல்லது ஜநகன் முதலியோர்போல அதிகமான இராச்சியபாரபாலனுதிவியவகாரங்களைச் செய்வன்; அவ்வியவகாரத்திற்கு ஞானம் விரோதியன்று: வியவகாரமும் ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.

என்னை? யாதொரு ஆன்மசொரூபத்தை அசங்கமாக அறிந்துளனே அவ்வான்மாவின்கண் வியவகாரந்தோன்றுமாயின் வியவகாரத்திற்கு விரோதி ஞானமாம். அப்படியே ஞானத்திற்கு விரோதி வியவகாரமாம்; அங்ஙனந்தோன்றுமற் சம்பூர்ணவியவகாரங்களும் தேகாதிகளின் ஆசிரிதமென்றும், ஆன்மாவின்கண் வியவகாரத்தோடுகூடியதேகாதிகளின் சம்பந்தமில்லையென்றுந்தோன்றுகின்றது. இக்காரணத்தால் ஞானிக்குப்பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆதலான், "உரியதி யானமும் விவகா ரங்களுமூ

ள்ளாத் தொழிலன்றே துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொ
ழில்செய் வதுமுண்டோ." என்றனரென்க. (௯௪.)

[ஆனால் ஆரூடருந்தியானாதிகள் செய்யக்காணப்படுகி
ன்றனர் அவையெற்றிற்கெனவினாவி அதற்குவிடை கூ
றல்.]

உத்தம குருவே யாரூ டருமா யொருதொழிலற்றவருள்
சித்தம டங்குறு தியானா திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்றால்
இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே [னே.
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னே

(இ-ள்) உத்தம குருவே-(போதககுருமுதலியோருள்ளே) உத்தமமான விசேஷகுருவே—ஆரூடரும் ஆய்-சொரூபத்தில் நிற்பவரும் (நிருபியத்தில் விழாதவரு) மாய்-ஒருதொழில் அற்றவருள்-யாதொருதொழிலுந் தமக்குவேண்டுமென்றில்லாதொழிந்தகிருதகிருத்தியருள்ளே—சிலர்-சிலபேர்—சித்தம் அடங்கு தியானாதிகள்-உளமொடுங்குந் தியானமுதலியவுபாயங்களை—செய்குவது-பயிலாநிற்பது—என் என்றால்-யாதுகாரணமென்று நீ சங்கிக்கில்—இத்தலம் மருவும்-இவ்வுலகில் அவரவரைப்பொருந்தாநிற்கும்—பிராரத்தப் பிறிவு எப்படி அப்படியே-பிராரத்தபேதம் எவ்வாறோ அவ்வாறே—முத்தரும்-சீவன்முத்தரும்—வெகுவிதம் ஆகுவர் என்பது-அநேகப் பிரகாரமான வியவகாரங்களையுடையராவாரென்பது— முன்னே சொன்னேனே-பூருவபடலத்தில்,௯௭-வதுசெ-ளிற் கூறினேனே.—எ-று.

[ஆரூடர் வியவகாரம் லோகசங்கிரக நிமித்தமேயல்லாமல்
வேறல்லவென மேலும்வற்புறுத்துகின்றார்.]

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம்
அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை
வல்லசி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவம்
எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு மீசனை டைந்திலனே.(௯௫)

(இ-ள்) நல்லவனே கேள்-சாதுவேகேளாய்—ஞானிகள் விவகாரம்-ஞானிகள் செய்யும்வியவகாரம்—உலகு உபகாரம்-உலகுக்கு

பகாரமாம்—அல்லது-இதுவேயன்றி--அதனால்-அவ்வியவகாரத்தால்—வேறு ஒரு-வேறேயொரு—பெறுபேறும் இலே-அடையாநிற்கும் இலாபமுமில்லை—பிணியும் இலே-துன்பமுமில்லை—[ஞானிகள்செய்யும் வியவகாரங்களால் அவர்க்கின்பதுன்பங்களிலவாமென்பதெவ்வாறோவெனின்;—] வல்ல சிருட்டி முதல் பல தொழிலால்-வல்லமையுடைய சிருஷ்டிமுதலிய அநேககிருத்தியங்களால்—வரு புண்ணிய பாவம்-வாராநிற்குந் தர்மாதர்மங்களை— எல்லவருக்கும்-சர்வர்வர்கட்கும்—அநுக்கிரகம் செயும்-(மக்களிடத்துத்தாய்போலக்) இருபைசெய்யாநிற்கும்—ஈசன் அடைந்திலனே-ஈசுரன் அடைந்திலனோ (அதுபோலும்.)—எ-று.

அழித்திதி சம்மாரம், திரோபாவங்களால் வரும்பாவத்தையும், இதத்திதி, சிருஷ்டி, அநுக்கிரகங்களால் வரும்புண்ணியத்தையும் ஈசுரன் அடையாததுபோல ஞானிலோகசங்கிரகார்த்தம் புறத்தேகிரியைகளைச் செய்யினும், அகத்தேசெய்பவனாக இலன்; ஆகலின்இலாபநஷ்டங்களை யடையானென்பது கருத்து. (௩௫)

(௨௦௰) [முற்செய்யுளில் ஞானியை ஈசுரனுக்கு ஒப்பாகச்சொன்னதுபற்றி உலகத்திற்பெரும்பாலும் சாமானியமாய் அறிந்தோர்களாலுமடைந்துள்ள விபரீதசங்கையைக் குருமுகத்தால் ஒழிவிக்குங்கருத்தினனாய் ஞானியும் ஈசுரனும் எப்படி ஒப்பாவாரெனச்சீடன் வினாதலும் அதற்குவிடை கூறலும்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால்
ஈசனு ஞானியு மமதைய கந்தை யிகந்ததி னலொப்பாம்
ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனாமே. (௩௬)

(இ-ள்) அருவாய்-(பரமார்த்தமாக)அருவமான அறிவுருவாய் (இருந்தபடியிருந்தே)—ஈசனும் ஆய்—(மாயையினால் சகத்தின் படைப்பாதிக்குக்காரணமான) ஈசுரனுமாகி—உருவு ஆகி-(என்போலிகளை இரட்சிக்கும்பொருட்டுக் கருணையினாற்) திருவுருவாகி—எழுந்து அருளும் குருவே-வந்தருளாநிற்குங்குருவே—ஈசனும் ஞானியும் --ஒப்பு என்றீரே-சமானமாவரென்று (முற்) கூறினீரே—எப்படி

ஒப்பு என்முல்-எப்படிச்சமானமாவரென்று (ம்) சங்கிப்பாயாகில்—ஈசனும் ஞானியும்—மமதை அகந்தை இகந்ததினுல் ஒப்பு ஆம்-(மாயை அவித்தைகளிலும் அவைகளின் காரியங்களிலும்) மமத்துவாபிமானமும், அகந்தாபிமானமும் விட்டிருத்தலாற் சமானமாவர்—இவன்-இந்த ஞானியானவன்—(ஈசரனோடு முன்சொல்லியவாற்ருல் சமானமாவதுந்தவிர, பிரமவித்துப் பிரமமேயென்னும் சுருதியால் பிரமத்தின்கண் ணத்தியஸ்தமான) ஈசனும் ஆம்-ஈசுரனுமாவன்—பல சீவரும் ஆம்-நாநாசீவருமாவன்—உலகு எல்லாம் ஆம்-உலகனைத்துந் தானுவன்.—எ-று.

அத்தியஸ்தம் அதிஷ்டானத்தைத்தவிரவேறின்மையினென்க.

(உ0க) [ஒருவன்உண்ண மற்ருேர்க்குப் பசிநீங்காதது போல ஞானிஅஞ்ஞானநீங்கிமுத்தியடைய ஏனையசீவர்அடையாமையின் இவன் எல்லாச்சீவரும்ஆமெனல் எவ்வாறுமென வூசிகடாகநியாயம்போல இடையேசங்கித்தல்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்ருன் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ ருமலி ருப்பா னேனையா .
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே ருனு லிவனெல் லாமலனே
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழி
[யீரே,, (கஎ)

(இ-ள்) எல்லாச் சீவரும்-சுரநரதிரியக்காதிரூபங்களாகியசர்வசீவரும்—இவன் ஆம் என்றீர்-இஞ்ஞானியாகுமென்றருளினீர்—இவன் தான் முத்தி அடைந்து-இஞ்ஞானி(அஞ்ஞானநீங்கி)நிரதிசயாநந்தரூபமோட்சமடைந்தனனுக—எல்லாச் சீவரும்-சர்வசீவரும்—முத்தி பெருமல் இருப்பான் என்-மோட்சமடையாமலிரு[ ]த்தலென்னை?—எல்லாச் சீவரும்-சர்வசீவரும்—வெவ்வேறு ஆனுல்-பரஸ்பரம்பின்னமாயின்—இவன் எல்லாம் அலனே-இஞ்ஞானிமுழுதுமல்லனே—எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் குருவே-யான்வினவாநிற்குஞ்சர்வவினுக்களின்பயன்களையும் உபதேசித்தருளாநிற்கும் ஆசிரியரே—இதை நீர் மொழியீர்-இவ்வினுவின்பயனையும் தேவரீர்அருள்வீராக.—எ-று. ஐயா என்பது விளி.

[விம்பப்பிரதிவிம்ப நியாயத்தாற் சங்கைக்கு
உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர்
அகமெனு மந்தக் கரணு பாதிக ளளவிலை யாதலினல்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்
சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்பலவால். ( )

(இ-ள்) அகம் எனும் ஆன்மா-அகமகமென்றனைத்துயிரினிடத்துமிருந்தனவரத முரைப்பதாகிய ஆன்மா—பூரணம் ஏகம்-பரிபூரணமாயேகமாம்— சீவர்-சீவர்கள்—அநேகவிதம்-பரிச்சின்னமாய் அநேகப்பிரகாரமாயிருப்பர்— (என்னை?) அகம் எனும் அந்தக்கரண உபாதிகள்-நானென்னும் அந்தக்கரணவுபாதிகள்—அளவு இலை ஆதலினல் —பரிச்சின்னங்களாய், அநேகங்களாயுள்ளனவாகலின்.—[இனிஇவைக்குபமானம்.] சகம் முழுதும் குளிர் சந்திரன் ஏகம்-உலகமுழுவதுஞ் சீதளமாதற்குக்காரணமாகும் விம்பசந்திரன்ஒருவன் —சல சந்திரர் பலர் ஆம்-சலப்பிரதிவிம்பசந்திரர்அநேகராம்—(என்னை?) சகமதில்-உலகில்—ஏரி குளம் சிறுகுழி சால் சட்டி குடம் பலவால்-ஏரியும், குளமும், சிறுபள்ளமும், சாலும், சட்டியும், குடமும் ஆகியவுபாதிகள் பலவாகலின்.—எ-று.

அகம்பதம் ஆன்மாவிற்கும், அந்தக்கரணத்திற்குங்கூறியிருப்பது முறையே லட்சியார்த்தம், வாச்சியார்த்தமாகலான் என்க.(ரு-அ)

"அகம்." என்பது, அந்தக்கரணத்திற்கு இயற்பெயர். ஆன்மாவுக்கு ஆகுபெயர்எனினும் ஒக்கும்.

[இதுவுமது.]

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்திடி னதினுட் சலசந்திரன்
ஒட்டுமு தற்சந் திரனெடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே
கட்டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரண வான்மாவில்
கிட்டும யிக்கியமு பாதிகெ டாதவர் கேவல மாகாரே. (ருசு)

(இ-ள்) சட்டி குடங்களில்-சட்டிகுடமுதலியவுபாதிகளில்—ஒன்றுநசித்திடில்-ஒருபாதிநசிக்கில்—அதினுள்சலசந்திரன்-அதிற்பிர

திவிம்பித்திருந்தசந்திரன்—நட்டும் முதல் சந்திரனோடுகூடும்-தான் கூடுதற்குரியகாரணசந்திரனோடுகூடும்—ஒழிந்தவை - உபாதிகெடாத வேலையபிரதிவிம்பங்கள்—கூடாவே-(எப்படிக்)கூடாவோ (அப்படி) —கட்டும் உபாதி நசித்திடு சீவன்-பந்தியாநிற்கும் அந்தக்கரணத்தின் கண்ணுள்ள அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தால் நாசமாகாநிற்குஞ்சீவன் —காரண ஆன்மாவில்-தனக்குக் காரணமாகும் ஆன்மாவின்கண்—அபிக்கியம்விட்டும்-ஐக்கியத்தைப்பொருந்தும்—உபாதிகெடாதவர்-அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தாற்கெடாதவேலையபி[illegible]— கேவலம் ஆகார்-அபிக்கியமாகார்கள்.—எ-று.

சீவத்துவத்திற்கு முக்கியவுபாதி சுழுத்தியின்கண்ணுள்ளவவித்தைக்கூறும்; அவ்வவித்தைக்கூறேசாக்கிரத்தில் அந்தக்கரணமாகப்பரிணமித்தலானும், அதுதோன்றினபின்னரே ஜீவத்வந்தோன்றலானும் அந்தக்கரணத்தைச் சீவவுபாதியென்றனர்; அவித்தையைச் சீவவுபாதியாகக்கொள்ளாக்கால்பிராஞ்ஞனெச்சொல்லுஞ்சுருதிவிரோதமாம்.

எவ்வந்தக்கரணத்தில்ஞானமுண்டாமோ அவ்வந்தக்கரணவவச்சின்ன சேதனத்தின்கண்ணுள்ள அஞ்ஞானக்கூறுஞானத்தால்நிவிர்த்தியாம். அஞ்ஞானம் நீங்கினோன் முத்தனுவன்: எவ்வந்தக்கரணத்தில்ஞானமுண்டாகவில்லையோ அவ்வந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞானக்கூறுமுண்டு, பந்தமுமுண்டு: அஞ்ஞானநீங்கிமுத்தனுனவன் பிரமதிருஷ்டியால்சகசீவபரங்களாக விளங்குதலின், அவனெல்லாமாவனென்பதிற்சந்தேகமின்றென்றறிதியென்பதாம். (௯௧)

(உ௦உ) [௯௧-ம் செய்யுளில் எப்படி ஒப்பாவனென்றுவினவிய தன்கருத்தை இங்கேவெளிப்படுத்துகின்றான்.]

இவனயன் மால்சிவ னாகிய விசரோ டெப்படி யொப்பாவன்
சிவன்முதன் மூவரு மகிலமி ருட்டி திதிசா சங்கள்செய்வார்
அவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார்
தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையிலோர் சற்றுங் காணேனே.

(இ-ள்) இவன் அயன் மால் சிவன் ஆகிய ஈசரோடு-இஞ்ஞானியென்பவன்,அயனரியுருத்திராதியவீசரோடு — எப்படி ஒப்பு

ஆவன்-எங்ஙனம்இனையாவன்—சிவன் முதல் மூவரும்-உருத்திரன், நாராயணன், பிரமனென்னும்அம்மூவரும்—அகில சிருட்டி திதி நாசங்கள் செய்வார் - எல்லாவுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரங்கள் செய்யாநிற்பர்—அவர் பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களும் அறிவார்-அவர்கள்அந்நியருடையபுத்திகளையும், பூத, பவிஷ்ய, வர்த்தமானமென்னுந்திரிகாலங்களையும் அறியாநிற்பர்—(இதனால்) விபு ஆவார்-சர்வத்திலுஞ்சம்பந்தித்தவராவார், அல்லது பிரபுவாவார்—தவம் மிகு குருவே-தவமிகுந்துள்ளவாசிரியரே—இவனுக்கு-இஞ்ஞானிக்கு—அவையில் ஓர் சற்றும் காணேனே-அம்மகிமைகளில் ஒரு சிறிதுங்கண்டிலேன்; (ஆகலின்,)—எ-று.

கண்டிலேன் ஆகலின், "எப்படி யொப்பாவன்" எனக்கூட்டுக. இங்கே, "தவம்." என்றது, மனம்பொறிகளினொருமையை: கிருச்சிர, சாந்தராயணாதிகளையல்ல. (௪0)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

[வேறு.]

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினாற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரிவாமே. (௪௧)

(இ-ள்) தடத்து நீர்-ஊறுணிச்சலமும்—நிலாத்திரி ஒளி-பகல்வத்தியினொளியும்—உபயமும்-(ஆகிய) இவ்விரண்டும்—தழுவும் ஊர்தனைக் காக்கும்-(தம்மைத்) தழுவாநிற்கும் ஊர்முழுதினையும் இரட்சிக்கும்—குடத்து நீர்-குடத்துச்சலமும்—விளக்கினில் ஒளி - தீபத்தொளியும்—இரண்டும்—ஓர் குடும்பமாத்திரம் காக்கும்-ஓர்குடும்பமாத்திரத்தைஇரட்சிக்கும்—அடுத்த மைந்தனே-(சற்சங்கத்தைக்)கிட்டியமைந்தா—ஞானியும் ஈசனும்-(தத்துவ) ஞானியும் ஈசுரனும்—அறிவினால் பிறிவு இல்லை-(நாம் பிரமமென்னும்) ஞானத்தாற் பேதமில்லை—கெடுத்த-(சீவர்கள் முத்தியடையாமற்போகும்படி அவர்களுணர்வை ஆவரணசத்தியான்மறைத்துக்) கெடுத்த—மாயையின் குணங்

களால்-மூலப்பிரகிருதியின் (சத்துவகுண ரசோ)குணங்களால்—மே ல் என்றும்-(ஈசுரன்) மேலாமென்றும்—கீழ் என்றும்-(ஞானி) கீழா மென்றும்—பிரிவு ஆம்-பேதமாம்.—எ-று.

தடத்தினீரும், நிலாத்திரியொளியும் குடத்தினீரும், விளக்கி னொளியும் உபாதியாற்பேதமல்லாமற் காக்குந்தன்மையாற் பேதமில் லாமைபோல, மாயாகுணங்களாற்பேதமல்லாமல் ஞானத்தாற்பேத மிலரென்பதாம். (சுக)

[மேலும் அதனையே விளக்குகின்றார்]

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுரர்கள் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர்
தரணி மாநுடர்க் கவைகளில் லாமையாற் றாழ்வுள ராஹனும்
பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

(இ-ள்) நரரில்-மநுடர்களுக்குள்ளே—மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே-(துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனமுடைய)அரசனையும், (சாபாநுக்கிரக சாமார்த்தியமுடைய) சித்தரையும்போல—நாரணன் முதலான சுரர்கள்-விஷ்ணுமுதலான தேவர்கள்—மாயை வல்லவர் -மாயைசெய்வதில்சமர்த்தர்—அணிமா ஆதிகள் தொக்க-அணிமா,(ம கிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசி த்துவமென்னும்) அஷ்டசித்திகளுங்கைவந்த—மாதவம் மிக்கோர்-மாதவமிகுந்தோர்—தரணி மாநுடர்க்கு-பூமியில் (மநுடதேகமுடை ய) ஞானிகட்கு—அவைகள்-அம்மாயாவல்லபமும், அணிமாதி அஷ் டசித்திகளும்—இல்லாமையால்-இன்மையால்—தாழ்வு உளர் ஆனு லும்-தாழ்ச்சியுடையராயினும்—பிரமபாவனையால்- (நாம்) பிரமமெ ன்னும் சம்ஸ்காரத்தினால்—இவர் அவர் எனும் பேதம்-ஞானிகள் தாழ்வுடையவரென்றும்,ஈசுரனுயர்ச்சியுடையவனென்றுங்கூறுமிதற்கு ம்பேதம்—ஒன்று இலை-சிறிதுமில்லை—பாராய்-(இதனையூகித்துப்)பா ர்ப்பாயாக.—எ-று.

முன்னே "நாரணன்" எனக்காட்டினது மாயை பண்ணுமவர் களில், "அரிநான்" என்னும் ஈசுரகீதையின் கருத்து.

அணிமாதி அஷ்டசித்திகளினியல்பை, திருவிளையாடலில், ௩௩-வது அஷ்டமாசித்தியுரைத்த படலத்திலும், பாகவதத்தில், ௧௧-ம்-ஸ்கந்தத்தில் யோகசித்தியுரைத்தவத்தியாயத்திலுங் காண்க.()

(௨௦௩.) ["அணிமாதிகடொக்கமாதவமிக்கோர்." என முற்கூறிய தால் அவை ஈசுரஐசுவரியமெனப்பொருள்படுதலின் ஈண்டுமுனிவரிடத்துங்காணப்படுவானேனென்ன வினுதலும், அதற்குவிடையும்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி
சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர்
புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைநோக்
பத்தி செய்திடுந் தவத்தினு லியோகத்தாற்பலித்ததென் [கிப்
[றறிவாயே. (சங)

(இ-ள்) முத்தி நல்கிய சற்குருவே-அநர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப் பிராப்திரூபமானமோட்சத்தைத் தந்தருளியசற்குருவே--பல முனிகளுக்கு-வாதராயணர்முதலிய அநேகமுனிவர்களுக்கு—அணிமா ஆதி சித்தி-அணிமாமுதலிய அஷ்டசித்திகள்—பூமியில் கண்டிருக்கவும்-(உள்ளனவாகப்) பூமியிற்காணப்பட்டிருக்கவும்—அந்தச் செல்வம்-அவ்வணிமாதிச்செல்வம்—ஈசனது என்றீர்-ஈசுரனுடையசெல்வமென்றருளினீர்—புத்தி ஒத்திட-(அச்செல்வம் முனிவர்கட்கு இன்ன காரணத்தாலுளவாயினவென்பதை என்)புத்தி சம்மதித்திட—உரைத்தருள் என்றிடில்-உரைத்தருள்வீரென்றுநீவினவிடில்—புகழும் ஈசனைநோக்கி-(சர்வாபீஷ்டப்பிரதராகலின், சர்வமதஸ்தர்களாலுந்)துதியாநிற்கும் ஈசுரனை நாடி—செய்திடும்பத்தி (யால்) -(உட்புறமொத்து மனமொழிமெய்களாற்) செய்யாநிற்கும் வழிபாட்டினுலும்,—தவத்தினுல்-கிருச்சிரசாந்தராயணாதிதவங்களாலும்,—யோகத்தால்-இயம நியமாதியஷ்டாங்கயோகத்தினுலும்—பலித்தது என்று அறிவாய்-(அணிமாதிச்செல்வம்முனிவர்கட்குவாய்த்ததென்றறிவாயாக.–எ-று

இயம, நியமாதிஅஷ்டாங்கயோகத்தை, ஈசுரகீதையின், கக-ம், அத்தியாயத்திற்காண்க. (சங)

(௨௦௪) [தவமுதலியவற்றால், அணிமாதிச் செல்வம்முனிவர்கட்குவாய்த்ததானுல் தவத்தால் பிரமத்தையறிக வென்னுஞ்சுருதியால் தவமில்லாதோர்க்குத் தத்துவ ஞானமுங்கூடாதேயென்னுங்கருத்தையுட்கொண்டு ஒருவாறு சீடன் வினுதல்.]

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் தியிரண்டு ம், தவமு ளோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு ம டைவாரே, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர் க்கிலா வகையேதோ. (சச)

(இ-ள்) சிவ சொரூபம் ஆம் தேசிக மூர்த்தியே-ஆநந்தவுரு வமாகிய குருவே—சித்தி முத்தி இரண்டும்-அணிமாதிசித்தியும், மு த்தியுமாகிய இரண்டனையும்—தவம் உளோர் அடைகுவர் எனில்-த வமுடையோர் அடைவரென்று (சுருதி) சொல்லில்—அவர்கள்போ ல்-வாதராயணர் முதலிய பூர்வாசாரியர்போல—சகலரும் அடைவா ரே-இக்காலத்துள்ள ஞானிகளனைவருமடையாநிற்பரே—அவர்கள் -அப்பூர்வாசாரியர்—பூருவம் சித்தியும் ஞானமும் அடைந்ததும் க ண்டோமே—பூருவம் அணிமாதிசித்தியும், தத்துவஞானமுமாகிய இரண்டனையும் அடைந்(திருந்)ததும் (புராணங்களிற் கண்டோம்— இவர்கள் ஞானிகள் என்றிடில்-இக்காலத்துள்ள விவர்ஞானிகளென் று சொல்லில்—சித்திகள் இவர்க்கு இலாவகை ஏதோ-அணிமாதிசித் திகள் இவர்க்கில்லாதிருக்குங்காரணம் யாதோ! (யானறியேன் அத னையருள்வீராக.)—எ-று. (சச)

[அதற்குவிடைகூறல்.]

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமெ ன்றும், பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தரு மைந்தா, ஆமி வற்றிலொன் றியற்றினு லொன்றையே யடை குவ ரிதுதிர்வை, யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றினு ரன்றுள பெரியோரே. (சரு)

(இ-ள்) காமியத்தவம் (என்றும்)-சகாமதவமெனவும்—காமி யம் ஒன்றையும் கருதிடாத் தவம் என்றும்-இச்சிக்கப்படும்பொரு ளொன்றனையும்(அடையக்)கருதாததவமெனவும்—(நிஷ்காமதவமெ ன்றபடி)பூமியில் தவம் இருவகை-பூமியின்கண்ணே தவமானது இ ருவகைத்தாம்;—சித்தியும் போதமும் தரும்-(அவற்றுள்சகாமதவம்) அணிமாதிசித்திகளையும், (நிஷ்காமதவம்) தத்துவஞானத்தையுங்கொ டாநிற்கும்—மைந்தா—ஆம் இவற்றில் ஒன்று இயற்றினுல்-(சித்தி,

ஞானங்கட்குச்சாதனங்க)ளாகும் இவ்விருவகைத்தவங்களுள், ஒருத வத்தைச்செய்யில்—ஒன்றையே அடைகுவர்-ஓர்பயனையே அடை யாநிற்பர்—இது நீர்மை-இது நியமம்—யாம் உரைத்த-நாங்கூறிய— அவ்விரண்டையும் இயற்றினர்-அவ்விரண்டுதவங்களையுஞ்செய்தனர் —அன்று உள பெரியோர்-முற்காலத்துள்ள வாதராயணர் முதலிய பெரியோர்.—எ-று. (சுரு)

(உ0௯) [மேற்சொன்னதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்து கின்றார்.]

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தன ரல் லாமல், ஜெனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் ப டித்தாரோ,இனிய சித்தியே விரும்பினர் சிலர்சில ரிரண்டை யு முயன்றாரம், முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே. (சுசு)

(இ-ள்) அனக மைந்தனே-பாவமற்றமைந்தனே—முத்தி ஞா னத்தையே அடைந்தனர் அல்லாமல்-(நேரே) மோட்ச(சாதனமா ன) தத்துவஞானத்தைத்தானேயடைந்தனரன்றி—ஜெனகன், மா பலி, பகீரதன்முதலினோர்—சித்திகள் படித்தாரோ-சித்திகளைப்பழகி னரா! (இல்லை.)—சிலர் இனிய சித்தியே விரும்பினர்-சிலமுனிகள் (தமக்கு) இனிமையாகிய சித்தியைத்தானே விரும்பினர்—சிலர் இ ரண்டையும் முயன்றார்-சிலமுனிகள் சித்தி, ஞானம் இரண்டையு ம் பழகினர்—அம்முனிவர் சித்திகள்-அம்முனிவர்களடைந்துள்ள சி த்திகள்—வினோதம் மாத்திரம் தரும்-(மணியாழியுலகமெல்லாங் க ணநேரத்தில்விளையாடிவரும்) விளையாட்டைமாத்திரந்தரும்—முத்தி யைத் தாராவே-அநர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான மோட் சத்தைக்கொடாவாம்.—எ-று. (சுசு)

(உ0௬)[ஆயின்,முத்தர்களுள்ளுஞ் சிலபேர்அச்சித்திகளின்பொ ருட்டுச் சரீரவருத்தமுற்றதென்கொலோவெனுஞ் சீடன் வினாவைத் தானேவினவி அதற்குவிடைகூறல்.]

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிந்தசித் திகள்வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென்றால், போக மாய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புசித் தன்றோ நசித்தேகும், ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே. (சஎ)

(இ-ள்) யோக ஞானமே-ஜீவான்ம, பரமான்மாக்களினையிக்கி யஞானமே—முத்தியைத் தரும் எனில்-மோட்சத்தைத்தருமென்று சொல்லில்—ஒழிந்த-முத்தியைத்தரவல்லாத—சித்திகள் வேண்டி-சித்திகளைவிரும்பி—மோகம் ஆய்-அவை வாய்க்குநெறியிற்பரவசமாய்—சில சில முத்தர்கள்-(சுடாலைமுதலிய)சிற்சிலஜீவன்முத்தர்கள்—உடல் வருந்தினர் ஏன் என்றால்- (முன்னே) மெய்வருத்தமுற்றனர் அஃதென்கொலோவென்று நீ வினவிடில்—போகம் ஆய் வரும் பிராரத்தகர்மங்கள்-அநுபோகமாய்வாராநிற்கும் பிராரத்தகர்மங்கள்—புசித்து அன்றோ நசித்து ஏகும்-புசித்தல்லவாநசித்துப்போம்—ஆகையால்-ஆகலின்,—அந்தச் சித்திகள்-பூருவஞ் சுடாலைமுதலியோராலடைந்தவச்சித்திகள்—பிராரத்தம் ஆகும் என்று அறிவாய்-அவர்களது பிராரத்தமாமென்று நீயறிவாயாக.—எ-று. (சஎ)

[குருவையியந்துமேலும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றான்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல், பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்தி போய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகன் றுடியை யடிக் கடி துலக்கினுற் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டேவிட்டாவே. (சஅ)

(இ-ள்) இலக்கம் ஆயிரஞ் சுருதியால்-அநேகஞ்சுருதிப் பிரமாணங்களாலும்—ஊகத்தால்-(அநேக)யுத்திகளாலும்—என் மனம் அசையாமல் - எனதந்தக்கரணம் (சொரூபத்தினின்றுஞ் சந்தேகத்தினால்) சலியாமல்—பெலக்கவேண்டும் என்று-திடமாயநிலமுந்த வேண்டுமென்று—அருள் குருவே-(யான்சங்கிக்குஞ்சங்கைகளுக்கெலாம் உத்தரம்) அருளிவாாநின்றகுருவே—அகப் பிராந்தி போய்-(எ

னது) அந்தக்கரணத்தில் (முன்னிருந்தபஞ்சப்) பிராந்திகளுமொழிந்து—தெளிவு ஆனேன்-தெளிவுடையவனாயினேன்—துலக்கம் ஆன கண்ணாடியை - பிரகாசமானகண்ணாடியை—அடிக்கடி துலக்கினால் -மேலுமேலுந் துலக்கிடில்—பழுது அன்றே-குற்றம் என்னை—அலக்கண் மாற்றிய-(எனது) துன்பங்களை நீக்கிய—தேவரீர்-சுவாமிகள்—எனக்கு உரை அமிர்தங்கள்-அடியேற்குபதேசியாநிற்கும் (வாக்கியா) மிர்தங்கள்—தெவிட்டா-தெவிட்டுகின்றில;(ஆதலால் இன்னுந் தேவரீருபதேச மொழிகளைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். அருள்செய்தல் வேண்டும்.)—எ-று.

பிரகாசமான கண்ணாடியை மேன்மேலுந் துலக்குவது குறையின்றாதல்போல், பிராந்தி நீங்கித் தெளிவெய்தியவென்னை மேன்மேலுந் தெளிவெய்தப்பண்ணல் குறையின்றாமாகலானும், சுவாமிகளின் வாக்கியாமிர்தத்தில் எனக்கு அமைவுண்டாகாமையானும் இன்னும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்பான், "துலக்க மானகண் ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே." என்று கூறினான்.

"அகப்பிராந்திபோய்"என்றதற்கு,உ-ம். வள்ளலார். "நித்தனன்றுரைத்த வாக்கியப் படியே நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைந் தினையுஞ்,சத்திய மிந்தச் சகமெனல் கருவி தணந்திடா துடலொனா னென்னல்,கத்தபோத் தாவுந் தானெனல் தானுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல்,சித்துரு வாகி யிருந்து நானாகேன் சிவனெனல் சிதடர்பா லறியே." எனவரும் மற்றும்வருவனவற்றாற் காண்க. (சஅ)

(உ०எ) [பரஸ்பரம் விரோதமான சுருதிவாக்கியங்களில் யாது வாஸ்தவமாகக் கொள்ளற்பாலதெனவினாதல்.]

கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையாலெனையாளும், ஐய னேகுரு வேயெவ ராகிலு மநுபவித் தாலன்றிச்,செய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ்சிதம்வேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே. (சகூ)

(இ-ள்) கைதவங்களை-அசத்தியமானவார்த்தைகளை — சாத்தி

ரம் சொல்லுமோ-சாஸ்திரங்கள் போதியாநிற்குமோ (போதியாதே)—கருணையால் எனை ஆளும்-கிருபையினாலே அடியேனை ஆண்டருளும்—ஐயனே குருவே-(எனது)பிதாவாகிய ஆசிரியரே—எவராகிலும்-யாவராயிருந்தபோதிலும்--செய்த கர்மங்கள்-(தாங்கள்)செய்த கர்மபலங்கள்--அநுபவித்தால் அன்றி-அநுபவித்தொழித்தாலல்லது—விடா என்ற வசனமும்-நாசமாகாவென்னும்வசனமும்—சென்மசஞ்சிதம் வேவ-(அநந்த)ஜநநங்கட்குக் (காரணமான) சஞ்சிதகர்மங்கள் வெந்து நீறாகும்படி—துய்ய ஞானத்தி-சுத்தமான ஞானாக்கினி—சுடும் என்ற வசனமும்-தகிக்குமென்னும் வசனமும் (ஆகிய இவ்விரண்டில்)—நான் துணிவது எப்படி-(இதுதான் வாஸ்தவம், இஃதல்லவென்று ஒன்றை) எவ்வாறு யான்நிச்சயிப்பது.—எ-று.

சுருதிசம்மதமானசிவபிரமங்களினயிக்கியஞானமென்பார். "துய்யஞானம்." என்றார்.

"செய்தகர்மங்கள்விடாவென்றவசனம்." என்றது, நாஹுக்தம் க்ஷீயதேகர்மாகல்பகோடிசதைரபி, என்பது முதலியவசனங்களை; இதற்கு, பலத்தைப் புசியாமற்சுபாசுபகர்மங்களூறுகோடி கற்பங்களாலும் நாசமாகாதென்பதுபொருள்.

"சென்மசஞ்சிதம்வேவத்துய்ய ஞானத்திச்சுடுமென்றவசனம்." என்றது, கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தில், "எறியாவெரி வருகானிடை யெரியாதன வெலவதா,னறியாவறி வுடையோர்களு மறிவாரது விதுபோற், குறியால்வரு குணஞானமெ யனலேகொள விடுமேல், பொறியால்வரு வினையானவை பொடியாமிதொர் பொருளே." என்று ஸ்ரீபகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பது முதலிய வசனங்களை என்றறிக. (சுச)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

சீவ பேதங்க ளளவில்லை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை
ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப் [ந்தம்
பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தா
காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ வகை
[யாலே. (ருo)

(இ-ள்) மைந்தனே-மைந்தா—சீவபேதங்கள் அளவு இலே-(சீவத்துவவுபாதிகளான அவித்தை,அந்தக்கரணங்கள் அளவின்மையின்)சீவபேதங்களும்அளவில்லை—செய்கையும் அளவு இல்லை-(பிரவிர்த்திக்குக்காரணங்களான அவரவர்அந்தக்கரணங்களிலுள்ளசுபம்,அசுபம், சுபாசுபமென்னும்வாசனைகள் அளவின்மையின்அவரவர்கள்) செய்கைகளும்அளவில்லை(ஆகையால்)—ஆவதும்-அவைகளால்ஆவனவாகும்—அவர் அவர்அதிகாரங்கள்- அந்தந்தச்சீவர்களுடையஅதிகாரங்களை—அறிந்து-நிச்சயித்து--பக்குவம்நோக்கி-பக்குவங்களைநாடி--காவல்வேதங்கள்-(கருணையினுல்யாவரையும்)இரட்சியாநிற்கும்வேதங்கள்--காண்டம் மூவகையாலே-(கர்மம்,உபாசனை,ஞானம் என)மூன்றுகூறுடையகாண்டங்களாலே--பூருவம்சித்தாந்தம் இரண்டையும் வசனிக்கும்-பூருவபட்சம் சித்தாந்தமென்னும் இரண்டையும்பிரதிபாதியாநிற்கும்—(இனி இதற்குபமானங்கூறுகின்ருர்.)பூஅலர்ந்து-(முன்னே) புஷ்பங்களைத்தோற்றுவித்து—பின்-பின்னே—பலங்கள் காட்டுவனபோல்-பலங்களைக்காட்டாநிற்கும் (வாழைமுதலிய) விருட்சங்களைப்போல.—எ-று.

இங்ஙனங்கூறியவாற்ருல், "அநுபவித்தாலன்றிச் செய்தகர்மங்கள்விடா." என்றவசனம் கர்மகாண்டத்தின் பூருவபட்சம். "சன்மசஞ்சிதம் வேவத்துய்யஞானத்தீச்சுடுமென்றவசனம்." ஞானகாண்டத்தின்சித்தாந்தமென்பதுகருத்து. (௫0)

[இதுவுமது.]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானுலும்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்
ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானுலும் [யோ
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினுல் வீடுண்
[டே. (௫க)

(இ-ள்) ஆன பாவிகள்-(சுபாசுபகர்மங்களுள்ளே அசுபகர்மங்களைச்செய்பவ)ரானபாவிகள்—அடைவன நரகங்கள் - அடைவனவான நரகங்களானவை—அவசியம்ஆனுலும்-நிச்சயமாகவுளவேனும்—தான மந்திர விரத ஓமங்களால்-தானம்,மந்திரம்,விரதம்,எக்ஞம் எ

னும் பிராயச்சித்தங்களால்— தவிரும் என்பது பொய்யோ-(பாவநீங்கிவிடுவதால்) அவைவாராதொழிந்துபோமென்று(சாஸ்திரங்)கூறுவது அசத்தியமா(அல்லவே)—(அதுபோல) ஈனம் ஆம்-இழிவான—பலசன்ம சஞ்சிதவினை-அநந்தஜன்ம(ங்கட்குக்காரணமாகிய) சஞ்சிதகர்மங்கள்—எத்தனை ஆனாலும்- அநேகங்களாயிருப்பினும்— ஞானம் ஆம் கனல்-(சமுசயரகிதமானபிரமான்மவயிக்கிய)ஞானமாகிய அக்கினியானது--சுடும்என்றமறை மொழி-(அவற்றைத்)தகித்துவிடுமென்றுகூறும் வேதசித்தாந்தவசனத்தை — நம்பினால்—வீடு உண்டே-அவைநீங்கி மோட்சமுளதாதல்திண்ணம்.—எ-று.

“மலமேவிய தீவினை யின்வலியான் மகிழும்பர்ப தத்திலி ருந்தவிவன், குலமேவிய தென்புல வாணர்களுங் கொடிதாய்நர கங்குடி யேறினரே.” என்பது முதலிய சுருதிப்பிரமாணத்தாற் பாவிகள் நரகமடைவது சித்தமாயிருத்தலின், “ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசியமானாலும்.” என்றும், தானமந்திரவிரதவோமங்களாற் பாவந்தவிர்கவென, கர்மகாண்டத்தில் ஈசுரன் விதித்தபடி அவைசெய்தோர்க்குத்தவிர்ந்தேயிருப்பதைச் சாஸ்திரத்தும் உலகத்தும் நீகண்டேயிருக்கின்றாயென்பார், “தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ” என்றும்,தத்துவஞானத்தாற் சகலசஞ்சிதகர்மங்களும் நாசமாகுகவெனும் ஈசுரசங்கற்பமான ஞானகாண்டசித்தாந்தத்தைநம்பினால் அவர் சத்தியசங்கற்பரென்று சாஸ்திரங்களிற்பிரசித்தமாகவிருத்தலின், அவர்சங்கற்பப்படி ஞானத்தாலவை நீங்கி நீ அமிர்தமயமாவை, என்பார், “ஞான மாங்கனல் சுடுமென்றமறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே.” என்றுங் கூறினார்.

கர்மகாண்டத்தின்பூர்வபட்சம் அதன்சித்தாந்தமாகிய பிராயச்சித்தத்தாலேயே நீங்காநிற்பதாற் சகலசஞ்சிதகர்மேந்தனங்களையும் ஞானாக்கினிசுடுமென்றும், ஞானகாண்டசித்தாந்தத்தை நம்பிய நஷ்டிக்கில் அவையென்நீங்கா, சித்தமாய்நீங்காநிற்குமெனத்துணிந்து சந்தேகம் ஒழிதியென்பதாம். (௫௧)

(௨௦௮) [இங்ஙனம் ஞானத்திற்கு அற்புதமான மஹாத்மியமிருக்கஅதனை அடைந்துய்யாமல் அறிவுடையோரும் கர்மப்படுகுழியில் ஆழ்தற்குக் காரணமென்னையோவெனவினவுதல்.]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினக்குடி யிருந்தருள் குரு மூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே. (ருஉ)

(இ-ள்) என் மனம்-எனது இருதயத்தையே— திருக்கோயிலா-சிறந்த ஆலயமாகக்கொண்டு—தினம் குடி இருந்து அருள்-நாளுங்குடியாயெழுந்தருளியிராநிற்கும்—குருமூர்த்தி-குருவே— தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம்-தேவரீர் (அருளாநின்ற) தத்துவஞானமானது—சென்ம சஞ்சிதவினைகள் - ஜநநத்திற்குக்காரணமான சஞ்சிதகர்மங்களின்—வேர் அறுத்திடும்-மூலமாகிய வலித்தையை அரியாநிற்கும்—தன் மயம் தரும்-(பரிபூர்ண பரமாநந்தபரமசீதளமான) பிரமத்தின்கண்ணபேதமாயிருக்கும் (மோட்ச) சாம்பிராச்சியத்தையுந்தரும்—மகிமையை-மஹத்துவத்தை—விபுதர் ஆம் சமர்த்தரும்-மிகக்கற்றோராய்குணதோஷங்களைப்பகுத்தறியவல்லோரும்—அறியாமல்-அறிந்ததனைப்பெற்றுய்யாமல் (அல்லது உணர்ந்து அதனையடைதற்குக்காரணமானநிவிர்த்திமார்க்கத்தில்,புதியமலர் மெல்லணையிற்போலப்) பொருந்தாமல்—கன்மம் ஆம் குழியினில்-கர்மமாகியபடுகுழியில்—விழுந்து அழிகின்ற-விழுந்துவருந்துகின்ற--காரணம் உரையீர்-காரணத்தையருள்வீராக.—எ-று. (ருஉ)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினுன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண்டுகா மிகளானோர், பழித ரும்பிற விக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. (ருக)

(இ-ள்) அழிவிலாத தற்பதந்தனை-நித்திய நிரதிசயாநந்தரூபமான பிரமபதத்தை—மைந்தனே—அகமுகத்தவர் சேர்வர்-(உள்ளிலும், புறனிலும்) அகமுகமுடையோர் அடையாநிற்பர்—வழி நடப்

பவர்-மார்க்கத்திற்செல்பவர்— பராமுகம் ஆயினால்-பராமுகமாயின்—மலர்ந்த கண் இருந்தாலும்-விகசிதமான நேத்திரங்களிருப்பினும்,—குழியில் வீழ்வர்காண் - எப்படிக்குழியின்கண் வீழாநிற்பரோ—அப்படி—வெளி முகங்கொண்டு-(உள்ளிலும், புறனிலும்) பகிர்முகமுடையராய்—காமிகள் ஆனோர்-சுவர்க்ககாமிகளாயினோர்—பழிதரும் பிறவிக் கடல் அழுந்துவர்-(கருவிநூற்பயிற்சிவலியால்விரிந்தவறிவிருந்தாலும்)பழிக்கத்தக்கபிறவிக்கடலிலமிழ்ந்தாநிற்பர்—பரகதி அடையார்-மோட்சமடையார்.—எ-று.

"மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலும்." என்றதற்கியைய்விரிந்த அறிவிருந்தாலுமென்பது வருவித்தாம்.

அபிப்பிராயம்.

நாநாவானவை ஈண்டற்பமுமில்லையென்னுஞ்சுருதியால்மித்தையென்றுவது, ஆன்மாவே யிதனைத்துமென்னுஞ்சுருதியால் தானேன்றுவது வாகியாந்தரப்பிரபஞ்சத்தைப்பார்ப்பதுஅகமுகம். அவிவேகத்தால்பிரபஞ்சத்தைச்சத்தியமென்றும், அதில்தேகேந்திரியாதிகள் தானென்றும், புத்திரதாராதிகள்தனதென்றும் இப்படிப்பேதமாகப் பார்ப்பதுபகிர்முகம்; இப்பகிர்முகப்பார்வையால் நசுவரமானசுவர்க்காதிகளில் காமமுடையராயிருக்கையே கர்மப்படுகுழியில் வீழ்வதற்குக்காரணம் என்பதாம்.

"பரகதியடையார்"என்பதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "வழிபடுமிதனைவிட்டு மற்றுளநூல்களென்னுங், குழிகளிற்புரண்டஞ்ஞானக் குணத்திறுற்பிறப்போர்க்கெல்லா,மொழிவறவொருவர்செய்தற் குரித்தன்றாய்த்தானேயுண்டாங், கழிதலிற்பரமவின்பங் கற்பங்களாலுங்கூடா." எனவரும் மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௫௩)

(உ0௬) [ஈசுரன்சுதந்தரன், அந்தர்யாமியென்று சாஸ்திரங்களிற்கூறப்படுதலின் அசுதந்தரரான சீவர்கண்மீது தவறேதெனவினுதலும் அதற்குவிடைகூறத்தொடங்கலும்.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனார் செய்விக்குஞ் செயலன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே யதுகேளாய். (௫௪)

(இ-ள்) சிறந்த நன்மையும் தீமையும்-(யாவர்க்கும் ஒப்பச்)சிறந்தநல்வினையும், (இழிந்த) தீவினையும்—ஈசனார் செய்விக்கும் செயல் அன்றோ-(சூத்திரதாரியைப்போலச் சுதந்தரனான) ஈசுரன் செய்விக்குஞ் செயலல்லவா—பிறந்த சீவர்கள்-(சூத்திரப்பாவைபோலும், சுதந்தரமிலராய் அவன் ஜநிப்பித்தபடியே) ஜநித்தசீவர்கள்—என் செய்வார்-யாது செய்வர்—அவர்கள் மேல்-அச்சீவர்கண்மீது—பிழை சொலும் வழி ஏதோ-குற்றங்கூறும் நெறி யாது காரணமோ—துறந்த தேசிக மூர்த்தியே என்றிடில்-(அனைத்தையும் நீத்த(அற்புதமகிமையுடைய) குருமூர்த்தியேயென்று வினவிடில்—சுருதி நூல் பொருள் மார்க்கம்-வேதசாஸ்திரார்த்தநெறியை—மறந்தமூடர்கள்-மறந்த அறிவிலிகள்—வசனிக்கும் பிராந்தி காண்-சொல்லும் பிராந்திகாண்—மைந்தனே அது கேளாய்-மைந்தா அதை (நீ) கேட்பாய்.—எ-று.

நன்மை தீமை=சுபாசுபக்கிரியை.

"பிராந்தி"=அயதார்த்த ஞானம்.

"அது." என்றது சுருதிநூற்பொருண் மார்க்கம். (௨௪)

[ஆனால் வேதசாஸ்திரார்த்தவழி ஏதெனிற்கூறுகின்றார்.]

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக ளாகுங் கா ணீசனார் செயலன்றே. (௨௫)

(இ-ள்) திகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும் - சுத்தப்பிரமமாகவிளங்காநின்ற ஈசுரனதுசிருஷ்டியும்—சீவனார் சிருட்டியும்-சீவனுடையசிருஷ்டியும்—வெவ்வேறே-வேறுவேறாம்— [அவையாவையெனின்;-] சகந்தனில் பொது-சகத்தில் (யாவர்க்கும்) பொதுவான—ஈசனார் சிருட்டிகள்-ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிகள்—சர அசரப் பொருள் எல்லாம்-நடப்பன, நிற்பனவாகிய பொருளனைத்தும்.—அகந்தை ஆம் அபிமானங்கள்-(தேகாதிகளில்) நானென்னுமகந்தையும், (இதனால் புத்திரவித்தாதிகளில்) உளவாகும் மமதாபிமானங்களும்—கோபங்கள் ஆசைகள்-கோபங்களும், ஆசைகளும்—இவை எல்லாம்-ஆகிய அந்தக்கரணகற்பனைகளனைத்தும்—இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகள் ஆகுங்

காண்-உயர்ந்தோராலிகழ்ந்து வெறுத்த சீவனது சிருஷ்டியாம்—ஈச ஞர் செயல் அன்று-ஈசரனுடையசிருஷ்டியல்ல.—எ-று.

மாயாமயமானசராசரப்பிரபஞ்சம் ஈசுரசிருஷ்டி: அந்தக்கரணத் தின்பரிணாமமாகிய அகந்தைமுதலியவை சீவசிருஷ்டியென்பது வேத சாஸ்திரநிர்ணயமாம் என்க. (௮௫)

[ஈசுரசிருஷ்டி, சீவசிருஷ்டியால்வரும் நன்கு தீங்குகளைக்கூறுகின்றார்.]

மூவ ராம்பரஞ் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தன மாகும், சீவ ஞர்செயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணி யாகும், தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சன னங்க ணசியா வாங், கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள் போமே. (௮௬)

(இ-ள்) மூவர் ஆம் பரன் சிருட்டிகள்-திரிமூர்த்திரூபமான ஈ சுரனுடையசிருஷ்டிகள் — உயிர்க்கு எலாம்-உயிர்களுக்கெல்லாம்— முத்தி சாதனம் ஆகும்-மோட்சமடைதற்குச் சாதனங்களாம்— சீவ ஞர் செயும் சிருட்டிகள்-சீவகற்பிதமான சிருஷ்டிகள்—தங்களைச்செ னிப்பிக்கும் பிணி ஆகும்-(தேவ மநுட திரியக்காதியோனிகளிற்)தங் களைப் பிறப்பிக்கும்பந்தங்களாம்—[ஈசுரசிருஷ்டிமோட்சசாதனம், சீ வசிருஷ்டிபந்தகாரணம் என்றதற்குயுக்திகூறுகின்றார்.] தாவர ஆதிக ள் நசித்திடில்-(ஈசுரசிருஷ்டியான)தாவரமுதலியவை நாசமாயின்— ஒருவர்க்கும்-யாதொருவர்க்கும்—சனனங்கள் நசியாவாம்-ஜநநங்கள் நாசமாகாவாம்—கோபம் ஆதிகள் நசித்திடில்-(சீவசிருஷ்டியான) கு ரோதமுதலியவைநாசமாயின்--பந்தம் ஆம் கொடும் பிறவிகள் போம்- பந்தமாகிய கொடியஜநநங்களநாசமாம்.—எ-று.

"படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை." என்று தேவா ரத்திலும், "குலவு மூவ ருருவமுங் கொண்டதே." என்று பாகவத த்திலுங்கூறியிருப்பதுபோல இங்கும், "மூவராம்பரன்." என்றார். "முத்திசாதனம்." என்றது, குருசாஸ்திராதிரூபத்தையென்க.(௮௬)

[கூறிப்போந்ததற்கு முக்கியவநுபவம் இனிக்கூறுகின்றார்.]

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள்
தேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரிய மோகம்
நாச மாக்கிய விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்களானார்
பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்
றே. (கூஎ)

(இ-ள்) ஈசர் காரியம்-(சராசரரூபமான) ஈசுரசிருட்டிகள்—பி ரளயத்து ஒழிடவும்-(அவரது சங்கற்பத்தின்படியே) பிரளயகாலத் தில் நாசமாகவும்—எவர் பவம் ஒழிந்தார்கள்-யாவர் ஜநநநாசத்தைய டைந்தனர் (ஒருவரும் அடைந்திலர்)—தேச கால தேகாதிகள் இரு க்கவும்-தேசங்காலந்தேகமுதலிய(ஈசுரசிருஷ்டியழியா)திருக்கவும்— (குருசாஸ்திராதிரூபமான ஈசுரசிருஷ்டியாகிய சாதனங்களைக்கொண் டே) சீவ காரிய மோகம்-சீவசிருஷ்டியாகிய மோகங்களை—நாசம் ஆ க்கிய- (மீண்டெழாமல்) நாசஞ்செய்த—விவேகத்தின்-விவேகத்தினு ல்—உயிரொடும்-பிராணனோடும்—ஞான முத்தர்கள் ஆனார்-ஞானமு டைய சீவன் முத்தராயினர்—(ஆகலின்,) பாச மோகங்கள்-பாசமா கியமோகங்கள்—பசுக்களின் செயல் அன்றி-சீவர்கள்சிருஷ்டியேயல் லாமல்—பசுபதி செயல் அன்று-ஈசுரசிருஷ்டியல்ல.—எ-று.

நாசமாகியவென்றும்பாடமுளது. (நூஎ)

சுழுத்தியைப்போலப் பிரளயத்தில் அகந்தைமுதலியவாசனைக ள் அநுற்புத்தமாயிருத்தலின், சிருஷ்டியாதியிற்சகலபிராணிகளுந் தத்தம்வாசனையின்படியேநால்வகையோனிகளையடைகின்றன; ஆத லால்,"எவர்பவமொழிந்தார்." என்றார். "இறப்பிலா விந்த மோக மி றையுமிட் டெண்ண மின்றி,மறப்பதே நல்லதென்று." வாசிட்டத்தி ற்கூறப்பட்டிருப்பதால், "மீண்டெழாமல்." என்பது வருவித்தாம்.

"மோகம்." என்றது, அகந்தையாதிகளை; இவை ஜநநபந்தத்தி ற்குக்காரணமாகவின், "பாசம்." என்றும், சுதந்தரமிலராகலின், சீ வரைப், "பசுக்கள்." என்றும், இவர்க்குச்சுதந்தரமுடைய இறையாக லின், ஈசுரனைப், "பசுபதி" என்றுங்கூறினர்.

[ஆசைமுதலியவைவ சீவசிருஷ்டியேயல்லாமல் ஈசுரசிருஷ்
டியல்லவென்பதற்குச் சுருதிப்பொருளைத்
தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதில்ரண் டரும்பற வை கள்வாழும், நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னும், மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னுதென வி யங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை சிவனை யீசனை வகுத் தவா றறிவாயே. (௩அ)

(இ-ள்) அச்சுவத்தம் என்று ஒருமரம்-அரசென்றுசொல்லப்ப ட்டஓர்விருட்சமுண்டு—அதில்-அவ்விருட்சத்தின்கண்—இரண்டு அ ரும் பறவைகள் வாழும்-இரண்டரியபட்சிகள் ஆசிரயித்திருக்கும்— அங்கு-அவ்விருட்சத்தின்கண்ணுள்ள(இரண்டுபட்சிகளுள்,)—நச்சும் -(போகங்களை) விரும்புகின்ற—ஒருபறவை—ஓர்பட்சி—அம்மரக்கனி -அவ்விருட்சத்தின்கனிகளை—நன்று நன்று எனத் தின்னும்-(இது) நல்லது(இது)நல்லது என்றுபுசியாநிற்கும்—மெச்சும் - (யாவராலுங்) கொண்டாடப்பட்ட—அங்கு ஒரு பறவை-அவ்விருட்சத்தின்கண்ணு ள்ளமற்றோர்பட்சியானது—தின்னுது என-(அவ்விருட்சத்தின்கனி களைப்)புசியாதிருக்குமென்று—வியங்கியப்பொருள் ஆக வைச்சு-விய ங்கியார்த்தமாகவைத்து—மாமறை-மகத்துவமுடைய முண்டகோப நிடதமானது—சிவனை ஈசனை-சீவனையும்ஈசுரனையும்—வகுத்த ஆறு அறிவாய்-பகுத்துக்கூறியவழியை(நீவிசாரித்)தறிவாய்.—எ-று.

வியங்கியப்பொருளெனினும், குறிப்புப்பொருளெனினுமொக்கும்.

(உ௪௦) மூலசுருதியின் பாஷியார்த்தம்.

நியம்ய, நியாமகபாவப்பிராப்திரூபமான கமனத்தால், அல் லது பட்சியைப்போலவிருட்சத்தை ஆசிரயித்திருப்பதாற் சிவேசு ரரைப், "பறவை" என்றது. விருட்சம்போலச்சேதிக்கப்படுந்தரும முடையதாயிருத்தலாற்சரீரத்தை, "விருட்சம்" என்றது. சரீரரூப விருட்சமானது மேலானபிரமத்தைமூலமாகவுடையது: கீழானபி ராணன்முதலியவற்றைச்சாகைகளாகவுடையது: தனதுநிநியமமி ன்மையின், அச்சுவத்தம்என்னும்நாமமுடையது: அஞ்ஞானபரியந் தம்இருப்புடையது: க்ஷேத்திரமென்னும்நாமமுடையது: சர்வப்பிரா ணிகளின்கர்மபலங்கட்கும்ஆசிரயமானது: பட்சிகள்போலஅவித்தை காமகர்மங்களினுடையவாசனைக்கு ஆசிரயமாகிய லிங்கசரீரவுபாதியு டையசீவனும், ஈசுரனுமாகியஇருவருங்கூடியிருப்பது; கூடியிருக்கும்

அவ்விருவருள்ளும், லிங்கசரீரரூபவுபாதியுடையக்ஷேத்திரஞ்ஞனென்னுஞ்சீவனே அவ்விருட்சத்தின்கண்ஆசிரயித்திருக்குங்கர்மஜந்நியங்களாகியசுகதுக்கமயமான அநேகவிதவேதனைகளின்அநுபவரூபமென்னும்இஷ்டபலன்களை அவிவேகத்தாற்புசிக்கின்றனன். நித்தியசுத்தநித்தியபுத்த,நித்தியமுத்த சுபாவமுடையசர்வஞ்ஞனாகிய சுத்தசத்துவகுணப்பிரதானமான மாயாவுபாதியுடையவீசுரன் புசிக்கின்றிலன். என்னை ? அவ்வீசுரன் நித்தியமானசாட்சித்தன்மையின் சத்தாமாத்திரத்தால் போக்கியம், போக்தாவென்னும் இவ்விரண்டின் பிரேரகனாயுளன். ஆகலின், அவன்புசிக்கின்றிலன், விருட்சத்திற்குஅந்நியனாய்க்கேவலம்பார்ப்பவனாகவேயிருக்கின்றனன்: அவனுடையதரிசனமாத்திரத்தாலேயே இராஜாவைப்போலப்பிரேரகத்தன்மைசித்திக்கிறது, என்பதுமூலசுருதியின்பாஷியார்த்தம்.

(உ௧௧) வியஞ்சனாவிருத்தியால் யாதொருபொருள் தோன்றுநிற்குமோ அதுவியங்கியப்பொருளெனப்படும்.

வியஞ்சனாவிருத்திக்கு உதாரணம். சத்துருவின் கிரகத்திற்போஜனநிமித்தம் புக்க புருடனை, அவனிடத் தன்புடைய மற்றொருபுருடன் பார்த்து விஷத்தைப்புசியென்புழி,விஷத்தைப்புசியென்பதற்கு நஞ்சையுண்ணு என்பது சக்திவிருத்தியாற் போந்தபொருளாம். வக்தாவினுடையதாற்பரியமோ,அதுவன்று: புசிக்கவேண்டாமென்பதாம். போஜனத்தில் சக்தியுடைய பதத்தின் அபாவத்தில் சம்பந்தத்தினபாவத்தால் லட்சணையென்னவுங்கூடாது. ஆதலால், சத்துருகிரகத்திற் போஜனநிவிர்த்தி வாக்கியத்தின் வியங்கியார்த்தமாம்: அதுபோலப்பறவையென்னும் பதத்தின் சக்திவிருத்தியானும்,இலட்சணாவிருத்தியானும் சிவேசுரர்பெறப்படாமல் வியஞ்சனாவிருத்தியானற் பெறப்படுதலின், "வியங்கியப்பொருளாக." என்றார்.

வியஞ்சனாவிருத்தி=பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரமாம்: ஒட்டு அணியெனினும் ஒக்கும். (ரு-அ)

(உ௧உ) [இவ்வாறு, சுருதி யுத்தி அநுபவங்களால் காமக்குரோதாதிகள் சீவச்செயலேயன்றி சிவன்செயலன்றெனக்கூறி, இங்ஙனம் அறியாதோர்க்குவரும் அநர்த்தத்தையும், அறிந்தோர்க்குவரும் க்ஷேமத்தையும் இனிக்கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சிவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லென்னாமல், அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகெதியடைவார்கள், இந்தச் சிவனால் வருமறு பகையெலா மிவன் செயலல்லாமல், அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே. (ருக)

(இ-ள்) வெளி.

அறுபகையெனினும், அரிசட்வர்க்கமெனினும் ஒக்கும்.

தற்செயலான காமமுதலிய ஈனகுணங்களைச் சர்வஞ்ஞத்வமுதலியகல்யாணகுணங்களையுடைய சிவச்செயலாகச்சொல்பவர், பின்னராயினும் அப்படிச்சொல்வதுகுற்றமென்றுகருதி அவைநீங்கி க்ஷேமமடையச் சன்மார்க்கமுயற்சியடையாமையின், தனது உடற்கட்பொருந்திய நோய்க்குச் சிகிச்சைசதேடாமல் அபத்தியஞ்செய்துவருபவன் அந்நோய் அதிகரிக்கப்பெற்றுப்பின்னும் நாநாவிததுன்பத்தாழ்வதுபோலப் பாவம் அதிகரித்துப் பின்நரகமுதலிய நாநாவித துன்பங்களையடைதலால், "அதோகெதியடைவார்." என்றும், அவ்வீனகுணங்களைத் தற்செயலாகவேசொல்லும் விவேகிகள் அவைநீங்கி க்ஷேமமடையக்கருதிச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்தித்தலாற் புண்ணியமிகுந்து சித்தசுத்தியுடையராய் ஞானமடைந்துஅஞ்ஞானத்தினும், அதன்காரியமான அநர்த்தத்தினும்நின்றுவிடுபடுவதால், "அமலவீடடைவார்." என்றுங்கூறினர்.

"மூடர்களதோகெதியடைவார், விவேகிகளமலவீடடைவார்." எனக்கூறினும்,மூடர்கள் அதோகெதியைவிரும்பாமையானும்,விவேகிகள்அமலவீடடையத்தாமேசுதந்தரமுடையராகாமையானும்,உலகில் அரசனானவன் தனது நியதிப்படி நடவாதோரைத்தண்டித்து நடப்போரைச் சவுக்கியமடைவிப்பதுபோல, ஈசுரனும், தமதருளாவில் விலக்கியவற்றைச்செய்து விதித்தவற்றைச் செய்யாதோரை நரகமுதலிய துன்பங்களாற்றண்டிப்பன். விலக்கியவற்றைச்செய்யாதொழித்து விதித்தவற்றைவிருப்பமாகச்செய்யாநிற்பவரைப் பரமசவுக்கியமடையப்பண்ணாநிற்பனென்பது பெறப்படுகின்றது. (ருஉ)

(உகா.) [ஈசுரனிடத்து வைஷம்மியதோஷங்கூடுமோவென
விஞதலும், அதற்குவிடைகூறலும்.]

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொ
துவாஞல், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செ
ய்வதே னென்ருயேல், குலவு மக்களைத் தந்தைபோற் சிட்ட
ரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன், கலைக ணல்வழி வரச்
செயுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே. (கூ0)

(இ-ள்) நலம் மெய் ஐயனே-ஆநந்தந்தானே திருமேனியாகத்
(திரண்டுவந்த) குருவே—எல்லவர்க்கும்-(சிஷ்டர் துஷ்டரென்னும்)
யாவர்க்கும்—தெய்வநாயகன்-(பிரமன்,நாரணன், உருத்திரனென்னு
ந்)தெய்வங்களுக்குஇறைவஞனவீசுரன்--பொது ஆஞல்-சாதாரணமா
யின்—சிலரை வாழ்வித்தல்-சிலசிஷ்டரைப்(புக்திமுக்திகளைக்கொடு
த்து)வாழ்வித்தலும்,—சிலரொடு கோபித்தல்-சிலதுஷ்டரைமுனித
லும்—செய்வது-செய்யாநிற்பது—ஏன் என்ருயேல்—என்னகாரண
த்தாலென்றுசங்கிப்பையாயின்,— குலவு மக்களை - விளங்காநின்ற
(தம்)புத்திரர்களை—தந்தைபோல் - (குணங்கண்டு கோதாட்டலும்
குற்றங்கண்டு கோபித்தலுஞ்செய்யாநின்ற)பிதாவைப்போல—சிட்ட
ரைக் குளிர்ந்து- (தன்ஞல் அருளிச்செய்யப்பட்ட சாஸ்திரவிதிநெறி
நடக்குஞ்)சாதுக்களைச் சந்தோஷித்து (இன்பமடையப்பண்ணி)—து
ட்டரைக் காய்வன்-(நிஷேதவழியிற்செல்லும்) அசாதுக்களை (நரகா
திகளாற்) றண்டிப்பன்—கலைகள் நல் வழி வர-சாஸ்திரங்களின்(நி
ஷேதமார்க்கத்தைத்தவிர்ந்து) விதிமார்க்கத்தில்வருதற்பொருட்டு—
செயுந் தண்டமும்-செய்யாநிற்குந்தண்டமும்— கருணை என்று அறி
வாய்-கிருபையே (யல்லாமல்வேறல்ல)வென்றறிதி.—எ-று.

[முனிதல், தாரித்திரம். வியாதி,நரகமுதலிய துன்பங்களால்
வருத்துவிப்பது.]

நன்னெறியிற்செல்லும் புத்திரரைச்சந்தோஷித்து அவர்கட்கு
வேண்டிய நன்மைகளைச்செய்வதும்,தீநெறியிற்செல்லும் புத்திரரைத்
துவேஷித்து நன்னெறியில்வரத்தண்டிப்பதும் பிதாவுக்கு எப்படிப்பா
ரபட்சமில்லாதகருணையாமோ அப்படியே சாது,அசாது இருவரிடத்

தும் ஈசுரன்செய்யும் அருள் முனிவுகளிரண்டுங் கருணையேயல்லாம ல்பாரபட்சமானவிஷமதிருஷ்டியன்றென்பதாம். (௬0)

[ஈசுரன், விஷமதிருஷ்டியின்றி யாவரிடத்தும் சம
திருஷ்டியுடையனென்பதை இன்னும்,
அநேகதிருஷ்டாந்தங்களால்
வற்புறுத்து
கின்றார்.]

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன் றும், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர் த்தாளும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்ற வர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகு மென் றெண்ணிநீ யறிவாயே. (௬௧)

(இ-ள்) மனை விலங்கு அறும் மைந்தனே-குடும்பமாகிய (ந டை)விலங்கறப்பெற்றமைந்தா—கற்பகமரம் கனல் புனல் மூன்றும் (பாரபட்சமில்லாமலிருந்து) தனைஅடைந்தவர்வறுமையுஞ்சீதமும்தாக மும்—தவிர்த்து ஆளும்-(முறையே)தவிர்த்துஇரட்சிக்கும்—அனைய ஈசனும்-அவைபோலும் (ஒருவரிடத்துவிருப்பும், ஒருவரிடத்துவெறு ப்புமில்லாத) ஈசுரனும்—அடைந்தவர்க்கு - (பாரபட்சமில்லாதவனெ ன்றறிந்துதன்னைவேதத்தின்காண்டத்திரயவழியால்) ஆராதிப்பவர்க் கு—அருள் செய்வன்-அநுக்கிரகம்பண்ணுவன்—அகன்றவர்க்கு அரு ள்செய்யான்-(தன்னைஆராதனஞ்செய்யாது)நீங்கினோர்க்கு அநுக்கிர கம்பண்ணான்—இனைய குற்றங்கள்-இத்தன்மையானதோஷங்கள்— எவர் குற்றம் ஆகும் என்று-யாவருடைய குற்றங்களாகுமென்று— எண்ணி நீ அறிவாய்-நீவிசாரித்தறியக்கடவாய்.—எ-று.

"அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கரு ள்செய் யான்". என்பதற்கு, உ-ம். பகவற்கீதை. "எப்பொரு ட னக்கு மியானொத் திருத்தலா லெனக்கி யாரு, மொப்பர்க ளினிய ரின்று தாரெனவொருவ ரில்லை, யிப்படி யறியு மன்பர் பக்கலே யா னு நிற்பே, னெப்படி யவரு மென்பா லங்ஙனே யமர்ந்து நிற்பார்." எ னவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"இளைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகும்." என்பதற்கு,உ-ம். பட்டினத்துப்பிள்ளையார், திருவிடைமருதூர்மும்மணிக்கோவை. "பொருநிடங் கொண்ட பொன்னி புரக்கு,மருநிடங் கொண்ட மருத வாண, நின்னது குற்ற முளதோ நின்னினைந், தெண்ணருங்கோடி யிடர்ப்பகை களைந்து, கன்றூறு சிற்றத்துக் காலனை வதையா, இறப்பையும் பிறப்பையு மிகழ்ந்து சிறப்பொடு, தேவராவின் கன்றெனத் திரியாப், பாவிக டமதே பாவம் யாதெனின், முறியற்பெறுக்கன் முப்பழங் கலந்த, வறுசுவை யடிசி லட்டினி திருப்பப், புசியா தொருவன் பசியால் வருந்துத,லயினியின் குற்ற மன்று வெயிலின்மைத்,தாற்றிய தெண்ணீர் நாற்றமிட் டிருப்ப,மடாஅ ஒருவன்விடாஅ வேட்கை,தெண்ணீர்க் குற்ற மன்றுகண் ணகன்று, தேன்றுளி சிதறிப் பூந்துணர் துறுமி, வாலுகங்கிடந்த சோலை கிடப்ப, வெள்ளிடை வெயிலில் புள்ளிவெயர் பொடிப்ப வடிபெயர்த் திவோ னொருவ, னெடிது வருந்துத னிழற்றீங் கன்றே." என வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (கூக)

(உகச) [ஆயின், அக்குற்றம்நீங்கியுய்யச்சீவர்களாற் செய்யற்பால தென்னையோ வெனின்;—அதற்குக்கூறு கின்றார்.]

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லுறைத்துமா நுடர்க்கீசன், னன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா யையைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே. (கூஉ)

(இ-ள்) மகனே—ஒன்றுகேள் - (சகலஞானசாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான) ஒருபாயத்தைச்(சொல்லுகிறேன்)கேட்பாய்—புமான் முயற்சியால் உறைத்து-புருஷப்பிரயத்தனத்தாலமுந்தி— மாநுடர்க்கு ஈசன் நன்று செய்யவே-மநுடர்களுக்கு ஈசுரன் பிரமாநந்தங்கொடுத்தற்பொருட்டே—காட்டிய-அருளிச்செய்த—நூல் வழி நடந்து-வேதத்தின் (காண்டத்திரய) நெறியில் நடந்து—நல்லவர் பின்னே சென்று-(பின்பிரமநிஷ்டர்களான) பெரியோர்கள் பிறகே திரிந்து— துட்டவாதனை விட்டு-(அப்பெரியோர்கள் சகவாசத்தாற் சாந்தியாதி

வாசனைகளையுடையராய் முன்னுள்ள) ச்ரோத்ராதி மலினவாசனைக ளொழிந்து—விவேகராய்-(சூன்மாநான்ம) விவேகத்தையுடைய வர்களாய்—செனித்த மாயையைத் தள்ளி-(அவிவேகத்தா)லுண்டா னபேதபுத்தியைப்போக்கி—நின்று- (தன்னநுபூதியிற்சிவோகமென் று) நின்று—ஞானத்தை அடைந்தவர்-(சமுசயரகிதபிரமான்மவயிக்கி ய) ஞானத்தைப்பெற்றவருடைய— பவங்கள் போம்-(சுரநரதிரியக் காதிரூபங்களான பெருவித) ஜநநங்களனைத்தும்—இது தானே நிச்சய ம்-இதுவே (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாம்.—எ-று.

எவ்வகை முயற்சிசெய்பவரும் நெடுங்காலம் நிரந்தரம் நேசத்தோ டெசய்யினன்றி, அவ்வப்பயனையடையாராகலின், "புமான்முயற்சி யாலுறைத்து." என்றார்.

"மாநுடர்க்கு." என்றது, "மடல்விரிந்தம ரைமலர் வைகுவோ ன்,சடம னைத்தையுந் தந்துமு வந்தில, னிடர றுக்குமென் றெண்ணி நன் மாநுட,வுடல்ப டைத்தபி னுவகையுற் றனரோ." என்னும் பா கவதத்தின் கருத்தினுலென்க.

ஈசுரார்ப்பணமாகச்செய்யும் நிஷ்காமகர்மாநுஷ்டானத்தால் அ ந்தக்கரணத்தின் மலதோஷமும், ஈசுரோபாசனையினுல் விக்ஷேப தோஷமும் நீங்கித் தீவிரமான ஜிஞ்ஞாசையோடுகூடிப் பெரியோர் களையடைந்தென்பார், "நூல்வழிநடந்து நல்லவர் பின்னே சென் று." என்றார்.

ஞானம் சர்வப்பிராயச்சித்தரூபமாகலின், இதனைச்சொல்லிய சோபானக்கிரமமாகவடைந்தாலன்றித்தற்செயலை ஈசுரச்செயலாகச் சொல்லித் திரிந்தபெருந்தோஷந் தவிராதென்பது கருத்து. (௬௨)

(௨௩௭) [ஞானத்திற்கு முக்கியவந்தரங்கசாதனம் யாதென் றும், அதன்சொரூபம் யாதென்றுஞ் சங்கித்து அவற்றைக்கூறுகின்றார்.]

இக்க ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா வி சாரத்தால், வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மறு திபாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன் றுக்கூடும், பந்த மேதுவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாகும். (௬௩)

(இ-ள்) இந்தஞானந்தான்-(சம்சாரநிவிர்த்திக்குக்காரணமாக) முன் சொன்ன (பிரமான்மவயிக்கிய) ஞானமானது—வருவது எப்ப டி எனில்-வாராநிற்பது எவ்விதமானமுக்கியோபாயத்தாலென்று(நீ) சங்கிக்கில்—இடை விடா விசாரத்தால்-நிரந்தரம், நெடுங்காலம்(நே சத்தோடுகூடிச்)செய்யும் விசாரத்தாலேயே—வந்து அடைந்திடும்-வ ந்து பொருந்தாநிற்கும்— விசாரந்தான் ஏது எனின்-விசாரத்தின் சொரூபமாவது எவ்விதமாமென்று கேட்பாயாயின்,—இந்த மன ஆ தி ஏழ் சரீரத்தில்- இம்மனமுதலாகிய சரீரத்திரயங்களில்— நான் எவன்-அகம் சத்தார்த்தமாவதுயாது—சித்து எது-இவைகளிற்சித்தா யிருப்பது யாது—சடம் எது-சடமாயிருப்பதுயாது—இரண்டும் ஒன் ருக்கூடும் பந்தம் ஏது-(சிற்சடங்கள்) இரண்டும் (தப்தாயபிண்டம் போல)ஒன்ருகப்பொருந்துகின்றபந்தமாவது யாது—வீடு ஏது-மோ ட்சமாவதுயாது— என உசாவுதல்-என்று (நிரந்தரம் அழுந்த) ஆரா ய்தலே—பகர் விசாரமது ஆகும்-(சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்க ளாலுங்) கூறுநிற்கும் விசாரரூபமாம்.—எ-று.

(உகசு) "ஞானக்கு முந்துசவ ணாதிகமே காரணம்."எனவேதாந் தசூடாமணிமுதலியநூல்களிற்கூறியிருப்பதுபோற்கூறும ல் "இடைவிடா விசாரத்தால் வந்த டைந்திடும் விசாரந் தான், நானெவன் சித்தெதுசடமெது, எனவுசாவுதல்." என இங்கே கூறினதற்குக் காரணமென்னையோ வெனி ன்;—

விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்சம்பத்தி, முமூட்சுத்துவம் இவைநான்கும்; சிரவண, மனன,நிதித்தியாசனங்கண்மூன்றும், தற்ப தார்த்த,துவம்பதார்த்தசோதனையொன்றும் ஆகஇவ்வெட்டும் அந்தர ங்கசாதனமென்றும், எக்ஞாதிகர்மங்கள் பகிரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.அவைகளில்சிஞ்ஞாசுக்குப்பகிரங்கசாதனங்கள்தள்ள ற்பாலன:அந்தரங்கசாதனங்கள்கொள்ளற்பாலன.சிரவணத்தில் அல் லது ஞானத்தில் யாது பிரத்தியட்சப்பயனையுடையது அதுஅந்தரங்க சாதனமெனப்படும். [பலன்என்றதுஇங்கேஉபயோகத்தை.]விவேகா திகளின்றிப்பகிர்முகபுருஷனுக்குச் சிரவணங்கூடாதாகலின்,விவேகா திநான்கனுபயோகஞ்சிரவணத்திலுளது. அப்படியேசிரவணுதிகளின் றி ஞானமுண்டாகாதாகலின், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களி

னுபயோகம் ஞானத்திலுளது. அப்படியே தற்பதார்த்தம், துவம்பதார்த்தங்களையறிந்தாலல்லாமல் அபேதஞானம் உண்டாகாது. இவ்வாற்றால், விவேகாதி நான்குசாதனங்களினுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணாதிநான்குசாதனங்களினுபயோகம் ஞானத்திலுமிருப்பதால் எட்டும் அந்தரங்கசாதனங்கள்; யாது ஞானத்தில் அல்லது சிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பயனையுடைத்தாகாமல் அந்தக்கரணசுத்தியாகிய பயனையுடைத்தாயிருக்குமோ அதுஞானத்திற்குப் பகிரங்கசாதனமெனப்படும். இப்படிப்பட்டவை எக்ஞாதிகர்மங்களாம்.

எப்படியும், எக்ஞாதிகர்மங்கள் சம்சாரத்திற்குச்சாதனங்களாகலின், அவைகளாலந்தக்கரணசுத்தி யுளதாமெனலுங்கூடாது. அப்படியானாலும் சகாமபுருஷனுக்குச்சம்சாரத்திற்கேதுவாம்: நிஷ்காமனுக்கு அந்தக்கரணசுத்திக்கு ஏதுவாம். இவ்வாற்றால், நிஷ்காமபுருஷனுக்கு அந்தக்கரணசுத்திவாயிலாக ஞானத்திற்குஏதுவாகலின், பகிரங்கசாதனமென்றும், விவேகாதிகள் அந்தரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தூரமாவுள்ளதற்குப்பகிரங்கமென்றும், சமீபமாவுள்ளதற்கு அந்தரங்கமென்றும்பெயர். எக்ஞாதிகர்மங்களையும் அவைகளின்சாதனங்களான ஸ்திரீ, தன, புத்திராதிகளையும்விடில் அவன்ஞானத்துக்கு அதிகாரியாவன்: ஞானத்திற்கு அதிகாரியிடத்து எக்ஞாதிகள்பொருந்தாமையின், அவை தூரமாம்; விவேகாதிகள் ஞானாதிகாரியிடத்துப்பொருந்தியிருத்தலின், சமீபமாம். இவற்றினும் பேதமுளா: அவையாவையோவெனின்;—விவேகாதிகளினுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணாதிகளினுபயோகம் ஞானத்திலுமிருப்பதால் விவேகாதிகளைநோக்கச்சிரவணாதிகள் அந்தரங்கமாம். சிரவணாதிகளைநோக்க விவேகாதிகள் பகிரங்கமாம். எப்படியும், விவேகாதிகளும் ஞானத்திற்கு அந்தரங்கசாதனங்களென்றே சர்வகிரந்தங்களிலுங்கூறப்பட்டுள்ளன: பகிரங்கமாகக்கூறப்படவில்லை; அப்படியானாலும், விவேகாதிகட்குஞானத்தின்சாதனமானசிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பயனிருக்கின்றது. சிரவணாதிகளைப்போல விவேகாதிகளும் சிஞ்ஞாசுவினாலடையற்பாலனவேயாம்: எக்ஞாதிகளைப்போலத்தள்ளற்பாலனவல்ல; ஆதலால், அந்தரங்கமென்றனர்; எக்ஞாதிகளைநோக்கவும்அந்தரங்கமாம்: ஆகலின், அந்தரங்கசாதனத்திற்சேர்த்துக்கூறினர்.

விசாரத்திஞற்பார்க்கில் ஞானத்திற்குமுக்கியவந்தரங்கசாதனம் தத்துவமசியாதிமஹாவாக்கியங்களாம்: சிரவணுதிகளுமல்ல. என்னே? யுத்தியிஞல் வேதாந்தவாக்கியங்களின் தாற்பரியநிச்சயம் சிரவணமெனப்படும். சீவபிரமங்களின் அபேதத்தின்சாத்கமும், பேதத்தின்பாதகமுமாகியயுத்திகளால் அத்துவிதியப்பிரமத்தின்சிந்தனம் மனனமென்றுசொல்லப்படும். அநான்மாகாரவிருத்தியின் வியவதானரகிதமான பிரமாகாரவிருத்தியின்ஸ்திதி நிதித்தியாசனமென்று சொல்லப்படும். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையையே சமாதியென்பர்; இதஞல் சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம்: வேறுசாதனமல்ல. இந்தச்சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் ஞானத்திற்குச்சாட்சாத்சாதனமல்ல;பின்னே எப்படிப்பட்டதெனின்;—புத்தியினதுதோஷமாகிய அசம்பாவனே, விபரீதபாவனேகளின் நாசகமாம். [சமுசயத்தை அசம்பாவனேயென்பர்.] இப்படி விசாரசாகரத்திற்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வபிப்பிராயத்திஞலேயே இவரும் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களால் ஞானம்வருமென்ஞது, "இடைவிடா விசாரத்தால் வந்தடைந்திடும்." என்முர்.

"விசாரமதாம்."என்றதற்கு,உ-ம். வாசிட்டம்."கெடாத சிற்கனுனுனிதான் கிளர்மே லவர்க ளுடனேதான்,விடாதிவ் வுலகே தியாமாரென் றுறைக்க மெல்ல விசாரிப்பாய், தடாதுட் பொருடேர் வித்தைக்கு விசாரந் தானே தனிஞானங், கடாவி யறியத் தக்கததிற் காணும் பாலின் மதுரம்போல்." எ-ம், "முனிய கன்றபின் னெயினர்கோன் றனியிட முந்திஙன் மதியாலே, யனிச நானென்ப தாரெனநாடின னடிமுதன் முடியிரூந், தனியு டம்பைநா னென்பது புதுமையாஞ் சடவுடல் காண்கேஞன், றுனிசெ யிவ்வுட லசேதனந் தனைமுதற் றன்னுமா தவினன்ரே." எ-ம், "கரண மீரைந்து மன்னியஞ் சடமெனுங் கணக்கிஞ ஞனன்றித், திரளெனக்கில வுடன்முத ஞனலன் சேடமே தெனநோக்கில், விரவு சீவனே சேடமா மின்னதும் வேமுென்முற் றெரிகின்ற, துரவி தானவே முென்றிஞற் றெரியுந் துயர்ந்ததத் துவமாகா." எ-ம், "தெரிவ தாகிய விதனேயு மகற்றுவன் றெரிபொரு ளுஞமோ, பெரிது சேடமாய் விகற்பமற் றமலமாம் பேரறி வியாஞகு,டீரிய யன்சிவ னிந்திர னந்தக ஞதியா மிடந்தோறு

ஞ், சரிகொண் முத்தினு னாலென நிற்குமாற் ஜேன்றமிவ் வுயர்போ தம்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. (சுகூ.)

(உசஎ) [பிரமான்மவயிக்கிய ஞானத்திற்குவிசாரமேமுக்
கியவந்தரங்கசாதனமாமென்று முற்கூறிய
தைத்தானே இச்செய்யுள்தொட
ங்கி, சுஎ-ம் செய்யுள்வரை
யில்விளுவிடைக
ளாற்சாதிக்
கின்ருர்.]

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாக
ம, ஞான மாக்குமே விசாரமே னென்றிடி னுமுரைத் திடக்
கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசிபோ
ஞ் சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவு
மென் றறிவாயே. (சுச)

(இ-ள்) போன சன்மங்கள்தமில் அநுட்டித்த-கீழ்ப்போன (அ
நந்த) ஜநநங்களிலநுஷ்டித்துவந்த— நற்புண்ணிய பரிபாகம்-சற்கரு
மபரிபாகமானது—ஞானம் ஆக்குமே- ஞானோதயமாகும்படிசெய்யு
மே—விசாரம் என் என்றிடில் - ஆன்மாநான்மவிசாரமெற்றிற்கென்
று நீவினுவிடில்—நாம் உரைத்திடக் கேளாய்-அதற்கு யாங்கூறும் உ
த்தரத்தைக்கேட்பாய்—ஆன புண்ணியம் ஈசுரார்ப்பணம் செயின்-(த
த்தம் வருணச்சிரமங்களுக்) குசிதமானபுண்ணியங்களைப் (பலாபே
ட்சையின்றி)ஈசுரார்ப்பணமாகச்செய்யில்—அசுசி போம் சுசி ஆகும்
-(அந்தக்கரணத்தின்கண்ணுள்ள) பாவமாகியவசுத்தம்நீங்கி (மலினநீ
ங்கியதர்ப்பணம்போல)அதுசுத்தமாம்—மானதம் பினை விசாரித்து-
(சுத்தமான) அம்மனமானது பின்னர்ச்(சிற்சடங்களை)விசாரித்து--ஞா
னத்தை மருவும் என்று அறிவாய்-ஞானத்தைப் பொருந்தாநிற்குமெ
ன்றறிவாயாக.—எ-று.

சற்கருமாநுஷ்டானமானதுசித்தசுத்திமாத்திரப்பயனைப்பயவா
நிற்குமல்லது,விசாரம்போல நேரேஞானத்தைப் பயவாதென்பதாம்.

[இங்ஙனம் வினுவிபது ஞானசாதனசமுசயம்.] (சுச)

[சகலத்தையும் பயக்கவல்ல சற்கருமங்கள் அஞ்ஞான
த்தை நிவிர்த்தித்தல் இலேசாகலின், விசாரமேனென
மீட்டும் வினுதல்.]

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சாருப [ம்
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளு
புத்தி தந்திட லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்
[த்தி. (சுரு)

(இ-ள்) பத்தியும் - ஈசுரனிடத்தன்பும், — வயிராக்கியமும்-(சகலத்திலும்) நிராசையும்,—பரலோகமும்-சுவர்க்கலோகமும்,—அணிமா ஆதி சித்தியும்-அணிமாமுதலியவஷ்டசித்தியும்,—தவ நிட்டையும்-தவத்திலுறுதியாக நிற்றலும்,— யோகமும்-இயமாதியஷ்டாங்க யோகமும்,— தியானமும்-சகுண, நிர்க்குணத்தியானமும்,— சாருப முத்தியும்-சாருபமோட்சமும்(ஆகியவிவற்றை)—தரும் விசித்திர கருமங்கள்-கொடுக்கும் ஆச்சரியமான சற்கருமங்கள்—மோகம் மாத்திரம் தள்ளும்-தன்னைப்பிரமமாக அறியாதவறியாமை மாத்திரத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கும்—புத்தி தந்திடல் அருமையோ - ஞானத்தைத்தருதல் அருமையா—விசாரம் ஏன்-விசாரம் யாதுக்கு?—புண்ணிய குரு மூர்த்தி-புண்ணியரூபமானகுருவே.—எ-று. (சுரு)

[விசாரத்தாலல்லது, ஞானம் உளதாகாதென்பதைத்
திருஷ்டாந்தமுகத்தாலுணர்த்துகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினுன் மகனேகேள்
கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல்]
ஓடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின் று முயர்ந்தகம் பத்தேறி
ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ-ள்) வேடம் மாறிய பேர்களை-தம்வேடத்தைவிட்டு மாறுவேடங்கொண்டு மறைந்தோரை—அறியவே வேண்டினுல்-அறிய வேண்டின்—மகனே கேள்-மைந்தாநீகேட்டி—கூடம் ஆம் அவர்-மறைந்திருப்பவைகளான அவரது— சுபாவங்கள்-குணங்களையும்,—சீ

லங்கள்-ஒழுக்கங்களையும்,— குறிகள்-சின்னங்களையும்— ஆய்ந்து அறியாமல்-ஆராய்ந்து(அவர் இனையரென)அறியாமல்—ஒடியும்-வெகுதூரங்கால்சலிக்கவோடியும்,--குதித்தும்-வரையிலேறிப்பாய்ந்தும்,—தலைகீழ் நின்றும்-தலைகீழ்,(கால்மேலாக)நின்றும்,—உயர்ந்தகம்பத்து ஏறி ஆடியும்-உன்னதமான கம்பத்தின்மீதேறிக்கூத்தாடியும்—பலகருமங்கள் செய்யினும்-இன்னும், அநேககருமங்களைச் செய்யினும்—அவர் உண்மை தெரியாது-வேடமாறினோருண்மையறியவாராது.— எ-று. (சுசு)

[முற்கூறியதிருஷ்டாந்தம்போலத் தாஷ்டாந்தத்தும் ஆமெனல்.]

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால் வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே. (சுஎ)

(இ-ள்) இன்ன ஆறு-இத்திருஷ்டாந்தப்படி—அந்தப் பிரமத்தை-(பலாதிவஸ்துக்களோடுகூடி அவ்வண்ணமாய்த்தோற்றும் ஸ்படிகம்போலப் பஞ்சகோசங்களோடுகூடி அவைகளேதானுய்த்தோற்றும்) அப்பிரமத்தை—இலக்கணத்தால்- (சொரூபம், தடஸ்தம், அதத்வியாவிருத்தி) என்றுமூவகைஇலக்கணங்களால்—அறிவிக்கும்-(அதிகாரிக்குத்தெரிவிக்கும்—வேதம் சொன்ன ஞானமும் - வேதங்களாற்பிரதிபாதித்த (பிரமான்மவயிக்கிய) ஞானமும்—விசாரத்தால் வரும் அன்றி-சுஉ-ம் செய்யுளிற்கூறிய விசாரத்தால்வருமேயல்லாமல்—சுருதி நூல் படித்தாலும்-வேதசாஸ்திரங்களைக்கற்றாலும்—அன்னதானங்கள்-அன்னதான(முதலியதான)ங்களும்--தவங்கள்-கிருச்சிரசாந்தராயணாதிதவங்களும்—மந்திரங்கள்-(பஞ்சாட்சர,அஷ்டாட்சராதி)மந்திர(செபங்)களும்--ஆசாரங்கள்- (வருணாச்சிரம)வாசாரங்களும்—யாகங்கள்-(தத்தம்வருணத்திற்குரிய) யாகங்களும்—(ஆகியஇவைகளில்)என்ன செய்யினும்-யாதுசெய்யினும்—தன்னைத் தான் அறிகின்றது -தன்னைத்தானறிவது—இவைகளால் வாராது-இவற்றாலுளதாகாது எ-று.

"தன்னைத்தானறிகின்றது." என்று பின்னுங்கூறினது ஞானத்தின்சொரூபம் இனைத்தெனக்காட்டினது. இப்படியே திருமந்திரத்தில், "தன்னையறிவதறிவாமஃதன்றிப், பின்னையறிவது பேயறிவாகுமே." என்றருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க.

சொருபலட்சணமுதலியமூன்றனையும், "ஆகமுதலன" என்னும்வேதாந்தசூடாமணியின் செய்யுளாலறிக. (சஎ)

(உகஅ) [கருமத்தாலன்றி, ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் ஒழியுமாறு எவ்வாறெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் சீடன் வினுதல்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற் போமன்றி,விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினர் விமலதேசிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு றித்தஞா னத்தினு லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே. (சஅ)

(இ-ள்) துளங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கு அற-ஒளிர்கின்றகண்ணுடியில(லேறிய) அழுக்கறும்படி—கைக்கொண்டு துலக்கினல் போம் அன்றி- (அதையகற்றவல்லசாதனங்களைக்) கையிற்கொண்டுவிளக்கினுற்போகுமல்லாமல்—விளங்கு புத்தியால்-விளங்குகின்றபுத்தியினுல்—உலகில் துலக்கினர் ஆர்-உலகின்கண் விளக்கினேர்யாவர்! (ஒருவருமிலர்.)—விமல தேசிக மூர்த்தி-அவித்தியாமலமிறந்தகுருவே—அப்படி-அத்திருஷ்டாந்தப்படி—களங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானமும்-களங்கமாகியவஞ்ஞானமும்,—கருமத்தால் கழுவாமல்-சற்கருமத்தால் நீக்கப்படாமல்—உளம் குறித்த ஞானத்தினுல்-அந்தக்கரணத்தால் (மித்தையென) மதிக்கும்ஞானத்தால்—எப்படி ஒழியும்-எவ்வாறுநீங்கும்—ஈது அருள்வீர் இதனையுரைத்தருள்வீராக.—எ-று.

அஞ்ஞானத்தை, "களங்கம்." என்றது,ஆன்மாவை மறைத்தலினென்க.

[முற்செய்யுளிற்சிடன் கூறிய திருஷ்டாந்தம் விஷம மெனக்காண்பித்து மறுத்துத் தாஷ்டாந்தத்திற்குச் சம மான திருஷ்டாந்தம் இதுவெனக்காண்பிக்கின்றார்.]

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின் மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் றாரோபம்,தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினூற் சாதனந் தொழில்வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம்போதும். (சுக)

(இ-ள்) தர்ப்பணத்தினில் களிம்பு-கண்ணாடியின்கண்ணுள்ள களிம்பானது—வாஸ்தவமலம் சகஜம்-வாஸ்தவமலமும், சகஜமு மாம்—மைந்தா-மகனே—கற்பளிங்கினில்-ஸ்படிகக்கல்லில்— கருநி றம்-பற்றிபாய்ந்துள்ள கறுப்புநிறம்—சகஜமாக் கறுத்தது அன்று-சக ஜமாகக்கறுத்திருப்பதல்ல—ஆரோபம்-பொய்யாகவுள்ளது—ஆதலின் -ஆதலினால்,—தர்ப்பணத்தினில் அழுக்கு அற வேண்டினால்-கண்ணா டியின்கண்ணுள்ள அழுக்கையொழிக்கவேண்டிடில்—சாதனத் தொ ழில் வேண்டும்-அதனையொழிக்கவல்லசாதனமாகிய தொழில்வேண் டும்—கற்பளிங்கில்-ஸ்படிகக்கல்லில்—கறுப்பு ஆரோபமே என்று க ண்டிட-கருநிறம்பொய்யேயென்றுகண்டகற்ற— மனம் போதும்- ம னமேபோதும்.—எ-று.

• [அறுக்கவென்னும்பிறவினையில், அறவென்னுந்தன்வினைவந்தது.]

ஏனைய கண்ணாடியினழுக்கைக் களிம்பென்றுவழங்காமையின் இதின்முதற்பாதத்தில்,"தர்ப்பணம்"என்றது செம்புக்கண்ணாடியை, இங்ஙனங்கூறியது கண்ணாடியின்மலத்திற்குச் சகஜதர்மங்கூறி மறு த்தற்பொருட்டென்க.

[வாஸ்தவம்=சத்தியம். சகஜம்=கூடவேயுண்டானதர்மம்.] (சுக)

[ஸ்படிகம்போலும் அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமானதன்னி ல், நான் செத்துப்போகிறவன், சடன், துக்கி என்னும் விபரீதப்பிரதிதி மாயையினால் ஆரோபமாகத்தோற்றுகின் றதாகலின், சற்கருமங்கள் அதற்குச்சாதகமல்லது, பாதக மாகாதெனமறுத்து ஞானமே பாதகமாமென்னுஞ் சித்தா ந்தத்தைக்கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன் றும், தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன் றே, பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா து றவாக்கும், துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்லதச் சுடுகின் ற நெருப்பாமே. (எ0)

(இ-ள்) இங்கும்-தாஷ்டாந்தத்திலும்—அப்படி-அத்திருஷ்டா ந்தப்படி—சத் சித் ஆநந்தத்தில்-அஸ்தி பாதிப் பிரியரூபமாகிய தன் னில்—பொய் சடம் இடர் மூன்றும்-அசத்துச் சட துக்கங்கண்மூன் றும்—தங்கும் மாயையின் கற்பிதமே அன்றி-(சத்தியில்ரஜதம்போ லஆரோபமா)யிருக்கும்(சரீரத்திரயரூபமான)அஞ்ஞானத்தினுற் கற் பிதமேயல்லாமல்—சகசவாஸ்தவம் அன்று-சகஜமுமன்று, வாஸ்தவ முமன்று—பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தை-அசத்துச் சட துக்காத்மக மான அஞ்ஞானத்தை--கருமங்கள்-(புண்ணிய) கருமங்கள்--பகைசெ யாது-பகைத்துநாசஞ்செய்யாமல்—உறவு ஆக்கும்-(தனக்கு)உறவாக ப்பண்ணும்—துங்கஞானமே-உயர்வான (பிரமான்மவயிக்கிய)ஞான மே—கரும அஞ்ஞானத்தை-கருமத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும்— சுடுகின்ற நெருப்பு ஆம்-தகிக்கவல்லதீயாம்.—எ-று.

"மாயையின்." என்னும் பதத்திற்கு, சரீரத்திரயரூபமானவஞ் ஞானத்தினுல், என்றுபொருளுரைத்தது, இனி (எஎ) வது செய்யு ளில், "உலகமான வஞ்ஞானமும், பலவுமான வஞ்ஞானமும்" என இவ்வாசிரியர் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயங் கொண்டென்க.

அந்தகாரத்தை மேகபடலம்போலச் சற்கருமங்கள், அகர்த்தா, அபோக்தாவாகியதன்னைக் கர்த்தா போக்தாவாகச்செய்தலின்,"அஞ் ஞானத்தைக்கருமங்கள்பகைசெயாதுறவாக்கும்." என்றும், சூரியன் அந்தகாரத்தைக்கெடுப்பதுபோலச்சமுசயரகிதமாயெழும் பிரமான்ம வயிக்கியஞானம் அஞ்ஞானகர்மங்களைநாசஞ்செய்வதால்,"துங்க ஞா னமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாம்." என்றுங்கூ றினர். (எ0)

[௬௨-றிப்போந்ததைப்பிரசித்தமான அநுபவத்தாற் சாதிக்கின்றார்.]

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருட நூ றழுதாலும், நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்மல வான்மாவும், அனர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத் தன் னறிவினாற் காணமல், கனத்த கர்மங்க ளூறுகஞ் செய் யினும் காணுமோ காணதே. (௭௧)

(இ-ள்) மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை-மனையினுள் வைத்த (அல்லது புறத்துவைத்த) இரத்தினமுதலியபதார்த்தங்களை—மறந்தவன்-வைப்பிடந்தெரியாது மறந்தபுருஷன்—வருடம் நூறு அழுதாலும்-நூறுவருஷம் உரோதனஞ்செய்யினும்—நினைத்து உணர்ந்தபின் கிட்டும்-(உரோதனஞ்செய்ததாற்கிடைக்காமல்) யோசித்தறிந்தபின் (அப்பதார்த்தங்கள்) எப்படிக்கிடைக்குமோ — அப்படி-அந்தப்படி—இந்த நின்மல ஆன்மாவும்-யாவர்க்கும்அபரோட்சமான நிர்மலமாகிய ஆன்மாவும்—அனர்த்தம் ஆன-துன்பத்திற்குக்காரணமான—தன் மறதியைக்கெடுத்து-தனதறியாமையை(விசாரத்தால்)நசிப்பித்து—தன் அறிவினல் காணமல்-தனது ஞானத்தாற்காணப்படாமல்—கனத்தகர்மங்கள்-பாரமாகியகர்மங்கள்—நூறு உகஞ் செய்யினும்-அநேகஉகங்களிலியற்றினும்—காணுமோ காணது-காணப்படுமோ? படாது.—எ-று.

"இந்த ஞானந்தான்." என்னுஞ்செய்யுண்முதல், "மனைக்குள் வைத்த." என்னுஞ்செய்யுள்வரையும், ஞானசாதனங்கருமமா? அல்லது விசாரமா? என்றெழுந்த சந்தேகந்தெளிவித்ததாம்.

[இவை பிரமேயசந்தேகங்களெனக்காண்க.] (௭௧)

(உ௧௪) [பிரமாணசந்தேகந்தெளிதற்பொருட்டுச் சீடன்வினவுதல்.]

கன்ம யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெனும்வேதம், தன்ம பாவனைச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர், சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததென் விதித்துள காரணமுரையீரே. (௭௨)

(இ-ள்) குருவே—நன்மை ஆம் சுகம் தருவது-(நிரதிச)யாநந்த மானசுகத்தைத்தரத்தக்கது—ஞானமே எனும் வேதம்-(பிரமான்மை யிக்கிய)ஞானமேயென்றுசொல்லும்வேதமானது—தன்ம பாவம் மிச் சிரங்களால்-புண்ணியகருமம், பாவகருமம், மிசிரகருமங்களால்—(மு றையே)தேவர்கள்(ஜென்மம்)-தேவஜன்மமும்,—விலங்குகள்தரு(செ ன்மம்)-மிருகமுதல் ஸ்தாவரபரியந்தமான ஜன்மமும்,— மாந்தர்சென் மம்-மநுடஜன்மமும்—ஆகுவ (என்று)-உண்டாவனவாமென்றும்,— சாதிஆசாரமேசெய்தவம் (என்று)-(அவனவன்) சாதியினொழுக்கமே (அவனவனுக்குச்)செய்யத்தக்கனவானதவமாமென்றும்,—சுகம் என் று-இதனாலேசுகமுண்டாமென்றும்—கன்மகாண்டத்தில் விதித்தது என் - கர்மகாண்டத்தில்விதித்திருப்பது யாதுகருதி—விதித்து உள -(இப்படியாக)விதித்திருக்கின்ற—காரணம் உரையிர்-காரணத்தைய ருளிச்செய்வீராக.—எ-று.

புண்ணியம், பாவம், மிசிரம் எனும் மூவகைக்கருமங்களும் உத் கிருஷ்ட, மத்திம,சாமான்யபேதத்தால் ஒவ்வொன்றும்மும்மூன்றுவி தமாயிருக்கும்.

புண்ணியஉத்கிருஷ்டத்தால் இரண்யகர்ப்பாதிசரீரப்பிராப்தியு ம்,புண்ணியமத்திமத்தால் தேவேந்திராதிசரீரப்பிராப்தியும்,புண்ணிய சாமான்யத்தால் யட்ச, ராட்சச, கிந்நர, கிம்புருஷ, பைசாசாதிசரீர ப்பிராப்தியும், பாவஉத்கிருஷ்டத்தால் பிராணிகளுக்குத்துக்கத்தைக் கொடாநிற்கும் தேள்,பாம்பு,கொசுகு,மூடு, புலி, கரடிமுதலியசரீரப்பி ராப்தியும், பாவமத்திமத்தால் புளி, மா, பலா, தென்னை, எருமை, பருந்துமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், பாபசாமான்யத்தால் பசு, யானை, குதிரை, அரசு, துளசிமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரஉத்கிருஷ்டத் தால் நிஷ்காமபுண்ணியபலத்தாலுளதாகுஞ்சித்தசுத்தியும், அதனால் சாதனசதுஷ்டயமும், அவற்றால்சற்குருலாபமும், அதனால் சிரவணா திகளும்,சிரவணாதிகளால் அபரோட்சஞானமும்பெற்று அவ்வபரோ ட்சஞானத்தால் சிவன்முத்திச்சுகத்தையடையத்தக்கசரீரப்பிராப்தியு ம், மிசிரமத்திமத்தால் ஆசிரமத்திற்குசிதமாகிய காமியகர்மயோக்கிய மானசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரசாமான்யத்தால் சண்டாள, பாண்டு, குஷ்ட, பெருவியாதிகளையுடையசரீரப்பிராப்தியும் உண்டாவதால், "தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர், செ ன்ம மாகுவ." என்றது.

"சாதியா சாரமே செய்தவம்." என்பதற்கு, உ-ம், பகவற்கீ தை. "கறைசெயைம் புலன்களைக் கரண நான்குடன், முறைது றை யடக்கடலுந் தவமுந் தூய்மையும்,பொறையொடு கல்வியும் பொ ருந்துஞானமு, மறையவர் தொழிலெனா வகுக்கப் பட்டதே." எ-ம், "தலைமையுங் கொடையொடு தறுக ணாண்மையு,நிலைமையுங் கீழ்படா நெஞ்சி னீட்டமுங்,கொலைபயில் போர்களிற் புறங்கொ டாமையுஞ், சிலைமலி தோளினா யரசர் செய்கையே." எ-ம்,"உழுதொழில் பசுக்க ளை யோம்பல் வாணிபம், வழுவறச் செய்தொழில் வணிகர் வாழ்க் கையாம்,பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே, விழுமிய தொழில்கள் வே ளாளர்க் கென்பவே." எ-ம், "தீரா வகைதன் செயலே செயவோ நாரா யணனை முதனா யகனுக்,காரா தனையா மதனா லவனே, வாரா வழியாம் வரமே தருமால்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் கா ண்க. (எஉ)

[மேலைவினாவிற்கு நான்கு செய்யுளால் உத்தரங்கூறல்.]

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின் ற கருணைநற் றாய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செ ய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், நினைவு வேறுகா ண் சுவர்க்ககா மிகளந்த நின்னையந் தெரியாரே. (எங)

(இ-ள்) தினமும்-நாள்தோறு—மண் நுகர் பிள்ளை நோய்க்கு- (சாரமற்ற) மண்ணையுண்ணுந்தன்பிள்ளையின் வியாதிக்கு—இரங்கி- (மன) மிரங்கி—தீம்பண்டம் எதிர் காட்டி-(அப்பிள்ளைக்கு) இனிப் பான பதார்த்தங்களை எதிரேகாட்டி—கன மருந்துகள் ஒளித்து வை த்து-கனமானவவுஷதங்களை மறைத்துவைத்து— அழைக்கின்ற-(ப ன்முறை) அழையாநின்ற—கருணை நற்றாய் போலே-கருணையுடை யநல்லமாதாவைப்போலவே—மனை அறங்கள் செய்-இல்வாழ்க்கை க்குரிய அறங்களைச்செய்வாயாக,—மகங்கள் செய்—எக்ஞங்களைச்செ ய்வாயாக, —நன்று என்று- (இவற்றால்) சுகமுண்டாகுமென்று—ம லர்ந்த வாசகம் சொல்லும்-விரிந்த (சுருதி) வாக்கியங்கள் கூறுநிற் கும்—நினைவு வேறு காண்-(இங்ஙனங்கூறுகின்ற சுருதியின்) கருத் தானது(இதுவல்ல) வேறாகும்—சுவர்க்க காமிகள்-சுவர்க்கபோகங்க

ளில் இச்சையுடையோர்—அந்த நிர்ணயம் தெரியார்-அந்நிச்சயத்தையறியார்.—எ-று.

"தினமு மன்னுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றாய்போலே." என்றுகூறியதிருஷ்டாந்தத்தால் தாஷ்டாந்தத்தின்கண் ஜநநந்தோறும் சாரமற்றவிஷயங்களையுண்டுவருவதால்அஞ்ஞானியாகியபாலனடைந்துள்ள ஜநநமரணரூபமான நோய்க்கு மனமிரங்கி அதனைத்தீர்க்கவல்லபரமாத்மவைதஞானத்தையொளித்துவைத்து அவனுக்கிதமாகத்தோற்றுகின்ற சுவர்க்கவின்பங்களைக்காட்டி என்னும்பொருள்கொள்ளக்கிடந்தமைகாண்க.

"தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத்து." என்றது, குடசிக்வாநியாயம்.

[அங்ஙனம் விதித்தசுருதியின்கருத்து வேறென்பதற்கு உத்திகூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பே
காண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெ
ரியாதோ, காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு கசந்திடு வேம்பே
நீ, வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வே
ண்டாவே. (எச)

(இ-ள்) போகம் ஆர் உயிர்-(ஐம்புலன்களாலும்;போகங்களையுண்ணுகின்றவுயிர்கள்—கண்டதை உண்பதும்-நேர்ந்தபதார்த்தங்களையுண்ணுநிற்பதும்,—புணர்வதும்- (நேரிட்டபெண்களைக்) கலவிசெய்வதும்—இயல்பே காண்-சுபாவமே(யல்லாமல் வேறில்லை)—ஆகமங்களும்-சுருதிகளும்—சுபாவத்தை விதிக்குமோ-(உயிர்கட்கு)இயல்பாயுள்ள அவ்வருந்தல்பொருந்தல்களை (விலக்குமேயல்லாமல்) விதிக்குமோ—அத்தனை தெரியாதோ-(சர்வஞ்ஞமுடையசுருதிகட்கு) அவ்வளவுதெரியாதா—[சுபாவத்தை விதிக்கவேண்டாமென்பதற்குத்திருஷ்டாந்தங்கூறுகின்றார்.] காகமே கறுத்திடு-வாயசமே (நீ) கறுத்திடு—நெருப்பே சுடு-தீயே(நீ)சுடு—வேம்பே கசந்திடு-வேம்பே(நீ)கைத்திடு—வேக வாயுவே அசை-வேகமுடையவாயுவே(நீ)சலித்திடு—என

-என்று—ஒருவரும்-யாதொருவரும்—விதித்திடல் வேண்டாவே-விதிக்கவேண்டுவதில்லையே.—எ-று.

இதனால், யாதொருவேதத்திற்கும் பிரவிர்த்தியில் அபிப்பிராயமில்லை; மற்றென்னை? அபிப்பிராயமென்னில் நிவிர்த்தசுபாவிகமான பிரவிர்த்தியினின்றுந்தகைவதிற்றானே அபிப்பிராயமாமென்க.()

["மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று."
விதித்தசுருதியின் அபிப்பிராயம் உணர்த்துகின்றார்.]

கள்ளூ னூறுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மனதானால், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. (எ௫)

(இ-ள்) கள்ளும் ஊனும் நீ விரும்பினால்-மதுவும், மாமிசமும் (உண்ண) நிஇச்சித்தால்— மகங்கள் செய்-யாகங்கள்செய்து (அந்தயாகஸ்தலத்தில் நியுண்பாய்)—காமத்தில் மனது ஆனால்-ஸ்திரியின்புணர்ச்சியில்மனதிருந்தால்—கொள்ளும் பெண்டொடு கலவி செய்-(விவாகத்தால்மனைவியாக) வரித்தஸ்திரியுடன் புணர்தலைச்செய்—எனில்-என்று(நாம்)விதிக்கின்—(நமதுஆக்ஞைக்கஞ்சி) இவன்-இப்புருடனானவன்--குறையெலாம்- (நிரந்தரம்) நேரிட்டபோகங்களையும்,நேரிட்ட மனைவஸ்திரிகளையும்—தொடான்தள்ளும்என்றே-ஸ்பரிசியாமல் விட்டுவிடுவனென்றே—வேதத்தின் சம்மதம்-சுருதியின்சம்மதம்;—(ஆகலின்,)சகலமும் தவிர்வதே கருத்து ஆகும்-சகலத்தையும்விட்டொழிவதே அதற்கபிப்பிராயமாம்.—(ஆயின்,)விள்ளும் இவ்விதி என் எனின்-(மனையறங்கள்செய், மகங்கள்செய் நன்றென்று) முன்சொல்லியஅவ்விதியானது என்னவிதியென்றுநீசங்கிக்கில் — பூருவ நியமம் ஆம் விதி-பூருவபட்சமானவிதியாம்: (சித்தாந்தமன்று.)எ-று. அன்று-ம-அசைகள். (எ௫)

[வேதத்தின் அபிப்பிராயம் நிவிர்த்தியிலேயேயல்லாமல் பிரவிர்த்தியிலில்லையென்னுஞ் சித்தாந்தத்தைவிரித்தும்,சர்வத்தையும் விடுவதால் வேதநிந்தை, உலகநிந்தையின்றென்பதை அநுபவத்திலுங் காட்டுகின்றார்.]

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதியின் மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிஙயிட் டிகவங்கிக் கெழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதைய றிந்துகன் மங் களா சைகளொழிந் தாநந்த மடைவாயே. (௭௬)

(இ-ள்) மது இறைச்சிகள் உண் என்ற சுருதி-மது (பானம்) மாமிச(பட்சண)ங்களி ச்சைவரில் நரகதுக்கம்வாராமற்போகும்படி எக்ஞஞ்செய்து அவ்வெக்ஞஸ்தலத்தில் அவைகளைப் புசிப்பாயாகவெ ன்றவேதம்—பின்-பின்னே—மணந்துபார் எனல் பாராய்-(எக்ஞஸ்த லத்திலும், மதுமாமிசங்களைமோந்துபார்ப்பதுமாத்திரமாய் ஒழிவாயா கில், வெகுகாலம்சுவர்க்கபோகங்களையநுபவிக்கவருமாகலின், அவை களையுண்ணுமல்) மோந்துபாரென்றுசொல்லுஞ் (சுருதி) வசனத்தை யும் நீ பார்ப்பாய்--மிதுன இச்சையும் புத்திர உற்பத்தியால் விரும்பு என்ற விதிபாராய்-மனைவியோடுபுணரும் புணர்ச்சிவிருப்பும், புத்தி ரோற்பத்திநிமித்தம்விரும்புதியென்றவிதிலயயும்பார்ப்பாய்—(இனி இதற்குவிசேஷவுரை. நேரிட்டஸ்திரிகளைப்புணரில் இம்மையிற்பாவ மும், பழியும் மறுமைக்கண்ணரகதுக்கமுமுண்டாகுமாதலால், ஒருத் தியைமணஞ்செய்து அவளைப்புணர்தியென்றவேதம் பின்னேவிதியா த தினத்திற்கூடில் துர்ப்புத்திரனுண்டாய் அவனால் இம்மையிற்பாவமு ம், பழியும் மறுமையில் நரகதுக்கமும்வருமாதலால், சற்புத்திர னுண்டாய் உனக்கும், உன்குலத்துக்கும் இம்மையிற் புகழும், அ றமும் மறுமையிற்சுவர்க்கமுமுண்டாதற்பொருட்டு விதித்ததினத்தில் அவளைப்புணர்தியென்றுசொல்லும் விதியையும் நீபார்ப்பாய்.) இ தையும் விட்டு ஒழி (என்றவிதிபாராய்)-(யாகஞ்செய்து மது, மாமி சங்களைமணந்துபாரென்றும், விதித்ததினத்தில் உன்மனைவியைப்பு ணர்தியென்றும் விதித்தவேதம் பின்னேஉன்னால் யாகத்திற்கொல்ல ப்பட்டஆடானது சுவர்க்கத்தின்கண்ணே இருப்புக்கொம்போடுகூடி ச் சினந்து உனதுவரவையெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து நீசுவர்க்கத்து க்குப்போகும்போது உன்னை இருப்புக்கொம்பினுற்பாய்ந்து குத்தி வயி ற்றைப்போழ்ந்து துன்பப்படுத்துமாதலால், யாகஞ்செய்வதையும், ம னைவிபுத்திராதியரிடத்துள்ள ஆசைகள் அநேகவிதஜநநமரண துக்கத் தைக்கொடுப்பதால்,) மனைவிபுத்திராதியரையும்விட்டொழிவாயெ

ன்றுகூறுவதையும்பார்ப்பாய்—யதி நயிட்டிக வந்நிக்கு இகழ்ச்சி அற்ற தும் பாராய்-(அவைகளைவிட்ட)சந்நியாசிக்கும், நயிட்டிகப் பிரமசாரிக்கும் நிந்தையற்றிருப்பதையும் நீபோர்ப்பாய்—அதை அறிந்து-அங்ஙனங்கூறிய வேதத்தின் சித்தாந்தத்தையும், (சாதனங்களோடுகூடயக்ஞாதிகர்மங்களைத்துறந்த சந்நியாசியையும், நயிட்டிகப்பிரமசாரியையும், வேதமும், உலகமும் இகழாமற்புகழாநிற்பதையும்) அறிந்து—கன்மங்கள் ஆசைகள்ஒழிந்து-(யக்ஞாதிசகல)கர்மங்களையும், (ஸ்திரீ, புத்திரர், தனமுதலியவற்றிலுள்ள) ஆசைகளையும் விட்டு—ஆநந்தம் அடைவாய்-(சிரவணாதிப்பிரயத்தனத்தாலடையாநிற்கும் சமுசயரகிதமான பிரமான்மவயிக்கிய ஞானத்தால் சகல அநர்த்தத்தினுநின்றுவிடுபட்டு நிரதிச)யாநந்தமடையக்கடவாய்.—எ-று.

இல்வாழ்வான் மனைவியோடுகூடுதற்குவிதித்ததினமாவன: மாதர்கட்கு இருதுகாலம் வழக்கமாகப் பதினாறுநாட்களாம்; அவற்றுள், மாதவிடாயானதுமுதல் நான்குதினம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படுகின்றது; ஆதலால் அந்நான்குதினமும், ஏகாதசி, திரயோதசிகளும் நீக்கி ஏனைப்பத்துதினத்திற்கூடுவது முறைமை: மாதவிடாயான நாடொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினான்கு, பதினாறு தினங்களினிரவிற்சேர்ந்தால் பிள்ளைகளும், ஐந்துமுதல் ஒற்றைப்பட்டநாட்களிற்சேர்ந்தால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால், புத்திரவிருப்புள்ளவன் இரட்டைத்தினத்திற் சேரவேண்டியது: எவன் நீக்கவேண்டியமுதல் நான்குதினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி,அமாவாசை, பௌர்ணமைகளையும் நீக்கி மற்றைத்தினத்தினிரவிற் றன்மனைவியோடு சேருகிறானோ அவன் கிரகஸ்தனாகவிருப்பினும், பிரமசாரியென்றே சொல்லப்படுகிறானென்று தர்மசாஸ்திரத்திற்சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவையே மனைவியோடுபுணர்தற்கு விதித்ததினமாமென்க.

"இதையும் விட்டொழி." என்றதற்கு, உ-ம். பாகவதம் ௪-வது-ஸ்கந்தத்தில்,பிராச்சினபரிகி ஆவிர்த்தானனுக்கு நாரதர் அருளிச்செய்வது. "அயம கத்தினி லரசநீ படுத்தவம் மறிகள், செயிர்த மைந்துகண் டீயுக வரவுபார்த் திருக்கும், பயில்வி சும்புசெல் காலையில் வெருவரப் பாய்ந்து, வயிறு போழும்வல் விருப்பினொண் மருப்பினின் மாதோ." எ-ம், "படுத்திடு மறிகள் வேள்வி புரிந்தவன் பனிவி

சும்பி, னடுத்திடுங் கால நோக்கி யழல்விழி யொழுகப் பாய்ந்து, வடித்தகா ரிருப்பிற் செய்த மருப்பினுல் வயிறு போழ்ந்த, தெடுத்துா முரைக்குங் கேட்டி யிறைவவென் றுரைக்க லுற்றான்." எ-ம், "மகமியற்றுழி மாய்த்தம றியெலாந், திகழி ருப்பினிற் செய்தம ருப்பினு, னகுபொன் ஞட்டக நண்ணுபு ரஞ்சன, னகடு கீண்ட வழன்றெதிர் குத்தியே." எ-ம், "பண்ணவ னகல வொன்றும் பற்றில னுகிச்செங் கட், கண்ணனை யுளத்து நாடிக் கபிலன திருக்கை சார்ந்து, விண்ணவர் வழுத்தும் வண்ணம் விழுத்தவம் பலவு மாற்றி, யண்ணலந் தனி வீட் டின்ப மண்மின னரசரேறே." எ-ம் வரும். மற்றும்வருவன வற்றுற்காண்க.

"கன்மங்களாசைகளொழிந் தாநந்தமடைவாய்." என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "திரமாம ருத்தத்தி னன்மைந்த ராலுந் திராத வற்றின்றி யாகத்தி னுலே, யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யாநிச்ச யத்தாற், பரமான வஞ்ஞான வந்தத்திலேயப் படிஞான வுபதேச மொன்றாலு மேயிப், புரமாமு டம்புக்குளேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப்பு விக்கே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

பரமாத்வைதஞானத்தானன்றிக் கர்மத்தால் ஆநந்தமடையற்பாற்றன்றெனக்கூறினதாம். (எசு)

(௨௨0) [தமப்பிரகாசங்கட்கு அவிரோதங்கூடாதே யெனவினுதல்.]

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும்
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானுல
கிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூ
[ர்த்தி. (எஎ)

(இ-ள்) உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும்-பிரபஞ்சரூபமானவஞ்ஞானமும், சற்கருமங்களும்—உறவு என்ற வழிகூடும்-(ஒன்றற்கொன்றுபாதகமன்று) சாதகமாமென்று (௭0-வது செய்யுளிற்) கூறிய நெறியொக்கும்—பலவும் ஆன அஞ்ஞானமும்ஞானமும்-பல

வுந் தானானவஞ்ஞானமும், ஞானமும்—பகை என்பது-பாதகமாமெ ன்பது—உளது ஆனால்-உண்மையாயின்—நிலவிலே மறுப்போல-சந் திரனிடத்துக்களங்கம்போல—அஞ்ஞானமும்- அஞ்ஞானமானதும் --நிமலஞானத்தோடே குலவி நின்று-நிர்மலமாகியஞானத்தோடுகூட ப்பொருந்திநின்று—இந்தச் சிருட்டிகள்செய்யவுங்கூடுமோ-இச்(சக) சிருஷ்டிகளைப்பண்ணவுங்கூடுமோ—குருமூர்த்தி-குருவே.—எ-று.

தமப்பிரகாசங்கள் தம்மின் விரோதிகளாகலின், இரண்டுங்கூடி நிற்றல்கூடாதென்பது சீடன்கருத்து. (எஎ)

[அதற்குத்தரங்கூறல்.]

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோதிஞா
னமுமிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமா
ய்த் தோன்றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞான
சத் துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தி
ன் மருவுமஞ் ஞானத்தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம்.(எஅ)

(இ-ள்) மைந்தா—சோதிஞானமும்- பிரகாசமானஞானமான தும்—சொரூபஞானமும் விருத்திஞானமும் என்று இரண்டு ஆம்- சொரூபஞானமெனவும், விருத்திஞானமெனவு மிருவகைத்தாம்— [அவைகட்குப் பேதமுண்டோவெனின்; —] சொரூபஞானமே- சொரூபஞானந்தானே—விருத்தியின் ஞானம் ஆய்த் தோன்றும்-வி ருத்திஞானமாகவுண்டாகும்— வேறு இலை- (ஆகலின்) பேதமில்லை —(ஆயினும்)சொரூபஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று-(காஷ்டத் திலிருக்குஞ்சாமான்யவக்கினியானது அந்தகாரத்திற்கெப்படி வி ரோதியன்றோவப்படி) சொரூபஞானமானது அஞ்ஞானத்திற்கு வி ரோதியன்று—(பின்னையெப்படிப்பட்டதெனின் ;—அதற்குச்சாதக மாம்.) [இதற்கு அநுபவங்கூறுகின்றார்.] சுழுத்தியில் கண்டாயே-சு ழுத்தியவத்தையில் (பிரகாசசொரூபமானஆன்மாவின்கண்ணே அ ஞ்ஞானம்விளங்காநிற்பதைநீ) அநுபவித்தறிந்தாயல்லவா— (ஆதலா ல், சொரூபஞானம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்றாம்.) [அஞ் ஞானத்திற்குவிரோதி மற்றியாதெனில்.] சொரூபஞானத்தின் மரு வும் அஞ்ஞானத்தை-சொரூபஞானத்தின்கண்ணே (அதற்குப் பாத கமாக மற்சாதகமாகப்) பொருந்தியுள்ளவஞ்ஞானத்தை—விருத்தியி ற்பொருந்தா

ன்ஞானம் சுடும்-(அகம்பிரமமென் றந்தக்கரணத்தினின்றும் எழாநி ற்கும்) விருத்திஞானமான துதகிக்கும்; (ஆதலால், விருத்திஞானமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியென்றறிதி.)—எ-று.

சொரூபஞானம் அஞ்ஞானசத்துருவென்றும்பாடமுளது. அது எழுதினவன் ஏட்டைக்கெடுத்தானென்னும் வழக்குப்படி எழுதினவனுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம். சாஸ்திரசம்பிரதாயமறியாமல் அதைச்சரியானபாடமாகவொப்பி அவ்வாறே முன் இதற்குரைசெய்தோர் பொருள்கூறியிருப்பது சுருதி யுத்தி அநுபவ விருத்தமாமென்க. (எ௮)

[அஞ்ஞானமானது காரணமான சொரூபஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாமல் காரியமான விருத்திஞானத்தால் எங்ஙனம் நிவிர்த்தியாமென்று சங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெ ய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற் றியக் கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே. (எகூ)

(இ-ள்) துருத்தி மாயையை-துருத்தியைப்போலுஞ்(சங்கோசவிகாசங்களையுடைய)அவித்தையை—சுழுத்தியில் சுடாத தற்சொரூபஞானம் தானே-சுழுத்தியின்கண்(விரோதியாய்த்)தகிக்காமல் (அதற்குச்சாதகமாகவேயிருந்த) சொரூபஞானமே—விருத்திஞானம்ஆய் -விருத்திஞானரூபமாய்— சுட்டது எப்படி எனில்-தகித்ததெவ்வாறென்று(நீ)சங்கிக்கில்—வெய்யிலால்- (தனது) கிரணத்தால்—உலகு எங்கும் பரித்த-உலகெங்கணுஞ் (சாதகமாய் நின்று)காத்த—சூரியன் -சூரியனானவன்—சூரியகாந்தத்தில்- சூரியகாந்தக்கல்லில்—பற்றி அக்கினி ஆகி-பொருந்திஅக்கினிரூபமாய்த்தோன்றி—எரித்த ஆறுபோல்-சுட்டதன்மைபோல—சமாதியில்-சமாதியின்கண்—விருத்தியால் -விருத்திரூபஞானத்தால்—எரிக்கும் என்று அறிவாய்-(விரோதியாய் நின்று அவ்வஞ்ஞானத்தைச்) சுடுமென்று(நீ)அறிவாயாக.—எ-று.

சமாதியின்சொரூபம், (௧௯அ)வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

(உ௨௧) ஆன்மா பிரகாசரூபமாயிருப்பினும், ஆன்மாவின் சொரூபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று; அது அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாகிற் சுழுத்தியில்பிரகாசரூபமான ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம் தோன்றவேண்டுவதில்லை. கோரமான நித்திரையினின்றும், விழித்தவனுக்கு நான் சுகமாகவுறங்கினேன், ஒன்றுமறியாதிருந்தேனென்றிவ்வாறான ஞானமுண்டாகின்றதாகலான் இஞ்ஞானத்திற்குச்சுகமும், அஞ்ஞானமும் விஷயமாகின்றன: இவ்விரண்டுஞானமும் சாக்கிரகாலத்தில் பிரத்தியட்சரூபமல்ல: ஸ்மிருதிரூபமாம்; அந்தஸ்மிருதியும், அஞ்ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியல்ல:ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியேயாம்; ஆகலின், சுழுத்தியின்கண்ணே சுகம், அஞ்ஞானங்களின் ஞானமுண்டு; அச்சுழுத்தியின்கண்ணுள்ளஞானம் அந்தக்கரணத்தினாலும், இந்திரியங்களாலுமுண்டானதன்று.

என்னை? சுழுத்தியின்கண்ணே ஆன்மசொரூபஞானமேயன்றி அந்தக்கரணமும்,இந்திரியங்களுமில்லையாகலின்,அவைகளாலுண்டானதன்று. [ஞானமெனினும், பிரகாசமெனினும் ஒக்கும்.] இவ்வாற்றால்,சுழுத்தியின்கண்ணே,ஆன்மாபிரகாசரூபமாகவுளது; அந்தப்பிரகாசரூபமான,ஆன்மாவினால் சொரூபசுகமும், அஞ்ஞானமும் விளங்காநின்றன. ஆன்மசொரூபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாமாயின், ஆண்டஞ்ஞானம் விளங்கவேண்டுவதில்லை. ஆதலால், ஆன்மாவின்சொரூபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று: மாறாகவதற்குச்சாதகமாம். இவ்வபிப்பிராயத்தாலேயே வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாமான்யசைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; விசேஷசைதந்நியமே அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாமென்ப: வியாபகமானசைதந்நியம் சாமான்ய சைதந்நியம்: விருத்தியின்கண்ணுள்ள சைதந்நியம் விசேஷசைதந்நியமாம். காஷ்டத்திலிருக்குஞ் சாமான்யவக்கினி அந்தகாரத்திற்குவிரோதியாகாமல் மதனத்தினால் அதினின்றும் வெளிப்பட்டவக்கினி வத்தியைப்பற்றிநின்று அந்தகாரத்தைவிரோதிப்பதுபோல வியாபகசைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல், வேதாந்தத்தின் விசாரத்தினாலுண்டாகின்ற அந்தக்கரணத்தின் பிரமாகாரவிருத்தியின்கண்ணுள்ள சைதந்நியம் அ

ஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகின்றது; ஆதலால், கேவலம் சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று:

(உஉஉ) விருத்தியோடுகூடின சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாம்;அல்லது சைதந்நியத்தோடுகூடினவிருத்தி அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்: முதற்பட்சத்தில் அஞ்ஞானநாசத்திற்கேது சைதந்நியமாம்; விருத்திசகாயமாம்: இரண்டாம்பட்சத்தில் அஞ்ஞானநாசத்திற்கேதுவிருத்தியாம்; சைதந்நியம் சகாயமாம்: இஃதவச்சேதவாதத்தின்றன்மை.

(உஉ௩) ஆபாசவாதத்தில் சாமான்யசைதந்நியத்தைப்போல விசேஷசைதந்நியமும் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. பின்னை விரோதியாதோவெனின்;—விருத்தியோடுகூடின ஆபாசம் அல்லது ஆபாசத்தோடுகூடின விருத்தி அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாம். இங்ஙனம் விசாரசாகரகிரந்தத்திற்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சதசிமுதலிய கிரந்தங்களின் அபிப்பிராயமும் இதுவே; ஆதலால், இவ்வாசிரியரும், "சொரூபஞானமஞ்ஞானசத்துருவன்று," என்றும், "விருத்தியின் ஞானஞ்சுடும்." என்றும், "சமாதியில் விருத்தியாலெரிக்கும்," என்றுங்கூறினர்.

முன்னிதற்கு உரைசெய்தோர் சுழுத்தியில் சொரூபஞானம் அஞ்ஞானத்தையெதிரிட்டுக்காண்டலின், விரோதியாமென்று பதவுரைசெய்திருக்கின்றனர்: அந்தகாரத்திற்கு விரோதிகளான சூரியன் அல்லது, தீபம் இவை அந்தகாரத்தையெதிர்வெது எங்கேனும், யாவரேனுங்கண்டதுண்டா! இங்ஙனமுரைசெய்தோர், "துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படி." என்னும் செய்யுளை உய்த்துணராமற்பொருள்கூறினமையின், அவருரை ஸ்வகபோலகற்பனையென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. [ஸ்வகபோலகற்பனை, என்பது, பிரமாணமில்லாமலும், தம்மனத்தின்கண்ணில்லாமலுங்கூறுவது.] (எகூ)

(உஉச) [ஆநந்தாதி, அஸ்தூலாதிகுணங்களால் இல ட்சிதமானவகண்டைகரசப்பிரமம் நானென் னும் நிர்க்குணவுபாசனை மானசகர்மமாகலி ன், அதற்கும் ஞானத்திற்குமுள்ள தாரதம்மி யமறியச் சீடன்வினாதல்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல் லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகா ரிய மன்றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் றோதி னு லாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. (அ0)

(இ-ள்) அருளும் ஐயனே-(அடியேன் சந்தேகநீங்கிக்கிருதார்த் தனாகும்பொருட்டு யான்வினவாநிற்கும் சங்கைகட்கெல்லாந் திருவு ளத்தின்கண் முனிவுறாமனுத்தரம்) அருளாநின்றகுருவே—திரிவிதக ரணத்தால்- (மன வாக்குக் காயமென்னும்) மூவகைக்கரணங்களால் —ஆகிய தொழில் எல்லாம்-உளதாகுங்கிரியைகளனைத்தும்—கருமம் அல்லவோ—விருத்திஞானமும்-(அகம்பிரமமென்னும்) விருத்திஞா னமும்—அந்தக்கரண காரியம் அன்றோ-அந்தக்கரணத்தின்(பரிணும மாகலின், அதன்) காரியமல்லவோ—(ஆகலின்,) உரிய கர்மம் அஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று-(கர்மங்களுக்குள்ளே அஞ்ஞானத் தைக்கெடுத்தற்கு) உரிய(அகம்பிரமமென்னும் அந்தக்கரணவிருத்தி ரூபமானமானச) கர்மமானது அஞ்ஞானத்தைப்போக்குமென்று— ஓதினுல் ஆகாதோ-சொன்னுல்(அதுசாஸ்திரத்திற்கும், பெரியோர்க் குஞ்சம்மதம்)ஆகாதோ—பெரிய ஞானம் என்று-மஹத்தானஞான மாமென்று—அதற்கு ஒரு பெயர் இட்ட-அதற்கொருநாமந்தரித்த— பெருமையை உரையீர்-மகிமையையருள்வீராக.—எ-று. (அ0)

[உத்தரங்கூறல்.]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமை ந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோமே, கருத்த னுகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங் க ளவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வ ஸ்துதந் திரமாமே. (அக)

(இ-ள்) மைந்தா—விருத்திஞானம்- (நான்பிரமமாகின்றேனென்னும்) விருத்திஞானமானது— அந்தக்கரணத்து விருத்தி ஆகிலும்-அந்தக்கரணத்தினுடையபரிணாமமாயினும் — ஒருத்தி மக்களே-ஒருமாதாவின்புத்திரரே—தங்களில் பகைக்கின்றது-தம்முள்விரோதித்திருக்கின்றதை—உலகு எங்கும் கண்டோம்-உலகிலெவ்விடத்துங்கண்டிருக்கின்றோம்—கருமங்கள்-கருமங்களானவை—கருத்தன் ஆகியபுருடதந்திரங்கள் ஆம்-கர்த்தாவாகியபுருஷனுடைய அதீனங்களாம்--வருத்த ஞானமோ - விசாரப்பிரயத்தனத்தாலுளதாகாநிற்கும் விவேகஞானமோ—அவைபோல-அக்கருமங்கள்போல—புருட தந்திரம் அன்று-புருஷனுடையஅதீனமன்று:—வஸ்து தந்திரம் ஆம்-வஸ்துவினதீனமாம்.—எ-று.

அந்தக்கரணத்தொடு என்பதில், ஒடு இசைநிறையிடைச்சொல்

ஓர்மாதாவின்புத்திரரில்ஒருவன்வித்துவானும்,ஒருவன் மூடனும்,ஒருவன்சிஷ்டனும், மற்றொருவன் துஷ்டனும் உலகில்மாறுபட்டுக்காணப்படுவதுபோல மானசக்கிரியாரூபமான நிர்க்குணவுபாசனையும், விவேகஞானமும் ஓரந்தக்கரணத்தின்காரியமேயாயினும், உபாசனை கர்த்ததந்திரமாதலானும், ஞானம் வஸ்துதந்திரமாதலானும் அவை தம்முட்பேதமாமென்பதுகருத்து. (அக)

[மானசக்கிரியாரூபமான நிர்க்குணவுபாசனை கர்த்ததந்திரமென்றும், ஞானம் வஸ்துதந்திரமென்றும் முற்கூறினதற்கு யுத்திகூறி உபாசனை அவாஸ்தவமாதலானும், ஞானம் வாஸ்தவமாதலானும் அவை பேதமாமெனக் கூறுகின்றார்.]

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுங்
கூடும், மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியானமும் விவேகஞா
னமும்வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்
குந் தியானங்கற் பிதயோகம், முகத்த மாக்கண்ட ஞானமே
வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே. (அஉ)

(இ-ள்) வகுத்த கர்மங்கள்-(சாஸ்திரங்களில்) விதித்த மானசக்கிரியாரூபமான வுபாசனைகள்—செய்யவும்-(புருஷனுக்கிச்சையுண்

டாகில் விதித்தபடி) செய்யவும்—தவிரவும்- (இச்சையில்லையாகில்) செய்யாமல்விடவும்—மற்று ஒன்று ஆக்கவும்-(வேறொருபிரகாரமாகச்செய்ய விச்சையுண்டாமாகில் அப்படியே) வேறொருபிரகாரமாய்ச்செய்யவும்—கூடும்-இயலும்—மிகுத்த ஞானம் அப்படி அன்று-மேலானஞானமானது(தியானம்போல விதி,புருஷனுடையவிச்சை, விசுவாசம், ஹடம் இவைகளின் அதீனமாயில்லாமல் பிரமாண பிரமேயங்களின் அதீனமாயிருத்தலின்,)செய்யவும், தவிரவும், மற்றொன்றாக்கவுங்கூடாது—(ஆகலின்)தியானமும்விவேகஞானமும்வேறே-மானசக்கிரியாரூபமான தியானமும்,விசாரஜந்யமான விவேகஞானமும் (அந்தக்கரணகாரியங்களேயாயினும்) வேறுதான்— செகத்தில்-உலகின்கண்— ஒன்றை ஒன்று இவன் பாவிக்கும் தியானம்-ஒன்றைவேறொன்றாக இவன்தியானிக்குந்தியானமானது—கற்பித யோகம்-கற்பிதத்தியானமாம்—முகத்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம்-பிரத்தியட்சமாகக்கண்டஞானமேவாஸ்தவமாம்—மோகம்ஆய் மயங்காதே-இவற்றிலறியாமையுடையனாய்க்கலங்காதொழிதி.—எ-று.

"ஒன்றை யொன் றுவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதம்." என்று இவ்வாசிரியர்கூறியதுபோலவே வாசிட்டத்திலும், "ஊன்றற வொன் றைக்கருத வொன் றுவெளிப் படுங்குருவி னுபதேசத்தால்." என்று கூறியிருப்பதுகாண்க. (அ௨)

["தியானங் கற்பிதம், ஞானம் வாஸ்தவம்." என்றதற்குக்காரணங்கூறிச்சங்கையினுத்தரத்தைமுடிக்கின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனை யோகம், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள் பொய் கறுவியந் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமவ் றறிவாயே. (அ௩)

(இ-ள்) கண்டு அறிந்தது ஞானம்-ஒன்றையநுபவித்தறியாநிற்பது ஞானத்தின் (உருவம்)—கேட்டது தனைக்கருது பாவனை யோகம்-கேட்டவஸ்துவை (க்கேட்டவண்ணம்)பாவியாநிற்கும் மானசகர்மமாகியபாவனை,தியானத்தின்(உருவம்)—கண்டபேர் சொலக் கேட்

டது மறந்துபோம்-அநுபவித்தபெரியோருபதேசிக்கக்கேட்டுத்தியா னிப்பது மறந்துவிடும்—கண்டது மறவாது-கண்டநுபவித்தது மற வாதிருக்கும்—(ஆகலின்,) கண்ட வஸ்து மெய்-அநுபவித்தவஸ்து மெய்யாம்—தியான வஸ்துக்கள் பொய்-தியானியாநிற்கும் வஸ்துக் கள் பொய்யாம்—கறுவி அஞ்ஞானத்தை-கோபித்து அவித்தையை —கண்ட அக்கணம்-தோன்றின அந்தட்சணமே—கொல்வது ஞா னமே-நாசமாக்குவது விருத்திஞானமே—கருமம் அன்று அறிவாய்-கருமமல்ல (என) நீ அறிவாயாக.—எ-று.

மூர்த்தித்தியானம்போலத் தியானமாத்திரத்தால் நாம் பிரம மென்னுநிச்சயமானது தியானம்விடில் இல்லாமற்போவதால், "தி யானவஸ்துக்கள்பொய்." என்றும், பிராமணனுக்கு நான்பிராமண னென்பது மறந்தும்போகாததுபோல ஆரூடஞானிக்குமறந்திருந்தா லும் பிரமத்துவஞ்சுபாவசித்தமாயிருத்தலால் "கண்டது மறவாது." என்றுங்கூறினர்.

(உஉ௫) மூன்றுசெய்யுளின் திரண்டபொருள்.

ஞானமோ பிரமாண பிரமேயங்களினதீனமாம்: விதி, புருஷ னுடைய இச்சை இவைகளினதீனமல்ல. தியானம் விதி, புருஷ னுடைய இச்சை, விசுவாசம், அப்படியே ஹடம் இவைகளினதீன மாம்: பிரத்தியட்சஞானத்தில் பிரமாணம் நேத்திரம்: பிரமேயங்க டாதிகள்; அங்கே நேத்திரத்திற்கும், கடத்திற்குஞ்சம்பந்தமாமேல், புருஷனுடையவிச்சையின்றியும்கடஞானம்பிரத்தியட்சமாகின்றது. ஆவணிமாசத்தின் சதுர்த்திதினம் சந்திரதரிசனம்நிஷேதிக்கப்பட்டி ருக்கின்றது. விதியில்லை: புருஷனுக்கும் இன்றைக்குச் சந்திரதரிச னங்கூடாதென்னும்நிச்சயமிருக்கின்றது; இப்படியிருந்தும், ஏதேனு மொருவிதத்தினுல் நேத்திரமான பிரமாணத்திற்குப் பிரமேயமான சந்திரனோடு சம்பந்தமுண்டாகிவிடில் சந்திரஞானம் அவசியம் பிரத் தியட்சமாகின்றது.

ஆதலால், ஞானம் பிரமாணபிரமேயங்களின் அதீனமேயல்லா மல் விதியிச்சைகளினதீனமல்ல. ஒருவன் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணு வினுருவமென்றுதியானஞ்செய்யில், அவனுக்கு உத்தமமான பலம டையப்படும்; அத்தியானத்திலே சாஸ்திரப்பிரமாணத்தால் விஷ்ணு

ரூபம் சதுர்ப்புஜமூர்த்தியாகச் சங்கு, சக்கிர, கதை, பத்மம், இலக்குமி இவைகளோடு கூட அறியப்படுகின்றது: நேத்திரப்பிரமாணத்தால் சிலையாக அறியப்படுகின்றது; அப்படியறியப்படினும் விதி,விசுவாசம், இச்சை இவைகளால் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவென்று தியானம் பண்ணப்படுகிறது; அத்தியானம் நாநாவிதமாம்: ஓரிடத்து ஒன்றையொன்றாகத்தியானிக்கப்படும்; அது முன்சொன்ன சாலிக்கிராமத்தை விஷ்ணுரூபமாகத்தியானிக்கப்படுவதாம்: இதனைப் பிரதீகத்தியானமென்பர்.

வேறே வைகுண்டலோகவாசியாகிய விஷ்ணுவைச்சங்குசக்கிராதிகளோடுகூடின சதுர்ப்புஜமூர்த்தியாகத்தியானிக்குந்தியானம் ஒன்றையொன்றாகத்தியானிக்குந்தியானமல்ல: தியேயாநுசாரத்தியானமாம். என்னை? வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுவின்சொரூபம் பிரத்தியட்சமாகவேோஇல்லை: கேவலம் சாஸ்திரத்தாலறியப்படுகிறது; சாஸ்திரங்கள் சங்க, சக்பிராதிசகிதமாகவே விஷ்ணுவின்சொரூபங்கூறுகின்றதாகலின், தியேயசொரூபத்தினநுசாரமாகவே அத்தியானமுண்டாகின்றதென்க. [தியேயம்=தியானிக்கப்படுவது.]

விதி,விசுவாசம், இச்சைஇவைகளின்றித் தியானமுண்டாகாது; இவற்றுள், விதியாவது இவ்வாறுதியானஞ்செய்வாயாகவென்னும் புருஷனதுபிரேரகவசனமாம்; அவ்வசனத்திலுள்ளசிரத்தையை விசுவாசமென்பர். அந்தக்கரணத்தினுடைய காமரூபமான ரஜோகுணவிருத்தி இச்சையாம்; இம்மூன்றும், தியானத்திற்கேதுவேயல்லாமல்ஞானத்திற்கேதுவல்ல;இன்னும்,தியானம்அடத்திறைூமுளதாம்: ஞானத்தில்அடத்தினபேட்சையில்லை. என்னை?நிரந்தரந்தியேயாகாரமான சித்தவிருத்தியைத் தியானமென்பர்: அங்கே விருத்தியில்விட்சேபமுண்டாகுமாயின், அடத்தினால் விருத்தியின்ஸ்திதி செய்யவேண்டும். ஞானரூபமானவந்தக்கரணவிருத்தியினால் தற்காலம் ஆவரணம்பங்கமாயிடில், விருத்தியின்ஸ்திதிக்கு உபயோகமில்லை; ஆகலின், அடத்தினபேட்சையில்லை. வைகுண்டவாசியானசதுர்ப்புஜமுடைய விஷ்ணுவின் தியானம்போல நான்பிரமமாகிறேனென்னுந்தியானமும் தியேயாநுசாரமாம்; ஆகலின், இதுபிரதிகத்தியானமல்ல: அகங்கிரகத்தியானமாம். தியேயசொரூபத்லைதத் தன்னுடனபேதமாகச்சிந்திப்பதை அகங்கிரகத்தியானமென்பர்.

யாவனொருவனுக்கு அபரோட்சஞானமுண்டாகவில்லையோ! அவன் வேதத்தின் ஆக்ஞாரூபமானவிதியில் விசுவாசஞ்செய்து அடத்திலால் நிரந்தரம் நான்பிரமமாகின்றேனென்னும் விருத்தியின்ஸ்திதிரூபமான அகங்கிரகத்தியானஞ்செய்யவேண்டுவது; அங்ஙனஞ்செய்யில் அவனுக்குஞானமுண்டாகி மோட்சமடையப்படும். "ஒன்றையொன்றுவிவன்பாவிக்கும்" என்றது, சாலிக்கிராமத்தில்விஷ்ணுத்தியானம்போலப் பிரதீகமல்ல: வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுத்தியானம்போலத் தியேயாநுசாரமாம்; ஆயினும், அபரோட்சமாகுமளவும் மனோமயமாகவிருத்தலின், அங்ஙனங்கூறினர்.

இவ்வாறு, மானசக்கிரியாரூபமானதியானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தாரதம்மியமிருத்தலின், இவ்விரண்டும் ஒன்றல்ல: விரோதியல்லாமையின், கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்கமாட்டாது; விரோதியாகலின், ஞானமே அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்குமென்பது. (அ௩)

(உ௨௬) [பொய்யானமருத்தலசலம் தாகசாந்திபண்ணிற்றென்பது ஓரிடத்துங் காணப்படாமையின், பொய்யானதியானம் மெய்யானமோட்சத்தை எங்ஙனந் தரற்பாலதாமென்று சங்கித்துச்சமாதானங்கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியாதேநீகேள், உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ்வுருவம்வாஸ் தவமன்றே, உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுருவம்வாஸ் தவமாமே. (அச)

(இ-ள்) சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும்-சர்வ(வனர்த்தத்தின்றும்சரூபமான)பிரமாவஸ்தான*ரூபத்தைத்தாராநின்ற(நிர்க்குணப்பிரமத்)தியானமும்,—சத்தியம் அன்று என்றால்-சத்தியமல்லவென்றுகூறிடின்,—சருவ முத்தியும்-சர்வ (வனர்த்தத்தின்றும்சரூபமான)பிரமாவஸ்தானரூபமும்—சத்தியம் அன்று என்று-அசத்தியமாமென்று—சங்கியாதே-நீசங்கைசெய்யாதே;—கேள்-(அதற்குச்சமாதானங்கூறுதும்)கேட்பாய்.—உருவம் கேட்டவன்-சங்குசக்கிராதி

*அவஸ்தானம்=சொரூபநிலைபெறல்.

சின்னங்களையுடையவிஷ்ணுவாதி உருவங்களை(ச்சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலுங்)கேள்வியுற்றவன்—தியானிக்கும் பொழுதில்-தியானிக்குங்காலையில்,—அவ்வுருவம் வாஸ்தவம் அன்று-அவ்வுருவம் (பாவனாமயமாகலின்,)சத்தியமல்ல :—உருவம் ஆகும்அப்பொழுது-(அப்பாவனையானது திடமாய்)அம்மூர்த்தி தானாகும்போது — கண்ணால் கண்ட உருவம்-நேத்திரப்பிரமாணத்தினாற்காணுநின்ற அவ்வுருவமானது—வாஸ்தவம் ஆம்-சத்தியமாம்; (அதுபோலப்பிரமத்தைச்சாஸ்திரங்களும், பெரியோர்களுமுபதேசிக்கக்கேட்டவன் தியானிக்கும்போது பாவனைமாத்திரத்திற் பிரமமாயிருத்தலின், அப்பாவனாரூபப் பிரமம்சத்தியமல்ல: தியானபரிபாகவசத்தாலடையாநின்ற பிரமாவஸ்தாரூபம்சத்தியமாம்.)—எ-று.

தாஷ்டாந்தம், எஞ்சிநின்றதால், வருவித்தாம்.

சர்ப்பத்தின்றொம்சரூபம் எப்படி ரச்சுரூபமோ! அப்படிச் சர்வவனர்த்தத்தின்றொம்சரூபம் பிரமமாவதால், "சர்வமுத்தி." என்றார்.

சர்வவனர்த்தத்தின் அபாவரூபம் பிரமமென்பதை முதற்படலத்தில், ௩௬-ம்-செய்யுளின், விசேஷவுரையிற்காட்டினும்.

"உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணாற்கண்ட வுருவம் வாஸ்தவமாம்." என்பதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "பிரம னாமே சிருட்டியெலாம் பிறப்ப தெம்பா லென்றுள்ளே, திரம தான மனத்தாலே சிந்தித் துடலிற் சிந்தையற, மரம தென்ன விருத்தலுமே வருநாட் பலபோய் மனோபாவ, முரம தாகி யயனனு ரொருப துலக முளதான." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (௮௪)

[பொய்யாகிய தியானத்திற்கு மெய்யாகிய மோட்சத்தைத்தரும்படியான திடத்துவமெப்படிக் கூடுமென்றாசங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்கும் திடம தாவதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகும் உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர்மெய்யே. (௮௫)

(இ-ள்) சடமது ஆகிய தியானம்-பொய்யாகிய நிர்க்குணத்தி யானமானது—மெய் ஆகிய—சர்வ முத்தியை நல்கும்-சர்வ அனர்த் தத்தின்றும்சரூபமான பிரமத்தினவஸ்திதியைத்தரும்;—திடமது ஆனது-திடத்தையுடைத்தாயிருப்பது — எப்படி எனில்-எங்ஙனமெ ன்றுசங்கிக்கில்,—அவர் அவர் தியானமே பிறப்பு ஆகும்-(மரணகா லத்திலுண்டாகின்ற)அவரவர்பாவனையினநுசாரமாகவே (அவரவர்க் கு)ஜன்மமாமென்றுசொல்லப்படும்.—(ஆகலின்,)மைந்தா—உடலம் ஆசையால்தியானிக்கில்-சகுணப்பிரமப்பிராப்தியின் இச்சையோடகூ டி-(ச்சகுணப்பிரமங்களை)த்தியானிக்கில்,—தியானித்த உடல்கள் ஆ குவர்-தியானித்தசகுணப்பிரமங்களாகுவர்.—தொடர் பவம் கெட-அ நாதிகாலந்தொடுத்துவந்தஜன்மமானது (மீண்டுண்டாகாமல்) நாசமா கும்படி—சொரூபமே தியானிக்கில்- (நிர்க்குணப்பிரமப்பிராப்தியினி ச்சையோடகூடி) நிர்க்குணப்பிரமசொரூபத்தையேதியானிக்கில்,— சொரூபம் ஆகுவர்-அந்நிர்க்குணப்பிரம சொரூபமேயாகுவர்; —மெய் யே-இஃதுண்மையே.—எ-று.

தியானமேற்பிறப்பாகும்என்றும்பாடமுளது.

இது சுருதிஸ்மிருதிகளின்சித்தாந்தமாமென்பார், "மெய்யே." என்றார்.

"அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்." என்றதற்கு, உ-ம். பகவற் கீதை. "இந்த வுடலம் விடும்பொழுது யாவ னியாதொன் றினைநினை ந்தா, னந்த வளவே யந்தப்பா வனையா லதனை யடையுமா, லெந்த னியல்பே யெப்பொழுது மிதயத் திடைகொண் டென்பாலாஞ், சிந் தை யொடும்வா ளமர்தொடங்கி லதனு லெனையே சேருதியால்." எ னவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க.

(உஉஎ) [நிர்க்குணப்பிரமத்தியானத்தினாலேயேபிரமப்பிராப் திரூபமான மோட்சமுண்டாமாயின், விசாரமும், விசார ஜந்நியஞானமும் எற்றிற்குவேண்டற் பாலவாமென்றுசங் கித்து அதற்குச்சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரெ ன்றால், நரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னெ ன்னுதே, பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட் சமே யபரோட்சம், திரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாந் தீர் வைவீ தறிவாயே. (அகூ)

(இ-ள்) பிரமரூபத்தைத்தியானித்த பேர்களும்-(விசாரத்திற்க சமர்த்தர்களாய் நிர்க்குணப்) பிரமரூபத்தையே தியானித்தவர்களும் —பிரமம் ஆகுவர் என்றால்-(தியானத்தின் பரிபாகவசத்தால் நிர்க்கு ணப்) பிரமரூபமாவரென்று கூறப்படுமாயின்,—நர சரீரம் ஆம் குர வனே-(அருளேதிரண்டு) மானுடவடிவமாக வெழுந்தருளிய குரு வே—விசாரம் என்-(ஞானஜநகமான) விசாரமெற்றிற்கு,—ஞானம் என்-(நிரந்தரவிசாரப்பிரயத்தனத்தால் ஜநியாநிற்கும்) ஞானமெற்றி ற்கு—என்னாதே-என்று சங்கியாதே.—பரம பாவனை-பிரமத்தியான மானது—பரோட்சம் ஆம்-(முன்னே தியானிக்கும்போது) பரோட் சபுத்தியாம்:—பின்பு-(அத்தியானம் பரிபாகமான) பின்னர்,—அந்த ப் பரோட்சமே- அப்பரோட்சபுத்தியே—அபரோட்சம்-(உபாசனையி ன் சாமர்த்தியத்தால்) அபரோட்சபுத்தியாம்;—திர விசாரம் ஆம்-(இ வ்வபரோட்சபுத்தியே) திரமான விசாரமுமாம்,—ஞானம் ஆம் - (மூ லாவித்தையை நிவிர்த்திக்கத்தக்கதான)ஞானமுமாம்,—முத்தி ஆம்-மோட்சமுமாம்:—ஈது நிர்மலவ அறிவாய்-இது (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென்றறிவாயாக.—எ-று.

மானசக்கிரியாரூபமான நிர்க்குணவுபாசனைக்கு முத்தியின் சா தனத்தன்மை கூறிடின், விருத்தமாமேயென்னுஞ் சங்கைக்கு அவி முக்தமென்னுஞ் சகுணப்பிரமத்தினுபாசனையால் தாரகப்பிரமமாகி ய சகுணப் பிரமத்தின் புத்தியுண்டாவதுபோல நிர்க்குணப்பிரமவுபா சனையின், சாமர்த்தியத்தால் மூலாவித்தையை நிவிர்த்திக்கவல்ல பு த்தியுண்டாவதால் விரோதமாகாதென்று பஞ்சதசியில் தியானதி பத்தில் வித்தியாரண்ணியசுவாமிகளருளிச்செய்திருப்பதுபோல,இவ் வாசிரியருங்கூறினரென்றறிக.

நிர்க்குணவுபாசனையின்முடிவில் விசாரமும், ஞானமுமுளவாக லின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதனவென்பது கருத்து.(அசு)

(உ௨அ) [தத்துவஞானத்தாற் காரியத்தோடுகூட அவித்தை நிவிர்த்தியாயினும் தத்துவஞானநிவிர்த்திக்கு வேறேகார ணங்காணப்படாமையின், அகண்டாநுபூதி எங்ஙன்கூடு மென்றாட்சேபித்து அது நிவிர்த்தியாகுந் தன்மையைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்
கூடிச், சேட மாகினு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியெ
ன்றால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றாம்பொடி தானும
ண் ணொடுமாயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத்
தொக்கவே கெடுந்தானே. (௭௭)

(இ-ள்) வீடது ஆம் பரிபூரண சொரூபத்தில்-முத்திரூபமான
பரிபூரணப்பிரமசொரூபத்தில்—விருத்தி ஞானமும் கூடிச் சேடம்
ஆகினல்-(காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்த)அந்தக்க
ரணத்தின் விருத்திரூபமானதத்துவஞானமுங் கூடிச்சேஷமாயிருந்
தால்—அகண்டம் ஆம் அநுபவ சித்தி-அகண்டமாகியவநுபவசித்தி
—எப்படி என்றால்-எங்ஙனமாமென்றாட்சேபிக்கின்,— சாடி நீர் ம
ண்ணைப் பிரித்த-குடசலத்திலுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய—தேற்
றாம் பொடி தானும் மண்ணொடு மாயும்-கதகரேணுவும்அச்சேற்றோடு
கூட எப்படிக்கெடுமோவப்படி—ஞானமும் ஊடி அறிவிலாமையைக்
கெடுத்து-தத்துவஞானமும்பகைத்து அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்து
—ஒக்கவே தானே கெடும்- (அவ்வஞ்ஞானத்தோடு) கூடவேதானே
நாசமாம்.—எ-று.

["அகண்டம்." என்பது, பேதரகிதம்.]

"தானே." என்றது, தத்துவஞானநிவிர்த்திக்குக் கதகரேணுவு
க்குப்போலச் சாதனாந்தரத்தினபேட்சையின்றென்பதை, விளக்கி
ன்றது.

மஹாவாக்கியவிசாரத்தால் ஜநியாநிற்கும் அந்தக்கரணத்தின் பிரமா
ரூபமாகிய விருத்திஞானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தைநிவிர்
த்தித்துத் தானும்நசித்துப்போய் அகண்டைகரசப்பிரமமாத்திரம் சே
ஷித்திருத்தலால், அகண்டாநுபவசித்தி நிர்விவாதமாய்க்கூடுமென்ப
துகருத்து. (௭௭)

(௨௨௧) [இவ்வநுபவஞ் சீவன்முத்தரிடத்தெவ்வாறிருக்குமெ
ன்றாட்சேபித்து அஃதவர்பாலுள்ள தன்மையை யுணர்த்
துகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால்
சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்
பந்த முத்திகள் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி ன
கையாவர், அந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு
மவர்களை நகையாரோ. (அஅ)

(இ-ள்) இந்த நிச்சய அநுபவம்-இந்நிச்சயரூபமான வகண்டா நுபவமானது—முத்தர் உள்-சீவன்முத்தரிடத்தே—இருப்பது-இருக்கின்றது—எப்படி என்றால்-எவ்வாறென்று நீ வினவிடில், — சிந்தை அற்ற-சிந்தனுரூபமான துன்பமற்ற—பூமண்டல இராசனும்-சக்கிரவர்த்திராசாவும்,—சிசுவும்போல்-(அதி) பாலனும்போல—சுகம் ஆவர்-பரமாநந்தசொரூபமாகவேயிருப்பர்:—பந்த முத்திகள் மறந்து போம்-பந்தமுத்தி(ரூபமான பாவனுவிகற்பங்)களொழிந்துபோம்—உண்டு என்று-(பந்தமுத்திக)ளுளவாமென்று—பலர் சொலில்-பல(மதஸ்த)ர்கூறிடில்—நகையாவர்-(இஃதென்னே! நம்பிராந்தியென்று)நகையாநிற்பர்.— [இதற்குவமைகூறுகின்றார்.] ஓர் கொசுகு-(அற்பமான) வோர்மசகமானது—அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்ந்தது-(சர்வத்திரபரிபூரணமான) ஆகாசத்தை(யான்காண) உண்டுகக்கிற்று—எனும் அவர்களை-என்றுகூறுமப்பிராந்தர்களை—நகையாரோ-யாவர்நகையார்;(அதுபோல.)—எ-று.

சர்வபோகங்களாலுந் திருப்தனுன சார்வபூமனுனவன் மநுடாநந்தத்தினவதியையடைந்து வேண்டற்பாலனவான விஷயங்களின்மையின், இராகாதிரகிதனுய், ஆநந்தமூர்த்தியாயிருப்பதுபோலும், அதிபாலன் ஸ்தனபானஞ்செய்து மிருதுவானசையையிற்கிடந்து சிரித்துக்கொண்டு யானெனதென்பனமுதலியஞானமின்மையின், இராகாதிரகிதனுய்ச் சுகமூர்த்தியாகவேயிருப்பதுபோலும், பிரத்தியகபின்னபிரமசாட்சாத்காரமுடையோரும், கிருதகிருத்தியரூபமான வித்தியாநந்தத்தின்பரமகாஷ்டை*யான சீவன் முத்தித்தன்மையையடைந்து பரமாநந்தசொரூபராகவேயிருப்பரென்பார், "சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்." என்றும், நித்தியமுத்த ஆன்மசொரூபந்தாமான சீவன்முத்தர் அந்தக்கரண

*காஷ்டை=அவதி.

த்தில் முன்பெத்தராயிருந்து பின்முத்தரானேனென்னும் விகற்பம் மறந்தெழாமையின், "பந்த முத்திகண் மறந்துபோம்." என்றும்,ப திகரிருவர் ஓரிடத்துப்படுத்து ஒருவன்நித்திரைசெய்ய மற்றொருவன் விழித்திருந்தானாக: நித்திரைசெய்யாநிற்கும்ஒருவன் கள்ளர்கள்வந் து தன்னை வாய்திறக்கவொட்டாமலடித்துவுபத்திரவஞ்செய்து கை கால்களைக்கட்டிவிட்டுத் தன்னிடத்துள்ளநிதியைக்கவர்ந்துகொண்டு போவதாகஅந்நித்திராமோகத்தினாற்கண்டு அந்நித்திரையிற்றானே க ட்டினையவிழ்த்துவிடவல்லோர் ஈண்டிலரோவென்று வெளிக்குக்கே ட்பக் கூப்பிட்டலறும்போது விழித்திருக்குமற்றொருவன், ஈதென் ன! பிராந்தியென்றுசிரிப்பதுபோலப் பரமார்த்ததிருஷ்டியில்லாத பந்தமுத்திகளையுண்டென்று பலமதஸ்தர்கள்வியவகரிக்கில் அவர்க ளுடையபிராந்தியின் மகிமையை நாடிச்சிரித்தலின், "உண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர்." என்றுங்கூறினர்.

"அந்தரம்." என்றது, திக்குக், கால,தேசாதிகளால்அபரிச்சின் னமானசொரூபத்திற்கும், "கொசுகு." என்றது, மண்ணின்கட்கடச த்தி ஏகதேசம்போல அச்சொரூபத்தின்கண் ஏகதேசமாயுள்ள துச்ச ரூபமானமாயைக்கும் உபமானம். "பலர்." என்றதால், மதஸ்தரெ ன்றாம்.

மநுஷியாநந்தத்தினவதியையடைந்துள்ள இராசாவைப் போல வென்பது பாமரதிருஷ்டியைப்பற்றியஉபமானமாம்: தத்துவதிருஷ் டியாலோவெனின்;—சீவன்முத்தருடையஆநந்தத்திற்கு அஃதுபமா னமல்ல. "வாக்கானது யாதொன்றின்கட்செல்லாதுமீளுமோ." எ ன்பதுமுதலியசுருதிகளால் இரணியகர்ப்பாநந்தாந்தந்திவலையாம்: பிர மாநந்தமளவிறந்தமஹார்ணவமாம் எனப்பிரதிபாதிக்கப்படுதலின்; எ ன்றுபெரியவாசிட்டத்தில் வியாக்கியானஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறே, "பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம்."என்று இப்படலத்தினூற்றுமுப்பத்தோராவதுசெய்யுளிற் கூறப்பட்டிருப்பதுங்காண்க.

சர்வவனர்த்தங்களும், அவைகட்குமூலமானசகலவிகற்பங்களு மொழிந்து,பரிபூர்ண பரமாநந்தபரமசீதளமான பிரமமாத்திரமாய் நி ற்பதே அகண்டாநுபவமாமென்பதுகருத்து.

"சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனும்போல்." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "அன்னான் சமமா மழிவில்லா வான்மா வாய் நின் றின்பமுறு, மென்று மினுமொன் றுடைப்பவனு மென்று மினு மொன் றுண்பவனு, மென்று தெங்கா மினுமொருபா லுறங்கு வோனு யாங்கவனே, பொன்னுர் பூமி முழுதாளும் பூபா லனைப்போற் பொலிவுறுமால்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (அஅ)

(உ௬௦) [சீடனுக்கு இவ்வகண்டாநுபூதிசித்தித்தற்குச் சகத்தில் அநாதரபுத்தியுண்டாகவேண்டுமாதலின், அதற்கு வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள பாலகாக்யாயிகைபோல ஓராக்யாயிகை இங்கே கூறுகின்றார்.]

மலடி மைந்தனுந் தானுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக்
கலக மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார், அலகை யாயின ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே. (அகூ)

(இ-ள்) மலடி மைந்தனும்-மலடி (ஈன்ற) மகனும்,—தானுவில் புருடனும்-கட்டையிற்(றோன்றிய)புருஷனும்—வான் மலர் முடிசூடி-ஆகாய(த்திலுண்டாகிய)புஷ்பங்களை முடியில் (அலங்காரமாகச்) சூடிக்கொண்டு—இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே-விளங்குகின்றகந்தர்வநகர*த்திலே—சுத்திகை இரசதம் விலை பேசி-இப்பிவெள்ளியைவிலைகூறி—கலகம் ஆய் முயல் கொம்பினால் குத்தி-(அதனாற்)கலகம்விளைந்து சசவிஷாணத்தினால்ஒருவரையொருவர்குத்தி—களைத்து இருவரும் மாண்டார் அலகை ஆயினர்-களை(மேலிட்டுமூர்ச்சி)த்து(வீழ்ந்து)இருவருமடிந்து (அதுதுன்மரணமாகலின்,) பேயாயினர்—எனும் விவகாரத்தை-என்றுகூறும் இவ்வழக்கை—அறிந்தவன் மயங்கான்-(பொய்யென்றுதெளியாதபாலன் அல்லது)தெளிந்தவன்மயங்கான்.—எ-று.

கலக மாயினா ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டார், என்றும்பாடமுளது.

---

*கந்தருவநகரம்=கந்தருவருடையநகரம்போலச் சூன்யவதிஷ்டானத்தில், பூராகாரமாக நீலபீதாதிமேகங்களாற் பண்ணப்பட்டவேறுபாடு.

கூறியவாக்யாறுயிலைகயில் அறிந்தவன்மயங்காமைபோல விவே கியாகியநீயும், துச்சமானசகத்தின்கண் மயங்காதிருவென்பது கரு த்து. (அக)

(உகூக) [பிரத்தியட்சாதிபிரமாணங்களால் அநுபவிக்கப்படாநி ன்றசகத்து, பாலகாக்யாறுயிலைகபோலத் துச்சமென்பது எவ்வாற்றுலாமெனஉள்ளேசிந்தித்துக்கொண்டுஒன்றுங் கூறுதிருக்குஞ் சீடன்கருத்தினையுணர்ந்து காரணந்துச் சமாகலின், காரியமுந்துச்சமாமென்று ஆசாரியர்கூறு கின்றார்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதி யும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமை யும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. (கூ0)

(இ-ள்) மாயை என்பது பொய் எனில்-(சகத்திற்குஉபாதான காரணமான)மாயையென்றுசொல்லப்படுவதுயாது! அது(சுருதி யுத் தி அநுபவங்களான்) மித்தையென்று சொல்லப்படுமாயின்,—அது பெற்ற வகை எலாம் -அம்மாயைகற்பித்தகூறுபாடுகளனைத்தும்— பொய் ஆம்-(அதற்குமுன்னரே)மித்தையாம்.—(இஃதெதுபோலவெ னின்;)தாயை அன்றி-தாயையல்லாமல்—மக்களுக்கு-புத்திரர்க்கு— ஒரு பிறவியும் சாதியும்-ஒருஜன்மமும், ஒருஜாதியும்—வேறு உண் டோ-வேறேயுண்டாமோ(அதுபோலாம்;)—(ஆகலின்,)சேய சொர்க் கமும் நரகமும்-சேய்மையவானசுவர்க்கநரகங்களும்,—நன்மையும் தீ மையும்-நன்காயுள்ளன, தீங்காயுள்ளனவும் (ஆகியபிரபஞ்சமுழுவ தையும்,)—பாராமல்-(சத்தியமாகப்)பாராமல் (மித்தையென்றுபேட் சித்து —தூய சத்துச் சித்துஆநந்த பூரண சொரூபம் ஆய் இருப்பா ய்-சுத்தமான சச்சிதாநந்தபரிபூரண பிரமசொரூபந்தானுய்நிற்பாய். —எ-று.

"வகையெலாம்" என்றது, மகதத்துவம், அகங்காரதத்துவம், ப ஞ்சதன்மாத்திராதிரூபங்களானசகத்தனைத்தையும்.

தாய் யானையாகில், கன்றும்யானையாய், தாய் பசுவாகில் கன்றும்பசுவாய், தாய் புலியாகில், குட்டியும்புலியாய்ப் பிறக்கக்காண்டலின், "தாயையன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ." என்றார்.

"இதுவே நன்றி தன்றென்னு மிதுவே வித்தா மிடரொழுங்குக்கு." என்று வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால் துக்கநிவிர்த்தியை யிச்சித்திருக்கின்றநீ காஞ்சனவியதிரிக்தமாகக் கடக மகுடாதி பூஷணங்களில்லாததுபோல அத்தியஸ்தமானசகத்து அதிஷ்டானவியதிரிக்தமாக இன்றென்று நிச்சயித்துச் சகத்தென்னும்வாசனையை யொழித்தென்பார், "சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல்." என்றார்.

"தூய." என்பது, லட்சியார்த்தத்தைக்காட்டிநின்றது.
பொய்யில் உறக்கமும், மெய்யில் விழிப்புமாகியிருவென்பதாம்.()

(உ௩உ) [யாவர்க்கும் நன்மைபயக்கத்தக்கனவான பிரபஞ்சங்களை மித்தையென்றநாதரஞ்செய்யின், அஃதபராதமாமோவென்று சீடன் வினுதல்.]

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும்
அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்
னுல், எங்க ளுயக னேயத னுற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே.

(இ-ள்) பங்கயாசனன் முதல்பலதேவரும்-பிரமன்முதலியபற்பலதேவர்களும்,—பார்உளபெரியோரும்-பூமியின்கண்ணுள்ளபெரியோர்களும்,—கங்கை ஆதி ஆம் தீர்த்தமும்-கங்கைமுதலிய (புண்ணிய) தீர்த்தங்களும், — தேசமும் - (குருக்கேத்திரமுதலிய புண்ணிய)தேசங்களும்,—காலமும்-(அர்த்தோதயம்,மஹோதயமுதலிய புண்ணிய) காலங்களும்,—மறை நாலும்-இருக்குமுதலியவேதங்கணன்கும்,—அங்கம்ஆறும்-(சந்தசுகற்பமுதலிய) ஆறங்கங்களும்,—மந்திரங்களும்-(பஞ்சாட்சரமுதலிய)மந்திரங்களும்,—தவங்களும்-(கிருச்சிரசாந்தராயணுதி)தவங்களும்—அசத்தியம்எனச்சொன்னுல்-பொய்யென்றுசொல்லில்,—எங்கள்நாயகனே-எங்கட்கிறைவனே—அதனுல்-தம

க்குறுநிவேண்டினோர் வழிபாடுசெய்து புண்ணியமேலிட்டுப் பாவமக ன்று பரகதியடையக்காரணமாய்ச்சுருதிசித்தமாயுள்ள வுயர்வானபி ரபஞ்சங்களைப்பொய்யென்று சொல்வதனால்—குற்றம் இல்லையோ-தோஷமில்லையோ — மொழியீர் - அதன் உண்மையையுரைத்தருள் வீர்.—எ-று.

[அதற்குவிடைகூறல்.]

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல், அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத் தெனல் பிழையாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய் யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, அற்ப மாயையிற் றோ ன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. (கூஉ)

(இ-ள்) சொற்பனந்தனில் கண்டதை-சொப்பனவஸ்தையிற் காணப்பட்ட (பிரமாமுதலியதேவர்கள்,கங்கைமுதலியதீர்த்தங்களாதி ய சொப்பனசுருதி சித்தமான வுயர்வாகிய) பிரபஞ்சங்களை—பொய் என்று சொல்வது-(சாக்கிரத்தில்விழித்தவன்) மித்தையென்றுகூறுவ து—பிழை ஆனல்-தோஷமாயின்,—அற்ப மாயையில் தோன்றிய ச கங்களை-(மண்ணிற்கடசத்திபோலத்தன்னில்) ஏகதேசமானமாயையி லுண்டானபிரபஞ்சங்களை—அசத்து எனல் பிழை ஆம்-மித்தையெ ன்றுசொல்லுவதுந்தோஷமாம்.—சொற்பனந்தனில் கண்டதை-சொ ப்பனத்தில்(யோக்கியதேச கால சாமக்கிரியின்றி நித்திராதோஷ சகி தவவித்தையினாலுண்டாய்க்)காணப்பட்ட வுயர்வானபிரபஞ்சங்களை —பொய் என்று சொல்லல் ஆம் எனின்-(சாக்கிரத்தில்விழித்தவன்) மித்தையென்றுசொல்லலாம்;(அதனாற்றோஷமில்லை) என்றுசொல்வி டில்,—மைந்தா-மகனே—அற்பமாயையில் தோன்றிய சகம் எலாம்-(பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவாகியதன்க)ணேகதேசமாயையிற்றோ ன்றிய சகமனைத்தும்—அசத்தியம் எனல் ஆம்-(தன்னில்விழித்தஞா னிக்கு முயற்சியின்றியே மித்தையாகத்தோன்றுதலின், அவன்) மித் தையென்றுசொல்லலாம்: (அதனாற்றோஷமின்றென்றறிதி.)—எ-று.

சொப்பனத்தில் நித்திராமோகத்தாற்கண்டு யாவராலும்வழிபட் டு வழிபாட்டிற்கேற்றபலன்களையடையத்தக்கனவானசுராதிகள் சா க்கிரத்தில் விழிக்கில் அசத்தாய்ப்போதலின், அவைகளையசத்தென்

று சொல்லுதல் அபராதமாகாததுபோலச் சுத்தப்பிரமத்தில் ஏகதேசகற்பிதமான மூலாஞ்ஞானமாகிய நித்திரையினாற் கற்பிக்கப்பட்டு வழிபட்டுவந்த ஈசுராதிகள் ஞானமாகிய சாக்கிரத்தில் அசத்தாய்ப் போதலின்,அசத்தியமென்றுசொல்லுவது அபராதமாகாதென்பது.()

"அற்பமாயை." என்றதற்கு,உ-ம். பஞ்சதசி. "பிரமத்தோ ரிடத்தல் லாது பிறங்குரு தன்ன தெங்கும், வருகுட சத்தி மென்மை மண்ணினி னிகழு மாபோ,லொருபத மனைத்தா மீதி னுளிருமுப் பதமற் றுண்டு, சுருதியோ ரிடத்து மாயை துன்னிடு மென்றுஞ் சொல்லும்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

[அபராதமாகாதென்பதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றார்.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங்கூப் பிடுமானல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரூபங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமாய் வியாபிக்கு மான்மாவே. (௬௬)

(இ-ள்) பொய்யை மெய் என்ற மூடர்-(சுருதியுத்தியநுபவசித்தமான அத்வைதத்தை அநாதரவுசெய்து சுருதியாதிகளால்)மித்தையென்றுநிஷேதிக்கப்பட்டதொய்தத்தைச் சத்தியமென்றுகூறுநிற்கும்(சாங்கியகணாதமுதலிய மதாநுசாரியரான) மூடரை—புண்ணியர் என்று-தர்மவான்களென்று—புராணம் கூப்பிடும் ஆனல்-புராணங்கூறுமாயின், — மெய்யை மெய் என்ற ஞானிக்கு- (சுருதியாதிகளாற் சித்தமான) அத்வைதத்தைச்சத்தியமென்றுகூறுநிற்கும்ஞானிக்கு—குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ-அபராதங்களைவிதித்த சாஸ்திரம் ஏது(இல்லை.)—பொய்யது ஏது எனில்-மித்தையாவதுயாதெனில்,—நாம ரூபங்கள் ஆம் பூதம் ஆகிய மாயை-நாமரூபங்களான பூதபௌதிகரூபமாகியமாயையாம்:—மெய்யது ஏது எனில்-சத்தியமாவதுயாதெனில்,—சத் சித் ஆநந்தம் ஆய்-சச்சிதாநந்தரூபமாய்—வியாபிக்கும் ஆன்மாவே- யாவரிடத்தும் வியாபித்திருக்கும் பிரத்தியகான்மாவே.—எ-று.

சுருதி, யுத்தி, பிரமவித்துக்களநுபவம் இவைகளான் மித்தை யென்றுநிஷேதித்த பிரமாமுதலியதேவர்கள்,பெரியோர்கள், கங்கை முதலியதீர்த்தங்கள், தேசங்கள், காலங்கள், வேதங்கள், அங்கங்கள், மந்திரங்கள், தவங்கள்முதலியவற்றைச் சத்தியமென்று நிச்சயித்துத் தீர்த்தமாடல்,சேவை, அர்ச்சனை, தானம், தவம், மகமுதலியவற்றைச் செய்யாநிற்கும் பரமார்த்தவறிவின்மையரையே தர்மவான்களெ ன்று புராணங்கடுதிக்குமாயின் என்பார், "பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங் கூப்பிடு மாறல்." என்றும்,பரமாத் வைதஞானியைச்சுருதி,ஸ்மிருதி, இதிகாச,புராணுகமங்கடுதிக்கக்கண் டேமல்லது நிந்திக்கக்கண்டிலேமென்பார், "மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாஸ்திரமுண்டோ."என்றுங்கூறினர்.

"ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாஸ் திரமுண்டோ." என்பதற் கு, உ-ம். பிரமகீதை. "ஈசனு ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்ப து முத்திதா னந்தத், தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னி யி லிருப்பது மன்னி, மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி, லாசிலா வரியு மொப்பல னுனு மொப்பல னே வரொப் பாரே." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (கூங)

(உகூங) [மாயைமித்தையென்பதை நன்றுயறிந்து அதனை யகற்றுதற்பொருட்டு அதனது சொரூபமுதலியவற்றை வினுதல்.]

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவா னேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொரு சண்ட மாருத குருமூர்த்தி. (கூச)

(இ-ள்) மாயை என்பது-மாயையென்றுசொல்லப்படுவது — ஏது-எப்படிப்பட்டசொரூபமுடையது? —உடையர் ஆர்-(சிவேசுரரு ள் அதனைஅபிமானவாசிரயமாக)வுடையோர்யாவர்?—எப்படி வந்த து-(ஆரம்ப, பரிணும, விவர்த்தபட்சங்களுள்)அதனதுற்பத்தி எவ்வா று? — வருவான் ஏன் - என்ன காரணத்தால் (எனக்கு) வந்தது?

—மாயை என்பது- மாயையென்றுசொல்லப்படுவது— பிரமத்தின் வேறு எனின்-பிரமத்தைப்பார்க்கிலும் பின்னமென்றுசொல்லில்,— வஸ்துவும் இரண்டு ஆமே-பிரமமும் (தம்பதிபோல) உபயமாமே!— மாயை என்பதும் பிரமமும்-மாயையும், பிரமமும்—ஒன்று எனின்-அபின்னமென்றுசொல்லில்,—வஸ்துவும் பொய் ஆமே-பிரமமும் (உப்பளத்தில் விழ்ந்தமாங்கனிமுதலியவை தமது தன்மைபோய் அவ்வுப்பாவதுபோலத் தனது சச்சிதாநந்தசுபாவங்கெட்டு) அசத்துச்சடதுக்கமாமே!—மாயை என்ற மேகங்களுக்கு-மாயையென்றுசொல்லப்பட்டமேகங்களைப்போக்குதற்கு — ஒரு-ஒப்பற்ற—சண்ட மாருத குருமூர்த்தி-சண்டமாருதமென்றுசொல்லுங்குருவே.—எ-று.

"மாயை யென்ற மேகங்களுக்கு." என்று பன்மைகூறினது மாயையானது ஆவரணம், விட்சேபமென்னும் இருகூறுயிருத்தலினென்க. சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ்செய்தலின் மாயையை,"மேகம்." என்றும், உபாயத்தால் அதனைநிவிர்த்திக்குஞ் சாமர்த்தியமிகுந்துடைமையின் குருவை, "சண்டமாருதம்." என்றுங்கூறினன். (௧௪)

(௨௩௯) [அறுவகைவினாக்களுள், முதனான்குவினாக்களுக்கு உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய
வடிவாகும், இதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ
ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று
கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றூற்
புத்தி விசாரமற் றதனாலே. (௧௫)

(இ-ள்) அதனை-அம்மாயையை—இன்னது என்று-(பின்னம், அபின்னம்,பின்னுபின்னம்,சத்து, அசத்து, சதசத்து, சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவநிரவயவமென்னும் இவற்றுள்,) இத்தன்மைத்தான சொரூபமுடையதென—உரைத்திடப் படாமையால்- நிச்சயித்துச் சொல்லக்கூடாமையின்,— அவாச்சிய வடிவு ஆகும்-அநிர்வசனிய சொரூபமாம்:—இது தனக்கு உளது-இப்புத்திராதி க்ஷேத்திராதிதனக்குடையன—உடல் யான்-இத்தேகம் நான்—உலகு மெய்-பிரபஞ்சஞ்சத்தியம்—எனும் அவர் உடையோர்கள்-என்னும்(அபிமானமுடைய)சீவர்களே அதனையுடையவர்கள். —கதையிலாத பொய்-வாக்கா

ல் (சத்தசத்தென்று) வசனித்தற்கில்லாத அம்மாயை—வந்தது இப்படி என்று-(அநாதியாகலின்,)அஃதுண்டானது(ஆரம்பம்,பரிணாமம், விவர்த்தம்என்னும் பட்சத்திரயங்களுள்,) இவ்விதமாமென்று—கண்டபேர் இலே-கண்டவர் (ஒருவரும்)இலர்.—மைந்தா-மைந்தனே—வினை மாயை-(அசத்துச்சட) துக்காத்மகமானமாயை—ஏன் வந்தது என்றால்-(எனக்கு)என்னகாரணத்தாலுண்டாயிற்றென்று (நீ) சங்கிக்கில்,—புத்தி விசாரம் அற்றதனால்-(உன்)புத்தியின்கண்(யாமார்? சகத்தேது?என்னும்)விசாரமின்மையினாலே(வந்ததுஎன்றறிதி).—எ-று.

(௨௩௫) அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை, பிரகிருதி, சத்திஎன்பன ஒருபொருட்சொற்கள். மாயை, அவித்தையின் பேதவாதம் ஏகதேசிகள்மதம். நையாயிகர்முதலியோர், ஞானபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர்; சித்தாந்தத்தில் ஆவரண, விட்சேபசத்திகளையுடைய அநாதிபாவரூபபதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

அவ்வஞ்ஞானமும், சேதனத்தோடபின்னமோ? அபின்னமோ? எனின்;—அவ்விரண்டுபட்சமுங்கூடாது. என்னை? ஈண்டு நாநாஅற்பமுமில்லை என்பதுமுதலியசுருதிவசனத்தால் சேதனத்தோடுபின்னமென்பது நிஷேதிக்கப்படுகிறது. சடசேதனங்கட்கு அபேதங்கூடாமையின், அபின்னமென்பதுங்கூடாது.பின்னத்துவ அபின்னத்துவங்கள் பரஸ்பரம் விரோதமாகலின், அஞ்ஞானம் சேதனத்தோடு பின்னாபின்னமென்பதுங்கூடாது.

அப்படியே அத்வைதப்பிரதிபாதகசுருதி விரோதத்தால் அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்ரூபத்தன்மைகூடாது. பிரபஞ்சத்தின்காரணத்தன்மைகூடாமையின், துச்சத்துவரூப அசத்ரூபத்தன்மைகூடாது. பரஸ்பரம் விரோதிதர்மங்கள் ஒன்றன்கட்சம்பவியாமையின், சதசத்தென்னல்கூடாது.

அப்படியே அஞ்ஞானத்தைச் சாவயவமென்று ஒப்பிடில், நியாயமதத்தில் திரவியவாரம்பக உபாதானத்தை அவயவமென்றனர். சாங்கியாதிமதத்தில் திரவியரூபபரிணாமமுடையவுபாதானத்தை அவயவமென்றனர். உபாதானத்தையே அவயவமென்னில், சத்தத்திற்கு உபாதானவாகாசமும் சத்தத்திற்கவயவமாம்: அப்படியே தமதுகுணம்

கிரியைகட்கு உபாதானகாரணமான கடாதிகளும் உருவமுதலியகுணங்கட்கும்,சலனரூபமானகிரியைக்கும்அவயவமாம். ஆதலால்,திரவியவுபாதானகாரணத்தை அவயவமென்றனர். அங்நியங்களின் உபாதானத்தை அவயவமென்கிலர்; அவயவத்தினின்றும், ஐங்நியமானதைச் சாவயவமென்பர்: அவித்தை திரவியமாயின், சாவயவத்தன்மைகூடும்; திரவியம், திரவியத்துவம்இரண்டும் அதற்குப்பொருந்தாது. என்னை? நித்தியவநித்தியபேதத்தால் திரவியம் இருவகைத்தாம்: அவித்தையை நித்தியத்திரவியரூபமாகவொப்பிடில்,சாவயவத்துவமென்றுசொல்லுதல் அசங்கதமாம்:அப்படியே ஞானத்தால் அவித்தைநாசமாகவேண்டுவதில்லை. அநித்தியத்திரவியரூபமாகவொப்பிடில், அதனதவயவமும் ஆன்மாவினும்பின்னமாகலின்,அநித்தியமேயாம்:அவயவத்தினவயவமும்,அநித்தியமாவதால் அநவஸ்தாதோஷம்வரும். அங்நியவவயவத்தைப்பரமாணுவைப்போல நித்தியமாகவொப்பிடில்,அத்வைதப்பிரதிபாதகசுருதிவசனத்திற்கு விரோதமாம்: நியாயமதத்தில் பரமாணுவையும்,சாங்கியமதத்தில்பிரதானத்தையும் நித்தியமாகவங்கீகரித்திருப்பது சுருதிவிருத்தமாம்; இவ்வாற்றால், திரவியத்துவத்தினபாவத்தால் அஞ்ஞானத்தில் சாவயவத்துவங்கூடாது. அப்படியே உபாதானத்தன்மைகூடாமையின், அஞ்ஞானம் நிரவயவமென்றுசொல்லுதலுங்கூடாது. சாவயவமே உபாதானகாரணமாம். நியாயமதத்தில் சத்தத்திற்குபாதானகாரணமான ஆகாசம் நிரவயவமென்றொப்பினர்; அதுவும் ஆன்மாவினின்றும், ஆகாசமுண்டாயிற்றென்னுஞ் சுருதிக்குவிருத்தமாம்: அப்படியே துவியணுகத்தின் உபாதானகாரணமானபரமாணு நிரவயவமென்றொப்பினர்; அதுவும் நிரவயவபரமாணுவின் சம்யோகங்கூடாதென்பதுமுதலிய தோஷத்தால் சூத்திரகாரர் சாரீரகசாஸ்திரத்தின், துவிதீயஅத்தியாயத்திலுள்ள துவிதீயபாதத்தில், நிஷேதித்திருக்கின்றனர். ஆதலால், பிரபஞ்சத்தின் உபாதானமான அஞ்ஞானத்திற்கு நிரவயவத்தன்மைசம்பவியாது: அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரபஞ்சத்தின் உபாதானத்தன்மை மாயையைப் பிரகிருதியென்றறியத்தக்கதென்னுஞ்சுருதியில் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. மாயை அஞ்ஞானங்கட்குப்பேதமில்லை.

இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானத்திற்குச் சாவயவத்தன்மை அல்லது, நிரவயவத்தன்மைகூடாது:அப்படியே பரஸ்பரம்விருத்தமான உபயரூபத்தன்மையுங்கூடாது.

இப்படி எவ்விததர்மத்தினாலும், அஞ்ஞானத்தின்நிரூபணம் அசக்கியமாயதால் அதனை அநிர்வசனீயமென்றனர்.

அநிர்வசனீயமானவஞ்ஞானம் அநாதிபாவரூபபதார்த்தமாமென்று அதற்குப்பாவரூபத்தன்மைசொல்லுவதால் சத்துரூபத்தன்மைமை சித்திக்கிறது; சத்துரூபத்தன்மைநிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்ஙனங்கூறுதல் கூடாதேயெனின்;—அதற்குச்சமாதானம்,

அஞ்ஞானம் சத்து விலட்சணமெப்படியோ! அப்படியே அசத் விலட்சணமுமாம். ஆதலால், அபாத்தியரூபசத்துவமோ அஞ்ஞானத்திலில்லையாயினும், துச்சரூபமான அசத்தினும் விலட்சணத்தன்மைரூபமான சத்துவம் அஞ்ஞானத்தில் அங்கிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது; இக்காரணத்தால், சத்து அசத்தினும் விலட்சணமான அநிர்வசனீயம் அஞ்ஞானமாம்: சர்வதாவசனத்தினகோசரம் அநிர்வசனீயமல்ல; பாரமார்த்தசத்ரூபப்பிரமத்தின் விலட்சணமும், சர்வதாசத்தாஸ் பூர்த்திசூனிய சசசிருங்காதி அசத்தின் விலட்சணமுமே அநிர்வசனீயசத்தத்தின் பாரிபாஷிகவர்த்தமாம்: ஆதலால், அநாதிபாவரூபத்தன்மையதெனல் கூடும்.

உற்பத்தியின்மையின், அநாதியாம்: கடம்போல அவயவசமேதரூபமான சாவயவமல்ல: அந்தகாரம்போலச் சாம்ஸஹிமாம்; ஆகலின், சர்வதா*வசனத்திற்கோசரமென்னாது, "அதனை யின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும்." என்றும், அகந்தை மமதையோடுகூடி அசத்தியமானபிரபஞ்சத்தில் சத்தியத்துவப்பிராந்தியையுடையசீவரிடத்து நான்அஞ்ஞானியென்னும் அநுபவங்காணப்படுதலின், "இது தனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள்." என்றும், ஆதியின்மையின், அநாதி:உற்பத்திக்கு ஆதியென்றுபெயர்; மாயையின் உற்பத்திஅங்கிகரிக்கில் புத்திரனில்நின்றும் பிதாவினுற்பத்திகூடாததுபோல மாயாகாரியமானபிரபுஞ்சத்தில் நின்றும் மாயைக்கு உற்பத்திகூடாது. சேதனத்தில்நின்றேமாயைக்கு உற்பத்தியொப்பவேண்டும். அங்கே சீவபாவமும், ஈசுரபாவமும் மாயையின்காரியமாகலின், மாயைசித்தியாமற்சீவேசுரரு

ஹிசாம்ஸம்=அம்ஸத்தோடுகூடினது; அம்ஸம்=கூறு.
*சர்வதா=சர்வப்பிரகாரம்.

ருவம் சித்தியாது; ஆதலால், ஜீவசேதனம், ஈசுரசேதனங்களில்நின்றும் மாயையினுற்பத்திகூறுதல்கூடாது. சுத்தசேதனமோ! அசங்கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகாரமாயும் இருப்பதால் அதில்நின்றும் மாயையினுற்பத்தியொப்பிடில், விகாரியாம்; அன்றியும், சுத்தசேதனத்தினின்றும் மாயையுற்பத்தியாமேல், மோட்சதசைக்கண் பின்னரும் மாயையுண்டாகாநிற்கும்; அஃதுண்டாகவே, மோட்சநிமித்தமானசாதனங்கள் நிஷ்பலமாம்: இவ்வாற்றான், மாயை உற்பத்திரகிதமாயிருத்தலின், "கதையி லாதபொய் வந்தநிப் படியென்று கண்டபேரில்லை." என்றும், பாலனுக்கு, அவிவேகத்தால் வெறும்பொய்யானபேய்த்தோற்றமுண்டாவது போல அசத்துச்சடதுக்காத்மகமான மாயை அவிவேகத்தாற்றோன்றுவதால், "விதனமாயையேன் வந்ததென் றுற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே." என்றுங்கூறினர். ["விதனம்." என்றதனால், அசத்துச்சடங்கள்வருவித்தாம்.] (கூ௫)

(உகூசு) [௫-ம், சு-ம்-வினாவிற்கு உத்தரங்கூறத்தொடங்கிப் பிரமத்தின்சத்தி காரியரூபமான லிங்கத்தாலறியற்பாலதெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே
உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டது மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

(இ-ள்) மாயாவி-இந்திரஜாலமறிந்தவனுடைய — அருவம் ஆகும் வித்தைகள்-அருவமாகிய (மணிமந்திராதிரூபமான)மாயாசத்திகள்—விளையாடும் முன்-(கந்தர்வநகரமுதலானதைக் காட்டி அவன்)விளையாடுதற்குமுன்னே—தெரியா-(ஒருவருக்குந்)தோன்றாதனவாய்—உருவம் ஆம் பல கந்தர்ப்ப சேனை ஆய்-உருவமாகிய பற்பலவானகந்தர்வசேனைகளாகி—உதித்த பின் வெளி ஆகும்-உண்டானபின்(யாவர்க்குந்) தோன்றாநிற்கும்;—(அதுபோல)பிரம சத்திகள் அநந்தம் ஆம்-பிரமத்தின்சத்திகள் அநேகமாம்;—அதைக் கண்டு பிடித்திடல்-அவைகளைக்கண்டறிந்திடல்—கூடாது-(ஒருவருக்குங்)கூடாது.—பரவு பூதங்கள் கண்ட-எங்கும்விரிந்துள்ள (ஆகாசாதி) பூதங்களைக்கண்டு அது

மானித்த—அநுமானத்தால்-இலிங்கஞானத்தால்,—பலருக்கும் வெளி ஆம்-யாவர்க்கும் (அச்சத்திகள்)வெளியாகும்.—எ-று.

சத்திகள் காரியத்திற்குமுன் ஒருவராலுமறியக்கூடாமையின், காரியரூபமானலிங்கத்தால் அறியலாயினவென்பதாம்.

"பிரம சத்திக ளநந்தமாம்." என்பதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "முழுதுசத் தியுமாய்ப் புரணமா யென்று முடிவறு பிரமமா வதுதான், பழுதின்ஞா னிகடம் மனமலா தில்லை பரமமா மிதிலிலா தில்லை, யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு மிவைகளோர் காலமொன் றுளதாம், வழுவிலாப் பிரம முடையசிற் சத்தி மறிதரு முடல்களிற் றோன்றும்." எ-ம், "காற்றிலே யசைவுங் கல்லிலே திடமுங் கனலிலே சூடும்வான் றனிலே, தோற்றலா மையுநன் னீரிலே நெகிழ்வுந் தொலைவுறுமாய்விலே மாய்வு,மூற்றமாம் விதையின் மரங்களும் போல வுள்ளுறை பிரமசத் திகடா, மாற்றல்சால் கால தேசசித் திரத்தா லவனியிற் சாலிபோற் றோன்றும்." எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (௬௬)

[சத்திகளநுமானத்தாலறியற்பாலனவல்லது, பிரத்தியட்சமாகாவென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாக வற்புறுத்துகின்றார்.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலே
பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே.(

(இ-ள்) பாரில் நின்ற மாயாவியும்-பூமியின்கண் நிற்கின்ற இந்திரசாலமறிந்தவனும்,—சேனையும்-(அவன் இந்திரசாலசத்தியினால் ஆகாசத்தின்கட்டோற்றுவிக்கின்ற கந்தர்வ)சேனைகளும்—பார்ப்பவர் கண் காணும்-பார்ப்பவர்களுடையகண்களுக்குவெளியாகும்:—வீரியம் திகழ்- பராக்கிரமமுடையதாய் விளங்குகின்ற—வித்தை ஆயின சத்தி-இந்திரசால வித்தைரூபசத்தியானது— வெளிப்படாது-(பார்ப்பவர்கண்களுக்கு) வெளியாகக்காணப்படாது;—அதுபோலே-அத்திருஷ்டாந்தம்போலவே,—சத்தி காரியங்களும்-மாயாசத்தியின் காரியங்க(ளான ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்க)ளும்,—சத்தி ஆதாரமும்-மாயா

சத்திக்காசிரயமான பிரமமும்—காணும்-(பார்ப்பவர்க்குக்)காணப்படும்;—மற்றது மாயும்-(காரியத்திற்கும்,ஆதாரத்திற்கும் விலட்சணமான)சத்தியானதுகாணப்படாது.--பேர் இயல் பிரமத்துக்கும்-மஹத்துவமானசுபாவமுடைய (ஆதாரமாகிய) பிரமத்திற்கும்,— உலகுக்கும்-(காரியமாகிய) சகத்திற்கும்—பிறிது சத்திகள் உண்டு,விலட்சணமாக (அநந்த)சத்திகளுளவாம்.—எ-று. (௬எ)

["மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவுமிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே." என்று-௧௬-ம் செய்யுளில் சீடன்வினவியவினவிற்கு உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப், புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவின், வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. (௬அ)

(இ-ள்) சத்தி- (இந்திரசால)சத்தியானது—சத்தனைத் தவிர- (அதையுடையவனான) இந்திரசாலக்காரனைத்தவிர—வேறு அன்றுகாண்-பின்னமல்ல—சத்தன் ஆம் மாயாவி-சத்தியையுடையவனான இந்திரசாலக்காரன்— வித்தை காட்டிய- இந்திரசாலவித்தையாற்றோற்றுவித்த--இந்திரசாலம் பொய்-இந்திரசாலம்பொய்யாய்,—வித்துவான் மெய் போல-இந்திரசாலக்காரன்மெய்யாயிருப்பதுபோல—புத்திமைந்தனே-அறிவுடையமைந்தா—சத்திமான் ஆகிய-சர்வசத்திமானாகிய—பூரண ஆன்மாவின்-பரிபூர்ணஆன்மாவினுடைய--வஸ்துநிர்ணயம்-வாஸ்தவநிர்ணயத்தை— சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழி-சொல்லியதிருஷ்டாந்தவாயிலாக—கண்டு-(இந்திரசாலியினுடையஇந்திரசாலசத்தியைப்போல அநிர்வசனீயசொரூபமாகியமாயாசத்தியும் பிரமத்திற்குப்பின்னமல்லாமையின்,வஸ்துவுந்தொய்தமல்ல இந்திரசாலம்பொய்யாய் இந்திரசாலிமெய்யாயிருப்பதுபோலப் பிரபஞ்சம் ஓரவத்தையிற்கண்டது மற்றோரவத்தையிற்காணாதழிதலின், அசத்தியமென்றும், பிரமம் அசங்கமாதலால் அவைகளோடழியாமல்

சாட்சியாயிருத்தலின், சத்தியமாமென்றும்) அறிந்து—தெளிவாய்-(பின்னமெனின், வஸ்துவுந்தோய்தமாமே அபின்னமெனின், வஸ்துவும் மித்தையாமேயென்னுஞ்)சந்தேகமொழிவாயாக.—எ-று.

"புத்திமைந்தனே." என்னுஞ்சம்போதனையில், புத்தியென்னும்விசேஷணந்தந்தது பொருணிச்சயத்திற்கு முக்கியகாரணமான அறிவினையுடையையாதலால், நினக்கஃதரிதல்லவென்பதைக் குறிப்பித்தற்கென்க.

["பூரணவான்மா." என்பது, பிரமத்தினுடைய பாரமார்த்திகரூபம். "சத்திமான்." என்பது, அதற்கே சோபாதிகரூபமாம்.]

கானற்சலத்தால் ஊஷரபூமிநனையாததுபோல,மாயையால் பிரமத்தின்சொரூபம் ஹானியாகாது. மாயையும், மாயாகாரியப்பிரபஞ்சமும் பிரமமேயல்லாமல்வேறில்லையென்பது கருத்து. (ருஅ)

(உருஎ) [முன் அநுமானத்தாற்சாதித்த சத்தியை இன்னும், சங்கித்து உணர்த்துகின்றார்.]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்பன பாராய், நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடாதிருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறாமே. (கக)

(இ-ள்) இல்லை ஆகிய சத்தியை-(பிரமத்தைத்தவிர)வேறில்லையென்னுஞ்சத்தியை—உண்டு என்பது-உண்டென்றுகூறுவது — எப்படி எனக்கேட்கில்-எங்ஙனமென்று(நீ)வினவிடில்,—புல்லை ஆதி ஆம்-புல்முதலாகிய—அசேதனப் பொருள் எலாம்-அசேதனமாகியபொருள்களனைத்தும்—பூத்துக் காய்ப்பன பாராய்- (புஷ்பிக்குங்காலத்திற்) புஷ்பித்துக் (காய்க்குங்காலத்திற்) காய்க்கும்விசித்திரங்களைப்பார்—நல்லை ஆம் மகனே - நற்குணங்களையுடையையாகியமைந்தா—அதில் சிற் சத்தி-அவ்வப்பொருள்களிற் பிரமத்தின்சத்தியானது—நடந்திடாது இருந்தக்கால்-சஞ்சரியாதிருந்தால்— தொல்லை ஆய் வரும் -அநாதியாய்வரும்—சர அசர உயிர்க்கு எலாம்-சராசரமாகியவுயிர்களனைத்திற்கும்—சுபாவங்கள் வேறு ஆம்-இயற்கைகள் வேறாய்விடும்.—எ-று. (கக)

[இன்னும், சராவுயிர்களிடத்துள்ள சத்திவிசித்திரத்தை யும், அஃதில்லாவிடிற்பிரபஞ்சசுபாவம் மாறுபடுமென்ப தையும் விரித்துணர்த்துகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் தி ரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிப்போமே. (௯௦௦)

(இ-ள்) கருப்பை-கருப்பாசயத்திற் (கட்டுப்பட்டுள்ள)—முட் டையுள்-முட்டைக்குட் (சலமயமாயிருந்தகரு)—பறவைகள்-(பின்,) பறவைகளாய்—பல நிறங் கலந்த-பற்பலவர்னங்களோடுங்கூடிவந்த —சித்திரம் பாராய்-ஆச்சரியத்தைப்பார்.—அருப்பம் ஆம்-அருவமா கிய—சத்தி நியமம் இல்லாவிடில்-சத்தியினது அங்கீகாரம்(அல்லது நிச்சயம்)இல்லையாயின்,--அரசு இலா நகர் போல் ஆம்-அரசனில்லாத நகரம்போல (ச்சகலபிரபஞ்சசுபாவமும்) மாறுபடும்;— (அஃதெங்ங னெனில்,) நெருப்பு நீரது ஆம்-(உஷ்ணசுபாவமான) வக்கினி சலம் போல(ச்சீதளசுபாவம்) ஆம்—கசப்பு மதுரம் ஆம்-கைப்பு(ச்சுபாவமு டையவேம்பு) மதுரமுடையதாம்— நீசனும் மறை ஓதும்-(வேதாத் தியயனத்திற்கு வெகுதூரமான) சண்டாளனும்வேதாத்தியயனஞ் செய்வன்—பொருப்பு மேகம் ஆம்-(அசஞ்சலசுபாவமுடைய) பருப் பதங்கள் மேகங்கள்போல (ச்சலனசுபாவங்களையுடையன) வாம்— கடல் எலாம் மண்கள் ஆம்-(இட்சு க்ஷீராதிசுபாவங்களையுடைய)சமு த்திரங்களெல்லாம்மண்களாகும் —புவனம்-சகத்தானது—இப்படிப் போம்-இங்ஙனம் (தத்தஞ்சுபாவ)மாறிப்போம்.—எ-று. ஏ-அசை.

பிரத்தியட்சப்பிரமாண சித்தமான அக்கினியாதிகளின்சொரு பம் பிரதிபந்திக்கக்கூடாமையின், மணிமந்திராதிப்பிரதிபந்தமும் நிர் விஷயமாம். ஆதலால், சத்திமானைப்பார்க்கிலும் பின்னமாகப் பிர திபந்தத்தின் விஷயமான சத்தியையொப்பவேண்டுவதுபோலப் பிர மத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியொப்பவேண்டுமென்பது கருத்து.

காவியம் காப்பியமென்றானாற்போல், அருவம் அருப்பமெனத் திரிந்தது.

முட்டை கருப்பாசயத்திற்கட்டுப்பட்டுள்ளதென்பதற்கு, உ-ம். சாங்குசித்தர்திருவாக்கு. "கருப்பைக்குண் முட்டைக்குங் கல்லினுட்டே ரைக்கும், விருப்புற் றமுதளிக்கு மெய்யன், உருப்பெற்றுல்லூட்டி வளர்க்கானோ வோகெடுவா யன்னாய்கேள், வாட்ட முனக்கேன் மகிழ்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

"நியமமில் லாவிடில்." என்றதற்கு, உ-ம். ஈசுரகீதை. "உற்பவசராசரவி யோனியொரு நாலும், பற்பலவ தாகமொழி பாதலம னைத்தும், மெப்புவன மும்பிரம ரண்டமவை யாவும், மிப்படியி ருக்குமது வென்றனிய மத்தால்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.()

(உ௩அ)[இவ்வாறு, பிரமத்திற்குப் பின்னமாகச் சத்தியுண்டென்று ஒப்பப்படுமோயின், அத்வைதபாவனை கூடாமையின், மோட்சப்பிரதிபாதனம் பயனில் கூற்றென்றும்;ஆகலின், அதனிவிர்த்தியுபாயங் கூறவேண்டுமென விளுதல்.]

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனையொன்றுப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி. (௧0௧)

(இ-ள்) ஆர்க்கும்-யாவர்க்கும்—காணவும் அறியவும் படாது என்றும்-(வாகியமானகடபடாதிகளைப்போலக்) காணவும், (ஆந்தர விஷயமான சுகதுக்கங்களைப்போல) அறியவுங் கூடாதென்று ௯௯-௯௭-ம்-செய்யுளினும், — அவாச்சிய வடிவு என்றும் - அதனையின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சியவடிவாகுமென்று ௯௮-ம்-செய்யுளினும் — நாமரூபப் பயிர் சேர்க்கும் வித்து என்றும்-நாமரூபமாகியபயிர்களையுண்டாக்காநிற்கும்விதையென்று ௯௯-வது, ௧00-வதுசெய்யுளினும் —செப்பிய சிற்சத்தி-சொல்லியமாயையை—பேர்க்கும் ஆறு எங்ஙன்-நிவிர்த்திக்கும்வழியெப்படி—பிறித்திடப்படாது எனில்-நிவிர்த்திக்கக்கூடாதென்று சொல்லில்,— பிரம பாவனை ஒன்றுப் பார்க்கும் ஆறு எங்ஙன்-பிரமத்தியானத்தால்(அல்லது பிரமவிசாரத்தால்)பிரமத்தை ஏகமாகப்பாவிக்கும் விதமெப்படி— முத்

தி ஆகுவது எங்ஙன் - (சர்வவனர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்சமுண்டாவதெப்படி—பரம சற்குரு மூர்த்தி-யாவர்க்கு மேலானசற்குருவே.—எ-று. (௧௦௧)

(௨௩௪) [மாயாநிவிர்த்திக்கு உபாயங்கூறல்.]

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணோமே. (௧௦௨)

(இ-ள்) வாயுத் தம்பனம்-வாயுஸ்தம்பனமும்,—சலத் தம்பனம்-சலஸ்தம்பனமும்,—தேயுத் தம்பனம்-தேயுஸ்தம்பனமும்— மணி மந்திர மருந்தாலே செய்திடில்-மணிமந்திரவவுடதங்களினாலே(மந்திரவாதியாற்) செய்யப்படுமாயின்,—அதில் அதில்- அவ்வப்பொருள்களில்—சிறந்த சத்திகள் எங்கே-விசேஷமாகவுள்ள(சலன, திரவ,தாக, சத்திகள் நாசம், அல்லது திரோதானமாய் நிவிர்த்தித்துப்போமேயல்லது)எங்கேகாணப்படும்;—(அதுபோலவே,)நீ அச்சத் சித் ஆநந்தம் ஆய்-நீயும்(மாயைக்காதாரமாகிய)சச்சிதாநந்தாத்மகமானபிரமமாய்—வேறு ஒன்றும் நினைந்திடாது இருப்பாயேல்-அந்நியமொன்றையும் நினையாதிருப்பாயாயின்,—மாயச் சத்தி போம்-(அசத்துச்சடதுக்காத்மகமான)மாயாசத்தி(மீண்டெழாமல்) நிவிர்த்தியாய்விடும்;— ஈது அன்றி-(ஜநநமரணரூபமானமாயாநிவிர்த்திக்கு)இத்திருசியவிஸ்மரண*மல்லாமல்—மந்திரம்-குப்தமானவசனம்—மறைகளில் காணோம்- சுருதிகளிலியாம் கண்டிலேம்.—எ-று.

சாதனசதுஷ்டயசம்பன்னனான அதிகாரி மாயையை நிவிர்த்தித்தற்குமுக்கியோபாயமான திருசியவிஸ்மரணமே சுருதிகளால் இரகசியமாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

"வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோம்." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "பிறப்பிறப்பாம் பெயருடைய விந்த

*விஸ்மரணம்=நினைவின்மை.

மாயைப் பெருமையினை முடிவுபெறப் பேச வொண்ணு, வறப்பெ ரிய தன்மனத்தை வென்றான் மாளு மல்லதொரு வகையாலு மகற் ற லாகா, சிறப்புடைய வன்மாயை விரிவி னுள்ள சித்திரந்தோன் றி டவுனக்குச் செப்புங் காதை, மறப்பறுசிந் தையனுகிக் கேட்டி யெ ன்று மனுகுலநா யகனுக்கு வசிட்டன் சொல்வான்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (கூ0உ)

(உசo) [அக்கினியின்கண்ணுள்ள தாகசத்தி அதற்குப்பின் னமல்லவெனின், மணிமந்திராதிப்பிரதிபந்தம் நிர்விஷய மாம்; ஆதலால், அது பின்னமாவதுபோல மாயையும் பி ரமத்திற்குப்பின்னமென்றும், காரியத்தால் அநுமேயமெ ன்றுங் கூறப்பட்டிருப்பதால், காரியமானதிருசியவிஸ்மர ணத்தால் காரணமானமாயாசத்தி எங்ஙனம் நிவிர்த்தியா மென்று சீடன்கொள்ளுமாசங்கையை அறிந்து சிருஷ்டி க்குமுன் அவ்வியாகிருதமாயிருந்தசகத்து சிருஷ்டியவசர த்தில் நாமரூபமாகப்பிரகடமாயிற்று; பிரமத்தின்கண் யா தொரு அசிந்தியமாயையுண்டோ அஃதவ்வியாகிருதநாம முடையதாம் என்னும் பிருகதாரண்ணியசுருதியால்காரி யகாரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமாகியதிருசியவிஸ் மரணத்தால்காரணமாகியமாயாசத்தியினிவிர்த்தி கூடுமெ ன்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திட வேண்டில், நாவி னுன்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப் பது நாவாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்ப தே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்ம யமாவாயே. (கூ0௩)

(இ-ள்) மேவும்மண்ணில்-திரளையானமண்ணில்—அவ்வியத்த மே-(குலாலவியாபாரத்திற்குமுன்) அப்பிரகடமாயிருந்தகடசத்தியே —[வெளிப்படாததாயிருந்தவென்றபடி] வியத்தம் ஆம்-(குலாலவி யாபாரத்திற்குப்பின்) பிரகடமாய்க்கடமென்னும் நாமத்தையடையு ம் ;—(அதுபோலச் சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருத [அப்பிரகட] நாமமுடையதாயிருந்த இந்த ஆகாசமுதலியசகத்தே பின் சிருஷ்டிய

வசரத்தில் நாமரூபங்களாகப்பிரகடமாயின.) இங்ஙனங்கூறிய பிருகதாரண்ணியசுருதியின்றாற்பரியம் காரியகாரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமானஇருசியவிஸ்மரணத்தால் காரணமானமாயை நிவிர்த்தித்துப்போமென்பதாம். [சத்தியின் காரியமானகடம் மித்தை: சத்தியின் ஆதாரமானமண் சத்தியம்; என்னும் சாந்தோக்கியசுருதியின்பொருளைத் தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.] வியகரித்திட வேண்டில்-(கடத்தை) வியவகரிக்கவேண்டின்,—நாவினல் - வாக்கினல்—மண்ணைக் குடம் என்பர்-(மண்ணைத்தவிரக் கடமின்மையினன்,) மண்ணைத்தானே கடமென்றுவியவகரிப்பர்;—அக்குடம் நசிப்பதும் நாவாலே-அக்கடம் நசித்ததென்னும்வியவகாரமும் வாக்குமாத்திரத்தாலே (யுளதாம்.)—(இப்படிக் காரியமானகடம் உபாதானகாரணமான மண்ணைத்தவிர வேறின்மையின், உண்டென்பதும், நசித்ததென்பதும் வாக்குமாத்திரமாதலால்,) பாவும் நாம ரூபங்களை மறந்து-சத்தியின்விரிவாகுங்கடமென்னும் நாமமும், (பிருதுபுத்நோதராகார*மான) உருவமும் ஆகிய இவைகளை (மித்தையென்று) உபேட்சித்து—மண் பார்ப்பதே-(கடம்) மண்ணென்றுபார்ப்பதே — பரமார்த்தம்-பரமார்த்தமாம்:—(அதுபோல ஆகாசமென்பதுமுதலியநாமமும், அவகாசமென்பதுமுதலிய உருவமும் அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமான பிரமத்தைத்தவிர வேறின்மையின், சகத்தென்பது வாக்குமாத்திரமாம்.) (ஆகலின்,) சிவ பேத கற்பிதங்களை-சிவத்துவிதமாகிய (நாமரூப) கற்பனைகளை—மறந்து-(மித்தையென்)றுபேட்சித்து—நீ சின்மயம் ஆவாய்-நீ(சதாநந்த)சின்மயனுவாய்.—எ-று.

(உ௪௧) தாஷ்டாந்தஞானத்தின்பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தத்தை விரிக்குதும். பிருதுபுத்நோதராகாரமானகடம் காரியம்: சத்தாதி ஐந்துகுணங்களோடுகூடிய மண் ஆதாரம்: சத்தி இவ்விரண்டற்கும் விலட்சணம். என்னை? சத்தியின்கண் பிருதுபுத்நாதிகாரியதர்மமும் இல்லை. சத்தமுதலான காரணதர்மமுமில்லை; ஆகலான், சத்தி இரண்டற்கும் விலட்சணமாம். ஆனல் அஃதெப்படியுளதெனில்? எப்படியோ அப்படியுளது; அப்போதசிந்தியத்தன்மைய

---

* பிருது=ஸ்தூலம்: புத்நம்=வட்டவளைவு: உதரம்=வயிறு: ஆகாரம்=வடிவு.

தென்றுமாலோவெனின்;— பேதமென்றாவது, அபேத மென்றாவது, அசிந்தியமென்றாவது சொல்லயோக்கியமு டையதன்று. காரணசொரூபத்தினும் பின்னமாகச்சத்தி யிருக்குமேல், காரணசொரூபத்தைப்போலத் தோன்றாத தேனெனின்;—மண்ணின்சத்தி கடாதிகாரியோற்பத்திக் குமுன் மண்ணின்கட்கூடமாயிருந்ததால் தோற்றவில்லை என்க. ஆனால் பின்னருந்தோன்றுதெனின்;—கவந்தமுத லியவை மதநத்தாற்றோற்றுநிற்பதுபோலக் குலாலாதிக ளின் சகாயத்தாற் கடாதியாகாரத்தையடையும். உபாதா னகாரணத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியின் காரியமுண்டே ன்றால் காரியகாரணங்களின்பேதம் ஏன்றோற்றவில்லை யெனின்;—அவிவேகசனங்கள் பிருதுபுத்நாதிருபமான காரியத்தையும், சத்தபரிசாதிகுணரூபமான காரணபூதமா கிய மண்ணையும் ஒன்றாச்சேர்த்துக் கடமென்றுசொல்லு வதால்காரியகாரணங்களின்பேதந்தோற்றவில்லையென்க. அஃதவிசாரமென்பது, என்னை? குலாலவியாபாரத்தி ற்குமுன் எத்துணைக்கூறுண்டோ அத்துணைக்கூறுங்கட மல்லாமையின் என்க. ஆனால் யாதுகடமெனின்;—கு லாலவியாபாரத்திற்குப்பின் பிருதுபுத்நோதராகாரத்திற் கே கடசத்தத்தின் வாச்சியத்தன்மையுசிதமாம். என்னை? சொல்லிய ஆகாரத்திறுற்பத்தியின்பின்னரே கடசத்தவி யவகாரங்காண்டலின்என்க. மண்ணினின்றுவேறுசெய் யின், கடம் காணப்படாமையின், மண்ணுக்குப் பின்னமு மல்ல: பூர்வம்பிண்டதசையிற் கடம் காணப்படாமையி ன், மண்ணுக்கபின்னமுமல்ல. ஆதலால் சத்தியைப்போ லக் கடமும் அநிர்வசனியமேயாகலின், கடம் சத்தியின் காரியமாம். சங்கை;—சத்தியும், காரியமும் அநிர்வசனீய மாயின், சத்தியென்றும், காரியமென்றும் பேதவியவகார ம் வருவானேனெனின்; — அவ்வியத்தமாயிருந்தபோது சத்தியென்றும், வியத்தமானபோது கடமென்றுஞ்சொ ல்லப்படுகிறது; இது பிரசித்தமாகக் காணப்படவில்லையே யெனின்;—இந்திரசாலசம்பந்தியான மாயையும் மணிமந் திராதிப்பிரயோகத்திற்குமுன்னே பிரகடமாகாமல் மணி மந்திராதிப்பிரயோகத்தின் பின்னர்ப் பிரகடமாவதால் இ

து பிரசித்தமாமென்க. மாயையின்காரியமாதலால் கடா திவிகாரங்கள் மித்தையென்றும், விகாரங்கட்காதாரமா ன மண்மாத்திரமே சத்தியமென்றும் சுருதிகூறுகின்றது. இதற்கபிப்பிராயமேதோவெனின்;—சத்தியும், காரியமும் ஒவ்வோர்காலத்தில் தோற்றுவதால் மித்தை. ஆதாரம் மூன்றுகாலத்தினுமிருப்பதால் சத்தியமாம் என்பதாம். காரியம் மூவகையேதுக்களால் அசத்தியமாம்; மூவகையே துக்கள்: அசத்தாய்த்தோற்றுகின்றதும், உற்பத்தி நாசமு டைத்தாய்க்காணப்படுகின்றதும், உற்பத்தியானபின்னர் வாக்கிந்திரியத்தாற் சனியாநின்ற நாமஸ்வரூபமாக வியவ கரிக்கப்படுகின்றதுமாம்.

(௨௪௨) அன்றியும், கடம் நசித்தும் நாமம்நசியாது: மறுடருடை யமுகங்களிலே பின்னருமிருக்கின்றது. இதனால் ஏதாயி ற்றெனில்? விவாதத்துக்கு விஷயமானகடம் சத்தரூபமா கைக்கு யோக்கியமாம்: கடசத்தத்தால் வியவகரிக்கப்ப டுதலின்: கடசத்தத்தைப்போல; என்னுமநுமானத்தினு லுங் கடம் மித்தையாம்.

(௨௪௩) இனி விகாரத்திற்கதிஷ்டானரூபமான மண்ணின்சத்திய த்தன்மையின் அநுமானமாமாறு.

மிருத்திகைரூபமானவஸ்து சத்தியமாகைக்கு யோக்கியமாம்: மூன்றுகாலத்தினும் ஒரேஆகாரமுடையதாயிருப்பதால்;ஆன்மாவை ப்போல. மிருத்திகைரூபமானவஸ்து சத்தியமாம்: வாஸ்தவமாவ தால்; ஆன்மாவைப்போல: என்க.

(௨௪௪) பரிணமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமெனக் காரியோற்பத்திமூ வகையுள், சித்தாந்தத்தில் விவர்த்தபட்சம் அங்கிகரிக்கப்ப ட்டிருப்பதால், க்ஷீரம்போல அந்நியாவஸ்தையையடை யாநின்ற மிருத்திகை, சுவர்னங்கள் விவர்த்தத்திற்கெப்ப டித் திருஷ்டாந்தமாமெனின் ;—

க்ஷீரமானது பூர்வரூபபரித்தியாகபூர்வகமாக அந்நியாவஸ்தை யையடையாநிற்பது உண்மையாகலின், பரிணமமேயாம். மிருத்தி கை, சுவர்னங்கள் அந்நியாவஸ்தையையடையாநிற்பினும் பூர்வரூப

ழ்ஞைவிடாமையின், விவர்த்தத்தன்மையுமாம். மிருத்திகை, சுவர்ணங்களைப் பரிணாமமும், விவர்த்தமுமாக அங்கீகரித்ததுபோல ஆரம்பமாகவும் ஏன் அங்கீகரிக்கவில்லையெனின் ;—ஆரம்பவாதிமதத்தில் காரணத்துவ, காரியத்துவரூபவியவகாரபேதத்தாற் காரியகாரணங்களின்பேதந்தோற்றுகின்றது. ஆதலால், காரணரூபமாகவும், காரியரூபமாகவும் காரணம் ஒன்றேயிருப்பதால் காரியத்தின் சொரூபத்தில் காரணத்தின் இருவகைக்குணத்தன்மையுண்டாகும். எப்போது காரணத்தில் இருவகைக்குணத்தன்மையுண்டாயிற்றோ அப்போது காரணகதமான சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தகுணமுதலிய தர்மங்களுக்கும், காரியகதமான சத்தாதிகுணமுதலிய தர்மங்களுக்கும் இருவகைக்குணத்தன்மையாகிய பின்னத்தன்மையுண்டாதல்வேண்டும். ஆனாலும்,இவை தந்துவின்ரூபாதிகளென்றும்,இவை படத்தின்ரூபாதிகளென்றும் இப்படிப்பட்ட வியவகாரங்காணப்படவில்லை. காரியத்துவ காரணத்துவ வியவகாரபேதத்தால் எங்ஙனம் காரியகாரணங்களினுடைய அபேதஞ்சித்திக்கவில்லையோ அங்ஙனம் தந்து அல்லது, மிருத்திகைமுதலியகாரணங்களின் பின்னமாகப் படம், கடம்முதலியகாரியங்கள்தோற்றுமையின், காரியகாரணங்களின்பேதமுஞ் சித்திக்கமாட்டாது. பின்னையோவெனின்;—காரியகாரணங்களின் பேதங் கற்பிதம்: வாஸ்தவம் அபேதமாம்; ஆதலால், ஆரம்பவாதமசங்கதமாமென்க.

சாங்தோக்கியத்தின், ஆறும் அத்தியாயத்தில் மண், பொன், இரும்பென்னும் மூன்றும் விவர்த்தத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் பூதபௌதிகரூபமான சர்வவஸ்துக்களிலும் காரியத்தின் மித்தியாத்தன்மையை அடிக்கடியநுபவித்து அதனை அவ்வநுபவஜந்நிய சம்ஸ்காரரூபமான வாசனைக்கு விஷயமாக்கல்வேண்டும்.

(உசரு) இங்கே ஈதிரகசியம்.

இரச்சுவைப்போல மிருத்திகை,சுவர்னங்களை அதிஷ்டானமாகவொப்பிக் கடம் குண்டலாதிகளை விவர்த்தமென்றதுஸ்தூலதிருஷ்டியால்; சூட்சுமதிருஷ்டியால் விசாரித்துப்பார்க்கின், மிருத்திகை முதலியவற்றிற்குக் கடாதிகளின் அதிஷ்டானத்தன்மைபொருந்தாது. என்னை? சித்தாந்தத்தில் யாதொருகற்பிதவஸ்துவும் அந்நியகற்பிதங்க

ட்கு அதிஷ்டானமென்னல் பொருந்ாது. பின்னையாதெனின்;— சேதனமே சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானமாம். மிருத்திகை முதலியவை தாமேகற்பிதமாகலின், கடாதிகட்கு அதிஷ்டான மென்னல் பொருந்தாது. எப்படி இரச்சுவுபமிதசேதனம் கற்பிதசர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானமோ அப்படி மிருத்திகை, சுவர்னமுதலிய தத்தம் உபாதானங்களால் உபமிதமானசேதனம் கடம், குண்டலமுதலிய காரியங்கட்கதிஷ்டானமாம். ஆதலால், கடாதிகளில் விவர்த்தத்தன்மை நிர்விவாதத்தால் சித்தமாம். (௧0௩)

(௨௩௯) [சுத்தியிலாரோபிதமானவெள்ளி சுத்திஞானத்தால் நிவிர்த்தியாவதுபோல, மாயாமயமானசகத்தும் அதிஷ்டானஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாமற் பூருவம்போலவேதோற்றுவதால் அஃதெவ்வாறு நிவிர்த்தியாமென்றுட்சேபித்துச் சுத்திரஜதம் நிருபாதிகப்பிரமையாகலின், அது அங்ஙனமாம்: சகத்துச்சோபாதிகப்பிரமையாகலின், இதில் மித்தியாத்துவபுத்தியுளதாதலே நிவிர்த்தியானதாமென்று திருஷ்டாந்தமுகத்தாற்கூறுகின்றார்.]

பூரிக் குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய்சடந் துயர்மூன்றும், தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால், நீரிற் றோன்றுந்தன் னிழறலை கீழதாய் நிற்றலை யினுநேராய்ப், பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே. (௧0௪)

(இ-ள்) பூரிக்கும்-(பொன்னானது பூஷணத்தைப்போலச் சர்வத்தையு)நிறைத்துநிற்கும்—கன சத் சித் ஆநந்தத்தில்-பரிபூரணமாகிய சச்சிதாநந்தரூபப்பிரமத்தில்—பொய் சடம் துயர் மூன்றும்-அசத்துச்சடதுக்காத்மகமானமாயாம்சமூன்றும் — தூரத்து ஆயினும்- (நீரிலேபுழுதியும், கனலிலேதோயமும்போலச்) சேய்மைத்தாயினும்,— (இல்லையாயினுமென்றபடி) தோன்று பாழ் விபரிதம்-தோற்றுகின்ற அபாவரூபமானவிபரீதத்தை—துடைப்பது- (தோற்றாமல்)நாசமாக்குவது—எப்படி என்றால் - எவ்விதவுபாயத்தாலென்றுநீயாட்சேபித்தால்—நீரில்தோன்றும் தன் நிழல்-தடாகசலத்திற்றோன்றாநிற்குந்தன்னுடையசாயையானது—தலை கீழது ஆய்-அதோமுகமாய்—நின்று

அலையினும்-இன்றுசலிப்பினும்-நேர்ஆய்-அர்த்தமுகமாய்--பாரில்தோன்றிய- (தடாகக்) கரையினின்றுவிளங்கிய— தன்னைநோக்கிடில்-தன்னைநாடிடில்,—அந்தப் பாழ் நிழல்-அவ்வபாவமான அதோமுகச்சாயை—பொய் ஆம்-மித்தையாம்,—எ-று.

அதுபோலக் காரணஞானத்தாற் காரியம்மித்தையென்னும் ஞானமுளதாம்; இவ்வாறுளதாகும் ஞானத்தையே அத்வைதவாதத்திற் புருஷார்த்தமென்றேப்பினர்; என்பது எஞ்சிநின்றது.

தடாகசலத்தில் அதோமுகமாகச்சாயைதோற்றினும் வாஸ்தவமாகப்புருஷன் அப்படிக்கில்லாததுபோலச் சச்சிதாநந்தப்பிரமத்தில் அநிருதசடதுக்கரூபமான சகத்துத்தோற்றினும் வாஸ்தவமாகஇல்லை. யாதொருபுருஷனுக்கும் அதோமுகப்புருஷச்சாயையினிடத்துஅதசத்தியமென்னும் அபிமானம் யாதொருதேசத்திலும், யாதொருகாலத்திலுங்காணப்படவில்லை. அப்படிச்சோபாதிகப்பிரம(ஜீ)ஸ்தலத்தில் சத்தியபுத்தியின் நாசமே ஞானத்தாலுளதாகும் நிவிர்த்தியெனக்கொள்ளற்பாலதாமென்பது தாற்பரியம். (௧0௪)

(உ௪எ) [காரணமிது காரியமிதுவென்றும்,பிராரத்தமுள்ளளவில் காரியத்தோற்றமபாவமாகாதாகலின், அதனை மித்தையென்றநாதரஞ்செய்து காரணமாத்திரமாய் நிற்றியென்றுங் கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பப்பேய்கள்
ஆன தெப்படி யழிந்த தெப்படியென வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே திர்க்கசொப் பனசகம் வந்ததும் பாராமல்
போன துங்கினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. (௧0௫)

(இ-ள்) ஞானம் காரணம்-சச்சிதாநந்தமாகிய பிரமம் காரணம்—அறிபொருள்-அறியப்படுவனவான—நாம ரூபப் பேய்கள்-நாமரூபங்களாகிய பசாசங்கள்—காரியம்-காரியங்களாம்:—ஆனது எப்படி-(இவை)உண்டாகுமாறெங்ஙனம்?—அழிந்தது எப்படி -(அத்தியந்தந்தோன்றாமல்)அழியுமாறெங்ஙனம்?—என ஆய்குதல் பலன் அன்று, என்றுவிசாரித்தல் பயனன்றாம்;—[மற்றியாதுபயனெனின்;—]மா

ஊ மைந்தனே-பெருமையுடையமைந்தா — நீர்க்க சொப்பன சகம், ண்ட கனவென்றும், பிரபஞ்சம்—வந்ததும் பாராமல் - இன்னகா ரணத்தினின் றிவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதையும் விசாரியாமல், — போனதும் நினையாமல்-அத்தியந்தந்தோன்றாமல்(என்னவுபாயத்தா ல்)நிவிர்த்தியாமென்பதையும் விசாரியாமல்—உன் போதம் ஆய் பூர் ணம் ஆய் இருப்பாய் - உனதான்மாவாய்ப்பரிபூர்ணமாகிய பிரமமா யிருக்கக்கடவாய்; (இதுவேபயனும்.)—எ-று.

["ஆனது, அழிந்தது." என்பன, இயல்பினால்வந்தகால வழுவ மைதி.]

அறிதல்காண்காரியம் என்றும்பாடம்,

"ஞானம்," என்பது, உபலட்சணமாகநிற்றலின், சதாநந்தங்கள் வருவித்தாம்.

பாலனுக்குப்போல அவிவேகதிருஷ்டிக்கு நாமவுருவங்கள் உண் மையாகத்தோற்றரவாகலின், அவற்றைப் "பேய்." என்றும், "பன் மைப்பேய், இயக்கங்காணும்பொருள்." என்னுஞ்சுருதியாலும்,பிரார த்தத்தாற்பிரதிபந்திக்கப்பட்டுள்ள விட்சேபரூபமான அஞ்ஞானம்ஸ மானது பிராரத்தமுள்ளளவில் தக்தபடம்போலத்தோற்றுவதல்லது, யாதோருபாயத்தாலும் நிவிர்த்தியாகாதாகலானும், "ஆன தெப்படி யழிந்த தெப்படியென வாய்குதல் பலனன்று." என்றுங்கூறினர்.

" நீர்க்கசொப் பனசகம், " என்றது, பிராரத்தமுள்ளளவுந், தோற்றரவாகலின். "சொப்பனம்." என்றது, தேசகாலசாமக்கிரியின் றித் தோற்றரவாகலின்; அன்றியும்,"சொப்பனம்." என்றது, ஏதுகர் பவிசேஷணமுமாம்.

இதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "பொய்யடதாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா, ரைய னேபர போதபூ ரணத்தி லே யயலொன்று வருமாறென், பொய்ய தாகிய வநேகபா வனையி னைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு, மைய மின்றிய வேகபா வனையி னி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்," எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் றாண்க. (௩௦௫)

(உசஅ) [பிரமஞானத்தின்றிடத்துவம் தொய்தத்தின் அநாதரவின்வாயிலாகவுண்டாவதால் சிரவணாதிகள்போலத் தொய்தமித்தையென்னும் நிராதரவும் சிஞ்ஞாசுக்குக் கர்த்தய்வியமென்று கூறுகின்றார்.]

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமாயிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல் வடிவாவாயே. (௧௦௬)

(இ-ள்) அசத்தில்-மித்தையானநாமரூபத்தில்—எம்மட்டு உண்டு-எவ்வளவெவ்வளவாதரமுண்டோ—அம்மட்டும்-அவ்வளவவ்வளவாதரமும்—பராமுகம் ஆகினுல்-உபேட்சிக்கப்படுமோயின்,—அம்மட்டும்-அவ்வளவவ்வளவும்—நிசத்தில்-சத்தியரூபமானபிரமத்தில்—உள் விழிப் பார்வை ஆம்-அகமுகதிருஷ்டியுளதாம். — (எவ்வளவெவ்வளவு பிரமதரிசனமாமோ! அவ்வளவவ்வளவுநாமரூபம்விடப்படும்.)[நாமரூபத்தின் அநாதரமும், பிரமதரிசனமுமாகிய இருவிதஅப்பியாசத்தின் பயன்கூறுகின்றார்.] இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்-இங்ஙனம், நிரந்தரம் நெடுங்கால(மாதரத்தோடுகூடிச்செய்யும்) அப்பியாசத்தால்—மனம் உன் வசத்தில் நின்று—சின்மாத்திர வடிவம் ஆயிடின்-சேதனமாத்திரரூபமாய்ஸ்திதிபெறில்,—மைந்தா—கசத்த தேகத்தில் இருக்கினும்- வெறுக்கத்தக்க துக்கமயமானதேகத்திலிருப்பினும் —ஆநந்தக் கடல் வடிவு ஆவாய்-நீஆநந்தசமுத்திரரூபமாவாய்.—எ-று.

[ஆதரவு=அபிமானரூபமானஆசை. "உள்விழிப் பார்வை." என்றது, பிரமதரிசனத்தை.]

எவ்வளவெவ்வளவு பிரமதரிசனமாமோ அவ்வளவவ்வளவுநாமரூபம் விடப்படும்,என்னும் இதற்குமுன்னூலானபஞ்சதசியின், சுலோகார்த்தம் எஞ்சிநின்றதால்அதனைவருவித்தாம்.

சீவித்தவனுயிருந்தே முத்தனுவாயென்பார், "கசத்த தேகத்திலிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாய்." என்றார்.

இவ்வாசிரியர் கூறினவாறே, பஞ்சதசியிற்கூறியிருப்பதுமன்றி

வாசிட்டத்தும், "எத்தனையெத் தனை நித்தாயகிலந்தைப் பரஞ்சுடரா யெறிக்குஞ் சோதி,யத்தனையத் தனைதோன்றும்." என்றுகூறியிருப் பதுகாண்க.

[மேலே, ௧௨௪-வது-செய்யுள்தொடங்கி இனிக்கூறப்படும் எண் வகையானந்தங்களுள், இஃதத்துவிதானந்தம் என்றறிக.] (௧௦௬)

(௨௬௩) [ஆசாரியர் மாயாலட்சணங்கூறப்புகுந்தவாயிலாக அத் துவிதானந்தஞ்சாதித்தலின், அகமகிழ்ந்தசீடன் ஆன்மாநந் தத்தையறியுங்கருத்தினனாய் ஆன்மா சச்சிதாநந்த ஏகரச மானால் சருவவிருத்திகளிலும் சத்தும், சித்தும்போல ஆந ந்தம் ஏன் விளங்கவில்லையெனவினாதல்.]

[வேறு.]

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூரணச் சச்சிதா நந்த குணமாய், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றாலஃ தொக்கின்ற படிகண்டிலேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதால், ஆனந்த மிது போல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. ௧௦௭)

(இ-ள்) குருநாதனே—தான் அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லாத -தானல்லாமல் மற்றொன்றும்(பரமார்த்தமாகத்தன்கண்)இல்லாத(ஆ ன்மா)—பூரண சத் சித் ஆநந்த குணம் ஆய்-பரிபூரணசச்சிதாநந்த சு பாவமாய்—ஊன் நின்ற உயிர் தோறும்-தேகத்தின்கண் நான் நானெ ன்று விபவகரித்துள்ள வுயிர்கடோறும்—ஒன்று ஆகும் என்றால்-ஏகர சமாக இருக்குமென்றுகூறப்படுமோயின்,—அஃது ஒக்கின்றபடி கண் டிலேன்-(அவ்வான்மா)அங்ஙனம் பொருந்தாநின்றதன்மையை யறிந் திலேன்.—[அதற்குக்காரணங்கூறுகின்றான்.]நான் என்ற சீவன்கள்- யான்(கண்டேன் உண்டேன்)என்றுவியவகரிக்கின்றசீவர்கள் — சத் து ஆன வகை ஒக்கும்-சத்தென்னுந்தன்மைகூடும்.—ஞானங்கள் வெ ளி கண்டது-ஞானங்கள் வெளியாகக் காணப்பட்டது;—ஆனந்தம்-ஆ நந்தமானது—இதுபோல-இச்சத்துஞ்சித்தும்போல — வெளியாக உ தியாத-(சர்வவிருத்திகளிலும்)வெளியாகத்தோன்றாத — அடைவு ஏ து-முறைமையாது?—எ-று. ஆல்-அசை.

சச்சிதாநந்தகுணமாய் ஒன்றாகும் என ஒட்டுக.

சீவர்கள்சத்தல்லவாயின், வந்தியாசுதன்போல வியவகாரங்கூடாமையின், "நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கும்." என்றும், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் வாயிலாகப் பிரமாணமென்னும் அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி வெளிப்பட்டு உருவமுதலிய பிரமேயங்களையடைந்தபோது நான்கண்டேன், கேட்டேனென்னும் அநுவியவசாயஞானவியவகாரம் உளதாகலின், "ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்." என்றுங்கூறினன்.

"ஞானங்கள்." என்றபன்மை உபாதியான விருத்தியின் பன்மையாமென்க. (௩௦௭)

[சச்சிதாநந்தங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபமாயின், சத்துஞ்
சித்தும்போல ஆநந்தமும் சர்வவிருத்திகளிலும்
பாநமாகவேண்டுமேயென்னும் சிட
ருசங்கைக்கு அநுபயமில்லை
யென்று திருஷ்டாந்தமு
கத்தாற் சமாதானங்
கூறுகின்றார்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றாகு
மென்றாலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி லோரொன்று தெரி
யுங்க ணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதா நந்தச்
சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாகிலும், பிரபஞ்ச மயமாட்வி
ருத்திபே தத்தினாற் பேதங்க ளாமைந்தனே. (௩௦௮)

(இ-ள்) ஒரு பூவில்-ஓர்(தாமரைப்)புஷ்பமாகியதிரவியத்தில்,—உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள்-ரூப, ரச, பரிச, கந்தங்கள்—ஒன்று ஆகும் என்றாலும்-ஏகமாகயிருக்குமாயினும்,— கரணங்கள் ஓர் ஒன்றில்-இந்திரியங்களொவ்வொன்றில்—ஓர் ஒன்று-ஒவ்வொருகுணங்கள்—தெரியும் கணக்கு அன்றி-தோன்றுமளவினதல்லாமல்—வாராது காண்—(ஓரிந்திரியத்தில்சகலகுணங்களுமெப்படித்)தோன்றுவோ(அப்படி)—அருமந்த-அருமருந்தன்ன [அமுதமொப்பானவென்று பொருள்.]—சத் சித் ஆநந்தச் சுபாவங்கள்-சச்சிதாநந்தமாகிய குண

ங்கள்—ஆன்மாவின் வடிவு ஆகிலும்-ஆன்மாவின் சொரூபமாயினு ம்,—பிரபஞ்சமயம் ஆம்-பிரபஞ்சமயமாகிய—விருத்தி பேதத்தினால் -விருத்திகளின் பேதத்தால்—பேதங்கள் ஆம்-பேதங்களாகப்பாசமா ம்:—மைந்தனே.—எ-று.

அடைந்தோரை அஜராமரணரூபமாக்குதலின், "அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்கள்" என்றார். (கoஅ)

[இனி விருத்திபேதத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும்வி ருத்திமூன்றாம், ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு ம் மபிதான மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங் க ளொன்றென்று மொவ்றாகிலும், நாமுரைக் கும்விருத் திப் பிரிவி னாற்சொருப ஞானதி பிரிவாகுமே. (கoக)

(இ-ள்) தாமதம்-தாமதமும்,— இராசதம்-இராசதமும்,—சாத்துவிதம்-சாத்துவிதமும்—(என்னும்) முக்குணத்தால்-எனப்படும்இம் மூவிதகுணங்களால்—வரும் விருத்தி மூன்று ஆம்-உண்டாகாநின்ற விருத்திகளும்மூவகையாம்:—ஆம் அவைகள்-அம்மூவகைவிருத்திக ளும்—(முறையே) மூடமும்கோரமும்சாந்தமும்-மூடவிருத்தியெனவு ம்,கோரவிருத்தியெனவும், சாந்தவிருத்தியெனவும்—அபிதானம் ஆ கும்-பேர்பெறும்.— மகனே-மைந்தா—ஏமுற இருக்கின்ற- (அடைந் தோர் இறுமாப்புறக் காரணமாகவிருக்கின்ற—சத் சித் ஆநந்தங்கள்- அஸ்திபாதிப்பிரியங்கள்—என்று என்றும்-சார்வகாலமும் —ஒன்று ஆகிலும்-(ஆன்மாவின்கண்)ஏகரசமாகவிருக்கினும்,—நாம் உரைக் கும்-யாங்கூறுகிற்கும்—விருத்திப் பிரிவினால்-(மூட, கோர, சாந்தமெ ன்னும்) விருத்திபேதத்தால்,—சொருப ஞானதி-ஆன்மாவின், சச்சி தாநந்தங்கள்—பிரிவு ஆகும்-பேதமாகவபிவியத்தியாம்.—எ-று.

"ஏமுறவி ருக்கின்ற." என்பதற்கு, உ-ம். தேவாரம். "இறுமாந் திருப்பன்கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்,சிறுமானேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன்கொலோ." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (கoக)

[விருத்திபேதத்தால் சச்சிதாநந்தங்கள் பேதமாகப்பாந.
மாகுமென்பதை, அநுபவவாயிலாகக் காட்டுகின்றார்.]

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மே
தோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளை
யாது மற்றவைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி
லேசச்சி தாநந்த மூன்றும்வெளியாம், மடமான மூடங்கள்
கோரங்கள் விடுசாந்த மனமாகி லாநந்தமே.　　　(௧௧0)

(இ-ள்) சடம் மூடம் ஆன-சடமும், மூடமுமான—தரு கல்
லு மண்களில்-விருட்சம்,பாஷாணம், மிருத்திகைமுதலியவற்றில்,—
சத்து ஒன்றுமே தோன்றும்-(பிரமத்தின் சுபாவங்களுள்,) சத்தொ
ன்றுமேபிரகடமாம்: (ஏனையசிதாநந்தங்கள் பிரகடமாகா.)—விடம்
ஆன காமாதி கோரத்தில்-விஷம்போலும்(புருஷனைமயக்குவன) வா
னகாமக்குரோதாதி (ரூபபுத்தியின்,) கோரவிருத்தியிலும், (மோக
பயாதிரூபபுத்தியின், மூடவிருத்தியிலும்)—ஆநந்தம் விளையாது மற்
றவைகள் ஆம்-ஆநந்தம் பிரகடமாகாது: சத்தும், சித்தும் பிரகடமா
ம்.—திடம் ஆன ஒழிவு ஆதி சாந்தத்திலே-திடமாகிய வைராக்கியம்,
பொறுமை, உதாரமுதலிய (ரூபபுத்தியின்,) சாந்த விருத்தியில்—
சத் சித் ஆநந்தம் மூன்றும் வெளி ஆம்-சச்சிதாநந்தங்கள் மூன்றும்
வியத்தமாம்.—[இனி விஷயத்தின் வைராக்கியத்திலோ மஹத்தமசுக
முண்டாகுமென்று கூறுகின்றார்.]மடம் ஆன மூடங்கள் கோரங்கள்-
அறியாமையினுலுளதாவதான (மோகபயாதிரூப)மூடவிருத்திகளையு
ம்,காமக்குரோதாதிரூபகோரவிருத்திகளையும்—விடு சாந்த மனம் ஆகி
ல்-விட்ட சமையாதிரூபமாகிய அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாயின்,—ஆ
நந்தம் (ஆம்) -(நிர்விக்கினமாகப் பிரமத்தினது) ஆநந்தம் பிரதிவிப்பி
க்கும்.—எ-று.

கோர, மூடவிருத்திகளில் சுகாநுபவங்காணப்படவில்லை: சாந்
தவிருத்தியில் சுகாநுபவங்காணப்படுகின்றது; அதுவும், நியூனமதிக
மாகக்காணப்படுகின்றது. கோர மூடவிருத்திகளில் சுகம் ஏன் காண
ப்படவில்லை எனின்;—கிரகக்ஷேத்திராதிவிஷயங்களில் இது நமக்கு
வேண்டுமென்னும் இச்சையுண்டாகும்போது கிடைக்குமோ! கிடை
யாதோ! என்னும் சமுசயமுண்டாவதாற்றுக்கமுண்டாகின்றது; கி
டையாமற்போமாயின், அத்துக்கமிகுகின்றது. ஒருவரால் விக்கின

ந்செய்யப்படின், குரோதமுண்டாகின்றது. பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கக்கூடாவிடின், விஷாதமுண்டாகின்றது; இப்படிக்குரோதாதிகளில் மஹத்தான துக்கமேயிருக்கிறது: சுகமுண்டென்பதற்கிடமில்லை. வாஞ்சிதவஸ்துலபித்தபோது சாந்தவிருத்தியுண்டாகின்றமையின், மஹத்தாகியசுகமுண்டாம். போகத்தில் மஹத்தரசுகமுண்டாம்: இலாபப் பிரசக்தியில் அற்பசுகமுண்டாம். சாந்தவிருத்தியிலும் விஷயலாபத்திற்குத்தக்கதாகத் தாரதம்மியசுகம்பாநமாம். ஞானிக்கு இச்சையினபாவரூபவைராக்கியத்தால் மகத்தம*சுகமுண்டாகும்; இதுவித்தியாநந்தமாம் என்றறிக.

கோர, மூடவிருத்திபிரண்டும் கலங்கியவிருத்தியாதலால், சத்தும், சித்துமன்றி அவைகளிலாநந்தந்தோன்றுமல் சாந்தவிருத்தி நிர்மலமாதலால் அதில் சச்சிதாநந்தங்கண்மூன்றும் பாநமாகின்றன; ஆதலால், சத்துஞ்சித்தும்போல ஆநந்தமும், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே அறியற்பாலதென்றுதாற்பரியம். (௧௧0)

(௨௩0) [சச்சிதாநந்தவிலக்கணமறியும்பொருட்டுச் சீடன் வினாதலும், அதற்காசாரியர் விடை கூறலும்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்தமே தென்றிடில், மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறிதல்சித் தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப தாநந்தமே. (௧௧௧)

(இ-ள்) இகம் ஆன குருநாதனே-இகத்தி (லருளுருவா)யெழுந்தருளியகுருவாகியஇறைவனே,—சத் சித் ஆநந்தம் எனும்-சச்சிதாநந்தமென்பவற்றின்--இலக்கணம் அறிகிலேன்-இலக்கணங்களையான றிந்திலேன்;—அகலாத-நீங்காத—சத்து ஆவது ஏது-சத்தினிலக்கணம்யாது?—சித்து ஆவது ஏது-சித்தினிலக்கணம்யாது?—ஆநந்தம் ஏது-ஆநந்தவிலக்கணம்யாது ?—என்றிடில்-என்று நீவினவிடில்,—மிகு காலம் மூன்றும்-மிகுந்தகாலத்திரயங்களிலும்—கெடாது இருப்பது-நீவிர்த்தியாகாமலிருப்பது—சத்து - (ஆன்மாவின்)சத்திலட்சணமாம்:—வேறுபாடு அறிதல்-ஒன்றற்கொன்றுபிருதக்கான (அகங்காராதி

---

* மகத்தமம்=நிரதிசயம்.

ப்)பிரபஞ்சத்தை யறிதலே—சித்து ஆம்-(ஆன்மாவின்) சித்திலட்ச ணமாம்: — மகிழ் காமம் நுகர் போது-வாஞ்சிதவஸ்து(லபித்து அத னை) அநுபவிக்கும்போது—சுகம் ஆகும்-(சந்தோஷரூபமானசாந்தவி ருத்தியின்கண்) சுகமாயெழுவதான—அநுபூதிவாழ்வு என்பது-அநு பூதிவாழ்வென்றுசொல்லப்படுவதே—ஆநந்தம்-(ஆன்மாவின்)ஆநந்த லட்சணமாம்.—எ-று. [வாழ்வு=இன்பம்.]

(௨௫க)யாதொருவஸ்து, ஞானத்தால்அபாவமாமோ அஃதசத்தெ ன்றும்,யாதொருவஸ்துயாதொருகாலத்தும்நிவிர்த்தியாகா தோ அதுசத்தென்றுஞ் சொல்லப்படும். சர்வபதார்த்த ங்கட்கும்,அவைகளினிவிர்த்திக்கும் ஆன்மா அதிஷ்டான மாம்:ஆன்மாவுக்குநிவிர்த்தியுண்டென்னின்;—சூனியத்தி ல் நிவிர்த்திகூடாதாகலின், அதற்குவேறேஅதிஷ்டானஞ் சொல்லல்வேண்டும்: ஆன்மாவிற்கும், அதனிவிர்த்திக்கு ம் அந்நியஅதிஷ்டானமங்கீகரிக்கின், அதற்குவேறேஅதி ஷ்டானமங்கீகரிக்கவரும்.

இவ்வாற்றால், அநவஸ்தையுளதாம்; அன்றியும், ஆன்மாவினி விர்த்தி அங்கீகரிப்பவரை ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியாரேனுமநுபவித்த துண்டா? அல்லது இன்றா? என்று வினவுவாம். அநுபவித்ததுண் டெனின்;—அதுபொருந்தாது. என்னை? அநுபவித்ததுயாது அது ஆன்மாவாம்: அன்றியும், தன்சொரூபநிவிர்த்தியினநுபவம் தனது மஸ்தகச்சேதனத்திற்குச் சமானவநுபவமாம்;ஆதலால், ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியநுபவம்பொருந்தாது. ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியுண்டு; அ தனநுபவம் ஒருவர்க்குமில்லையெனின்;— அப்போது ஆன்மாவின் நிவிர்த்திஇல்லையென்னும் வார்த்தை சித்தித்தது. என்னை? யாதொ ருவரானும் அநுபவிக்கப்படாத ஒருவஸ்து வந்தியாபுத்திரனுக்குச் சமானமாம்; ஆகலின், ஆன்மா ஒருபோதும் நிவிர்த்தியாவதில்லை; இதனான், "மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பதுசத்து." என்றார்.

(௨௫௨) ஆன்மா சித்தாம்: பிரகாசரூபமான யாதொருஞானமுண் டு அது சித்தெனப்படும். ஆன்மா அப்பிரகாசரூபமென் னின்;—அநான்மாக்களாகிய சடவஸ்துக்கள் ஓர்போதும் பிரகாசமாகா. அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளால் பதார்த்தங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவென்னின்;—அதுபொ ருந்தாது.

என்னை? அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும் பரிச்சின்னங்களாகலின், காரியங்களாம்: தேசகாலங்களால் யாதுஅந்தமாமோ அது பரிச்சின்னமெனப்படும்; யாதொன்றுகாரியமாமோ அதுசடமாமாகலின், அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களுஞ்சடமாம்; அவைகளால் யாதொருவஸ்துவும் பிரகாசியாது: ஆதலால், யாதொரு ஆன்மா சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாசரூபமாம்; ஆன்மா பிரகாசரூபமன்று: பின்னையோசடமாம்; அதன்கண் ஞானகுணமுண்டு; அந்தஞானத்தால் ஆன்மாவும், அநான்மாக்களும் பிரகாசிக்கின்றனவெனின்;—இங்ஙனங்கூறுநிற்பவரை ஆன்மாவின் ஞானகுணம் நித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? என்று வினவுவாம்: நித்தியமெனின்;—ஞானம், ஆன்மாவின்சொரூபமென்றே சித்தித்தது. என்னை? இதுநியமம்: யாதொன்று ஆன்மாவின்வேறே அஃதநித்தியமாம். ஞானத்தை ஆன்மாவின்வேறாகவங்கீகரிக்கில், அநித்தியமேயாம்; ஆதலால், நித்தியமாகவொப்பி ஆன்மாவின்வேறாக ஞானமுண்டென்னல்பொருந்தாது. அநித்தியமாகவங்கீகரிக்கில், கடாதிகள் போலுஞ்சடமாம்; யாதொன்றநித்தியவஸ்துவாமோ அதுசடமாம்; ஆதலால், ஞானம் அநித்தியமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையோவெனின்;—ஞானம் நித்தியமேயாம்: அந்நித்தியமானஞானம் ஆன்மாவின்சொரூபமே; அநித்தியமென்றங்கீகரிக்கில், ஆன்மாவின்கண் ஞானம் ஓர்போதிருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாம்: ஆதலால், ஞானம் ஆன்மாவின்வேறுமாம்; ஞானம் நித்தியமென்றங்கீகரிக்கில், வேறாகாது. யாதொன்றுகுணமாமோ அது குணமுடையதன்கண் ஓர்பொழுதிருப்பதும்,ஓர்பொழுதிராததுமாம்;அஃதெங்ஙனமெனின்;—வஸ்திரத்தின்கண் நிலாதிகுணங்கள் ஒருகாலிருப்பதும், ஒருகாலில்லாமற்போவதும்போலாம்; அப்படிப்போகாமல் ஞானம் நித்தியமாயிருத்தலால், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றேகொள்ளற்பாலதாம்.

ஞானத்தை அநித்தியமெனின்;—இந்திரியம், அல்லது, அந்தக்கரணம் இவைகளால் ஞானம் உற்பன்னமாயிற்றென்றுசொல்லல்வேண்டும்: அதுகூடாது. என்னை? சுழுத்தியின்கண் இந்திரியாதிகளில்லாதிருக்கவும் சுகத்தின்ஞானம் உண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை; சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின்ஞானம் அங்கீகரிக்கவில்லையாயின், விழித்து நான்சுகமாகநித்திரைசெய்தேனென்று சுழுத்திச்சுகத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டு

வதில்லை. யாதொருவஸ்துவின்ஞானம் பூர்வமுண்டோ அதன்ஸ்மிருதி உண்டாகின்றதேயல்லாமல், அஞ்ஞாதவஸ்துவின்ஸ்மிருதிஉண்டாகின்றதில்லை: சுழுத்திச்சுகத்தின்ஸ்மிருதி விழித்தபொழுதுண்டாகின்றது; ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின்ஞானம்உண்டாயிருக்கின்றது; அந்தஞானத்திற்குஜனகமாக இந்திரியாதிகள் சுழுத்தியின்கண்இல்லை; ஆதலால், ஞானம் நித்தியமாம்: ஞானத்தைவிடுத்து ஆன்மா ஒருபொழுதுமிருக்கவில்லை; ஆகலான், ஞானம் ஆன்மாவின்சொரூபமாம்: எப்படி உஷ்ணத்தன்மையைவிடுத்து அக்கினிஒருபொழுதுமிராமையால் உஷ்ணத்தன்மை அக்கினியின்சொரூபமோ அப்படி ஞானமும் ஆன்மாவின்சொரூபமாம்: யாதொன்று ஆகமாபாயியாமோ அது குணமாகும்; உஷ்ணத்தன்மையும், ஞானமும் ஆகமாபாயியல்ல; ஆதலால், முறையேஅக்கினி, ஆன்மா இவைகளின்சொரூபங்களாம்: யாதொருவஸ்து ஒருகாலிருந்து ஒருகாலிராதோ அது ஆகமாபாயியெனப்படும்; உற்பத்தியும், விநாசமும் அந்தக்கரணத்தின்விருத்திக்குளவாகாநிற்கும்: ஞானத்திற்கில்லை. ஆன்மசொருபமாகிய யாதொருஞானமுண்டோ அது விசேஷவியவகாரத்திற்கேதுவல்ல; மற்றெது எதுவெனின்;—ஞானசகிதவிருத்தி, அல்லது, விருத்தியின்கண் ஆரூடஞானம் வியவகாரத்திற்கேதுவாம்: இஃதவச்சேதவாதத்தின்கொள்கை.

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாசசகிதவிருத்தியால் வியவகாரமாம்: ஆபாசவாயிலாக அல்லது, நேரேவிருத்திவாயிலாக ஆன்மசொரூபஞானத்தாலேயே சர்வவியவகாரங்களும் உளவாம்: இல்லையாயின், உளவாகா; இவ்வாறு, ஆன்மா சர்வப்பிரகாசகஞானசொரூபமாக இருப்பதால், "வேறுபா டறிதல்சித்தாம்." என்றார்.

(உ௩௩) ஆன்மா ஆநந்தரூபமாம்: அல்லவெனின்;—விஷயசம்பந்தத்தால் யாதொருசொரூபாநந்தத்தின்பாநமுண்டாகின்றதோ அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை. விஷயத்தின்கண்ஆநந்தமில்லை; உண்டெனின்;—யாதொருவிஷயத்தால் யாதாமொருபுருஷனுக்குச் சுகமுண்டாமோ அதனாலேயே அந்நியனுக்குத்துக்கமுண்டாகின்றது.

அஃதெங்ஙனமெனில்;—அக்கினியின்பரிசத்தால் அக்கினிகீட

த்துக்கும், சர்ப்பசிம்மங்களிலுருவங்களொக்காலுடலால் சர்ப்பணி, சிம்மணி*களுக்கும் ஆநந்தமுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை; சித்தாந்தத்திலோ அக்கினிகிடத்துக்கு அக்கினியின்பரிசவிச்சையுண்டாமேல், அப்பொழுது சொரூபாநந்தத்தின்பானமுண்டாவதில்லை; அக்கினிசம்பந்தத்தால் க்ஷணமாத்திரம் இச்சைநிச்சலவ்ருத்தியின்கண் சொரூபாநந்தத்தின்பானமாகின்றது; அந்நியபுருஷனுக்கு அக்கினிசம்பந்தத்திலிச்சையில்லை. பின்னையாதுண்டெனின்;—அந்நியபதார்த்தத்திலிச்சையுண்டு; அவ்வந்நியபதார்த்தத்திலிச்சை அவற்றானன்றி அக்கினிசம்பந்தத்தானிவிர்த்தியாகாது. ஆதலால், அவனதுசஞ்சலவந்தக்கரணத்தின்கண் அக்கினிசம்பந்தத்தாலாநந்தமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை;—யாதொருஇச்சாரூபமான அந்தக்கரணத்தின்விருத்தியுண்டோ அது அவ்விஷயப்பிராப்தியால் நாசமாய்விட்டது; அந்நியவிருத்திக்கு யாதொருநிமித்தமுமில்லை; ஆகலின், அந்நியவிருத்தியுற்பத்தியாகவில்லை; விருத்தியின்றிச் சொரூபாநந்தம்பானமாகாதாகலின், விஷயத்திலேயே ஆநந்தமுண்டெனின்;—அது கூடாது, என்னை? இச்சாரூபஅந்தக்கரணத்தின்விருத்தி அபாவமாயிருக்கின்றதுண்மைதான்; அவ்விச்சாரூபவிருத்தி அபாவமாகாதிருக்கினும் அஃதிராஜதமாகலின், அதன்கண் ஆநந்தம்பிரகாசமாகாது. ஆநந்தத்தின்பிரகாசம் சாத்விகவிருத்தியின்கட்டோன்றும்சத்துவகுணத்தால் ஞானமுண்டாமென்பது நியமமாகலின்: வாஞ்சிதபதார்த்தங்கிடைத்து அதைவிஷயம்பண்ணும்பொருட்டு யாதொரு அந்தக்கரணத்தின்ஞானரூபவிருத்தியுண்டாகின்றதோ அது சாத்விகந்தான்; அச்சாத்விகவிருத்தியில் ஆநந்தம்பானமாம்; ஆயினும், அந்தஞானரூபவிருத்தி பகிர்முகமாகவிருப்பதால் அதன் பிருஷ்டபாகத்திலுள்ள அதனுபஹிதசேதனசொரூபாநந்தத்தை அதுகவராது; ஆதலால், விஷயவுபஹிதசேதனரூபாநந்தம் அவ்விருத்தியிற்பானமாகின்றது; அவ்விஷயவுபஹிதசேதனம் ஆன்மாவின்வேறல்ல; ஆகலின், ஆன்மாநந்தமே விஷயத்தில் பானமாகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது; அந்தஞானரூபவிருத்தியில் விஷயத்தோடுகூட நேத்திராதிஇந்திரியங்களின் சம்பந்தமே நிமித்தமாம்; அல்லது, யாதொருஞானரூபபகிர்முக

---

*சர்ப்பணி, சிம்மணி என்பன, சர்ப்பசிம்மங்களின்பெண்பால்,

விருத்தியுண்டோ அதனினுமந்நியமாக அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாகி ன்றது அதன்கண் அந்தக்கரணவுபஹிதசேதனரூபஆநந்தமே பாநமாகி ன்றதென்னும்இது உத்தமசித்தாந்தமாம்; அவ்விருத்தியினுற்பத்தியி ல் இச்சைமுதலியவற்றினபாவமே நிமித்தமாம். இச்சைமுதலியவை யின்றி ஏகாந்தத்துதாசினனாயிருக்கும்புருஷனுக்குப் பஹிர்முகஞான ரூபவிருத்தியுண்டாகாதிருந்தும் ஆநந்தம்பாநமாகின்றது. ஆதலால், இச்சைமுதலியவற்றின் அபாவரூபநிமித்தத்தால் ஆநந்தத்தைக்கவர் வதாய் அந்தர்முகவிருத்தியெப்படியுண்டாகின்றதோ அப்படி வாஞ் சிதவிஷயலாபத்தால் உளதாகும் இச்சைமுதலியவற்றினபாவத்தால் ஞானத்திற்குப்பின்னர் அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாய் அதனால், அந்த க்கரணவுபஹிதவாநந்தமே கவரப்படுகின்றது; அச்சொரூபாநந்தத்தின் கவர்ச்சியும், விஷயத்தின்ஞானமும் அத்தியந்தம் அவ்வியவஹிதமா யிருத்தலின், புருஷனுக்கு யான் விஷயத்தில்ஆநந்தமநுபவித்தே னென்னும் பிராந்தியுண்டாகின்றது. பிரதமபட்சத்தினும் இப்பட் சம் உத்தமமாம். என்னை? விஷயஞானரூபவிருத்தியினுன் அந்தக் கரணவுபஹிதஆநந்தபாநங்கூடாது; கூடுமாயின், மார்க்கத்திற்செல்லு ழியுளதாகும் விருட்சத்தின் ஞானரூபவிருத்தியும் சாத்துவிகமேயா தலால், அதனானும் விருட்சவுபஹிதசேதனசொரூபத்தின் ஆநந்தம்பா நமாதல்வேண்டும். அப்படியே சர்வஞானத்தாலும் ஞேயவுபஹிதசொ ரூபத்தின்ஆநந்தம் பாநமாதல்வேண்டும். அங்ஙனமாகாமல் ஆன்ம சொரூபத்தின் ஆநந்தமே பாநமாவதால், "மகிழ்காம நுகர்போது சு கமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப தாநந்தம்." என்றார். இவ்வாறேவாசிட் டத்தும்சித்தர்,"அறிவானு மறிபொருளுங் கூடியகூட் டரவிலெழு ம றிவா னந்தம், பிறியாத வான்மதத் துவத்தெழுந்த தாமதனைப் பே ணல் செய்வாம்." என்றனர்.

திரிகாலத்தினும் அபாத்தியமாயிருப்பதே சத்தினிலக்கணமெ ன்றும், சர்வப்பிரகாசகஞானசொரூபமாக இருப்பதே சித்தினிலக்க ணமென்றும், விஷயசம்பந்தத்தாற் சாத்துவீகஅந்தக்கரணவிருத்தி யின்கண் எழாநிற்குஞ்சுகமே ஆநந்தத்தினிலக்கணமென்றுங்கூறிய தாம். (௧௧௧)

(௨௫௪) [இவ்வாறான சச்சிதாநந்தவிலக்கணமுடைய பிரமமே நீ எனச் சுருதிகளானும், குருவினானும் உபதேசிக்கினும், நீயென்னுஞ்சப்தவாச்சியனான புருஷனிடத்து அவற்றின நுபவமெவ்வாறுளதெனச் சீடன்வினாதல்.]

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கிய ம், நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனி னும், மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்ன விவன் மன்னுமநு பவமெங்ஙனே, கோசப்பு ரங்களையி டித்துத்த கர்க்குமத கு ஞ்சரக் குருநாதனே. (௧௧௨)

(இ-ள்) நாசச் சரீரத்து இருக்கும் சரீரிதனை-நாசத்தையுடைய சரீரத்தின்கண்(அபிமானியாய்)இருக்குஞ்சரீரியை—நால்வேதமாவா க்கியம்-நான்குவேதங்களிலுள்ள நான்குமஹாவாக்கியங்களும்—நீ ச த் சித் ஆநந்தம் என்றிடினும்-நீயே சச்சிதாநந்த(ப்பிரம) மென்றுப தேசிக்கினும்,—ஆசிரியர் நீ பிரமம் ஆகும் எனினும்-நீயே(சச்சிதாநந் தப்)பிரமமென்று ஆசிரியருபதேசிக்கினும்—மாசு அற்ற-குற்றமற்ற —சத் சித் ஆநந்தம் நான் என்ன-சச்சிதாநந்தப்பிரமமே நானென்றநு பவிக்க—இவன் மன்னும் அநுபவம் எங்ஙனே - சரீரியாகியவிப்புரு ஷனிடத்தே நிலைபெற்ற(வச்சச்சிதாநந்தங்களின்)அநுபவமெவ்வாறு (உள்ளன)--கோசப்புரங்களை-பஞ்சகோசமாகியநகரங்களை—இடித்து த் தகர்க்கும்-இடித்துப்பொடியாக்கும் — மதகுஞ்சரக் குருநாதனே- (ஞான)மதயானையாகிய குருபரனே.—எ-று.

பஞ்சகோசத்தில் நானென்னும்புத்திரூபஅபிமானத்தைச் சரு தியுத்திகளால் அபாவமாக்குவதை,"இடித்துத்த கர்க்கும்." என்றார். "குஞ்சரம்." என்றது, உருவகம். (௧௧௨)

[சரீரியின்கண்ணுள்ள சச்சிதாநந்தவநுபவம் யாவர்க் குமொப்ப இரண்டுசெய்யுளாற் கூறுகின்றார்.]

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட லருமெனிற் செல்கா ல மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வரு கின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாதனு வுடல்கட வு ளுடன்மருட வுடல்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெ டினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே.

(இ-ள்) சென்மாந்தரம்செய்த வினைகள்—அந்நியஜநநங்களிற் (முன்மனவாக்குக்காயங்களாற்) செய்தகர்மங்கள்— உடல் தரும் எ

எின்-நேகத்தைத்தருமென்றுசொல்லின்,—செல் காலம்-இறந்தகாலத்தும்—இவன்-இச்சரிரியென்பவன்— உண்டலோ-உண்டல்லவா?—கன்ம அநுபவ நரகசொர்க்கம் எனின்- (நிகழ்காலத்திலிவன்செய்யாநின்ற) பாவபுண்ணியத்திற்கு அநுபோகமாக(முறையே)நரகமும், சொர்க்கமும்(வரு) மென்றுசொல்லின்,—வருகின்ற காலத்தும்-எதிர்காலத்தும்—இவன் உண்டலோ-இச்சரிரி(யாதனசரீரந்தேவசரீரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு) உளனல்லவா?— உன்மாத யாதன உடல்-சித்தவிப்பிரமைக்குக்காரணமான யாதனசரீரமும்,—கடவுள் உடல்-தேவசரீரமும்,—மநுட உடல்-மநுஷசரீரமும்—மாறிமாறி அழியும்-(அநேகமாய்) வேறுவேறுயுண்டாய் நசிக்கும்;— தன் மாய உடல் கெடினும்-தனதுமாயாமயசரீரங்களுநசமாயினும்,—இவன் இருப்பது கொண்டு-இச்சரிரி (திரிகாலத்தும் அபாத்தியமா)யிருப்பதால்— மகனே சத்து என்பது ஒக்கும்- மைந்தா(இவன்) சத்தென்றுசொல்லுவது(யாவர்க்குஞ்)சம்மதமாம்.—எ-று.

தரித்திரன், மகாராஜன், கருமி, பக்தன், முமூட்சு இவ்வைவருடைய வசனத்தால், "சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ." எனினும் ஆம்; இவ்வைவர்வசனம் வாசுதேவமனனத்தில் சச்சிதாநந்தநிரூபணத்திற்காண்க.(

இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்றபொழுது, மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே,பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன்னி டத்தினிற் போகாத பிரியமதனால், அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா லாநந்த மானமைந்தனே. (௧௧௪)

(இ-ள்) இருள் ஆக மூடும் சுழுத்தியில்-(மறைநிசி)யிருள்போல(யாதொருவிஷயங்களுந்தோன்றாமற்போக)மறையாநிற்குஞ் சுழுத்தியின்கண்--(மருளாமல்)-மயங்காமல்--(இருளையும் பொருளையும்)-(அவித்தையாகிய) இருளையும், (அதிற்பிரதிபலியாநிற்கும்ஆநந்தமாகிய)பொருளையும்—இரவி சுடர் அற்றபொழுது-சூரிய(ன்முதலியவாகிய)ப்பிரகாசங்களொழிந்த(காடாந்தகார)சமயத்தில்—இராத்திரியில்-இரவில்(உளதாகுஞ்சாக்கிரத்தின்கண்)—மருளாமல்-மயங்காமல்--இ

ருளையும்பொருளையும்-காடாந்தகாரத்தையும்,(அதிற்சாமான்யமாகஸ்பரிசத்தாற்றோன்றுகிற்குங்கடபடாதிப்)பொருள்களையும்—தெரிகின்ற வகைகொண்டு-அறிகின்றதன்மையால்,—சித்து ஆம்-சித்தென்பதநுபவமாம்.—பெருவாழ்வு மிக்க-பேராநந்தத்தால்கிரதிசயமாகிய—தானே தன்னிடத்தினில்-தான்றானேதன்னிடத்து—போராத பிரியம் அதனால்-மாறாதபிரேமைவைத்திருப்பதால்—அருகாத பிரியம்-குறைவற்றபிரியமானது—சுகத்தில் வரும் ஆதலால்-(யாவர்க்குந் துக்கத்தின்கணுண்டாகாமல்)சுகத்தின்கணுண்டாவது உலகிற்பிரசித்தமாதலால், — மைந்தனே—ஆநந்தம் ஆம்-இவன்ஆநந்தமென்பதநுபவமாம்.—எ-று.

ஓர்விருட்சத்தினின்றுமுண்டானபீஜம் அந்நியவிருட்சத்திற்குக் காரணமாவதல்லது, தன்னையுண்டாக்கியவிருட்சத்திற்குக்காரணமாகாததுபோல வர்த்தமானதேகத்தினின்று முண்டாகாநின்ற வினைகள் மேல்வரும்ஜநநத்திற்குக்காரணமாவதல்லது,அச்சநநத்திற்குக்காரணமாகாமையின், "சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றரும்." என்றும், இப்படி உத்தரோத்தரஜநநத்திற்குப் பூர்வபூர்வவினைகள்காரணமாக முன்சென்றஅநேககோடிகற்பங்களிலும் ஆன்மாச்சரீரமுடையவனாகஇருந்திருத்தலின், "செல்காலமிவனுண்டலோ." என்றும் இச்சநநத்தில் சிரவணாதிப்பிரயத்தனத்தால் பிரமான்மவயிக்கியஞானத்தைப் பிரதிபந்தரகிதமாகஅடையாவிடின், பூர்வகர்மத்தின்பயனாக இச்சரீரம்வந்ததுபோல இப்போதுசெய்யுங்கருமத்திற்குப்பயனாக இன்னும் அநேககோடிஜநநங்கள்வருமாகலின், அவைகளைத்தரித்துக்கொண்டு இனிவரும் அநேககோடிகற்பங்களிலும் ஆன்மாஇருப்பதால், "கன்மாநுபவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்றகாலத்து மிவனுண்டலோ." என்றும், முன்வந்ததும் இனிவருவதுமாகிய அநேககோடிசரீரங்களழிந்தும் சரியழியாமையின், இவன்சத்தெனல் யாவர்க்குமொப்ப அநுபவமாமென்பார், "யாதொ வுடல்கடவு ளுடன்மநட வுடன்மாறிமாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்கும்." என்றுங்கூறினார்.

"இரவி." என்பது,உபலட்சணமாகலின், வாகியப்பிரகாசங்களைத்தங்கொள்க. "இரவிசுட ரற்றபொழுதி ராத்திரியில்." என்றதால், காடாந்தகாரசமயத்திலென்பதும், "மருளாம விருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு."என்றதால்,சாக்கிரத்தின்கண் எ

ன்பதும்வருவிக்கப்பட்டன. வாகியவொளிகளற்றசாக்கிரமாவது ம
ழைநாளிரவிற்காடாந்தகாரசமயத்திலுளதாகுஞ்சாக்கிரம், அல்லது,
இரவிற் கபாடமுதலியவைபந்திக்கப்பட்டுத் தீபமணைந்த அந்தர்க்கிர
கத்திலுளதாகும் சாக்கிரமெனினுமாம். இங்ஙனங்கூறியது பிரகாசா
ந்தரவபேட்சையின்றியே ஆன்மாசொப்பிரகாசசித்ரூபமாயிருக்கு
ம் அநுபவம்விளக்குதற்பொருட்டென்க. சூரியன், சந்திரன்,அக்கி
னிமுதலியபிரகாசங்களொழிந்தசாக்கிரத்தின்கண் நேத்திரமுதலிய
இந்திரியவாயிலாக இருண்முதலியவற்றைக்கோசரிக்குமந்தக்கரண
விருத்தியும்,சுழுத்தியின்கண் அஞ்ஞானகோசரம்,ஆநந்தகோசரமாகி
ய அவித்தியாவிருத்தியும் அக்கினியானது உரூபபதார்த்தங்களைப்பிர
காசித்தற்குத் திரிமுதலியவைபோல உபாதிமாத்திரமாயிருக்கின்றன.
புத்திக்குஞானமொருகாலுமின்றென்று ஆன்மபோதத்திற்பூச்சியபா
தரானஸ்ரீசங்கராசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. சா
க்கிரம், சுழுத்தி இரண்டிற்கும் மத்தியமான சொப்பனத்தின்கண்
ணும் ஞாதா, ஞான,ஞேயரூபமான திரிபுடிகளையும் பிரகாசாந்தரங்
களையபேட்சியாமலேஆன்மாவாகியதான் பிரகாசிப்பிக்கின்றதும் இ
வன், "சித்து." என்பதற்கநுபவமாமெனக்கொள்க.

யானெப்போதுமிலனாகாமல் உளனாதல்வேண்டும். என்றிவ்வா
றுன பிரேமை ஆன்மாவின்கண் யாவர்க்குமுளது; அந்நியங்களில்
யாதொருபிரேமையுண்டாமோ அதுவும் தன்பொருட்டேயாம்: ஆ
ன்மாவின்கணுள்ளபிரேமையோ அந்நியத்தின்பொருட்டன்று. இப்
படிஆன்மாவின்கண்ணே பரமமானபிரேமையிருத்தலால் இச்சரீர,
"ஆநந்தம்." என்பது அநுபவமாமென்றறிக.

இதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "சிவ னன்று புரமூன்றிற் சித்தா
மவனே விளையாடு, மேவு மெல்லா மெய்போல வவனால் விளைத லா
ன்மெய்யத், தேவ னேசான் முதலினாற் சித்து மவனே யத்துவிதன்,
யாவுந் தானா தலினெதிலுந் தனையே விரும்ப லாலின்பன்." எ-ம்,
"இந்தப் புரங்க ளொருமூன்று மிவன்ற னிடையே யிறப்பதுகிர்த்,
தொந்தப் புருட னொருகாலு நசியா னாத லாற்சொல்லு, மந்தப் பர
ம னேயவன்று னறியா மையினா லப்பரனைப், பந்தப் படுமோர் சீவ
னெனப் பார்ப்பார் பவத்தே பதைக்கின்றார்." எ-ம் வரும். மற்றும்வ
ருவனவற்றுக்காண்க.

"இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்றபோ

மூ.து." என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு வானலன்முன், காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு வானொருத்தன்,ஈண்டு சோதியி னுலனல் சோமனருக்கனொல்லா, மாண்ட போதும் விளங்கும னக்கரி யாகிநின்றே." எ-ம், "சித்தமத் தமித்திடத் தபாவமுந் தெரிந்திடுஞ், சுத்தநற் சுழுத்தியிற் றுய்க்குமாயை கண்டிடு, மத்தமித் தனும்பிறத் தனும்பிலா னபாவபா, வத்தையிட் டகண்டமா யறிந்தபோ தடங்கவாம்." எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (கக௬)

(உ.ரை.) [சுகத்தின் சாதனரூபமான அந்நபாநாதிகளிடத்துப் பிரிதிகாணப்படுவதுபோல ஆன்மாவிடத்தும் பிரிதி காணப்படுதலின், ஆன்மாவும் அந்நபாநாதிகள்போலச், சுகசாதனமாகுங்கொலென வருமாசங்கையை அந்நபாநாதிகளிடத்துப் போகசாதனத்தன்மைரூபவுபாதியிருத்தலின்,அவைசுகசாதனமாம்; ஆன்மாவினிடத்து அஃதில்லாமையின், ஆன்மா சுகசாதனமல்லவென்னும் அபிப்பிராயத்தாற்பரிகரிக்கின்றார்.]

அன்னபா னாதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும், இன்னவா றான்மாவு மாநந்த சாதன மெனக்கருதல் பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாதனங்களொடு சொல்லுவா யாகின்மகனே, உன்னதா நந்தம் வேறேதநுப விப்பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ. (ககஎ)

(இ-ள்) அன்ன பான ஆதி-அந்நபானமுதலியவை—சுக சாதனமது ஆகையால்-சுகத்திற்குச்சாதனமாதலால்,— ஆர்க்கும் வெகு பிரியம் ஆகும்-யாவர்க்கும் அவையதிகப்பிரியமாம்;—இன்ன ஆறு-இந்தப்படி—ஆன்மாவும் ஆநந்த சாதனம் என-ஆன்மாவும் ஆநந்தத்திற்குச்சாதனமென்று—கருதல் பொருள் அல்ல - எண்ணுநிற்பது சருதிவிரோதமாம்:—சொன்ன ஒரு ஆன்மாவை- (சுகரூபமென்றுசுருதி) கூறிய ஏகமானவான்மாவை—சுக சாதனங்களொடு- (அந்நபாநாதிகளென்னும்)சுகசாதனங்களோடுசேர்த்து—சொல்லுவாய் ஆகின்- (இதுவுஞ்சுகசாதனமென்று)கூறுவையாயின்,—மகனே—உன்னது ஆநந்தம் வேறு ஏது - உன்னுடைய(வநுகூலவிஷயமான)ஆநந்தம்வேறே.

ஏதுி—அநுபவிப்பது ஆர்-அதனையநுபவியாநின்ற(கர்த்தாவேறே)யார்?—உபய ஆன்மாவும் உளவோ-(விஷயபாவம், விஷயீபாவமாக)இரண்டான்மாவுமுண்டா?—எ-று.

ஒரேஆன்மாவுக்கு ஒருகாலத்தில் உபகாரியத்தன்மை, உபகாரகத்தன்மையென்னும் இரண்டுதர்மம் விரோதமாகலின், அங்ஙனங்கூறுதல்கூடாதென்பார், "உன்னதா நந்தம்வே றேதநுப விப்பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ." என்றார்.

[உபகாரியத்தன்மை=கர்மம். உபகாரகத்தன்மை=கர்த்தா.]

(௨௫௬) [ஆன்மாவுக்கு அந்நாதிகள்போலச்சுகசாதனத்தன்மையில்லையாயினும், சுகம்போலப் போக்தாவினுபகாரத்தன்மையிருக்கலாமேயென்றுசங்கித்து அவற்கு நிரதிசயப்பிரேமைக்கு விஷயத்தன்மையிருப்பதால் அங்ஙனங் கூறுகிற்பது பொருந்தாதென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகுபிரிய மாறாதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொருநாளுமே. (௧௧௬)

(இ-ள்) விடய சுகமதில் வருதல் பிரியமாத்திரம் ஆகும்-விஷயஜந்நியசுகத்தின்கண்வாராநிற்பது பிரீதிமாத்திரமேயாம்: (நிரதிசயப்பிரீதியன்று.)—ஆன்மாவில்(வருதல்)வெகு பிரியம் ஆம்-ஆன்மாவின்கண்வாராநிற்பது நிரதிசயப்பிரீதியாம்.—(ஆதலால், விஷயஜந்நியசுகம்போலல்ல. எதனாலெனின்;—)விடய சுகம் வருபிரியம் மாறி வரும்-விஷயஜந்நியசுகத்தின்கண்வாராநின்றபிரீதி வியபிசாரத்தையடைகின்றது ;— (ஒருகாலந்நியசுகத்திற்செல்கின்றது. அவ்விஷயத்திலேயே நியமமாகவிருக்கவில்லையென்றவாறு;) ஆன்மாவில் மாறாது காண்-ஆன்மாவின்கணுள்ள (பிரியம்) வியபிசாரத்தையடைவதில்லை;—(ஆதலால்,)வெகு பிரியம்-(அவ்வான்மாவின்கணுள்ளபிரீதி)

நிரதிசயமாம்: — [விஷயப்பிரீதியின்வியபிசாரத்தைத்தரிசிப்பிக்கின்றார்.] விடய சுகம் விடலும் ஆம் கொளலும் ஆம்-ஓர்விஷயஜந்நியசுகத்தைவிடவுங்கூடும் (அந்நியவிஷயஜந்நியசுகத்தைப்) பற்றவுங்கூடும்.—[இனி ஆன்மாவின்கண்ணுள்ளபிரீதி வியபிசாரமில்லாதிருப்பதைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.] ஆன்மாவை விடுவது எவர் கொள்வது எவர் பார்-ஆன்மா (தள்ளத்தக்கவனும், கொள்ளத்தக்கவனும் அலனுதலால்,) அவனைவிடத்தக்கவர்யாவர்? கொள்ளத்தக்கவர்யாவர்? நீபாராய்.—[பலிதத்தைச்சொல்லுகின்றார்.] விடய சுக போகங்கள் விடும் அவனை-விஷய(ஜந்நிய)சுகபோகங்களைத்தியாகஞ்செய்யும் அவ்வான்மாவை—அவனால் ஒருநாளும் விடப்படாது-அவ்வான்மாவால் சதாத்தியாகம்பண்ணக்கூடாது.—எ-று.

ஆன்மாவைத்தியாகஞ்செய்யவும், கிரகணஞ்செய்யவுங் கூடாமையின், அவனிடத்துள்ளபிரீதி எப்படி வியபிசாரத்தையடையுமென்பார், "விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படாதொருநாளுமே." என்றார். (௧௧௬)

(உ-ரை) [உலகின்கண்ணேசிலர் துவேஷத்தால் ஆன்மத்தியாகஞ்செய்யக்காணப்படுதலின், ஆன்மா தியாகத்தின்விஷயமன்றெனல் கூடாதென்றுவருஞ் சங்கையை அத்தியாகம் ஆன்மாவின்வேறான தேகத்தின் விஷயமேயன்றி ஆன்மவிஷயமன்றெனப் பரிகரிக்கின்றார்.]

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்கொன்று விடுகிறேனென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான்கொன்று சாவவெனல் சங்கையலவே, தேகந்த னைக்கொல்லு மவனால்வி டப்பட்ட தேகமவ னல்லவ்மகனே, ஆகந்த னிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மாவெ றுப்பதிலையே. (௧௧௭)

(இ-ள்) வேகின்ற கோபங்களால்-(விருட்சந்தானடைந்தநியால் வேதல்போலத்தாம்) வேகாநின்ற(வியாதி) கோபங்களால்,—என்னை நான்-என்னையான்—கொன்று விடுகிறேன் என்று-கொலைசெய்து தியாகம்பண்ணுகின்றேனென்று சொல்லி—சிலபேர்-சிலர்—சாகின்

றபடியினால்-(ஓரோர்காலத்தில் உலகில்) மரணமாமென்றமையின்,—தன்னையே தான் கொன்று-(ஆன்மாத்)தன்னையேதான் (விருச்சிகாதிகளிற்போலத் துவேஷித்துக்) கொலைசெய்து—சாவன் எனல்-மரணரூபமான தியாகவிஷயமாகின்றனனென்று சங்கித்தல்— சங்கை அல-சங்கையன்று.--[அஃதியாதினாலெனின்;—]தேகம் தனைக்கொல்லும் அவனால்-தேகத்தின்வேறாயிருந்து அதனைக்கொன்றுதியாகம் பண்ணுகின்ற யாதொருசீவனுண்டோ அவனால்—விடப்பட்ட தேகம்- தியாகம்பண்ணப்படுகிறதேகம்— அவன் அல்லன்-அவனல்லனும்.—மகனே—ஆயம் தனில் கோபம் அலது-அந்நியமானதேகத்தின்கண் துவேஷமேயல்லாமல்— தனை ஒரு நாளும்— தன்னையொருபோதும்—ஆன்மா வெறுப்பது இலை-தான் துவேஷிப்பதில்லை.-எ-று.

ஆன்மா அந்நாதிபோலப்பிரியவிஷயமும், விருச்சிகாதிபோலத் துவேஷவிஷயமும் அல்லனாயின், திரணாதிபோல உபேட்சாவிஷயமாவனோவெனின்;—உபேட்சிப்பவனுடையசொரூபமேயாவனாதலால் உபேட்சாவிஷயமுமாகான் என்றறிக. (௧௧௭)

(௨௫௮)[ஆன்மாவேபிரியவஸ்துவாயின், வித்த, புத்திராதிகளும் பிரியவஸ்துக்களாகத்தோற்றுவானேனென்றுசங்கித்து ஆன்மாவைச்சமீபித்ததுகொண்டு அவைகளில் தாரதம்மியமானபிரீதிதோன்றுகின்றதென்று அநுபவத்திற்காட்டி அவையனைத்தினும் ஆன்மாவில் அதிகப்பிரியமிருத்தலால் ஆன்மாவே முக்கியமென்றுகூறுகின்றார்.]

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப்பி ராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்தவான் மாமுக்கியம், ஊகத்தி னாற்கௌண மித்தைகள் தாமூன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. (௧௧௮)

(இ-ள்) தாகப்படும் பொருளிலும்-யாவரும்பிரியப்படுகின்ற தனத்தினும்—மகன் பிரியம் ஆம்-புத்திரன்பிரியமாம்;—தனயனிலும்-புத்திரனிலும்,—உடல் பிரியம் ஆம் - அந்நமயமானதேகம்பிரியமாம்;—ஆகத்திலும்-தேகத்தினும்,—இந்திரியம் பிரியம் ஆம்-இந்திரியங்கள்

பிரியமாம்;—கரணம் அதனிலும்-இந்திரியங்களினும்,—உயிர் பிரியம் ஆம்-பிராணன்பிரியமாம்;—ஏகப் பிராணனிலும்-(மனதோடு) ஒன்றாகிய பிராணனினும்,—ஆன்மாவில் வெகு பிரியம் -ஆன்மாவிடத்துப்பரமப்பிரியமாம்;—இந்த ஆன்மா முக்கியம்-ஆதலின், இச்சாட்சியே பிரதானரூபமாம்.—[ஆயின், ஆன்மாபுத்திரனுன்; புத்திரனில்லாதவனுக்குப்பரலோகமில்லை; இம்மநுடலோகமும் புத்திரனாலேயேசம்பாதிக்கப்படுகிறது: அந்நியகர்மங்களாலில்லையென்று சுருதியின்கண்ணே புத்திரனைப்பிரதானமாகக்கூறியிருப்பது என்னையோவெனச்சங்கித்துப் புத்திராதிகள் ஓரோர்சமயத்தில்முக்கியமாதல்பற்றி அங்ஙனங்கூறிற்றென்றுகூறுகின்றார்.] யுகத்தினால் - (சுருதிக்கவிரோதமாகிய) தர்க்க உத்தியால் (ஆராயின்,)—கௌணம் மித்தை கர்த்தா மூன்றும்-கௌணான்மா, மித்தையான்மா, கர்த்தான்மா இவைமூன்றும்—மகனே—ஓர் ஒன்றில் அதிகம்-ஓரோர்சமயத்திற் பிரதானமாம்.—எ-று.

புத்திராதிகளினுபத்தை நிவாரணஞ்செய்தற்பொருட்டுத் தனத்தைச்செலவிடுதலால் பொருளின், மகன்பிரியம்; தனதுதேகத்தை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஓர்போது புத்திராதிகளையுந்தானஞ்செய்தலின், தனயனிலுமுடல்பிரியம்; இந்திரியங்களுக்குற்றநாசத்தைநீக்குதற்பொருட்டுத் தாடனாதிகளாலுளதாகும் தேகத்தின்பீடையையும்,அங்கீகரிக்கப்படுவதால் ஆகத்தின் இந்திரியம்பிரியம்; பிராணனீங்கும்படிவரில் அதைக்காத்தற்பொருட்டு இந்திரியங்களின் சேதனாதிகளையும் அங்கீகாரம்பண்ணப்படுதலின், கரணமதனின் பிரியமுயிராம்; இப்படித்தனமுதல் பிராணபரியந்தமாகிய பதார்த்தங்களில் உத்தரோத்தரமதிகப்பிரியத்தன்மை சர்வாநுபவசித்தம். ஆன்மாவின் நிரதிசயப்பிரேமையின் விஷயத்தன்மை ஞானிகளநுபவசித்தமாம்.

பூர்வபூர்வபதார்த்தங்களினும், உத்தரோத்தரபதார்த்தங்களில்அதிகப்பிரீதியிருப்பது ஆன்மாவைச் சமீபித்திருத்தலின், என்க.

அவை ஆன்மாவைச்சமீபித்திருக்குமாறு.

ஆன்மாவின்ஆபாசம் சூட்சுமசரீரத்திலுண்டு: மற்றொன்றிலில்லை; ஆகலின்,ஆபாசவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சூட்சுமசரீரத்தோடுசம்பந்தமுண்டு; ஸ்தூலசரீரத்தோடு சூட்சுமசரீரத்திற்குச் சம்பந்தமுண்டு; ஆகலின், ஸ்தூலசரீரத்தோடு சூட்சுமசரீரவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச்சம்பந்தமுண்டு: புத்திரனோடு ஸ்தூலசரீரவாயிலாகச்சம்பந்தமு

ண்டு; புத்திரனுடையமித்திரரோடு புத்திரவாயிலாகச்சம்பந்தமுண்டு.

இவ்வாறு, உத்தரோத்தரம் யாதொன்று ஆன்மாவின் சமீபமோ அதன்கண் அதிகப்பிரீதியுளது. யாதொரு ஆன்மாவின் சம்பந்தத்தால் பதார்த்தங்களிற் பிரீதியுண்டாகிறதோ அவ்வான்மாவின்கண் முக்கியப்பிரீதியுண்டு: வேறொருபதார்த்தங்களிலில்லை. புத்திரனுடையமித்திரரிடத்துப் புத்திரனுடையசம்பந்தத்தால் பிரீதியுண்டாதலின், புத்திரனிடத்தே அதிகப்பிரீதி பிதாவுக்குறிருப்பதுபோல ஆன்மாவினுடையஅதிகசமீபத்தில் அதிகப்பிரீதியுண்டாயிருப்பதால் ஆன்மாவின்கண்ணேயே சகலர்க்கும்பிரீதியிருக்கின்றது; அப்பிரீதி ஆநந்தத்திலும், துக்கத்தினபாவத்திலும் உண்டாகின்றது; வேறொன்றில் இல்லை. வேறுபதார்த்தங்களிலுண்டாகும்பிரீதி ஆநந்தநிமித்தமும், துக்கத்தினபாவநிமித்தமுமேயாகலின்,அவையன்றி வேறுபதார்த்தங்களில் பிரீதியில்லை, சகலர்க்கும் பிரீதிக்குவிஷயமானஆன்மா ஆநந்தரூபமும், துக்கத்தினபாவரூபமுமாம்: சர்ப்பத்தினபாவம் இரச்சுரூபமாவதுபோலக் கற்பிதத்தினபாவம் அதிஷ்டானரூபமாகலின், கற்பிதமாகியதுக்கத்தினபாவமும் ஆன்மரூபமாம்; ஆதலால், "இந்தவான்மாமுக்கியம்," என்றார்.

இங்கே பிராணசத்தத்தால் பிராணவுபலட்சிதமான மனது கொள்ளற்பாலதாம், என்னை? மனது சொரூபாநந்தத்தின்பிரதிவிம்பத்தையுடைத்தாயிருப்பதானும், இந்திரியங்களைப் பிரேரிப்பதால் அவைகட்குச்சுவாமியாகலானும், நேத்திராதிஇந்திரியங்களில் பீடைவந்ததுகொண்டு மனதுக்குவிட்சேபமுண்டாகில் அப்போது இந்திரியங்களொழிந்துபோமாயின், நான்சுகியாயிருப்பேனென்று மனோவிசிஷ்டனானபுருஷன்சொல்வதனானும், மனத்தின்சஞ்சாரமும்அதுதேகத்தினின்று வெளிப்படுதலும் பிராணனின்றிக்கூடாமையானும் பிராணசத்தத்தால் மனதுகொள்ளற்பாலதாம் எனப்பஞ்சதசியின், டிப்பண*த்திலெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்திலும், "தொடர்மன மேதென்னின், மெத்து மாகம பூடண ருரைத்தது விசையுயிரசைவாகும்," எனவீதகவ்வியர்கதையில், (உக)-வதுசெய்யுளில் மனதுக்கும், பிராணனுக்கும் அபேதங்கூறியிருக்கிறது. "ஏகப்பிராணன்." என்றது இக்கருத்தேபற்றியென்க. (கக அ

*டிப்பணம்=உரையின் அரும்பதவுரை.

(௨௫௩) [கௌணான்மாமுதலியவற்றுள், இத்தருணத்தில் இவ்வான்மா முக்கியமாமெனக் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான கௌணவான்மாமுக்கியம், விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான மித்தையான் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டினாற் கர்த்தனாஞ் சிவவான் மாமுக்கியம்,சடமாயு மூத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேம காமுக்கியம். (௧௧௩)

(இ-ள்) கெடல் ஆன பொழுது-ஒருவனுக்குமரணம்வந்தகாலையில்,—(தான்மரணமடையினும், புத்திராதிகள் எவ்வாறு தனமுதலியவற்றால் ஜீவிப்பரோ அவ்வாறே எத்தனஞ்செய்கின்றதால்) இவன் காணிக்கு மகன் ஆன-இவன் பூமிமுதலியவற்றை ஆளுதற்குரியபுத்திரனாகிய—கௌண ஆன்மா முக்கியம்-கௌணான்மாபிரதானமாம்.—விடலாத உடலம் பரிக்கும் நாள்-விடத்தக்கதல்லாத அந்நமயகோசமானதேகத்தை(நான்இளைத்தேன், இனிப் புஷ்டியைச்சம்பாதிப்பேனென்று புஷ்டிக்கேதுவான அந்நாதிகளைப் புத்திராதிகளைச்சேர்க்காமல் தானேயுண்டு) இரட்சிக்குங்காலையில்,—உடல் ஆன மித்தை ஆன்மா முக்கியம்-தேகமானமித்தையான்மாப் பிரதானமாம். — திடம் ஆன நன்மை கதி வேண்டினால்-உறுதியான(அமிர்தாதிப்)பிரயோஜநத்தையுடைய சுவர்க்கத்தையடையவிச்சி(த்துத் தேகபோகங்களைவெறுத்தொழித்துக் கிருச்சிரசாந்திராயணாதிரூபதவத்தினையாசரி)க்கில், (அப்போது)—கர்த்தன் ஆம் சிவ ஆன்மா முக்கியம்-கர்த்தாவென்னுஞ்சத்தத்திற்குவாச்சியமான(விஞ்ஞானமயகோசமாகிய)ஜீவான்மாப் பிரதானமாம்.—[அன்றியும்,முக்கியான்மாவினதுஸ்தலத்தை இனிக் கூறுகின்றார்.]சடம் மாயும் மூத்தியினின்-அஞ்ஞானம் (அதன்காரியங்களினைத்திரேண்டும்) அபாவமாகாநிற்கும்மோட்சதசையில்,—ஞான ஆன்மா ஆன தானே-சிதான்மாவாகியதானே—மகா முக்கியம்-மிகவும்பிரதானமாம்.—எ-று.

சமதமாதி சாதனங்களைச்சம்பாதித்து மோட்சத்தையடைவேனென்னும் புத்தியை எப்பொழுதடைவனோ அப்பொழுது குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியவிசாரத்தாலுண்டாகின்ற அபரோட்சஞானத்தால் நான் கர்த்தாமுதலியரூபனல்லன், சச்சிதாநந்தரூபப்பிரமமாகிறேன் என்றிப்படிச் சிதான்மாவையடைகின்றனன்,

இவ்வியவகாரத்தில் அவனுக்குச் சுத்தசேதனத்தன்மைரூபமே உசிதமாம்: கர்த்தாமுதலியரூபத்தன்மை அங்கேஉசிதமாக இல்லை என்பார், "முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேமகாமுக்கியம்." என்றார். சத்தியஞானாநந்தம்பிரமம், விஞ்ஞானமாநந்தம்பிரமம், அநந்தரம், அபாகியம், சம்பூர்ணம், பிரஞ்ஞானகனம் ஆன்மா என்றுமிவைமுதலியசுருதிகளால் ஆன்மாவுக்குப் பிரமரூபத்தன்மையுண்டென்க. [அநந்தரம்=அந்தரரகிதம். அபாகியம்=வாகியரகிதம், பிரஞ்ஞானகனம்=அதிசயஞானரூபம்.]

(௨௯௦) சப்தத்தின்கண் சத்திவிருத்தி லட்சணாவிருத்திகள் எப்படியோ அப்படி மூன்றாவதானகௌணீவிருத்தியுமுண்டு; எப்படிச்சத்திவிருத்தியாலுணர்த்தாநின்ற பொருளைச் சக்கியார்த்தம், முக்கியார்த்தம், வாச்சியார்த்தமென்றும், லட்சணாவிருத்தியாலுணர்த்தாநின்ற பொருளை லட்சியார்த்தமென்றுங்கூறுநிற்பரோ அப்படிக் குணவிருத்தியாலுணர்த்தாநிற்கும்பொருளைக் கௌணார்த்தமென்பர்.

பதத்தின்வாச்சியார்த்தத்தில் யாதொருகுணமுண்டோ அக்குணமுடைய அவாச்சியார்த்தத்தில் பதத்தின் கௌணீவிருத்தி*யுண்டு. சிம்மம்தேவதத்தனென்னும் வாக்கியத்தில் சிம்மசப்தத்தின்வாச்சியார்த்தமான சிம்மமாகிய பசுவின்கண்ணுள்ள சூரத்துவம், குரூரத்துவமுதலிய குணங்களையுடைய சிம்மபதத்தின் அவாச்சியார்த்தத்தில் சிம்மபதத்தின் கௌணீவிருத்தியுண்டு. அப்படி ஆன்மபதத்தின் வாஸ்தவவாச்சியார்த்தமோ சாட்சியாம்: ஆதலால், சாட்சிமுக்கியான்மாவெனப்படும். சாட்சியின்கண்ணாரோபிதமாதலால், ஆன்மபதத்திற்கு மித்தியாவாச்சியார்த்தம் லிங்கதேகமும், ஸ்தூலதேகமுதலியசங்காதங்களுமாம்; அச்சங்காதங்களுள், இகலோக, பரலோக சம்பந்திகளான கர்மங்களில் பிரவிர்த்திரூபமான யாதொருகுணமுண்டோ அக்குணமுடைய ஆன்மபதத்தின் அவாச்சியமான புத்திராதிகளில் ஆன்மபதத்தின் கௌணீவிருத்தியுண்டு; அக்கௌணீவிருத்தியால் உணர்த்தாநின்ற புத்திராதிரூபங்களான பதார்த்தங்கள் கௌணான்மாவெனப்படும்: கள்ளனின்வேறானகட்டையைக் கள்ளனென்பது எப்படிமித்தையோ அப்படிப்பஞ்சகோசங்களை ஆன்மா

---

*விருத்தி=சம்பந்தம்

வென்பது பித்தையாம், சர்வத்திலும் ஆந்தரமாதலின், சர்வத்திற்கு ஞ்சாட்சியாகிய ஆன்மா முக்கியான்மாவெனப்படும் என்க. (ககசு)

(உ௬க) [விஷயங்களிலுள்ளவிருப்பு, வெறுப்பு, பொதுமலென் னும் இவை நியமமாயிராமல்மாறுவபோல ஆன்மாவின்க ண்ணுள்ளவிருப்பு மாருமையின், ஆன்மாவே ஆநந்தரூப மென்று ஆன்மாநந்தத்தைமுடிக்கின்ருர்.]

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வ னெனினும் வெறுப்பாம், உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லா தியிலுதாசின மாமாதலால், மலினமறு சின்மயன் பலவகை யுமிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான், அலகிலா நந்த வடி வாகுமுன் சொருபத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே.

(இ-ள்) புலியும்-(வெறுப்புவிஷயமான) வியாக்கிரமும்,—அநு கூலம் எனில் இட்டம் ஆம்-(விரோதப்போர்புரிவதால் சுகத்திற்குச்) சா தனமாமாயின்,(அப்போது)பிரியவிஷயமாம்:—பகைசெயில்-பிரதிகூ லமானசெய்கையைத்(தனக்குச்)செய்யில்,—புதல்வன் எனினும்-(அ ப்போதுவிருப்புவிஷயமான)புத்திரனாலும்—வெறுப்பு ஆம்-வெறு ப்புவிஷயமாம்.—உலகில்—இருவகையும்அல்லாத-விருப்புவிஷயமும் வெறுப்பு விஷயமுமல்லாத—உதாசின புல் ஆதியில்-பொதுமல்விஷ யமானதிரணமுதலியவற்றில்,—(இருவகையும்)ஆம்-(நீக்காய்தன்முத லியசெய்கையில் அதுபற்றுவித்தன்முதலியவற்றிற்குபகாரியாமாயி ன், அப்போது)விருப்பும்,(நடத்தன்முதலியசெய்கையில் காலின்கண் ணழுந்தத்தைத்தன்முதலியவற்ருல் அபகாரியாமாயின்அப்பொழுது) வெறுப்புமுளவாகாநிற்கும்.—மலினம் அறு சின்மயன்-சுத்தசின்மய னை ஆன்மா—பலவகையும்-பலதிறத்தும்—இப்படி-(வியாக்கிரம்,பு த்திரன்,திரணாதிகளில் விருப்பு,வெறுப்பு, பொதுமல்) இப்போதுகூறி யபடி நியமமாகவில்லாமல் நீங்காநிற்பனபோல—மகிழ்ச்சியில்-தன் ஞநந்தத்தில்—விருப்பம் இகழான்-ஒருபோதும் விருப்பம் விடாமலு டையனாகின்ருன்;—ஆதலால்,—அலகில் ஆநந்த வடிவு ஆகும் உன் சொருபத்தை-அபரிச்சின்ன ஆநந்தரூபமானவுனதுசொருபத்தை— மைந்தனே — ஆராய்ந்துபார் - (தைத்திரீயசுருதியிற்கூறியபடிபஞ்ச கோசத்தைவேறுபடுத்தி அவைகளுள்ளே,)அநுபவித்தறிவாய்,-எ-று,

(உசுஉ) [இனி இவ்வான்மாநந்தந்தானே யோகாப்பியாசத்தால் முக்கியாநந்தமாகவெளிப்படுகிறதென்றும், சார்வபௌமாதியாநந்தங்கள் இதனநுலேசமென்றும் தரிசிப்பித்தற்பொருட்டு ஆநந்தத்தின் பேதமித்தன்மைத்தெனச் சங்கித்துணர்த்துகின்றார்.]

மானஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த வகைகளெத் தனையெ
ன்னிலோ, ஞானந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனா நந்தம்விட
யாநந்தமென், றாநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில
ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்
த னேயெட்டு மிஃதின்ன தின்னதெனவே. (கஉக)

(இ-ள்) மானம் சிறந்த-பெருமைமிகுந்த—குருநாதனே—ஆநந்த வகைகள்-ஆநந்தத்தின்கூறுபாடுகள்— எத்தனை என்னில்-எத்தனையென்று நீவினவில்,—ஞானம் திகழ்ந்த பிரமாநந்தம்-தனது ஞானத்தாலேயே (சுழுத்தியின்கண்) விளங்குவதான பிரமாநந்தமும்,—வாசனாநந்தம்-(தூஷ்ணீம்ஸ்திதிக்கண் விஷயத்தினநுபவமின்றி விளங்குவதான) வாசனாநந்தமும்,—விஷயாநந்தம்-(வாஞ்சித்தவிஷயத்தின் லாபத்தால் அந்தர்முகமனத்தின்கண் பிரதிவிம்பிக்கின்றவிஷயாநந்தமும்— என்று-என —ஆநந்தம் மூன்றுவிதம்-ஆநந்தம்மூவகையாம்;—(அம்மூவகையாநந்தங்களின்வேறாக இச்சகத்தின்கண் யாதொரு ஆநந்தமுமில்லை.) எட்டுவகை என்பர் சிலர்-ஆநந்தமெண்வகையென்பர் சிலபெரியோர்;—அவ்வைந்தும் இதில் அடக்கம்-அவர்கூறும் ஏனைய ஆநந்தங்களும் இம்மூவகைஆநந்தங்களுள், அந்தர்ப்பாவமாம்:—எட்டும் இஃதுஇன்னது (இஃது) இன்னது என-எட்டினையும் இன்னவாநந்தமின்னநாமமுடையது இன்னவாநந்தமின்னநாமமுடையதென்று— யான்-நான்—அந்தவகை சொல-அவ்வாநந்தவேறுபாடுகளையும், அவற்றின் நாமவேறுபாடுகளையுங்கூற— மைந்தனே கேள்.—எ-று.

(உசுங) முக்கியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம் இம்மூன்றும் பிரமாநந்தத்திற்குவேறின்மையின், பிரமாநந்தத்திலந்தர்ப்பாவ*மாம்.

---

*அந்தர்ப்பாவம்=உள்ளடங்கியிருப்பது.

என்னை? பிரமாநந்தந்தானே அறிவிவேகிக்கு யோகரூட்யுபாயத்தால் முக்கியாநந்தமாகவும், மந்தப்பிரஞ்ஞையுடைய சிஞ்ஞாசுக்கு ஆன்மாநந்தவிவேகரூபவாயிலாகப் பரமப்பிரேமாஸ்பதவாநந்தமாகவும் வெளிப்படலானும், ஆன்மாவாகலாற் சஜாதீயமென்னும் கேவலான்மாவாகியபுத்திரபாரியாதிகளினும், அநான்மாவாகலின், விஜாதீயமென்னும் ஆகாசாதிகளினும் வேறாய்ச் சத்துவைத*மான ஆன்மாநந்தத்திற்கு அத்துவிதீய முக்கியாநந்தத்தின்றன்மை கூடாதென்றுவரும் வாதியின்சங்கையைப்பற்றித் தைத்திரியசுருதியிற்கூறிய ஆகாசமுதற் றனுதேகபரியந்தமானசகத்து ஆநந்தத்தின் அந்நியமல்லாமையின், ஆன்மாநந்தத்துக்கு அத்துவிதீயப்பிரமத்தன்மை உண்டென்று இதற்குமுன்னூலான பஞ்சதசியிற்கூறியிருப்பதனானும் சுழுத்தியின்கண் சுவப்பிரகாசமாயுள்ள பிரமாநந்தத்தில் முக்கியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம் மூன்றும் அந்தர்ப்பாவமாம். சிரத்தைமுதலியவற்றின்வாயிலாக ஓர்பொழுது ஆநந்தத்தினிச்சயத்தையுடையபுருஷன் உதாசீனகாலத்திலுந்தோன்றுவதான யாதொரு ஆநந்தத்தின்வாசனையுண்டோ அதையபேட்சித்து முக்கியாநந்தத்திற் றற்பரனாய் அம்முக்கியாநந்தத்தையேபாவிக்கின்றனனென்று பஞ்சதசியிற் கூறியிருப்பதுகொண்டே அங்ஙனங்கூறினர். [ஜந்நியமாகலான், விஷயாநந்தம், வாசனாநந்தம் அமுக்கியம்: ஜநகமாகலாற்பிரமாநந்தம்முக்கியம்: பிரமாநந்தத்திற்கும், முக்கியாநந்தத்திற்கும்பேதமில்லை.] இவர் நிசாநந்தமென்று இனிக்கூறுவதை வாசனாநந்தநாமமுடையதாகப்பஞ்சதசியிற்கூறியிருக்கின்றனர்: சுழுத்தியினின்றும் எழுந்தகாலையில் சுகதுக்கங்களினபாவமிருத்தலின், அது உதாசீனதசையாம்; அதில் சுழுத்தியில் அநுபவித்தபிரமாநந்தத்தின்வாசனை சொற்பகாலபரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால் இச்செய்யுளில் பஞ்சதசியிற்கூறியபடி வாசனாநந்தமென்றனர். அப்படியேசாக்கிரத்தில் எங்கே எங்கே சுகதுக்கமிரண்டும் அபாவமாயிருக்குமோ அவ்வக்காலம் உதாசீனமென்றுசொல்லப்படுகிறது. எங்கேசுகமுண்டோ அங்கே இராகமுண்டாம். எங்கேதுக்கமுண்டோ அங்கேதுவேஷமுண்டாம். ஆகலின், சுகதுக்கரூபநிமித்தத்தாலுண்டாகாநிற்கும் இராகத் துவேஷங்களின் அபாவகாலத்தை உதாசீனத்துவமென்றும், தூஷ்ணீம்ஸ்திதியென்றுங்கூறுவர்; ஆதலால், தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையிலுள

---

*சத்துவைதம் = துவைதத்தோடுகூடியது

நாகும்ஆநந்தம் இங்கேகூறியவாசனாநந்தத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம். என்னை? இரண்டும் நிர்விஷயமாகலின். விஷயாநந்தம்போல வித்தியாநந்தமும் அந்தக்கரணவிருத்திரூபமேயாதலால், விஷயாநந்தத்தில் அஃதந்தர்ப்பாவமாமென்றறிக. (௧௨௧)

(௨௬௪) [எண்வகையாநந்தங்களின் நாமங்களோடு அவற்றின் ரூபங்களைத் தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த னந்தலிற் சுகம்வாசனைச்சுகமு முப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுகமு தாசின முற்றசுக நிசசுகமதாம், ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ ழுந்தசுக ஞானசுகமே. (௧௨௨)

(இ-ள்) போகத்தில் வரு சுகம்விடயசுகம் -(இஷ்டவிஷயங்களானமாலைமுதலியவைவலபித்து அவைகளை)யநுபவிக்கும்போது(இச்சாநிவிர்த்தியின் நிமித்தத்தாலுளதாகாநிற்கும் அந்தர்முகமனோவிருத்தியின்கண் யாதொருஆன்மசொரூபாநந்தம்)பிரதிவிம்பியாநிற்குமோ அதுவிஷயாநந்தமாம்.—நித்திரைப்போது உளது பிரமசுகம் ஆம்-சுழுத்திகாலத்தில்(சொப்பிரகாசமானயாதொரு)சுகமுண்டோ அது பிரமாநந்தமாம்.—மோகத்து அனந்தலில் சுகம்-(சாகரணமடைந்தபுருஷனுக்கு)மயக்கத்தையுடையசுழுத்தியின்கண் (அநுபவித்த)பிரமாநந்தத்தின்வாசனை * (பின்னர் சொற்பகாலபரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால்,)—வாசனைச் சுகம்அது-வாசனாநந்தமாம்.—முப்பிரியம் - பிரியவஸ்துக்களுள், யானே அதிகப்பிரியவஸ்துவென்னும் விவேகத்தால்எழாநின்றவாநந்தம் — ஆன்மசுகம் ஆம்-ஆன்மாநந்தமாம்.—யோகத்தில் உளது-சமாதியின்கண்(நிராவரணமாய்த்)தோன்றாநிற்கும் ஆநந்தம்—முக்கிய சுகம்-முக்கியாநந்தமாம்.--உதாசினம் உற்ற சுகம்-உதாசினகாலத்திற்பொருந்தாநிற்குமாநந்தம் — நிசசுகமது ஆம்-நிசாநந்தமாம்.—ஏகத்தை நோக்கல்-(துவிதத்தை மாயாமயமென்றுபேட்சித்து) அத்துவிதமானதன்னைநாடாநிற்கும் (விவேகத்தாற்றோன்றாநிற்கு)மாநந்தம்--அத்துவிதசுகம்-அத்துவிதாநந்தமாம்.—வாக்கியம் எழுந்த சுகம் - மஹாவாக்கியவிசாரத்தாலுண்டாகாநின்ற (சமுசயரகிதமானஞா

---

*வாசனை=சம்ஸ்காரம்.

னத்தால்அர்த்தக்காணவிருத்தியின்கண் பிரதிவிம்பியாநின்ற) ஆநந்தம்—ஞானசுகம்-வித்தியாநந்தமாம்.—எ-று. (௧௨௨)

(௨௬௫) [இனி அஷ்டவிதாநந்தங்களை விஸ்தாரமாகக்கூறத் தொடங்கி விஷயாநந்தத்தின்சொரூபத்தைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

[வேறு.]

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனம துறுநேரம், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ மதுதான் விஷயசு காநந்தம். (௧௨௩)

(இ-ள்) இவ்வாறு உரைசெயும்-இந்தப்படியாகப்(பஞ்சதசிமுதலிய சாஸ்திரங்களிற்)பிரதிபாதியாநிற்கும்—சுக பேதங்களின்-ஆநந்த வேறுபாடுகளின்,--இயல்பு ஆம் அவை சொல-சுபாவங்களையாங் கூற—மகனே கேள்-மைந்தனே கேட்பாய்.—நனவினில் உழல்வான்-சாக்கிரத்தின்கண் (தனக்குவேண்டுவனவானவிஷயங்களைச் சம்பாதித்தன்முதலியவியவகாரங்களிற்) சுழலாநின்றசீவனானவன்—ஒவ்வா இடர் கெட-(அவ்வியவகாரங்களாலுளவாகாநிற்கும்) சகிக்கக்கூடாததுன்பங்கள் நீங்குதற்பொருட்டு—உறங்கும் சயனமது உறுநேரம்-நித்திரைபண்ணுதற்கேதுவாகும் மிருதுவானசையைமுதலியவற்றிற்சயனஞ்செய்யுஞ்சமயத்தில்—செவ்வா மனம்-செவ்வையாகஅவனதுபுத்தியானது—அகமுகம் ஆம்-அந்தர்முகமாகும்;--அதில்-அவ்வந்தர்முகமானபுத்திவிருத்தியின்கண்(தனது எதிரான தர்ப்பணத்தின்கண் முகம்போல)--ஒளிர் சித்தின் சுகம் நிழல்-விளங்காநின்றசொரூபபூதாநந்தத்தின் சாயையானது—சேருங்காண்-பிரதிவிம்பியாநிற்கும்.—அவ்வாறு-கூறியவழியாக—இவன் உளம்-புருஷனுடைய புத்திவிருத்தியில்—மகிழ்வு ஆம் அநுபவம் அதுதான்-இன்பமாகிய அவ்வநுபவமே—விஷய சுக ஆநந்தம்-விஷயசுகமானஆநந்தமாம்.—எ-று.

உரைசெய்தவென்றும்பாடம். (௧௨௩)

(௨௩௪) [பிரமாநந்தவியல்பு கூறுகின்றார்.]

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனபுன மசையா
மல், சேனந் தனதுகு லாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்தி
ரை செறிசீவன், தானந் தமில்பர னுடனென் றுவனொரு த
னையல் லதுபிற நினையாமல், ஆனந் தமயனு மாவன் சுகமிகு
மதுதா னுயர்பிர மாநந்தம். (௧௨௩)

(இ-ள்) ஈனம் தரு விடய சுகம்-இழிவைத்தராநின்ற விஷயசு
கமானது—திரிபுடி இடர் ஆம் என-புசிப்பவன், போகம், போக்கிய
ரூபமானதிரிபுடியோடுகூடினதால் துக்கமாமென்றுகருதி(அத்திரிபுடி
யாலுண்டாகாநின்ற சிரமநிவிர்த்தியின்பொருட்டு)—மனம் அசையா
மல்-மனஞ்சலியாமல்—நித்திரை செறி சீவன்-நித்திரைபொருந்திய
அச்சீவனானவன்—அந்தம் இல் பரன் உடன் ஒன்றுவன்-அந்தமற்ற
(ஆநந்தரூபமான)பிரமத்தோடுகூடத் தாதாத்மியத்தையடைவன்.—
ஒரு தனை அல்லது-அத்வைதமானதன்னையல்லாமல் — பிற நினை
யாமல்-வேறொன்றையுஞ் சிந்தியாமல்—தான் ஆனந்தமயனும் ஆவ
ன்-(சுழுத்தியில் பிரமத்தோடு ஏகத்துவத்தையடைகிறானென்னுஞ்
சுருதியால்) தானும் அச்சுழுத்தியின்கண்ணுள்ள ஆநந்தரூபனுமாவ
ன்.—மிகு சுகம் அதுதான்-(சுழுத்தியிலுள்ள)மிக்கஆநந்தமாகிய அது
வே—உயர் பிரமாநந்தம்—உயர்வான பிரமாநந்தமாம்.— [சொல்லிய
சுழுத்தியின்கண்ணுள்ள ஆநந்தத்திற்குச் சேனமுதலிய வெகுதிருஷ்
டாந்தங்கள் சுருதியிற்கூறியிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றார்.] சேன
ம்-பருந்தானது— தனது குலாயம் தனில்-தனது கூட்டில்—விழு
செயல் போல்-ஆகாசத்தினின்றும் வீழாநின்றசெய்கைபோல.-எ-று

(௨௩௭) சேனம் என்பது, உபலட்சணமாகவின், சுழுத்தியாநந்தத்
திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சுருதிகளிற்கூறியுள்ள சகுனி,
சேனம்,குமாரன்,மஹாராஜன், மஹாப்பிராமணன் என்று
ம் ஐவகைத்திருஷ்டாந்தமுங்கொள்ளற்பாலனவாம்.

அத்திருஷ்டாந்தமாவன:

க-வது—அஸ்த, தம்ப முதலானவைகளிற் கட்டுண்டிருந்த சகு
னி*ப்பட்சி இரைமுதலியவற்றைக் கவர்தற்பொருட்டுப் பூர்வாதிதி

* சகுனி=இராஜாளிப்பட்சி.

ளைகளிற் சுழன்றுதிரிந்து அங்கே விசிராந்தியடையாமற் பின்கட்டு ண்டஸ்தானமான அஸ்தம் முதலானவைகளையாசிரயிப்பதுபோலச் சீவனுடைய உபாதிரூபமானமனதும் புண்ணியபாவப்பயனான சுகது க்கங்களையநுபவித்தற்பொருட்டுச் சொப்பன, சாக்கிரமென்னும் அ வஸ்தைகளில் அங்கங்கே சுழன்று போகப்பிரதமானகன்மம் நசிக்கி ல் தனது உபாதானமான அஞ்ஞானத்தில் லீனமாம்; அம்மனம்லய மாகின், மனோரூபஉபாதியுடையசீவன் பரமான்மாவே ஆய்விடுவன்; இதுசாந்தோக்கியசுருதியின், சஷ்டாத்தியாயத்திலுள்ள வாக்கியா ர்த்தம்.

உ-வது—ஆகாசத்தின்கண் எங்குஞ்சஞ்சரியாநின்ற சேனமெ ன்னுநாமமுடையபட்சி ஆகாசத்தில் சஞ்சாரரூபநிமித்தத்தாலுளதா ன சிரமநிவிர்த்தியின்பொருட்டுச்சயனஞ்செய்தற்குத் தனதுஸ்தான த்தின் அபிலாஷையொன்றனையேயுடைத்தானதாய்த் தனது குடம் பையிற்பட்சங்களையொடுக்கிக்கொண்டு அதிவேகமா வீழாநிற்பது போல மனோவுபாதியையுடைய சிதாபாசனும் பிரமாநந்தம் ஒன்றி லேயேஅபிலாஷையுடையனாய் யாதொன்றினானுந்தடைபடாமல் சு ஷுத்தியினிமித்தம் இருதயாகாசரூபமானஸ்தானத்தில் வேகமாகச் செல்லாநின்றனன்; இதுபிருகதாரண்ணியவுபநிடதவாக்கியார்த்தம்.

௩-வது—அதிபாலன் கழுத்தளவுநிரம்ப ஸ்தனபானஞ்செய்து ம்ருதுவானசய்யையிற்சயனித்துக்கொண்டு யான், எனது என்பன வாதிய விசேஷஞானமின்மையின், இராகாதிரகிதனாய்ச் சுகமூர்த்தி யாகவேயிருக்கின்றனன் என்பதும்,

௪-வது—சக்கிரவர்த்தியாகிய அரசன் ஞானத்தோடுகூடிய புத்தி யின்மையனாயினும்,சர்வமநுடாநந்தங்களோடுங்கூடினவனாதலால் பி ராப்த்திக்கயோக்கியமான விஷயங்களினபாவத்தால் இராகாதிரகித னாய் ஆநந்தமூர்த்தியாகவேயிருக்கின்றனன் என்பதும்,

௫-வது—மஹாப்பிராமணனென்னும் பிரத்தியகபின்ன பிரமசா ட்சாத்காரமுடையவன் நான்கிருதகிருத்தியனாகின்றேனென்னும் வி த்தியாநந்தத்தின் பரமகாஷ்டையையடைந்தவனாய்ப் பரமாநந்தசொ ரூபமாகவேயிருக்கின்றனன்என்பதும் பிருகதாரண்ணியத்திற்பாலா கிப்பிராமணப்பிரகரணத்திலுள்ளன; இவ்வைந்துதிருஷ்டாந்தங்களா

லும் சுழுத்தியையடைந்தபுருஷன் ஆநந்தரூபமாகவேயிருக்கின்ற மைகாண்க.

(உசுஅ) குமாரன்முதலிய மூவகைப்புருஷரை உதாரணமாகக்கூறியதன் தாற்பரியமேதெனின்;—

விவேகரகிதபுருஷரின்மத்தியில் அதிபாலன் சுகியாயிருக்கின்றனன். விவேகிபுருஷரின்மத்தியில் சாருவபௌமன் சுகியாயிருக்கின்றனன். அதிவிவேகபுருஷரின்மத்தியில் ஆநந்தரூபமான ஆன்மசாட்சாத்காரமுடையபுருஷனே சுகியாயிருக்கின்றனன். அந்நியபுருஷரோ சர்வதாஇராகாதியுடையராயிருத்தலின், சுகமின்மையராகவேயிருக்கின்றனர். ஆதலால், அவர்களைச் சுழுத்தியுடையவனுக்குத் திருஷ்டாந்தமாகக்கூறவில்லையென்க.

[விவேகி=விவகாராதிகளிற்குசலர்.] (கஉச)

(உசுக) [சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமுண்டென்பதைச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களாலுணர்த்துகின்றார்.]

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்றா கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானூகம், நீங்கும் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமஸிசெய் பொழுதேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநுபவ மதனு லதுபிர மாநந்தம். (கஉரு)

(இ-ள்) தூங்கும் சுகமது-உறங்கும் (காலையில்சகலப்பிரபஞ்சமும் விலீனமானதமப்பிரதானபிரகிருதியால் ஆச்சாதிதனானசிவனுனவன் அடையாநின்ற) சுகமானது—பிரமச்சுகம் எனல்-பிரமாநந்தமென்றுசொல்லுதல்—சுருதிப் பொருள்- சுருதியின் அர்த்தமாம்.—விழி துயில்வோர்கள்-நித்திரைசெய்யாநிற்பவருள்ளே,—சிலர்-(தனவான்களான)சிலபேர்— தாங்கும் மலர் அணை-(நித்திரைக்குவிக்கினமாகச் சரீரத்தின்கட்பிடையுறாமல்) காக்கத்தக்கமிருதுவானபூவணைமுதலியவற்றை—நன்றாக-திரவியஞ்செலவிட்டேச் சரீரபிடைமுதலியவெகுபிரகாரமானபரிசிரமத்தால் — சம்பாதிப்பதுதான்- சம்பாதிப்பதே—ஊகம்-(சுழுத்தியில் பிரமாநந்தமுண்டென்பதற்கு) உத்தியாம்.—நீங்கும் நன்மையும்-நன்மைதிமைகளான வாதியவிருத்தாந்தமும்,

-ஆந்தரவிருத்தாந்தமும்—ஆண் பெண் முறைமையும்-ஆண்பெண்ணெ ன்றுமொழுங்கும்—தெரியாது-(விஞ்சித்து)மறியாமல்—அமளி செய் பொழுதே போல்-(காமியாமியபுருஷன் தனக்குப்பிரியமான) ஸ்திரி யை ஆலிங்கனஞ் செய்யுங்காலையிலே (சுகமூர்த்தியாயிருப்பது) போல—ஆங்கு-அச்சுழுத்தியின்கண்(பிராஞ்ஞனைவன் பரமாத்மா வோடுகூட ஏகத்துவத்தையடைந்தவனாய்)—உள் வெளிகளும் அறி யா-ஆந்தரவாகியங்களுள்,ஒன்று மறியாமல்(ஆநந்தமூர்த்தியாகவே)யி ருப்பது —அநுபவம்-அநுபவமாம்.—அதனால்-இப்படிச் சுருதி, யுத் தி, அநுபவங்களுளவாகையால்,—அநு பிரமாநந்தம்-(சுழுத்தியின்க ண்ணுள்ள)அவ்வாநந்தம்பிரமாநந்தமாம்.—எ-று,

சுழுத்திகாலத்திற் சகலபிரபஞ்சமும் விலீனமானதமப்பிரதான மாயையிலிருதியால் ஆவிருதனைசிவன் சுகரூபமானபிரமத்தைய டைகின்றனென்று அதர்வணவேதத்தின் கைவல்யசுருதிகூறுகின்ற தென்பார்,"தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்." எ ன்றும், சுழுத்தியின்கண் சுகமில்லையாயின், மகத்தரப்பிரயாசத்தால் மிருதுசய்யாதிசாதனங்கள் ஏன்சம்பாதிக்கின்றார்களென்பார், "விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானாகம்." என்றும் கூறினர்."அமளிசெய் பொழுதேபோல்." என் னுமுத்தி பிருகதாரண்யத்தின் ஜோதிர்ப்பிராமணநாமப்பிரகரணத்தி லுள்ள வாக்கியம். ["அமளிசெய்." என்பது, இடக்கரடக்கல்.]

திருஷ்டாந்தத்தில் வெகுமார்க்கங்கள் எங்கேயொன்றாகக்கூடுகி ன்றனவோ அப்படிப்பட்டஸ்தானம் அல்லது, வகுமார்க்கம் இவை முதலியவை வாகியவிருத்தாந்தம்: கிரககிருத்தியம் ஆந்தரவிருத்தாந் தம். தாஷ்டாந்தத்தில் சாகரணம், வாகியவிருத்தாந்தம்: நாடியின்க ண்ணுள்ளசொப்பனம் ஆந்தரவிருத்தாந்தமென்றறிக.

"திங்கள் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையும்." என்பது, இவ ர்கருத்து. இதற்குமுன்னூலான பஞ்சதசியை ஆராய்ந்து இவ்வாறு ரைசெய்யாமல் சுவகபோலகற்பனையாக இச்செய்யுளுக்கும், இதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ளசெய்யுள்கட்கும் உரைசெய்திருக்கின்றனர். அறிந்தோர்கள் அதனை உரையென்றேற்பார்கள்.

ஆநந்தமூவகையென்றும், அதன்விரிவு எண்வகையென்றும், ஏ னையவைந்தும் மூவகையிலந்தர்ப்பாவமென்றும், பிரமாநந்தம், வாச

னாநந்தம், விஷயாநந்தமென்னும் இம்மூவகைஆநந்தத்திற்கு அந்நிய மாக உலகில் ஆநந்தமில்லையென்றும் இதற்குமுன்னூலான பஞ்சத சியில் ஸ்ரீ வித்தியாரண்யசுவாமிகளாலருளிச்செய்திருக்க அதற்குமு ரணாக தானசுகமென்றுபாடங்கூறிஅதற்குரைசெய்திருப்பது வேறே எப்பிரமாணங்கொண்டோ யாம் அறியேம். (கஉரு)

(உஎ0) [அநுபவம், ஸ்மரணம்இவ்விரண்டற்கும்அதிகரணம் ஒ ன்றேயென்னும்நியமத்தால் யான்சுகமாகவுறங்கினேன் ஒ ன்றுமறியாதிருந்தேன் என்றுசுழுத்திகாலத்திலுள்ளசுகத் தையும், அஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞானமயசத்தவாச்சிய னாசிவன் ஸ்மரணஞ்செய்யக்காணப்படுவதால் அவனு க்கஃதெவ்வாறுகூடுமென்று சீடன்சங்கித்தல்.]

உதவும் புவியினி லொருவ னநுபவ மொருவன் மனதி னி லுதியாதே,மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த மயனை ன்றோசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ் ஞான மயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன்றே, சுதைவிண் ணோர்புகழ் குரு வே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. (கஉசு)

(இ-ள்) உதவும் புவியினில்-(கர்மாநுஷ்டானவாயிலாகச் சர் வாபீஷ்டங்களையும் யாவர்க்கும்) பயவாநிற்கும் பூமியின்கண்ணே— ஒருவன் அநுபவம் ஒருவன் மனதினில் உதியாதே- (தேவதத்தன் எ ன்று) மொருவன் அநுபவம் (எக்ஞதத்தன் என்று) மற்றொருவன் மனதின்கண்(ஸ்மரணரூபமாக) உதிக்கமாட்டாதே!—மதியும் கெடு கிற துயில்கொண்டு-(மனோமயகோசத்தோடு) விஞ்ஞானமயகோசமு ம் நாசமாகின்றநித்திரையடைந்து—ஆநந்தமயன் அன்றோ சுகம் உறு கின்றான்-ஆநந்தமயனல்லவா சுகமநுபவிக்கின்றான்;—இது-இவ்வநு பவம்—விஞ்ஞானமயன் ஆம்-விஞ்ஞானமயனாகும்(கர்த்தாவின்,)— சிந்தையில்-கரணரூபமாகும் மனதில்—நினைவு ஆய் வந்திடல் அழகு அன்றே-ஸ்மரணமாயெழுதலழகல்லவே! [ஆகலின், இதுபொருந்து மாறெவ்வாறு.] சுதை விண்ணோர் புகழ் குருவே-அமுத(பானஞ்செ ய்து அஜராமரணராயுள்ள தேவர்களாலுந்துதிசெய்யப்படுகின்ற (மகி மையினையுடைய)குருவே—நீர்-தேவரீர் — சகலமும் வல்லீர் - (என் போலிகள்வினவாநிற்குஞ்சந்தேகங்க)ளனைத்தையும் போக்கவல்ல ச

வந்தனராதலால்,—இது சொல்லீர்-இச்சந்தேகத்துக்குஞ்சமாதானமருள்வீராக.—எ-று.

நினைவாய்வந்திடுமெனல் கண்டேன், என்றும்பாடம்.

[ஸ்மரணம் = ஞாதவஸ்துவின் அநுபவாதீனசம்ஸ்காரஜந்ய ஞானம்.] (கஉசு)

[மேலதற்கு உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்யுங் கனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன், நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுறு மாநந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. (கஉஎ)

(இ-ள்) நெய்யும் வெண்ணெயும்- (உருக்கின) நெய்யும், (உருக்காத) நெய்யும் (உருவின்வேறு சுவையிலொன்றுபோல)— இருபேர்களும்-ஆநந்தமயன், விஞ்ஞானமயனென்னுமிருவரும்—நினைவில் பிறிவு அறிவினில் இல்லை-அவித்தை, அந்தக்கரணவிருத்தி (ரூபஉபாதிதிருஷ்டி) யினாற்பிரிவேயன்றிப் பிரதிவிம்பசேதனரூபதிருஷ்டியினாற்பிரிவில்லை;—[ஓர்பிரதிவிம்பசேதனந்தானே உபாதிபேதத்தால் இருவகைநாமமடைந்ததேயன்றிச் சொரூபமாகப்பேதமின்றென்பது நன்குகவிளங்குதற்பொருட்டு அநேகதிருஷ்டாந்தமுகத்தால் கூறுகின்றார்.] செய்யும் கனவினில்-(போகப்பிரதமானகர்மவசத்தால் நானாவியவகாரங்களையுஞ்) செய்யாநின்றசாக்கிரத்தின்கண்—இறுகும் மனதொடு சேரும்-தூலமாகுமந்தக்கரணவுபாதியோடுகூடாநிற்கும்—சின்மய விஞ்ஞானன்-சின்மயனான விஞ்ஞானமயனென்னும் ஆன்மா—நையும் துயர் மனம்-வருந்துந்துன்ப(காரணமான) அந்தக்கரணம்—நழுவும் பொழுது-(போகப்பிரதமானகர்மக்ஷயவசத்தால் சித்திராரூபமாக) விலீனமாகுங்காலையில்,—உணர் ஞானச் சுகம் உறும் ஆநந்தன்-(கரணசாபேட்சையின்றி அஞ்ஞானத்தை) அறியவல்ல பிரமாநந்தத்தை அநுபவியாநிற்கும் ஆநந்தமயனென்றுசொல்லப்படுவன்.—(ஆகலின்,) பெய்யும் துளிகளும்-(மேகத்தாற்) சொரிகின்றமழைத்துளிகளும்,—நீரும் (போல்)-கூவதடாகாதிகளிலுள்ள புனலும்போலவும்,—குளமொடு பாகும்போல்-வெல்லமும், பாகும்போலவும்—இவர் பிறிவு அன்று-இவர்வேறல்லர்.—அறி-(என) இங்ஙனம் அறிதி. - எ-று.

இக்காரணத்தால் ஆநந்தமயனநுபவஸ்மரணம் விஞ்ஞானமயனுக்குண்டாவதால் விரோதமின்றாமென்பதுகருத்து.

இதன்விவரம் முதற்படலத்தில், ௨௩-வதுசெய்யுளின் விசேஷவுரையில் அவஸ்தைகளினிலக்கணங்கூறியிருப்புழிகாண்க.

"ஞானச் சுகமுணும்." என்றதால், சுழுத்தியின்கண்ணந்தக்கரணம் அபாவமாயிருத்தலின், அதனையுண்ணுதற்கு வேறேகரணமேதெனின்;—சொரூபபூதமானசுகத்தைச் சிதாபாசசகிதஅஞ்ஞானத்தினின்றும் உற்பன்னமாய்ச் சுகாதிகளைவிஷயமாகவுடைய சத்துவகுணத்தின் பரிணாமவிசேஷரூபமானவிருத்தியால் உண்ணுகின்றனனெனக்கொள்க.

இதனை, "பிரமானந்தமுறுமாயா விருத்தியெனு நுண்கரணந் தன்னா லநுபவித்தல் சுழுத்தியாம்." என்னும் வேதாந்தசூடாமணியானுமறிக.

இங்கே "வெண்ணெய்" என்றது, அக்கினியின் சையோகாதிகளால் உருகிப் பின்னர்வாயுவாதிகளின்சம்பந்தத்தால் உறைந்து வெண்மைநிறமுற்றநெய்யை. (௧௨௭)

(௨௭௧) [சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமயரூபனான சீவனால், பிரமசுகமநுபவிக்கப்படுமோயின், அதைப்பரித்தியாகஞ்செய்து வாகியத்தில்துக்காலயமான சாக்கிரத்திற்குவருவானேனென்றுசங்கித்துச் சமாதானங்கூறுகின்றார்.]

ஒன்று கியபிர மாநந் தச்சுக மொழிவா னேன்வெளி வருவானேன், என்றூன் முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்று யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான், அன்று மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம். ()

(இ-ள்) (ஆநந்தமயனானசீவனானவன்)ஒன்று ஆகிய பிரமாநந்தச்சுகம்-ஏகமாகியபிரமாநந்தசுகத்தை—ஒழிவான் ஏன்-பரித்தியாகஞ்செய்தற்குக்காரணமென்னை?—வெளி வருவான் ஏன்-வெளியே (சாக்கிரத்தில்)வருதற்குக்காரணமென்னை?—என்றால்-என்றுசங்கிக்கின்,—முன் செய்த கர்மம் வெளியினில் இழுக்கும்-பூர்வஞ்செய்த (புண்

ணியபாவரூபமான பாசத்தால் கட்டுண்டிருத்தலால்) அக்கர்ம(பாச)ம் (சாட்சாதவனநுபவித்திருந்தபிரமாநந்தத்தையும் பரித்தியாகஞ்செய்யும்படிபண்ணி)வாயித்தில் சாகரஞூதிகளில்இழுக்கும்;—(இப்படிக் கர்மவசத்தால் சாகரஞூதிஅவஸ்தைகள் உளவாமென்பதெதனாலறியப்படுகின்றதெனின்;—சுழுத்தியையடைந்தசிவன் சொப்பனம் அல்லது, சாகரணத்தையடைகின்றனனென்னும் கைவல்யசுருதிவாக்கியத்தால்அறியப்படுகின்றதென்க.) [சுழுத்தியின்கண் பிரமாநந்தத்தினநுபவமுண்டென்பதிற் காரணங்கூறுகின்றார்.] சுழுத்தி விட்டு எழுந்தோனும்-சுழுத்தியவஸ்தையைவிட்டுச் சாக்கிரத்தையடைந்தபுருஷனும் — (சிலகணம்)-சொற்பகாலபரியந்தம்—நன்றாயின சுகம் அகலான்-(சுழுத்தியிலநுபவிக்கப்பட்ட)பிரமபூதமான ஆநந்தத்தின்வாசனையை விடாதுளன்.—[அதற்குக்காரணங்கூறுகின்றார்.]வெளியிலும் நடவான்-புறத்துஞ்செல்லானாய்--மறதியும் பெறமாட்டான் - அகத்தே யநுபவித்த ஆநந்தத்தையும் விடாதுளன்.—இங்ஙனங்கூறியவாற்றால்,நிர்விஷயனாய்ச் சுகியாய் உதாசீனனாயுளனென்பது பெறப்படுகின்றது; [இதனால், பிரமாநந்தவாசனை பின்னேதொடர்ந்திருக்கின்றதென்பதுகருத்து.] இவ்வாறுபொருளுரைத்தது இதற்குமுன்னூலானபஞ்சதசியையக்கொண்டென்க. "அன்றா மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம்." என்றது, இவ்வாசிரியர்கருத்து. அன்று ஆம் என-(சுழுத்தியு)மன்று (சுழுத்தியு)மாம் (சாக்கிரமு)மன்று (சாக்கிரமு)மாம் என்றுகூறும்படி—சிலகணம் இருந்து உறங்கும்-சொற்பகாலபரியந்தம் அங்ஙனமிருந்து உறங்காநிற்கும் — அதுவே வாதனை ஆநந்தம்-(சுழுத்தியின் சம்ஸ்காரமாகிய) அத்தூஷ்ணீம்ஸ்திதியே வாசனாநந்தமாம்.—எ-று.

ஒழிவான், வருவான் என்பனவற்றிலுள்ள வான்விகுதி-தொழிற்பெயர்ப்பொருட்டு. முன்-கஎ-வதுசெய்யுளில் இருப்பான் என்பதிலுள்ள பான்விகுதியுமது. (கஉஅ)

(உஎஉ) [ஆயின், சர்வதா அங்ஙனம் ஏன் இருக்கவில்லையெனின்; அதற்குக்கூறுகின்றார்.]

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை
மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோ
வர் தருநடு வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு மொருசிந் தை
யுமற விருந்தே னெனலநு பவமாகும், இந்தப் படிதனு தா
சீ னச்சுக மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம். (கஉகூ)

(இ-ள்) அந்தக்கணம்- (சுழுத்தியினின்றும் வெளியேயிழுத்த பூர்வகர்மம் அப்படித்தூஷ்ணீம்பூதனாயிருக்கவொட்டாமற் பின்னரும்பிரேரிக்க) அந்தட்சணமே—உடல் அகம் என்று-(சகலபிராணிகளும்;தேகமேதாமென்று (அத்தேகத்திலபிமானமுற்று)—இடர்களில் அலைந்தே-(பலவேறுவகைப்பட்ட) துக்கங்களிலுழன்று (அத்துக்காநுசந்தானத்தால்)—சுகந்தனை-(அநுபவித்த)பிரமாநந்தத்தை — மறந்தே போம்-(சொற்பகாலத்தோடு)மறந்தேவிடும்;—(இவ்வாறு தினந்தோறும் மநுடர்க்குநித்திரைக்குமுன்னும்பின்னும் பிரமாநந்தத்தின்கண் பட்சபாதமுண்டென்றறிக.) [பட்சபாதம்=சிநேகம்.] "உடலகம்." என்றதால், சீவன் தேகத்தோடுதாதான்மியனாய் உதாசினன், சுகி, துக்கியென்னும் மூவவஸ்தையுடையனாயிருப்பனெனக்கொள்ளக்கிடந்தன; கொள்ளவே, அம்மூவகையுள், முந்தைச் செயும் வினை-பூர்வஜநநங்களிற்செய்தபுண்ணியபாவங்கள்—சுக துக்கம் தரும்-சுகதுக்கமாகியஇரண்டையுந்தரும்.— (ஆகலின், அவைகள் கர்மகாரியங்களாம்: சுகதுக்கங்களும் வாகியபோகத்தினாலும், மனோராச்சியத்தாலும், இருவகையாகவொப்பினர்.) [மூன்றாவதானஉதாசீனத்தன்மை எப்போதுண்டாமெனின்;—அதற்குக்கூறுகின்றார்.] நடு வடிவே-சுகதுக்கங்களின், அந்தராளமே—மோனம் தரும் - (உதாசீனமென்னுந்)தூஷ்ணீம்ஸ்திதியைத்தரும்;—[இப்படியோரவஸ்தையுளதென்பதற்கு அநுபவமென்னையெனின்;—] எந்தப் புருடனும்-எப்புருஷனும்—ஒரு சிந்தையும் அற-யாதொருசிந்தனையுமில்லாமல்—இருந்தேன் எனல் -(நான்)சுகமாயிருந்தேனென்றுசொல்லுதலே—அநுபவம் ஆகும்-அநுபவமாம்:—இந்தப்படி—தன் உதாசீனச் சுகம் இதுவே-தன்னுடையஉதாசீனகாலத்திற்றோற்றுகின்ற இவ்வாநந்தமே—நிசம் எனும் ஆநந்தம்-நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

சாக்கிராவஸ்தையின்கண்ணும் நிசாநந்தத்தின்றோற்ற முண்டென்றறியத்தக்கதென்பது தாற்பரியம். (௧௨௧)

(௨௭௩.) [உதாசீனதசைக்கண்டோன்றுகின்றசுகம் நிசாநந்தமாயின், அதுபிரமாநந்தரூபமாவதால் முற்சொன்ன வாசனாநந்தரூபத்தன்மையதாகாதென்றாசங்கித்து, உதாசீனதசைக்கண்டோன்றுகின்றசுகம் சாமான்யவகங்காரத்தால் ஆவிருதமாயிருத்தலால், பிரமாநந்தரூபத்தன்மையதன்றென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிசமா னநுமுக் கியமோ குடத்துள நீரல் றேவெளி யிர
ந்தான், வசமாவ கங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்
கிய வகையாகும், நிலைசயார் கிரிசய மறியா தேதுயில் செறி
யா தேயுட றறிபோலே, அசையா தேமதி சமமா கியநிலை யது
தான் முக்கிய வாநந்தம். (௧௧௦)

(இ-ள்) அகங்கர வசமா மறைந்தால்-(நான் தேவதத்தனாகின்
றேன் என்பது முதலியவிசேஷத்தோடுகூடாது நானிருக்கின்றே
னென்னும் உருவமுடைய சாமான்ய)வகங்காரவசமாய்ப் பிரமாநந்த
மறைவுற்றால்.—நிசம்-(அவ்வுதாசீனதசைக்கண்டோன்றாநின்றவாந
ந்தம்) நிசாநந்தவாசனையாம்;—(ஆகலின்,) நிசம் ஆனது-அந்நிசாநந்த
வாசனையானது—முக்கியமோ-முக்கியநிஜாநந்தமா (அன்று)—[முக்கி
யாநந்தத்தின்வேறாய் வாசனாநந்தமுண்டென்பதற்குத்திருஷ்டாந்தங்
கூறுகின்றார்.] வெளி ஈரம் தான்-(சலத்தாற்பூர்ணமான கும்பத்தினு
டைய) வாகியபாகத்தில் (ஸ்பரிசத்தாற்)றோன்றாநின்ற சீதளத்தன்
மை—குடத்து உள நீர் அன்றே-கும்பத்தினுள்ளேயுள்ள (முக்கிய)ச
லமல்லவே—(பின்னை அச்சீதளத்தன்மையாதெனின்;—அதுசலத்
தின்குணமாம்: சீதளத்தன்மை சலத்தின்குணமெனை எவ்வாறறியப்ப
டுகின்றதெனின்;—அச்சீதளத்தன்மைரூப ஏதுவால் சலத்தின் சற்
பாவங் கடத்தின்கண் அநுமானத்தாலறியப்படுகின்றது.) அஃதெங்
ஙனமெனின்;— விவாதவிஷயமானகடத்தின்கட்டோற்றாநின்றசீத
ளத்தன்மை சலத்தினின்றும் ஐந்கியமாதற்குயோக்கியம்: சீதளத்த
ன்மையால், சலத்தின்கட்டோற்றாநின்ற சீதளத்தன்மைபோலவெ
ன்க. [அங்ஙனம் சீதளத்தன்மை சலத்தின் அநுமானத்திற்கேது
வாகுக: அதனால், பிரகிருதமானவாசனாநந்தத்திற்கு யாதாயிற்றெ
ன்றாசங்கித்து, அச்சீதளத்தன்மைபோல வாசனாநந்தத்திற்கும் முக்கி
யாநந்தத்தினுடைய அநுமானத்தின் ஏதுத்தன்மைபெறப்பட்டதெ
னக்கூறுகின்றார்.] அது படிந்தால்*-("வாக்கது மனத்திடை வைக்கு
மம்மனம், போக்கிடும் புந்தியுள் புந்தி மானிலே, யாக்கிடு மந்தமா
னிவைய னைத்தினுந், தாக்கறுஞ் சாந்தமாந் தன்னிற் சாந்தமாம்."
என்னும் சுருதியாற்) கூறாநின்ற நிரோதசமாதியின், அப்பியாசயோ

* படிதல்=நிரோதமாதல்.

ந்தால் (அகங்காரம்விலயமாய் எத்துணை எத்துணைச் சித்தத்தின் சூட்சுமத்தன்மையுண்டாமோ அத்துணை யத்துணை)—முக்கியவகை யாகும்-முக்கியநிசாநந்தம் ஆவிர்ப்பாவமாம். [என இவ்வாறு, அநுமானஞ் செய்யப்படுகின்றதென்பது சூசிக்கின்றது.] இங்கே இஃதநுமானம்: அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின்விலட்சணத்தன்மையோடுகூடியக்ஷணங்களில் இரண்டாவதுமுதலியக்ஷணரூபமான பட்சங்கள் பூர்வக்ஷணத்திலும் அதிக நிசாநந்தத்தின் ஆவிர்ப்பாவமுடையன. அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடியகாலரூபமாகலின், அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தோடுகூடிய பிரதமக்ஷணத்தைப்போல. இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியின் சுலோகம் வியாக்கியானங்களைக்கொண்டே இவ்வாறுபதங்களை அந்நுவயித்துப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. [புத்தியின் சூட்சுமத்தன்மைக்கு அவதியாதென்று சங்கைவரில்;—அதற்குச் சர்வஅநான்மாகாரவிருத்திகளும் நிரோதமாய்ப் பிரமாகாரத்தையடைந்த அந்தக்கரணத்தின்கண் அது நானென உளதாகும் ஞானரூபசாட்சாத்காரமே அவதியென்றுகூறுகின்றார்.] மதி-அகங்காரமானது—திசையார் திரிசயம் அறியாதே-சர்வதிக்குகளிலுநிறைந்துள்ள திரிசயங்களை நினையாமல்(மறந்து)—துயில் செறியாதே-நித்திரையுமடையாமல்—உடல் தறி போலே-சரீரம் ஸ்தம்பம்போலே—அசையாதே-அசையாமல் (இருக்க) [பூமியிலே வீழாமலென்றபடி]—(பரமமான சூட்சுமத்தன்மையையடைந்து) சமம் ஆகிய நிலையது தான்-பிரமாகாரமாகிய ஸ்திதியே—முக்கிய ஆநந்தம்-முக்கிய நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

புத்தியானது சர்வதிரிசயங்களையும்ஸ்மரியாமல் சூட்சுமத்தன்மையையடையின், அப்போதது நித்திரையாமேயென்றுவரும்சங்கையைப்பற்றிச் சர்வவிருத்திகளும்விலயமாயினும் அந்தக்கரணத்தின்சொரூபம் விலயமாகாமையின், அகங்காரத்தின்சூட்சுமத்தன்மை நித்திரையல்லவென்பார், “துயில்செறியாதே.” என்றும், எங்கே சுழுத்தியாதிகளில் அந்தக்கரணம்விலீனமாமோ அங்கே தேகம் பூமியின்கண்வீழாநிற்பது காணப்படுகின்றது. இங்கே அது வீழாமையின், அகங்காரம்விலீனமாகாமல் கூடமான அந்தக்கரணரூபமாகவுளதென்பதை அறிதற்குத் தேகம் பூமியின்கண்வீழாததே இலிங்கமென்பார், “உடறறிபோலே அசையாதே.” என்றுங்கூறினார்.

எங்கே தொய்தமுந்தோன்றாமல் நித்திரையுமல்லாமலிருக்கின்ற

தோ அங்கேயுளதாகும் சுகம் பிரமாநந்தமென்று ஸ்ரீபகவானால் தை
த்திரீயவுபநிஷத்தின் ஆநந்தவல்லியிற் கூறியிருப்பதறிந்துகொள்க. (கா.ப)

(ட.எ.ர) [முக்கியாநந்தத்தின்மகிமைகூறல்.]

மநுடன் மநுடகந் தருவன் றேவகந் தருவனொண்
பிதிரோடே, பநுவலா ஜானர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக்
கியரிந் திரனாசான், கனமார் பிரஜா பதியென் விராட்டுபொ
ன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர்கள், பினவா நந்தங்க ணுரை
யாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். (கரு.க)

(இ-ள்) மநுடன்-சார்வபௌமன்,--மநுடகந்தருவன்,--தேவ
கந்தருவன்,—ஒண் பிதிரோடே-ஒள்ளிய அக்கினிஷ்வாத்தாதி
பிதிரரோடு—பநுவல் ஆஜானர்கள்-பிதிரர்க்குமேலாகச்சொல்லாநின்ற
ஆஜானதேவர்கள்,—கருமத் தேவர்கள்-(ஆஜானதேவராலும்பூஜிக்கப்
பட்ட)கருமதேவர்கள்,—பகர் முக்கியர்-கருமதேவர்க்குமேலாகச்சொ
ல்லும்(யமன் அக்கினிமுதலிய)முக்கியதேவர்கள்,—இந்திரன்-(இவர்க்
கிறையாகிய)விந்திரன்,--ஆசான்-(பிருகஸ்பதியென்னுந்)தேவகுரு,--
கனமார் பிரஜாபதி என் விராட்டு-கனம்பொருந்திய பிரஜாபதியென்
னும்நாமமுடைய விராட்டு,--பொன் கர்ப்பப்பிரமன் என்ற இன்னோ
ர்கள்-இரணியகர்ப்பனென்னுநாமமுடைய பிரமாவென்று தைத்திரீ
யசுருதியிற்கூறுகின்ற இப்பதினொருபேர்களுடைய—பின ஆநந்தங்கள்
-(உத்தரோத்தரம் நூறுநூறுபங்கு) அதிகமான ஆநந்தங்கள்—நுரை
ஆம்- பேன(புற்புததரங்கங்கள்போல லேச)மாம்.—பிரளயவெள்ளக்
கடல் பிரமாநந்தம்-பிரளயகாலத்து மகோததிபோலும் பிரமாநந்தமா
ம்.—எ-று.

(உரை) க-வது—யௌவனனாய்,ரூபவானாய் வித்தை,ஆரோகம்,தி
டசித்தம் இவைகளுடையவனாய்ச் சேனைசமுகங்களோடு
கூடிச் சர்வப்பிருதுவியையும் பாலனஞ்செய்பவன், "சார்
வபௌமன்."

உ-வது—இக்கற்பத்திலேயேமநுடனாயிருந்து புண்ணியவிசேஷ
த்தால் கந்தருவபதத்தையடைந்தவன், "மநுடகந்தருவன்."

௩-வது—பூர்வகற்பத்திற்செய்தபுண்ணியத்தால் இக்கற்பாதியி
லேயே கந்தருவனானவன், "தேவகந்தருவன்."

ஈ-வது—தமநுலமின்கண் சிலகாலபரியந்தம் வாசம்பண்ணுநின்றஅக்கினிஷ்வாத்தாதியர் "பிதிரர்."

௫-வது—கற்பாதியிலேயே தேவத்துவத்தையடைந்தோர் "ஆஜானதேவர்."

௬-வது—வர்த்தமானகற்பத்தில் அசுவமேதாதிகருமங்கள்செய்துமகேந்பதத்தையடைந்து ஆஜானதேவர்களால்சேவியராயுள்ளோர் "கருமதேவர்."

எ-வது—அஷ்டவசு, துவாதசாதித்தியர், ஏகாதசருத்திரர் இவர் முப்பத்தொருவரும் "முக்கியதேவர்."

அ-௯-வது—"இந்திரன்." "பிருகஸ்பதி." பிரசித்தம்.

௧௦-வது—"பிரஜாபதி=விராட்டு."

௧௧-வது—"இரணியகருப்பன்."=பிரமன்.

இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உத்தரோத்தரம் நூறு நூறுமடங்கு அதிகமானசுகத்தைக் கிரமமாக அடைகின்றனர்; எனத் தைத்திரீய சுருதி கூறுகின்றதென்ப. (௩௯௧)

(உஎ௬) [முக்கியநிசாநந்தமடைந்தோனைத் துதிக்கின்றார்.]

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோரநுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே யவனடியுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே. (௩௯௨)

(இ-ள்) எவன் ஆகிலும்-யாவனுயிருக்கினும்—இந்தத் துரியாதீதத்தில் ஏழாம் பூமியில்-இத்துரியாதீதமென்னும் ஏழாவதுபூமியில்—இருந்தானேல்-இருந்தானுயின்,—அவன்-அம்மகான்— நாரதன்-நாரதனும்,— சுகன்-சுகனும்,—சிவன்-சிவனும்,— மால்-திருமாலும்,—அயன்-பிரமனும்—முதல் அறிவோர்-முதலிய அறிஞர்களுடைய — அநுபவ சுகபோதம் - அநுபவமான ஆநந்தசின்மயமாவன்.—(அன்றியும்,) விவகார அதிர்சயம் இதுவே அநுபவம் என-தொய்தந்தோன்றுததும், நித்திரையல்லாததுமான இந்நிலையே முக்கியநிசாநந்தாநுபவமாமென்று—முன் சொல்லிய-முன்னே(௩௯௦-வதுசெய்யு

விற்)கூறிய—விவகாரி-முக்கியாநந்தாநுபவிக்கு — உவமானமும்-அந்நாரதாதிசிவன்முதலியோர் உவமானமுமாவர்.—மகனே அறி-மைந்தா(நீ)இதனை)யறிவாய்.—அவன் அடி உதிரும் பொடிகள்-அவன்பாதத்தினின் றுமுதிராநின்றதுகள்கள்—என் முடிமேலே-எனதுசிரசின் மீது (தரிக்கத்தக்கனவாம்.)—எ-று.

பிரமவித்து பிரமமேயென்னும் சுருதியால், "அவனு ரதன்கன் னிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம்." என்றார்.

விவகார+அதிர்சயம்=விவகாரதிர்சயம் என நிலைமொழியீற்று அகரம் தொகுக்கப்பட்டது.

இப்படியே வாசிட்டத்தினும், "மனமெனும் வினையை வென் றோன் மலரடி முடிமேற் கொள்வாம்." என்றனர். (கஙஉ)

[கஉக-வதுசெய்யுளில் ஆநந்தம்ஐவகையென நுதலிப்புகுதலின், ஏனையஆநந்தங்களோவெனின், அதற்குக்கூறு கின்றார்.]

[வேறு.]

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமே
ற் சொல்வோம், முந்தமா யையுஞ்சச்சி தாநந்தப் பொருளு
மே மொழியும் போதில், அந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுக
மிரண்டு மங்கே சொன்னோம், தொந்தமாற் றியமகனே வி
ன்னமுனக் கையமுண்டேற் சொல்லு வாயே. (கஙங)

(இ-ள்) இந்த ஆறு ஐந்து சுகம் சொல்லினோம் - இந்தப்படி (கஉங-வது செய்யுளில் விஷயாநந்தமும், கஉச-முதல், கஉஎ-வது செய்யுள்வரையினும் பிரமாநந்தமும், கஉஅ-வதுசெய்யுளில் வாசனாநந்தமும், கஉக-வதுசெய்யுளில் நிசாநந்தமென்னும் மற்றோர்வாசனாநந்தமும், கஙO-வதுசெய்யுளில் முக்கியநிசாநந்தமும்ஆக) ஐவகைஆநந்தங்களையுங்கூறினோம்;—வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்வோம்-வித்தியாநந்தத்தை இனி இந்நூலினந்தத்திற்கூறுவாம்.—முந்த-முன்னே —மாயையும் சத் சித் ஆநந்தப் பொருளும் மொழியும்போதில்—மாயையினிலக்கணத்தையும், சச்சிதாநந்தசத்தங்களின்பொருள்களையுங்கூறுங்காலையில்,—அந்தம் ஆம்-(சுருதியின்கண்) முடிந்தநிலமாகிய

—அத்துவிதசுகம்-அத்துவிதாநந்தமும்,— ஆன்மசுகம்-ஆன்மாநந்தமும்—இரண்டும்-ஆகியஇரண்டனையும் — அங்கே சொன்னோம்-முறையே கரு-வது செய்யுள்முதல், கஉ-செய்யுளானும், ககரு-வது செய்யுள்முதல், எ-செய்யுளானும் கூறினோம்—தொந்தம் மாற்றிய மகனே-(பிரமாநுபூதிவலியால்)சுகதுக்காதிதொந்தங்களைப் போக்கியமைந்தா—இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல்-இன்னமும் உனக்குச்சந்தேகமுளவாயின்,—சொல்லுவாய்-வினவியறிவாய்.—எ-று. (கூகூ.)

(உஎஎ) [சச்சிதாநந்தப்பதங்கள் பிரமத்தின்பரியாய நாமங்களாகவிராமல் வேறுவேறு பொருளுள்ளனவாகத்தோற்றுதலால் என்மனம் ஒன்றென்னுமநுபூதியிலமுழுந்தவில்லை; ஆதலால், அவற்றை அகண்டைகரசமாகக்காட்டல்வேண்டுமெனச் சீடன்வினுதல்.]

குகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங் குருவே கேளீர், புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப் பொருள்வே றானால்,உகண்டமன முறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவு காணேன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட் டியமதுவா வறிவிப் பீரே. (கூகூச)

(இ-ள்) குகன் தனையும்-சுப்பிரமணியனையும்,— எனையும்-என்னையும், —உலகினையும்-ஆகாசமுதலியசகத்தையும் — ஈன்று-படைத்து—அளித்து அருளும் குருவே-அளித்தருளாநிற்குங்குருவே—கேளீர்—புகன்ற சத் சித் ஆநந்தப் பதங்கள்-(ஆன்மாவின்சொரூபமாகமுன்னே)யுபதேசித்தருளியசத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னுமுப்பதங்களும்-தனித் தனி ஆகி - (கடபடமென்னுஞ் சத்தங்களைப்போல) வெவ்வேறாகி—பொருள் வேறு ஆனால்-(கடசத்தத்திற்குக்கலசமும், படசத்தத்திற்குவஸ்திரமுமாக) வேறுவேறானபொருள்கள் தோன்றாநிற்பனபோல நிவிர்த்தியின்மையது சத்தென்றும், சடத்தின்வேறானபிரகாசரூபஞ்சித்தென்றும், துக்கத்தின்வேறான முக்கியமாகிய பிரீதிக்குவிஷயம் ஆநந்தமென்றும் பொருள்களும் பின்னமாகத்தோற்றுமாயின்,—உகண்ட மனம்-(ஓர்விஷயத்தினின்று மற்றோர்விஷயத்திற்)றாவிச் சஞ்சலப்படாநின்ற அந்தக்கரணம்—உறைப்பது எங்ங

ன்-(அநுபூதியி)லழுந்தாநிற்பது எப்படி—பரியாய பதங்களைப்போல் -ஒரு பொருளைப்போதிப்பவைகளான அஸ்தம், கரம், பாணியென்றும் பரியாயசத்தங்களைப்போல—உறவு காணேன்-சமார்த்தபோதக சத்தங்களாகக் கண்டிலேன்;—(ஆகலின், சச்சிதாநந்தபதங்களை) அகண்டம் ஆய் ஒரு சுவை ஆய்-அகண்டைகரசமாக—தேன் ஈக்கூட்டிய மதுவா அறிவிப்பீர்-பலபூக்களினின்றெடுத்துத் தேனீக்கள்சேர்த்த மதுப்போல அறிவிப்பீராக.—எ-று.

"குகன்" என்பதும், "எனை" யென்பதும் உபலட்சணமாகநிற்றலின், முறையே ஈசுரவகுப்பும், சீவவகுப்புங்கொள்க. (௧௩௪)

(உஎ.ஏ)[முற்செய்யுளிற் சீடன்வினவியசங்கைக்குச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால்விரித்துச் சமாதானங்கூறத்தொடங்கி அநேகதிருஷ்டாந்தமுகமாக அவைகள் அகண்டைகரசமாவுள்ளதன்மையையுணர்த்துகின்றார்.]

குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினீர்மூன்று கூறாயிற்றோ, ஒளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களாலக் கினியுமொருமூன்றாமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிடரெனப்பிரித்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம மேகந் தானே. (௧௩௫)

(இ-ள்) குளிர் இளகல் வெண்மை என்ற பதங்களினால்-குளிர்ச்சி, நெகிழ்ச்சி, வெண்மையென்னுஞ்சத்தங்களால்—நீர் மூன்று கூறு ஆயிற்றோ-நீரானது மூன்றுபொருளாயினதோ — ஒளி தவனம் செம்மை என்ற பதங்களால் அக்கினியும் ஒரு மூன்று ஆமோ-பிரகாசம்,உஷ்ணம், லோகிதம் என்னுஞ்சத்தங்களால் அக்கினிமூன்றுபொருளாமோ—(இவைபோல)வெளிமுதல் ஆம் சகம்-ஆகாசமுதல் அகங்காரபரியந்தமானபிரபஞ்சங்கள்—(அத்தியாசத்தால் அஸ்திபாதிப்பிரியரூபங்களாகத்தோன்றாநிற்றலால் அவைஇரச்சுவிற்சர்ப்பம்போல அத்தியஸ்தமாகலின்,) அசத்து மூடம் இடர் எனப் பிரித்து விலக்கி—அசத்துச்சட துக்கங்களெனப்பிரித்து ஒழித்து—எளிது அறிய-எளிதாக (ப்பிரத்தியகபின்னபிரமத்தை)அறிதற்பொருட்டு — முரண் -

(அவ்வசத்துச்சடதுக்கங்கட்கு) மாருக—வேதம் மொழிந்த-சுருதி கூறிய—சத்து ஆதி எனும் பிரமம்-சச்சிதாநந்தமாகியபிரமம்—ஏகம் தானே-ஒன்றே.—எ-று.

சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல ஏகந்தான்: குணமாயின், பின்னமாம்; பிரமசொரூபமாகலின், பின்னமாகா: பிரமமொன்றே நிவிர்த்தியின்மையின்,சத்தென்றும், சடத்தின்விலட்சணமானபிரகாசரூபமாகலின், சித்தென்றும். துக்கத்தின்வேருய் முக்தியட்பிரீதிக்குவிஷயமாகலின், ஆநந்தமென்றுங்கூறப்படுகின்றது. சலமானதெப்படிநெகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மைரூபமோ! அக்கினியானதெப்படி லோகிதோஷ்ணப்பிரகாசரூபமோ! அப்படிப் பிரமமும் சச்சிதாநந்தரூபமென்றறிக.

"வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேத,மெளிதறிய மூரண்மொழிந்த." என்றது பிரமத்தைச் சச்சிதாநந்தமென்று சுருதிகூறினதற்குக் காரணங்கூறியது; இப்படியே வாசுதேவமனனத்திலும், ஆன்மசுபாவமாகியசத்து அசத்தாகியசெகசுபாவமாகவும், ஆன்மசுபாவமாகியசித்து சடமாகியபுத்தியாதிசுபாவமாகவும், ஆன்மசுபாவமாகிய ஆநந்தம் துக்கரூபமாகியபுத்திர, பாரியாதிசுபாவமாகவுந்தோற்றிக்கொண்டே சகசுபாவமாகியஅசத்துரூபத்துவமும், புத்தியாதிசுபாவமாகிய சடரூபத்துவமும்,புத்திரபாரியாதிசுபாவமாகிய துக்கரூபத்துவமும், நான்செத்துப்போகிறேன், நான்சடன், நான்துக்கியென்று ஆன்மசுபாவமாய்த்தோன்றுகின்றதால்,இவ்விபரீதப்பிராந்தியை நிராகரிக்கும்நிமித்தம் ஆன்மாசத்ரூபன்,சித்ரூபன், ஆநந்தரூபன் எனச்சுருதிசொல்லுகின்றதேயல்லாமல் ஆன்மசொரூபமாகியசச்சிதாநந்தங்கட்கு அந்நியோந்நியபேதஞ் சொல்லுகின்றதில் அதற்குத்தாற்பரியமில்லை; அன்றியும், சிலமதஸ்தர்கள் ஆன்மாசடரூபனென்றங்கீகரித்து அவனுக்குச்சத்து தர்மமென்றும், சிற்சுகங்கள் குணங்களென்றும் சொல்லாநிற்பதை மறுத்தற்பொருட்டு ஆன்மா சச்சிதாநந்தசொரூபமெனச்சுருதிசொல்லுகின்றதேயல்லாமல் அவற்றிற்கு அந்நியோந்நியபேதஞ்சொல்லுகின்றதிற் றாற்பரியமேயில்லை; ஆதலால், சத்தேசித்து, சித்தேஆநந்தமெனச்சுருதிதாற்பரியாலோசனையால் அபேதஞ்சித்தித்ததெனக்கூறியிருப்பதுங்காண்க.

(உஎக) [சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம்பின்னமல்லவென்பதைச் சுருதிப்பிரமாணத்தாலுணர்த்துகின்றார்.]

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்த ன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்சாா தனஞ்சிவன் றத்து வம்வின் சோதி யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வ ண்ணம் விதிகுணங்கள் மொழியும் வேதம். (கஙகூ)

(இ-ள்) நித்தியம்-[லட்சணாவிருத்தி.] பின்னமாகிய எத்தேசத்திலு ம்,எக்காலத்திலும்.ஆகாசமொருதன்மைத்தாயிருப்பதுபோலச்சர்வபி ரபஞ்சங்களிலும் பஞ்சகோசங்களுள்ளவிடங்களில் கோசங்களைக்கா ண்பதாகி எப்போதுமிருத்தலின் நித்தியம்.—பூரணம்-[ல-தி.] நீரினு ற்பூரிதமானகடம்போலப்பஞ்சகோசங்கள் பூர்வபூர்வம் உத்தரோத்த ரங்களாற்பூரிதமாய்ச்சிவனுலும்பூரிதமாகியகோசங்களாற் பஞ்சபூதங் களாற்பூரிக்கப்பட்டு அப்பூதங்களாற்பூரிக்கப்பட்டிருப்பதுசகம்;அச்சகத் தில் எங்கனும்வியாபித்துள்ளமாயாவிசிட்டனும் பிரமத்தாற்பூரிதமா ய்த்தன்னைப்பூரிப்பதாய் வேறொன்றின்மையாற் பூரணம்.--ஏகம்-[வி ஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷியம்.] "ஏகமேவாத்துவிதீயம்." என்னுஞ்சுரு தியால் மரத்திற்குச்சமானஜாதியான மற்றொருமரமும், விஜாதியமா னகொடிமுதலியவையும், ஸ்வகதபேதமானபத்திர, புஷ்ப, பலபேத ங்களுமிருப்பனபோலப் பரமார்த்தமாகச் சச்சிதாநந்த பரிபூரணவஸ் துவாக ஒருசஜாதியபேதமில்லை.விஜாதியமென்னும்அநிருதசடதுக்கா த்மகமானபிரபஞ்சமும் சுத்திரஜதம்போல அநிதுச்சமாகலின், இல் லை. நிரவயவமாகலின், ஸ்வகதபேதமுமில்லை; ஆகலின், ஏகம்.—பர மார்த்தம்-[ல-தி.] சொப்பனம் அபரமார்த்தம், சாக்கிரம் பரமார்த்த ம்: சாக்கிரத்தின்கண்ணும் மின், மேகம் அபரமார்த்தம், மற்றவை ப ரமார்த்தம்; இவற்றுள்ளும், தேகமுதலிய இவ்வுலகவத்துக்கள் அபர மார்த்தம்: சொர்க்கமுதலியவை பரமார்த்தம்; இவற்றினும், பிரம லோகம் பரமார்த்தம் என இவ்வாறு தாரதம்மியமாகக்கூறுநிற்கும் ச கசிவபரங்கண்முழுவதும் ஆராயுங்காலையில் பரமார்த்தமாகாமையி ன், சர்ப்பாதிக்கு இரச்சுவாதிபோலத் தான்பரமார்த்தரூபமாதலானு ம், தனக்கழிவுவந்து வேறொருவஸ்து பரமார்த்தமாகாமையினானும் பரமார்த்தம்.— பரப்பிரமம்-[வி-ச-பா-ம்.] சத்தியஞானாநந்தம்பிரம

மென்னும் சுருதியானும், விஷ்ணுபுராணத்தில் சஜாதீய, விஜாதீய, ஸ்வகதபேதரகிதமாகவும், மனவாக்குகட் ககோசரமாகவும், சத்திய ஞானசுகமாத்திரமாகவும், சுவயம்பிரகாசசுவவேத்தியமாகவும் இருக்கிறஞானமாத்திரம் பிரமமென்றுநிர்ணயித்ததானும், பரப்பிரமம்.—நிதானம்-[வி-ச-பா-ம்.] [காரணமாத்திரம்]இதுதானே பிரபஞ்சோற்பத்தியிலே உபாதானகாரணமாயிருக்கின்றபிரகிருதியும், நிமித்தகாரணமாயிருக்கின்றகாலாதியுமாவதால், நிதானமென்னுங்காரணம்.—சாந்தம்-[வி-ச-பா-ம்.] நிஷ்களம், நிஷ்கிரியம், சாந்தம்என்னும் சுருதியால் விஷயபோகங்களில் அசங்கமாயிருத்தலால், சாந்தம். அன்றியும், [ல-தி.] காஷ்டத்திலுண்டானவக்கினி அக்காஷ்டத்தைச்சுட்டு தானுஞ்சாந்தமாவதுபோலச் சுருதியினாலும்,குருவினாலும் உளதாகாநிற்கும் அகண்டாகாரவிருத்திஞானம் பிரமத்திற்குவேறான சாத்திரமுதலியவைகளைச்சுட்டுத் தானும் சாட்சியாகிய தன்னிலிறத்தலால், நிஷ்பிரபஞ்சமாகியதான் சாந்தம்.—சத்தியம்-[வி-ச-பா-ம்.] பரமார்த்தசத்தியசொரூபமாயிருக்கையினாலே பிரதீதிகசத்தியமாயிருக்கிற சுத்திரஜத, இரச்சுசர்ப்பாதிகளினும், வியவகாரசத்தியமாயிருக்கிற ஆகாசாதிபதார்த்தங்களினும் விசேஷமாகநித்தியபரிபூரணசார்வகாலிக சர்வசாட்சியாயிருத்தலின் சத்தியம்.—கேவலம்- ஏகமாவதால், அல்லது,முழுதுமாவதால்,அல்லது, நிச்சயமாயிருத்தலால், அல்லது, ஞானமாயிருத்தலால்,அல்லது,சுத்தமாயிருத்தலால் கேவலம்.—துரியம்-[ல-தி.] நான்காம்பொருள்;அஃதெங்ஙனம்? ஓரவஸ்தையுண்டாகில்,மற்றோரவஸ்தைதோன்றாமல் அழியாநிற்கும்அவஸ்தாத்திரயப்பிரபஞ்சமூன்றிற்கும் சாட்சியாய் நான்காம்பொருளாயிருத்தலின் துரியம்.--சமம்-[வி-ச-பா-ம்.] சர்வவுலகங்களினும் சர்வவி[illegible]காரரகிதமாயிருத்தலால், சமம். அல்லது,[ல-தி.] தாரதம்மியமானஉலகங்கள் பிரமாமுதற்றம்பபரியந்தம் உத்தம,மத்திம,அதன்மமானஉடல்கள்ஞானி,யோகி,உபாசகன் கர்மியென்னும் சீவர்முதல், ஈசுரன்பரியந்தந்தாரதம்மியமாகவிளங்காநிற்கும்வஸ்துக்களனைத்தினும் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற எப்போதுமிருத்தலால் சமம்.--திருக்கு-[ல-தி.] அறிவதுயாதுஅதுதிருக்கு,பிரமம் சர்வதிருசியங்களையும் அறிவதாயிருத்தலால் திருக்கு.—கூடஸ்தன்-[ஷை]கூடம்=கொல்லன்அடைகல்லு; அதுபோல நிர்விகாரரூபமாயிருத்தலால் கூடஸ்தன்.அல்லது,[விசாரசாகரம்.] கூடமென்பது, மித்தையாகியபுத்தியும்,சிதாபாசனுமாம்;

அவைகளில் அசங்கரூபமாகஇருப்பவன் கூடஸ்தன்.—சாட்சி-[வி-ச-பா-ம்.] தேசமறைவில்லாமற் சொரூபபூதஞானத்தாலே சகல பிரபஞ்சத்தையும்பார்ப்பதால் சாட்சி.—போதம்-[பஞ்சதசி.] சத்த முதலானவிடயங்களெல்லாவற்றையும் அறியும் சம்வித்ரூபமாவதால் போதம்.—சுத்தம்-[ல-இ.] சாதிவர்ணாச்சிரமாதித்தூடக்குற்றநீயவன், இருமையவதாரமுதலிய நடக்குற்றாசரன்,சிவசங்கத்தால் அசுத்தமுற்றபூதங்கள் இவைக்குவேறான தான் இவைகளோகூடினுந் தன்னையசத்தம்பற்றமையினாலும், இவை தனதுவிவர்த்தமாதலாலும்,சுத்தம்.—இலக்ஷியம்- இலட்சணையினாற்போதிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகலின் இலட்சியம்.—சநாதனம்-[முந்திகண்டம்.]சந்ததம் ஏரோவடிவாயிருத்தலால் சநாதனன்.—சிவன்- [பிருகத்கோசம்.] கடாவச்சின்னாகாசம் போலச் சரீரத்திரயங்களால் அவச்சின்னமாயிருத்தலால் சிவன்.—"சிவனு மிருந்து காணுஞ் சிற்பர தத்து வத்தே, மேவிய நனவை யுற்றோர்." என்னும்வாசிட்டத்துங்காண்க. தத்துவம்-[வி-ச-பா-ம்.] தத்துவம், அமிர்தம், சத்தியம், பரமார்த்தம், யது, தது, துவம் என்னும் இவ்வேழுசப்தங்களும் பரமார்த்தசத்தாயிருக்கின்றபிரமத்தையுணர்த்துகின்றனவாகலின் தத்துவம்=பரப்பிரமம்.—விண்-[வாசிட்டம்.] "தடமான வதன்புற மிலாமையினால்." விண். அல்லது, அசங்கத்துவாதிதர்மத்தால் ஆகாசசதிருசமாவதால் விண். — சோதி-[மு-ம்.] சூரியன்முதலியசோதிகளை விளக்குவிக்குஞ்சிற்சோதியாவதால் சோதி. அல்லது, [வி-ச-பா-ம்.] இதரமாகவிருக்கின்ற ஆதித்தியசந்திராதிகளையபேட்சியாமற் றானேமிகவும்பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கின்றதால் சோதி.—ஆன்மா-[ல-இ.] நானென்றபிமானத்திற்கிடமாய்த் தோன்றுகின்ற புத்திராதி,காரியகாரணதேகம், சீவன், இவைவெவ்வேறானாமமடைந்து தனக்கந்நியமாகத்தோன்றலாலும், இவைக்கப்பாலாய் ஞானகனப்பிரமமாகியதான் அந்நியமாகாமையாலும் ஆன்மா.—[வா-ம்.] "அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத முரைப்ப தாகி, நிகழொளியா யான்மதத் துவமான சொரூபத்தை நினைதல் செய்வாம்." என்றது. [பிர-தை.] "உரையாமென்றநா னென்னுமு ரைக்கும் அறிவுக்கு மறிவாய் நாடுகின்ற வுணர்வொன் றுண்டதுவே யான்மா நமக்கெல்லாம்." என்றது. முத்தம்- [வி-ச-பா-ம்.] விடுபட்டவனென்னும்சுருதியால் சுபாவமாகச் சம்சாரபந்தம் சர்வாத்மனுக்கில்லை; ஆகலின், முத்தம்.—விபு [வி-ச-

பா-ம்.] சகலபிரபஞ்சாகாரராகவும், இரண்யகர்ப்பாதிவிவிதநேவராகவும் நாநாவிதமாகவுண்டாகின்றதால் விபு. அன்றியும், சர்வத்திரபரிபூரணராகவும், லோகநாயகராகவும் இருப்பதால் விபு. [ல-தி.] அவித்தியாவிசிட்டனின்விபு லிங்கதேகம், இதனின்விபு தூலதேகம், இதனின் ஒன்றின்ஒன்று விபு பிருதுவியாதிபூதங்கள், இவற்றினொன்றினொன்றுவிபு இரண்யகர்ப்பாதி, இவைகளான்மட்டிடக்கூடாதுவிரிந்த மாயாவிசிஷ்டனும் மட்டிடக்கூடாதுவிரிந்த அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமாகலின் விபு.—சூக்குமம்-[வி-ச-பா-ம்.] "நுண்மை யாமதி னுண்மை யாம்." என்னும்சுருதியானும், "சர்வகதம்சூட்சுமம்." என்னும்சுருதியானும் உத்தரோத்தரம் ஸ்தூலகாரணமாயிருக்கின்ற பிருதுவியாதிபூதங்களும், கந்தாதிகுணங்களும் பிரளயத்திலேயில்லாமையினாற் சூக்குமம்.— வாசிட்டத்தில், "சூக்கமாயெட் டாமையினாற் சொன்னபரமே பரமாணு." என்றது. என்று இவ்வண்ணம் விதிகுணங்கள் மொழியும் வேதம்-என்றிவ்வாறு விதிகுணங்களைப்பிரதிபாதியாநிற்கும் வேதமானது.—எ-று. (௧௩௬)

(உ௬௦) [இனி நிடேதநாமங்கள் கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனா தீதம்
அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம்
அசமாநந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி, அசரீ
ர மவிகார மந்துவித மெனவிலக்கா மநேக மூண்டே. (௧௩௭)

(இ-ள்) அசலம்-[ல-தி.] வீடு, ஊர், தேசம் இவைகளில் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றில் அலைகின்ற ஸ்தூலதேகம், உலகங்களில் ஒன்றினின்றொன்றில் அலைகின்ற லிங்கதேகம், காரணதேகங்களோடு பிருதுவியைவளையமாகச்சுற்றியலைக்கின்ற அப்பு,அக்கினி இவைகளையலைக்கின்றவாயு,இவைகட்கிடமாயுள்ள ஆகாசம் இன்னும் பௌதிகசமஷ்டியோடுகூட இவையனைத்தையும் உடலாகக்கொண்டு அறிவினுள்ளே அலையாநின்ற ஈசுரனும், அதிவேகமாக ஆகாசத்திற்கருடன்போலப் பத்துத்திக்கினும் நூறுகோடிகற்பங்களோடி அளவிடவேண்டுமென்றுபார்க்கினும், அளவுகாணக்கூடாததாய் அங்கங்கே சாட்சியாய் அசைவற்றிருக்கின்றதால் அசலம்.—நிரஞ்சனம்-(அஞ்சனம்=தமம்: மலினசுபாவத்தால்; அஃதில்லாமையால் நிரஞ்சனம்.

— அன்றியும், ஆத்மபோதடீகா அஞ்சனரகிதன், நிரஞ்சனன்: அஃதெங்ஙனம்? மனோவியாபாரமே அஞ்சனமாகலின், மனதேயில்லாமலிருத்தலால் நிரஞ்சனம். இன்னும், லட்சணவிருத்தியிலுங் காண்க. அமிர்தம்- [ல-தி.] மிர்தமற்றது அமிர்தம்: யோகாமிர்தம், தேவாமிர்தங்களைப்புசித்து நமக்குமரணமில்லையென்றிருப்பவரும் ஈசுரப்பிரளயத்தில் மரணமாவதுபோல அநந்தாநந்த சின்மாத்திரமே நாமென்றுமோட்சாமிர்தமான தன்னையடைந்தோர் மரணமாகாமையின் அமிர்தம். [வி-ச-பா-ம்.] ஓர்காலத்தும் மரணமில்லாமல் நித்தியமாயும், சத்தியமாயும் இருத்தலின் அமிர்தம்.— அப்பிரமேயம்- [வி-ச-பா-ம்.] சர்வப்பிரமாணங்கட்கும் விடயமாகாமையின் அப்பிரமேயம். சத்தஸ்பரிசரூபகந்தாதிகளானகுணங்கள் இவரிடத்தில்லாமையினான், கடபடாதிகள்போலப் பிரத்தியட்சவிஷயரல்ல. காரியலிங்கமில்லாமையின், அநுமானவிஷயரல்ல. சாதிருசமில்லாமையின், உபமானவேத்தியரல்ல. ஜாதிகுணக்கிரியைகளில்லாமையின், சத்தப்பிரமாணவிஷயருமல்ல. உபாதானதர்மமில்லாமையின், அர்த்தாபத்திவிஷயருமல்ல. பாவ (ஹாவ) ரூபமானசிற்சொரூபராகலின், அபாவகோசரருமல்ல. அபாவத்திற்குச் சாட்சியாயிருத்தலானும் அபாவவிஷயரல்ல; இப்படிச்சகலபிரமாணங்கட்கும் விஷயராகாவிடில் வேதாந்தசாஸ்திரங்களாலே எப்படியறியப்படுவரெனின்;—சகலமானபிரத்தியட்ச அநுமான உபமான சத்த அர்த்தாபத்தி அபாவசாஸ்திராதிகட்கும் சாட்சியாக அறிகிறவராகவும், சுவயம் பிரகாசராகவும் இருத்தலின் பிரமாணங்கட்கு விஷயராகாவிடினும் தம்மிடத்திற்கற்பிக்கப்பட்ட சகல பிரபஞ்சபிரமாணங்களையும் சொப்பிரகாசத்தினாலேயித்தையென்று நிச்சயித்து ஆநந்தசின்மாத்திரமாயிருத்தலால், சாஸ்திரயோனியென்றுசொல்லப்படுகிறார்; ஆகலின் அப்பிரமேயம். — விமலம் - [ல-தி.] மலமற்றது. மலமூத்திராதிமலம்பொருந்திய பிருதுவி, கலங்கல், புகை, புழுதிமுதலானமலம்பொருந்திய மற்றநான்கு பூதங்கள், கோழை, சளி, பித்தம், மலம், மூத்திரமுதலான மலமுடையதூலதேகம், காசபடலங் காமக்குரோதமுதலான மலமுடையலிங்கதேகம், ஞானஞ்ஞானமலமுடையசீவன், பஞ்சகிருத்தியாதி மலமுடைய ஈசுரன் இவைக்குவேறுயாதொருமலமுமற்று பிரகாசஞானாநந்தவடிவாகலின் விமலம்.—வசனாதீதம்-வாக்கின் சக்திவிருத்திக்குக்கோசரமாகாமையின் வசனத்

நிற்கெட்டாதது.—அசடம்-தேகமுதலியவைபோலச் சடமாகாமை யின் அசடம்.—அநாமயம்- ஆமயம்= நோய்: அஃதற்றதால் அநா மயம். [ல-நி.] ஆதிவியாதிவாசனையென்னும் மூன்று சரீரத்துச் சுரங்களுந் தனக்கு இல்லாமையின் அநாமயன்.—"கழலும்வினை, நலனுமன் றியதுநரை மரணமும் பசியைமுத, லுலகுறுந் துயர்மு மூது முடையனன் றொருபொழுதும்." என்னும் பிரமகீதையினு னுங்காண்க. அசங்கம்-[விசாரசந்திரோதயம்.] சங்கமென்பது, சம் பந்தம்; அது சஜாதியவிஜாதியசுவகதபேதத்தால் மூவகையாம்: பி ராமணனுக்கு அந்நியபிராமணனோடுளதாகுஞ்சம்பந்தம், சஜாதியச ம்பந்தம். சூத்திரராதியரோடுளதாகுஞ்சம்பந்தம், விஜாதியசம்பந் தம். அஸ்தபாதாதிகளோடுள்ளசம்பந்தம் சுவகதசம்பந்தம். தான் ஏகமாகலின், சாதியில்லை. சீவன், ஈசுரன், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், நான், நீமுதலியபேதமோ உபாதியாற்பண்ணப்பட்டது; ஆகலின், தனக்குயாதொன்றோடுஞ் சஜாதியசம்பந்தமில்லை. அப்படியே தா ன் அத்வைதமாயும், சத்தாயுமிருத்தலின், தனக்குப்பின்னமாக மா யை மாயாகாரியமானதூலசூட்சுமப் பிரபஞ்சங்கள் அசத்தாம்: அச த்து அற்பமும்வஸ்துவன்று; ஆகலின், தனக்கு யாதொன்றோடும் வி ஜாதியசம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் நிரவயவமாகலின், சச்சி தாநந்தாதிகளோ தனதவயவமல்ல: பின்னையோ ஏகரூபமாகலின், த னதுசொரூபமாம். இதனால் தனக்கு யாதொன்றோடும் சுவகதசம் பந்தமில்லை; இவ்வாறு சர்வசம்பந்தமுமில்லாமையின் அசங்கம்.— அதுலம்-[வி-ச-பா-ம்.] உபமானமற்றது: இதற்குச்சமானவஸ்து ஒ ருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் இல்லாமையின் அதுலம்.—நிரந்தரம் - அந் தரம்= அவகாசம்; அஃதில்லாதது நிரந்தரம்.—[நிச்சித்திரம்என்று பொருள்.] இதனை, "நிலன்விண் கால்கிரி திசையெலா மேவியு நெ டுஞ்சிலை புரையாகா." என்னும் வாசிட்டத்தாலறிக. அகோசரம் -கோசரம் = விடயம்; தானொன்றிற்கும் விடயமாகாமையின் அ கோசரம்.— அகண்டம்-காலதேசவஸ்துக்களால் கண்டிதமாகாமை யின் அகண்டம்.—அசம்-ஜநநமில்லாதது. [வி-ச-பா-ம்.] நித்தியசி த்தமாக இருப்பதுகொண்டு ஜநநத்தையடையாமையின் அசம்.— "ஊறுபட வொன்றிலே பிறத்தல்பிறந் துளவாதல், வேறுபட வளர் தல்வளர்ந் தயலொன்றாய் விளைந்தமைதல், மாறுபடத் தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற, வாறியல்பு முடம்பன்றி யறிவடையாது."

என்றும், பிறைபிறைலறிக. அநந்தம்-[வி-ச-பா-ம்.] நித்தியமாகவும், சர்வகதமாகவும் இருத்தலின், தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதமி ல்லாமையான் அநந்தம். — அவிநாசி-நாசரகிதமாகலின் அவிநாசி. —நிர்க்குணம் [வி-ச-பா-ம்.] பரமார்த்ததசைக்கண் குணக்கிரியங்க ளில்லாமையான் நிர்க்குணம். அல்லது, சத்த, ஸ்பரிசாதிகுணரகி தமாயும், நித்தியசுத்தஞானகரூபமாயும் இருத்தலின் நிர்க்குணம். [ல-தி.] சத்துவகுணத்தால் ஈசுரனையும், இராஜோகுணத்தால் சிவரை யும், தமோகுணத்தால் சகத்தையுமுண்டாக்கி அவைகளையுகந்தோறு ம் விரித்தடக்கி விகேறுபியாநிற்கும் பிரகிருதிக்கு அதீதமாய்ச் சத்த அதிஷ்டானசுகஸ்வரூபமாகத் தானிருத்தலின் நிர்க்குணம்.—நிட்க ளம்-கலை = அவயவம். அஃதின்மையின் நிட்களம்.— [ல-தி.] பிர மம் ஆகாசவுருவாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். அதற்கு நாமரூபமி ல்லை அமூர்த்தமாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். பிரமத்திற்கு முன் பின்உட்புறமில்லை அநுசாட்சியாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். அறி யப்பட்டதுமறியப்படாததும் பிரமமல்ல; அவைக்கந்நியமாய் அவை களைப்பிரகாசிப்பிக்கும் அறிவு நிராகாரமென்றது ஒருவேதம். இவ் வாறுகூறுகின்றசுருதியானும், சூரியனைநாடாநிற்கும் மனதோடுகூட நின்றசிதாபாசனைக் கற்பிதசேதனமென்றதுகொண்டு வாளால்வெட் டுதலும், அக்கினியாற்சுடுவதும், நீட்டினகரத்திற்குறுக்குவதுபோற் று க்காமற்போமாயின்,சுபாவசித்த ரூபரகிதமென்னல்வேண்டுமோவெ ன்னும் உத்தியானும், தான் உள்ளிந்திரியம், வெளியிந்திரியங்களுக் கு விஷயமாகாமல் அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அநுபவத்தானும் நிஷ்களம்.—நிரவயவம்-[ல-தி.] ஹஸ்தபாதாதி அவயவங்களையுடை ய மூவகைச்சரீரங்கட்கும் அந்நியமாய் ஆகாயம்போலும் உருவமாய் மூவகையவஸ்தைகட்குஞ்சாட்சியாய் நித்தியமாகியுள்ளதனக்குத் த னக்கென ஓரவயவமின்மையானும், தன்போல உண்மையாயில்லா மல் தனதவயவமென்றுசொல்லத்தக்கதானபொருளும் அல்லாமல் தன்னிற் கற்பிதமாய்த்தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தைக்குறித்தும் நிர வயவமின்மையானும் தான் நிரவயவம். — அநாதி-ஆதி=உற்பத்தி; அஃதில்லாதது அநாதி. [வி-ச-பா-ம்.] இதற்குக்காரணமில்லை; இதுதானே சகத்பிராந்திக்கு ஆதிகாரணமாயும், அதிஷ்டானமாயுமி ருத்தலால் அநாதி. [ல-தி.] யாவைக்குங்காரணமானதனக்குக் கார ணம் இன்மையானும், அநாதியென்றுகூறும் கர்மம், அஞ்ஞானம்,

வேதம், ஈசன், சிவன் என்றும் சோபாதிகசகத்தும், நிருபாதிகசைத நிருபமான பிரமமும் ஆகியஇவ்வாதிஇருள்ளே கற்பித அநாதியானஐந் திற்கும் மூலமானசித்திற்கு ஆதியின்மையின் அநாதி.—அசரீரம்-தேகமின்மையது. [வ-தி.] சரீரங்களையுடையகர்மி, யோகி, உலகபாலர், வைசுவாநரன்முதலிய சீவர்க்கும், சகசரீரமுடைய ஈசுரனுக்கும் அந் நியமாய்விளங்காநிற்குந் தான் சிற்சதாநந்தரூபமாவதாலும், தனக் கொருசரீரமின்மையானும், சரீரம் என்னதென்னும் அநுபவத்தாற் றனக்குச்சரீரம் அந்நியம், அநித்தியமென்னும்யுத்தி சர்வலோகசம்மதமாவதானும் தான் அசரீரன்.—அவிகாரம்-விகாரமின்மையது. [வ-தி.] பஞ்சகோசங்களையும், அவைகளின் விகாரங்களையும் அறியும் அறிவேவடிவாதலால் அவிகாரம்.—அத்துவிதம்- [வ-தி.] துவிதமென் பது=இரண்டு; அஃதின்மையது அத்துவிதம்.—துவிதசகந்தோன்று வதனாற் றான்அத்துவிதமென்பது எவ்வாறெனின்;—மரஞ்செடிகொடிமுதலியவை மண்ணிலேயுண்டாய் மண்ணிலேயிருந்து மண்ணாகவே அழிதல்போலச் சாக்கிராதிய அவஸ்தைகளிற் றோன்றுநின்றசகம் சாட்சியாகியதன்னிலேயுண்டாய்த் தன்னிலேயிருந்து தானாகவே அழிதலானும், தன்னைப்போல மற்றோர்வஸ்து இன்மையானும் தான் அத்துவிதம்.—என விலக்கு ஆம் அநேகம் உண்டு-என்று நிஷேதங்களான நாமங்கள் அநந்தமுள.—எ-று.

அநந்தமென்றமையால்,இன்னும்அஸ்தூலம்,அநணு, அஇருஸ்வம், அதிர்சயம், அக்கிராகியம், அசப்தம், அஸ்பர்சம்,அரூபம்,அவ்வியயம் என்பனமுதலியவுங்கொள்க. (௩௯௭)

[இப்படிவிதிமுகத்தானும், எதிர்மறைமுகத்தானும் பிரமத்தைச் சுருதிகள்கூறும் சத்தங்கள் அநேகமாயினும் பொருளொன்றேயாவதுபோலச் சச்சிதாநந்தசத்தங்கட்கும் பொருளொன்றேயெனச் சுருதியாற்சந்தேகநிவிர்த்திசெய்கின் றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிரண்டில்லை பொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனாற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம் அன்னபொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே. (௩௯௮)

(இ-ள்) இன்னவகை-இப்படி(அநேகமாகச்சுருதிகள்கூறுகிற்கும்)—விதி விலக்குங் குணங்கள் விதிநிஷேதங்களாகியகுணங்கள் — நன்று .ஆய்ச்சேர்ந்து ஒருமித்து எல்லாம் கூடிச் சொன்னபொருள்-நன்றாகச்சார்ந்தொன்றுபட்டு முழுவதுந்திரண்டுசொல்லியவஸ்துவானது —ஒன்று அன்றி இரண்டு இல்லை-ஒன்றேயல்லாமல் உபயமில்லை.—ஒருபொருளை-அகண்டைகரசமானபிரமத்தை—சொல்லும் சொற்கள்-பிரதிபாதியாநின்றசத்தங்கள்—பின்னபதம் ஆம்-(பரஸ்பரம்) பின்னமானசத்தங்களாம்.--அதனால்-அக்காரணத்தால்--சத்தாதிகுணப்பொருள் ஆம் பிரமம்-சத்து,சித்து,ஆநந்தமென்னும்விசேடணத்தையுடையவஸ்துவாகியபிரமம்--ஏகம்-ஏகரூபமாம்:—அன்ன பொருள் ஒருமை அறிந்து-அத்தன்மையானபிரமத்தின் ஏகரசத்தன்மையை (ச்சுருதிப்பிரமாணத்தால்)உணர்ந்து—அகண்ட பரிபூரணம் ஆய் ஆவாய் நீயே-(சஜாதியாதி)பேதரகிதமான பரிபூரணமாயிருப்பாய்நீ.—எ-று.

கைமலை, கறையடி, புழைக்கை என்னும்சொற்கள் பின்னபதமாயினும், அவைகளின்பொருளான யானை பின்னமாகாமலொன்றேயாவதுபோலும், ஓர்புருடனைப் பிதா, மகன், தம்பி என்னும் அநேக சொற்களாற்சொல்லினும் அவன் அநேகனாகாமல் ஒருவனேயாவதுபோலும்,சச்சிதாநந்தாதிபதங்களாற் சுருதிகூறியபிரமமும் அகண்டைகரசமாக இருத்தலாற் சந்தேகமொழிந்து அதுவாயிருத்தியென்பதாம். (௧௩௮)

(உஅ௯) [பிரமம் நிர்க்குணமென்றதால் அதற்குக் குணங்கூறுதல் என்தாய் மலடியெனல்போல அசங்கதமாமென்று சங்கித்துக் குணமாயின், அங்ஙனமாம் சொரூபமாகலின், அங்ஙனமாகாதென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிற்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென னிகரென் றோதே, சற்குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. (௧௩௯)

(இ-ள்) நிற்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது-நிர்க்குண

வஸ்துவிற்கு (ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதிகளான அநேக) குணங்களை(ச்சுருதி)கூறுவது—தாய் மலடி எனல் நிகர் என்றதே-(என்)றாய்மலடியென்றுங்கூற்றிற்கிணையாய்வியாகாத*மாமென்று சங்கியாதே.—சற்குணனே-(சமாதி) சற்குணங்களையுடையமைந்தா—வத்து நிலை உரையாமல்-வஸ்துவினுடைய(ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதி) குணங்களை(ச்சுருதியானும், பெரியோர்களானும்)கற்பியாமல்—அறிய வல்ல சதுரர் உண்டோ-அறியச்சமர்த்தமுடைய அறிஞருளரா(இலர்.)—நற்குண வேதங்கள்-(ஆகலின், யாவரிடத்தும்)கருணையுடையசுருதிகள்—இந்தச் சீவன்முத்தி பெற-(௧௩௦-வதுசெய்யுளிற்கூறிய)லட்சணமுடைய சீவன்முத்திச்சுகமடையவும்,—பிரம ஞானம் தோன்ற-(முதற்படலத்தில் ௫௧,௫௦-வதுசெய்யுளிற்கூறிய)பிரமத்தின்பரோட்ச அபரோட்சவிஞ்ஞானம்(அதிகாரிக்)குண்டாதற்பொருட்டும்--சொல் குணங்கள்-கற்பியாநின்றகுணங்கள்--பிரமத்தின் குணங்கள் அன்று-பிரமத்தினுடையகுணங்களல்ல:—[மற்றென்னையெனின்;—] பிரமம் ஆம் சொரூபந்தானே-பிரமத்தின்சொரூபமே.—எ-று.

"வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ," என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "சத்தியம் பிரம மான்மா பரமுதற் சாற்றவேண்டி, யித்திறப் பெயர்மே லோரா லிடப்பெற்ற விந்த வான்மா." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "எல்லாமென் றுரைத்ததெலா மறிவித்தற் பொருட்டேயா மிசையச் சொன்ன, சொல்லாலென் வீணன்றே யாதலினு லோமென்று துணிக வித்தை." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௧௩௯)

[சச்சிதாநந்தம் ஏகரசமென்பதிற் சுருதிப்பிரமாணத்தால் சந்தேகந்தெளிந்த சீடன் யுத்தியினாலும் சந்தேகநிவிர்த்தியடைதற்பொருட்டு வினாதல்.]

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி லிலகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தே னையா,ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. (௧௪௦)

*வியாகாதம்=முன்னுக்குப்பின் விரோதமானவார்த்தை.

(இ-ள்) மோக இருள் கெட-(தனது காரியவர்க்கங்களோடு) அஞ்ஞானவிருள்நாசமாக—கோடி அருணன் என வரு குருவே-கோடி-ஆதித்தியர்போலெழுந்தருளியகுருவே — ஐயா-ஐயனே —மொழியக் கேளீர்-(அடியேன் ஓர்) விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருள்வீராக.—ஏக பரிபூரணம் ஆம் என் சொருபம்-ஏக(சச்சிதாநந்த)பரிபூரணமாகிய எனது சொருப(வநுபூதி)—என் உளத்தில் இருக்கும் வண்ணம் - எனது அந்தக்கரணத்தின்கண்ணமுந்தும்படியாக — ஆகமங்கள் சொன்னபடி-சுருதிகள்கூறியவாறு—என்னை அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன் - (சச்சிதாநந்தமாகிய) வென்னை அகண்டைகரசப்பொருளாக(நிச்சந்தேகமா)யறிந்துகொண்டேன்.—யுகமும் ஒத்திட உரைத்தால்-(சச்சிதாநந்தம் ஏகமென்பதில்) உத்தியும் (எனக்குச்) சம்மதமாக வருளிச்செய்தால்—பசு மரத்தில் ஆணி போல்-பச்சைமரத்தில் (அறைந்த) ஆணிபோல—நெஞ்சு உறைக்கும்-(அநுபூதியின்கண் என்) மனமழுந்தும்.—எ-று.

"மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே," என்றது, சமுசயத்திற்குக்காரணமான அஞ்ஞானவிருளை அற்பமுஞ்சேடியாமல் சுலபமாகப்போக்குவிக்கும் சுருதி யுத்தி அநுபூதிவலியைப் பூரணமாயுடையராயிருத்தலினென்க. (௧௪௦)

(உ-அவ) [உத்தியினால் சச்சிதாநந்தங்களினொருமையைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சியெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயவ் வியமாயிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்தி டாதே. (௧௪௧)

(இ-ள்) சத்தே சித்து ஆகும்-இருக்கின்றதே விளங்குகின்றதாம்;—அயல் எனில்-(இருக்கின்றதற்கு விளங்குகின்றது) அந்நியமெனில்,—அசத்து ஆம்-(இருக்கின்றதற்கு அந்நியமானசித்து இருப்பில்லாமையின், சசவிஷாணம்போல) அசத்தாம்;— அசத்து ஆனால் -(அச்சித்துஇருப்பில்லாமற் சசவிஷாணம்போல்) அசத்தாயின்,—சாட்சி எங்கே-அதுசாட்சியாதல் எவ்விடத்திற்காணப்படும்: (ஓரிடத்து

ங்காணப்படாது.)—(ஆகலின், சத்தேசித்தெனக்கொள்ளல்வேண்டும்.)சித்தே சத்து ஆகும்-விளங்குகின்றதேயிருக்கின்றதாம்;—அயல் எனில்- (விளங்குகின்றதற்கு இருக்கின்றது) அந்நியமெனில்,—சடம் ஆம்-(அச்சத்திற்கு விளங்குந்தன்மையில்லாமையின், கடபடாதிகள் போல அச்சத்து)சடமாகும்.—சடங்களுக்குத் திதியும் இல்லை-சடபதார்த்தங்கட்கு (இரச்சுசர்ப்பம்போல) இருப்புமில்லை.—(ஆகலின், சித்தே சத்தாகுமெனக்கொள்ளல்வேண்டும்.) ஒத்தே தோன்றிய-(இவ்வாறுனயுத்திக்குப் பின்னமாகாமல்) ஏகமாகவேதோன்றிய—சத்தும் சித்தும்-சத்துஞ்சித்துமே—நல்ல சுகம் ஆகும்-பரமப்பிரேமாஸ்பதமான ஆநந்தமாம்;—அன்னியம் ஆயில்-சத்தாகியசித்துக்கு ஆநந்தமந்நியமாயின்,—சடம் அசத்து ஆம்-சடமும், அசத்துமாம்;— (ஆகவே,) சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே- ஆநந்தாநுபவமுண்டாகாதே!—(ஆகலின், சத்தும் சித்துமே ஆநந்தமெனக்கொள்ளல்வேண்டும்;கொள்ளவே, பிரமம் அகண்டைகரசமென்பது யுத்தியாற்பெறப்படுகின்றது.) ஊகத்துக்கு ஓர் வித்து-(சச்சிதாநந்தங்களை அகண்டார்த்தமாக) ஊகித்தற்கு இவ்வுத்தியே தலைமையானயுத்தியாம்.—எ-று.

"ஊகத்துக்கு." என்றதற்கு, ஏனையநாமங்களையும் ஊகித்தற்கெனினுமாம். (௧௬௧)

[இன்னும் சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமென்பதை யுத்தியால்வற்புறுத்திக்கூறி முடிக்கின்ருர்.]

வியாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்
ருலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தே
ல் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ சத்தெனவிப் ப
டியதையும் பிரித்துச்சொன்னல், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்
க்கவிகற் பங்களைவிட் டொழிந்தி டாயே. (௧௬௨)

(இ-ள்) வியாத சத்து-காலத்திரயாபாத்தியமானசத்து—முன்னம் விளங்குவது-ஏற்கெனவேவிளங்காநிற்பது—தன்னாலோ வேறு ஒன்ருலோ - (தீபம்போலத்)தன்னாலேயேவிளங்குகின்றதா?(அல்லது,தீபத்தினாலேகடம்போலத்)தனக்குஅந்நியமான வேறொருபதார்த்தத்தினாலேவிளங்குகின்றதா?—வாயால் வேறெனில்-வாக்கால் தன

க்கந்நியமானஒர்பதார்த்தத்தால் விளங்காநின்றதென்னின்;—அதுவும்-(ஆன்மசத்திற்கந்நியமான) அப்பதார்த்தமும்,— அசத்தோ சத்தோ-சத்துவிலட்சணமா? அல்லது, சதந்தர*மா? — அசத்தேல்-சத்துவிலட்சணமென்றுசொல்லுவாயாகின், —பேயா-மதிகேடனே—மலடி மைந்தன் காரியம் செயுமோ-வந்தியாசுதன் ஓர்காரியஞ்செய்வதுமுண்டா?—(சத்துவிலட்சணம் வந்தியாசுதன்போல அசத்தாகலின், அதற்குச் சத்தைப்பிரகாசிப்பிக்கிறரூபமான காரியங்கூடாதென்பதுகருத்து.) சத்து என-சதந்தரமென்று— இப்படி-இவ்விதம்— அதையும்- அவ்வந்நியத்தையும்,— பிரித்துச் சொன்னால்-பகுத்துக்கூறிடில்,— ஓயாத அவத்தை ஆம் - (அச்சதந்தரம் நிக்கிருஷ்டமாயிருந்துகொண்டு அச்சத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, சமானமாயிருந்துகொண்டுதோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது ஒன்றினால் தான்பிரகாசவதிசயம்பெற்றுத்தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, தானே தோன்றிக்கொண்டு அச்சத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதாவென்று இப்படி நான்குவிதமானவிகற்பம்வரும்; வரவே, அச்சதந்தரம் நிக்கிருஷ்டமாயிருந்துகொண்டு அச்சத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் முதல்விகற்பங்கூடாது. என்னை? சூரியப்பிரகாசத்திற்கு நிக்கிருஷ்டமாகிய தீபமும் சூரியனைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டும்; அங்ஙனங்காணப்படாமையினென்க. அச்சதந்தரம் சத்துக்குச் சமானமாயிருந்துகொண்டு அச்சத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் இரண்டாம்விகற்பமுங்கூடாது. என்னை? தீபத்திற்குச் சமானமானமற்றொருதீபம் அத்தீபத்தைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டும்; அங்ஙனங்காணப்படாமையினென்க. அச்சதந்தரம் ஒன்றினால் தான் பிரகாசவதிசயம்பெற்று அச்சத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் மூன்றாம்விகற்பமுங்கூடாது. என்னை? அச்சதந்தரத்திற்கும் பிரகாசவதிசயந் தருகிறவஸ்து சத்தா? அல்லது, அசத்தாவென்றுவிகற்பிக்கவரும். சத்தென்னின்;—அதுசொப்பிரகாசமா? அல்லது, அப்பிரகாசமாவென்றுவிகற்பிக்கவரும்; அதுசொப்பிரகாசமென்னின்;—அப்பொழுது சொப்பிரகாசமாகியசத்தே சித்தாகலின், சத்துக்குச் சொப்பிரகாசத்துவமும், அத்துவிதீயத்துவமும் வேதாந்திகட்கந்நியரால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், ஆன்மசொரூபமாகியசத்தைத் தோற்றுவிக்கிறசதந்தரத்திற்

* சதந்தரம்=வேறுசத்து.

குப் பிரகாசவதிசயந்தருகிறசத்து சொப்பிரகாசமென்னல்கூடாது. அப்பிரகாசமென்னின்;—அதுவுங்கூடாது. என்னே? அப்பிரகாச மாகியவஸ்து பிரகாசமாகியவஸ்துவுக்குப் பிரகாசவதிசயத்தைத்தரு வதுகண்டிலேம்; ஆகலின், அப்பிரகாசமெனலுங்கூடாது; ஆனல், அந்நியவஸ்துவினற்பிரகாசவதிசயத்தைப்பெற்றுச் சதந்தரம் ஆன்மா வைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னின்;—அந்நியவஸ்து அசத்தாகலின், அ ங்ஙனஞ்சொல்லுதலுங்கூடாது; அங்ஙனமாயின், ஆன்மசொரூபமான சத்திற்குப்பிரகாசவதிசயந்தருஞ்சதந்தரத்திற்குப் பிரகாசாதிசயந்தரு ஞ்சத்து அந்நியமொன்றுண்டெனல்வேண்டும்; அங்ஙனஞ்சொல்லி ன்;—அச்சத்துக்குப்பிரகாசவதிசயந்தருஞ்சத்து அந்நியமொன்றுண் டென்றும், அச்சத்திற்குப்பிரகாசவதிசயந்தருகிறசத்து அந்நியமொன் றுண்டென்றும்இப்படி) அநவஸ்தாதோஷ(மும், சத்திற்குஅப்பிரகாச த்துவமும்,தொய்தத்துவமுமுண்டென்று) வரும்.—(உலகின்கண்ணே ஒன்றிற்குப் பிரகாசவதிசயந்தரும்அக்கினியாதிகள் தாம்பிரகாசமாயி ருந்துகொண்டே அந்நியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்கக்கண்டோம்: தாம் அப் பிரகாசமாயிருந்துகொண்டுஅந்நியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்கக் கண்டிலே ம்;ஆதலால்,முன்சொன்னபட்சத்திரயங்களுங்கூடாமையின்,சத்தை த்தோற்றுவிக்கிறசதந்தரம்தானேசொப்பிரகாசமாயிருந்துகொண்டுஅ ச்சத்தாகியவஸ்துவைத்தோற்றுவிக்கிறதென்றேசொல்லல்வேண்டும்; இங்ஙனஞ்சொல்லில், சொப்பிரகாசமானசதந்தரமே சித்தென்றுசித் தித்தது; இங்ஙனமாமேல், உலகின்கண் ஆகாசத்திற்போல உபாதிய ன்றிச் சத்துத்துவயம்நிரூபித்தல்கூடாது. ஏனெனின்;—நிருபாதிக மாகியசத்து அத்துவிதியமென்று சுருதியாதிகளாற்சொல்லப்படுவதா ல்; ஆகலின், பிரகாசமாகியசதந்தரத்தால் அவ்வான்மசத்துத் தோ ன்ருநிற்கின்றதென்னல்கூடாது. மற்றெங்ஙனெனின் ; — ஆன்ம சொரூபமாகியசத்துச் சொப்பிரகாசமாயிருத்தலின், அதுவே சித்தெ ன்றுசித்தித்தது; அச்சித்தானசத்திற்கு விலட்சணமானவஸ்து அச த்தாகலின், அதற்கு இரண்டாம்வஸ்து இல்லை; ஆகையால், அச்சித் தானசத்தே ஆநந்தரூபமாயிற்றென்று இப்படியூகித்து) குதர்க்க வி கற்பங்களை விட்டு ஒழிந்திடாய்-(முன்னே நீ ஆட்சேபித்த) குதர்க்க மாகியவிகற்பங்களை விட்டொழியக்கடவாய்.—எ-று.

"பேயா." என்றது, சீடன் குதர்க்கங்களைவிட்டு நம்புதற்பொரு ட்டுத் திருவுள்ளத்தின்கண் சற்றே முனிவுற்றதுபோற்காட்டிக் கூ றினது. (௧௪௨.)

(உ.௫ரு.) [சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமாகவுள்ளதன்மையை, ௧௩௫-வது செய்யுடொடங்கி, ௧௪௨-வது செய்யுள்வரையும், சுருதியுத்திகளாலுணர்த்துவித்து இனிஅநுபூதியாலுந் தெளித்துணர்த்துகின்றார்.]

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்திச்
சுகவா நந்தம், மிருதிவடி வாதலலவ் வாநந்த மேயறிவாம்
வேறு மில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்
திருளைக் காண்கின் றாயே, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகப
ரி பூரணமா யிருந்தி டாயே. (௧௪௬)

(இ-ள்) சுருதி யுத்தி ஒத்தது போல்-(சச்சிதாநந்தங்கள் தம்மில்வேறுபடாமல் அகண்டார்த்தமாயிருப்பதில்) சுருதியுத்திகள் விரோதியாமல் ஒத்ததுபோல—அநுபவமும் கேள்-அநுபவமொப்பதையுங் கூறக்கேட்பாய்.—சுழுத்திச் சுக ஆநந்தம்-உனது சுழுத்தியின்கண் (நித்திய நிருபாதிக நிரதிசய) சுகசொரூபமாகிய ஆநந்தமானது—மிருதி வடிவு ஆதலில்-(அங்கே அஞ்ஞானத்தைப்பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருந்து விழித்தபொழுது ஒன்றுமறியாமற்சுகமாயிருந்தேனென்னும்) ஸ்மிருதிரூபமாக உதித்தலால்,--அவ்வாநந்தமே அறிவு ஆம்-அவ்வாநந்தமே சித்தாகும்.—[ஆண்டஞ்ஞானம் வேறொன்றால்விளங்கிற்றென்பாயேல்,] அங்கு வேறு இல்லை - அச்சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தத்தைத்தவிரப்பிரகாசாந்தரமில்லை —— கருது பிரளயம் சுழுத்தி இரண்டிலும்-கருதுகின்றபிரளயமும், சுழுத்தியுமாகியஇரண்டவஸ்தைகளிலும்—நீஇருந்து-(சிதாநந்தரூபனான) நீ இருந்தே—இருளைக் காண்கின்றாய்-(அஞ்ஞானமாகிய) இருளைக்காண்கின்றாய்;—(ஆகலின், நீ சச்சிதாநந்தசொரூபனாய்: சச்சிதாநந்தசொரூபமே சாஸ்திரங்களிற் பிரமமென்றுகூறியிருப்பதால் பிரமசொரூபமே ஆன்மா. [வியாபகமாயிருப்பதற்குப் பிரமமென்று பெயராம்.] தேசத்தாலெதற்கந்தமில்லையோ அது வியாபகமென்றுசொல்லப்படும்; அதற்கு ஆன்மாபின்னமாமேல், தேசத்தாலந்தமுடையதாம்: எதற்குத்தேசத்தாலந்தமுண்டோ அதற்குக்காலத்தாலும் அந்தமுண்டாம்;இதுநியமமாகலின்,ஆன்மா அநித்தியமாம்: எதற்குக்காலத்தாலந்தமுண்டோ அஃதநித்தியமெனப்படும்; இதனால், பிரமத்திற்குப்பின்னமாக ஆன்மாஇல்லை; ஆன்

மாவிற்குப்பின்னமாகப் பிரமமில்லை; பின்னமாயின், அநான்மாவா ம்: அநான்மாவாகியகடாதிகள் சடமாகலின், ஆன்மாவிற்குப்பின்ன மானபிரமமும் சடமேயாம்; ஆதலால், ஆன்மாவுக்குப்பின்னமாகப் பிரமமுமில்லை; பின்னையோ பிரமசொரூபமே ஆன்மாவாம்: சேதன மொன்றே சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும், மாயைக்கும் அதிஷ்டானமாவ தால் பிரமமென்றுசொல்லப்படுகிறது. அவித்தைக்கும், வியஷ்டி தேகாதிகட்கும் அதிஷ்டானமாவதால் ஆன்மாவென்றுசொல்லப்ப டுகிறது. தற்பதலட்சியம் பிரமமென்றும், துவம்பதலட்சியம்ஆன் மாவென்றுஞ்சொல்லப்படும். ஈசுரசாட்சி தற்பதத்திற்குலட்சியம். சீவசாட்சி துவம்பதத்திற்குலட்சியம். வியஷ்டிசங்காதவுபகிதசே தனம் சீவசாட்சி. சமஷ்டிசங்காதவுபகிதசேதனம் ஈசுரசாட்சி. சீவ னுக்கும், ஈசுரனுக்கும் ஏகத்தன்மைகூடாதாயினும் சீவசாட்சிக்கும், ஈசுரசாட்சிக்கும் உபாதியினனன்றிப்பேதமின்மையாற் சொரூபத்தா லவ்விரண்டுமொன்றே; மடத்தின்கண்ணுள்ளகடாகாச மடாகாசங்க ட்கு உபாதியினாற்பேதமேயன்றிச்சொரூபத்தாற்பேதமின்மைபோல ஆன்மாவுக்கும், பிரமத்திற்கும் உபாதிபேதமேயன்றி வேறுபேதமில் லை; இரண்டுமொன்றே.) இத்துணையுங்கூறியது, "கருதுபிர ளயஞ்சு ழுத்தி யிரண்டிலுமீ யிருந்திருலைக் காண்கின் றாயே." என்பதன்கரு த்துரை. இருதயத்து இப்படி நோக்கி-உனதிருதயத்தின்கண் இவ் வாறுநாடி—ஏக பரிபூரணம் ஆய் இருந்திடாய்-(சஜாதிய, விஜாதிய, சுவகத) பேதரகிதமானபரிபூரணப்பிரமமாயிருப்பாய்.—எ-று.

"சுழுத்திச் சுகவா நந்தம் மிருதிவடி வாதலின்." என்பதை, "ப ரமமா யுண்டெனல் வடிவாய், மின்னிய சமமா மறிவுகாண் பவற்றி ன் மேவுற வெழுதல் சங்கற்பம்." எ-ம், "அறிவெனும் விரைசங்க ற்பமா முளையாம்." எ-ம் வரும் வாசிட்டச்செய்யுட்களானுய்த்து ணர்க.

கககஉ-வது செய்யுளில், "சச்சிதா நந்தா னென்னவிவன் ம ன்னுமநு பவமெங்ஙனே." என்று சீடன்சங்கையின்மேல்வைத்து உபக்கிரமித்ததை இங்கே உபசம்மாரஞ்செய்தனரென்றறிக. (கசாஈ)

(உஅச) [சீடன் குருவருளால் சமாதிரூபமான அநுபூதிவா யிலாகச் சந்தேகந்தெளிந்து ஆரூடமடைந்ததைக் கூறு கின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு பவம்வி
டாமல், பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதா னந்தமொன்றும்
பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந்
தான்விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் தி
ரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னானே. (௧௨௪)

(இ-ள்) பல கலையும் உணர்ந்த-பலஞானநூல்களையும் உள்ள
படியறிந்து நிஷ்டையினையுமுடைய— குரு-குருவானவர்—பல மல
ரின் மதுப்போலே-பலபுஷ்பங்களினின்றும் (தேனீக்களாலெடுத்து
ச்சேர்த்த)தேனைப்போல—சத் சித் ஆநந்தம் ஒன்று ஆம்-சச்சிதாநந்
தங்கள் அகண்டைகரசமான— பரமார்த்தத்தை-உண்மைநிலையை—
மொழிந்தபடி-சுருதி யுத்தி அநுபவத்தோடும் உபதேசித்தபடி—இவ
னும்-இச்சீடனும்,—அநுபவம் விடாமல்-(சுருதி யுத்திகளுக்கொத்த
தான) தன்னநுபவத்தைவிடாமற்கொண்டு— பலபொழுதும்-பலகா
லும்—கண்மூடி- (திசைகளைப்பாராதிருக்கும்படி) கண்களைத் தனது
மூக்கின் நுனிமேலேநிறுத்தி— சமாதி இருந்தான்-சமாதியிலிருந்தன
ன்.—விழித்துப் பார்த்த போது-(பின்னே சமாதியினின்றும்) உத்தி
தனாகிப்பார்த்தபோது—பல வடிவு ஆம்-அநேகவிதரூபங்களான—
சர அசர சித்திரங்கள் எலாம்-சராசரங்களாகிய சித்திரங்களனைத்து
ம்—தோன்றும்- (நிச்சித்ரமானகண்ணாடியிற்புரம்போலத்) தோன்று
கிற்கும்—ஒருபடம் ஆனான்-அகண்டசச்சிதாநந்தபரப்பிரமமே தானா
னான்.—எ-று.

சராசரவுருவங்களைச் சித்திரமென்றமையின், அவற்றிற்காதார
மாகிய அகண்டைகரசனானதன்னை, "படம்." என்றார்.

தியானிக்கிறவனையும், தியானத்தையும் க்ரமமாகப்பரித்தியாக
ஞ்செய்து தியானிக்கப்படுகின்ற ஒருபிரமமாத்திரம் கோசரமுடைய
தாய் நிவாதஸ்தலதீபம்போலிருக்குஞ்சித்தஞ் சமாதியெனப்படும்.
"விழித்துப் பார்த்த போது,பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந்
தோன்றுமொரு படமானானே." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "க
சனுயர் சமாதி நீங்கி யொருபகற் கழிக்கு நெஞ்சன், வசமறத் தழுத
மூத்த வசனத்தன் யாது செய்கேன், திசையுற வெங்கு செல்கேன்
நீப்பதென் கொள்வ தென்னே, மிசையுயர் கற்ப நீர்போல் மேதினி

யெங்கு நானே." எ-ம், "மேனியிற் புறத்தினுள்ளின் மேலொடு கீழி ற் றிக்கில், வானில்லை யகத்திலெங்கும் யானன்றி மற்றொன் றில் லே, யானிலா விடமு மில்லை யெனதிடத் திலாது மில்லை, தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதா நந்த மென்றான்." எ-ம், பாடுதுறை."த ன்னிலே யெல்லாமி ருக்குமாகிற் றனெல்லாத் துள்ளுமி ருப்பனுகி ல்,பின்னிலன்முன்னில னுவனுகிற் பெரிதுமு டிந்ததென் வாழ்க்கை ப் பாடே." எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (கருச)

[குருவையும், அவரருளாலே வேதாந்தவிசாரத்தின்பயனு ன கர்த்தவ்வியபுத்திநிவிர்த்தி தனக்குண்டானதையும் வி யந்து முன்னே கரு௨-வதுசெய்யுளில் உபோத்காத*மாக க்குருவருளியதைப்பற்றி விநோதமாகச் சிடன்சங்கிக்கி ன்றான்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யி னி வேறுண்டோ, அதையுரைத்து மதைநினைந்து மிருப்பத ன்றோ ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமு மேழாம் பூமியுமுக் கியமா மென்ற, பதமுமதின் வகையுமெ னக் கெளிதாகத் தெளியும்வண்ணம் பணித்திடீரே. (கசரு)

(இ-ள்) இதயம் ஒத்த சற்குருவே-எனதுமனதுக்கொத்த சத் துபதேசம்பண்ணுகின்றகுருவே—நமக்கு-(கிருதகிருத்தியரான) நமக் கு—இதுவே-(பிரமாகாரவிருத்தியுண்டாதற்குக்காரணமான வேதாந் தவாக்கியங்களால் நமதான்மசொரூபமானபிரமத்தைச் சிந்தித்துமகி ழாநிற்கும்) இத்தொழில்தானே—விநோதம் அன்றி-விநோதமாகவுரி

*உபோத்காதம் என்றது, பிரகிருதத்தைச்சொல்லாநிற்கும் உ தாரணம்: பிரகிருதார்த்தத்தைவர்ணித்தற்கு அந்நியார்த்தத்தைவர் ணித்தல். திருஷ்டாந்தம். அந்நியனுடையகிரகத்திற்குப்போய் மோ ர்வாங்க ஒருவனுக்கு இச்சைவந்தபோது அவன் அந்நியனுடையகிரக த்திற்குப்போய் முன்னே மோர்கொடுவென்றுசொல்லில்,உலோபியா கியமநுடனுல் மோர்கிடைக்கமாட்டாதாகலின், அந்தப்பிரயோஜன த்தை மனதில்வைத்துக்கொண்டு அதன்நிமித்தம் உன்னுடையபசு க றவல்உண்டா?இல்லையா?என்பதுமுதலியவார்த்தையுரைத்தல் உபோ த்காதம்.

யதல்லாமல்—இனி வேறுண்டோ-இனிமேல் இதற்கந்நியமான ஒரு பொருளிருப்பதற்குக்கூடுமோ (இல்லை.)—அதை உரைத்தும்-(ஞானோபதேசஞ்செய்யும்பொழுது ஏற்ற பெரியோர்வயில்)அப்பிரமத்தைத்தானே அவர்கட்குபதேசித்தும்,—அதை நினைத்தும்-(தனித்திருக்கில்)அதைத்தானேசிந்தித்தும்—இருப்பது அன்றோ-இருப்பதல்லவா!—ஞானிகளுக்கு ஆனநிதி-அறிஞர்கட்குரியதானநியாயம்.— (ஆகவின்,) முதல் உரைத்த-முன்னே (சஉ-வதுசெய்யுளிற்)கூறிய—துரியாந்தமும்,—ஏழாம்பூமியும்,—முக்தியும் ஆம் என்ற பதமும்-முக்தியமாகுமென்றுசொல்லியபதமும்,—அதின் வகையும்-அதன்கூறுபாடும்—எனக்கு--எளிதாகத் தெளியும்வண்ணம்-இலேசாகப் போதமாகும்படி—பணித்திடீர்-அருள்வீராக.—எ-று.

அநேகபிரகாரமாகத் தானுட்சேபித்த ஆட்சேபங்களுக்கெல்லாஞ்சமாதானம் தன்மனத்துக்குச்சம்மதமாகும்படி அருளிச்செய்து சந்தேகங்களனைத்தையுந் தெளிவித்தலால், "இதயமொத்த சற்குருவே." என்றான். (கசங)

(உ-ரை) [வேதாந்தசாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான ஞானசத்தபூமிகளை விஸ்தாரமாகவறியவேண்டிச் சீடன்கடாவினதற்கு விடையாகத்தீர்த்திக்கத்தொடங்கி அவைகளைவிரோதியாகவுடைய அஞ்ஞானசப்தபூமிகளின் நாமங்களை முன்னர்க் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்பார், இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகனுக் கனவுசாக் கிரந்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்தார்மேலோர். (கசசு)

(இ-ள்) வினவும் இடத்து-(பூமிகளைத்தனையென்) றாசங்கித்தாராயுமிடத்து—அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழ் ஞானபூமிகள் ஏழ் என்பார்-அஞ்ஞானபூமிகளேழென்றும், ஞானபூமிகளேழென்றும்(வாசிட்டமுதலியகிரந்தங்களிற்)பெரியோர் கூறுவர்;--இனி அவற்றுள்—இனி அப்பூமிகளுள்,--அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழையும் - அஞ்ஞானசத்தபூமி

கனையும்—மூந்நி இயம்பக் கேளாய்-முன்னே சொல்லுகிறோம் கேட்பாய்.—தனிவிந்துச் சாக்கிரம்- (க-வது) கலப்பில்லாத பீஜசாக்கிரம்,— (உ-வது) சாக்கிரம்,— (ங-வது) மகாசாக்கிரம்,— சாக்கிரத்தைச்சார்ந்த கனவு-(ச-வது) சாக்கிரசொப்பனம்,— கனு-(ரு-வது) சொப்பனம்,— கனவு சாக்கிரம்-(சு-வது) சொப்பனசாக்கிரம்,— (எ-வது) சுழுத்தி — என்று—எழுபேர்-ஏழு நாமங்கள்— கணித்தார் மேலோர்-மதித்தனர் பெரியோர்.—எ-று.

கணித்தார்=எண்ணினரெனினும் ஆம். (௧௪சு)

(உஅசு) [பீஜசாக்கிரம், சாக்கிரம், மஹாசாக்கிரம், சாக்கிரசொப்பனம் என்னும் இந்நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.]

மூந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்வித் தாகும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிதுந னுவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னுவாம், நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சியஞ்செயலே நனுக்க னுவே. (௧௪எ)

(இ-ள்) மூந்த-சர்க்காதியில் அல்லது, சாக்கிரத்தினுதியில்,— அகண்டத்து-மாயாசபள* சைதந்நியத்தினின்றும்— எழும் ஓர் அறிவு மாத்திரம் அது தான்-எழுகின்ற சிதாபாசத்தோடுகூடின ஒரு அறிவுமாத்திரமான அதுவே—முதல் வித்து ஆகும்-பிரதமாவஸ்தையான பீஜசாக்கிரமாம்.—(பின்னே) இந்த அறிவில்- (பீஜசாக்கிரமென்னு) மிவ்வறிவின்கண்ணே—பண்டு இல்லா அகந்தை-முன்னில்லாதவையான அகந்தை(மமதைகள்)—முளைபோல் ஆம்-அங்குரம்போலச் சூட்சுமமாகஎழாநிற்கும்—இது-இவ்வவத்தை—நனு ஆம்-சாக்கிரமாம்.—வந்து வந்து-உண்டாகி உண்டாகி—பிறவி தொறும்-சநநங்கடோறும்— அகம் மமதை வளரும் அது-அகந்தைமமதைகள் திடதரமாயுதியாநிற்குமதுவே—மகா நனு ஆம்-மஹாசாக்கிரமாம்.—நந்தும் அகங்கொடு-ஆக்கமுடைய அந்தக்கரணத்தைக்கொண்டு— நனவின்

* சபளம்=கூடியது.

-சாக்கிரத்தின்கண்—மனோராச்சியம் செயலே-(முன் தான் அறிந்ததேனும், அறியாததேனும் அதன்மயமாய் லவணன்¶போல) மனோராச்சியஞ்செயலே—நனுக் கனு-சாக்கிரசொப்பனமாம்.—எ-று.

அகந்தை என ஒன்றைக்கூறினும், இனம்பற்றி மமதையுங் கொள்ளப்பட்டது.

இங்கே, "அகண்டம்." என்பதற்கு, மாயாசபளசைதந்நியமென்று பொருள்விரித்தது மாயாரஹிதத்திற் சிருஷ்டிகூடாதாகலினென்க; இது பெரியவாசிட்ட வியாக்கியானத்தின் கருத்து; அதுசம்பூர்ணமாகலின், "அகண்டம்." என்றார்.

தொபாசசம்வளிதநிமானசேதனம் நாமமின்றி மலமின்றியென்பார்,"அறிவுமாத்திரம்." என்றும்,தேகோற்பத்தி அநந்தரமுண்டாய்வளராநிற்கும் சித்தம், சிவன்முதலியநாமசத்தங்கட்கும், அவைகளின் அர்த்தங்கட்கும் பீஜபூதமாய் நிற்றலாற் பீஜசாக்கிரமாமென்பார், "வித்தாகும்." என்றுங்கூறினார்.

"அகந்தை." என்றது, தேகம் நானென்னும் நிச்சயம். "மமதை." என்றது, போக்கியசமூகம் எனதென்னும் நிச்சயம். "பண்டில்லா." என்றது, "முன்போலாம்." என்பதற்கேதுகூறினது. சஜாதியமான பூர்வபூர்வசம்ஸ்காரஉற்போதத்தால் விசேஷஅறிவு திடதரமாயுநியாநிற்கும் சாக்கிரத்தினிச்சயம், "மஹாசாக்கிரம்." என்பார், "வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னுவாம்." என்றார். (௧௭௭)

[ஏனையமூன்றுபூமிகளின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப் பனமெனும்பே
ருடைய தாகும், பண்டுகனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பதுசொப் பனந னுவாம், மண்டுமிருண் டுடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம், மிண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய். (௧௭௮)

(இ-ள்) உண்டு உறங்கி-போஜனஞ்செய்து (பாயலிற்படுத்து) நீ

¶ லவணன்—வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள ஓரரசன்.
சம்வளிதம்—கூடியது.

த்திரைசெய்து—மனோராச்சியம் செயல்-(அற்பகாலத்தில் அநேககாலவியாபாரரூபமான) மனோராச்சியஞ்செய்து (நித்திரையினந்தத்தில் நித்திராகாலத்தில் அநுபவித்ததை) நினைப்பதே—சொப்பனம் எனும் பேருடையது ஆகும்-சொப்பனமாம்.— பண்டு கனக்கண்டு மறந்ததை-பூர்வஞ்சொப்பனங்கண்டுமறந்ததை—மீண்டும்நினைப்பது-திரும்பவுந் (திடமான அபினிவேசத்தால் வெகுகாலஸ்தாயியாகப்) பார்ப்பது—சொப்பன நனு ஆம்-சொப்பனசாக்கிரமாம்.—(சொப்பனம் சாக்கிரம்போலச் சாக்கிரத்தின்கண்ணேதோன்றுதலின்,) சொப்பனசாக்கிரமாம். (அரிச்சந்திரனுக்குத் துவாதசாத்மகவருடம்போல; இது பெரியவாசிட்டவியாக்கியானக்கருத்து.) மண்டும் இருள் மூடுவது - (மேலநுபவிக்கத்தக்கவாசனை கருமங்க) ணெருங்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிருண்மூடிச் சடமாயிருப்பது—சுழுத்தி ஆம்-சுழுத்தியென்னும் ஏழாம்பூமியாம்.—முந்தினஆறவஸ்தைகளும் கர்மபலபோகபூமியாகலின், கர்மஜந்நியங்கள்: சுழுத்தியோ பூர்வகர்மங்கள் போகத்தினால்நாசமாகி மேல்கர்மங்களுண்டாகாமலிருக்கும்போது மத்தியில் சத்திர* நாசத்திற்போலச் சர்வசூட்சும ஸ்தூலப் பிரபஞ்சவிலயத்தில் அவைகளின்பீஜமான அஞ்ஞானமாத்திரஞ் சேடித்திருப்பதால் அதன்உபகிதமான ஆன்மாமாத்திரஞ்சேடித்திருப்பதான உருவமுடையது சுழுத்தியென்றபிப்பிராயம். [அஞ்ஞானபூமிகளைமுடித்து ஞானபூமிகளைக் கீர்த்திக்கத்தொடங்கல்.] அஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம்-அஞ்ஞானசத்தபூமிகளின்கூறுபாடுகளைக்கூறினோம்.—(இனி) விண்டு நிறை முத்தி தரும்-வியாபகமாகநிறைந்துள்ள மோட்சத்தைக்கொடுக்கும்—ஞானபூமிகள் ஏழும் விளம்பக் கேளாய்-ஞானபூமிகளேழையுங்கூறக் கேட்பாயாக.—எ-று.

"விண்டு" என்பதற்கு, அஞ்ஞானத்தையொழித்து எனப்பொருள்கூறினும் அமையும்; அங்கே விண்டு என்னுந்தன்வினை "குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கேதரும்." என்றாற்போலப் பிறவினைப் பொருடந்து நின்றதெனக்கொள்க. (கசஅ)

(உஅஎ) [ஞானபூமிகளின் நாமங்களை மாத்திரங் கீர்த்திக்கின்றார்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சை விசா ரணையிரண்டாம்
பூமி யாகும், நலதநுமா னசிமூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்தி
நாலாம் பூமி, சொலுமசம்சத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனை
ப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு
பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர். (கசகூ)

---

* சத்திரம்=கொடை.

(இ-ள்) புலவர் புகழ் - (சகலசகத்துந்நச்சமென்றவற்றின்க ண்ணே அவாவொழிந்து அறியத்தக்கனவான அனைத்தினையும் அறிந்த) பெரியோர் கீர்த்தியாகிற்கும் (ஞானசத்தபூமிகளுள்,)—சுபேச்சை முதல் பூமி-சுபேச்சையென்பது முதற்பூமியாம்.—விசாரணை இரண்டாம் பூமி ஆகும்-விசாரணையென்பது இரண்டாம்பூமியாம்.—நல தநுமானசி மூன்றாம் பூமி-நல்லதநுமானசியென்பது மூன்றாம்பூமியாகும்.—சத்துவாபத்தி நாலாம் பூமி-சத்துவாபத்தியென்பதுநான்காம் பூமியாகும்.—சொலும் அசம்சத்திப் பேரும்-சொல்லுகின்ற அசம்சத்தியென்னுநாமமுடையதையும்,— பதார்த்தாபாவனைப் பேரும்-பதார்த்தாபாவனையென்னுநாமமுடையதையும்,—துரியப் பேரும்-துரியமென்னுநாமமுடையதையும்—(முறையே) ஐந்து ஆறு ஏழு பூமிகளா - ஐந்தாம்பூமி, ஆறாம்பூமி, ஏழாம்பூமிகளாக — வகுத்தார் மேலோர்-வகுத்தனர்பெரியோர்.— மலினம்அறுமகனேஎன்றது, விளி. —எ-று. (கசக)

(உஅஅ) [அவற்றுள், முந்தினநான்குபூமிகளின் இலக்கணங்கூறல்.]

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை யாகும், நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசாரணையா நம்பி, முற்சங்க வேடணைகள் விடறநுமா னசியிந்த மூன்றினாலும், சற்சங்க மனதிலுண்மை யறிவுநித்தல் சத்துவா பத்திதானே. (கஇ௦)

(இ-ள்) துற்சங்க நிவிர்த்தி வந்து சிவஞானம் விரும்புவது-மனைவிபுத்திராதிய (குசங்கங்களோடுகூடி இத்துணைநாளும் மூடமாயிருந்தகாரணமென்னை? இனி அங்ஙனம்மோசம்போகாமல்) இக்குசங்கங்களை வயிராக்கியத்தாற்றுறந்து (அந்நிராசையினால் பிரமநிஷ்டரானபெரியோர்களாலும், ஞானசாஸ்திரங்களாலும் அடையவேண்டிய) பிரமஞானத்தை (அடையக்கடவேமென்று அதனை) இச்சிப்பது—சுபேச்சை ஆகும்-சுபேச்சையென்னும் முதற்பூமியாம்.— நற்சங்க மொழி-(சுபேச்சைமுதிர்ந்து) சற்சங்கமானபெரியோரையடைந்துஅவர்கள்வாக்கால்—ஞானநூல் வினவி-வேதாந்தசாஸ்திரங்களைக் கேட்டு—பழகல்-அதை மனனம்பண்ணுவது—விசாரணை ஆம்-விசாரணையென்று மிரண்டாம்பூமியாம்.—நம்பி-(முன்சொன்ன இரண்டு

பூமிகளின் அப்பியாசவலியால்) குருசாஸ்திரவாக்கியார்த்தங்களை வி சுவசித்து—முற் சங்க ஏடணைகள் விடல்-(நிதித்தியாசனஞ்செய்து அ ந்நிதித்தியாசனவப்பியாசவலியால் சவிகற்பசமாதிபரியந்தஞ்சித்தித் து)முன்னுள்ள மலினவாசனைகளான இச்சைகளைவிடுதலே—தநுமா னசி-தநுமானசியென்னுமூன்றாம்பூமியாம்; —இந்த மூன்றினாலும் -இம்மூன்றுபூமியப்பியாசவலியினாலும்—சற்சங்க மனதில்-(வாகியா ர்த்தவிடயங்களில் சம்ஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திக திடவயிராக்கி யரூப) சத்துவாசனையோடுகூடியமனதின்கண் — உண்மை அறிவு உதித்தல்-ஆன்மசாட்சாத்காரமுண்டாதல்—சத்துவாபத்தி-சத்துவாப த்தியென்னு நான்காம்பூமியாம்.—எ-று.

"நற்சங்கநிவிர்த்தி." என்றது, சாதனசதுஷ்டயவுபலட்சண ம்; இப்படிக்கூறினதனால் நிஷித்தவர்ச்சிதமாயும், நிஷ்காமமாயுமிரு க்கின்ற யக்ஞம், தானமுதலியஅநுஷ்டானத்தாலுண்டானதாயும், ச ந்நியாசம் சாதனசதுஷ்டயமிவைகளோடுகூடினதாயும், முத்தியை மு டிவாகவுடையதாயும், சிரவணாதிப்பிரவிர்த்தி பலத்தோடுகூடினதாயு முள்ள ஆன்மசாட்சாத்காரத்தின் தீவிரவிச்சையேமுதற்பூமி. அந்நி யம் சித்தசுத்திரதுவாகலால் முன்னமேசித்தித்திருத்தலின், குருசுசு ரூஷை, பிட்சாடனம்,சௌசமுதலிய யதிதர்மபாலனத்தோடுகூடின சிரவணமனனங்களான சதாசாரமே என்பார், "நற்சங்க மொழிவி னவி ஞானநூல் பழகல்விசாரணையாம்." என்றார்.

சாதனசதுஷ்டயசம்பத்தியாதிபூர்வகமான சிரவண மனனங்க ளோடுகூடின நிதித்தியாசனத்தினால் மனதுக்குச் சத்தாதிவிஷயங்க ளில் இச்சையொழிந்து சவிகற்பசமாதியான யாதொருசூட்சுமத்த ன்மையுண்டோ அது, "தநுமானசி." [தநு=சூக்குமதமம்.] மன து சூக்குமதமமானதன்மையையடைதலின், "தநுமானசி." எனப் பெயராயிற்று.

இவ்வாறு சுரோத்திரமுதலானகரணங்களால் சத்தாதிவிஷயங் களைக்கவர்வது எதுவரையிலுண்டோ அதுவரையில் தியானம்; அ தற்குமேல் சமாதியென்று யோகசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கி ன்றது.

வாகியார்த்தவிஷயங்களில் சம்ஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திக மான சித்தத்தின்கண்ணுள்ள திடவைராக்கியத்தால் மாயை, அதன்

காரியம், அவஸ்தாத்திரயம் இவைகளினின்றுஞ்சோதிக்கப்பட்ட சர்வாதிஷ்டானசன்மாத்திரரூபமானஆன்மாவின்கண் க்ஷீரோதகம்போலத்திரிபுடிவிலயமாய்ச்சாட்சாத்காரபரியந்தமாகவுளதான நிருவிகற்பசமாதிரூபஸ்திதியே சத்துவாபத்தி. மனது பரமார்த்தசத்துவரூபமாக ஆனமையின், சத்துவாபத்தியென்றறிக. (கஞ0)

[பனையமுன்றுபூமிகளினிலக்கணங்கூறல்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெலா மறத்தலசம்சத்தியாகும்,அத்துவிதா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரியமாகும், இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய். (கடுக)

(இ-ள்) தத்துவத்தின் மனம் உறைத்து-(முன்சொன்ன நான்காம்பூமியின்அப்பியாசவலியால் நிரதிசயாநந்தநித்தியாபரோட்ச) பிரமான்மபாவத்தில் மனதழுந்தி — மித்தை எலாம் மறத்தல்-மித்தையான அஞ்ஞானம் அதன்காரியங்களனைத்தையு நினையாதிருத்தலே—அசம்சத்தி ஆகும்-அசம்சத்தியென்னும் ஐந்தாம்பூமியாம்.—அத்துவித ஆநந்தம் வரும்-(ஐந்துபூமிகளின் அப்பியாசவலியால்) அத்துவிதமான ஆன்மாநந்தம் மேலிடும்; (மேலிடவே,)—திரிபுடி போம்-(வாசியாந்தரங்களாயுள்ள) திரிபுடிரூபமானபதார்த்தங்கள் அபாவமாம்;—அது பதார்த்தஅபாவனை ஆகும்-அதுவே பதார்த்தாபாவனையென்னும் ஆறாம்பூமியாம். —வத்துநிலை - (ஆறுபூமிகளின் அப்பியாசத்தால்) ஆன்மசுபாவத்தில்—இருந்தபடி இருந்த-இருந்தபடியேயிருக்கும்—மவுன சுபாவம்-மோனநிஷ்டையே—துரியம் ஆகும்-துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியாம்;—இத்துரியபூமியை - இந்தத்துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியையே—முன் துரியாதீதப்பதம் என்றதுவும் - முன்னே (கஙஉ-வது செய்யுளில்) துரியாதீதப்பதமென்றுகூறினவகையையும் —கேளாய்-இப்போதுகூறுதுங்கேட்பாய்.—எ-று.

உத்தமாதிகாரிகட்கு இரண்டாம்பூமியிலுஞ்சாட்சாத்காரம் சாப்தாபரோட்சத்தாற் பிரசித்தமாயினும் ஐந்தாம் பூமியில் மந்தமத்திமாதிகாரிகட்கும் ஆத்தியந்திகமான துவிதசம்ஸ்காரநாசத்தாலுண்டான உத்கர்ஷமான அதிசயமுடைய நான்காம்பூமியின் முடிவிலுஞ்

டான சாட்சாத்காரம் ஐந்தாம்பூமியில் ஸிருடதரமாக உண்டாகுமென்பதைக் குறிப்பித்தற்பொருட்டு, "மனமுறைத்து." என்றார்.

வாகியாந்தரங்களான ஆகாரங்களோடும், அவைகளின் சம்ஸ்காரங்களோடும் சம்பந்தமில்லாமை, "அசம்சத்தி." [சம்சத்தி=சம்பந்தம்; அஃதில்லாமை அசம்சத்தி.]

வாகியாந்தரபதார்த்தங்களினுடைய அநுசந்தானமில்லாமை, "பதார்த்தாபாவனே." ஆயின், தேகயாத்திரை எங்ஙன்கூடுமெனின், பிரகாலப்பரப்பிரயத்தனத்தாற் கூடுமென்க.

சுபாவீகநிஷ்டத்துவமென்பார், "வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த" என்றார். [சுபாவீகநிஷ்டத்துவம்=சொரூபமாயிருத்தல்.]

பரப்பிரயத்தனத்தாலும் பேதத்தையறியாமலென்பார், "மவுன சுபாவம்." என்றார். சாக்கிராதி மூவவத்தைகளினும் விடுபட்டதால், "துரியம்."

பிரமவித்துமுதலியோருள், நான்காமவனேயடைதலின், ஏழாம் பூமியைத் துரியகாவென்றுங் கூறுவர்.

அஞ்ஞானசத்தபூமி, ஞானசத்தபூமி இவைகட்கு, உ-ம். வாசிட்டத்தில் உற்பத்திப்பிரகரணத்திற்காண்க. (௧௫௧)

(உ-அக)[முன்னே ௧௩௨-வது செய்யுளில் துரியபூமியைத் துரியாதிதமென்று கூறினதற்குக் காரணங்கூறுகின்றார்.]

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால், சொற்பனமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைந்தாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர், கற்பனையி லாதவிட மதீதமென் றுமௌனமாக் காட்டும் வேதம். (௧௫௨)

(இ-ள்) முற்புவி மூன்றினும் உலகம் தோன்றுதலால்-சுபேச்சையாதி மூன்றுபூமிகளிலும் (பூரணஞானமின்மையின்) சகத்துச்சத்தியமாய்த்தோற்றுதலின்,—சாக்கிரம் ஆம்-அம்மூன்றும் சாக்கிரமாம்;—மூன்றற்கு அப்பால்-அம்மூன்றிற்குமேல் — (நான்காம்பூமியிற் சகத்துச் சொப்பனம்போல மித்தையாகப்பிரதிதியாவதால்) சொற்பனம் ஆம்-அதுசொப்பனமாகும்;—அதுவும் மெள்ள நழுவும்-அம்மி

த்ரையாப்பிரதீதியுங் கிரமமாக நிங்காநிற்கும்—ஐந்தாம்பூமியே—சுழு
த்தி ஆகும்-(சுழுத்திக்குச்சமானமாயிருப்பதாற்) சுழுத்தியாம்.—அற்
புதம் ஆம் சுகாநுபவம் மிகும்-ஆச்சரியமான ஆநந்தாநுபவமிகுந்துண்
டாகாநிற்கும்—ஆறும்புவி-ஆறும்பூமி—துரியம்-(நான்காமவத்தையா
வதாற்) றுரியமாம்;—அதற்கு அப்பால்-அதற்குமேல்—ஓர் கற்பனை
இலாத இடம் - (சத்து அசத்துமுதலிய) யாதொருகற்பனைகளுமில்
லாத ஏழாம்பூமியை—அதீதம் என்று-(சகலவிஷயசம்பந்தங்களுமற்
றிருத்தலாற்) றுரியாதீதமென்று—மௌனமாக் காட்டும் வேதம்
-சுருதி மௌனமாகத்தரிசிப்பிக்கும்.—எ-று.

சுருதி மௌனமாக்காட்டுவது அதத்துவியாவிருத்திலட்சணம்;
அல்லது, சத்திவிருத்தியாற்காட்டாமல் லட்சணாவிருத்தியாற்காட்டு
வதாமென்க; அதனை இப்படலத்தில், அ, ௯-வதுசெய்யுளாலறிக.

ஏழாம்பூமிக்குமேல் பிராரத்தக்ஷயத்திலுண்டாவதான விதேககை
வல்யமேயல்லாமல் சமாதிபூமியேறுன்றின்மையின், இதுவேமுக்
கியமானபதமாமென்பதுதோன்ற, "எவனுகினுமிந்தத் துரியாதீதத்தி
லேழாம் பூமியிலி ருந்தானேல்." என்றும், துரியமென்னும்பெயரை
யுடைய ஏழாம்பூமியையே அவஸ்தாவிபாகத்தாற் றுரியாதீதமாமெ
ன்றும் முன்னேநம்மால்கீர்த்திக்கப்பட்டதென்பது கருத்து. (௧௰௨)

(௨௧0) [நூறுல்,வாசிட்டத்தில் உற்பத்திப்பிரகரணத்தில் இங்ஙன
னங்கூறாது விதேககைவல்யத்தைத் துரியாதீதப்பதமெ
ன்றுகூறினது என்னை? என்றாசங்கித்துச்சமாதானங்கூறு
கின்றார்.]

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று கரு
தி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரது
கணக்கி லாறும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியெ
ன்பா ரென்பதுநீ மனத்திற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞா
னபூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். (௧௰௩)

(இ-ள்) துரியநிலந் தனைத் துரியாதீதம் எனின்-(தேகத்தோடு
கூடிச் சீவித்திருப்பவர்களால் அடைந்திருக்கும்) துரியமென்னும்பெ
யரையுடைய ஏழாம்பூமியைத் துரியாதீத பதமென்றுகூறிடில்,—மய

க்கம் என்று கருதி-(நூலதிருவடியுடையோர்க்கு) மயக்கமுண்டாகுமென்றெண்ணி—மேலோர்-பெரியோர்—அரியது ஒரு விதேகமுத்தி-அரிதானவொப்பற்ற விதேககைவல்யத்தை — அதீதம் என்பார்-துரியாதீதபதமாமென்றுகூறுவர்;—அது-அங்ஙனங்கூறுகிற்பது— கணக்கில்-பூமியின்கணக்கில்— (முதல்மூன்றனையுஞ் சாக்கிரமென்றும், நான்காவதனைச் சொப்பனமென்றும் முற்கூறியமுறைப்படியே கொண்டு) சுழுத்தியில்- (ஐந்தாவதான) சுழுத்தியில்—மருவு-கிட்டினதான—ஆறும்பூமி - ஆறும்பூமியானபதார்த்தாபாவனையைச்(சேர்த்து)—காட்சி சுழுத்தி என்பார்-அற்புதமான(காட)சுழுத்தியென்று கூறுவர்—என்பதும் நீ மனத்தில் கொள்வாய்-என்று இங்ஙனங்கூறுகிற்பதனையும் நீமனத்தின்கண் தரிப்பாய்.--பெருமை தரும்-(சிறுமையைப்போக்கிப்) பெருமையைத்தாராநிற்கும்— ஞானபூமியின் விகற்பம்-ஞானபூமிகளின்வேறுபாடானவிசேடணம் — இன்னம் உண்டு-மேலுமுள—பேசக் கேளாய்-அவற்றையுங்கூறக்கேட்பாய்.—எ-று.

சுருதிமேலோர் என்றும்பாடமுளது. [இங்கே மயக்கம் என்றது, ஐயுறவை.]

காடசுழுத்தி=கனசுழுத்தி: பரப்பிரயத்தனத்தால் வெளிப்படுதலினென்க.

"பெருமைதரும்." என்றதால், சிறுமைபோக்கி என்பது, வருவித்தாம்.

" சிறுமைபெருமை " என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "யாவனொருவன் றனையிழந்தே யளவில்வேறு படக்கண்டும், யாவனொருசொல் வேறுபடக் கேட்டுமறிந்தும் வருகின்றான், யாவனொருவன் றனக்கென்றுஞ் சிறுமையதுவே பிறப்பிறப்புப் போவதில்லாக் காரணமு மதுவேயென்று புகன்றனனால்." எ-ம், அருளினுவி யாவன் றன்க ணிவையில்வே றென்று காணு, தருளினால் வேறு கேளா தறிந்திடா திருக்கி லஃதே, யருளதாம் பெருமை தானு மழிந்திடாச் சுகமுமெல்லா, விருளிலா வீடு தானு மென்றன னிமையோர்க் கெல்லாம்." எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.(சுருஎ)

(உசக) [நிடன்வினாவிற்கு விடைகூறிமுடித்து ஞானபூமிகளின் விசேஷணங்களைக்கூறுகின்றார்.]

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர் பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித் தாந் தூய முத்தர்,இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீ யறிய யான்சொல் வேனே. (கஙச)

(இ-ள்) முன் நிலங்கள் ஏறிய மூவரும்-சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசியென்னும்முன்மூன்றுபூமிகளில் ஏறியிருக்கும்மூவரும்— அப்பியாசிகள் ஆம்-அப்பியாசிகளாகும்:—முத்தர் அல்லர்-ஜீவன் மு த்தரல்லராம்.—பின் நிலங்கள்-அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரிய மென்னும்பின்மூன்றுபூமிகளில்,—(ஏறியிருப்பவர்) வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன்முத்தர் பேதம் ஆகும்-வரன், வரியான், வரி ட்டனென்கின்ற ஜீவன்முத்தரின் வேறுபாடாம்.—சொன்ன நடுப் பூ மி வந்த ஞானிகளே-சொல்லிய (சத்துவாபத்தியென்னும்) மத்தியபூ மியில்வந்த அறிஞரே—பிரம வித்து ஆம் தூய முத்தர்-பிரமவித்தாகி யபரிசுத்தமுத்தராம். —இன்னமும்-மேலும் — அப்பூமிகளின் பெரு மைதனை-அந்தஞானபூமிகளின்மகிமையை—நீ அறிய யான் சொல் வேன்-நீயறியும்படி யான்கூறுவேன்.—எ-று,

பிரபஞ்சமென்னும்புத்தியும், தேகந்தாமென்னும்புத்தியும் மறந் தும்வாராமையின், "தூயமுத்தர்." என்றார். (கஙச)

(உகஉ) [ஜன்மந் துக்கமென்றுகண்டு அதுநிவிர்த்தித்தற்பொரு ட்டுச்சிஞ்ஞாஸையினால் யோகபூமியப்பியாசத்திற்கு நேரே விக்கினங்களாதலாற் பரலோகசாதனங்களானகர்மாநுஷ் டானங்களைவிட்டு முதற்பூமி, உ-ம்பூமி, ௩-ம்பூமிஅப்பியாச த்தோடுகூடிநின்று பிரதிபந்தத்தால் மோட்சசாதனமான யோகசித்தியடையாமல் மரணமானவன் மேகமண்டலத் தினின்றும்பிரிந்தமேகம் மற்றோர்மேகங்களோடுகூடாமல் மத்தியினின்றுவியர்த்தமாவதுபோல வியர்த்தமாவனோ? அலனோ? என்றுவருமாசங்கையைப்பற்றிக்கூறுகின்றார்.]

காலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ள வந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந் தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே. (கஙரு)

(இ-ள்) நாலாம் பூமியில் வரும் முன்- (சத்துவாபத்தியென்று ம் ஆரூடபூமியாகிய)நான்காம்பூமியில்வருதற்குமுன்னே—மூன்று பூ மியும் அடைந்து நடந்து மாண்டோர்-சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமா னசியென்னும் அப்பியாசபூமிகண்மூன்றனையும் அடைந்து நடந்து மரணமாயினோர்,—மேல் ஆன பதம் அடைந்து - (தேவவிமானத்தி ன்மீது ஆரூடராய்ச்சென்று) உயர்வானசுவர்க்கமுதலியபதங்களை ய டைந்து—(அங்குள்ளதிவ்வியபோகங்களைப்புஜித்து)பிறந்து-(பூமியில் சுத்தராயும்,ஸ்ரீமான்களாயும் உள்ளோர் மனையின்கண்ணே அல்லது, யோகிகள்வம்சத்தில்) ஜநித்து—மெள்ள மெள்ள வந்து-கிரமமாக ஆ ரூடதசையாகிய நான்காம்பூமியில்வந்து — வீடு சேர்வார்-மோட்சம டைவார்:—மால் ஆன பவத்தில் விழார்-மயக்கத்திற்குக் காரணமான ஜநநங்களில்வீழார்கள்.—[பூர்வகதியினும் நிக்கிருஷ்டகதியையடை யாவொன்றபடி] முதல் பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம்-சுபேச்சையெ ன்னும் முதற்பூமிகிடைப்பதே பிரயாசம்.—மைந்தா-மைந்தனே—கா லான முதல் பூமி கைவந்தால்- (மற்றைப்பூமிகட்கு)வழியானமுதற்பூ மி ஒருவனுக்குவசமாகில்,—முத்தியும் கைவந்தது ஆம்-முத்தியும் அ வனுக்குவசமானதாம்.—எ-று.

"முதற்பூமிகிடைப்பதுவேவருத்தம்." என்றது, "எறியுங் கட லி னுகத்துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிற வி யநேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து."என்னும் வாசிட்ட க்கருத்து.

"மறுபூமிக்கிந்த வொன்றே சாதபூமியென முடிவில்வெளியாம்". என்று வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதால்,"காலானமுதற்பூமி கைவந்தா ன் முத்தியும்கை வந்ததாம்."என்றார். (கரு௫)

[ஞானபூமிகளின்மகிமைதோன்றச் சபதத்தோமெ அதனைப் புகழ்ந்துகூறி உபசம்மரிக்கின்றார்.]

இப்புவி யிலிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திரு ந்தா ராஞல், அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாத த் தாணை மெய்யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நவ்வான மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்புமொழி வழிநிடமா யகம்பிர ம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே. (கருசு)

(இ-ள்) இப்புவியில்-இப்பூமியின்கண்—இஞ்ஞானபூமி ஒன்றில் இரண்டில்-ஞானபூமிகளுள், (சுபேச்சையென்னும்) முதற்பூமியிலாவது (விசாரணையென்னும்) இரண்டாம்பூமியிலாவது— அடைந்து இருந்தாரானல்-அப்பியாசமுடையராயிருப்பார்களாயின்,—அப்புருடர்-அந்தப்புருடர்கள்— மிலேச்சர் ஆகினும்- மிலேச்சராயினும்—முத்தர்-முத்தராவர்:—குரு பாதத்து ஆணை மெய்யே-சற்குருபாதத்தின்மீதாணை இதுசத்தியமே;—தப்புரை என்றவர்- இதுகபடவார்த்தையென்றுசொல்பவர் — கெடுவார் - நாசமாவார். — நடுவான மறைகளை-(மக்களிடத்துத் தாய்போலும்) பாரபட்சமற்றசுருதிவாக்கியங்களை—நீ சங்கியாதே-நீசங்கைசெய்யாதே;—செப்பும் மொழி வழி -(சுருதி) உபதேசியாநிற்கும் வாக்கியநெறியில்—திடம் ஆய்-உறுதியுடையவனாய்—அகம் பிரமம் என்று இருந்து-நான் பிரமமாகின்றேனென்றநுசந்தானித்துப் பிரமமாகவேயிருந்து—தெளிந்திடாய்-தெளிந்திடு.—எ-று.

[தெளிதல்=சந்தேகநீங்குதல்.]

"மிலேச்சர்." என்றது, உபலட்சணமாகலின் இராட்சதர், அசுரர், மிருகமுதலியனவுங்கொள்க.

அசாமளன்,கஜேந்திரன் இவர்ஞானபூமியடைந்ததால் மோட்சமடைந்தனரென வாசிட்டஆறாயிரவியாக்கியானத்திலும், அனுமன், கற்கடி, பிரகலாதர்முதலியோர் ஞானபூமியினால் முத்தியடைந்தனரெனப் பெரியவாசிட்டவியாக்கியானத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"குருபாதத்தாணை." என்றதால்,இங்ஙனங்கூறினது அர்த்தவாதமன்றென்பதும், "மெய்யே." என்றதால், சுருதி,ஸ்மிருதி, புராணாதிகளின் சித்தாந்தமென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

உலகில் அரசனுடையவாக்கியத்தை அவன்குடைக்கீழ்வாழ்வோர் அவமதிக்கில் அவர்க்ஷேமமடையாமல் நாசமடைவதுபோல இறைவன்றிருவாக்கான சுருதியை அவமதிப்பவரும் க்ஷேமமடையாமல் நாசமடைவரென்பார், "தப்புரையென் றவர்கெடுவார்." என்றார். ()

(௨௬௩.) [வருணாச்சிரமதுரபிமானிகளான சிலருடையபிராந்தி வசனத்தைக் குருவாக்கால் நிவிர்த்திப்பிக்கும் கருத்தினையுச் சீடன்வினுதல்.]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டுலமாக் கியகுருவே நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியாசம்புகுந்தே காங்கி யானோர், அல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்று வீரே. (௧௫௭)

(இ-ள்) பொல்லாத மிலேச்ச*ருக்கும்-துஷ்டத்தன்மையுடையமிலேச்சருக்கும் — ஞானபூமி விதேகமுத்தி தரும் என்று- (சுபேச்சையாதி) ஞானபூமி(யடையப்படுமோயின்,) விதேககைவல்யத்தைக்கொடுக்குமென்று—நெல் ஆகி முளைக்கும் எனை-(உமியாதிகளோடுகூடி அங்குரியாகிற்கும்) நெல்லைப்போல (ஜநநஹேதுவான அவித்தை காம கர்மங்களோடுகூடி) ஜநித்துமரியாநிற்குமென்னை— தண்டுலம் ஆக்கிய குருவே-(அங்குரஹேதுவான உமியாதிகளைக்குத்திப்போக்கிய) அரிசியைப்போல (ஜநநஹேதுவான அவித்தையாதிகளைச் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களாற்போக்கி ஜன்மஜராமரணமில்லாத) பிரமரூபமாகப் பண்ணிய ஆசிரியரே—நீர் சொன்னீரே-தேவரீரருளிச்செய்தீரே;—(இதற்குமுரணாக) சிலர்-உலகின்கட் சிலபேர் (நான்குவருணங்களுட் சிறந்தபிராமணவருணத்திலும்)—இல்லாளும் குடும்பம் விட்டு-மனைவியையும், குடும்பத்தையுந்துறந்து—சந்நியாசம் புகுந்து-(தண்டதாரணாதிரூப) துரியாச்சிரமமடைந்து—ஏகாங்கி ஆனோர் அல்லாமல்-(விசனப்பிரதேசமாகியபருவதக் குகைமுதலானவைகளிற்) றனித்திருந்து ஞானபூமியை அப்பியாசிப்பவர் மோட்சமடைவரேயல்லது—முத்திபெறார் என்று-(பிராமணரிற்கிரகாச்சிரமமுடையோரும், ஏனைய க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திராதியரும் ஞானபூமியப்பியாசத்தால்) மோட்சமடையார்களென்று—சொலும் மயக்கம் அகற்றுவீர்-சொல்லாநிற்கும் பிராந்தியை நீக்குவிப்பீராக.—எ-று. (௧௫௭)

(௨௬௪) [சீடனையும், அவன்சங்கையையும் புகழ்ந்து சங்கைக்குத்தரங்கூறப்புகுந்து சந்நியாசவகைகளும், அவற்றின் நாமங்களும், சந்நியாசத்துக்கு முக்கியகாரணமுங்கூறுகின்றார்.]

* மிலேச்சர்—கோமாம்சாதிபட்சிக்கும் பிராதாதிஜாதிபேதம்.

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன் றுதெரியக் கேளாய், கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்வெகூ தகமஞ்சம் பரம வஞ்சம், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. (கஙஅ)

(இ-ள்) சிட்டர் புகழ் மகனே-பெரியோராற்புகழப்படாநின்ற மைந்தா—நீ சங்கித்த சங்கை நன்று-நீஆட்சேபித்த ஆட்சேபம் நல்ல ஆட்சேபம்:—தெரியக் கேளாய்-(அதற்குச்சமாதானம்)உனக்குந்தோன்றக்கூறுதுங் கேட்பாய்.—கட்டு அழியும் துறவு - குடும்பசம்பந்தங் கெடுதற்குக்காரணமான சந்நியாசம்—நால்வகை ஆகும்-நான்குவகுப்பாம்;—அவைகளுக்கு ஆகும் பேர்கள்-அந்நால்வகைச்சந்நியாசங்கட்கும் உளதாகுநாமங்கள்—குடீசகம், வெகூதகம், அஞ்சம், பரமஅஞ்சம் (என்பவையாம்:)—பட்ட துயர் கெடும்-(இவ்வகைளாற் சம்சாரத்திற்) பட்டதுன்பங்கெடும்.—விட்டு அகலும் துறவுக்கு-(குடும்பத்தை) விட்டொழியுஞ்சந்நியாசத்திற்கு—விராகம் காரணம் அன்றி வேடம் அன்று-விராகங்காரணமேயல்லாமல், (காஷாயவஸ்திரதாரணமுதலிய)வேஷங்காரணமன்று.—எ-று.

அங்கு=ஆங்கு என்னும்அசைநிலையிடைச்சொற்றிரிபு.

"நீசங்கித்த சங்கைநன்று." என்றது, துறவறமடையாதவரும், சூத்திராதியரும் ஞானபூமியப்பியாசத்திற்கு அருகரல்லரென்னும் மித்தியாவசனத்தால் ஞானசாஸ்திரத்திற்புகாதிருப்பவருடைய பெருஞ்சந்தேகத்தைப்போக்கிப் புகச்செய்து ஞானவாயிலால் அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான மோட்சமடையப்பண்ணுவதாமெனக்க.

[விராகம் மூவகைத்தென்றும், அவற்றின் இலக்கணம் இனையவென்றுங்கூறுகின்றார்.]

மந்தமுந்தி விரமுந்தீ விரதரமு மெனமூன்று வகைவிராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்தவரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவுமினி தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள், அந்தணனூர் மித்தையென் வீடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே. (கஙக)

(இ-ள்) விராகம்-வைராக்கியமானது—மந்தமும், தீவிரமும், தீவிரதரமும்—என மூன்று வகை-எனமுவவகையாம்:— (அம்முவவகையுள்,)வெம் துயரம் வரும் பொழுது-(புத்திரதாரதனுதிகளைசித்துப்போனதனால்)கொடியதுக்கமுண்டாகும்பொழுது—குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகம்-(அத்துக்கஞ்சகிக்கமாட்டாமல் இச்சம்சாரம் மகாகொடியது இதனைச்சுடவேண்டுமென்று அக்காலத்தில்மட்டும்)குடும்பத்தையுவர்த்துவரும் வைராக்கியம்—மந்தம்-மந்தவிராகமாம்.—இந்த உடல் அளவும்-(சொற்பபுண்ணியத்தால்) இத்தேகமுள்ளளவும்—மனை தனம் வேண்டாம் என விடல்-தாரதனமுதலியசம்சாரம் நமக்குவேண்டாமென்றுவெறுத்துவிடுகின்ற திடபுத்தியை—தீவிரம் என்பார்கள்-தீவிரவைராக்கியமென்பர்.—அந்தணன் ஊர் மித்தை என விடல்-(மகாபுண்ணியபலத்தால் மீண்டும் ஞானத்தையுடைத்தான) பிரமலோகமுதலியவையும் மித்தையாகலின், நமக்குவேண்டாமென்று வெறுத்துவிடுதலே—தீவிரதரம் ஆம்-தீவிரதரவைராக்கியமாம்:—அறிந்திடாய்-(என) அறிவாய்.—எ-று. (கறுக)

[முன்சொன்ன விராகங்கண்மூன்றனுள், மந்தவிராகம் சந்நியாசங்கட்குக் காரணமன்றென்றொழித்துத் தீவிரவிராகத்தாலுளதாகுஞ் சந்நியாசவேறுபாடுகளும், அவற்றின் இலக்கணங்களுங் கூறுகின்றார்.]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடாதே, தீவிரத்திற் குடீசகமும் வெகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாம், தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெக்கும், மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர். (ககூ0)

(இ-ள்) பாவி மந்தவிராகத்தில்-பாவியினது மந்தவைராக்கியத்தில்—சந்நியாசங்கள் ஒன்றும் பலித்திடாது-(நால்வகைச்சந்நியாசங்களுள்,)யாதொருசந்நியாசமுஞ் சித்திக்கமாட்டாது.—தீவிரத்தில்-தீவிரவைராக்கியத்தில்—குடீசகமும் வெகூதகமும் என்று இரண்டு திறங்கள் உண்டாம்-குடீசகம், பகூதகமென்றுசொல்லும் இருவிதசந்நியாசங்களுளவாம்:— [இனி அவற்றின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.] தாவி நடந்திடத் திடம் இலாதவர்க்குக் குடீசகம் - தாவி யாத்திரை

முதலியவைசெய்யச் சத்தியில்லாதோர்க்குக் குடீசகமும்,—சகங்கள் எங்கும்-உலகங்களிலெவ்விடத்தும்—மேவி நடந்திடத் திடம் உள்ளவர்க்கு-தாவி யாத்திரைமுதலியசெய்யச் சத்தியுள்ளோர்க்கு—வெகூதகமும் என-பகூதகமுமுரியதென்று—விதித்தார் மேலோர்-விதித்தனர்பெரியோர்.—எ-று.

துக்கம் பாவபலமாகலின், அதனாலடையப்படும் மந்தவிராகமுடையவனை,"பாவி." என்றும்,மயானவைராக்கியம்போலும்,கிராமியதர்மானந்தரவைராக்கியம்போலும் மந்தவிராகம் உடனே மாறுதலால், 'பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடாது." என்றுங்கூறினார்.

"இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரவிராகம்." என முன்னேகூறினதனால் அதுகாரணமாயுளதாகும் குடீசகம், பகூதகங்கள் மறுமைப்பயன்குறித்ததென்றும், கர்மசந்நியாசங்களென்றுமறிக. (ககO)

[தீவிரதரவிராகங்காரணமாக உளவாகுஞ்சந்நியாசங்களை இப்போது கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மஞ்சனென்றும் பரமாஞ்ச னென்றுஞ் சொல்வர், வருமஞ்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாரா தென்பார், பரமாஞ்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு மெய்பார், திரமருவும் பரமாஞ்சன் றானுமிரு வகையாகுந் செப்பக் கேளாய். (கககூ)

(இ-ள்) தீவிரதரத்தும்-தீவிரதரவைராக்கியத்தும்— அஞ்சன் என்றும் பரமாஞ்சன் என்றும்-ஹம்சனென்றும், பரமஹம்சனென்றும்—இருவகை சொல்வர்-இருவித சந்நியாசாதிகாரமுண்டென்று சொல்லுவர்;—(அவ்விரண்டில்)வரும் அஞ்சனுக்கு-வாராநின்ற ஹம்சசந்நியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி-மோட்சமானது— சத்தியலோகத்து அன்றி வாராது என்பார்-பிரமலோகத்தில் வருமேயன்றி (இந்தலோகத்தில்) வாராதென்று சொல்லுவர்.—பரம அஞ்சனுக்கு-பரமஹம்சசந்நியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி-மோட்சமானது—இவ்வுலகில் ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார்-இவ்வுலகத்திலேயே தத்துவஞானத்தால் வாய்க்குமென்றுகூறுவர்.—திரம்மருவும்-திட(விராகமு

ம், நிவிரசிஞ்ஞாஸையும்) பொருந்தாநிற்கும்—பரமஅஞ்சன் தானும்-பரமஹம்சனும்—இருவகை ஆகும்-இருவிதக்கூறுபாடுடையசந்நியாமுடையவனுயிருப்பன்; — செப்பக் கேளாய்-அவ்விருவகைச்சந்நியாசங்களினுமமும், இலக்கணமும் இனிக்கூறக்கேட்பாய்.—எ-று.

பிரமலோகவிச்சையால் முமூட்சுத்துவமில்லாவிடில் ஹம்சனென்றும், கீழ்ப்போன அநந்தஜநநங்களிற்செய்துவந்த புண்ணியபுஞ்சபரிபாகவசத்தாலுண்டான சித்தசுத்தியினுன் முமூட்சுத்துவமுண்டாயிருந்தால் நேரேஞானசாதனமான பரமஹம்சசந்நியாசமுடையவனென்றுஞ் சொல்லப்படுமென்றறிக. (கசுக)

[பரமஹம்சசந்நியாசத்தின்கூறுபாடான சந்நியாசங்களினுமமும், உடையோர்இலக்கணமுங்கூறுகின்றார்.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் மூன்றுபூ மியுணடக்கும் விவேகியானேன் சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூயமேலோன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங் கேளாய். (கசுஉ)

(இ-ள்) (பரமஹம்சசந்நியாசமுடையோரும்) சிஞ்ஞாசு ஞானவான்-சிஞ்ஞாசென்றும், ஞானவானென்றும்—இரண்டு பேர்கள்-இருவித(பேத)முடையராயிருப்பர்;—அவரில்-அவ்விருவருள், — சிஞ்ஞாசு-சிஞ்ஞாசென்பவன்—மெய்ஞ்ஞான பூமியில்-தத்துவஞான பூமிகளுள்,—முன் மூன்று பூமியுள் நடக்கும்-முன்னவையாகிய (சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசியென்னும்) மூன்றுபூமியப்பியாசத்திற்செல்லும்—விவேகி ஆனேன்-விவேகியாம், — சுஞ்ஞானவான் என்போன்-நல்ல ஞானவானென்றுசொல்லப்படுவோன் — சீவன்முத்தி அடைந்து இருக்கும்-சீவன்முத்தியையடைந்துள்ள—தூய மேலோன்-சுத்தனுனபெரியோனும்.—அஞ்ஞானம் அகலும்-அஞ்ஞானம்கிரமமாகநீங்கப்படும்—அந்தச் சிஞ்ஞாசும்-அச்சிஞ்ஞாசுவின்பாகுபாடும்—இருவகை ஆம்-இருவிதமாகவிருக்கும்;—அதுவும் கேளாய்-அவ்விருவகைப்பாகுபாட்டையுங்கேட்பாயாக.—எ-று.

தன்னையறிய இச்சிப்பவன், "சிஞ்ஞாசு." தன்னைப்பிரதிபந்தரகிதமாயறிந்தவன், "ஞானவான்," என்க.

"அஞ்ஞானமகலும்" என்றதை, "மாருத வஞ்ஞான முழுதும கல் வதுகூறின்." என்னும் சொரூபாநந்தஉபநிடதத்தின், ௩௦-ம் செய்யுளாலறிக. (கசுஉ)

[பிஞ்ஞாசுகளின் பாகுபாடான இருவகைநிலைமையின் இலக்கணங்கூறல்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரம ஞானம், அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் றெளிந்தி டாயே. (கசுந)

(இ-ள்) சிலர்-சிலபேர்—பந்த மனை துறந்து- (மமத்துவாபிமானத்தால்) பந்தரூபமான மனைவி, புத்திரர், தனங்களை (பிரைஷமந்திரோச்சாரணபூர்வகமாக)ச்சந்நியாசித்து--அதிதி*கள் ஆய் இருந்து-(தண்டதாரணுதியாச்சிரமரூபமான)யதிகளாய் (க்குருவையடைந்து) நின்று—பரமஞானம் அடைவர்-(ஞானபூமியைஅப்பியாசித்துப்) பிரமஞானமடைவர்.—சிலர்-(யாதாயினும் ஓர்நிமித்தத்தால் பிரசித்தமான வாஙியசந்நியாசஞ்செய்துகொள்ளப் பிரதிபந்தமுடையரான) சிலபேர் — அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரர் ஆய் இருந்து-பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரராய் (மனைவி புத்திராதியரோடு கூடித் தத்தம்வருணத்திற்குரியதருமங்களைச்செய்துகொண்டு மேன்மேற்சநநத்தைக்கொடுக்கத்தக்கனவான கர்மபலத்திலிச்சையைமாத்திரம்விடுவதான மானசசந்நியாசத்தையுடையராய்க் குருவையடைந்து) நின்று—ஞானம் அடைவர்-(ஞானபூமியப்பியாசத்தால்)பிரமஞானத்தையடையாநிற்பர்.—இந்தவகைச் சாத்திரத்தும் உலகத்தும் நடப்பது கண்டு இருந்தும்-இந்தப்படி சாத்திரங்களிலும் , உலகின்கண்ணும் (முறையே) பிரதிபாதிப்பதையும், நடப்பதையுமறிந்திருந்தும்—மைந்தா-மைந்தனே--சிந்தனையில் மயக்கம் என்னே - (சிலருடையபிராந்திவசனத்தால் உனது மனதின்கண் மயக்கமுண்டாதலிஃதென்னே! — சுருதி யுத்தி அநுபவத்தால் தெளிந்திடாய்-சுருதியுத்தியநுபவங்களினாலே இச்சந்தேகமொழிந்து வித்தியாநந்தமடைதி.—எ-று.

---

* அதிதி=பரதேசி.

என்னே என்பது, அதிசயஇரக்கச்சொல்.

இவ்வாறு நான்குவிதமானசந்நியாசங்கள் பராசரர்ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

"இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டேச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானோ, ரல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்றுவீர்." என்று, கடுஎ-ம் செய்யுளிற் சீடனுட்சேபித்தபடி உலகின்கட் பெரும்பாலும் மயக்கத்திற்குக்காரணமாயுள்ள ஆட்சேபத்திற்கு விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்திற் சமாதானங்கூறியிருப்பதையும் இங்ஙனம் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டுதும்.

(உகடு) ஓர்கிரந்தகாரர்மதம் :

சந்நியாசவிதாயகமான வெகுவாக்கியங்களிற் பிராமணபதமிருப்பதால், பிராமணர்மாத்திரத்திற்குச் சந்நியாசவதிகாரமிருக்கிறது; சந்நியாசமின்றிக்கிரகஸ்தர்முதலியோருக்குப் பிரமவிசாரத்திற்கவகாசமில்லை ; ஆகலின், சந்நியாசத்திலும், அப்படியே பிரமசிரவணத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் அதிகாரமில்லையென்பது.

(உகசு) மற்றோர் கிரந்தகாரர்மதம்:

சந்நியாசத்திற் கேவலம்பிராமணர்க்கு அதிகாரமுளதேனும் பிரமசிரவணத்தில் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கும் அதிகாரமுளது ; ஆயினும், ஜன்மாந்தரசம்ஸ்காரத்தால் எவ்வுத்தமபுருடர்க்கு விடயங்களிற் றினத்துவமுதலியதோடமுண்டாகவில்லையோ அப்படிப்பட்டசுத்தபுத்தியுடையோர்க்குச் சந்நியாசமின்றியே ஞானமுண்டாகாநிற்கும்; இக்காரணத்தால், கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலே அநேகராஜரிஷிகள் பிரமவித்தென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கின்றனரென்பது.

(உகஎ) வேறுசிலர்:

எப்படிப்பிரமசிரவணாதிகளில் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுளதோ அப்படிச் சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு நிஷேதமில்லை. ஞானோதயத்தால் கருத்துருத்துவ, போக்துருத்துவபுத்தியும், அப்படியே ஜாதிஆச்சிரமவபிமானமும் அபாவமாகா நிற்கும்; கருத்துருத்துவ போக்துருத்துவபுத்தியன்றியும், ஜாதிஆச்சிரமங்களி னபிமானமன்றியும், கருமாதிகாரங்கூடாமையின், சர்வகர்மபரித்தியாக பூர்வகமாக அக்கிரிய, அசங்க ஆன்மசொரூபத்தோடு ஸ்திதிரூபமான

வித்துவத்சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு: கேவலம் விவிதிஷாசந்நியாசத்தில் அதிகாரமில்லையென்பர்.

(௨௯௫) வார்த்திககாரரான சுரேசுராசாரியர்மதம்:

விவிதிஷாசந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு: அநேகசுருதிவாக்கியங்களில் பிராமணர்க்குச் சந்நியாசஞ்சொல்லியிருந்தாலும் சந்நியாசவிதாயக ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதமில்லாமலே கேவலம்வைராக்கியசம்பத்தியால்சந்நியாசஞ்சொல்லியிருக்கின்றது; ஆதலால், அநேகசுருதிவாக்கியங்களில் துவிஜர்*கட்கு உபலட்சணமாகப் பிராமணபதமுள்ளது; ஸ்மிருதியிலோவென்றால், ப்³ராஹ்மண꞉ க்ஷத்ரியோ வாபி வைஶ்யோ வா ப்ரவ்ரஜேத்³ க்³ருஹாத் । த்ரயாணாம் வர்ணாநாம் வேத³மதீ⁴த்ய சத்வார ஆஶ்ரமா꞉ ॥ § (பிராமணட்சத்திரியோவாபி வைசியோவா பிரவ்ரஜேத்கிருகாத், த்ரயாணாம் வர்ணாநாம் வேதமதீத்யசத்வார ஆசிரமா꞉.) என்னும் வசனமிருப்பதால் க்ஷத்திரியவைசியர்க்குச் சந்நியாசத்திலதிகாரம் உண்டென்பது.

(௨௯௬) வேறே ஒருகிரந்தகாரர் மதம்:

சந்நியாசவிதாயக சுருதிவாக்கியங்களிற் பிராமணபதம் உண்டு; அதற்குத் துவிஜர் மாத்திரத்திற்கு உபலட்சணமுண்டென்பதிற் பிரமாணமில்லை: ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதமில்லையாயினும், அநேகசுருதியநுசாரத்தால் அங்கேயும் பிராமணகர்த்தாவுக்கு அத்தியாகாரம்*உண்டு; ஆகலின், க்ஷத்திரியவைசியர்க்குச் சந்நியாசத்திலதிகாரமில்லையாயினும், அநேகஸ்தானத்தில் கிரகஸ்தரான இராஜாக்கள் ஞானவான்களாயிருந்தனரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனர்; ஆகலின், பிராமணர்க்குப் பிரமவிசாரத்திற்குச் சந்நியாச

---

*துவிஜர்—முவருணத்தர்.

§ ப்³ராஹ்மண꞉ ※ க்ஷத்ரியோ = அந்தணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன் இம்மூவரும், கிரஹஸ்தாசிரமத்தைவிட்டு சந்நியாசாசிரமத்தையடைந்து காட்டுக்குப்போகவேண்டும். இம்மூன்றுவருணத்தரும் வேதம் கற்றுக்கொள்ளலாம். இவர்க்கு பிரமச்சரிய, கிரஹஸ்த,வாநப்பிரஸ்த,ஸந்நியாசமென்னும் நான்காச்சிரமங்களும்உண்டு.

* அத்தியாகாரம்=அவாய்நிலை: அது ஒருசொல்லை மற்றொருசொல் அவாவிநிற்றல்.

ம் அங்கமாம்; சந்நியாசமின்றிக் கிரகஸ்தாதி ஆச்சிரமத்திலுள்ள பி ராமணர்க்குப் பிரமவிசாரத்திலதிகாரமில்லை: சந்நியாசியாகிய பிரா மணனுக்கே பிரமவிசாரத்தில் அதிகாரமுண்டு. க்ஷத்திரியவைசியர்க் குச் சந்நியாசமின்றியே பிரமவிசாரத்தில் அதிகாரமுண்டென்றேற் பவேண்டும். என்னை? சந்நியாசவிதாயகவசனத்திற் பிராமணபத மிருத்தலினென்க. க்ஷத்திரியவைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தின் விதியி ல்லை. ஆன்மகாமனுக்கு ஆன்மசிரவணத்தின் அபாவஞ்சொல்லுகை பொருந்தாது; இதனுன், க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானத்திற்குபயோ கியான அதிருஷ்டமானது கேவலங்கருமத்தினாலேயே உண்டாகா நிற்கும். சந்நியாசஜந்நியமான அதிருஷ்டத்தினபேட்சை க்ஷத்திரி ய, வைசியர்க்கு ஞானத்திலில்லை; இதனாற்றான் கீதையிலும், "காத லா லரசன் சனகனே முதலோர் கருமமோ டொழுகியே யன்றோ, போதரா யுலகம் புக்கது." என்றிவ்வாறு பரமேசுரர்கூறியிருக்கின்ற னர். இவ்வாக்கியத்தில், "போதராய்." என்பதற்கு, அந்தக்கரணத்தி ன்சுத்தி அல்லது, ஞானம் என்றுபொருள். பாஷியார்த்தம்: சந்நியா சரகிதமான கேவலம் கருமத்தால் அந்தக்கரணசுத்தியை ஜனகர்மு தலியோர் அடைந்தனர்; அல்லது, சந்நியாசரகிதமான கேவலங்கரு மத்தால் ஞானப்பிரதிபந்தகநிவிர்த்திவாயிலாகச் சிரவணத்தால் ஞா னத்தையடைந்தனரென்பது; இவ்விருவகையாலும் க்ஷத்திரிய, வை சியர்க்குச் சந்நியாசநிரபேட்சமான கேவலங்கருமமே ஞானப்பிரதி பந்தகமான பாவநிவிர்த்திக்கேதுவாயிருக்கிறது. பிராமணர்க்குச் ச ந்நியாச சகிதமானகருமத்தால் ஞானப்பிரதிபந்தகமான பாவநிவிர்த் தியுளதாம். சிரவணத்திற்கங்கம் சந்நியாசமாமென்னும் இப்பட்சத் திலும் சந்நியாசம் பிராமணர்களின்சிரவணத்திற்கே அங்கமாம்: க்ஷத் திரிய, வைசியரின் சிரவணத்திற்கு அங்கமன்று. பின்னையோ ப லாபிலாஷையும், குரோதாதிதோஷங்களும் இல்லாமல் ஈசுரார்ப் பணபுத்தியோடுசெய்யும் தத்தம் வருணாச்சிரமதருமாநுஷ்டானத் தோடுகூடிய கரும அவகாசகாலத்தில் சிரவணத்தினாலேயே க்ஷத்தி ரிய, வைசியர்க்கு ஞானமுண்டாகும். சர்வதா வித்தையினுபயோகி யானகருமத்திலும், சிரவணத்திலும் அதிகாரமுண்டு. என்னை? பி ராமணரைப்போல ஞானேச்சை க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குஞ்சமமாம். பலத்தையிச்சித்தவனுக்குச் சாதனத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஆதலா ல், ஆன்மகாமரான க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு வேதாந்தசிரவணத்தில் அதிகாரம் உளதென்பது.

(ரு௦௦) மற்றோர்கிரந்தகாரர் மதம்:

மநுடர்மாத்திரத்திற்கு ஆன்மவிருப்பம் பொருந்தியிருப்பதால் க்ஷத்திரிய, வைசியர்போல ஞானேச்சையின் சத்பாவத்தால் சூத்திரர்க்கும் சொல்லியவாற்றால் வேதாந்தசிரவணத்தின் அதிகாரமுண்டாகவேண்டியதேயாயினும், சூத்திரர்க்கு உபதேசங்கூடாதென்று நிஷேதித்திருப்பதால் சர்வதாஉபதேசரகிதபுருடர்க்கு விவேகாதிகூடாமையின், ஞானேச்சைகூடாது. அப்படியே சூத்திரர்க்கு யக்ஞாதிகருமங்களும் நிஷேதித்திருப்பதால் வித்தையினுபயோகியான கர்மத்தினபாவத்தால் அவர்க்கு ஞானஹேதுவான சிரவணத்தினதிகாரமில்லையென்பது.

(ரு௦௧) வேறொருகிரந்தகாரரது மதம்:

உபநயனபூர்வகமாக வேதாத்தியயனஞ் சொல்லியிருக்கிறது. சூத்திரர்க்கு உபநயனஞ்சொல்லவில்லை. ஆதலால், வேதசிரவணத்திலோ சூத்திரர்க்கு அதிகாரமில்லை; அப்படியானாலும், * ஶ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந் । என்பது முதலியவசனத்தால் இதிகாசபுராணாதிகளின் சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பூர்வஞ் சூத்திரர்க்கு உபதேசநிஷேதஞ்சொல்லியிருத்தற்கு அபிப்பிராயம்: வைதிகமந்திரத்தோடுகூடின யக்ஞமுதலியகருமவுபதேசம் சூத்திரர்க்குச்செய்யற்க; அப்படியே வேதோக்த பிராணாதிசகுணோபாசனையைச் சூத்திரர்க்கு உபதேசஞ்செய்யற்க என்பதாம்.

உபதேசமாத்திரத்தை நிஷேதிக்கவில்லை; உபதேசமாத்திரத்தைநிஷேதித்திருக்கிறதென்றால், தர்மசாஸ்திரத்தில் சூத்திரஜாதியின் தர்மநிரூபணம்நிஷ்பலமாய்விடும். வித்தையினுபயோகிகளான கருமத்தினபாவத்தால் வித்தையில் அதிகாரமில்லையெனச் சொல்வார்களாயின், அதற்குச்சமாதானம்: சாதாரணம் அசாதாரணமான சகலசுபகருமங்களுக்கும் வித்தையினுபயோகமிருக்கின்றது.

சத்தியம், அஸ்தேயம், க்ஷமை, சௌசம், தானம், விடயத்தின்விமுகதை, பாகவதநாமோச்சாரணம், தீர்த்தஸ்நானம், பஞ்சாட்சரமந்திராதிகளின் ஜபம் இவைமுதலிய சகலவருணங்களின் சா

---

* ஶ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந் = நான்குவருணங்களையுங் கேட்பிக்கலாம்.

தாரணதருமங்களிலும், அப்படியே ருத்திரகமலாகரத்திற்சொன்ன சதுர்வருணங்களின் அசாதாரணதருமத்திலும் ரூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அக்கருமங்களின் அநுஷ்டானத்தால் அந்தக்கரணசுத்திவாயிலாக வித்தையின்பிராப்திகூடும். ஆகலின், இதிகாசபுராணாதிகளின்சிரவணத்தால் விவேகாதிகள்பொருந்தாநிற்பதால் ரூத்திரர்க்கும் ஞானேச்சையுண்டு; ஆகலின், வேதத்திற்குப்பின்னமான அத்தியாத்மகிரந்தங்களின்சிரவணாதிகளிற் ரூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பாஷ்யகாரரும், பிரதமாத்தியாயத்தின் திருதியபாதத்தில் உபநயனபூர்வகமாக வேதத்தின் அத்தியயனஞ்சொல்லியிருக்கிறது. ரூத்திரர்க்கு உபநயனமின்மையின், வேதத்தில் அதிகாரமில்லை; ஆயினும் புராணாதிகளின்சிரவணத்தால் ரூத்திரர்க்கும் ஞானமுண்டாய்விடில், ஞானசமகாலத்திலேயே ரூத்திரர்க்கும் பிரதிபந்தரகிதமாக மோட்சமுண்டாகாநிற்கும் எனக்கூறியிருக்கின்றனர்; இவ்வாறான பாஷ்யகாரருடையவசனத்தினாலும் வேதத்திற்குவேறானஞானவேதுவாகிய அத்தியான்மகிரந்தத்தின்சிரவணத்தில் ரூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு.

(கூ0உ) ஜன்மாந்தரசம்ஸ்காரத்தால் அந்தியஜாதிகட்கும் சிஞ்ஞாசையுண்டாய்விடில் பௌருஷேயவசனத்தால் அவர்கட்கும் ஞானமுண்டாகிக் காரியத்தோடுகூட அவித்தையின் நிவிர்த்திருபமான மோட்சமுண்டாய்விடும்.

ஆகலின், வேதாநுசாரிகளைப்போலச் சகலமநுடர்க்கும் தத்துவஞானத்தின் அதிகாரமுண்டு. ஆன்மசொரூபத்தின் யதார்த்தஞானத்தைத் தத்துவஞானமென்பர். ஆன்மஹீனமாய் ஓர்சரீரமுளதாயின், அதற்கு ஞானத்தின் அநதிகாரமுண்டு; ஆகலின், ஆன்மஞானத்தின் சாமர்த்தியம் மநுஷ்யர்மாத்திரத்திலுண்டு.

(கூ0ந) ஆயினும், எந்தச்சரீரத்தில் தெய்வசம்பத்துண்டோ அதற்குத் தத்துவஞானமுண்டாகாநிற்கும்; அசுரசம்பத்திற் றத்துவஞானமுண்டாகமாட்டாது.

சர்வபூதங்களிலும் தயை, க்ஷமை, சத்தியம், ஆர்ஜவம்,* சந்தோஷாதிகளான தெய்வசம்பத்தின் பிராப்தி பிராமணரிடத்திலுண்டு. க்ஷத்திரியர்க்குப் பிரஜைகளைப்பாலனஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பிரவிர்த்திதருமமுண்டாவதால் பிராமணரினும் கிஞ்சித்து நியூனமான

* ஆர்ஜவம்=சிரத்தையோடுகேட்பவனிடத்து நிச்சயித்தபொருளை மறையாமை.

தெய்வசம்பத்து அடையப்பட்டிருக்கிறது. தருமபுத்திரியால் பிரஜா சம்ரட்சணத்தின்பொருட்டுத் துஷ்டப்பிராணிகளை இம்சிப்பது அ கிஞ்சையாம்; ஆதலால், தெய்வசம்பத்தின் அசம்பவமில்லை.

அப்படியே வைசியர்க்கும் கிருஷி, வாணிச்சியமுதலியசரீரவி யாபாரம் க்ஷத்திரியரைப்பார்க்கிலும் அதிகமுண்டாவதால் ஆன்மவி சாரத்திற்குஅவகாசங்கூடாமையின், அவர்க்குச்சாமர்த்தியங்கூடாம லிருக்கிறது. அப்படியானாலும் எத்தனையோபாக்கியசாலிகளான வை சியர்க்குச் சரீரவியாபாரமில்லாமலே சகலவியவகாரங்களின் நிர்வாக முமுண்டாகாநிற்கின்றது. அவர்கட்குத் தெய்வசம்பத்தின் பேறுரு வானசாமர்த்தியங்கூடும். எவ்வாசிரியர்மதத்தில் க்ஷத்திரிய, வைசிய ர்க்குச்சந்நியாசத்தின் அதிகாரமுண்டோ அவர்மதத்தில் அநாயாச மாகவே தெய்வசம்பத்து கூடும். சதுர்த்தவருணத்திலும் அப்படியே அந்தியஜாதிகளிலும் தெய்வசம்பத்து துர்லபமாயினும் கர்மபலம் அ நந்தவிதமாம்; ஆகலின், ஒருவர்க்கு ஜன்மாந்தரத்தின்கர்மத்தால் தெ ய்வசம்பத்தின்பேறுண்டாய்விடின், புராணாதிகளின்விசாரத்தால் ச துர்த்தவருணத்திற்கும், பாஷாப்பிரபந்தாதிகளின்சிரவணத்தால் அந் தியஜாதிகட்கும் பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானப்பேற்றின்வாயிலாக மோட்சப்பேறும் நிர்விக்கினமாகவுளதாம்; இவ்வாற்றால், பகவத்ப க்தியும், தத்துவஞானத்தின்அதிகாரமும் சகலமநுடர்க்குமுண்டு: இ து சாஸ்திரங்களின் நிர்ணயமாமென்று விருத்திப்பிரபாகரத்தின் அஷ்டமப்பிரகாசத்திற்கூறியிருக்கின்றது. (௧௯௩)

(௩௦௪) [௧௯௩-ம் செய்யுளில் இனிவித்தியாநந்தங்கூறுவோமெ ன்றவாறே அதனைக்கூறத்தொடங்கிப்புருடனானவன் ஆன் மாவை இவனேநானென்றறிந்தால் பின்னையாருக்குப்போ கநிமித்தமாக எந்தபோகத்தைகுறித்துச் சரீரதாபப்படுவ னென்னும் பிருகதாரண்யகசுருதியின் சூற்பரியமான இக லோகதுக்காபாவமும், புண்ணியம் என்றுவரும், பாவம் எ ன்றுபோம் என்னும் சிந்தனுருபமான பரலோகதுக்காபா வமும் நான்குசெய்யுளாற்கூறுகின்றார்.]

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகு சாவதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானென் றாகிற் பிரமமன் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே. (௧௯௪)

(இ-ள்) பிறந்தது உண்டானால் அன்றோ - (முன் ஒன்றில்நின்றும் நான்) ஜநித்ததுண்டாயினல்லவா— பிறகு சாவதுதான் உண்டாம்-பின்பு (ஒன்றால்) மரிப்பது எனக்குண்டாகும்.—[ஜநநமரணம் உமக்கேனில்லையெனின்;—அதற்குக்கூறுகின்றார்.] பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே-(சகலமும் ஜநநமாதற்கு அதிஷ்டானமாகலின்,) அஜன்மம், அசங்கம் என்று சுருதியாதிகள்கூறும் பிரமரூபமாகிய அப்பொருளும் நானாகிறேன்;—ஆகலின், எனக்கு ஜன்மாதிசட்பாவவிகாரங்களின்றென்பது கருத்து. [ஜன்மாதிசட்பாவவிகாரங்கள் உலகில்பிரசித்தமாயிருப்பதுமன்றி நீரும் இன்னாருடையபுத்திரன் என்பது பிரசித்தமாகவிருத்தலின், உமக்கு ஜநநமரணமுண்டேயென்று மேலுஞ்சங்கித்து அதற்குக்கூறுகின்றார்.] பிறந்தது நான் என்றாகில்-(பூமியிற்) சநித்தது நானென்றுசொல்லப்படுமாயின்,—அந்த நான் பிரமம் அன்று-(ஜன்மஹேதுவான அவித்தை காமகர்மங்களோடுகூடிச் சநியாநின்ற அகம்சத்தவாச்சியமான அகங்காரம் பிரமமன்று:—பிறந்ததும் இறந்த(தும்)அற்ற பிரமம் ஆம் நானே நானே-ஜநநமும், மரணமுமாகியவிகாரமிறந்த(அசங்க) பிரமரூபமாகிய (அகம்சப்தலட்சியார்த்தமான) கூடஸ்தனேநான்.—எ-று.

துக்காபாவங்கூறத்தொடங்கிப் "பிறந்ததுண் டாலன்றோ." என்று முன்னே ஜன்மத்தையெடுத்தது ஜன்மப்பிரதியநந்தரம் சர்வவநர்த்தங்களுந்தோன்றுகின்றனவாகலின், அதுநிஷேதமாகவே சர்வவநர்த்தங்களும் நிஷேதமாமென்னுங் கருத்தாலென்க. (கசுச)

[நான் என்னும்சத்தத்தின் பொருளைப் பிரசித்தமானவநுபவத்திற் காட்டுகின்றார்.]

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றால்
நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப் புந்தி யென்னில்
தானது மயக்கந் தன்னிற் சாருமே சாவா தாகி
நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே. (கசுரு)

(இ-ள்) நான் என்ற பிரமம் ஆன நானே நான்-(சுஷுப்திப்பூதாவஸ்தையில், யாதொருகுடும்ப சிந்தனையுமில்லாமல்) யான்(இருந்தேன்) என்றுகூறுகின்ற பிரமரூபமான ஆன்மாவே நான்:—அறியேன் என்றால்-(சுஷுப்திப்பூதாவஸ்தையில் ஆன்மாவை)அறியேனென்றுசொல்வில்,—பின்னை-பின்னர்—நான் என்பது ஏது-(விசே

யமாக) நான் (தேவதத்தன், நான் எக்ஞதத்தன்) என்றுகூறுவது யா தி?—நம்முடைப் புத்தி என்னில்-நம்முடைய புத்திதான் அங்ஙன கூறுகின்றதென்றுசொல்லில்,—அதுதான் மயக்கந்தன்னில் சா டுமே-அப்புத்திநித்திராமோகத்திலபாவமாமே;-- (அங்ஙனம்,) சாவா தாமி நான் என நிறைந்து இருந்த-(சுழுத்தியின்கண்) அபாவமாகாததா ய் நானாகநிறைந்திருந்த—ஞானம் ஆம் நானே நான்-ஞானரூபமாகிய ஆன்மாவேநான்.—எ-று.

"நானென்ற." என்று சாமான்யமாகக்கூறினதால், நிஜாநந்தச த்பாவமுள்ள சுகதுக்கங்களினந்தராளமாகிய தூஷ்ணிம்பூதாவஸ்தை யும், "பின்னே."என்றதால், தேவதத்தன், எக்ஞதத்தன்என்பனவும் வருவித்தாம்.

"சாவா தாமி, நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நா னே." என்றதால், தன்னிடத்துப் போத்ருத்துவமிறந்திருப்பதைக் குறிப்பித்தனர். (கசஉ)

[அகம்சத்தத்தின் இலட்சியார்த்தமான ஆன்மாவைப் பிரசித்தமான அநுபவத்தாற்காட்டிச் சுழுத்தியில் ஆநந் தமாயிருக்குமதுவைக்கொண்டு இவ்வான்மாவே பிரம மென்றுசாதிக்கின்றார்.]

நிறைந்தவா றெந்தவாறு நிலைதெரிந் திலனென் றுயேல்
அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும்
குறைந்ததற் காநந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்தவான்மா நிதானமிவ் வறிவு தானே. (கசஎ)

(இ-ள்) நிறைந்த ஆறு எந்த ஆறு-(ஞானரூபமாகிய ஆன்மா) பூரணமாயிருக்குந்தன்மை எந்தவிதமாவிருல் — நிலைதெரிந்திலன் என்றுயேல்-அந்நிச்சயமான தத்துவை யானறிந்திலனென்று நீசங்கிப் பாயாகில்,— சுழுத்திதன்னில் - சுழுத்தியின்கண் — அறிந்ததாம் - (அஞ்ஞானத்தை) அறிந்திருந்ததாகிய — அது - அவ்வான்மா — ஆநந்தம் ஆகும் - நிரதிசயாநந்தரூபமாம்: (ஆகலின், ஆன்மாவே பரிபூரணப்பிரமமாம்.) — [இஃதெங்ஙேனுங்கண்டதுண்டோவெ னின் ;—உலகிற்பிரசித்தமென்றுகூறுகின்றார்.] குறைந்ததற்கு ஆநந் தந்தான்-குறைந்திருப்பதற்கு ஆநந்தமானது—குவலயந் தன்னில் இ ல்லை-உலகில் ஓரிடத்துங்காணப்படவில்லை.—(ஆகலின்,) இந்த ஆன்

பா நிறைந்ததே-(சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமாயுள்ள) இவ்வான்மா பூர ணந்தான்;—இவ்வறிவுதானே நிதானம்-இப்பரிபூரணப்பிரமசைதந்நி யமே சகத்திற்கு ஆதிகாரணமாம்.—எ-று.

உலகில் தனதான்யாதி சம்பத்துண்டாயிருப்பினும் புத்திரன் இலனென்றுங்குறையுளதேற் சுகமில்லை: புத்திர, மித்திர, களத்தி ராதிகள் நிறைந்திருப்பினும் தனமில்லையென்றுங்குறையுளதேற் சுக மில்லை; பிறவும் இங்ஙனம் உலகிற்காணப்படுதலின், "குறைந்தத ற் காரந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை." என்றார். (கரு௩)

[பிரகாராந்தரமாகஆன்மாநந்தவாயிலாற்றன்னிடத்துப் போத்துருத்துவாபாவத்தைக்காட்டித் தொய்தமித்தையெ ன்றும் சிந்தரூபமான அத்துவிதாநந்தவாயிலால் போ க்கியவபாவத்தையுங் குறிப்பாகவுணர்த்துகின்றார்.]

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாகும்
நினைத்திடி லநேக லோக நிற்பதவ் வறிவி லன்றோ
அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.

(இ-ள்) இவ்வுலகம்-(ஆகாசமுதற்றேகபரியந்தமான)இப்பிரபஞ் சம்--மனத்தினால் எண்ணித்தானே-மனத்தால்பாவனைசெய்தே--உந்த தாகும்-உண்டானதாம்:—நினைத்திடில்-ஆராயின்,--அநேக லோகம் நிற்பது-(மனதின்பாவனையாலுண்டான) அநேகவிதவுலகங்களும்(அ ம்மனத்தோடுகூட)நிற்பது--அவ்வறிவில் அன்றோ-(வாயுவசத்தால் ச முத்திரத்திலுண்டான தரங்கபேனபுற்புதங்கள்சமுத்திரத்திற்போல மனத்திற்குஆதாரமான)அப்பிரமசைதந்நியத்திலல்லவா!—(ஆகலின்,) இது அறிவு ஆம் என்று-(அறிவிலுண்டாகி அறிவில்நிற்கும்)இம்மன முதலானபிரபஞ்சம் அறிவேயாகுமென்று—எனைத் தனி விசாரித்தி ட்டால்-(அறிவாகிய)என்னைச் சுத்தமாக(இங்ஙனம்)விசாரித்திடில்,-- அனைத்தையும் கடந்து-(மனமுதலான)பிரபஞ்சமனைத்தையுங் கடந் து—அப்பாலும்-அதற்குமேலும்—அந்தம் அற்று-முடிவிறந்து—ஏகம் ஆய்-சவகதாதிபேதரகிதமாய்—நிறைந்தோன் நான்-நிறைந்திருப்பவ ன்யான்.—எ-று.

நான்குசெய்யுளின் அபிப்பிராயம்: ஜீவான்மா,பரமான்மாவென ஆன்மா இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், சேதனரூபமான ஆன்மா மூவகைத்தேகத்தோடுகூடத் தாதான்மியத்தாற் ஜீவனாய்ப்போக்து ருத்துவத்தையடைந்துளது. சச்சிதாநந்தசொரூபமானபரமான்மா நாமரூபகற்பனைக்கதிஷ்டானமாகலின், அந்நாமரூபங்களோடுதாதா ன்மியமடைந்து போக்கியத்துவத்தையடைந்துளது. ககூரு, ககூகூ, ககூசு-ம்செய்யுட்களிற் பிரகாராந்தரமாகச்சொன்ன ஆன்மாநந்தவாயி லானும், இந்த-ககூஎ-ம்செய்யுளிற்ரெருகுத்துக்கூறிய அத்துவிதாநந் தவாயிலானும், முறையே மூன்றுதேகத்தினின்றும்,பிரபஞ்சத்தினி ன்றும் ஜீவான்மாவையும், பரமான்மாவையும்பிரித்தறியும்பொழுது போக்தா, போக்கியமென்னும் இவையில்லாமற்போதலின்,போக்தா, போக்கியங்களின் சம்பந்தத்தால் உளதாகாநிற்கும் மூவகைச்சரீரங் களின்கரமான இகலோகதுக்கமும், அக்கினியிலிடும்பஞ்சுபோலச் சமுசயரகிதமானபிரமான்மவயிக்கியஞானத்தால் சகலசஞ்சிதகர்மங் களும் வெந்துபோனதனாலும், தாமரையிலையிற்சலம்போல அகர்த் தருத்துவஞானத்தால் ஆகாமியகர்மங்கள்பற்றாமற்போனதனாலும், புண்ணியபாவசிந்தனாரூபமானபரலோகதுக்கமும் அபாவமாயினவெ ன்பதாம். (ககூஎ)

(௩௦௫) [இனிச் சர்வகாமாப்திகூறத்தொடங்கிச்சார்வபௌ மன்முதல் இரண்யகர்ப்பாந்தமான கஉக-ம் செய்யுளில் மூன்சொன்னசர்வாநந்தங்களிலும் ஞானி ஆசையில்லா மல், அருந்தினவன்போலவலமந்திருப்பதனாலும், தனது தேகத்தின்கண் ஆநந்தாகாரமான புத்திக்குச் சாட்சியாயி ருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பதுபோலச் சார்வபௌமன்மு தலிய தேகங்களிலும் ஆநந்தாகாரபுத்திக்குச்சாட்சியாயி ருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பதனாலும், சாமவேதத்திற்சொ ல்லியபடி சர்வான்மபாவத்தால் சர்வபோக்கியரூபமுமா னேனேன், சர்வபோக்தாரூபமுமானேனேன் என்னும் அ நுபவத்தாலும் சர்வகாமாப்தி ஞானிக்குண்டென்று மு ன் னூலான பஞ்சதசியிற்கூறியிருப்பதை இங்கே ஆட்சே பசமாதானவாயிலாக-ககூஅ-ம் செய்யுள்முதல் நான்குசெ ய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மநுப விக்க
வெந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில்
இந்தமூன் றவஸ்தை தம்முளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவா றிருந்து நீயு மானந்த மடைய லாமே. (சகூஅ)

(இ-ள்) அந்த ஆறு இருந்து கொண்டு-முன்சொன்னபடி சர்வாநிதமாய், அநந்தமாய், ஏகமாய்ப், பூரணமாயிருந்துகொண்டு—ஆநந்தம் அநுபவிக்க-சர்வகாமாப்தியென்னும் வித்தியாநந்தத்தையநுபவிக்க—எந்த ஆறு இருந்து கொண்டால்-எவ்வாறிருந்தால்—எனக்கு—இது தெரியும் என்னில்-இச்சர்வகாமாப்திதோன்றுமென்று நீசங்கிக்கில்,—இந்த மூன்று அவஸ்தை தம்முள்-இச்சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூவிதஅவஸ்தைகளில்—எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்-எழாநிற்கும் கோர, மூடமுதலிய விருத்திகளை ஒழிப்பாயாகில்,—அந்த ஆறு இருந்து-முன்கூறியவழியேநின்று— நீயும்— ஆநந்தம் அடையலாம்-வித்தியாநந்தம்பெறலாம்.—எ-று (சகூஅ)

[விருத்திநாசவுபாயங்கூறல்.]

வாதனை வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம்
எதினா லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யில்
போதமா மிராசன் றானாய்ப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாம்
தாதரா யிருக்கப் பெற்றால் சகலமு மடங்குந் தானே. (சகூகூ)

(இ-ள்) வாதனை வசத்தினாலே-சம்ஸ்காரவசத்தால்— வருகிற விருத்தி எல்லாம்-(அந்தக்கரணத்தினின்றும்) எழுகின்ற விருத்திகளனைத்தையும்—எதினால் அடக்கல் ஆகும் என்று-யாதோருபாயத்தால்,நிரோதித்தல்கூடுமென--விசாரம் செய்யில்-நீ ஆராயில்,—போதம் ஆம் இராசன் தான் ஆய்-ஞானரூபமாகிய (ஆன்மதத்துவ)வரசன்றானாகி—புந்தி ஐம்புலன்கள் எல்லாம்-அந்தக்கரணமும், ஐவகை ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களுமாகியவனைத்தும் —தாதர் ஆய் இருக்கப்பெற்றால்-(தனது) ஆளாகவிருக்கப்பெறில்,—(தனதுவசமாகவிருக்கப்பெறில், என்றபடி.)சகலமும் தானே அடங்கும், சகலவாசனைகளுந்தானே நிரோதமாம்.—எ-று.

இரண்டாம்பாதத்திலுள்ளதான், அசை.

"போதமா யாசன் முறுய்ப் புந்தியையம் புலன்க ளெல்லாந், தாதரா யிருக்கப்பெற்றால்." என்றது, "அந்தமந் திரியந்த வேந்தாலெ னிதுவென் றிடில் வணங்குறும்." என்னும் வாசிட்டக்கருத்து.

"விருத்தி." என்றது, அகந்தை, மமதை, காமக்குரோதாதிரூப அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களை. (௧௭)

[விருத்திநாசத்திற்கு இன்னும் அநேகவுபாயங்கூறல்.]

விருத்திக ளடக்க வின்னம் விநோதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்தகதற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகிப்
பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே.

(இ-ள்) விருத்திகள் அடக்க-விருத்திகளையடக்க(வேண்டின்,) —இன்னம்-மேலும்—விநோதம் ஆம் யோகத்தாலே - (வாசிட்டத்தில், விதகவ்வியர்களையிற்கூறியிருக்கிறபடி) விநோதமாக (ச்செய்யாநிற்கும்ரேசக, பூரக, கும்பகாதிப்பிரயத்தனரூபமான) யோகாப்பியாசத்தால்—துருத்தி போல் ஊதும் மூச்சை-(கொல்லன்)துருத்திபோல (நாசித்துளைவழி) விசாநிற்கும்பிராணவாயுவை—சுகம் உடன் அடக்கில்-அநாயாசமாக நிரோதஞ்செய்யில்,—நிற்கும்-(வாயுவடங்கினால் ஆகாசத்திற்றூளியடங்குவதுபோல) விருத்திகளடங்கும்.—அதற்குக் கருத்து இல்லை என்னில்-அவ்வியோகமப்பியாசித்தற்கு விருப்பமில்லையாயின்,—காரணசரீரம் ஆகி- (மூலருக்குமசரீரங்கட்குக்) காரணசரீரமாய்—பெருத்தது ஓர் அவித்தைதன்னை-(காடாந்தகாரம்போலு ங்) கனத்திருப்பதான ஓரவித்தையை—பிடுங்கிடில்-நாசஞ்செய்யில், —தானே அடங்கும்-(உபாதானநாசத்தால்) வேறொருநிமித்தத்தைய பேட்சியாமலேவிருத்திகள்நாசமாம்.—எ-று.

விருத்திகடாமும் என்றும்பாடமுளது.

பேரிடரையளிப்பதாகிய அடையோகமல்லாததானவென்பார், "விநோதமாம்." என்றார். இதில், "பிடுங்கிடில்." என்பதும், பின் வருஞ்செய்யுளில், "களைவது." என்பதும் விருட்சத்திற்கு வேர்போல விருத்திகட்கு அவித்தை உபாதானகாரணமானமூலமாகலின், அதுநீங்கவே விருத்திகள் நிச்சயமாகநீங்காநிற்குமென்னும்பொருளைக் குறிப்பித்துநின்றன.

"காரண சரீரமாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கி டி லடங்குந் தானே." என்று இவ்வாசிரியர்கூறினதுபோலவே, வாசிட்டத்தில்,"உலகமெலாம் பிரமமெனும் பாவனையா லஞ்ஞான மொழிந்துபோனன், மலமுறுவா தனைதோன்ரு." என்று கூறியிருப்பது காண்க. (௧௭௦)

[காரணசரீரத்தைப்போக்குமுபாயம் யாதென்ருட்சேபித்து அவ்வுபாயங்கூறுகின்ருர்.]

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றேஓதில்
ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப்
பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்ற மென்று
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே. (௧௭௧)

(இ-ள்) காரணசரீரந் தன்னைக் களைவது-காரணதேகமான அவித்தையைப் போக்குவது—எவ்வாறு என்று ஓதில்-எத்தன்மையான வுபாயத்தாலாமென்று ஆட்சேபிக்கில், —ஆரணம் பொய் சொல்லாதே-(ஏனையநூல்போலச்) சுருதி அசத்தியஞ்சொல்லமாட்டாதே; —(ஆகலின்,) அதன் பொருள் அகத்தில் உய்த்து-(ஈண்டு நாநாவானவை அற்பமுமில்லை, ஈதனைத்தும் பிரமமல்லவா? என்பனமுதலிய) சுருதியின் அர்த்தத்தை மனத்தின்கண்ணே(திடமாகத்)தரித்து—பூரணம் ஆகும் என் மேல்-பரிபூரணசொரூபமான என்கண் — புவனங்கள் தோற்றம் என்று-பிரபஞ்சங்கள் பிரதிபாசமாத்திரமாமென்று —தாரணை வந்தது ஆகில்-நிச்சயம்வந்ததாயின்,—எங்கே தரித்திடும் அவித்தை-அவித்தை எங்கேயிருக்கும்: (ஓரிடத்துமிராமல் நாசமாய் விடும்.)—எ-று.

[நிச்சயம்=சமுசயத்தின்வேருனஞானம்.]

"பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்றம்." என்றது கண்ணாடியிற் பிரதிவிம்பியாநின்ற நகரம்போலும், அருகின்மரங்கள் வாவிசலத்திற்போலுமென்றறிக. சூரியோதயமாயின், அந்தகாரம் ஓரிடத்துங்காணுமலொழிந்துபோவதுபோலச் சமுசயரகிதமானதிடஞானத்தால் ஆவரணரூபாம்சமான அஞ்ஞானம் லேசமுமில்லாமலொழிந்துபோவதால், "தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே." என்ருர்.

சமுசயரகிதமாகப் பரிபூரணபிரமாநுபூதி எழவே அவித்தை நிவிர்த்தியாம்; உபாதானகாரணமான அவித்தைநீங்கவே, அநாதிகாலவாசனைகளொழிந்துபோம்; அவையொழியவே, அவற்றின்வசத்தாலெழாநிற்கும் விருத்திகள் அடங்கிவிடும்; விடவே,தன்றேகத்தில் ஆநந்தாகாரவிருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதுபோலச் சர்வபௌமன்முதலியோர் தேகங்களிலும் ஆநந்தாகாரவிருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால், சர்வகாமாப்தியுளதாமென்பதாம். (களக)

(௬0௯) [இனி கிருதகிருத்தியத்தன்மை கூறுகின்றார்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தில்
எப்படி கூடுமென்னி லென்னைவிட் டொன்று மில்லை
இப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னுப்போல்
கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே. (களஉ)

(இ-ள்) அப்படி இருக்க-முன்சொன்னபடி (பரிபூரணமான என்கண் அகங்காராதி, ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத் தோற்றரவுமாத்திரமென்னுந் தாரணையோடுகூடி) நிற்க—விவகாரத்தில் சித்தம் அலைதலால்-(பிராரத்தவசத்தால்வராநின்ற லௌகிகமோ அல்லது, வைதிகமோ யாதானுமொரு)வியவகாரத்திற் (பிரவிர்த்திக்குங்கால்) சித்தம் விட்சேபப்படுவதால்—எப்படி கூடும் என்னில்-எங்ஙனங்கூடுமென்று சங்கிக்கில்,—என்னை விட்டு ஒன்றும் இல்லை-(அசங்கசிதான்மாவான) என்னைத்தவிர யாதொரு (பிரபஞ்சமும் சசவிஷாணம்போலும், வந்தியாசுதன்போலு)மில்லை.—[அநுபவகோசரமான பிரபஞ்சத்திற்குச் சசவிஷாணம்போலும், வந்தியாசுதன்போலும் நிரைகாலிகஅபாவத்துவங் கூடாதேயெனின்;—அதற்குக் கூறுகின்றார்.] இப்படி கண்ட எல்லாம்-இங்ஙனம் (நாமரூபங்களாகக்) காணுநின்ற(பிரபஞ்சங்கள்) அனைத்தும்—என் மயம்-(தரங்கபேனபுற்புதங்களைப்படிச் சலமயமோ, கடகமகுடாதிபூடணங்களைப்படிச் சுவர்ணமயமோ அப்படி அகண்டைகரச சச்சிதாநந்தரூபனான) எனதுமயமாம்;—(அல்லது,) என் கனுபோல் கற்பிதம்-எனதுசொப்பன (ப்பிரபஞ்ச)ம்போல மித்தையாம்—என்று-என்று (நிச்சயித்து உபேட்சித்து)—தானே காண்கின்ற-(வாகியமாயும், ஆந்தரமாயுமுள்ள பிரபஞ்சங்களைச்) சயமே அறியாநின்ற—சித்தே நான்-அசங்கசிதான்மாவே நான்.—எ-று. (களஉ)

[இதுவுமது.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற நிடமற வாதி ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனவே போல
அத்தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவு நானே. (௧௭௩)

(இ-ள்) சித்து நான்-(அசங்க)சிதான்மாவாகியநான் — நிறைந்தோன்-பரிபூரண(ப்பிரம)மானேன்—என்ற நிடம்-என்னுமுறுதி—மறவாது இருந்தால்-(பிராமணனுக்குப் பிராமணத்துவம்போல) மறவாதிருக்கின், — (கிருதகிருத்தியனான என்னுடையபுத்தியானது லோகாநுக்கிரகவிச்சையால்)எத்தனை எண்ணினாலும்-எத்துணை(விஷ்ணுவாதிமூர்த்திகளைத்)தியானிக்கினுந் (தியானிக்க, அன்றிப் பிரமாநந்தத்தின்கண்ணே லீனமாயினும்ஆகுக,)—ஏது செய்தாலும்-(சரீரமானது தேவார்ச்சனை, ஸ்நாநம், சௌசம், பிட்சைமுதலியவற்றில்)யாதுசெய்யினுஞ் (செய்க,வாக்கானது பிரணவஜபம், வேதாந்தசாஸ்திரபாடம்முதலியவற்றுள், யாதுசெய்யினுஞ்செய்க)—என்ன-(அவைகளை நான்செய்பவனும், செய்விப்பவனும்அலனாகலின், அவைகளால் எனக்)கென்ன(ஆனி ஒன்றுமில்லை:)—நித்திரை உணர்ந்த பின்பு-நித்திரையினின்றும் விழித்தபின்னர்—நிற்கின்ற கனவே போல-(பிரயத்தனமில்லாமலே மித்தையாகத்தோன்றா) நிற்குஞ்சொப்பன(வியவகார)ம்போல—அத்தனையும் பொய்தான்-(காயவியவகாரமான தேவார்ச்சனைமுதலியனவும், வாக்கின்வியவகாரமான ஜபமுதலியனவும், புத்திவியவகாரமான மூர்த்தித்தியானாதிகளும்ஆகிய)அவ்வளவும்மித்தைதான்:—ஆநந்தவடிவுநான்-பரமாநந்தபூரணரூபன் நானும். எ-று.

இங்ஙனங்கூறியவாற்றால், எனக்குச்செய்யற்பாலனவனைத்துஞ் செய்துமுடிந்தனவாம் என்பது கருத்து. (௧௭௩)

(௩.௦௭) இனி பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மை.

[கிருதகிருத்தியத்தன்மையால் திருப்தனானவன் பின்னர், பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மையாற்றிருப்தனாய்த் தனதுமனதினால் நிரந்தரம் இவ்வாறுகருதுகின்றனனென்பதைத் தன்மையிடத்துவைத்துக் கூறுகின்றனர்.]

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. (கஎச)

(இ-ள்) அநேக சன்மம்-(கழிப்போன) அநந்த ஜன்மங்களில்—நான் என உடலைத்தானே நம்பினேன்-யானென்று (சுரநரதிர்யக்காதி ரூபங்களானதேகங்களையே (அறியாமையால்) விசுவசித்திருந்தேன்—(அப்போது)ஈனர் ஆய் பெரியோர் ஆகி இருந்தவை எலாம்-இழிந்தோராயும்,உயர்ந்தோராயும் இருந்த அவையனைத்தையும்--இப்போது இப்பொழுது--சற்குருவினாலே-(கிருபாமூர்த்தியான)சற்குருவினாலே—கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டு-கானலிடத்து(த்தோன்றுகின்ற பிராதிபாசிக)சலம்போல(மித்தையாக)க்கண்டு—நான்என என்னைத் தானே நம்பி-நானென்று(பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவான)என்னையேவிசுவசித்து—ஈடேறினேன்-உய்யப்பெற்றேன்.—எ-று.

இது குருவைவியந்தது. (கஎச)

[இதுவுமது.]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானேன் முனுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்று நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். (கஎரு)

(இ-ள்) என்ன புண்ணியமோ செய்தேன்-எப்படிப்பட்ட (உத்கிருஷ்டமான) புண்ணியங்களை (யான்) செய்தேனோ!—ஏது பாக்கியமோ-யாது அதிஷ்டமோ!—காணேன்-யானறியேன்.— நன்னிலந்தனில் எழுந்த-நன்னிலமென்னும் மதுவனத்தில் (அருளே உருவமா)யெழுந்தருளிய--நாரணன்கிருபையாலே-நாராயணதேசிகருடைய(பெருங்)கருணையினாலே--நான் தன்னியன் ஆனேன்-நான்கிருதார்த்தனானேன்.—உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன்-ஏகாசத்தை ஆகாசத்திலெறிந்துவிளையாடுகின்றேன்;--தன்னியன் நான்-கிருதார்த்தனானயான்—இன்னும் தாண்டவம் ஆடுகின்றேன்-மேலும் ஆநந்தக்கூத்தாடுகின்றேன்.—எ-று. (கஎரு)

[குருவைவியந்து துதித்தல்.]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தால்
நித்தமா டுவன்கா னென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
சத்திய மதனா லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார்
அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே. (௧௭௬)

(இ-ள்) தத்துவ ஞானம் வந்த -(சகலவகார்த்தங்களையுமொழித்து நிரதிசயாநந்தத்தை நேரோபயக்கவல்ல)தத்துவஞானத்தாலுண்டான—சந்தோட அதிசயத்தால்-வித்தியாநந்தமேலிட்டால்—நித்தம் ஆடுவன்கான் என்ற நிலை-நாடோறும் (இவ்வானந்த)நடனஞ்செய்யாநிற்பனென்னும்நிர்ணயத்தை — முன்னமே அறிந்த - திருவடியையடைந்தவன்றே திருவுளத்தின்கண்ணேயுணர்ந்த—சத்தியம் அதனால் அன்றோ-உண்மையானசர்வஞ்ஞத்வத்தாலல்லவா—தாண்டவா என்று அழைத்தார் - தாண்டவாவென்று(காரண)நாமமிட்டு விளித்தனர்; —(ஆகலின்,)அத்தனை மகிமை உள்ளோர்தாமே-அவ்வளவுமகிமையுள்ளவெனதுகுருவே—அன்னையும் பிதாவும்-(எனக்குத்)தாயுந்தந்தையுமாம்.—எ-று.

"இந்தவி டும்பையு டம்புறு மேது, தந்தையெ னப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோ, ரந்தமி லாதவ கண்டமு நம்முட், டந்தவர் தந்தையெனச்சமை வுற்றார்." என்று பிரமகீதையிற்கூறியிருப்பதால், இவரும் "அன்னையும் பிதாவும்"என்று குருவையேகூறினரெனக்கொள்க.

அன்றியும், "தந்தைதாயுமெய்த்தலையுடையுறவும்." என்னுஞ் செய்யுளானுமறிக. "தாண்டவராயன்." என்னுந்திருநாமம் குருவினாலிடப்பட்டது. (௧௭௬)

[இன்னும் குருசாஸ்திராதிகளைப்புகழ்ந்து வணங்குதல்.]

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான்
சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி
அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படி குருவே தாந்த
மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே. (௧௭௭)

(இ-ள்) வந்தது ஓர் இவ்வாநந்த மகிழ்ச்சி-(பிரமவித்தையா)

துண்டானதான ஒப்பற்ற இவ்வித்தியாநந்தத்தின் மகிழ்ச்சியை—அருடன் சொல்வேன் யான் - யான் யாவரோடு கூறுவேன்!—சிந்தையில் எழுந்து பொங்கி-புத்திவிருத்தியின்கண்ணுதயமாகி மேலிட்டு—செகம் எலாம் நிறைந்து தேங்கி-செகத்தனைத்திலும்வியாபித்துப் பூரணமாய்— அந்தம் இல்லாதது ஆயிற்று-கரையிறந்ததாயினது;—அப்படி(அருளும்)-அப்படி (ப்பட்டவித்தியாநந்தத்தை)யருளாநிற்கும்—குரு-பிரமநிஷ்டரையும்,—வேதாந்த மந்திரம்-வேதாந்தவாக்கியங்களையும்— அருளும் ஈசன்-(குருரூபமாகவும், வேதாந்தவாக்கியரூபமாகவும் இருந்து) அருளாநிற்கும் (சர்வக்ஞசிகாமணியாகிய)ஈசுரனுடைய—மலர் அடி வணங்கினேன்-மலர்போலுந்திருவடியையும் பணிந்தேன்.—எ-று. (௧௭௭)

(ந.ப.டி) [சொல்லிவந்தவித்தியாநந்தத்தைமுடிப்பதோடு நூற்பயன்கூறல்.]

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னோமே
பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள்
நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. (௧௭௮)

(இ-ள்) வித்தியாநந்தம் இந்தவிதம் என விளம்பினோம்-தத்துவஞான (த்தால் ஆவிர்ப்பவியாநின்ற) ஆநந்தம் இந்தப்படி (துக்காபாவம், சர்வகாமாப்தி, கிருதகிருத்தியம், பிராப்தப்பிராப்பியம்) என (நான்குவகைத்தாமென்று) கூறினோம். — பத்தியால் இந்தநூலைப் பார்த்து-விசுவாசத்தோடு (கூடிப்பிரமநிஷ்டரான குருவையடைந்து அவர்முகத்தினால்) இந்நூலை (க்கேட்டு)விசாரித்து—அநுபவித்த பேர்கள்-(இந்நூலின்விடயமான பிரமான்மவயிக்கியத்தை இதிற்கூறியபடியே)அநுபவித்தோர்கள்—நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை அறிந்து - நித்தியமானபுண்ணிய விசேஷத்தையுடைய சமாதியின் ஆருடத்தை அநுபவித்து—சீவன் முத்தியை அடைந்த இருந்த - சீவன் முத்தியையடைந்து(பூர்வம்)இருந்த—முனிவரர் ஆகுவாரே-முனிவரர் நிகராவர்.—எ-று.

இங்கே, "தருமம்." என்றது, தனதுவிலாசத்*தோடுகூட அவி

* விலாசம்=காரியசமூகம்.

த்தையைநிவிர்த்தித்தற்கு நேரேகாரணமான சாட்சாத்காரத்திற்கு, பிரதிபந்தங்களான மலவிட்சேபதோடங்களை நிவிர்த்திப்பிப்பதுவாயிலாகச் சாதனபூதமானபுண்ணியவிசேஷத்தை.

முனி=மனனசீலர். வரர்=சிரேஷ்டர். இவர் சுகர், நாரதர் முதலியோர். (கஎஅ)

(ஞ.0க) [குருவின்ஆக்ஞாபலங்கொண்டு இப்பிரபந்தம் முற்றுவித்தேனெனல்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம் விளங்க வேதும்
காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில்
நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் யோகில் வந்தே. (கஎக)

(இ-ள்) ஆரணப் பொருள் ஆம்-சுருதியின்பொருளான—வித்தியாநந்தம் விளங்க-(சாதனசதுஷ்டயமுதல்) வித்தியாநந்த(பரியந்தம் அதிகாரிக்குநன்கு) விளங்க—காரணம் ஏதும் குறைவு இலாமல்-(எடுத்துக்கூறவேண்டுங்) காரணங்களுள், யாதொன்றுங்குறைவுபடாமல்—கைவல்ய நவநீதத்தை-கைவல்யநவநீத(மென்னுநாமமுடைய இப்பிரபந்த)த்தை—பூரணம் ஆக்கவேண்டி-சம்பூரணமாக்கி (உலகுக்களித்தற்பொருட்டுக் கருணைகூர்ந்து) — பூர்வம் ஆம் நன்னிலத்தில் - பழமையாகிய நன்னிலமென்னும் ஸ்தலத்தின்கண்—நாரண குரு - நாராயண (ரென்னுந்திருநாமமுடைய) குருவரன்—நமக்கு—யோகில் வந்து-தியான(ம்பண்ணுங்) காலையில் ஆவிர்ப்பவித்து—நவின்றனர்-ஆக்ஞாபித்தனர்.—எ-று.

இங்ஙனங்கூறினதுகொண்டு கல்வி, கேள்விகளாலுளதாகிய எனதுபுத்திவலிகொண்டு இந்நூல் கூறினனல்லனென அவையடக்கங்கூறினவாறுமாயிற்று. (கஎக)

(ஞ.க0) [அநேகஞானசாஸ்திரப்பொருள்களையும் இந்நூல் ஒன்றாலேயே அறியலாகுமெனத்திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனற் றலைமேற் கொண்டால்
உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல
நலமையா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வார். ௧௮௦

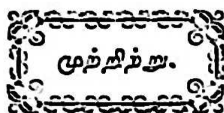
(இ-ள்) குலவு சற்குருவின்-(அகண்டாகாரசப்பிரமசொரூபமாய்ப்)பிரகாசியாநிற்குஞ்சற்குருவினுடைய—பாதக் குளிர் புனல்-(சீர்)பாத(த்தில்அபிஷேகஞ்செய்த) சீதளதீர்த்தத்தை—தலைமேல் கொண்டால் - சிரசின்மிசை (புரோட்சித்துக்) கொள்ளில், — (அப்படிக் கொண்டவர்) உலகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் உற்ற பேறு-உலகின் (கண்ணுள்ள கங்கைமுதலியபுண்ணிய) தீர்த்தங்களனைத்திலுஞ் (சென்று ஸ்நானஞ்செய்தோர்) பெற்ற பேறனைத்தும் — அடைவார்போல-(எப்படிப்) பெறுவாரோ அதுபோல—நலமை ஆகும்-(அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) பயனைக்கொடுப்பதாகிய—கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்-கைவல்யநவநீத(மென்னுநாமமுடைய) இந்நூலைக்கற்றோர்கள்—பலகலை ஞான நூல்கள்-பலகலைகளாகிய ஞானநூல்களனைத்தையும்—படித்த ஞானிகள் ஆய் வாழ்வார்-கற்றுணர்ந்த ஞானிகட்கொப்பாய் வாழ்வார்கள்.—எ-று.

இங்ஙனங்கூறினமையின், உலகில் தீர்த்தங்களோ அநந்தம்; அவ்வாநந்ததீர்த்தத்திலும் ஆடி அவைகளால்வரும் பேறடைதல் யாவர்க்கும் அரிது: குருபாதோதகந் தலைமேற்கொள்ளப்பெறில், அவ்வளவிறந்ததீர்த்தப்பேறும் பெறுதலெளிதாவதுபோல, அளவிறந்தஞானநூல்களையுமாராய்ந்து அவற்றின்பொருள்களையறிதல் யாவர்க்குமரிது. இக்கைவல்யஞானநூலினைக் கற்கப்பெறில், அளவிறந்தஞானநூற்பொருள்களனைத்தையும் இதனாற்பெறுதல் யாவர்க்குமெளிதாகும். ஆகலின், சிஞ்ஞாசையுடையோர் வேதாந்தத்தின்சுருக்கரூபமான இந்நூலை அவசியங்கற்கவேண்டுமென்பதுகருத்து. (௧௮௦)

சந்தேகந்தெளிதற்படலம் முற்றிற்று.

ஆ படலம் ௨ இ செய்யுள் - ௨௮௮.

கைவல்லியநவநீதம் தத்துவார்த்ததீபவுரை

[இந்நூலாசிரியர்மாணுக்கர் இவ்வாசிரியரையும்,
இந்நூலாலடையும் அநுபூதியையுந்துதித்தல்.]

அண்ணாறன் னருளினாலே யகம்புற மன்றி யொன்றாய்
எண்ணாமி லக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றூண்ட வேசன்.

ஆன்ற பதமா மூன்றற்கு மதுநீ யானு மெனும்பொருளிற்
சான்ற துரியா தீதமெனுந் தடையற் றிலங்கொண் சைதந்திய
ம், ஊன்றி யுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்துத் தடையு
மூடறுத்துத், தோன்றித் தானே தானவர் துலங்குந் தமக்கே
சுவா நுபவம். (உ)

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தியா நந்தம்
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகள
ற்றோர், இன்ன மாணுக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுப
தத்தே, துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க டியே மூத்த ராகுவரே.

தத்துவ விளக்கத் தாலுஞ் சந்தேகந் தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்கும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால்வருமையத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான்.

ஆண்டதே சிகனு மைய் ஞான னனந்தன் பாதம்
பூண்டவா ரோபத் தான்மூன் பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாய்த்தரு ளேக்கத் தென்றும்
காண்டிட வைத்த ளித்த காரண போற்றி போற்றி. (ரு)

சற்குருவே துணை.

கைவல்லிய நவநீதச்செய்யுள்,

முதற்குறிப்பகராதி.

கைவல்லியநவநீதச்செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

முற்றிற்று.

கைவல்ய நவநீதப்

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உக	அ	பிர	பிர
உஅ	கஅ	துவவ	நுவ
எ0	உஉ	சேன	சேதன
எஉ	கஅ	சுத்தியில்;	சுத்தியில்,
எரு	கூ	முவலியவை	முதலியவை;
எஎ	உரு	தம்மென.	தம்மென,
அக	ஙஉ	உபாதாளகாரண	உபாதானகாரண
அங	கூ	அந்தகர	அந்தக்கர
கூச	ஙஉ	ஓப்பி	ஒப்பி
கூ0	உஅ	அவைவளி	அவைகளி
ககூ	உ0	எப்படி அநிர்வசனிய	அநிர்வசனிய
ககூ	உஎ	இநிசாசம்	இதிகாசம்
கஉ0	ஙக	பிரவாகர	பிரபாகர
கசாக	உ0	உண்டு	தசமன் உண்டு
கசங	சா	தது	தத்
கருக	ரு	அநுர்த	அநிருத
கருக	கரு	பாவமாய	பாவமாய்
கஎஉ	ஙக	ரூபகமுங்	ரூபமுங்
கஅ0	உரு	அப்பபியசி	அப்பியசி
உஉஎ	கங	கூசா	கூசா
உருகூ	ககூ	தேர்ரங்	தேர்ங்
உகூஉ	உங	இருக்குநிமித்தமென்	இருத்தலென்
உகூங	உ0	ஙஅ	
உகூசா	ரு	நாசாமா	நாசமா
உஎகூ	கஅ	ருள	
ஙககூ	உங	கற்பா	கர்ப்பா
ஙஉங	உசா	அற்மப	அற்பமா
ஙஙகூ	அ	மநதிர	மந்திர
ஙசாஉ	உஉ	தைபோல	தைப்போல
ஙசசா	உசா	பொய்யாதா	பொய்யதா
ஙசரு	கஉ	உபேட்கி	உபேட்சி
ஙருஎ	உசா	மைநத	மைந்த
சாகங	கசா	சதுஷ்டமி	சதுஷ்டயமி

கைவல்யநவநீதப்

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அரு-ணி கை-கஉ பா-ம் கரு	கக	ஞாயிகை	யாயிகை
	உரு	ஞாசுடை	ஞாசையுடை
உக	கஉ	சியால்ா	சியால
டிடி	க௩	சியாலா	சியால
௩0	எ	ஆஜ்ஞாயி	ஆக்யாயி
டிடி	டிடி	ஆஜ்ஞான	ஆக்யான
டிடி	உரு	ஆஜ்ஞாயி	ஆக்யாயி
டிடி	உ௬	ஆஜ்ஞான	ஆக்யான
௩க	க	பாதகஞ்	பாதனஞ்
௯௬	உ௯	உபராம	உபரம
௯எ	எ	உபராம	உபரம
கஉ௯	க	நிற்குந்	நிற்கும்
கஎஉ	௩க	ரூபகமு	ரூபசுகமு
க௯0	க	செயினுசெய்வாஞர்	செயினுஞ்செய்வார்
உ௬அ	௪	கண்டோமோ	கண்டோமே
௩0௪	௩௬	அதற்குப்பாதக மாகாமற் ...	அதனைப் பாதகமாகப் பொருந்தாமற்
௩உ0	௯	காக்ஞா	காக்யா
டிடி	டிடி	க்ஞா	க்யா
௩உக	க	க்ஞாயி	க்யாயி
டிடி	ரு	காக்ஞாயி	காக்யாயி
௩௬க	உ௪	வியவகார	விகார
௪0அ	௯	ஞாசுடை	ஞாசையுடை
௪உஅ	க0	வ்ரு வ்ரு	வ்ரு வ்ரு
டிடி	க௯	பிரவிரு	பிரவ்ர
டிடி	உஎ	வானப்பிரஸ்தாசிரம	சந்நியாசாசிரம

